

◆ THOR AESIR ◆

◆ HUYỀN THOẠI ◆

PHÁP SƯ 12 CHỖM SAO

MÃI MUA
CHỖM SAO 12

Asbooks

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Phụ Lục 1

Phụ Lục 2

Phụ Lục 3

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Phụ Lục 4

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Phụ Lục 4</u>	
<u>Phụ Lục 4.2</u>	
<u>Phụ Lục 5</u>	

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Mở đầu

Người ta cho rằng xứ sở Zodiacus là do các vị thần đắp nên giữa biển cả.

Đó là một lục địa to lớn, tồn tại qua hàng triệu năm trước khi có loài người. Ngày nay, lục địa chính của Zodiacus là nơi mười vương quốc hùng cứ, mỗi vương quốc có nhiều thành thị, mỗi thành thị lại có nhiều thị trấn, làng mạc bao quanh, rộng lớn không thể tả. Nếu theo bốn phương tám hướng mà dong buồm ra biển thì đi chưa hết một ngày đã gặp đảo. Có hơn mười vạn hòn đảo lớn nhỏ vây quanh lục địa, đảo lớn thì bằng hai ba vương quốc gộp lại, đảo nhỏ thì đủ ột thành thị phát triển. Dĩ nhiên một lượng lớn chừng ba nghìn hòn đảo có

người ở, thương mại phát triển, những vương quốc nhỏ cũng từ đó mà lập nên. Tất cả tính vào xứ sở Zodiacus hết. Những đảo còn lại nếu nằm xa quá về phương Bắc thì băng tuyết quanh năm, nếu xa quá về hướng Tây thì sa mạc nắng nóng. Những hòn đảo xa về phía Nam và phía Đông là rừng rậm muôn trùng. Bên ngoài Zodiacus là biển cả mênh mông, hòn đảo xa nhất mà con người đặt chân đến có tên là Odem, đó là hòn đảo của thần Hải Vương nằm ở cực Tây của Zodiacus và nó cũng là hòn đảo cuối cùng mà con người ghi nhận trên địa đồ. Từ Odem tính ra thêm một ngàn hải lý là một vùng biển động dữ dội, bão tố quanh năm. Đó là cực hạn mà con người có thể đến được. Đã qua hàng vạn năm, chưa một thủy thủ tài ba hay một vị anh hùng nào dám ngang nhiên đi vào vùng nước đó. Sách cổ truyền thừa ghi lại, vùng nước hỗn mang có vô số loài thủy quái, có loài to lớn hơn cả một vương quốc. Chẳng ai biết vùng biển đó rộng lớn bao nhiêu, có lẽ Zodiacus so với nó cũng chỉ là hạt cát. Chẳng ai biết đi ra ngoài giới hạn có khả năng gặp được lục địa hay hòn đảo nào có người sống hay không, bởi lẽ cho đến nay, dầu những pháp sư quyền năng nhất cũng không dám vượt qua cái ranh giới đó.

Dầu sao, Zodiacus được các vị thần bảo trợ, an toàn tồn tại và phát triển ngày càng thịnh vượng. Con người thờ phụng các vị thần bởi cuộc sống sung túc đó.

Ở vùng đông bắc của lục địa Zodiacus là lãnh địa của vương quốc Onyx. Bao bọc rìa phía tây của vương quốc là một dãy núi hùng vĩ mang tên Eura, trên đỉnh một ngọn núi cao nhất thuộc dãy Eura, người ta xây dựng một đền thờ vĩ đại dành cho các vị thần. Xử sở Zodiacus ai ai cũng biết, đền thờ Ánh Sáng tại vương quốc Onyx là nơi phụng sự cho tất cả các vị thần bảo trợ cho vùng đất này. Hằng năm, hàng ngàn người hành hương tìm đến đây để được ban phúc và mách bảo về tương lai của họ.

4000 năm trước...

Bầu trời Onyx chìm trong giông bão, mây đen cuộn cuộn như những con quái vật khổng lồ, tưởng chừng muốn nuốt chửng cái vương quốc nhỏ bé bên dưới. Trên đỉnh ngọn Eura, đền thờ Ánh Sáng lừng lững như ngọn hải đăng, ánh sáng của nó trong giông bão chẳng những không lu mờ mà còn rực rỡ, đối chọi với bóng đêm hung

tàn bên ngoài. Trong chính điện của đền thờ, một người con gái xinh đẹp vô ngần đang đứng yên lặng. Ánh mắt nàng sáng như sao sa, long lanh nhìn ra bầu trời dữ dội. Gió thổi ào ạt làm tung vấy áo, khăn choàng cùng mái tóc vàng óng ánh như sợi nắng của nàng tạo nên một cảnh tượng mơ mộng như trong tranh vẽ. Đôi tay nàng ôm nhẹ một chiếc lư bằng đồng được chạm khắc tinh xảo. Bên trong lư tỏa ra một làn khói nhàn nhạt. “Àm !” Một ngọn sét chói lòa kèm theo âm thanh đinh tai nhức óc, cả đền thờ nhất thời như rung lên bần bật. Đôi mắt người thiếu nữ khẽ nhắm lại khi ánh chớp sáng lòa. Khóe miệng nàng khẽ nhếch thành một nụ cười bí hiểm:

- Người đã đến. Ta đợi người rất lâu !

Nói rồi đôi mắt đẹp như ánh sao khẽ mở ra nhìn về phía trước. Chẳng biết từ bao giờ đã có hai người ở đó. Một người đàn ông đẹp như thần mặc một bộ chiến giáp sáng lòa ánh kim, áo choàng đỏ bay phấp phới trong giông bão, đang quỳ trên một gối. Trên tay chàng, một thiếu nữ vận y phục trắng phau như tuyết đang nằm ngủ, đẹp như một con thiên nga đang mơ mộng. Chỉ có điều

sắc mặt nàng đang dần tái đi, hai bên gò má hiện lên rãnh rãnh những mạch máu nhỏ đã chuyển sang màu đen. Người đàn ông nhìn lên với ánh mắt ngân ngấn nước, vẻ mặt đau khổ vô ngần.

- Xử Nữ (Virgo), xin nàng hãy cứu lấy Thiên Yết (Scorpio), nàng ta sắp chết rồi. Xin nàng !

Vẻ mặt Xử Nữ vẫn bình thản, ánh mắt nàng chuyển từ người đàn ông trước mặt xuống thân thể yếu ớt của người thiếu nữ.

- Nọc độc của Kim giáp Bọ Cạp (con bọ cạp có vỏ bằng vàng) ? Nàng ta muốn sử dụng pháp thuật cấm ?

Vẻ mặt người đàn ông muôn phần đau khổ.

- Xin nàng hãy cứu người !

- Ta không thể ! – Xử Nữ lạnh lùng. – Các vị thần căn dặn rằng, bất cứ ai sử dụng pháp thuật cấm đều phải chết. Nọc độc của Kim giáp Bọ Cạp, cả thế gian này không có thứ gì hóa giải được.

Cánh tay của người đàn ông run run, bàn tay siết chặt. Lúc này đã không thể thấy rõ đôi mắt của chàng nữa, bởi vì nó đã nhòa trong lệ.

- Trừ phi... - Giọng nói của Xử Nữ lại vang lên, một nụ cười nhẹ.

Người đàn ông như bừng tỉnh, ánh mắt đầy hy vọng nhìn người con gái cung của các vị thần kia.

- Ta không có khả năng cứu nàng, nhưng ta vẫn có thể chỉ cho nàng một con đường sống. Ma Kết (Capricorn), trừ phi chàng đồng ý trao cho ta thứ quý giá nhất của chàng. – Đôi tay Xử Nữ chỉ về phía Ma Kết, từng từ được nàng thốt ra, thật nhẹ nhàng nhưng đến tai người nghe lại nặng hơn hàng trăm ngọn núi.

Chẳng do dự, Ma Kết trả lời:

- Được, xin nàng hãy ra điều kiện.

Lúc này Xử Nữ bật cười, tiếng cười lạnh lót như tiếng nhạc:

- Tốt ! Quả đúng là Ma Kết. Để đổi lấy mạng sống cho Thiên Yết, chàng phải trả cho ta tình yêu của chàng dành cho Thiên Yết. Trước mặt các vị thần, chàng phải thề rằng một khi Thiên Yết sống lại, chàng phải rời bỏ nàng ta, mãi mãi không được đáp lại tình yêu của nàng.

Gương mặt của Ma Kết giờ trở nên thất thần, chàng nhìn xuống người con gái mong manh trên đôi tay của mình, cảm thấy cuộc sống của nàng dần dần tan biến. Chàng khẽ vuốt ve mái tóc của nàng:

- Ta yêu nàng, Thiên Yết. Nàng phải sống !

Nói rồi, Ma Kết quay về phía người nữ tư tế, ánh mắt sáng như sao băng:

- Ta chấp nhận. Hãy cho nàng được sống.

Nụ cười trên môi Xử Nữ đột nhiên biến mất. Nàng khẽ nhắm mắt.

- Tốt ! Vậy thì hãy nghe đây. Ở bên ngoài Zodiacus, đi mãi miết về hướng Tây là lãnh địa của cái chết. Nơi đó có loài phượng hoàng đen sống từ khi vũ trụ đản sanh.

Tìm đến đó và mang về cho nàng ta bộ lông của phượng hoàng đen. Suốt đời này, nàng ta phải khoác chiếc áo lông vũ đó, bằng không nàng ta sẽ chết. Còn về phần chàng, một khi chàng đã chấp thuận thì cuộc giao dịch này mãi mãi không thể xoay chuyển. Tình yêu của chàng là cái giá ạng sống của Thiên Yết. Trừ phi mùa hạ chuyển thành mùa đông, biển cạn hóa thành đồng cỏ, sự sống trở về từ cõi chết. Chỉ cần chàng đáp lại tình yêu của Thiên Yết, dầu chỉ một lần, chiếc áo lông vũ sẽ tan thành mây khói.

Vừa dứt lời, chiếc lư đồng trên tay Xử Nữ liền bốc lên một cột khói màu đỏ rực như lửa, nó kêu gào như một con rồng giận giữ, chồm đến quần lấy đôi nam nữ trước mặt. Bên ngoài, bầu trời vẫn mưa bão, ánh chớp không ngừng sáng lòa. Phút chốc, trên đại diện của đền thờ chỉ còn lại Xử Nữ đứng lặng im như bức tượng thạch, tưởng chừng mọi chuyện xảy ra chỉ như là giấc mộng.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 1

4000 năm sau...

- Truyền thuyết kể rằng, hằng tỷ năm trước khi con người xuất hiện, các vị thần cổ đã thống trị vũ trụ. Họ là những sinh vật hết sức hung tàn, tham lam và háu thắng đã vấy lại còn mang trong mình quyền năng vô thượng, có thể tùy ý thao túng trời đất, không gian và cả thời gian. Vũ trụ vì thế mà không phút nào yên ổn. Tuy nhiên hơn một tỷ năm về trước, các vị thần cổ đã lần lượt ngủ say trong Cõi Mộng. Nhân gian ngày nay, nhờ đó mà có thể thanh bình. Nhưng chẳng biết vì sao, hơn ba vạn năm trước, ánh Mặt Trời bỗng chao đảo. Bóng Tối tràn tới từ vùng biển hỗn mang. Từ đó đến nay, biết bao nhiêu sinh linh đã bị tàn diệt, biết bao nhiêu cuộc chiến đã nổ ra. Con người có thần linh bảo hộ, bất đắc dĩ tạo

được thể cân bằng với thể lực của bóng đêm. Tuy vậy, sự giằng xé giữa ánh sáng và bóng tối vẫn không ngừng diễn ra. Đâu đâu cũng có những sinh mạng tiếp tục bị diệt vong dưới bàn tay của quỷ dữ. Ai cũng biết, hay có thể cảm thấy được. Sự phồn vinh của Zodiacus đã đến hồi kết thúc.

- Haha, lão chủ quán à, không ngờ ông cũng mê tín tới như vậy. Mọi người đến đây là để nghe những chuyện nóng hổi nhất chẳng phải hay sao ? Ông lại lôi một câu chuyện nhát trẻ con ra để kể. Ông thực sự quá nhàm chán. – Một thanh niên đập mạnh vai bìa xuống bàn, cười lớn.

Ông chủ quán có vẻ mất hứng, tuy vậy ông ta vẫn ra sức cãi lại:

- Những chuyện kì lạ trên đời này nhiều lắm, tùy là cậu có tin hay không thôi. Cũng như mới gần đây, ở cánh rừng bên ngoài thành Rockwall, người ta đã phát hiện xác chết của mười hai thợ săn. Tất cả đều bị cắn xé rất dã man. Triều đình cho người điều tra, nghe đâu phát hiện những giấu chân khổng lồ. Chấn chấn là quái vật.

- Thôi thôi ông chủ quán à, mấy chuyện của ông chả đáng đồng xu nào. – Một người đàn ông béo ị ngồi gần đó lên tiếng, đoạn hần dốc cựa vai bĩa của mình vào bụng.

- Quái vật à ? Nếu có quái vật, nhất định ta phải đi xem. Để xem thịt nó có ngon như thịt cừu hay không. – Một giọng thiếu nữ cất lên.

Ở một góc quán là một bàn ba người ngồi, bọn họ trùm khăn choàng kín mít. Giọng nói phát ra từ đó. Một trong ba kẻ lạ mặt, giơ lên một thanh đao ngắn sáng lấp lóe ánh kim. Vừa nhìn đã biết sắc bén vô cùng. Ông chủ quán cùng mấy người khách ban nãy đương tranh luận cùng nhìn về phía ấy. Người cầm đao ắt hẳn chính là vị thiếu nữ đã lên tiếng. Giọng điệu thật kiêu ngạo, tiếc rằng mặt mũi chẳng thấy được. “Rầm”, cánh cửa gỗ của quán trọ Con Nhòng bị đập mạnh bật ra. Mấy người bên trong không khỏi giật mình. Trước cửa là một toán lính triều đình giáp trụ chỉnh tề. Tên đầu lĩnh bước vào, mặt mày bặm trợn, hần ta giơ ra một mảnh giấy vẽ nguệch ngoạc ba gương mặt, hai nam một nữ rồi the thé hỏi:

- Chủ quán, mấy ngày nay người có thấy hai nam một nữ dung mạo thế này đến đây hay không ?

Chủ quán mặt mày tái xanh, vội vã lắc đầu. Tên thủ đầu lĩnh cau mày, đôi mắt dữ tợn quét qua tất cả các thực khách ngồi trong quán. Chợt, hấn quát to:

- Ba tên kia, mau bỏ khăn choàng ra ! – Mấy lời vừa rồi ắt nói với bọn ba kẻ lạ mặt ở góc quán.

Bọn họ vẫn ngồi im như tượng, không buồn trả lời ánh mắt nhìn băng quơ làm bộ như mấy tên kia không nói chuyện với mình. Tên đầu lĩnh mặt đỏ như mận chín, quay nhìn thuộc hạ. Hai tên thuộc hạ hiểu ý, tiến tới bàn ba người nọ. Đột nhiên, chỉ thấy một trong ba người nọ phát tay một cái, cái bàn gỗ bỗng nhẹ như tênh vù vù lao tới đập vào người hai tên lính triều đình làm chúng văng ra sau mấy thước, sặc cả máu mũi, mặt mày tèm nhem khổ sở vô cùng. Cùng lúc, cả ba kẻ lạ mặt nhanh như cắt lao vụt qua cửa sổ, thoát ra bên ngoài. Tên đầu lĩnh điên tiết ra lệnh:

- Đuổi theo mau !

Khu ổ chuột ở rìa thành Rockwall thuộc vương quốc Konarz có một buổi sáng chẳng mấy yên bình. Từ khu chợ Đồng Đen, ba bóng người phóng ra nhanh như chớp. Kẻ dẫn đầu là một thanh niên cực kỳ tuấn tú, mái tóc ngắn màu nâu sậm, đôi mắt màu mật ong nửa hoang dại, nửa quý phái quyến rũ vô cùng, bộ trang phục chiến đấu du mục bằng da thật gọn gàng và linh hoạt. Theo sau đó là một nam một nữ, nam mặc giáp, mang khiên và kiếm, ắt phải là một kiếm sĩ. Người thiếu nữ vận đồ đạo chích, trên vai nàng vắt hai lưỡi đao ngắn sẵn sàng ở tư thế chiến đấu. Đuổi theo sau họ là một toán lính triều đình, tên đầu lĩnh cười con ngựa hoàng gia luôn miệng quất tháo thuộc hạ đuổi theo ba người kia không để cho họ thoát.

Người thiếu nữ chợt lên tiếng với hai đồng bạn:

- Đây, ta muốn đùa với bọn chúng một chút, hai người không có gan thì cứ việc chạy trước. – Giọng nàng ta ra vẻ khiêu khích.

Nói rồi nữ đạo chích đột ngột ngừng lại, đôi diện toán lính đang đuổi đến. Thanh niên kia và kiếm sĩ nghe

vậy cũng dừng lại, khoanh tay đứng nhìn dường như chờ đợi một màn trình diễn đẹp mắt của nữ đạo chích.

- Được ta xem cô một mình đối phó với bọn chúng mất bao lâu. – Nhân Mã (Sagittarius) vừa nói vừa liếc nhìn Edward. Kiếm sĩ cũng đang có vẻ rất hứng thú, chàng xem chừng chắc hẳn người nữ đồng đội thế nào cũng phải nhờ đến sự giúp đỡ của mình.

Sáu con ngựa hoàng gia xông thẳng qua khu chợ lụp xụp, hàng hóa mới bày trong nháy mắt vùi dưới chân chúng, khí thế hung tàn vô cùng. Alexandra không một chút sợ hãi, nàng cúi người, lao trực diện về phía đó. Một tên lính hoàng gia thoáng thấy ả nữ đạo chích bỗng nổi điên liều mạng như vậy cũng không khỏi giật mình, giảm mấy phần khí thế. “Keng !” cặp đao ngắn được rút khỏi vỏ, nhanh như cắt, nữ đạo chích nhún người phóng vọt về phía con ngựa đầu tiên, tên đầu lĩnh còn chưa kịp giờ kiếm thì đã thấy loáng một cái ánh kim loại ở ngang cổ mình, một dòng máu phụt ra đỏ tươi. Năm tên lính còn lại kinh hãi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy đội trưởng của mình đổ gục từ trên ngựa xuống đất, sự sống rời khỏi thân xác từ lúc nào. “Roẹt, roẹt, roẹt, roẹt,

roẹt !”. Năm tiếng đao xé vào không trung, tưởng chừng chúng phát ra cùng một lúc. Mấy tên lính còn lại cũng lần lượt đổ gục, sáu con ngựa mất chủ hoảng sợ cắm đầu chạy ra khỏi cổng thành. Người ở hiện trường lúc đó thật chẳng thấy được gì ngoài ánh đao lấp loé bởi nữ đạo chích di chuyển quá nhanh.

Nhân Mã đứng một bên quả thực cũng hết sức kinh ngạc, từ nhỏ chàng đã từng nghe những câu chuyện về đạo chích và sát thủ, bọn họ quả thực là một cỗ máy chiến đấu lợi hại với những kĩ năng thân thể vô cùng lão luyện, nhưng chàng vẫn chưa thực sự tận mắt nhìn thấy cho đến khi nhập hội cùng với Alexandra. Nàng ta có một quá khứ chằng mắc gì yên bình, làm thuộc hạ cho những tổ chức ngầm tại Rockwall, khi thì vận chuyển hàng hóa, khi thì đánh cắp, lúc nào cũng có chém giết đi cùng thế nên bị quân đội triều đình liên tục truy nã. Edward thì ngược lại, chàng là một kiếm sĩ được đào tạo bài bản, kĩ năng và phòng ngự cực tốt, vốn là một nhân tài trong đội cận vệ hoàng gia. Tuy nhiên chàng lại bị chính đội trưởng của mình hãm hại, vu khống cho chàng thông đồng với các tổ chức ngầm, lợi dụng vị trí

trong đội cận vệ để đưa hàng hóa cấm vào trong thành. Còn Nhân Mã, một pháp sư tự do, cha mẹ đều chết dưới tay của Giáo hội. Ba con người với cùng chung một kẻ thù, giờ đây cùng với nhau sống ngoài vòng pháp luật. Quả thực sự thống trị của hoàng tộc và Giáo hội đã đẩy con người ta đến bước đường cùng của cuộc sống. Không chỉ riêng pháp sư mà bất cứ những ai đe dọa đến nền thống trị vững chãi của chúng.

Tiếng ngựa hí vang, một toán lính nữa lại đến. Lần này không chỉ có sáu tên.

- Chạy ! – Alexandra hét lớn.

Phải đến hơn năm mươi tên lính.

- Không đùa đấy chứ ? Này Edward, cậu nói xem tên đội trưởng của cậu có phải mất trí rồi hay không ? Phái từng này binh lính hoàng gia để truy đuổi chúng ta ư ? – Nhân Mã nói, có phần kinh hãi.

- Tôi nghĩ thứ mà chúng ta đánh cắp lần này thật sự quan trọng. Bọn chúng nhất định không để chúng ta

thoát. Đi thôi ! – Edward trả lời.

Ba người bạn quay đầu chạy ra cổng thành, từ đó, muốn rời Rockwall phải băng qua cây Cầu Đá dài hơn năm trăm thước vắt ngang qua con sông Green nước chảy cuồn cuộn. Cây cầu này thực sự là một công trình vĩ đại, hàng trăm tấn đá tảng được người ta vận chuyển đến đây, dùng vật liệu vững chãi nhất để kết nối chúng lại. Bình thường khi cần, cả một đạo quân nhất loại di chuyển sang cũng không thể làm Cầu Đá lung lay. Bộ ba này chưa từng bị truy đuổi bởi một toán lính đông đến như vậy. Những lần trước đây nhiều lắm cũng chỉ chừng mười mấy tên lính, quân đội hoàng gia không muốn phí nhân lực vào những cuộc đuổi bắt nhỏ. Tuy nhiên lần này có lẽ bọn chúng quyết tâm truy sát bởi thứ mà nhóm Nhân Mã đánh cắp chính là Đá Linh Hồn. Đây là bảo vật của Giáo hội, có được loại đá này làm vũ khí hoặc chiến giáp, quyền năng của pháp sư tăng lên gấp trăm lần.

- Nhân Mã, anh phải làm gì đó nhanh đi, không thì cả ba chúng ta sẽ có kết cục ở trên giàn treo cổ. –
Alexandra thẳng thốt.

Cả ba người bạn đã chạy qua phía bên kia cầu, tuy nhiên đoàn binh lính hoàng gia đã tiến rất gần, chỉ cần bọn chúng vượt qua Cầu Đá, sự truy đuổi bên ngoài thành sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Lại nói binh lính hoàng gia tên nào cũng có ngựa tốt. Thật là một tình thế vô cùng chênh lệch. Nhân Mã cũng nhận thấy điều đó, người duy nhất có thể cản bọn chúng, ngoài chàng ra thì còn ai có khả năng đó nữa.

- Phải phá sập cây cầu. – Chàng nói như đinh đóng cột.

- Nhưng cây cầu này vô cùng vững chãi, cậu có chắc không ? – Edward không khỏi kinh hãi.

Xưa nay thứ to lớn nhất mà Nhân Mã có thể dùng pháp thuật để tác động là một thân cây cổ thụ. Nhưng cái đó thì chẳng nhằm nhò gì với Cầu Đá.

- Không còn cách nào khác. – Nhân Mã cũng thực sự không tin mình có thể làm được. Chàng luôn cảm thấy có một giới hạn nào đó trong khả năng điều khiển trọng lực của mình.

Trong tâm trí chàng chợt hiện về hình ảnh của thời thơ ấu, trong khu rừng Evergreen yên bình, chàng và cha cùng nhau luyện tập pháp thuật. “Nhân Mã, con nhớ kĩ, muốn điều khiển trọng lực, phải dùng trái tim, không dùng lý trí. Bởi vì chỉ khi dùng trái tim, pháp thuật mới phá bỏ được rào cản của giới hạn. Con có hiểu không?”.

“Cha !” – Tâm trí chàng kêu lên một tiếng ai oán. Lời dặn dò của cha chỉ như mới hôm qua. “Cha à, con thực sự không biết phải làm như thế nào ! Phải làm như thế nào để sử dụng con tim chứ không phải lý trí ?”

- Nhân Mã ! – Anh đang làm gì thế, bọn chúng đến rồi kìa ! – Giọng Alexandra vọng đến kéo Nhân Mã trở về với thực tại. – Nếu anh có cách gì, thì hãy làm ngay đi !

- Được rồi, hai người mau lùi về phía sau ! – Nhân Mã ra lệnh, đoạn chàng giơ hai tay về phía trước, hướng về phía Cầu Đá. Bên kia cầu, toán lính hoàng gia thấy có sự lạ cũng e dè dừng lại.

- Hắn ta đang sử dụng pháp thuật. – Một tên lính nói với gã thủ lĩnh. Chỉ thấy gã này khễ gât gù, chăm chú nhìn về phía Nhân Mã như chờ đợi, rõ ràng hắn chẳng dám tiến thêm.

“Rắc !” cây cầu khễ chấn động, một lớp bụi mỏng tỏa ra từ cây cầu. Chỉ thấy gương mặt Nhân Mã lúc này hết sức khổ sở, sự vững chắc của cây cầu vượt quá tưởng tượng của chàng. Thậm chí một pháp sư quyền năng cũng chưa chắc có thể phá hủy một công trình như vậy. Tên thủ lĩnh toán lính hoàng gia khễ phì cười:

- Hắn ta chẳng làm suy suyễn nổi cây cầu này đâu. Thật không biết lượng sức. Bắt hết bọn chúng cho ta. – Hắn hét lớn, ra lệnh cho thuộc hạ xông qua cầu.

Alexandra và Edward nhất thời kinh hãi, bọn lính đã quyết định xông qua, kế hoạch của Nhân Mã quả là quá sức của chàng. Lúc này Nhân Mã vẫn đứng yên đó, hai tay đưa về phía trước, mắt đỏ ngầu, rần rĩ tia máu. Từ mũi chàng không biết từ lúc nào đã chảy ra một dòng máu.

- Nhân Mã, mau đi thôi. Anh đã cố hết sức rồi. Xem anh đang chảy máu kìa. Thôi ngay đi ! – Alexandra lo lắng giục Nhân Mã.

“Sử dụng trái tim, sử dụng trái tim ! Cha, mẹ, con xin lỗi vì đã làm hai người thất vọng. Con xin lỗi đã ra ngoài rong chơi và làm hại hai người !”. Hai hàng lệ khê trào trên mi, ánh mắt chàng dường như nhòe đi.

Toán lính đã đánh ngựa xông đến hơn nửa cây cầu, chỉ trong nháy mắt nữa thôi, bọn chúng sẽ ập đến. “Rắc, rắc...”. Chợt, cây cầu bắt đầu oằn mình dữ dội hơn. Bề mặt cầu rung lắc. Mấy con ngựa hoàng gia hoảng sợ dựng lên, hí vang. Nữ đạo chích và kiếm sĩ kinh hãi nhìn về phía người đồng đội của mình, chỉ thấy anh ta thét lên một tiếng “AAAAAA”, cùng lúc đó, từ cây Cầu Đá, một âm thanh khủng khiếp vang lên, mặt đất chấn động dữ dội. Mấy trăm tấn đá tảng như chịu một áp lực kinh người, một kẽ nứt xuất hiện từ giữa mặt cầu, nó lan ra cực nhanh về hai đầu cầu.

- Quay lại mau ! – Một tên lính hét lên. Mấy chục tên lính kinh hoàng quay đầu ngựa.

Nhưng không đợi bọn lính kịp trở về cổng thành, cây Cầu Đá rên một tiếng cuối cùng rồi “Oành”, thân cầu dài mấy trăm thước bỗng xoắn lại như mảnh vải, mấy chục mạng người trên đó trong nháy mắt tan xương nát thịt. Con chấn động mạnh tới nỗi khiến cho tường thành Rockwall cũng rung chuyển, đất đá vỡ ra rơi xuống mịt mù. Khi bụi mù lắng xuống thì Cầu Đá cũng tan biến không còn chút vết tích. Bên dưới đó, con sông Green vẫn cuộn cuộn chảy, ngay cả xác người vừa rơi xuống đó cũng bị cuốn mất tăm.

Đàng sau cổng thành, tên thủ lĩnh may mắn giữ được cái mạng, hấn kinh hãi toan đánh ngựa quay về thì chợt con ngựa hí vang, lùi lại mấy bước. Trước mặt không biết từ lúc nào đã có một người vận áo thuật sĩ, cười ngựa chờ sẵn. Nét mặt tên thủ lĩnh lúc này càng thêm tái mét, hấn run rẩy nói:

- Uuron, ngài...

- Thật chẳng trách ngươi. Nhân Mã quả thực mạnh hơn trước rất nhiều. Và cũng ngang bướng hơn trước nhiều. Giống như cha mẹ của nó. – Người ở trước mặt

lên tiếng. – Nhưng nếu để người trở về với bộ dạng này thì làm thế nào để giải thích với Cha tối cao được.

Câu nói của Uuron khiến tên thủ lĩnh vô cùng kinh hãi, hắn vội tụt xuống ngựa, quỳ lạy người kia:

- Xin ngài hãy thương xót. Xin ngài !

Chẳng thấy Uuron trả lời, chỉ thấy hắn quay ngựa bỏ đi, cánh tay trái giơ lên, một luồng khói đen mãnh liệt trào ra, cuộn cuộn lao ngược về phía sao, đâm thẳng qua giữa ngực tên thủ lĩnh hoàng gia. Luồng khói tan biến, tên thủ lĩnh xấu số đổ gục trên mặt đất, hồn lìa khỏi xác.

Tại chính điện hoàng gia Rockwall, một người đàn bà lưng gù, mặt mày nhăn nheo đứng im lìm như pho tượng.

- Hắc Phu Nhân ! – Một giọng nói pha lẫn ngạc nhiên lẫn sợ hãi phát ra từ cửa điện. Uuron vội vã bước vào, khẽ cúi mình trước người đàn bà nọ.

- Thế nào ? Thất bại thảm hại hả ? – Người đàn bà

mĩa mai.

Uuron nét mặt thoáng tức giận, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên.

- Lần này vì chuyện gì mà đích thân Phu Nhân phải đại giá đến tận Rockwall xa xôi ? Phải chăng Chủ nhân có việc cho tôi ?

- Đúng là như vậy, lần này chủ nhân có nhiệm vụ cho ngươi. Tuyệt đối không được làm người thất vọng. - Hắc Phu Nhân khẽ dừng lại, ánh mắt tàn nhẫn liếc nhìn kẻ trước mặt. – Trong đám người mà người truy đuổi, có kẻ mà Chủ nhân cần. Ả nữ đạo chích đó, trên vai trái có một hình xăm bán nguyệt. Ả chính là một trong những người mang mảnh ghép linh hồn của Mặt Trăng. Ngươi phải đem ả về đây bằng bất cứ giá nào. Những người bạn của ả xử thế nào là tùy ngươi.

- Thuộc hạ tuân lệnh !

Hắc Phu Nhân khẽ gật đầu, đoạn cả người hóa thành khói đen, tan vào không khí. Uuron vẫn đứng đó, sắc

mặt ngưng đọng.

- Để xem lần này bọn người thoát đi đâu. – Nói rồi, vung tay một cái, từ tay áo hắn, một luồng khói đen ngùn ngụt bay ra, gào thét dữ tợn, chốc chốc tụ lại thành hình một cái đầu sói khổng lồ. Luồng khói quét quanh bên trong điện hoàng gia mấy lần rồi lữ lượt kéo ra ngoài, khí thế vô cùng đáng sợ.

Cánh rừng bên ngoài thành Rockwall nếu ban ngày bước vào thì còn tạm an toàn chứ về ban đêm, sương đọng về mù mịt thật là một nơi hung hiểm muôn trùng. Ngay cả con đường mòn trước mặt ba người bạn cũng biệt tăm biệt tích. Thình thoảng tiếng sói tru vọng lại, nghe như ma quỷ từ dưới mấy tầng điện ngục hiện về, khiến người ta sởn hết cả gai óc. Nhân Mã đi ở phía trước, tay chàng giơ lên ngang ngực ôm lấy một vầng sáng. Đó là ánh sáng do ma thuật tạo ra. Trong khu rừng tối mù mịt này, có một chút pháp thuật cũng khiến người ta yên tâm phần nào. Nữ đạo chích Alexandra đi ở giữa, hai thanh đao liên tục phát quang những bụi cây trên đường

đi. Kiểm sĩ Edward đi sau cùng, về năng lực phòng thủ, khỏi phải nói, chàng ta chính là số một. Đột nhiên, ánh sáng trên tay Nhân Mã run rẩy mấy lượt, cứ như ánh nến bị gió thổi tắt qua. Ánh mắt Nhân Mã ngưng đọng, chàng ra hiệu cho hai chiến hữu dừng lại.

- Cẩn thận, đó là ma thuật. Có kẻ sử dụng ma thuật trong khu rừng này. Hẳn rất mạnh. – Nhân Mã thì thào, tay trái thu về trước ngực vạch lên không trung biểu tượng một mũi tên. Lập tức, biểu tượng phát sáng và lơ lửng trước mặt chàng.

Alexandra và Edward ở phía sau cũng kéo vũ khí về sát người để phòng thủ, lưng đầu vào nhau, mắt hướng về mịt mù rừng tối. Bất ngờ, Nhân Mã cau mày, tay trái phất về phía một khoảng rừng âm u, biểu tượng mũi tên lờ lờ sáng như sao băng, nhanh như chớp phóng về phía ấy. Chỉ thấy ánh sáng trắng rực rỡ của pháp thuật xuyên qua không gian đậm sâu vào màn đêm trước mặt soi sáng một đường sâu hun hút. Mũi tên bay mãi cho đến khi mất hút trong bóng tối. Ba người bạn căng thẳng nhìn về phía ấy. “Gào” một tiếng mãnh thú gầm lên dữ dội. Từ trong màn đêm nơi mũi tên ánh sáng vừa xuyên

qua, hai con mắt đỏ rực xuất hiện. Cùng lúc gió nổi lên dữ dội.

- Mọi người cẩn thận. Đó không phải dã thú bình thường. Nó có ma lực rất mạnh. – Nhân Mã hét lên trong tiếng gió.

“Rắc, rắc” tiếng cành cây gãy liên tiếp vọng lại. Một bóng đen khổng lồ lao ra từ khoảng rừng tối. Móng vuốt sáng lóa trong đêm sắc bén hơn bất kỳ thứ vũ khí nào. Nhân Mã thét lên một tiếng, cả người nhảy lên không trung, liền sau đó dùng nắm đấm hướng xuống mặt đất thoi một quả. “Ầm”, chỉ thấy bao nhiêu đất đá, lá khô, cành gãy chấn động một cái, lập tức theo một luồng trọng lực cuộn cuộn bốc lên thành một bức tường xoáy chắn ngang phía trước ba người bạn. Cái bóng mãnh thú lao vùn vụt tới va vào bức tường đó, phát ra một tiếng động khủng khiếp. “Ầm” cả thân người Nhân Mã chấn động một cái, bị đẩy lùi về phía sau, bức tường đất đá vỡ tan tành. Con dã thú lúc này chỉ hơi chững lại, để lộ nguyên hình là một con sói trắng khổng lồ, trước trán của nó có một kí hiệu sáng lấp lánh hình nửa vầng trăng. Khóe miệng Nhân Mã có tia máu, chàng thở dốc.

- Sói Mặt Trắng ? – Nhân Mã khẽ thốt lên. Trong lòng chàng không khỏi chấn động, chàng đã từng đọc qua tài liệu về loài yêu thú này. Đó chính là một loài linh thú có sức mạnh đáng sợ, bình thường chỉ sống ở trong Cõi Mộng. Chỉ có những pháp sư có pháp thuật thực sự cường đại mới có thể triệu hồi được chúng tại nhân gian và sai khiến được chúng.

Đã là pháp sư ai cũng biết rõ, thần thú, ma thú hay yêu thú đều không thể đánh đồng với dã thú bình thường. Chúng có cơ thể to lớn và bền bỉ hơn cả sắt thép, sức mạnh cơ bắp cũng vượt trội trăm ngàn lần. Truyền thuyết cho rằng, linh thú có tuổi thọ vô cùng dài, có thể tính bằng vạn năm. Chính vì vậy mà chúng có trí tuệ hơn hẳn dã thú bình thường, thậm chí có thể ngang hoặc hơn cả phàm nhân. Nhờ đó, chúng có thể thao túng ma thuật, đạt đến trình độ thần thông mà pháp sư bình thường nếu gặp phải cũng lành ít dữ nhiều. Con sói Mặt Trắng ở trước mặt vốn dĩ toàn thân trắng như tuyết, thể nhưng trong đêm tối lại ẩn thân vô cùng kín đáo, khi tấn công, rất là ung dung nhưng lại dễ dàng phá nát bức tường đá do trọng lực tạo ra. Không cần nói cũng biết

ma lực mà nó sở hữu là vô cùng lớn, cả trí tuệ và tuổi tác của nó, ắt cũng không hề nhỏ.

Qua việc đánh giá sơ bộ về dã thú trước mặt, Nhân Mã cảm thấy có phần căng thẳng. Chàng vốn dĩ là một pháp sư tự do, pháp thuật không được đào tạo bài bản, chỉ qua kinh nghiệm chiến đấu mà thành. Tuy vậy đối với linh thú, đây là lần đầu chàng đối mặt vì vậy về mảng kinh nghiệm, thực sự là không được hữu dụng. Đang mãi suy tính, chợt chàng nghe phía sau có tiếng hét. Alexandra đã xông lên phía trước, hai ngọn đao xoay vòng nhanh như cắt, cả người nàng cũng xoay một cái. “Phụp” thân người tan biến trong không trung. Chỉ trong chớp mắt, ánh đao đã loang loáng xuất hiện bên cạnh con dã thú. Đó là thuật ẩn thân của đạo chích. Thực ra chính là nhờ di chuyển cực nhanh mà thành. Con sói cảm thấy bất thường, nó xoay đầu sang bên, gào lên một tiếng. Chỉ thấy âm thanh phát ra lập tức làm không khí chấn động. Một luồng sức mạnh ghê gớm thổi thốc nữ đạo chích bay ngược về phía sau, cả người đập vào gốc cây cổ thụ. Chưa dừng lại ở đó, con sói giận dữ lao đến trước mặt Alexandra, giáng bàn chân đầy vuốt xuống

người nàng. Ngay lúc đó, thân người nó đột nhiên chấn động, năm cái vuốt sắc chệch hướng cào rách vai áo nữ đạo chích. Thì ra kiếm sĩ Edward trong lúc hiểm nguy đã lao đến, dùng khiên húc một cú trời giáng vào một bên sườn con dã thú. Kiếm sĩ có sức mạnh cơ bắp vượt xa người thường, cú húc của Edward khiến con sói bị đẩy lùi ra xa nữ đạo chích. Tuy nhiên con dã thú không hề có vẻ bị thương hay mệt mỏi. Nó gầm ghè nhìn về phía Alexandra, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào bờ vai nàng nơi mảnh áo bị cào rách để lộ ra một khoảng vai với vết xăm hình bán nguyệt. Con sói phớt lờ Edward, có cái gì đó thu hút nó tiếp tục xông về phía nữ đạo chích. Nhân Mã nhận thấy tình huống hiểm nguy, chàng lập tức niệm chú, hai tay dang ra, gồng thành năm đấm, lập tức mấy thân cây gần đó oằn mình rã rắc. Sức mạnh trọng lực dữ dội tăng lên trong chớp mắt. “Rắc, ầm” mười mấy thân cây cổ thụ gãy lìa dưới sức ép của trọng lực, ngay lập tức hướng về phía con dã thú lao đến, khí thế mãnh liệt vô cùng. Con sói không hề cảm thấy đe dọa, nó hướng về phía mấy thân cây khổng lồ gầm lên một tiếng. Cũng với cùng một loại sức mạnh đã đánh văng Alexandra, một luồng lực mạnh mẽ từ

mồm con dã thú phóng ra, ngay lập tức chặn đứng mấy thân cây khổng lồ đang vùn vụt lao tới. Chấn động tạo ra âm thanh vô cùng lớn, mặt đất rung chuyển. Nữ đạo chích và kiếm sĩ ở gần đó lão đảo ngã ra đất. Nhân Mã bị luồng lực dư chấn thúc lùi về phía sau, nhưng ngay lập tức chàng đưa ngón tay lên môi, niệm nhanh một câu chú rồi chỉ về phía trước, lại một mũi tên ánh sáng phóng ra. Mũi tên xé gió, rít lên dữ dội, lao về phía con sói. Con dã thú gầm lên giận dữ, kí hiệu mặt trắng ngay giữa trán nó vụt lóe sáng. Nó vươn người lên không trung, đập cả hai chân trước xuống mặt đất, ngay lập tức, một luồng sáng xanh tỏa ra như sóng càn, ầm ầm quét đến. Mũi tên chạm phải luồng sáng, lão đảo mấy cái rồi tan biến. Luồng sáng chưa chịu dừng lại, nó tiếp tục quét về phía Nhân Mã, chàng kinh hãi bay lùi về phía sau. Con sóng ma thuật dữ dội của con linh thú quét tới đâu, cỏ thụ gãy đổ đến đó. Cũng đủ để biết sức sát thương của nó đến cỡ nào. Nhân Mã bay giật lùi mãi về phía sau cho đến khi cả người đập vào một thân cây đau điếng, miệng phún một ngụm máu tươi. Chàng không thể lùi được nữa. Trước mặt sức mạnh kia vẫn ào ào quét tới. Trong phút hiểm nguy nhất, bất chợt, một thanh

âm trong trẻo vang lên, tựa như thiên thần vỗ cánh, một luồng ánh sáng chói chang xuất hiện chắn ngang trước mặt Nhân Mã. Làn sóng xanh dữ dội kia chạm phải ánh sáng này, lập tức bị đẩy lùi. Con sói chấn động, gầm lên một tiếng, nhưng lần này tiếng gầm đã giảm đi mấy phần giận dữ, thay vào đó là một sự hãi sợ trước sức mạnh mới xuất hiện kia. Mấy người tại khoảnh rừng đều kinh hãi nhìn lên. Từ trên không trung, một bóng hình ôn nhu, diễm lệ lướt gió bay đến. Một thiếu nữ xinh đẹp vô ngần, váy áo trắng tinh không một chút phàm tục. Mái tóc vàng óng ánh bay trong gió. Hai tay nàng ôm một chiếc lư bằng đồng. Đôi mắt lạnh lùng nhìn xuống bên dưới. Một giọng nói thánh thót như nhạc vang lên:

- Yêu thú đến từ Cõi Mộng ? – Thoáng một chút kinh ngạc. – Ma lực mạnh đến dường này hẳn ngươi đã sống không dưới năm vạn năm. Chả trách ngươi tại đây dám lộ hành đến như vậy.

Đoạn, ánh mắt người thiếu nữ lạnh nhạt liếc qua mấy người ở bên dưới. Khởi phải nói cũng đã bị con dã thú đánh cho toi bời. Khi ánh mắt nàng quét về phía Nhân Mã, chợt có chút ngưng đọng. Trong phút chốc, Nhân

Mã có cảm tưởng vị thánh nữ kia đã từng quen biết với chàng. Nhưng nhìn lại, ánh mắt nàng đã quay đi, nhìn chăm chăm vào con sói mặt trắng. Con dã thú lúc này không còn mấy hung hăng mà trở nên vô cùng thận trọng. Với trí tuệ của mình, nó thừa sức biết được người trước mặt là một pháp sư rất cường đại. Người thiếu nữ khẽ cười:

- Mấy người các ngươi số còn chưa tận. Con dã thú này để ta vậy. – Nói rồi, người thiếu nữ khẽ đưa tay về phía trước, lòng bàn tay duyên dáng xòe ra như hoa nở. Ngay lập tức, một luồng sức mạnh như vũ bão từ đó phóng ra, nhằm hướng con sói mặt trắng đánh tới.

Con sói gầm lên một tiếng. Nó vẫn sử dụng luồng sức mạnh từ tiếng gầm để đối chọi với pháp lực kia. Nhưng lần này, luồng sáng từ tay người thiếu nữ khí thế vô cùng dữ dội, chạm phải ma lực từ con sói, nó nhẹ nhàng xuyên qua, nhằm hướng cũ ngùn ngụt tiến tới. Con sói kinh hãi kêu lên một tiếng bất lực, nó nhìn luồng sức mạnh nọ mãnh liệt lao đến mình. “Ầm” cả một vùng chấn động dữ dội, ánh sáng chói chang, cây cối gãy rạp. Sức mạnh tỏa ra từ cú va chạm khiến ba người ở dưới

đất phải lấy tay che mắt. Vài giây sau, mọi thứ trở lại yên bình. Nhân Mã mở mắt, cả một khoảnh rừng bị phá hủy, khói bụi nghi ngút. Con sói mặt trăng đã tan thành mây khói. Nhìn lại bên trên, nữ pháp sư xinh đẹp như thiên thần kia lạnh lùng thu tay lại. Động tác thật thanh tao, thật thoát tục. Trong lòng chàng kinh hãi không thôi. Trên đời này lại có một pháp sư với quyền năng mạnh mẽ đến dường vậy hay sao ? Chẳng cần niệm chú, chẳng cần tập trung ý niệm, mà chỉ với một động tác khẽ khàng đã đủ giải phóng một lượng thần lực khủng khiếp đến nỗi cả một con yêu thú năm vạn năm tuổi cũng đành trơ mắt mà chờ chết. Nàng lại khẽ nhìn về phía Nhân Mã, gương mặt không biểu hiện một chút cảm xúc, nhưng đôi mắt lại thoáng có tia lấp lánh.

- Trọng lực pháp sư ? – Giọng nàng pha chút ngạc nhiên. – Đã ba trăm năm nay ta chưa gặp một trọng lực pháp sư nào. Quả là một pháp thuật hiếm hoi. Tuy vậy...
- Nàng cảm thán. – Người có lẽ là kẻ sử dụng trọng lực vựng về nhất mà ta từng thấy.

- Nàng...nàng biết về pháp thuật điều khiển trọng lực sao ? – Nhân Mã kinh ngạc. Người thiếu nữ này chẳng

những pháp thuật mạnh mẽ mà hiểu biết cũng thật uyên thâm.

Thiếu nữ kia khẽ nhếch miệng cười.

- Tuổi đời của ta đáng để cho tổ tông nhà các người gọi bằng một tiếng cụ cố.

Trọng lực pháp sư dù hiếm nhưng mấy vạn năm qua ta đã từng gặp không ít. Bất quá, bọn họ đều hùng mạnh hơn người bây giờ rất nhiều. – Ánh mắt người thiếu nữ chợt có chút xót xa. – Cũng không trách được, tuổi thọ loài người càng lúc càng ít ỏi, làm sao thấu triệt được quyền năng của trọng lực.

Mấy lời cuối cùng nửa nuôi tiếc, nửa hoài cổ, nghe đâu có chút bi ai. Không đợi chàng nói tiếng cảm ơn, người nữ pháp sư phát tay, cả người hóa thành vệt sáng nhằm hướng Đông mà biến mất.

Ba người bạn khỏ sở dĩ đỡ nhau dậy. Không ngờ trong khu rừng ở rìa thành Rockwall này lại có kẻ độc địa gửi đến một con ác thú mạnh đến như vậy để lấy mạng họ.

Cũng may nhờ có vị nữ pháp sư kia tình cờ đi ngang qua, nếu không có lẽ họ phải bỏ mạng tại đây. Edward kinh ngạc hỏi Nhân Mã:

- Đây, người lúc này là ai, có phải là một vị thần hay không ?

- Tôi không nghĩ như vậy. Với dáng vẻ bề ngoài và pháp thuật cường đại đến như vậy rất phù hợp với mô tả mà người ta vẫn thường đồn đại về Xử Nữ. – Nhân Mã phân tích.

- Xử Nữ là người nào ? – Alexandra nghi hoặc.

- Các người không phải pháp sư nên không biết. Ở phía Đông của lục địa này là nơi ở của một pháp sư vô cùng hùng mạnh. Người đó chính là Xử Nữ. Nàng chính là nữ tư tế của đền thờ Ánh Sáng. Người ta cho rằng nàng đã hai vạn tuổi, nhưng trẻ mãi không già. Pháp thuật đã đạt đến mức thần thông, thoát tục như thần. – Nhân Mã nói với vẻ ngưỡng mộ.

- Nếu thật như thế, nàng ta chẳng qua chỉ là một bà

già hai vạn tuổi. Ôi thật là kinh dị quá đi. – Edward rùng mình.

- Hừ, cậu là đồ dở hơi. – Nhân Mã phát cáu.

Đoạn, chàng nhìn về phía Alexandra, bờ vai nàng vẫn lộ ra khỏi mảnh áo rách.

- Thật kỳ lạ. – Nhân Mã tiến về phía nàng. – Ban nãy con đã thú ấỵ vì lí do gì cứ không ngừng tấn công cô. Có phải là do cái này hay không ? – Chàng chỉ tay vào hình xăm trên vai nữ đạo chích.

Alexandra vội lấy mảnh áo rách che lại bờ vai của mình.

- Vớ vẩn. Chỉ là con thú, làm sao mà biết hình xăm này hình xăm nọ. – Nàng cãi.

- Yêu thú năm vạn tuổi thông minh hơn là cô tưởng. Tốt nhất từ nay chúng ta phải cẩn thận. Tôi nghĩ nó tấn công Alexandra tất có mục đích gì đó.

Mấy người đều gật đầu. Thời gian vừa rồi vô cùng

hung hiểm. Bất giác họ đã trở thành kẻ thù không đội trời chung với Rockwall. Vùng đất này không thể ở lâu dài được nữa.

- Chúng ta phải làm gì tiếp đây ? – Edward lên tiếng.

Nhân Mã trước nay vẫn luôn là thủ lĩnh của hội, chàng không do dự, tiến lên một bước.

- Rockwall không còn là quê hương của ta nữa. Ở lại đây không thể an toàn. Đêm nay ta sẽ nghỉ ngơi. Rạng sáng ngày mai, ta sẽ hướng về phía Tây Bắc. Tôi biết một nơi mà ta có thể đến.

- Là nơi nào ? – Alexandra hỏi.

- Auranus, vương quốc của những chiến binh. – Nhân Mã nói với một nụ cười trên môi. – Chúng ta là những chiến binh, có phải vậy không ? Chỉ có nơi đó, chúng ta mới tìm được con đường ỉnh. Hãy tin tôi.

Hội chiến hữu cùng nhìn về hướng Tây Bắc xa xôi. Trong lòng họ ai cũng hiểu rõ, hình trình đến đó sẽ vô cùng gian nan.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ai cũng biết Konarz là vương quốc đầu tiên ra đạo luật truy lùng và thu phục các pháp sư tự do.

Quyền lực của Giáo hội từ lâu được xem ngang hàng với hoàng gia. Đức cha tối cao của Thedas thậm chí còn có thể ra lệnh cho quân đội hoàng gia. Nhưng quyền lực của ông ta hoàn toàn nằm ở Hội đồng pháp sư. Tại Thedas, thủ phủ của vương quốc Konarz, cách thành Rockwall hơn hai trăm dặm về phía Tây Bắc, có một tòa tháp cao đến hơn năm trăm thước. Tòa tháp này chính là nơi hơn ba trăm năm trước, đạo luật trói buộc tất cả các pháp sư được lần đầu tiên thi hành. Hơn một trăm pháp sư bị thu nạp vào tòa tháp và bị quản giáo tại đó, đứng đầu là năm vị thủ lĩnh quyền năng. Họ chính là cánh tay đắc lực của giáo hội trong việc thu nạp các pháp sư tự

do. Người ta gọi nơi ấy là tháp Hội đồng. Lực lượng pháp sư của tháp Hội đồng vô tình tạo ra một đạo quân mạnh mẽ hơn bất cứ một đội quân hoàng gia nào. Các pháp sư bị thu nạp được huấn luyện để sẵn lòng và thu phục bất kỳ những ai có khả năng sử dụng ma thuật trên toàn vương quốc. Về sau, mô hình Hội đồng pháp sư được áp dụng ở cả chín vương quốc còn lại, bởi lẽ Giáo hội ở bất kỳ nơi nào đều vô cùng e dè sức mạnh của các pháp sư, họ muốn sở hữu và khống chế sức mạnh đó. Tuy nhiên Konarz vẫn là nơi mà ngọn tháp Hội đồng truyền thuyết còn đứng sừng sững biểu tượng cho sức mạnh không thể lay chuyển của Giáo hội.

Tháp Hội đồng được xây dựng tại rìa thành Thedas, cao lừng lững như một thanh kiếm chọc thẳng vào trời xanh. Thậm chí người ta có thể nhìn thấy nó từ xa hơn ba trăm dặm. Trong những ngày mưa bão, đỉnh tháp chìm trong những đám mây giông cuộn cuộn, khí thế khiến cho con người ta phải kinh sợ. Bên dưới có một khoảng đất trống khổng lồ bao quanh chân tháp là nơi diễn ra những cuộc diễn tập pháp thuật kinh thiên động địa. Pháp thuật do các pháp sư Hội đồng sử dụng được

kiểm duyệt bởi Giáo hội. Chủ yếu xoay quanh các nhân tố của tự nhiên như nước, lửa, gió và sấm chớp. Ngoài ra điều khiến cho các pháp sư Hội đồng trở thành những thợ săn hiệu quả đó là kỹ thuật trận pháp của họ. Bằng trận pháp, pháp sư thao túng hết thảy một vùng không gian nhất định, cho phép họ gia tăng sức chiến đấu cho bản thân hay trói buộc đối phương. Bên cạnh đó bùa chú và lời nguyện thì lại hoàn toàn bị cấm sử dụng. Giáo hội cho rằng những loại pháp thuật như bùa chú và lời nguyện thuộc vào dạng đen tối có thể được sử dụng để chống lại họ. Do vậy, những pháp sư bậc thầy về bùa chú thường không bị thu nạp mà lại bị Hội đồng tiêu diệt ngay tại chỗ. Các pháp sư bị thu nạp về hội đồng được đào tạo khắc nghiệt và được kiểm duyệt thường xuyên qua những cuộc chiến diễn ra ngay trên đấu trường bên dưới chân tháp. Những pháp sư được đánh giá kém về khả năng sẽ bị loại ra khỏi hội đồng và trở thành Sứ Giả. Sứ Giả vốn dĩ cũng là pháp sư, tuy nhiên lại bị những thủ lĩnh trong hội đồng dùng pháp thuật đẩy linh hồn vào trong Cõi Mộng, rốt cục chỉ còn lại thân xác và pháp thuật trong khi lý trí hoàn toàn bị thao túng, chẳng khác nào một con rối trong tay của người khác. Tuy vậy,

ngoài những thủ lĩnh của Hội đồng ra, không ai biết rõ điều bí mật này. Các thủ lĩnh giải thích rằng trở thành Sứ Giả sẽ giúp những pháp sư vốn kém cỏi cải thiện bản thân hơn. Điều này có thể thấy rõ ràng bởi không ít người đã bị biến đổi thành Sứ Giả và quả thực năng lực của họ vượt trội hơn xưa rất nhiều.

*

Bầu trời Thedas đang nắng chói chang bỗng dưng mây đen kéo đến, gió phần phật thổi. Tại trường đấu pháp thuật ngay bên dưới tòa tháp hội đồng sừng sững, bụi cát tung mịt mù. Chỉ thấy hai bóng người lặng lẽ đứng. Họ cách nhau một quãng ước chừng ba trăm thước. Một người con gái vô cùng xinh đẹp với mái tóc đen được búi gọn, ánh mắt xanh biếc như bầu trời và lạnh lùng như băng tuyết hướng về phía trước, ngưng đọng rất lâu. Trên tay nàng là một thanh kiếm bạc, mũi kiếm rất thon và dài, nơi chuôi kiếm được chạm trổ một viên đá màu xanh thẫm như đại dương. Người còn lại là một chàng trai cực kỳ tuấn tú, với ánh mắt kiên cường, đôi mày rậm, đôi môi khê nhếch thành một nụ cười tự tin đầy quyến rũ. Trên lưng chàng, một cây quyền

trạng màu đỏ như lửa phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Có vẻ như hai vị pháp sư kia đang chuẩn bị ột cuộc giao chiến nảy lửa. Khí thế trên đấu trường càng lúc càng trở nên căng thẳng. Chợt, “Vù” từ trong màn khói bụi chung quanh, mấy trăm bóng người lần lượt xuất hiện, ai nấy đều vận áo choàng, ánh sáng ma thuật chiếu rọi khắp nơi. Một người đàn ông đứng tuổi, hai bên tóc mai đã chuyển sang màu bạc bước lên phía trước, ánh mắt lạnh lẽo quét qua hai đấu sĩ trước mặt.

- Bạch Dương (Aries), Sye , đây là đợt kiểm duyệt cuối cùng của hai người. Người thắng sẽ chính thức được kết nạp vào Hội đồng. Kẻ còn lại phải chờ đến vòng kiểm duyệt sau. Bắt đầu đi !

Sau hiệu lệnh của vị thủ lĩnh, Sye, nữ pháp sư với thanh kiếm bạc không chần chừ thét lên một tiếng, mũi kiếm vụt thẳng ra trước mặt, vẽ lên không khí một kí hiệu bùa chú. “Vù” kí hiệu lập tức phát sáng, ngay sau đó mặt đất chấn động. Những người có mặt tại đó, ai nấy đều phải ngã nghiêng. Chỉ thấy nữ pháp sư tiếp tục giơ kiếm lên trời, một loạt tiếng động “keng, keng , keng...” phát ra, mười mũi kiếm bằng băng giá từ đó

xuất hiện, xòe ra như hoa nở rồi nhanh như cắt xé gió lao về phía trước. Bạch Dương ở phía đối diện thấy khí thế của mười mũi kiếm băng, trong lòng không khỏi kinh sợ. Sye là thủy pháp sư, còn chàng là hỏa pháp sư. Pháp thuật của nàng ta chắc chắn so với chàng dễ dàng chiếm lấy thế thượng phong. Bạch Dương nhanh như cắt nhảy về phía sau, quyền trượng trên lưng rút ra, quét mạnh sang một bên, đập gãy thanh kiếm băng đầu tiên bay tới. Không dừng lại, chàng xoay người, tay phải cầm quyền trượng rút về sau lưng, tay trái đưa về phía trước đồng thời hô một tiếng “Chặn !”. Một bức tường lửa từ tay chàng bùng cháy dữ dội sáng lòa. Chín mũi kiếm còn lại không ngần ngại bay đến, lần lượt đâm thẳng vào tường lửa, “keng, keng, keng...”. Từng cái một, những mũi kiếm băng bị tường lửa nuốt lấy. Đến khi mũi kiếm cuối cùng lao vào thì bức tường lửa cũng vụt tắt. Bạch Dương thu tay lại, dư âm sức ép của mấy ngọn kiếm băng còn đủ sức đẩy chàng thoái lui đến mấy bước. Nữ pháp sư Sye khẽ cau mày, nàng ta có vẻ đã đánh giá thấp đối thủ của mình. Nàng vốn là thủy pháp sư, chiến thắng trước một hỏa pháp sư vẫn tưởng sẽ dễ dàng như trở bàn tay. Không ngờ người trước mặt lại có pháp thuật

cường đại hơn là nàng tướng. Mặc dù vậy, trong tình thế hiện tại, nàng vẫn chiếm ưu thế. Chỉ mới một lần ra tay, hỏa pháp sư phải rất vất vả mới đỡ được đòn tấn công của nàng. Cho nên sự tự tin của Sye không hề giảm.

Chung quanh đấu trường, rất nhiều pháp sư đứng xem, hai trong số họ là những thủ lĩnh của tháp Hội đồng, số còn lại là các pháp sư hội đồng lẫn những pháp sư còn đang trong thời kỳ đào tạo. Sye và Bạch Dương là những pháp sư đã được đào tạo đến mức cao nhất cho nên trận đấu giữa họ, chẳng những là một dịp để cho những pháp sư đàn em được học hỏi mà còn là một màn trình diễn cực kỳ đẹp mắt thu hút những pháp sư đã được kết nạp đến xem. Sau đợt giao đấu đầu tiên, không khí đấu trường đã trở nên hết sức căng thẳng. Những pháp sư đứng xem cũng bắt đầu trở nên cuồng nhiệt. Họ chia làm hai phe ủng hộ cho hai người trên đấu trường. Bạch Dương hướng mắt nhìn về phía đám đông pháp sư chung quanh. Một ánh mắt lo lắng dõi về phía chàng. “Ginn !” lòng chàng thầm kêu lên. Cô bé pháp sư yếu đuối mà chàng hết sức yêu thương. Năm năm trước Ginn được đưa về tháp pháp sư khi chỉ mới tám tuổi. Với

bản tính lương thiện, Ginn không thể tiếp thu những kỹ năng về chiến đấu như những pháp sư khác. Chính vì vậy mà cô bé luôn bị hiếp đáp và rẻ rúng. Chính Bạch Dương là người luôn bảo vệ Ginn và chăm sóc cô như chính em gái mình. Suốt năm năm qua, họ nương tựa vào nhau để sinh tồn trong tòa tháp khắc nghiệt này. Hôm nay là một thử thách hết sức căng go mà Bạch Dương phải vượt qua, đưa em gái nhỏ ấy sao có thể an lòng. Bạch Dương khẽ gật đầu ra hiệu cho Ginn rằng mình không sao. Cô pháp sư nhỏ cũng gật đầu đáp lại, bàn tay cô đặt lên trái tim rồi đưa ngón cái lên trên ý nói rằng “Em tin anh sẽ thắng!”. Bạch Dương mỉm cười gật đầu rồi quay trở lại nhìn đối thủ.

Sye đã chuẩn bị tung ra đòn tấn công tiếp theo, lần này nàng quyết tâm phải đánh gục đối thủ nhanh gọn lẹ. Bởi lẽ nàng bắt đầu cảm thấy bất an trước người hỏa pháp sư kia. Nếu để trận đấu kéo dài, có lẽ hẳn sẽ tìm được cách đề kháng lại pháp thuật của nàng. Nữ pháp sư đưa hai ngón tay lên môi, khẽ niệm thần chú, đoạn mắt ngược nhìn bầu trời trên cao, ngón tay trở nhằm hướng đó mà chỉ thẳng. Mấy trăm người quanh đấu

trường cùng ngược nhìn, chợt thấy gió trùng trùng nổi lên, mây trên bầu trời cuộn sóng.

- Pháp thuật thời tiết ! – Có kẻ trong đám đông thốt lên. Mấy trăm người cùng lúc trở nên nhốn nháo.

Hai vị thủ lĩnh khẽ nhếch môi cười. Không ngờ trong những pháp sư được đào tạo lại có người có khả năng này. Pháp thuật tạo ra một kiểu thời tiết trong một phạm vi nhỏ là một trong những pháp thuật hết sức cường đại mà chỉ những pháp sư đã qua luyện tập nhiều năm mới có thể sử dụng được. Riêng thủy pháp sư vốn mang sức mạnh của nước và băng, pháp thuật của họ ảnh hưởng lên không gian xung quanh tạo ra được một hiện tượng thời tiết cũng có thể nói là điều dễ dàng hơn những pháp sư khác. Lần này Sye sử dụng loại pháp thuật hùng mạnh như vậy hẳn là đã quyết tâm một chiêu diệt gọn đối thủ. Bạch Dương cũng ngược nhìn bầu trời đang chuyển, trong lòng hết sức khâm phục người con gái trước mặt. Không ngờ nàng ta được thu nạp vào tháp hội đồng cùng một khoảng thời gian như chàng, nhưng sự tiến bộ về pháp thuật phải nói là hơn chàng rất xa. Đám mây giông chẳng mấy chốc đã che lấp bầu trời bên trên

tòa tháp, một trận mưa dữ dội từ đó ào ào trút xuống. Những pháp sư có mặt ai nấy đều biết, Sye đã cố tình tạo ra một vùng không gian với nước làm chủ đạo. Con mưa dữ dội này đối với một hỏa pháp sư quả thật là một trở ngại vô cùng lớn đối với việc thi triển pháp thuật. Ngược lại đối với thủy pháp sư thì lại là một lợi thế. Cuộc chiến hôm nay, phần thắng dường như đã rõ.

Chẳng mấy chốc, mặt đất được bao phủ bởi nước là nước, cơn mưa vẫn không ngừng trút xuống. Nữ pháp sư Sye lạnh lùng nhìn đối thủ. Đoạn nàng khẽ đưa tay sang bên, bàn tay ngửa ra, bằng một động tác hết sức khẽ khàng, nàng nâng tay lên. Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc, bao nhiêu là nước từ trên mặt đất cũng như từ trên không trung đang rơi xuống bỗng ngưng đọng, rồi cuộn cuộn, như thác lũ dâng trào, hàng tấn nước theo tay nàng gom lại thành một cột khổng lồ. Cột nước xoay vòng tròn, càng lúc càng lớn dần. Mấy trăm pháp sư trẻ hãi sợ bắt đầu lùi hẳn về phía sau. Chợt, “vút”, nữ pháp sư vung tay về phía trước. Cột nước theo lệnh, nhằm về hướng Bạch Dương ào ạt đổ đến. Cảnh tượng trước mắt như một cơn rồng khổng lồ giận

dữ tấn công kẻ thù. Bên trong đám đông, Ginn kinh hoàng nhắm mắt lại. Cô không thể nhìn thắm cảnh sắp sửa xảy đến trên đấu trường. Không ít những pháp sư lớn tuổi hơn cũng kinh hãi há mồm tròn mắt.

“Âm”

Âm thanh dữ dội vang lên khi cột nước đổ ập xuống. Nơi Bạch Dương đang đứng, giờ không còn thấy người ở đó, chỉ thấy nước là nước lao xuống trắng xóa. Mặt đất theo đó cũng rung lên bần bật xuất hiện mấy đường nứt. Chỉ thấy cột nước vẫn rùng rùng đánh xuống mãi không dứt, nước mưa và nước trên mặt đất liên tục bị cuốn vào đó, tiếp thêm sức mạnh cho nó. Ai nấy đều không biết số phận của Bạch Dương bây giờ ra sao bởi vì cả thân người chàng đã bị vùi trong cột nước. Bỗng nhiên, tại nơi cột nước đâm xuống dữ dội, một ánh sáng le lói phát ra. Mọi người kinh ngạc chăm chú nhìn. Ánh sáng ấy ban đầu rất mỏng manh, bị những tia nước dữ dội bên ngoài làm cho run rẩy. Nhưng rất nhanh, nguồn ánh sáng càng lúc càng tỏ. Rồi đột nhiên, “vù”, từ bên trong cột nước, ánh sáng dữ dội phóng ra, tưởng chừng như mặt trời khai sinh từ trong đó. Cột nước ban nãy còn

đang rất mạnh mẽ, bỗng dưng lão đảo, bao nhiêu là nước bỗng ùng ục sủi bọt. Ở phía bên kia đấu trường, Sye càng kinh hãi hơn. Nàng trợn mắt nhìn cột nước của mình bị trấn áp bởi một luồng ánh sáng mãnh liệt. Rồi từ trong quả cầu ánh sáng đó, một dòng xoáy lửa bắt đầu tràn ra. Cột nước dữ dội trong phút chốc như bị ăn tươi nuốt sống, luồng xoáy lửa cứ thế theo thân cột nước mà ào ạt tiến ra. Lửa đến đâu, nước sục sôi, bốc hơi đến đó. Sức mạnh phải nói hết sức khủng khiếp. Mấy trăm pháp sư đứng xem vẻ mặt càng lúc càng kinh dị hơn. Hai vị thủ lĩnh lúc này mặt cũng trở nên nghiêm trọng. Từ trước đến nay, chưa bao giờ một pháp thuật thuộc tính hỏa lại có thể ngang nhiên đối chọi với nước như vậy. Trận chiến ngày hôm nay quả thực còn kịch tính hơn là dự đoán của người xem. Háo hức đâu không thấy, chỉ thấy người người kinh sợ không thôi. Vòng xoáy lửa như con quái vật từ địa ngục, hung tàn hướng về phía Sye mà tiến tới. Nữ pháp sư kinh hãi cảm nhận được hơi nóng khủng khiếp của nó, nàng liên tục niệm chú kéo thêm nước từ khắp nơi về chặn trước luồng lửa kia, nhưng không ngờ lửa vẫn hiên ngang xuyên qua, tưởng chừng bao nhiêu nước cũng không thể dập được. Cuối

cùng Sye bắt lực kêu lên một tiếng: “Á” rồi cả người nàng ngã khuyu xuống mặt đất, ánh mắt hãi hùng nhìn dòng lửa tiếp tục tiến đến thiêu cháy mình. Đột nhiên từ phía trong đám đông, nghe một tiếng “Hừ”. Mọi người nhìn lại thì thấy một trong hai thủ lĩnh, người có tóc mai màu bạc ban nãy tiến lên, tay trái hướng về phía trước, lòng bàn tay đang mở từ từ nắm lại. Chỉ thấy luồng lửa đang hết sức điên cuồng đột nhiên giống như bị rút hết sức lực, gãy giữa mấy cái trên không trung rồi nhanh chóng tan biến mất. Ánh sáng chói chang cũng theo đó tắt đi để hiện ra một bóng người toàn thân ướt mem. Không phải Bạch Dương thì còn ai.

- Người thắng cuộc là Bạch Dương. Chúc mừng người đã được chính thức kết nạp vào hội đồng. – Vị thủ lĩnh lạnh lùng tuyên bố. Ông quay qua phía mấy pháp sư hội đồng đứng bên cạnh ra lệnh. – Đưa Sye về điều trị.

Mấy vị pháp sư kính cẩn gật đầu. Vị thủ lĩnh còn lại từ đầu đến giờ vẫn luôn im lặng bây giờ lại chăm chú nhìn Bạch Dương, khóe miệng khẽ nhếch thành nụ cười. Đoạn, cả hai vị thủ lĩnh phất tà áo choàng quay người tan biến vào không khí. Còn lại mấy trăm pháp sư cũng lần

lượt giải tán.

- Anh Bạch Dương ! – Một tiếng kêu thẳng thốt vang lên. Bóng người nhỏ nhắn từ đám đông lao vụt đến ôm lấy Bạch Dương.

- Ginn ! – Chàng ngạc nhiên kêu lên.

- Em lo quá ! Em cứ sợ anh bị cột nước đó nuốt mất.
– Cô bé mếu máo.

- Anh không sao. Anh không sao rồi ! Em đừng lo nữa. – Bạch Dương khẽ vuốt đầu cô bé, đoạn chàng nhìn về phía Sye, nữ pháp sư chỉ hơi kinh hãi, nhưng không hề có thương tích nặng. Nàng vẫn đang nhìn về phía chàng với ánh mắt kì lạ.

Chàng gật đầu mỉm cười, nhưng chỉ thấy Sye lạnh lùng quay đi, bỏ vào trong tháp. Bạch Dương không khỏi có chút bối rối. Nhưng chàng không nghĩ nhiều, nắm tay Ginn, cùng mọi người trở vào trong tháp.

- Bạch Dương, em sợ lắm. Họ bảo sẽ biến em thành Sứ Giả. Em đã thất bại trong năm vòng kiểm duyệt liên tiếp. – Ginn nức nở, vẻ sợ hãi hiện rõ trong ánh mắt cô pháp sư nhỏ.

Bạch Dương khẽ an ủi.

- Sẽ không sao đâu, anh sẽ không để họ làm như vậy với em. – Chàng vuốt ve mái tóc nâu của Ginn, trong lòng cảm thấy một nỗi xót thương vô hạn.

Ginn quá lương thiện để có thể trở thành một pháp sư hội đồng.

- Tháng trước, Lewis bị biến đổi. Cậu ấy không còn như xưa nữa. Khi em hỏi, cậu ấy không trả lời, đã thế còn nhìn em rất dữ tợn. Em cảm thấy ánh mắt của cậu ấy không có hồn.

- Đừng suy nghĩ nhiều quá Ginn à. Anh sẽ dạy em cách chiến đấu và em sẽ ổn thôi.

Ginn khẽ gạt đầu, một giọt nước mắt khẽ lăn ra từ khóe mắt.

Lại là giấc mơ đó, mặt biển mênh mông và bầu trời đỏ như máu. Chàng đứng đó trên chiếc thuyền nhỏ chỉ có độc nhất một cánh buồm, lẻ loi giữa đại dương vô tận. Thoảng trong tiếng sóng biển rì rầm, chàng nghe có tiếng lửa ngùn ngụt cháy, tiếng thét gào hung tợn của muôn loài quỷ dữ. Một cánh chim lặng lẽ băng qua, ánh mặt trời ngưng đọng leo lét như một nhòai, như hãi sợ. Đó là nơi đâu ? Con thuyền này sẽ đưa chàng về đâu ? Cũng với những câu hỏi đó nhưng đã rất lâu chàng vẫn không tìm được lời giải đáp. Chàng biết rõ đây chính là giấc mơ bởi lẽ chàng đã mơ như vậy rất nhiều lần, vẫn khung cảnh như vậy, ngưng đọng vĩnh hằng không bao giờ kết thúc. Trong giấc mơ, con thuyền cứ trôi mãi, hàng ngàn hàng vạn năm cũng không thấy bến bờ, chàng cứ đứng đó, nhìn ngấm bầu trời, cô độc suốt mấy vạn năm. Để đến khi tỉnh lại, tưởng chừng biển đã cạn, sao đã dời hóa ra chỉ mới vừa chợp mắt. Chàng leo lên tầng cao nhất của tháp, gió ban đêm lạnh se sắt từng cơn cào vào da thịt. Đứng ở đó chàng cảm thấy nhỏ bé biết bao, thế giới ngoài kia rộng biết bao. Chàng cảm thấy

mình như một con chim nhỏ bị giam cầm trong một cái lồng sắt lạnh lẽo chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới tự do chung quanh qua song cửa sắt. Thật đáng thương, thật thảm hại.

- Là anh ư ? – Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, nghe như gió thổi thổi bên tai những lời dịu ngọt.

Chàng khẽ giật mình quay lại, một bóng hình ôn nhu như tuyết khẽ tiến đến, gió mát nâng khẽ tà áo nàng lất phất bay, thoáng nhìn cứ tưởng như người từ đến từ trong mộng.

- Sye ? Cô cũng lên đây sao ? – Bạch Dương ngạc nhiên hỏi.

- Tôi không ngủ được. Còn anh ?

- Ừ...tôi cũng vậy. – Chàng ngập ngừng.

Nữ pháp sư nhìn chàng dịu dàng, rồi lặng thinh tiến đến lan can bằng đá, mắt dõi về xa xăm. Bất gặp ánh mắt đó, Bạch Dương không khỏi bối rối, Sye lúc này đây tại nơi cao nhất của tháp hội đồng hoàn toàn khác hẳn với

một Sye lạnh lùng trên đầu trường mây hôm trước.
Thực ra, nàng ta cũng là con người chứ đâu phải là sắt đá, có phải như vậy không ?

- Tôi nghe nói, nếu đi thẳng về hướng ấy, chúng ta sẽ đến biển. – Chàng nói, ánh mắt nhìn về một nơi rất xa.

- Biển à ? Tôi chưa từng thấy qua. Anh đã thấy rồi sao ? – Nữ pháp sư ngạc nhiên.

Bạch Dương lắc đầu cười.

- Chưa. Cha tôi đã từng muốn đưa tôi đến đó. Rất tiếc là tôi đã được Hội đồng thu nạp, không còn được cơ hội đó nữa. Tôi nghe nói ngoài kia rất đẹp, rất rộng lớn.

Sye im lặng, đôi mắt nàng thoáng có nét ưu buồn.

- Có thật vậy không ? Nếu thế tôi cũng muốn một lần được xem thử.

Bạch Dương quay sang nhìn nàng.

- Cô là một pháp sư rất mạnh mẽ. Chắc chắn một

ngày nào đó, cô sẽ có thể thám hiểm thế giới ngoài kia.

Sye không đáp, nàng chỉ lặng lẽ nhìn ngấm màn đêm. Đường như trong những cơn gió vi vu thổi, nàng cảm nhận được mùi vị của biển.

*

- Ginn, em đâu rồi ? – Bạch Dương gọi to trước cửa phòng của Ginn. – Em xem anh mang gì đến cho em này. Món bánh bắp ngô mà anh vừa vào thành mua được. Ginn này !

Không có tiếng trả lời, chàng gõ mạnh lên cánh cửa gỗ nhưng vẫn không có ai ra mở.

- Anh tìm Ginn à ? – Một giọng nói lí nhí phát ra ở đằng sau, Bạch Dương quay lại. Một nam pháp sư nhỏ tuổi đứng đó, ánh mắt có phần lo âu.

- Phải. Em có thấy Ginn đâu không ? – Bạch Dương hỏi.

Cậu bé pháp sư gật đầu nói.

- Em vừa thấy họ mang cô ấy lên tầng nghi lễ. Cô ấy đã khóc rất to và gọi tên anh. Em nghĩ họ sẽ biến đổi cô ấy.

Nghe đến đó, dường như có cái gì đó đồ ăm trong lòng chàng. Gói bánh bắp ngô nóng hôi trên tay rơi tự do xuống đất lăn lông lốc. Trong phút chốc, Bạch Dương cảm thấy lý trí bất giác bị lu mờ. Chàng chạy như điên lên hàng trăm bậc thang của tòa tháp. Đằng sau chàng, một bóng áo xanh cũng nhanh như cắt chạy theo. Tầng nghi lễ nằm ở gần đỉnh tháp, từ nơi chàng bắt đầu chạy đến đó cũng hơn một ngàn bậc thang, thế nhưng Bạch Dương dường như không cảm thấy mệt mỏi. Trong tâm trí chàng hình ảnh sợ hãi của cô bé Ginn yếu ớt hiện lên càng khiến cho sự giận dữ của chàng lên đến tột đỉnh.

Tầng lễ nghi có một đại sảnh rộng và dài hơn năm mươi thước là nơi vô số các nghi lễ ma thuật được các thủ lĩnh tiến hành, bao gồm cả việc ép linh hồn của các pháp sư vào Cõi Mộng. Ở giữa sảnh, hai pháp sư hội đồng đang ra sức giữ cô pháp sư bé nhỏ đang vùng vẫy. Trước mặt họ, vị thủ lĩnh với tóc mai màu bạc đứng im như tượng. Đoạn, ông ta cất lời.

- Trở thành Sứ Giả là niềm vinh quang của bản thân người. Vừa có thể cải tạo bản thân, vừa có thể hữu dụng cho Giáo hội và cho Vương quốc. Điều gì khiến người hãi sợ đến như vậy ?

- Không ! Tôi không muốn ! – Ginn ra sức gào thét, gương mặt vì quá sợ hãi nên đã trở thành tái mét.

- Hừ ! Ngu ngốc ! – Vị thủ lĩnh cau mày, nét mặt giận dữ.

Không nói thêm một lời nào, thủ lĩnh nọ bắt đầu thực hiện nghi thức. Ông ta đưa một ngón tay lên môi, niệm một câu thần chú, rồi nhanh như cắt chỉ về phía Ginn. Một luồng ánh sáng dữ dội từ đó phát ra, lớn dần bao bọc lấy cô bé. Chỉ nghe Ginn kêu lên một tiếng.

- Á á á !

“Rầm” cánh cửa sảnh nghi lễ bị thổi tung, lửa cháy bùng bùng trên mấy mảnh gỗ còn sót lại. Bên ngoài sảnh, Bạch Dương hùng hổ tiến vào.

- Mau thả cô bé ra. – Chàng gào lên giận dữ.

Vị thủ lĩnh với tóc mai màu mận nét mặt đỏ như mận chín.

- Bạch Dương. Người dám ngang nhiên trước mặt ta thi triển pháp thuật tự ý xông vào đại sảnh. Người muốn tạo phản ư ?

Bạch Dương vẫn chưa dừng lại, chàng nắm tay trái thành nắm đấm, một ngọn lửa bùng cháy bao lấy nắm tay chàng. Vị thủ lĩnh hừ lạnh một tiếng, tay áo phất nhẹ, một luồng sức mạnh như vũ bão ào ạt thổi Bạch Dương bay về phía sau đập mạnh vào bức tường đá. Khóe môi Bạch Dương rơm rớm máu.

- Mau chặn nó lại cho ta. – Vị thủ lĩnh ra lệnh cho hai pháp sư hội đồng bên cạnh Ginn.

Lập tức, hai pháp sư nọ quay về phía kẻ mới xông vào, chuẩn bị nghênh chiến. Bạch Dương lồm cồm bò dậy, quyền trượng trên lưng rút ra, lửa cháy ngùn ngụt khắp người chàng. Bỗng, “xẹt , xẹt” từ bên ngoài sảnh, hai mũi kiếm bằng băng nhanh như cắt phóng đến đâm thẳng vào người hai pháp sư hội đồng. Nhất loại cả hai

cơ thể văng về phía sau, đóng thành băng. Bạch Dương ngạc nhiên quay lại, một bóng người nữa xuất hiện ở cửa sảnh. Đó chính là Sye.

- Là cô ?

- Haha ! Giới cho hai tên pháp sư hội đồng mới được kết nạp hôm nay đã đồng loạt tạo phản. Được, ta sẽ thay mặt các thủ lĩnh giáo huấn các ngươi. – Vị thủ lĩnh nét mặt nhăn nhó càng lúc càng quái dị.

- Mau cứu cô bé ấy. Để thủ lĩnh Irigwin cho tôi. – Sye ra lệnh. Đoạn, nhanh như cắt, cô vung tay về phía trước, đồng thời niệm nhanh một câu thần chú.

Không đợi thủ lĩnh Irigwin kịp phản ứng, Bạch Dương lao như điên về phía Ginn, cô pháp sư nhỏ giờ đã nằm sòng xoài trên mặt đất. Sye tung một luồng hơi lạnh về phía thủ lĩnh Irigwin, ông ta lạnh lùng đưa tay lên chặn lại. Luồng khí lạnh như vũ bão xông tới, nhưng đến cách bàn tay thủ lĩnh Irigwin chừng một tấc bỗng dừng dừng lại không tiến lên được nữa. Đoạn, ông ta nắm tay lại, luồng khí lạnh ngay lập tức như bị gió thổi, cuộn

cuộn quay ngược trở lại. Sye không khỏi kinh hãi xoa người tránh, nhưng luồng khí lạnh cũng vừa kịp đánh trúng vai trái của cô, cả một vùng da thịt đông thành băng đá. Sye kêu lên một tiếng đau đớn. Về phần Bạch Dương, sau khi đã ôm được Ginn vào lòng thì chàng mới phát hiện, ánh mắt của Ginn từ lúc nào đã không còn chút ý thức nữa. Lúc bấy giờ, thủ lĩnh Irigwin mới cười lạnh:

- Hahaha. Người đã đến chậm một bước. Nó đã bị biến đổi. Bây giờ nó chẳng nhận ra người nữa đâu.

Chẳng biết máu nóng từ đầu bỗng kéo lên đến não. Bạch Dương gào lên một tiếng.

- Aaaaaa !

Chàng vung cây quyền trượng về phía thủ lĩnh Irigwin, một cột lửa dữ dội phóng xuống. “Ầm”, chỉ thấy thủ lĩnh Irigwin dùng tay không chặn lấy cột lửa đó, ánh mắt trở nên hung ác vô cùng. Quyền trượng trên tay Bạch Dương càng lúc càng trở nên nặng nề. Quyền năng của các thủ lĩnh quả thực không thể coi thường. Giảng

co được một lúc, đôi tay Bạch Dương trở nên mỗi nhừ, cột lửa của chàng chẳng mấy chốc trở nên rung rinh, lao đảo. Chợt “Choang !” một tiếng vỡ vang lên. Thủ lĩnh Irigwin kinh ngạc nhìn sang bên cạnh thì thấy trên mặt đất, một lọ linh dược vừa được ném vỡ ngay dưới chân mình. Một làn khói xanh lam từ đó phụt ra, ngay lập tức bao vây lấy cơ thể của ông ta.

- Băng dược ? – Irigwin giận dữ gầm lên. – Người dám lấy trộm linh dược...

Chỉ nói được vài lời, cả thân người thủ lĩnh Irigwin chẳng mấy chốc đã bị đông thành băng đá. Nhìn lại, Sye đang ngồi thụp trên sàn, vai trái bị thương rất nặng, nhưng nàng cũng vừa kịp ném lọ linh dược để giúp đỡ Bạch Dương. Bạch Dương còn đang ngơ ngác thì Sye quăng về phía chàng một vật màu đỏ. Một chiếc lông chim màu đỏ như máu, rất đẹp.

- Đây là lông phượng hoàng mà tôi đã lấy cắp từ biệt viện của các thủ lĩnh. Anh hãy mau chạy đi.

- Nhưng Ginn ! – Bạch Dương không thể rời khỏi cơ

thể cứng đờ của cô pháp sư nhỏ.

- Đã quá muộn rồi, linh hồn của cô ấy đã không còn ở nhân gian nữa. Anh mau đi đi. – Sye hồi thúc.

Bên ngoài sảnh, vô số tiếng bước chân dồn dập vang tới. Có lẽ các pháp sư khác cũng đã nghe được âm thanh của cuộc giao chiến tại sảnh lễ nghi.

- Tại sao cô lại giúp tôi ?

Nữ pháp sư lặng thinh mấy giây rồi nói.

- Tháng trước, em trai tôi, Lewis cũng bị biến đổi...

Trong khoảnh khắc, hai pháp sư hội đồng bỗng trở thành kẻ phản bội nhìn nhau. Họ biết rằng cuộc đời mình đã rẽ sang con đường khác.

- Hãy đi với tôi. Thế giới bên ngoài kia sẽ không thể khắc nghiệt hơn nơi này. – Bạch Dương tha thiết thuyết phục Sye.

- Tôi...nhưng tôi... – Nữ pháp sư e dè. Thế giới bên

ngoài kia đối với nàng thật lạ lẫm.

Tiếng bước chân đã dừng lại bên ngoài sảnh. Không chân chừ, Bạch Dương lao đến nắm tay Sye, đoạn, chàng ném chiếc lông phượng hoàng ra ngoài cửa sổ, rồi cả hai người một nam một nữ theo đó mà nhảy ra ngoài. Mấy chục pháp sư cùng bốn vị thủ lĩnh xông vào trong sảnh, chỉ thấy Irigwin và hai pháp sư hội đồng bị đóng băng thảm hại nằm trên mặt đất. Một trong bốn vị thủ lĩnh tiến về phía cửa sổ, bên ngoài, bóng hai pháp sư cưỡi trên một con phượng hoàng lao đi mất hút.

- Thủ lĩnh Leifr, ngài có thấy gì không ? – Một trong những thủ lĩnh còn lại hỏi.

- Không. Bọn chúng đã trốn mất rồi. – Vị thủ lĩnh lạnh nhạt trả lời.

Mấy vị thủ lĩnh đều hết sức giận dữ, phát áo bỏ đi.

*

Bạch Dương và Sye đã bay suốt một ngày một đêm, họ cũng không biết mình đã cách Thedas được bao xa,

và không biết có ai đuổi theo họ hay không. Họ chỉ biết rằng chẳng bao lâu nữa con phượng hoàng được triệu hồi này sẽ nhanh chóng biến mất và bằng sức lực đôi chân của mình, việc trốn chạy sẽ càng khó khăn hơn. Chợt, con phượng hoàng bên dưới bắt đầu chao đảo.

- Nguy rồi, pháp lực của chúng ta không đủ để giữ con phượng hoàng này lâu hơn nữa. Mau đáp xuống bên dưới thôi. – Sye lên tiếng.

Bạch Dương cũng gật đầu, chàng biết sớm muộn gì họ cũng phải tự mình đi tiếp. Con phượng hoàng vỗ cánh mấy cái rồi nhẹ nhàng đáp xuống khu rừng bên dưới, ánh sáng từ bộ lông đỏ rực của nó soi sáng cả một khoảng rừng. Chợt “Bùng”, một quả cầu lửa từ đâu ập đến đánh thẳng vào con phượng hoàng. Bạch Dương và Sye vẫn chưa kịp bước xuống bị thổi văng ra đất đau điếng. Con phượng hoàng kêu một tiếng đau đớn rồi tan vào không khí. Từ trong rừng tối, một bóng người từ từ bước ra. Bạch Dương và Sye không khỏi trở nên cảnh giác. Người mới tới có pháp thuật rất cường đại.

- Hai người đúng là không có óc. Sử dụng con

phượng hoàng để chạy trốn, ánh sáng của nó ở trên bầu trời ngay cả ở nước láng bang người ta cũng còn thấy chứ đừng nói đến những thủ lĩnh ở tháp Hội đồng. Với pháp lực của bọn họ, các người chạy được bao xa ?

- Thủ lĩnh Leifr ? – Bạch Dương lên tiếng, chàng đã nhận ra ngay người thủ lĩnh mà hôm ở trên đấu trường đã nhìn chàng bằng ánh mắt hết sức kì lạ. – Cuối cùng đã bị ông đuổi kịp. – Chàng thở dài.

- Hahaha. Việc đó là tất yếu, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Ta chỉ là đến trước những thủ lĩnh khác một bước. – Ông ta dừng lại một chút rồi tiếp tục. – Để giúp các người một tay.

Bạch Dương và Sye không khỏi kinh ngạc.

- Ngài nói sao ? – Sye lên tiếng.

- Lần này tháp Hội đồng quả thực đã xảy ra một sự việc hết sức mất mặt, khi mà một thủ lĩnh và hai pháp sư bị tấn công một cách thảm hại. Các vị thủ lĩnh dù có chết cũng không thể bỏ qua cho kẻ đã gây ra chuyện

này. Các người hiểu ý ta chứ ? – Leifr chậm rãi nói. –
Hãy cầm lấy thứ này.

Vị thủ lĩnh xòe tay ra, trên tay ông ta là một cành hoa nhỏ, cánh hoa màu trắng tinh khiết.

- Đây là thứ gì ? – Bạch Dương ngạc nhiên hỏi.

- Đây là hoa Trồn Tim. – Leifr nói. – Đây là một loài hoa đặc biệt xuất thân từ thần giới có khả năng ẩn thân cho người giữ nó. Cho dù là một pháp sư cực kỳ hùng mạnh cũng không thể lần ra được dấu vết của người. Tuy nhiên các người phải nhanh lên vì cành hoa này cũng rất nhanh thôi sẽ héo tàn.

- Vì sao ngài lại giúp tôi ? – Bạch Dương nghi hoặc.

Leifr nhìn chàng, miêng khẽ nhếch cười.

- Bởi vì người là hỏa pháp sư kỳ lạ nhất mà ta từng gặp. Bản thân ta cũng là hỏa pháp sư. Nhưng sự lĩnh hội của người đối với lửa hoàn toàn khác biệt ta. Ta muốn người đi tìm cho bằng được sức mạnh thực sự của mình. Có thể một ngày nào đó người sẽ cùng ta giao

chiến để xem ai mới thực sự linh hội đúng loại nhân tố này.

- Nhưng tôi biết đi đâu ? Bây giờ tôi đã là một pháp sư tự do. Có nơi nào mà Hội đồng không săn đuổi tôi chứ ?

- Để giải đáp cho câu hỏi về sức mạnh của người thi trên đời này chỉ có hai người là có thể trả lời được. Một là pháp sư Xử Nữ, nữ tư tế của đền thờ Ánh Sáng tại vương quốc Onyx xa về phía Tây của lục địa. Hai là đại tướng quân Ma Kết của vương quốc Cyrion khoảng một ngàn năm trăm dặm về phía Bắc. Nhưng nếu để tìm một nơi mà hội đồng không thể săn đuổi các người thì ta nghĩ tốt nhất người nên tìm đến Ma Kết. Trước mặt ngài ta, không một pháp sư hội đồng nào có thể ngang nhiên bắt người được.

- Được, món nợ này Bạch Dương nhất định sẽ không quên. Xin cảm ơn ngài đã giúp chúng tôi. – Bạch Dương trong lòng rất cảm kích vị thủ lĩnh này.

- Đừng cảm ơn ta. Vì lần sau khi gặp lại, chúng ta sẽ

là đối thủ của nhau. Người tốt nhất đừng quay trở về nếu chưa thực sự tìm được sức mạnh đủ đối kháng với ta. Hahaha. – Vừa dứt lời, thủ lĩnh Leifr phát tay, cả người hóa thành khói tan biến mất.

Bạch Dương quay sang Sye, nàng ta cũng nhìn đáp lại. Bây giờ họ đã là người trên cùng một chiếc thuyền. Nơi duy nhất mà họ có thể đến chính là Cyrion với hy vọng tìm được sự bảo vệ của đại tướng quân Ma Kết trước sự trả thù của tháp Hội đồng.

- Chúng ta đi thôi.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Shinestone là ngôi làng nằm hai mươi dặm bên ngoài thành Braden thuộc Vương quốc Duncan.

Nơi đây nổi tiếng với những cánh đồng lúa mì và bắp ngô rộng bát ngát. Tất cả đều thuộc tài sản của Acmen, kẻ giàu sang nhất trong những quý tộc ở Duncan. Và cứ vào mỗi buổi sáng sớm thì người ta bắt gặp anh chàng Kim Ngưu hiền lành dắt hai con dê nhỏ đi đến khoảnh ruộng của mình để làm việc.

-Chào bà Withers !

-Chào con trai ! – Người đàn bà gầy nhom gương mặt nhân từ như đất mỉm cười với chàng. Bà ta đang vát và gỡ mấy sợi dây leo chỉ trong một đêm đã quấn chặt cánh cửa rào khiến bà không thể ra khỏi nhà.

Kim Ngu không khỏi bật cười trước cảnh đó, chàng kéo hai con dê để trước cổng rào rồi một tay bứt phẳng cả gốc lẫn ngọn của cây leo buống bình nọ.

-Cám ơn con, con trai. Ta cứ tưởng ngày hôm nay không thể ra khỏi nhà được.

-Không có gì, chiều nay con mang củi đến cho bà nhé. – Kim Ngu vui vẻ đề nghị.

-Con trai à, con đừng lo cho ta nữa. Con xem trong cái làng này có biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp thêm được con quan tâm đến cỡ nào... - Bà Withers vừa nói vừa đưa mắt nhìn qua vai chàng.

Kim Ngu cũng ngơ ngác quay về phía sau thì bắt gặp mấy thiếu nữ trong làng len lén nhìn chàng từ đằng xa. Lúc thấy Kim Ngu quay lại, bọn họ giật mình, vội vàng vàng cấp rỏ bánh mì chạy mất. Bà Withers cười khằng khặc trước cảnh đó.

-Thế nào ? Ta sẽ bảo Emely tìm cho con một cô vợ tốt, có được hay không ?

-Thôi nào. Bà đã lớn tuổi rồi mà con đùa dai. Con đi làm việc đây. Hẹn bà chiều nay nhé. – Kim Nguu ngượng chín mặt, tìm cớ lảng đi.

-Được được, ta sẽ để dành súp đậu cho con. – Bà Withers già gọi với theo, nhưng bóng chàng trai đã khuất sau mấy căn nhà gỗ lúp xúp ở cuối làng rồi.

*

Hai con dê nhỏ lười biếng phơi bụng sau bữa tiệc no nê trên bãi cỏ sau làng. Kim Nguu đã gom đủ củi để đổi lấy một ổ bánh mì, phần củi còn lại chàng để dành cho bà Withers. Người đàn bà tội nghiệp đã góa chồng hơn ba mươi năm. Kim Nguu tự giao ình cái nhiệm vụ chăm sóc luôn cả người đàn bà già cỗi ấy. Thật may mắn vì chàng là một thanh niên siêng năng và rất khéo léo trong mọi công việc. Chàng có thể làm rất nhiều việc trong một ngày, chẳng hạn như gánh củi cho các hộ trong làng, xây nhà, sửa bàn ghế, làm ruộng và thậm chí là chăn dê hộ. Đổi lại chàng nhận được bánh mì, trái cây và đôi khi là vải để may quần áo. Một mình chàng cũng đủ để nuôi sống cả cha lẫn mẹ, đó là chưa kể bà góa

Withers. Họ chính là gia đình của chàng. Cha của Kim Nguu là một nông phu, ông ta làm việc trên mảnh ruộng thuộc sở hữu của bá tước Acmen. Những sản phẩm của các nông phu làm ra, họ được giữ lại ba phần, còn bảy phần nộp lại cho bá tước. Công việc đó ngày trước giữ cho cả gia đình no đủ, thế nhưng Hans đã già, ông không còn làm ra nhiều như trước nữa. Nợ nần với bá tước ngày một tăng. Bây giờ công việc nông phu cũng đành để Kim Nguu gánh vác. Nhưng chàng không bao giờ than vãn, niềm hạnh phúc của chàng chính là được chăm sóc những người mà mình yêu thương. Kim Nguu năm nay đã hai mươi hai tuổi, vô cùng lực lưỡng và điển trai thế nên không biết bao nhiêu cô gái tại Shonestone thầm thương trộm nhớ chàng. Thế nhưng nói đến tình yêu, Kim Nguu lại có chút khờ khạo. Tháng trước, cô nàng Linda con gái của trưởng làng đã tự tay may cho chàng một cái áo cộc, nhưng Kim Nguu đã mang nó tặng ột người hành khất. Việc đó khiến nàng Linda nọ hết sức đau lòng. Gia đình trưởng làng cũng vì đó mà không nhìn mặt Hans và Emely nữa.

Nắng đã lên cao, Kim Nguu ngồi tựa dưới gốc một

cây dương, lim dim ngủ. Chợt, “Phập”, “Beeheee”. Tiếng con dê nhỏ kêu lên đau đớn. Kim Nguu giật mình tỉnh dậy thì thấy con dê của mình bị ai đó bắn một mũi tên ngay vào đùi, máu chảy đỏ hết cả một vùng lông. Chàng hốt hoảng kêu lên.

-Ai lại độc ác thế này. Dê con ơi.

Kim Nguu rút mũi tên ra, khề đưa tay lên mũi con dê nhỏ, thấy nó còn hơi thở. Chàng thờ phào.

-Đừng lo dê nhỏ, tao sẽ không để mày chết.

Nói rồi, chàng nhắm mắt, tay trái đặt lên vết thương của con dê. Miệng lẩm bẩm một câu thần chú. Một luồng ánh sáng chói lòa bao bọc lấy bàn tay chàng. Con dê rên lên khe khẽ, đôi mắt tròn xoe của nó nửa sợ hãi nửa mừng rỡ. Nó biết chàng đang ra sức chữa trị cho nó. Từ nhỏ, Kim Nguu đã biết bản thân có khả năng chữa lành vết thương ọi vật sống, thậm chí chàng có thể kích thích cây cối sinh sôi nảy nở. Nhưng đó vẫn còn là một bí mật của riêng chàng, chàng không muốn cuộc sống gia đình mình bị đảo lộn. Nếu để người ta biết được

tại Shonestone có một pháp sư, ắt hẳn binh lính hoàng gia sẽ kéo đến. Một khi chàng bị bắt, ai sẽ chăm sóc cho cha mẹ chàng đây. Vết thương trên đùi con dê nhỏ thu gọn dần rồi cuối cùng chỉ để lại một vết sẹo mờ. Lốp lông tơ chung quanh còn vương tí máu. Con dê dường như hoàn toàn bình phục, nó vui mừng nhảy cẫng lên trên đôi chân của mình. Lúc này, chàng chợt nghe tiếng người cưỡi ngựa đến. Hai thiếu nữ cưỡi ngựa trắng dừng lại trước mặt chàng. Một người tóc vàng, xinh đẹp như hoa, vận trang phục sấn bản của quý tộc với cánh cung đeo một bên vai. Đằng sau nàng là một thiếu nữ khác vận trang phục tùy tùng. Nữ thợ săn tóc vàng lên tiếng.

-Này tên nông dân kia, tại sao lại ngang nhiên cứu lấy con mồi mà ta săn được ?

Lúc này Kim Ngưu đã nhận ra thiếu nữ trước mặt là kẻ đã độc ác phóng một mũi tên vào con dê nhỏ của chàng. Kim Ngưu khẽ cau mày, đứng chắn trước con ngựa của nàng ta.

-Cô gọi đó là săn được ư ? Cô vô duyên vô cớ bắn gia súc của người ta rồi nhận là mồi săn của mình. Cô

chẳng những ngang ngược mà còn độc ác.

Thiếu nữ giận tím mặt.

-Người...Hừ, tất cả thú vật trên toàn bộ lãnh thổ này đều thuộc sở hữu của cha ta. Đương nhiên ta có quyền bắn giết.

-Cô..., chẳng lẽ cô là con gái của bá tước Acmen ? – Kim Ngưu kinh ngạc.

-Đúng vậy. – Thiếu nữ tùy tùng lên tiếng. – Chủ nhân của ta là bá tước tiểu thư của thành Braden, Isabella.

-Hừ, tì nữ nhiều chuyện. Ta không cần phải giới thiệu họ tên với hần. – Bá tước tiểu thư khẽ nạt người tùy tùng nọ.

Kim Ngưu vẫn đứng chặn trước con dê nhỏ đáng thương đang bị vị tiểu thư kia nâng nặc giành lấy.

-Bá tước tiểu thư thì sao. Con dê này là do tôi nuôi từ nhỏ đến lớn. Cô sao có thể nói là mồi săn của cô được. Nếu cô thực sự tài giỏi thì hãy vào rừng mà săn hổ báo.

Tại sao lại ở làng quê này bán vật nuôi của người khác.

-Ta đã nói, mọi thú vật trên lãnh địa này thuộc sở hữu của cha ta. Người đang đứng trên mảnh đất của cha ta. Ta yêu cầu người giao con dê ra. – Isabella cao giọng.

-Tôi không giao thì sao ?

-Người..., được lắm ! – Bá tước tiểu thư càng lúc càng tức giận. Càng tức giận nàng lại càng ngang ngược. – Nếu người không giao nó ra, ta sẽ báo cho Giáo hội Braden là người có thể sử dụng ma thuật.

Chữ “Giáo hội” vừa lọt vào tai, cả người Kim Nguu liền chấn động. Nếu chàng bị buộc vào Hội đồng, thì cha mẹ chàng và cả bà góa Withers sẽ nương tựa vào ai đây.

-Thế nào ? Sợ rồi chứ gì ? – Tiểu thư Isabella nhìn bộ mặt đã chuyển sang màu xám xanh của Kim Nguu, ra vẻ đắc chí.

Kim Nguu vẫn đứng lặng thinh không trả lời, hai tay nắm thành nắm đấm. Bá tước tiểu thư bấy giờ mới chột

thấy lạ. Nàng nhìn kĩ lại thì thấy trong ánh mắt của tên nông dân kia bất ngờ có ánh sáng xanh phát ra.

-Ma thuật ! – Nàng chỉ kịp hô lên một tiếng thì.

“Rắc, rắc” , mặt đất dưới chân mấy người bất ngờ nứt ra. Hai con ngựa trắng sợ hãi hí vang. Từ trong kẽ nứt, mười hai ngọn chồi non trồi lên khỏi mặt đất. Những chồi non lớn nhanh như thổi, nhanh chóng vươn ra thành mười hai sợi dây leo khỏe mạnh quấn chặt lấy cả người và ngựa.

-Áa ! Người làm gì vậy, thả ta ra. – Bá tước tiểu thư kinh hãi kêu lên.

-Cô đã định tố cáo tôi với Giáo hội. Tôi thực sự không muốn. Nhưng chỉ cần ngay bây giờ mấy cành leo của tôi siết chết cô. Như vậy sẽ không ai biết được tôi có thể sử dụng ma thuật. – Kim Ngu lạnh lùng nói.

-Người...người định giết người bịt miệng hay sao ? – Isabella hốt hoảng. – Cứu ! Có ai không !

Kim Ngu ngược mặt nhìn nàng, hai mắt chàng đã

chìm trong ánh sáng xanh của ma thuật. Bàn tay trái của Kim Nguu giờ lên, năm ngón tay đang xòe, từ từ nắm lại. Như hiểu được ý chàng, mấy càn leo cũng từ từ siết chặt. Isabella và cô hầu gái bây giờ mặt cắt không còn giọt máu.

-Á, thả ta ra. Ta sẽ không tố cáo ngươi với Giáo hội. Ta hứa trên danh dự của cha ta, bá tước thành Braden. Ta thề với Đấng Sáng Tạo ! – Isabella liên tục van xin khi những càn cây bắt đầu cứa vào da thịt cô.

Chợt, chỉ thấy Kim Nguu thả lỏng nắm đấm, tay trái phát một cái, mười hai càn leo nhanh chóng tháo trói và chui trở lại vào trong đất. Ánh sáng trong mắt chàng cũng theo đó vụt tắt.

-Được. Thấy cô thành khẩn, tôi sẽ không giết cô. Dù sao từ trước đến giờ tôi cũng không làm hại ai. – Kim Nguu nhìn hai thiếu nữ đang còn sợ hãi, vẻ mặt khinh khỉnh đầy đắc chí.

-Người hãy đợi đấy. Ta nhất định bắt người phải trả giá. – Bá tước tiểu thơ tức muốn lồng ruột. Nhưng cuối

cùng nàng đành đánh ngựa bỏ đi.

*

-Tên nông dân chết bầm, tên nông dân chết giẫm !
Dám ức hiếp bá tước tiểu thơ ta. Thật đúng là xem cha ta chẳng ra gì mà. Hôm nay quả thực là quá mất mặt. –
Isabella vừa cười ngựa vừa luôn miệng rửa.

-Tiểu thơ à, theo tôi thấy thì anh chàng nông dân đó cũng rất là dễ thương. Lại rất là đẹp trai và phong độ. –
Nàng tùy tùng ánh mắt mơ màng nhớ lại hình ảnh Kim Ngưu kiên quyết bảo vệ con dê nhỏ.

-Hừ, người thích thì đi mà lấy hấn làm chồng. Rồi có ngày hấn dùng dây leo siết chết người lúc ấy thì đừng có mà trách ta không cảnh báo cho người trước. – Isabella hần học.

-Nhưng mà tiểu thơ, rõ ràng chàng ta đâu có độc ác đến độ như vậy.

-Ta không quan tâm, ta nhất định bắt hấn phải van xin ta.

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, không để ý đã vào làng Shonestone từ lúc nào. Có sự náo nhiệt đang diễn ra ở đây. Một toán lính của Acmen đang đứng trước một ngôi nhà nhỏ. Isabella dừng ngựa lại xem kĩ thì ra đó là tiểu đội của cảnh vệ trưởng Henry đang đi thu nông phẩm. Có vẻ gia đình nông phu trong ngôi nhà nhỏ kia không thể nộp đủ số nông phẩm như đã hẹn ước cho nên Henry đang chuẩn bị dỡ nhà của họ. Hai vợ chồng già đau khổ ôm lấy nhau mà khóc. Nhìn thấy cảnh đó, bá tước tiểu thơ cũng hết sức xúc động. Họ đã già như thế kia, làm sao có thể làm việc được như những nông phu trẻ khác. Thấy việc cũng bất bình, Isabella định ra mặt để nói giúp một câu. Dù gì Henry cũng là thuộc hạ của cha nàng. Việc này, nàng đứng ra giải quyết thì lão Acmen ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Nghĩ thế, nàng dõm bước xuống ngựa thì chợt nghe một tiếng kêu rất quen thuộc.

-Cha, mẹ ! – Một chàng nông dân rất đẹp trai rẽ đám đông xông lại.

Isabella khẽ nhướn mày. A thì ra là cái tên chết tiệt vừa mới làm cho nàng mất mặt ở bên ngoài làng. Đúng

là vòng đi vòng lại, cuối cùng Đấng Sáng Tạo cũng cho nàng một cơ hội báo thù. Bá tước tiểu thư không khỏi để lộ một nụ cười đắc chí, nàng vỗ tay cái bộp khiến cho cô nàng tùy tùng không khỏi ngơ ngác.

-Nancy, người hãy xem cho kỹ. Hôm nay tiểu thư nhà người lấy lại thể diện cho chúng ta như thế nào. – Isabella quay sang nói với cô người hầu rồi nhanh như sóc, phóng xuống ngựa, len vào bên trong đám náo nhiệt, để lại cô người hầu hốt hơ hốt h hãi.

-Ấy, tiểu thư, tiểu thư...

Cảnh vệ trưởng Henry khoanh tay trước ngực đối diện với anh chàng nông dân vừa hùng hục xông vào.

-Cha của người Hans Ilke Williams là nông phu của ngài bá tước. Trên cam kết, bá tước cho gia đình các người đất để dựng nhà, đất để chăn nuôi và trồng trọt. Đổi lại mỗi năm các người nộp đủ nông phẩm lại cho bá tước, xem như là trả tiền thuê đất của ngài. Hôm nay đã là trễ hạn đến ba ngày.

Kim Nguru vội bước đến cảnh vệ trưởng, lên tiếng.

-Xin ngài cảnh vệ trưởng cho chúng tôi thêm ít thời gian. Cha mẹ tôi đều đã già. Chỉ còn mình tôi có thể lao động. Chắc chắn vài ngày nữa tôi sẽ giao nộp đủ số nông phẩm cho ngài.

-Xin lỗi ! Chúng tôi đã đợi ở Shonestone ba ngày rồi. Cảnh vệ chỉ có thời gian ba tuần để thu tô. Mà đâu phải chỉ có mỗi làng này thuộc lãnh địa của Braden. – Henry lạnh lùng trả lời. – Hôm nay các người phải lập tức rời khỏi Shonestone thôi.

Nét tuyệt vọng hiện lên trên gương mặt của đôi vợ chồng già Hans và Emely. Kim Nguru bước đến ôm lấy họ.

-Con xin lỗi cha, mẹ.

-Không phải lỗi của con. Là cha đã cam kết với ngài bá tước. – Hans già cỗi ngân ngân nước mắt.

-Khoan đã. – Một giọng thiếu nữ vang lên từ đám đông. Mấy cảnh vệ quân dừng bước quay lại nhìn.

Từ trong đám đông dân làng đứng xem, một thiếu nữ xinh đẹp tóc vàng rẽ lối bước ra. Không phải Isabella thì còn ai.

-Bá tước tiểu thơ ? Nàng đến đây có việc gì ? –
Henry kinh ngạc hỏi.

-Tôi chỉ là vô tình dạo chơi quanh đây, thấy nơi này náo nhiệt. Không thể không đến xem thử. – Isabella dùng mấy ngón tay nghịch tóc.

-Xin lỗi nàng Isabella, nhưng chúng tôi thực sự phải làm việc. Nàng có việc gì dặn dò...

-Tôi có việc, tất nhiên là có việc ! – Bá tước tiểu thơ ngắt lời cảnh vệ trưởng. – Thực ra cái món nợ của gia đình này, tôi có thể thay mặt họ trả hết.

-Sao có thể như vậy được. – Henry ngạc nhiên.

-Sao lại không thể ? Tôi là con gái của bá tước. Ai nợ của ông ta, cũng là nợ của tôi.

-Thế nàng định trả cho cha nàng như thế nào ?

-Hừm...thực ra ở đình bá tước chúng tôi đang thiếu kẻ hầu người hạ. Nhất là một người có thể giữ ngựa, dọn dẹp, chăm sóc vườn tược, kiêm luôn cả lau nhà, quét nhà, sửa bàn ghế, bửa củi, nấu cơm...Nói chung là một người có thể làm rất rất là nhiều việc. – Isabella ngừng lại một chút, đôi mắt lấp lánh liếc nhìn về phía Kim Ngưu khiến chàng không khỏi giật mình. – Thế nên nếu như bác Hans chịu về làm nô lệ cho tôi, cũng coi như trả nợ được cho nhà bá tước. Tôi thậm chí có thể nói với cha tôi tặng cho họ luôn cả căn nhà này. Mấy người thấy tôi giải quyết như vậy có thỏa đáng hay không.

Đám đông dân làng bắt đầu nhón nháo, có tiếng người từ đó vọng ra.

-Nàng làm như vậy mà thỏa đáng ư ? Bác Hans đã rất già rồi. Nàng còn bảo ông ta làm bao nhiêu là việc.

Isabella nhìn ra xung quanh, nhưng nàng không có ý định muốn tìm kẻ vừa phát biểu. Bá tước tiểu thư mỉm cười.

-Thế thì thôi vậy. Đó là điều ít nhất mà tôi nghĩ tôi có

thể giúp.

-Tôi đồng ý. – Một giọng nói run run cất lên. Nhìn lại đó là Hans, lão nông phu già tội nghiệp run rẩy đứng lên, rời khỏi vòng tay của vợ và con. – Tôi đồng ý làm nô lệ cho nàng, chỉ cần nàng giữ lại căn nhà cho vợ con tôi là được.

Isabella quay lại, nhìn người nông dân già, khoe mắt nàng chợt thấy cay cay. Nàng định bụng thôi không diễn trò này nữa, bởi lẽ người trước mặt thật quá đáng thương. Bỗng nhiên, từ sau lưng người đàn ông già, một giọng nói nữa xen vào.

-Không. Để tôi. Tôi sẽ làm nô lệ cho nàng. – Kim Ngu bước lên phía trước cha mình, đối diện với Isabella.

Lúc bấy giờ, Isabella không khỏi mừng thầm trong bụng. Thực ra cô đã mong chàng nông dân này sẽ làm như vậy ngay từ đầu.

-Là anh à ? Không được. Nhưng trong cam kết với

cha tôi, chính cha anh mới là nông phu. – Nàng giả vờ đòi hỏi.

-Nhưng cha tôi đã già, không thể làm được nhiều việc như nàng yêu cầu. Còn tôi thì khác, cả làng Shonestone ai cũng biết tôi có thể làm tốt rất nhiều việc.
– Kim Nguru khản thiết.

-Nhu vậy không đúng chút nào. Tôi không muốn ép người ngoài cam kết về làm nô lệ đâu. – Bá tước tiểu thơ cẩn rằng diễn tiếp vở kịch của mình. Mặc dù mọi sự diễn tiến thật quá đúng với ý định khiến cho nàng muốn bật cười ha hả.

-Con trai à. Con đừng giành với cha nữa. – Hans khổ sở lên tiếng. – Cha đi làm nô lệ cho ngài bá tước cũng tốt mà. Con ở lại chăm sóc ẹ con. Có được không ?

-Không, cha à. – Kim Nguru quay lại, hai tay đặt lên vai cha, đẩy ông về bên cạnh Emely. – Chuyện này để cho con.

Đoạn, chàng quay trở lại nhìn Isabella, ánh mắt long

lạnh như có nước. Bá tước tiểu thơ thoảng giật mình. Cái kẻ ngang ngược đã làm bẽ mặt nàng thì ra cũng biết khóc hay sao ? Có lẽ cái vở kịch này nàng diễn hơi quá rồi chẳng. Chưa kịp định thần, Isabella đã thấy Kim Ngu quỳ xuống trước mặt nàng.

-Bá tước tiểu thơ. Tôi xin nàng, hãy nhận tôi làm nô lệ. Tôi xin nàng.

Isabella ngẩn người trong giây lát. Cũng may, nàng đã kịp lấy lại sự sáng suốt. Bá tước tiểu thơ khẽ mỉm cười đắc ý. Đoạn, nàng ghé sát vào tai Kim Ngu mà thì thầm.

-Người sẽ không dùng dây leo siết ta chết chứ ?

Kim Ngu vội đáp.

-Nhất định không.

-Có thật hay không ? Còn nhớ người dùng pháp thuật nguyên rửa hoặc ám hại ta thì sao ? – Isabella tiếp.

-Tôi xin thề sẽ không dùng bất cứ pháp thuật gì với

nàng. – Kim Nguru trả lời, giọng chàng càng lúc càng khẩn thiết.

-Không không. Nếu mà ta bị đứt tay hay bị chảy máu. Nhất định ngươi phải dùng pháp thuật để cứu ta, có được hay không ?

-Được, tôi hứa với nàng. Bất cứ điều gì tôi cũng hứa. Chỉ cần nàng xóa nợ cho cha tôi.

-Tốt, hahaha. – Isabella cười lớn. – Coi như việc hôm nay đã giải quyết xong. Bắt đầu từ ngày mai ngươi hãy dọn đến dinh bá tước. Ta có rất nhiều việc để ngươi làm.

Nói rồi, bá tước tiểu thơ rẽ đám đông, leo lên ngựa cùng người hầu đi mất hút. Toán cảnh vệ quân cũng ngăn ra vài giây rồi kéo nhau đi mất. Còn lại hai vợ chồng già và Kim Nguru vẫn còn khổ sở ôm nhau.

-Con trai ngốc nghếch. Con còn cả cuộc đời rất dài. Tại sao lại hy sinh cho ta. Ta cho dù có khổ cực làm nô lệ đi nữa thì cũng chỉ chục năm là cùng. – Hans vừa nói vừa lau nước mắt. – Đàng nào, ta và Emely cũng không

phải cha mẹ ruột của con.

-Cha đừng nói vậy. Cha và mẹ đã nuôi con từ nhỏ tới lớn. Đừng nói là làm nô lệ. Con dù có chết cũng không để cha mẹ chịu khổ. – Kim Nguru xúc động nói.

-Con gốc của mẹ... - Emely vỗ òa, bà ôm chặt lấy đứa con trai mà bà đã hết lòng yêu thương. Giờ đây chẳng mấy chốc bà phải rời xa nó.

Trong tâm trí đôi vợ chồng gia, biết bao hình ảnh hạnh phúc ngày xưa chợt trôi về. Từ lúc họ nhặt được Kim Nguru nhỏ bé ở bìa rừng cho đến khi chàng trở thành một thanh niên xinh đẹp. Tất cả như một dòng chảy ào ạt, tràn về rồi ngưng đọng lại khoảnh khắc hiện tại. Khoảnh khắc mà họ phải chia ly trong nước mắt.

*

-Con trai, mẹ có may cho con hai cái áo mới, con nhất định phải mang theo. Mùa đông có tuyết, con phải mặc đủ ấm có biết hay không. – Emely bịn rịn chia tay con. – Con đi làm nô lệ cho người ta, nhất định cái gì

nhìn được thì nhìn. Người ta là chủ, mình là tớ. Con không cần gửi tiền cho cha mẹ. Cha mẹ nuôi gà và trồng rau cũng đủ sống.

-Mẹ à ! – Kim Nguu ngắt lời bà. – Cảnh vệ trưởng nói mỗi năm con có thể về một lần. Con đâu phải đi luôn đâu. Khi nào trả hết nợ, xóa được cam kết con sẽ về mà.

-Mẹ biết, mẹ biết. Mẹ chỉ không bao giờ nghĩ lại có ngày phải xa con. – Giọng người mẹ già run run, hai hàng nước mắt không biết lúc nào đã chảy.

Trước lúc quay lưng đi, Kim Nguu còn kịp thấy cha mình hộc hác lạng lẽ nhìn theo từ bậc cửa. Chàng cố nặn ra một nụ cười tạm biệt rồi bước đi thật nhanh về phía con đường chính. Bà góa Withers cũng ra đứng trước cổng để tiễn chàng, hai mắt rung rung. Từ sáng sớm bà đã đem con gà mái bỏ vào cái giỏ bắt chàng mang theo. Bà nói mỗi ngày nó đẻ được một trứng, chàng nuôi lấy trứng mà ăn. Kim Nguu cũng không quên ôm bà chào từ biệt.

-Kim Nguu, đợi đã ! – Một giọng nói vỡ òa vang lên.

Chàng quay nhìn lại thì thấy Linda, cô con gái của trưởng làng, người đã tặng cho chàng chiếc áo cộc, từ xa chạy đến.

-Kim Nguu, em có may cho anh một đôi ủng mới. Anh nhất định phải mang theo. – Linda giơ ra hai đôi ủng da được may rất khéo. Nét mặt nàng nhìn xanh xao, đôi mắt hơi thâm. Có lẽ tối qua đã thức cả đêm để làm nó.

-Cám ơn em Linda. Cho anh gửi lời tạm biệt đến trưởng làng. Anh đi vội quá không thể qua đó chào bác ấy. – Kim Nguu cảm kích ôm đôi ủng mới vào lòng. Anh vốn không nghĩ đến lý do mà Linda luôn đối xử với anh rất tốt. Anh cho rằng đó là vì cả hai đã quen biết nhau từ nhỏ. – Anh phải đi rồi. Tạm biệt em.

Kim ngu vừa dợm bước đi thì chợt bị hai bàn tay giữ lấy mặt. Chẳng biết từ bao giờ, Linda đã tiến đến, đặt lên môi chàng một nụ hôn rất sâu.

-Tạm biệt anh Kim Nguu. – Nước mắt lăn dài trên đôi má người thiếu nữ thôn quê vốn đã mong manh như cành hoa dại, từ hôm nay lại càng mỏng manh và cô cút

hơn nữa khi người mà nàng mãi mãi đơn phương giờ đã đi rất xa.

*

Braden tuy không phải thủ phủ của Duncan, nhưng nói về độ náo nhiệt và thịnh vượng thì không hề thua kém. Dinh bá tước là một tòa nhà hết sức lộng lẫy với hơn năm mươi gian phòng, ba đại sảnh. Kể hầu người hạ cho bá tước phải có đến gần trăm người, đó là chưa kể những cận vệ của bá tước. Bá tước tiểu thư Isabella từ sáng đến trưa đứng ngồi không yên.

-Cái tên nông dân chết giẫm sao đến giờ vẫn chưa thấy tới. Từ Shinestone đến đây chứ đâu phải từ Cyrion đến đây đâu mà mất nhiều thì giờ đến như vậy ?

-Tiểu thư à, người quên là người ta phải đi bộ hay sao. Ít nhất cũng mất nửa ngày, chậm thì mất một ngày mới có thể đến đây được. Sớm biết tiểu thư nóng lòng gặp chàng như vậy, tôi đã cho người mang ngựa đến đón chàng ta rồi. – Nancy nói, ánh mắt có nét tiêu ý.

-Người đùa à ? Hẳn ta là nô lệ chứ có phải là hoàng tử đâu mà phải có ngựa đến đón. – Isabella bây giờ mới thấy mình bị hớ nên giả vờ phát cáu với nàng nô tì.

-Tiểu thư không phải là nàng đã thích chàng rồi chứ ?
– Nancy trêu chọc.

-Nói bậy. Ta là ai chứ ? Ta là thiên nga. Làm sao mà thích một con trâu như hấn. – Isabella ngạo mạn.

-Nếu tiểu thư thực sự không thích vậy để chàng ta cho tôi được không ? – Nancy lại mơ mộng.

-Hừ, người càng ngày càng không có phép tắc. Có tin ta mách cha ta trừ lương người không.

-Ấy đừng mà tiểu thư.

-Mách ta điều gì ? – Một giọng nói lãnh đạm vang lên.

Isabella quay lại thì thấy bá tước Acmen đã đứng ở trước cửa.

-Cha !

-Hừm. Con còn coi ta là cha hay sao ? – Bá tước nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

-Cha, như vậy là sao ? – Isabella giả vờ ngạc nhiên.

-Con càng ngày càng không biết tu dưỡng. Đường đường là một tiểu thư quý tộc mà lại trốn đi chơi tận Shonestone. Sao con không thử nhìn tiểu thư Katherine con gái của công tước Zane Depone mà học hỏi.

-Hừ, có phải là cái tên cảnh vệ trưởng Henry đã mách lẻo với cha có phải không ? – Isabella tức giận vì chuyện nàng lên đi chơi vốn dĩ là một bí mật nay đã lộ tẩy.

-Con đừng có ngang bướng nữa. – Bá tước Acmen cau mày. – Từ hôm nay ta sẽ cho người quản lý con thật chặt. Ta nghe nói con còn xen vào chuyện cam kết với nông phu của ta. Con tốt hơn hết là đảm bảo cái tên nô lệ ấy làm việc cho đảng hoàng. Bằng không thì ta sẽ phạt cả con nữa.

-Cha à ! – Isabella năn nỉ.

-Không có cha gì hết. Một lát nữa tiểu thư Katherine Depone và anh trai là nam tước Blake Depone đến chơi. Con mau kêu người hầu bày tiệc trà và đón tiếp họ cho đàng hoàng. Con nên nhớ Blake là vị hôn phu của con. Đừng có làm cha mất mặt. – Bá tước lạnh lùng ra lệnh. Đồng thời ông cũng quay sang Nancy. – Còn đứng đó làm gì, mau giúp tiểu thư chuẩn bị.

Nàng người hầu giật thót mình.

-Dạ vâng thưa bá tước, tôi đi ngay.

*

Mất nửa ngày đi bộ, cuối cùng chàng cũng đã đến dinh bá tước. Cảnh vệ trưởng Henry sắp xếp cho chàng một căn gác bé tẹo tẹo ở cạnh chuồng ngựa. Công việc chính thức của chàng là giữ ngựa và chăm sóc vườn hoa của bá tước. Đó là chưa kể những việc lặt vặt khác nếu như người nhà bá tước hay thậm chí là người hầu nhà bá tước muốn sai bảo, chàng đều phải làm.

-Kim Nguu, chốc nữa công tước tiểu thư Depone và nam tước Depone sẽ đến chơi. Người mau ra cổng chờ họ và đưa ngựa của họ vào chuồng. – Henry trình trọng phân công.

-Được, tôi biết rồi.

Hai vị khách quý cười hai con ngựa trắng quý tộc mang theo năm tùy tùng chẳng mấy chốc đã đến. Kim Nguu đón họ ở cổng, chàng đưa vai cho tiểu thư Depone bước xuống.

-Người là người giữ ngựa mới ở dinh bá tước à. – Tiểu thư Depone ngạc nhiên. Ánh mắt nàng không thể rời khỏi người lạ mặt hết sức điển trai, nhưng lại làm nô lệ cho dinh bá tước.

-Vâng thưa tiểu thư. – Kim Nguu trả lời.

-Aha ! – Một tiếng kêu háo hức từ trong dinh vọng ra. Isabella chạy như bay từ trong nhà ra đến cổng, một chút ý tứ của tiểu thư cũng không có. – Kim Nguu, cuối cùng người cũng đã đến. Ta cứ tưởng người định thất

hứa.

Nam tước Depone và công tước tiểu thơ khề cau mày. Lời chào đầu tiên của bá tước tiểu thơ không phải dành cho họ mà lại là dành ột tên nô lệ. Điều này đối với giới quý tộc mà nói thật là không có lễ giáo, không có phép tắc gì cả.

-A hèm ! – Nam tước Depone tăng hắng nhằm gây sự chú ý với Isabella.

Lúc này bá tước tiểu thơ mới giật mình nhận ra hai vị khách quý đang đứng đó nhìn nàng, chờ đợi một cái chào hỏi theo đúng lễ nghi của giới quý tộc.

-A ! Katherine bạn thân ơi ! Chào mừng nàng đến Braden. Và xin chào anh, nam tước Depone. – Isabella thực hiện một kiểu chào hết sức bình dân, khiến cho hai vị khách quý có phần thất vọng.

Tuy vậy Katherine đã quen với tính cách của cô bạn mình nên cũng nhanh chóng bỏ qua.

-Xin mời hai người vào dự tiệc trà.

Bữa tiệc trà trang trọng diễn ra ở đại sảnh dinh bá tước. Nam tước Depone nhiều lần muốn bắt chuyện với Isabella nhưng kì thực em gái chàng và bá tước tiểu thư đã đánh nhau như đĩa. Họ nói biết bao chuyện trên trời dưới đất, cuối cùng nam tước đành một mình bước ra ngoài.

-Isabella này, anh chàng giữ ngựa kia vì sao lại trở thành người ở cho dinh bá tước vậy ? – Katherine tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Isabella cũng nhìn theo. Bên ngoài kia, Kim Ngưu đang dắt hai con ngựa trắng vào chuồng, vừa đi chàng vừa trò chuyện với chúng y như đang tâm sự với hai người bạn thân vậy. Một con người kì lạ.

-Hắn ta à ? Hắn tình nguyện làm nô lệ cho tôi để trả nợ cho gia đình. – Isabella tủm tỉm cười.

-Ôi ! Thế thì thật đáng thương quá. Một chàng trai dễ thương như vậy mà lại làm nô lệ cho nàng. – Katherine thở dài cảm thán.

-Nàng nói vậy là ý gì. Làm nô lệ cho tôi là hạnh phúc cho hẳn đấy chứ. Vả lại dinh bá tước đâu phải là địa ngục. – Isabella cau có.

-Để rồi xem. Dù sao ta cũng thật ghen tị với nàng. – Katherine vừa nói vừa nâng tách trà lên môi nhấp một ngụm. – Thôi đừng nói về anh ta nữa. Về việc kết hôn với anh trai của ta, nàng đã chuẩn bị đến đâu rồi ?

-Tôi không lấy anh ta đâu ! – Isabella đáp một cách lạnh nhạt.

-Nàng biết rõ là cả cha của ta và cha của nàng sẽ không bao giờ cho phép nàng hủy hôn. – Katherine nhấn mạnh.

Công tước Depone là hoàng tộc, ông ta là em ruột của quốc vương Duncan. Hôn ước của hoàng tộc đâu thể tùy tiện nói bỏ là bỏ. Isabella biết rõ, cha nàng vì muốn tạo dựng mối quan hệ tốt với hoàng gia Duncan mà rất hy vọng vào cuộc hôn nhân này. Chỉ là nàng không thể nào ép mình yêu thương một người xa lạ được.

-Ta sẽ nghĩ cách. – Isabella nói. – Nàng sẽ ủng hộ ta mà phải không ?

-Ta là bạn thân của nàng, đương nhiên ta biết tâm sự của nàng. Chỉ là Isabella đáng thương ời. Cha của ta quá đồi quyền lực và quá đồi độc đoán. Nếu như nàng xử lý việc này một cách đại dột. Ta sợ rằng đại họa sẽ giáng xuống gia đình nàng.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Byon là thủ phủ của Cyrion cũng là vương quốc trung tâm của lục địa. Không một thành trì nào trên toàn cõi Zodiacus có thể so sánh với sự hùng mạnh và nguy nga của nó.

Byon có lịch sử rất lâu đời, hơn mười ngàn năm trước, nơi đây đã từng là kinh đô của đế chế Zodiacus thống nhất đệ lục. Văn tự cổ ghi chép lại, trong lịch sử các nền văn minh, có cả thấy ba thời kỳ lớn. Thời kỳ đầu tiên diễn ra cách đây ít nhất mười triệu năm, khi đó loài người chỉ khu trú trong những bộ tộc nhỏ, sống rải rác trên khắp các miền đất của lục địa. Thời kỳ thứ hai khởi đầu bởi một vị chúa tể đứng ra thống nhất các bộ tộc trên toàn cõi Zodiacus, thành lập nên một đế chế thống nhất, tồn tại suốt hàng triệu năm. Trong khoảng

thời gian đó, rải rác có những giai đoạn ngắn ngủi để chế tan rã bởi nội chiến tranh giành quyền lực rồi lại nhanh chóng hợp thành. Tính cho đến một vạn năm trước thì có tổng cộng sáu lần hợp tan. Đế chế Zodiacus thống nhất đệ lục là đế chế hùng mạnh nhất trong lịch sử của lục địa. Truyền rằng ở bên dưới Byon, sâu trong lòng đất có tồn tại một thành trì cổ đại đã từng rất phồn vinh trong những năm tháng của đế chế Zodiacus đệ nhị. Về sau, thành trì này đã gặp phải thảm họa diệt vong, từ một chốn phồn hoa trong nháy mắt trở thành một di tích. Con đường độc đạo dẫn đến tòa thành đó cũng đã bị vùi lấp theo thời gian. Chẳng ai biết rất sâu bên dưới chân họ đã từng có một nền văn minh tồn tại. Cũng chẳng ai biết được nó đã và đang che giấu những bí mật gì. Họ chỉ biết một Byon tồn tại bên bờ như một hình ảnh phản chiếu của những ngày quá khứ vàng son nay đã trôi đi rất xa.

Đấu trường Byon là một công trình vĩ đại với hơn hai mươi ngàn chỗ ngồi cho khán giả. Đài quyết đấu được lót bằng đá, vững chãi vô cùng. Tại nơi đây, hằng năm các kiếm sĩ, pháp sư, đạo chích...từ khắp nơi trong

vương quốc tìm đến để so tài vì danh hiệu nhà vô địch. Vẫn còn hơn một tháng trước khi mùa đấu trường năm nay bắt đầu, nhưng trên chiến đài người ta đã thấy hai người ở đó, giao chiến dữ dội. Cả hai người đều mặc chiến giáp của cận vệ hoàng gia. Ất hẳn đây là một buổi tập dợt. Dường như đã là một thông lệ khi đội cận vệ hoàng gia tuyển chọn ra một nhân tài để tham dự đấu trường hằng năm. Nhân vật ấy chính là đại diện của hoàng tộc trong cuộc đua giành danh hiệu nhà vô địch. Nếu danh hiệu thuộc về đội cận vệ hoàng gia, ý nghĩa biểu dương thực lực của chính quyền thủ phủ Byon là vô cùng lớn. Một trong hai đấu sĩ mang một băng vải thêu hình Sư Tử trên bắp tay trái. Đó là một chàng trai tóc đen vô cùng xinh đẹp. Ánh mắt xanh mơ màng không hề đặt lên người đối thủ ở trước mặt. Tưởng chừng như trong đôi mắt đó, thời gian vĩnh hằng thôi ngừng chảy, mọi kí ức tồn đọng, lưu luyến mãi không rời.

- Hah ya ! – Một trong hai đấu sĩ thu mình phóng vút lên không trung, mũi kiếm bạc dài gần hai thước loang loáng như ngọn sét xé gió bổ xuống.

Đấu sĩ mang dải băng Sur Tử ngăn ngời đôi chút rồi chột như bưng tỉnh, chàng xoay người, đưa tay trái lên cao, lòng bàn tay mở rộng. Ngay lập tức, một vòng hào quang chớp nhoáng bao bọc lấy cả người chàng. Một tấm khiên ma thuật. Mũi kiếm đương bổ xuống chạm phải tấm khiên ánh sáng đó phát ra một tiếng “keng” chói tai, khiến cả người đấu sĩ thực hiện đòn tấn công bị chấn động lui về sau mấy bước. Đấu sĩ băng Sur Tử bây giờ mới thu tay, rút lưỡi gươm từ sau lưng vung về phía trước. Một thanh gươm tuyệt đẹp màu đỏ óng ánh như nhậm thạch hòa lẫn với máu. Gươm vừa ra khỏi vỏ đã phát ra một hơi nóng hùng hực khiến đất đá bên dưới chân đấu sĩ cũng phải quặn quai kêu răng rắc. Đấu sĩ kia không hề sợ hãi, chàng giơ mũi gươm bạc lên cao, tấm khiên sắt che trước ngực, chuẩn bị giao chiến lần thứ hai.

- Aahhhh ! – Sau một tiếng hét đầy uy lực, cả hai đấu sĩ lao vào nhau một lần nữa.

Thanh kiếm đỏ như nhậm thạch không ngại ngần cắm thẳng vào tấm khiên của đấu sĩ kiếm bạc. Chỉ thấy tấm khiên sắt trước đòn tấn công đó dường như trở

thành một vật vô dụng. Mũi kiếm đỏ rực nhanh như cắt nung chảy bề mặt khiên, khoét một lỗ xuyên qua lớp thép dày. Đấu sĩ kiếm bạc không hề kinh ngạc trước điều đó, chàng thả tay vứt luôn cái khiên đã bị hỏng nặng sang một bên, đoạn xoay người dùng chân trái đá mạnh lên tấm khiên đó. Tấm khiên sắt nặng trĩu dưới lực đá của đấu sĩ, xoay tròn lao vút về phía đấu sĩ mang băng vải Sư Tử. Đấu sĩ với dải băng Sư Tử hừ nhẹ, thanh kiếm trong tay vung lên chém thẳng vào tấm khiên sắt. Tấm khiên bị chẻ đôi như một miếng phô mai. Về mặt chàng thoáng hiện ra nét đặc ý, chột “vút”, âm thanh sắt lèm gằn ngay bên tai, chàng nhìn lại thì nhận ra, mũi kiếm bạc đã chỉ ngay cổ mình.

- Được rồi. Hôm nay đến đây thôi. – Một giọng nói lãnh đạm vang lên. Hai đấu sĩ ngược nhìn lên khán đài, một thân hình uy nghi đã đứng ở đó từ lúc nào. – Cratos, kĩ thuật đã có tiến bộ. Ngươi có thể đi ra.

- Tuân lệnh thưa Đại tướng quân. – Đấu sĩ kiếm bạc không dấu được một nụ cười mãn nguyện, chàng chấp tay hướng về phía Đại tướng quân, cúi mình một cái rồi nhanh chóng rời khỏi đấu trường.

Đầu sĩ mang dải băng Sur Tử nét mặt lộ vẻ thất vọng, chàng nhìn về phía Đại tướng quân, cố gắng tìm kiếm trên gương mặt ngài bất cứ một biểu hiện gì đó của cảm xúc. Giận dữ, thất vọng, chán ghét,...bất cứ điều gì cũng được. Nhưng đáp lại sự mong đợi của chàng là một ánh mắt lãnh đạm, không vui cũng không buồn. Chàng đã theo Đại tướng quân từ năm mười sáu tuổi, khi nhà vua quyết định gọi chàng vào đội cận vệ hoàng gia. Đã bốn năm chàng chưa từng nhìn thấy Đại tướng quân có một biểu cảm nào khác ngoài sự lạnh lẽo. Đôi lúc chàng tự hỏi liệu con người này, nếu quả thực là con người, có trái tim hay không ? Nhưng chàng không hề căm ghét ngài một chút nào. Ngược lại chàng rất tôn kính người thầy đồng thời là người lãnh đạo này của mình. Đại tướng quân là người sáng suốt nhất mà chàng từng biết. Nếu có bất cứ điều gì trên thế gian này mà ngài không thể giải đáp thì có lẽ chỉ có thần linh mới biết được câu trả lời. Thậm chí Cyrion còn có thể tự hào bởi không biết bao nhiêu lần những sứ giả từ các nước láng bang, hay thậm chí là quốc vương của họ phải đích thân tìm đến diện kiến Đại tướng quân Cyrion để xin ngài tháo gỡ những khúc mắc liên quan đến vận mệnh của vương

quốc họ. Nếu Xử Nữ, thánh nữ đền Ánh Sáng là ngọn hải đăng của phương Đông thì có thể nói Đại tướng quân Ma Kết chính là sao Bắc Đẩu của phương Tây. Cả hai người bọn họ, ai thông tuệ hơn ai, chàng thực không dám so sánh. Và vì sao Đại tướng quân lại có thể thông tuệ đến như vậy ? Câu hỏi này chàng đã từng hỏi cha của mình, người đã từng chinh chiến cùng Đại tướng quân suốt hai mươi năm, và cha chàng trả lời rằng: “Bởi vì ngài đã sống rất lâu. Rất lâu.” Chàng không dám hình dung cái quãng thời gian mà Đại tướng quân đã sống, có lẽ nó quá dài đến nỗi, sự tan hợp của một đế chế nếu so với nó hẳn cũng chỉ như một giây một khắc trôi qua mà thôi. Nhưng quả thực nếu ai đã từng tận mắt diện kiến Ma Kết, chắc sẽ không tin được một người với dung mạo như vậy lại có tuổi thọ sánh ngang với trời và đất. Chàng cũng từng nghe nói rằng, những pháp sư vốn dĩ có thể sống lâu hơn người thường. Tộc trưởng tộc Tiên Yêu qua các đời đều có tuổi thọ trên dưới ba trăm năm. Nhưng sống lâu được dường như Ma Kết, có lẽ chỉ có thần linh mới làm được. Hoặc giả, thời gian đã quên mất ngài rồi chăng ? Trong khi Oren, cha của chàng, người đồng đội thủy chung cùng ngài càng lúc càng già yếu thì

Ma Kết vẫn hoài một dung mạo, một sức mạnh ấy. Đó là thần linh hay người phạm thật khó lòng mà nói được.

Đại tướng quân khẽ phát áo choàng, cả thân người bọc trong chiến giáp sáng lòà, nhẹ nhàng bay xuống chiến đài.

- Người đang nghĩ gì vậy Sur Tử ? – Ma Kết hỏi, nhưng sâu trong giọng điệu của ngài, người ta cảm nhận được rằng ngài đã thừa biết câu trả lời.

- Thuộc hạ...à...học trò đang nghĩ là mình sẽ cố gắng hơn thua tướng quân. – Sur Tử cúi mặt nhìn xuống chân. Chàng biết rõ lời nói dối của mình sẽ chẳng có tác dụng đối với người thầy đầy quyền năng này.

Đại tướng quân nhìn chàng một cách đăm chiêu, đoạn, ngài tiếp:

- Ta đã sống từng ấy năm trên đời này cũng học được một chút kinh nghiệm nhìn người. Quả thực trên thế gian này tình yêu chẳng buông tha bất kỳ ai.

- Tướng quân...ngài nói vậy có nghĩa gì, học trò

không hiểu. – Sư Tử bối rối trước câu nói của Ma Kết.

- Khi chiến đấu, tuyệt đối không thể để sót lại bất cứ khúc mắc gì ở trong lòng. Nó sẽ trở thành điểm hiểm yếu nhất mà đối thủ có thể lợi dụng để đánh gục ngươi. – Ma Kết ngừng lại giây lát, rồi lại tiếp tục. – Ta thấy được tâm trí của ngươi đã không còn ở tại đấu trường này nữa. Ta nghe được tiếng trái tim ngươi đập những điệu không ôn hòa. Ngươi còn không thừa nhận ?

- Học trò... - Sư Tử hổ thẹn đến đỏ mặt. Chàng vội chấp tay cúi lạy trước Đại tướng quân. – Học trò biết tướng quân ắt hẳn thấu triệt tình cảm của học trò dành cho công chúa Helena. Mong ngài làm chủ !

Tướng quân trầm ngâm giây lát. Đoạn, ngài quay lại đối diện cùng Sư Tử mà nói:

- Helena không phải con gái của ta. Chuyện này sao ta có thể tùy ý làm chủ. Chuyện của trái tim ngươi tự ngươi phải giải quyết. Ta cho rằng quốc vương ngài nhất định sẽ không hẹp hòi.

Ánh mắt Sư Tử chột bùng sáng, chàng không giấu được vui mừng.

- Cảm ơn ngài đã ủng hộ học trò.

Ma Kết không đáp, ngài chỉ lặng lẽ quay đi, rồi cả người cứ thế nâng bổng lên không trung, bay ra khỏi đấu trường.

*

Tòa tháp phía nam của điện hoàng gia là nơi lý tưởng để bao quát ra xung quanh lãnh thổ của Byon. Từ trên đó, người ta có thể thấy con sông Eve hiền hòa uốn lượn như một dải lụa nhiệm màu, bình yên trôi qua bao miền của vương quốc, đem lại bao nhiêu là sản vật trù phú cho vùng đất này. Xa về phía Đông Nam, trong những ngày quang mây, ta có thể nhìn thấy nhấp nhô những tòa tháp của Caridon, một thành trì lân cận với Byon.

Chẳng biết chàng đã đứng ở đó bao lâu, có lẽ là vài giờ, hoặc nửa ngày. Nhưng quãng thời gian đó đối với chàng thực chẳng có ý nghĩa gì. Không giống với những

phàm nhân khác, thời gian là thứ mà chàng không bao giờ thiếu. Đã có lúc chàng tự hỏi, liệu Đấng Sáng Tạo có nhầm lẫn hay chẳng khi tạo ra chàng mà quên mất việc ban cho chàng cái chết. Chàng có thể sống quá lâu, quá am hiểu thế gian nhưng đối với những việc làm của Đấng Sáng Tạo chàng lại không tài nào thông suốt. Mà một trong những uẩn khúc lớn nhất vẫn mãi giày vò và ám ảnh chàng đó là cái thứ gọi là tình yêu mà Đấng tối cao ngài đã hăm hở trao cho loài người từ triệu triệu năm về trước. Những con người bên dưới kia coi chàng là thần thánh của họ. Nhưng có lẽ họ đã sai, chàng cũng giống họ mà thôi. Chàng cũng không thể thoát khỏi cái món quà độc địa kia của Đấng Sáng Tạo ngài. Bắc giác, chàng khẽ gọi vào cơn gió vừa thổi qua:

- Nàng đang ở đâu ? Đã bốn ngàn năm trôi qua rồi. Tưởng chừng như chỉ vừa chớp mắt.

- Ngài đang nói gì thế Đại tướng quân ? – Một giọng nói lãnh lút vang lên kéo Ma Kết về với thực tại.

Chàng không giật mình. Tuổi thọ đã tôi luyện cho chàng những khả năng kì diệu. Một trong số đó là sự

bình tĩnh đến kinh người. Chẳng quay lại, một gương mặt xinh đẹp đầy tinh nghịch xuất hiện từ lúc nào. Nhưng trước phản ứng rất bình thản của Ma Kết, nàng có vẻ thất vọng rõ rệt.

- Tại sao ngài không giật mình ? – Thiếu nữ âm ức.

- Helena. Ta tưởng con có một buổi học đàn hạc với phu nhân Lupois ? – Ma Kết hỏi với một giọng lãnh đạm. Rõ ràng ngài đã biết nàng ta không thể an phận học những lễ nghi của thiếu nữ hoàng tộc.

Công chúa chu mỏ ra vẻ khó chịu, ngón tay chọc chọc lên ngực giáp của Ma Kết.

- Con à ? Ngài già hơn ta đến cỡ nào chứ ? Theo như ta thấy ngài chỉ hơn ta chừng năm sáu tuổi là cùng. Ta đề nghị chúng ta nên xưng hô theo kiểu khác.

- Được thôi. Nếu như bỏ qua sự thật rằng con mới mười sáu tuổi và ta đã hàng triệu tuổi. Và thậm chí phớt lờ luôn cả chuyện ta là cha đỡ đầu của con. Thì ta sẽ xưng hô với con theo cách mà ta xưng hô với những

công nương khác. Như vậy có thể con sẽ trưởng thành hơn một chút. – Ma Kết nói với một nụ cười nhẹ.

- Ý ngài là ta rất là trẻ con có phải vậy không ? – Công chúa hậm hực dậm chân xuống sàn đá.

- Thôi được rồi công chúa Helena. Ta biết nàng đến tìm ta không phải chỉ để muốn ta công nhận nàng là một công nương đã trưởng thành. – Đại tướng quân cố tình nhấn mạnh ở những chữ “nàng” trong câu, như ngụ ý nói với công chúa rằng “Ta đã chiều con rồi đây”.

Công chúa chột đỏ mặt. Nàng lí nhí.

- Ngài...ngài quả thực rất là tinh thâm.

- Ta đã nhìn nàng lớn lên từ nhỏ. Ta còn không biết tính cách của nàng hay sao ? – Đại tướng quân lại quay lưng về phía nàng, mắt nhìn ra xa xăm. – Có chuyện gì cứ hỏi.

- Thực ra... - Công chúa ấp úng. – Thực ra mấy ngày hôm nay ta cứ mơ về một chàng trai rất là tuấn tú. Chàng nói chàng đến từ Decimus. Và chàng rất là yêu

ta. Chàng còn nói chàng nhất định sẽ đến tìm ta.

- Giấc mơ và sự thật, chẳng nhẽ nàng lại không thể phân biệt ? – Ma Kết đáp lời.

- Nhưng ngài, ngài phải xem thứ này. – Công chúa vội vã lôi từ trong túi ra một chiếc lá bằng pha lê. – Trong giấc mơ, chàng nói rằng sẽ gửi cho ta một tín vật để đảm bảo lời hứa của chàng. Ta vốn cứ tưởng đó chỉ là giấc mơ, nhưng sáng nay thức dậy đã tìm thấy vật này ở đầu giường. Chính chàng đã đưa cho ta vật này.

Đại tướng quân quay lại, ánh mắt nghiêm nghị nhìn chiếc lá pha lê óng ánh trên tay công chúa.

- Ma thuật ? – Ma Kết nói khẽ. – Xâm nhập vào giấc mơ. Đây ắt phải là một pháp sư hết sức cường đại.

Đoạn, Ma Kết quay sang hỏi công chúa.

- Chàng trai đó có để lại danh tánh gì cho nàng không ?

Helena trả lời.

- Không, ta chưa bao giờ hỏi chàng. Có phải ngài đã nghĩ ra điều gì ?

- Ta nghĩ nàng nên về ngủ đi. Ta nhất định sẽ tìm hiểu. – Đại tướng quân lạnh nhạt quay trở lại với hướng cũ, phóng tầm mắt ra xa xăm.

Công chúa đã bỏ đi, Ma Kết vẫn đứng đó bề bộn những suy nghĩ. Một pháp sư điều khiển mộng xuất hiện tại Cyrion. Chẳng lẽ lại là người ấy ? Hắn ta tìm đến với mục đích gì ? Sử dụng pháp thuật lên thân thích của hoàng tộc, người này thực sự quá tự tin với quyền năng của mình. Ở tại Byon, thách thức Hội đồng lẫn Đại tướng quân Ma Kết. Dựa trên những suy luận đó, Ma Kết cũng đủ biết, cả Zodiacus này chỉ có một người là có khả năng này.

Đương suy nghĩ, chợt, Ma Kết cảm nhận một luồng gió lạnh lẽo thổi thốc qua. Cuồng phong mãnh liệt phút chốc bỗng nổi lên, vùn vụt trên không trung. Nhìn lên bầu trời, những đám mây đột nhiên cuộn cuộn đổi màu, kéo về hướng Đông Nam dòng sông Eve như thác lũ. Cảnh tượng khiến cho con người ta khiếp sợ.

- Ma thuật cực mạnh ? – Trong lòng chàng hết sức chấn động. Đã bốn ngàn năm nay, Đại tướng quân chưa từng thấy qua sự hiện diện của một pháp thuật cường đại đến như vậy. Lôi kéo mây từ bốn phương về một điểm. Nếu thực sự có ai có thể làm cho chàng kinh động, thì chỉ có thể là một người. – Chẳng lẽ...Chẳng lẽ là nàng ? Tại sao là lúc này ?

*

Tại một gian phòng lớn ở phía Tây của điện Hoàng Gia Byon, một thiếu nữ đẹp như thiên thần đang say ngủ. Phía bên trên nàng, nơi đầu giường, một viên đá màu xanh như biển cả, lơ lửng giữa không trung. Từ trung tâm hòn đá, phát ra một luồng khói nhẹ cùng ánh sang xanh nhàn nhạt. Cảnh tượng vô cùng huyền diệu. Chợt, người thiếu nữ lên tiếng, nhưng đôi mắt nàng vẫn nhắm nghiền, mấy lời thốt ra chẳng biết dành cho ai, nhưng nghe vô cùng trù mến:

- Chàng cuối cùng đã đến, em chờ chàng đã lâu lắm rồi. Mấy ngọn cỏ này đã bị con ngựa của em gặm sạch hết.

Không có tiếng trả lời, nàng lại tiếp tục nói chuyện với đôi mắt nhắm, tưởng chừng cái kẻ mà nàng đang tiếp chuyện đã trả lời thẳng vào tâm trí của nàng chứ không dùng đến âm thanh bình thường:

- Em đã nhiều lần nhắc về chàng với phụ vương, em cho rằng người rất ưng ý chàng. Chúng ta lựa dịp nào đó, trình bày tình cảm bọn mình với cha. Chàng thấy sao ?

Im lặng. Chỉ thấy người thiếu nữ khúc khích cười. Cái kẻ vô hình kia đã nói gì với nàng ?

- Công chúa ! Người đang nói chuyện với ai thế ? Thị nữ mang đến cho nàng một giỏ bánh nhân đào, loại mà nàng thích ăn. Phu nhân Ruvian Lupois đã chính tay làm cho nàng.

Từ bên ngoài, một thiếu nữ vận áo quần nô lệ bước vào. Nàng đưa ánh mắt quét khắp gian phòng. Chỉ thấy nàng thét lên một tiếng kinh hoàng. Giỏ bánh rơi xuống lăn lông lốc, kẻ mới vừa rồi cầm nó cũng nằm một đồng trên sàn, bất tỉnh nhân sự.

Điện Hoàng Gia Byon là một công trình vĩ đại với tổng cộng hơn sáu mươi sảnh lớn, một trăm năm mươi gian phòng dành cho các quý tộc thân cận với đức vua Athras bao gồm cả hoàng hậu và con cháu của ngài. Chính điện là một không gian chứa đủ một ngàn người với ngai vàng của nhà vua đặt tại vị trí cao nhất. Từ đó đổ xuống một tấm thảm đỏ trải dài ra tận cửa điện. Cứ mỗi khi tấm thảm này được thay, phải đến hơn năm mươi nô lệ cùng nhau cuộn nó lại mới xuể. Bước ra khỏi chính điện là quảng trường lớn với sức chứa phải đến trăm nghìn người. Dẫu hiện tại là thời gian hòa bình nhưng Athras đã từng chính mắt thấy ông nội của ngài điều động cả một đạo quân hoàng gia tập hợp tại nơi này. Đó là cuộc chiến với vương quốc lân bang Auranus năm mươi năm trước. Cái ngày ra trận hôm đó, Athras chỉ mới là một thiếu niên mười lăm tuổi, tuy cũng có thành tích cao trong những kỳ Đấu trường Hoàng Gia, nhưng đối với kinh nghiệm trận mạc thì phải nói vô cùng non nớt, vô cùng mới mẻ. Điều đó khiến vị hoàng tử trẻ không khỏi có chút lo sợ. Điều duy nhất khiến cho ngài

và cả ông nội ngài an tâm đó là cái con người oai phong
lẫm liệt dẫn đầu mấy vạn binh sĩ Hoàng Gia Cyrion kia
không ai khác chính là đại tướng quân Ma Kết. Kể đã ba
trăm năm nay thủy chung sát cánh cùng hoàng tộc
Cyrion, cho đến ngày hôm nay không hề ca thán lấy một
tiếng, không hề đòi hỏi điều gì hơn ngoài một viện riêng
tại điện Hoàng Gia. Nghĩ đến đó, quốc vương không khỏi
thấy cảm động ở trong lòng. Athras nhìn xuống điện,
chàng thanh niên tuấn tú đang quỳ tại đó giống hệt như
hình ảnh của ngài thưở còn trẻ. Mái tóc đen dợn sóng,
đôi mắt xanh cương nghị, sống mũi cao, quai hàm rộng.
Trên người chàng là bộ giáp cận vệ Hoàng Gia với hình
con chim ưng ở trước ngực, sau lưng vắt một thanh
kiếm dài với lưỡi kiếm màu đỏ. Ngay cả một kẻ với kiến
thức nông cạn nhìn vào cũng biết đó là một vũ khí tốt.
Một chiến binh hoàn hảo, một cận vệ trung thành. Ngài
còn nhớ bốn năm trước đã từng thấy chàng trai này
chiến đấu và giành vinh quang như thế nào tại đấu
trường Hoàng Gia. Một pháp sư kiêm kiếm sĩ, quả là trên
thế gian này cũng thật hiếm có. Cũng chính ngài đã đấu
tranh với xơ tối cao để giữ chàng lại bên mình làm cận
vệ. Giờ đây chàng trai ấy đang quỳ trước ngài để cầu xin

được gả cho công chúa Helena. Thực ra đối với thỉnh cầu này, Athras cũng đã không lạ gì. Ngài cũng đã tính đến từ lâu. Helena ở bên một nhân tài chỉ có lợi mà không có hại. Lại nói người cận vệ trước mặt kia cũng đường đường là nhà vô địch của thành Byon. Bao nhiêu thiếu nữ quý tộc ao ước kết duyên cùng chàng. Athras cũng thật không muốn để vượt mất đứa con rể tốt như vậy. Ngài khẽ gật gù hài lòng rồi mở miệng định nói với chàng trai những ý trong lòng mình thì:

- Á á á á á ! – Tiếng thét khủng khiếp vọng đến từ điện công chúa.

Ngay lập tức, nhà vua ngồi bật dậy, người cận vệ cũng nhìn ngài đợi lệnh.

- Sư Tử, mau, có lẽ Helena gặp chuyện rồi ! – Athras nói. Ngài cùng chàng cận vệ nhanh như cắt chạy về hướng đó.

Khi hai người đến nơi thì đã thấy nàng nô lệ té xỉu chổng chơ, bên cạnh là giỏ bánh đồ tứ tung chẳng còn lấy một chút tôn nghiêm. Nhà vua còn chưa biết chuyện

gì xảy ra thì Sư Tử ở bên cạnh đã phóng một luồng sáng mạnh mẽ về phía đầu giường của công chúa. Chỉ thấy cái hòn đá màu xanh đang lơ lửng kia dường như giật mình, nó lập tức lòe sáng như sao băng, hai luồng sáng chạm nhau tạo ra một tiếng nổ long trời lở đất, cả tấm điện của công chúa cũng rung lên bần bật. Ngay sau cú va chạm, hòn đá bị đẩy lùi khỏi giường công chúa, nó xoay tròn mạnh mẽ bay về phía một góc của gian phòng. Tại đó, một bóng người mờ mờ hiện ra, bàn tay đưa lên, đỡ lấy hòn đá. Người vừa xuất hiện là một thanh niên đẹp tuyệt trần. Mái tóc vàng như nắng không thể ẩn náu nổi dưới cái mũ choàng của pháp sư, ánh mắt xanh thẳm, quyến rũ vô cùng, đôi môi cong lên thành một nụ cười đắc chí để lộ hàng răng trắng đều như hạt bắp.

- Haha ! Khá khen ột cận vệ hoàng gia lại biết sử dụng ma thuật. Ta tưởng Giáo hội tất phải nhốt người vào trong cũi từ lâu rồi chứ ? – Kẻ mới đến cất lời.

- Bảo Bình (Aquarius), người chính là Kẻ Xâm Nhập Giác Mơ ? – Sư Tử giận dữ hỏi.

- Phải, chính là ta. Hiểu biết của ngươi quả là không

tệ. Hôm nay đùa với Helena nhà các người thế là đủ rồi. Xin cáo biệt ! – Bảo Bình nói với vẻ ranh ma, vừa dứt lời, hất phất tay, biến mất trước mặt Athras và Sur Tử.

- Người mau đuổi theo, lần này hẳn có thể tự do ra vào Điện Hoàng Gia, người này tuyệt nguy hiểm không thể dễ thoát được. – Athras quay sang Sur Tử nói mấy lời kiên quyết. Chàng cận vệ hiểu ý, hai ngón tay đưa lên trán niệm chú mấy câu, cả người cũng hóa thành vệt sáng bay vụt theo.

Đuổi cả nửa ngày, cuối cùng Sur Tử cũng bắt kịp Bảo Bình tại Pháp Trường Byon, chàng giận dữ hét lớn:

- Tên tội phạm không biết sống chết, hôm nay tại Pháp Trường Byon, ta sẽ thay mặt công lý xử phạt người.

Bảo Bình ánh mắt thoáng lộ tếu ý:

- Haha, ta xem người có bao nhiêu bản lĩnh mà muốn trước mặt ta đại diện cho công lý ?

Vừa dứt lời, chỉ thấy Sur Tử rút kiếm trên lưng, thanh

kiếm đỏ phát sáng rực rỡ như ngọn lửa, sức nóng hùng hực từ đó phát ra ngay cả đất đá cũng dường như muốn oằn mình nứt nẻ. Bảo Bình có chút kinh hãi, đó là thứ vũ khí gì, chàng chưa từng thấy qua. Chỉ mới rút khỏi vỏ đã phát ra hơi nóng cực hỏa, cực nhiệt. Sư Tử vung kiếm, đâm xuống nền đá dưới chân mình. Ngay lập tức, mặt đá vỡ vụn, hàng ngàn viên đá lớn nhỏ bắn tung lên không trung. Chẳng đợi chúng kịp rơi xuống, Sư Tử vung tay trái ra trước mặt, hướng về kẻ địch, hô một tiếng. Đất đá theo đó một hướng rào rào lao đến. Bảo Bình cũng không hề sợ hãi, trước luồng đất đá đang lao tới, thế như núi sập đá lở, chàng chỉ ung dung đưa ngón tay lên miệng, khẽ niệm một câu chú rồi chỉ ngón tay ra trước. Lập tức từ đầu ngón tay chàng, một vành sáng vụt ra nở rộng thành một tấm khiên lớn bằng ánh sáng. Luồng đất đá mãnh liệt lao đến chạm phải tấm khiên, một loạt tiếng va chạm “Keng, keng, keng...” vang lên, cả khu vực pháp trường chấn động rung lên bần bật. Ngăn chặn mãi một lúc lâu, nhưng luồng đất đá vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại, đất đá bị va phải tấm khiên văng ra lập tức bị cuốn trở lại vào luồng sức mạnh đó. Hai chàng pháp sư chẳng ai chịu thua ai, liên tục

niệm chú gia tăng sức mạnh lên chiêu thức của mình. Chỉ thấy luồng đất đá càng mạnh lên bao nhiêu thì tám khiên cũng dày và sáng lên bấy nhiêu. Cả hai bên duy trì tình trạng đó, không phân thắng bại. Chỉ tội mấy trăm người trong khu vực Pháp Trường lúc đó được một phen náo loạn. Tòa Pháp trường rung lên như sắp đổ, mấy cây cột trụ đã xuất hiện mấy đường nứt khổng lồ. Viên quan chủ quản Pháp Trường kinh hãi ra lệnh ột binh sĩ:

- Mau, người mau tìm Đại tướng quân đến đây. Chậm chân thì cả nơi này sẽ bị hai tên điên kia phá hủy mất.

Gã binh sĩ kinh hãi y lời chạy đi, dầu mặt đất chấn động cũng làm hắn nghiêng ngả mấy bận, nhưng cuối cùng cũng an toàn chạy khỏi Pháp Trường. Một lúc lâu sau, viên quan chủ quản vẫn chưa thấy cứu viện đến, trong khi cả khu vực này chỉ còn có chỗ hắn đang nấp là chưa bị chấn vỡ tan tành. Hắn thậm rửa tên thuộc hạ có lẽ sợ quá mà chạy giữ mạng chứ không thềm báo cho Đại tướng quân hay. Vì nếu có ai có thể giải quyết sự việc này thì chỉ có Đại tướng quân mà thôi. Đang lúc tuyệt vọng, chợt nghe tiếng sấm vang rền. Viên quan ánh

mắt vụt sáng như vừa tìm được lối trở về từ cõi chết.

Một luồng sét mạnh mẽ đánh xuống giữa Pháp Trường, nơi một bên là luồng đất đá, một bên là tám khiên ánh sáng đang giằng co với nhau. Tia chớp sáng lòe mang theo sức mạnh khủng khiếp đánh trực tiếp vào xuống nền đá, theo sau đó, một luồng khí mãnh liệt từ đó thổi thốc ra khiến Bảo Bình và Sur Tử bị bay ngược về phía sau mấy chục thước. Tại nơi luồng sét đánh xuống, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đứng đó, áo giáp bằng vàng, áo choàng đỏ tung bay trong gió, thoáng nhìn tựa như một chiến thần đang xuất trận. Sur Tử vừa mới bị thổi ngã một cú đau điếng nhưng vẫn cắn răng đứng dậy, vội cúi người, tay ôm nắm đấm ở trước mặt cung kính nói:

- Đại tướng quân, ngài đã đến.

Ma Kết đứng đó, ánh mắt vẫn hướng về phía Kẻ Xâm Nhập Giác Mơ Bảo Bình, nghe Sur Tử nói, không hề quay đầu lại, chỉ khẽ gật đầu:

- Sur Tử, người quá lỗ mãng. Trận đấu ngày hôm nay

đã kinh động hết thấy điện Hoàng Gia, xơ tối cao vì chuyện này sẽ có cái cơ lôi người về quản giáo trong Hội Đồng.

Sư Tử nghe vậy liền có chút kinh hãi:

- Đại tướng quân, vậy thuộc hạ...

- Người không cần lo, đến lúc đó, ta sẽ nói đỡ giúp người. – Ma Kết trả lời, ánh mắt cương nghị không rời khỏi tên tội phạm bị truy nã ở trước mặt, hắn đang phủ bụi trên áo quần, lồm cồm bò dậy.

- Hôm nay cái số của bản pháp sư ta cũng thiệt là may mắn. Thứ nhất là được đùa giỡn với công chúa Helena nhà các người, thứ hai được đấu một phen long trời lở đất với nhà vô địch thành Byon và thứ ba là được chính Đại tướng quân Cyrion tiếp đãi thân mật như thế này. Ta thật cảm động, hết sức cảm động. – Bảo Bình bốn cột.

- Pháp thuật Điều Khiển Mộng ? – Ma Kết cất lời. – Mấy vạn năm trước ta chỉ mới thấy qua duy nhất một

lần, người đó là tộc trưởng Avanatha của bộ tộc Tiên Yêu. Chỉ tiếc rằng bà ấy đã về bên Đấng Sáng Tạo trong trận chiến phân tranh Zodiacus hơn một vạn năm về trước. Một con người đáng kính. Không ngờ hôm nay lại được tận mắt chứng kiến thêm một lần nữa. – Ánh mắt Ma Kết hướng về xa xăm, như tìm lại phần ký ức đã qua một phen biển cạn núi dời, giờ chỉ còn mờ mờ ảo ảo.

- Đại tướng quân không hồ là người có kiến thức uyên thâm. Sống lâu như vậy cũng có cái lợi nhỉ. – Bảo Bình ra bộ cảm thán.

Chỉ thấy Ma Kết khẽ cau mày.

- Hãy rời ngay ! Hôm nay ta nể tình ngươi cho đến nay vẫn là người duy nhất mang loại pháp thuật hiếm hoi này, không muốn nó cùng ngươi mà tuyệt diệt. Lần sau nếu gặp lại, ta tuyệt đối buộc ngươi chịu phán quyết của Hoàng gia Cyrion. – Đại tướng quân lạnh lùng nói.

Bảo Bình chỉ khẽ mỉm cười, tay trái đưa lên trán ra bộ chào với Đại tướng quân, đồng thời nháy mắt với Sư Tử một cái. Liền sau đó, cả thân ảnh tan vào hư không.

Sử Tử ở một bên, không kìm được khó chịu phải lên tiếng:

- Đại tướng quân, vì sao ngài lại để hắn đi. Hắn ta thực sự muốn hại Helena.

- Chuyện đó, để sau. – Ma Kết lạnh lùng đáp. – Ta có một việc quan trọng hơn cần người thực hiện.

Sử Tử cúi đầu nói.

- Xin ngài hãy ra lệnh.

- Người hãy mang theo một tiểu đội, lập tức đi về hướng Đông Nam, vào lãnh địa của Caridon.

- Thuộc hạ phải làm gì ?

- Bảo vệ bất cứ ai còn sống sót. – Ma Kết nói, mấy lời cuối cùng nghe xa xăm, tựa có chút rung động.

- Thuộc hạ đi ngay.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Nàng lại vừa có một cơn ác mộng, thung lũng rộng mênh mông mịt mù khói lửa, những ngọn giáo, gươm, chiến giáp, xác chết la liệt khắp nơi, máu nhuộm cả một vùng đỏ thẫm.

Bên trên bầu trời, một vòng xoáy lửa lớn vô cùng, gào thét dữ dội. Từ trong đó, vô số những vật sáng chói lợi phóng xuống mặt đất bên dưới. Cùng lúc, mặt đất cũng rung động, đất đá oằn mình nứt nẻ như trong một cơn địa chấn hủy diệt, từ những kẽ nứt đen ngòm, lũ lượt những bóng đen vùn vụt bay lên. Ánh sáng và bóng tối va chạm nhau giữa không trung, chấn động dữ dội, khí thế như mở trời lập đất. Sóng chấn động lan ra tứ phía, thổi tung mọi vật trên đường đi của nó. Nàng đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống thung lũng, chờ đợi. Phút

chốc sau đó, luồng ánh sáng mãnh liệt từ bầu trời bỗng chao đảo, lập lòe, y như hoảng hốt, như kiệt cùng sức lực, không thể chống lại những vật tối hung tàn không ngừng trào lên như biển đội. Nàng thấy dưới chân mình, mặt đất chuyển động, đất đá, cây cối, núi rừng chột như con thác lũ, đổ ào ạt về vết nứt đen ngòm kia. Nàng ngã nhào ra đất, cũng trôi tuột về phía đó. Nàng cố bám lấy những cái rễ cây còn cắm chặt trên mặt đất, những ngón tay đau đớn đến tứa máu. Chỉ thấy lực lôi kéo vào cái địa ngục đó càng lúc càng mạnh hơn. Cho đến khi cả gốc cổ thụ cũng bật tung, lôi theo cả nàng bay thẳng vào bóng tối, nàng mới giật mình tỉnh dậy.

Trời đã tối từ lúc nào, ngôi làng Kenwood ngủ say trong cái lạnh se sắt của những ngày cuối thu. Tuyết vẫn chưa rơi, nhưng cỏ cây thì đã tàn lụi. “Àm” tiếng sấm bên ngoài kèm theo ánh chớp lập lòe báo hiệu một cơn giông tố dữ dội.

- Mẹ ! Có phải mẹ đó không ? – Cụ Giải (Cancer) cất tiếng gọi. Tiếng lục đục phát ra từ sau nhà.

Khi nàng đẩy cửa bước ra sân thì Marie đã đứng đó,

giữa trời gió lộng, cái dáng gầy gò của bà run lên theo từng cơn gió thổi. Tưởng chừng chỉ cần gió mạnh thêm tí nữa, có lẽ bà cũng bị cuốn bay như một chiếc lá già cỗi. Ánh mắt người đàn bà đắm đắm nhìn lên bầu trời đen kịt, những dạt mây cuộn cuộn đổ về một điểm, dữ dội như một con quái vật khổng lồ gầm gừ chực lao xuống ngôi làng nhỏ. Marie quay lại, nét mặt thẳng thốt nhìn đứa con gái nuôi bà đã bảo vệ suốt mười sáu năm qua.

- Mau, con mau đưa mẹ sợi dây chuyền của con, mẹ phải cầu nguyện. – Vừa nói bà vừa đưa cánh tay run run về phía Cự Giải.

- Mẹ, có chuyện gì ? – Nàng lo lắng hỏi.

- Bóng tối, chúng đã đến rồi. Ngay lúc này ! – Marie càng sợ hãi hơn, bà khẽ ngược nhìn bầu trời thêm lần nữa rồi một mực giục Cự Giải. – Nhanh lên, nữ thần Mặt Trăng sẽ không bỏ rơi chúng ta. Hãy đưa ta sợi dây chuyền, ta phải cầu nguyện và người sẽ nghe thấy.

Cự Giải thoáng do dự, song nàng đành tháo sợi dây

chuyền Mặt Trăng đưa ẹ. Sợi dây chuyền bạc lơ mờ tỏa sáng trong đêm, mặt đá xám hình trăng non ánh lên những tia sáng nhỏ, lấp lánh như ngàn ngôi sao. Marie vội chộp ngay lấy mặt dây chuyền, bà quay lưng về phía Cự Giải, lầm bầm điều gì đó.

- Mẹ, mẹ làm gì thế ? – Cự Giải lo lắng hỏi.

- Mẹ đang cầu nguyện con yêu. – Giọng Marie vọng lại, nghe xa xăm vô cùng.

Cự Giải bỗng thấy tim mình như bóp nghẹt, người đàn bà trước mặt khiến nàng sợ hãi. Nàng lấy hết can đảm hỏi Marie lần nữa:

- Mẹ có chắc mẹ đang cầu nguyện hay không ?

- Tất nhiên rồi con yêu. Con đừng làm phiền ta nữa được không ? – Giọng đáp lại mang chút giận dữ.

Ngón tay Cự Giải khế co, nàng vẽ một ký hiệu nhỏ lên không khí. Đó là một hình tam giác với vòng tròn ở tâm.

- Thế mẹ có biết, muốn cầu nguyện đến Nguyệt thần, ngoài sợi dây chuyền mặt trăng thì còn phải có máu của con hay không ? – Cự Giải nói, ánh mắt nàng dán chặt vào từng hành động của người đàn bà trước mặt.

Marie chợt như rúng động, bà ta im bất một lúc lâu. Rồi từ từ bà quay lại, đối diện với Cự Giải, nàng đứng đó, tóc và váy áo bay phất phơ trong gió, ngỡ như một nữ thần.

- Tất nhiên là mẹ biết con yêu. – Người đàn bà trả lời, đôi mắt bà chìm hẳn vào màn đêm.

Bất chợt Cự Giải chỉ tay về phía trước, cái kí hiệu nàng vẽ trên không khí lúc nãy chợt bùng sáng, rồi tay nàng bắn về phía Marie. Chỉ thấy người đàn bà trước mặt gào lên một tiếng, bàn tay nhăn nheo đưa lên chặn cái vầng sáng kia lại, một làn khói từ tay người đàn bà trào ra, chống đỡ kịch liệt với cái kí hiệu hình tam giác. Cự Giải nét mặt chợt giận dữ, nàng hét lên:

- Người là ai ? Mẹ của ta đâu ? – Vừa nói, nàng vừa vẽ thêm một kí hiệu nữa và chỉ tay về phía người đàn bà

trông có vẻ rất giống Marie ở trước mặt.

Người đàn bà càng khỏ sở hơn khi phải chặn thêm một kí hiệu nữa, nhưng gương mặt bà ta méo mó cười một cách nanh ác.

- Người sẽ sớm gặp bà ta thôi. – Người đàn bà cười lớn, ánh mắt hướng lên bầu trời, cơn giông lúc này chợt dữ dội hơn bao giờ hết, muôn vàn ánh chớp tụ hội tại một điểm trung tâm, gào rú liên hồi. – Chủ nhân đã đến, hahaha !

Cự Giải nhìn theo đám mây giông khổng lồ đó, gió dữ tợn như muốn giật tung mọi thứ gắn liền với mặt đất. Ngôi nhà nhỏ của nàng oằn mình kéo kẹt trước từng cơn gió thổi. Rồi đột nhiên, từ trung tâm của đám mây giông, một hòn lửa khổng lồ lao vụt xuống. Giây phút đó, trời đất dường như biến sắc, tất cả lặng thinh như nín thở. “Àm”, trong nháy mắt, mọi thứ bị cuốn tung, nhà cửa, cây cối, con người. Luồng gió thốc từ cú va chạm chẳng mấy chốc đã ập tới. Nàng chợt thấy người mình nhẹ như bông, cả người bay về phía sau mấy chục thước rồi ngã nhào ra đất. Nàng cuống cuống bò dậy,

đảo mắt khắp nơi tìm Marie.

- Mẹ ! – Nàng hét to, nhưng tiếng hét của nàng đã bị gió át đi.

Trong bụi cát mịn mù, người đàn bà đã biến mất, ngôi làng Kenwood ngùn ngụt trong biển lửa.

Ở cao trên đám mây đen ngòm, nơi hòn thiên thạch đánh xuống, một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp vận một bộ y phục bằng lông vũ màu đen thản nhiên nhìn xuống, khóe môi nàng nhếch thành một nụ cười nhẹ. Tưởng chừng nàng ta chỉ là một người thưởng ngoạn cảnh đẹp chứ không phải một đại ác thần vừa gây ra thảm họa ở bên dưới kia. Nàng khẽ quay sang nhìn một người đàn bà đứng ở bên cạnh, dịu dàng nói

- Nàng ta không thể thoát. Sợi dây chuyện này cần có máu của Cự Giải để hoạt động.

- Nàng cứ yên tâm, đội quân bóng tối của chúng ta sẽ không để nàng thất vọng. – Người đàn bà đáp, giọng chột trở nên độc ác.

Thiên Yết (Scorpion) khẽ gật đầu, gương mặt vẫn bình thản như một thiên thần. Nàng khẽ phất tay, một dải mây đen rùng rùng vụt lên, quấn lấy nàng, giây phút sau, chỉ thấy muôn trùng mây chọt co lại, rồi như sương khói, cả nàng và cơn giông tố cùng biến mất.

*

Nàng chạy mãi miết xuyên qua những khoảnh rừng tối. Hơi nóng của lửa vẫn hừng hực đuổi theo. Hai mắt nhòa lệ, đôi chân nàng dường như muốn khuỵu xuống. Hình ảnh mấy trăm sinh mạng thân thuộc tại ngôi làng Kenwood bị thổi bay trong nháy mắt không ngừng công kích tâm trí nàng. Người mẹ nuôi Marie vì nàng mà bị hại, đến gặp mặt nàng lần cuối cũng không còn dịp. Nàng bỗng cảm thấy căm phẫn chính bản thân mình, căm phẫn cái sứ mệnh linh thiêng mà Aeon, nữ thần Mặt Trăng đã giao phó cho nàng.

- Không ! – Cự Giải hét lớn. – Aeon ! Xin hãy nghe lời kêu gọi của con. Xin hãy cho con biết tất cả không phải là sự thật. Họ đã chết cả rồi mẹ kính yêu ơi. Mẹ có nhìn thấy không ?

Nàng vấp ngã. Không, chính đôi chân nàng không thể tiếp tục đứng vững được nữa.

- Con đã mất tất cả rồi. Sợi dây chuyền Mặt Trăng đã bị người ta lừa lấy mất. Mẹ Marie cũng đã chết. Con phải làm sao hồi mẹ ?

Tiếng kêu ai oán của nàng vang vọng khắp khu rừng. Bên trên bầu trời, mặt trăng tròn vành vạnh chợt run rẩy. Một giọng nói âm vang truyền thẳng vào tâm trí nàng.

- Cự Giải, con gái của ta. Ta đã nhìn thấy và nghe thấy hết thảy. Nhưng ta không thể rời đi nửa bước. Từ lâu, ta đã dùng linh hồn của mình để trấn giữ con đường vào Cõi Mộng.

- Mẹ ? – Cự Giải ngẩng đầu nhìn ra xung quanh, nhưng không một bóng hình nào hiện diện. Chỉ có âm thanh dịu dàng vẫn tiếp tục trò chuyện cùng nàng.

- Ta biết con rất đau lòng, nhưng con phải mạnh mẽ lên. Thế lực đã tàn hại Kenwood mạnh mẽ hơn bất cứ những gì mà chúng ta có thể tưởng tượng. Mẹ cảm nhận

được những bức tường của Cõi Mộng đang lung lay. Ất hẳn trong những giấc mơ, con cũng cảm thấy được.

- Những bóng đen, kẻ nứt ? – Cụ Giải chợt nhớ lại những giấc mơ của mình, trong lòng khẽ chấn động.

- Nay bọn chúng đã có được sợi dây chuyền Mặt Trăng, nhưng không có máu của con, chúng không thể làm gì được. – Nữ thần tiếp tục. – Việc cần nhất, là con phải được an toàn. Bởi con chính là chìa khóa để khai thông Cõi Mộng.

- Con phải làm sao hả mẹ ? Đội quân bóng tối sắp tìm đến đây rồi. Con không thể chạy nổi nữa. Con thực sự không thể ! – Cụ Giải nức nở.

- Con đừng lo, ta cảm nhận được sự hiện diện của một pháp sư rất mạnh mẽ ở quanh đây. Vẫn còn một lực lượng nữa đang tới từ Byon. Con phải ráng trụ cho đến khi gặp người ấy. Ta sẽ tìm cách đưa hắn đến với con.

Cụ Giải gật đầu. Nữ thần lại tiếp.

- Còn nữa. Khi con rời khỏi nơi này, nhất định phải

đến Cyrion tìm Đại tướng quân Ma Kết. Ở đó con sẽ được an toàn. Nhưng con cần phải cho ngài biết, mẹ vì phong ấn đường vào Cõi Mộng nên đã phân tán linh hồn cho năm người con gái trên toàn cõi Zodiacus. Tuyệt đối phải tìm cho được họ. Nếu để cả năm mảnh ghép linh hồn tương hợp thì không cần đến dây chuyền Mặt Trăng, phong ấn Cõi Mộng cũng sẽ tan rã.

Có tiếng ngựa rất gần. Ánh sáng xanh từ hốc mắt những tên Kị sĩ bóng đêm trong nháy mắt đã xuất hiện chi chít khắp cả một khoảng rừng đen.

- Nhưng làm sao để tìm họ ? – Cự Giải vội vã hỏi.

- Vết xăm hình bán nguyệt ! – Giọng nữ thần xa xăm. – Chạy mau con gái. Mau chạy về hướng Bắc.

“Hí í í” . Tiếng ngựa hí vang. Một tên Kị sĩ bóng đêm lao vụt tới. Mũi gươm sáng lòe hướng thẳng về Cự Giải. Bằng tất cả sức lực, nàng đẩy mình lăn sang một bên rồi chồm dậy, nhằm về hướng Bắc mà lao vào rừng. Đằng sau nàng, lũ lượt mười tên Kị sĩ bóng đêm lần lượt xuất hiện, kéo theo sau một đoàn những Dã nhân mặt mũi

quái dị rầm rập đuổi theo. Bên trên bọn chúng, một bóng áo đen là là bay tới, còn ai khác ngoài người đàn bà mặt mũi nanh ác, tùy tùng của nữ ác thần kia.

- Mau đuổi theo ! – Hắc Phu Nhân ra lệnh. Lập tức, mười tên Kị sĩ bóng đêm găm lên, hai mắt sáng lò.

Hắc Phu Nhân cùng đạo quân bóng tối nhanh chóng xông về phía trước. Nhưng ngay lập tức chúng bị một bức tường đá khổng lồ chặn lại. Bức tường cao đến hàng trăm thước, lừng lững rêu phong như đã tồn tại ở nơi đây từ rất lâu đời. Hắc Phu Nhân kinh ngạc.

- Kì lạ ! Rõ ràng ả ta vừa chạy về hướng này. Bức tường đá này tại sao lại ở giữa rừng như vậy ?

Đoạn, mục ta ra lệnh cho bọn thuộc hạ lùi về sau. Hắc Phu Nhân giơ tay trái về phía bức tường, hai mắt sáng quắc. Rồi rất nhẹ nhàng, mục ta thu tay lại, chỉ thấy cùng lúc đó, bức tường phát ra một tiếng “Âm” khủng khiếp. Một loạt đất đá từ thân bức tường như bị một sức mạnh vô hình lôi bật ra, khói bụi mù mịt để lại một cái lỗ khổng lồ.

- Pháp thuật cón con. – Hắc Phu Nhân bữu môi, gương mặt mù ta nở một nụ cười cay độc rồi quay qua mấy tên Kị sĩ ra lệnh. – Đi !

Đạo quân bóng tối tiếp tục tiến qua bức tường đá. Nhưng kì lạ thay, đằng sau bức tường, cây cối hết thảy đều biến mất, thậm chí đêm tối trong nháy mắt cũng chuyển thành ban ngày. Trước mắt bọn chúng là một hoang mạc tuyết vô tận. Hắc Phu Nhân không khỏi kinh hãi.

- Hả ! Đây là ma thuật gì ? – Mụ quay ngoắt lại để tìm lại cái lỗ thùng mà đạo quân bóng tối vừa đi qua, nhưng bức tường nọ cũng biến mất như chưa từng tồn tại.

Cả đạo quân bóng tối bây giờ chỉ như một lũ sâu bọ giữa hoang mạc tuyết vĩ đại. Hắc Phu Nhân giận dữ quát.

- Là kẻ nào giở trò với ta ? Mau ra mặt. Thứ ảo ảnh này chẳng làm ta sợ được đâu.

- Hahahaha ! – Một giọng cười vang vọng khắp hoang mạc.

Cùng lúc đó, một luồng gió lạnh dữ dội thổi thốc cả người Hắc Phu Nhân bay ngược về phía sau. Khó khăn lắm mụ ta mới trụ lại được ở trên không. Trong lòng mụ không khỏi chấn động. Nếu là ảo ảnh thì không thể tác động lên con người như vậy. Người thần bí lên tiếng.

- Ảo ảnh à ? Người có muốn thử xem ảo ảnh này lợi hại đến cỡ nào không ?

Tiếng nói vừa dứt, trên không trung, một vòng sáng lóe lên. Bên trong đó, hai bóng người đồng loạt xuất hiện. Người con gái áo hồng với gương mặt thắm đẫm sự mệt mỏi nhưng điều đó vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp hiện thực của nàng. Còn không phải Cự Giải thì còn ai. Người còn lại là một nam pháp sư cực kì tuấn tú với mái tóc vàng khẽ lộ ra khỏi cái mũ choàng. Trên tay chàng, một viên đá màu xanh đang chậm chậm xoay.

- Người là kẻ nào ? – Hắc Phu Nhân lạnh lùng hỏi.

- Người ta vẫn thường gọi ta bằng biệt danh Kẻ xâm nhập giấc mơ. Ta thích sử dụng biệt danh. Nó nghe có vẻ rất rất là thần bí. Bà có thấy vậy không ? – Nam pháp sư bốn cột.

- Bảo Bình ? Pháp sư điều khiển mộng. – Hắc Phu Nhân kinh ngạc nhận ra kẻ lơ lửng trên không trung kia cùng thứ pháp thuật dị thường mà hắn sử dụng.

- Chính là kẻ hèn mọn tôi đây. – Bảo Bình làm một điệu bộ cúi chào của giới quý tộc. Thực ra chàng cũng xuất thân từ một dòng dõi quý tộc. – Không ngờ danh tính của mình cũng được nhiều người biết tới. Sau này làm điều gì xấu xa, thiên hạ lại đồn đại lung tung thì không tốt chút nào. Phu nhân đây ắt là một trong những thủ lĩnh của Bóng Tối ?

- Đừng nhiều lời. – Hắc Phu Nhân nạt. – Ngươi vì sao cản trở bọn ta ? Mau giao ả ta ra đây !

Bảo Bình làm ra vẻ mặt không vui.

- Ngươi làm sao lại muốn bắt bạn của ta ? – Bảo Bình

khoác tay lên vai Cụ Giải. – Mặc dù ta đây mới gặp cô ấy chừng vài phút thôi nhưng ta cảm thấy chúng ta rất là hợp nhau. Cho nên cô ấy chính là bạn thân của ta. Người muốn ăn hiếp bạn thân của ta thì ít nhất cũng phải cho ta biết lý do.

Cụ Giải khẽ liếc nhìn Bảo Bình, trong lòng thầm than cái tên pháp sư này trong lúc dầu sôi lửa bỏng còn có thể giỡn được.

- Bọn ta bắt người không cần lý do. Nếu người muốn sống thì khôn hồn tránh sang một bên. – Giọng điệu của Hắc Phu Nhân càng lúc càng ngang tàn.

- Được thôi. Vậy ta cản trở các người cũng chẳng cần có lý do. – Bảo Bình nở một nụ cười tinh ranh.

Đoạn, chàng đưa tay lên không trung, ngón tay trở chỉ lên trời.

- Các người là khách khứa, đến đây thăm viếng ta. Ta nghĩ ta cần phải tiếp đãi cho chu đáo. – Nói rồi chàng cụp ngón tay lại.

Hắc Phu Nhân cùng mấy tên Kị sĩ chưa kịp phản ứng thì chợt cảm thấy mặt đất rung động. Trên không trung, Bảo Bình quay qua nhìn Cự Giải nở nụ cười khoái trá.

- Chúng ta hãy cùng xem kịch hay nào.

Mấy con ngựa ma của bọn Kị sĩ bất ngờ hí lên sợ hãi. Hắc Phu Nhân quắc mắt nhìn ra xung quanh cố tìm xem rung động từ đâu truyền tới. Chợt, một tên Dã nhân kinh hãi giơ tay chỉ chỉ về phía một ngọn núi ở sau lưng Bảo Bình và Cự Giải. Hắc Phu Nhân lập tức nhìn về phía ấy. Từ trên đỉnh núi, một làn sóng tuyết rùng rùng đổ xuống, khí thế như vũ bão. Một thân cây thông cổ thụ nằm trên đường đi của nó nhanh chóng bị thổi bay, từ xa nhìn như mấy cành khô liêu xiêu trong gió bão. Mặt đất chấn động như sắp vỡ.

- Tuyết lở ! – Mọi người hét lên. – Tất cả mau lùi lại.

Mười tên Kị sĩ lập tức quay ngựa. Một trăm Dã nhân há mồm gào thét rồi cầm đầu chạy trốn chết. Hắc Phu Nhân vung tay, cả người mọi người phóng vọt lên không trung. Một lực lượng khổng lồ toàn tuyết là tuyết bắt đầu đổ

xuống, gió thốc từ con sóng lở tuyết thổi ra chung quanh khiến Hắc Phu Nhân đảo lộn mấy vòng trên không trung, suýt nữa thì rơi xuống dòng tuyết điên cuồng bên dưới. Mấy trăm mạng tay sai bóng tối còn lại, bao gồm cả mười tên Kị sĩ bóng đêm thì không may mắn như mục. Con lũ tuyết quá nhanh, quá mãnh liệt chẳng mấy chốc đã đuổi kịp chúng và nhấn chìm hết thảy trong một màu trắng bạt ngàn.

- Không ! – Hắc Phu Nhân gào lên giận dữ. Tất cả thuộc hạ của mục đều bị quét sạch. – Người dám ngang nhiên gây tổn thất cho bọn ta ? Món nợ này Hắc Phu Nhân ta nhất định bắt người trả đủ.

Hắc Phu Nhân gần như điên dại, hai bàn tay mục quặp lại thành móng vuốt, từ trong tay áo, hai luồng khói đen ào ạt tuôn ra. Cự Giải kinh hãi kêu lên.

- Cẩn thận. Pháp thuật của bà ta rất mạnh.

Bảo Bình không để ý đến lời cảnh báo đó, chàng để một ngón tay lên môi, ra hiệu cho Cự Giải im lặng.

- Nàng lại xem thường ta rồi.

Hắc Phu Nhân vùng tay ra trước mặt, hai luồng khói đen hội tụ thành một dòng xoáy khổng lồ gào rú như quỷ dữ. Dòng xoáy ma thuật hướng về phía Bảo Bình xông tới như lũ. Chỉ thấy Bảo Bình hết sức thản nhiên, đưa một ngón tay về phía trước, lập tức, không khí chung quanh ngón tay bị uốn cong thành một làn sóng nhỏ, nhẹ nhàng lan về phía trước, đối đầu với dòng xoáy đen dữ dội kia. Cự Giải kinh ngạc nhìn theo. Trong lòng nàng thầm lo lắng. Cái gã pháp sư Bảo Bình này có quá tự tin hay không ? Nhưng nàng thậm chí còn kinh ngạc hơn khi hai thứ pháp thuật kia va chạm nhau, làn sóng nhỏ của Bảo Bình nhẹ nhàng chui lọt vào dòng xoáy đen của Hắc Phu Nhân. Trong phút chốc, gương mặt Hắc Phu Nhân khẽ giật. “Xẹt, xẹt” từ trong dòng xoáy đen ngòm, bỗng xuất hiện những tia sáng chói toà đâm toạc ra. Dòng xoáy đen dữ dội chợt run rẩy. Ánh mắt của Hắc Phu Nhân từ phần nộ chuyển sang kinh hãi. Những tia sáng tiếp tục xuất hiện càng lúc càng nhiều, cột khói đen run rẩy dữ dội như hấp hối rồi nhất loạt tan rã, nổ tung trên không trung. Hắc Phu Nhân bị lực ép từ vụ nổ

đánh bay xuống mặt đất, rên lên một tiếng đau đớn.

- Ngươi ! – Mụ ta cắn phẫn kêu lên.

- Hắc Phu Nhân, ngươi quên ta là kẻ điều khiển giấc mơ ư ? – Bảo Bình đặc chí nói. – Đây chính là giấc mơ đặc biệt mà ta kiến tạo cho ngươi. Ở trong giấc mơ, ta có thể giết ngươi như giết một con bọ.

Hắc Phu Nhân mặt cắt không còn giọt máu. Mụ ta cay nghiệt đáp.

- Ngươi cứ giết ta nếu ngươi muốn. Nhưng chủ nhân của ta sẽ nghiền nát ngươi.

- Chủ nhân của ngươi là ai mà lợi hại đến như vậy ? – Bảo Bình giễu cợt.

Cự Giải bấy giờ mới xen vào.

- Bảo Bình, ta nghĩ chàng nên giải quyết sớm. Chủ nhân của mụ ta thực sự rất mạnh.

- Nàng chớ lo. Ở bên trong giấc mơ, ta là người

mạnh nhất.

Vừa dứt lời, chợt, mấy người tại trường cảm nhận một rung động lan tỏa trong không gian. Cụ Giải hỏi.

- Là chàng có phải không ?

Bảo Bình ngơ ngác, ánh mắt tỏ vẻ kì lạ.

- Không phải. Có một áp lực rất mạnh đang tác động lên thế giới giấc mơ này.

- Hahaha. – Hắc Phu Nhân đang nằm thê thảm trên mặt đất bỗng cười lớn. – Đó là chủ nhân của ta. Các người chết chắc rồi.

Bấy giờ Bảo Bình mới chợt chấn động. Trên thế gian này có người có pháp thuật mạnh đến như vậy sao ? Ý nghĩ vừa dứt, chàng cảm nhận thêm một đợt rung động nữa, lần này mạnh mẽ hơn lần trước. Chợt, một giọng nói thiếu nữ nhẹ nhàng vang lên trong không trung.

- Hắc Phu Nhân. Bà cũng có lúc thảm hại như thế này.

Giọng nói dịu dàng không có một chút giận dữ, thế nhưng Hắc Phu Nhân lại giật mình run lẩy bẩy. Bảo Bình kinh hãi nhận ra sự hiện diện của một lực lượng ma thuật hết sức cường đại trong thế giới giấc mơ mà chàng kiến tạo. Điều này trước nay chưa từng xảy ra. Một kẻ có thể thân nhiên xâm nhập vào thế giới giấc mơ do chàng kiến tạo mà vẫn ẩn giấu được nhân dạng. Thực lực của pháp sư này cường đại đến mức không thể đo lường được. Bảo Bình cố rặn ra một giọng bình tĩnh, nhưng trong lòng chàng thực sự hết sức lo sợ.

- Vị chủ nhân mới đến pháp thuật quả là cường đại. Nhưng đây là thế giới giấc mơ do ta kiến tạo. Người có đến nhà cũng nên vào bằng cửa chính.

Một giọng cười lạnh lớt đến mê hoặc cất lên.

- Pháp thuật điều khiển mộng đã đạt tới trình độ như vậy. Mấy vạn năm nay ta cũng chưa thấy qua.

Bảo Bình kinh ngạc, những điều người này nói hoàn toàn giống với Ma Kết. Chẳng nhẽ đây cũng là một pháp sư có tuổi thọ vô hạn ?

- Người là ai ? Vì sao có thể ung dung đề kháng với pháp thuật của ta ? – Chàng hỏi.

Vị chủ nhân kia thản nhiên trả lời.

- Có một điều mà ngươi nên biết, chàng trai trẻ. Pháp thuật điều khiển mộng chỉ có tác dụng với những sinh vật có thể nằm mộng. Riêng ta, haha, đã từ lâu lắm rồi ta không cần phải ngủ.

Bảo Bình thực sự chấn động. Ở bên cạnh, Cự Giải cũng sợ hãi nắm lấy tay chàng.

- Đó là kẻ đã tàn sát cả làng Kenwood. Lần này chúng ta không thể thoát rồi. – Nàng run rẩy nói.

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên, không một chút thay đổi sắc thái.

- Cự Giải. Nàng không cần phải lo sợ. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn theo ta. Ta sẽ bỏ qua những tổn thất mà chàng trai trẻ này đã gây ra ngày hôm nay. Một sự trao đổi công bằng. Nàng thấy thế nào?

Cự Giải tuyệt vọng, nàng quay sang Bảo Bình.

- Cảm ơn chàng đã ra tay giúp đỡ. Nhưng ta không muốn liên lụy chàng.

- Không ! Nàng cứ an tâm, trong thế giới của ta nàng sẽ được an toàn.

Thiếu nữ thần bí bỗng bật cười lạnh lót. Cùng với tiếng cười của nàng, cả vùng hoang mạc tuyết chấn động, trên mặt tuyết xuất hiện mấy đường nứt.

- Phải ! Nhưng đối với ta, thì không có nơi nào là an toàn cả.

Cả người nghiêng ngả, Bảo Bình cùng Cự Giải đáp xuống mặt đất. Trước sức mạnh áp đảo của pháp sư thần bí, Bảo Bình hoàn toàn rơi vào thế bị động. Chợt, một giọng nói quen thuộc vang lên trong tâm trí chàng.

- Bảo Bình. Ta chính là Ma Kết. Ngươi nghe cho kĩ đây. Hiện tại các ngươi ở quá xa, pháp thuật của ta có thể ngăn cản vị pháp sư kia trong một thời gian ngắn. Ngươi phải lập tức thu lại thế giới giấc mơ. Ngươi và

người con gái kia hãy nhanh chóng chạy về phía Tây Bắc, đến biên giới lãnh địa Caridon. Ở đó sẽ có người của ta đến đón các ngươi. Chỉ cần đến được Byon, các ngươi sẽ an toàn.

- Ma Kết ? – Bảo Bình kinh ngạc, Đại tướng quân của Cyrion có thể trực tiếp truyền thanh vào thế giới giấc mơ của chàng. – Cả ngày hôm nay sao gặp toàn thứ dữ không vậy. Xui tận mạng ! – Chàng than thở.

- Bảo Bình, chàng nói gì ? – Cự Giải ngạc nhiên hỏi.

- Đi thôi ! – Bảo Bình nắm tay nàng, đoạn, chàng hươ tay, hoang mạc tuyết chợt rùng rùng chuyển động.

*

Cao trên bầu trời phía trên khu rừng, Thiên Yết trầm mặc ẩn náu trong một áng mây. Hắc Phu Nhân khổ sở bay đến đó, cả người mù đau đớn sau trận chiến với Bảo Bình.

- Chủ nhân, bọn chúng đã chạy rồi. Vì sao người...

- Là chàng. – Giọng Thiên Yết run rẩy trong xúc động. Đoạn, nàng quay về phía Hắc Phu Nhân. – Không phải là ta không muốn đuổi theo, nhưng ta không thể vượt qua bức tường pháp thuật trước mặt.

Hắc Phu Nhân kinh hãi. Trên đời này còn có người có thể tạo ra một bức tường pháp thuật ngăn chặn được Thiên Yết sao. Mụ ta tiến về phía trước, tay đưa lên hông chạm vào bức tường trong suốt ấy, chợt, một luồng pháp lực cực mạnh đánh mụ văng về phía sau, máu từ trong bụng trào lên hòng thấy ngòn ngọt.

- Bà không phải đối thủ của chàng ta. Đừng phí sức.
– Thiên Yết thản nhiên. – Chúng ta đi thôi.

Hắc Phu Nhân lồm cồm bò dậy thì thấy Thiên Yết đã biến mất từ lúc nào.

*

Tiểu đội của Sư Tử dừng lại vài dặm bên ngoài khu rừng Kenwood. Từ đằng xa, ánh lửa cháy bập bùng khiến cho người ta phải đau xót. Một cận vệ cưỡi ngựa

cấp tốc từ hướng đó trở về, Sư Tử vội hỏi.

- Còn ai sống sót không ?

- Báo cáo đội trưởng, tất cả mọi người đều đã chết.

- Được rồi, có lẽ chúng ta đã đến quá muộn. – Sư Tử không nén nổi sự thất vọng trong giọng nói của mình.

- Vẫn chưa quá muộn đâu. Mau đưa bọn ta về Byon. Có người cần được giúp đỡ. – Một giọng nói tinh nghịch vang lên.

Sư Tử quay đầu lại, một nam một nữ vừa chạy ra khỏi bìa rừng. Nam thanh niên vẻ mặt hết sức quen thuộc.

- Thì ra là ngươi, tên tội phạm hoàng gia ? Có phải ngươi đã gây ra tội ác kia ? – Sư Tử giận dữ chỉ tay về phía ngôi làng cháy.

- Ấy ấy ! Ngươi đừng gán cho ta cái tội danh nặng nề như vậy. – Bảo Bình khua khua tay.

- Không phải chàng ta. – Cự Giải mỗi một tựa trên cánh tay của Bảo Bình. – Xin hãy đưa tôi đến gặp Đại tướng quân. Tôi có chuyện quan trọng cần báo cho ngài.

Sư Tử hậm hực liếc nhìn Bảo Bình rồi ra lệnh cho hai cận vệ đưa họ lên ngựa. Cả tiểu đội cùng hai dân thường cùng trở về Byon, để lại Kenwood như đồng than hồng lập lòe trong rừng tối.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Núi tuyết muôn trùng, tuyết tô vẽ cả một vùng mênh mông trong màu trắng tinh khiết.

Chỉ có bầu trời là xám xịt, cuộn cuộn, vùn vủ trong bão tuyết. Một thành trì lừng lững mịt mờ sau bức màn tuyết, cờ vải rách buồm chao lượn trong gió. Những con đường vắng ngắt, chỉ có gió không ngừng cào xé từng ngõ ngách. Tưởng chừng những con người sống trong cái thành trì đó hãi sợ thứ gì đó bên ngoài, họ trốn biệt vào những ngôi nhà nép san sát theo triền núi. Hàng ngàn mái nhà, con lộ chính là một bậc thềm cao đến nghìn thước dẫn lên đỉnh ngọn núi. Ngự tại đỉnh của thành trì này là một tòa Giáo điện. Dường như chỉ có nơi này là phát ra ánh sáng.

Chàng đứng ở một đỉnh núi khác, bộ quần áo mùa xuân bình thường, thế nhưng không cảm giác lạnh lẽo. Một chàng trai cực kì xinh đẹp, mái tóc màu nâu gạch ngắn và dọn sóng, đôi mắt màu nhựa thông với hàng mi rậm tinh ranh và quyến rũ vô cùng. Chàng đứng đó, nhìn cảnh tượng vĩ hùng trước mắt, ngẩn ngơ, lạ lẫm. Chàng không biết vì sao mình lại đứng đó, vì sao mình không thấy lạnh. Chàng chỉ biết rằng có cái gì đó bên trong thành trì kia kêu gọi chàng. Trong tiếng gió rít dữ tợn, chàng nghe tiếng người ta xì xào, âm thanh trầm thấp pha lẫn nỗi lo sợ. Những âm thanh đó phát ra từ Giáo điện kia. Kì lạ thay, tầm nhìn của chàng bỗng chuyển vào bên trong Giáo điện. Một căn nhà nguyện vĩ đại với trực diện là bức tranh cổ bằng đá, bức tranh vẽ một thành trì lộng lẫy, nhưng mờ ảo, lơ lửng trong không trung. Rìa bức tranh có một dấu ấn màu đỏ máu, tượng như chữ S nhưng lại có thêm cặp cánh bằng gai đỏ nhọn về hai bên. Đó là biểu tượng của Đấng Sáng Tạo, hay Thượng Đế theo như ngôn ngữ của một số bộ tộc ở vùng đất Zodiacus vẫn thường gọi. Giáo hội tin vào Đấng Sáng Tạo dùng người để uy trấn nhân dân. Còn người dân thì thờ phụng các vị thần. Giáo điện hay nhà

thờ là của Giáo đồ còn đền thờ thì dành cho tất cả mọi người. Sự thật về Đấng Sáng Tạo, chẳng ai biết, ngay cả chàng cũng không biết, có lẽ các vị thần mới biết, chàng cho là như thế. Suy nghĩ của chàng bị cắt đứt bởi một giọng nói vừa tức giận vừa sợ hãi:

- Thủ Lĩnh Cristoes đã xâm nhập vào Thành phố Vàng Son rồi ! – Một người đàn ông mặc Hồng Y thẳng thốt.

Những người còn lại trong Giáo điện, kẻ thì trang phục tu sĩ, kẻ thì trang phục thuật sĩ. Ai nấy đều kinh hãi nhìn về phía bức tranh đá. Giữa bức tranh, một vết đen với rìa đỏ đột nhiên xuất hiện rồi từ từ lan rộng, y như người ta đốt một mảnh giấy trên ngọn lửa.

- Hắn đã giải thoát Vết ô ! – Hồng Y tu sĩ lại hét lớn.

Những người còn lại ai nấy đều thần thờ, mấy người tu sĩ lần lượt nắm chặt mặt dây chuyền mà cầu nguyện:

- Xin Đấng Sáng Tạo thương xót. Xin ngài nhân từ bởi sự xâm phạm vào lãnh địa của ngài được gây ra bởi

một kẻ mất trí !

Vết đen tiếp tục lan rộng, giờ nó đã chiếm hai phần ba bức tranh, họa tiết thành trì trên đó từ màu vàng chuyển sang màu đen ảm đạm. Dường như trên bức họa đó, một thành phố khác. Một pháp sư đứng gần đó, lẩm bẩm:

- Đen, thành phố đen. Thành phố Bóng tối.

Lời nói rất nhỏ, nhưng ai nấy trong Giáo điện đều nghe rõ, họ kinh hãi đến độ không dám nhìn lên bức tranh đá nữa.

Chàng đứng đó, dường như không ai thấy chàng cả. Chàng muốn hỏi, nhưng không thể cất tiếng được. “Àm”, mặt đất chấn động dữ dội. Tòa Giáo điện rung lên bần bật, đất đá từ mái Giáo điện vỡ ra rơi xuống, tung bụi mù mịt. Những con người bên dưới hỗn loạn né tránh. Giây phút sau, tầm nhìn của chàng lại lùi về bao quát cả thành trì. Một cảnh tượng tàn phá kinh hoàng, thành trì đổ nát, người người hỗn mang mà chạy. Những căn nhà nứt nẻ rồi đổ sập, cái bậc thang dài nghìn thước

đột nhiên rung mạnh, nó tách ra một vết nứt dài mấy trăm thước, sâu hun hút. Một dòng dung nham trào ra từ đó, cháy, gào thét, cả một thành trì vùi trong nháy mắt.

*

Chóp ! Ánh sáng ! Giật mình, chàng ngồi bật dậy. Hồn hên mà thờ.

- Song Tử, con cuối cùng cũng chịu dậy. Bỏ đi mấy ngày rồi về lẩn ra ôm khiến ẹ lo lắng quá chừng. –Fye dịu dàng trách con.

Song Tử ngồi nhồm dậy, trán chàng đầm mồ hôi. Thì ra mọi chuyện vừa qua là một giấc mơ. Một thành trì kì lạ, xa về phương Bắc. Tòa giáo điện, bức tranh bằng đá, dung nham, người chết. Chàng nhớ như in, cứ y như chàng đã tận mắt chứng kiến khung cảnh đó.

Tộc trưởng Danisa đứng trầm ngâm trước lều của mình. Bà phóng tầm mắt ra cái thung lũng rộng bao la trước mặt. Vô số những lều vải, những củi lửa đã nguội

của bữa tiệc tùng đêm qua. Bộ tộc Tiên Yêu mà bà dẫn dắt đã tồn tại hàng triệu năm và qua vô số đời tộc trưởng. Tộc Tiên yêu đến Zodiacus khoảng hơn mười triệu năm trước, khi thế giới này kết nối với Vùng Đất Thiêng. Loài Tiên Yêu rất giống với con người về hình dáng lẫn thể lực, tuy nhiên Tiên Yêu có những năng lực nhiệm màu bẩm sinh mà loài người không có được. Một trong số đó là khả năng âm nhạc bậc thầy và những pháp thuật truyền thừa hết sức hữu ích. Từ khi đến Zodiacus, Tiên Yêu được các vị thần biệt đãi ban cho thung lũng Eura linh thiêng, tộc này không xây nhà để tránh phạm đến sự linh thiêng của đất, họ chỉ dựng những lều vải, đêm đêm họ lửa củi, vui đùa, dùng bữa bên nhau. Cũng vì lối sống đam bạc này mà có nhiều Tiên Yêu trẻ qua các thế hệ đã chọn rời bỏ thung lũng Eura quê hương mà đi chu du khắp nơi, sống hòa nhập với con người. Hiện tại chỉ còn một phần nhỏ Tiên Yêu ở lại bộ tộc. Điều đó không khỏi khiến Danisa buồn phiền. Bà nhớ lại ngày xưa khi tộc trưởng đời trước mang đến cho bà hai lựa chọn, một là rời khỏi Eura, tìm vinh quang riêng cho bản thân, hai là ở lại, thay người trấn giữ sự linh thiêng của bộ tộc, Danisa đã lựa chọn ở lại. Dầu

ngày ấy, nếu chọn ra đi, bà hoàn toàn có thể đứng vào hàng ngũ những pháp sư hùng mạnh nhất toàn lục địa Zodiacus. Tuổi trẻ ngày nay, dường như không coi trọng trách nhiệm này như thời của bà nữa. Danisa thở dài rầu rĩ.

- Tộc trưởng đáng kính ! – Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên. Song Tử đứng cạnh bà từ lúc nào, hai tay chàng ôm lấy ngực, cuối đầu.

Danisa quay lại, nhìn chàng trìu mến. Đứa trẻ nhỏ năm nào cùng mẹ tìm đến Eura để cầu mong bà che chở, nay đã lớn khôn trở thành một thanh niên tuấn tú, là nỗi si tình của biết bao cô gái trẻ trong tộc. Đối với Song Tử, bà không khỏi có một cảm giác thương yêu, như là con, là cháu. Những nếp nhăn trên trán bà như dần nhẹ, Danisa mỉm cười:

- Con đã khỏe hẳn chưa ? Ta nghe mẹ con nói con bệnh suốt hai ngày qua.

Chàng trai trẻ trong lòng ấm áp vô bờ. Người tộc trưởng thương yêu và che chở chàng từ lúc nhỏ.

- Nhờ được thảo của người, con đã khỏe hẳn. – Ánh mắt chàng lấp lánh đầy yêu thương.

Tộc trưởng nhìn chàng hài lòng, nhưng chợt bà gương mặt bà khẽ động. Đôi mắt già nua nhưng vẫn còn tinh anh quét qua vầng trán Song Tử. Chàng trai không khỏi ngạc nhiên. Danisa chợt hỏi:

- Ta nhìn thấy Bóng tối rất gần con. Đêm qua con đã mơ thấy gì ?

- Tộc trưởng sáng suốt, con đến đây cũng vì điều ấy.
– Song Tử không khỏi khâm phục vị tộc trưởng của mình. Chỉ với cái nhìn đơn sơ, bà đã có thể phát hiện dấu ấn của Bóng tối.

Chàng kể lại toàn bộ giấc mơ kì lạ của mình cho Danisa và cầu xin bà giải đáp. Bởi lẽ không ai có kiến thức sâu rộng bằng Tộc trưởng tộc Tiên Yêu đã sống hơn ba trăm năm. Danisa lặng lẽ, bà suy nghĩ rất lâu rồi từ tốn nói.

- Điều mà con vừa trải qua, là phúc hay là họa ta

không thể nói trước. Cõi Mộng và thành phố Vàng Son, không phải ai muốn thấy cũng thấy được. Nó tìm đến con người ta đều có mục đích. Có một sức mạnh vô cùng to lớn đang kêu gọi con vào Cõi Mộng. Có đi hay không, là tùy ở con vậy. Con cũng đã lớn khôn, ta không thể bảo vệ con mãi mãi.

Song Tử mở tròn mắt, ngẩng đầu nhìn Danisa:

- Ý người là ?

- Ý ta là, vận mệnh của con, con phải tự tìm kiếm. Để giải đáp thắc mắc của con, chỉ có một cách duy nhất là đi tìm nó. Con hãy về suy nghĩ, về phần mẹ con, ta tự có cách khuyên giải. – Tộc trưởng điềm đạm nói. Đối với đứa trẻ này, bà vô cùng tin tưởng. Từ ngày đầu bà gặp Song Tử, bà đã thấy ở chàng một tương lai trải dài không thể nói trước được.

Tuổi trẻ, thì phải bay cao. Cuối cùng Danisa cũng hiểu được. Bà không thể gò bó bất cứ ai theo con đường của bà được. Vùng đất linh thiêng này có bà trấn giữ, ít nhất cũng an bình trong hơn hai trăm năm nữa. Chỉ có

điều, bà cảm thấy Bóng tối lớn dần. Hằng đêm xa về phía chân trời, những thế lực đen tối lại cuộn cuộn sôi sục. Sẽ có một trận đại chiến, không thể tránh khỏi. Tộc trưởng già nua chỉ có thể dùng hết sức lực để cùng bộ tộc tồn tại qua kiếp nạn đó.

*

Phiên chợ buổi sáng của tộc Tiên Yêu diễn ra thật náo nhiệt. Chợ chỉ họp hai ngày trong một tháng. Đây là thời điểm mà cư dân Tiên Yêu mang những sản phẩm thủ công do chính tay mình làm ra trao đổi. Hàng hóa của Tiên Yêu tất nhiên là lạ kỳ và thú vị hơn những thứ tầm thường con người hay mua bán. Chẳng hạn như quần áo do các nữ Tiên Yêu dệt luôn lộng lẫy và bền gấp nhiều lần tơ lụa thông thường. Đặc biệt khi dệt áo, nữ Tiên Yêu còn lưu lại trên đó lân tinh của chính mình, do vậy khi mặc lên người, bộ trang phục có thể hắt ra lân quang vô cùng đẹp mắt. Nam Tiên Yêu thì thiên về chế tạo nhạc cụ và vũ khí, do vậy mà gian hàng của họ kém màu sắc hơn nhưng lại giàu âm thanh hơn. Đối với Tiên Yêu, âm nhạc là một loại vũ khí. Truyền thuyết lưu truyền trong bộ tộc kể rằng những thủ lĩnh đầu tiên của

bộ tộc có thể sử dụng hòa âm để thao túng trời đất, sức mạnh có thể nói là vượt xa sự tưởng tượng của thế giới phàm tục. Nhưng theo thời gian, do ở tại phạm giới quá lâu, những kỹ năng âm nhạc tuyệt bậc nhất của bộ tộc dần thất lạc. Ngày nay Tiên Yêu tuy vẫn có thể sử dụng âm nhạc như vũ khí, nhưng về độ thần thông thì vẫn kém xa tổ tiên của họ. Bên cạnh đó, Tiên Yêu còn nổi tiếng về tài bào chế dược liệu. Thầy Aishef là một dược sư lừng danh không chỉ ở riêng bộ tộc mà trên toàn cõi Zodiacus. Dược thuật của thầy cũng được nhiều người biết đến, không ít người trong số họ đã không ngại xa xôi tìm đến thung lũng Eura để mua linh dược do thầy bào chế.

Song Tử đã lướt qua khá nhiều gian hàng nhưng vẫn không dừng lại để xem tại bất cứ quầy nào, chàng vẫn dáo dác đảo mắt kiếm tìm một dáng người quen thuộc. Kia rồi, bên dưới một gốc vân sam đen cổ thụ, một mái lều trắng con con, quầy hàng mộc mạc. Sáu tấm khăn choàng bằng da tuyết miêu trắng tinh khôi được bày ngay ngắn trên một thanh sào nhỏ. Trên chiếc bàn gỗ hắc tùng là một hàng thuốc bôi trị thương dược bào chế

từ nhựa cây thanh hương trà mọc cao trên vùng núi phủ đầy băng giá. Song Tử dừng lại cách nơi ấy chừng dặm ba thước, chàng khẽ nhắm mắt hít lấy mùi hương tỏa ra từ mấy lọ linh dược, trong lòng thấy thoải mái vô cùng. Đằng sau gian hàng, một bóng người tựa như hoa soi khe nước, một nữ Tiên Yêu xinh đẹp như thiên thần. Nàng vận một chiếc váy ngắn màu lá thông, mái tóc nâu được tết cao gọn gàng. Ánh mắt như nước trong veo nửa chăm chú, nửa lại mơ màng.

- Diana ! – Chàng khẽ gọi.

Ánh mắt ấy khẽ động.

- Chàng đi đi ! – Nữ Tiên Yêu lạnh nhạt. Bóng váy xanh khẽ lay, như gió di chuyển vòng ra sau lều.

- Diana đợi đã. – Song Tử gọi với theo.

- Song Tử, chàng qua đây xem cái vòng cổ bằng đá kỳ lân mà em làm cho chàng này. – Một nữ Tiên Yêu khác ở quầy hàng bên cạnh vui vẻ nói.

Song Tử nghe một tiếng “Hứ” khẽ vọng ra từ lều của

Diana. Chàng vội vén lều chui vào trong. Chẳng thấy nữ Tiên Yêu đâu cả, có lẽ nàng đã chui ra cửa sau của lều để lên núi rồi. Không chân chừ, Song Tử đuổi theo.

- Ấy Song Tử ! Chàng thực không xem ư ? – Nữ Tiên Yêu kia thất vọng gọi theo.

Đàng sau khu lều trại của bộ tộc là con đường dẫn lên hồ Tais nằm lưng chừng núi. Chung quanh tuyết ngàn năm phủ nhưng mặt hồ vẫn không bao giờ đóng băng, các loài hoa dại lì lợm chẳng ngại cái lạnh mà mọc men theo bờ hồ, khung cảnh mạn diệu như là trong tranh vẽ. Có tiếng đàn Lute ngân nga, một giọng hát trong trẻo cất lên.

“Tại sao tình yêu lại thao túng trái tim em.

Vàng bạc trên cõi đời em khinh bỉ.

Chỉ có chàng mới an ủi được em.”

Song Tử bước ra khỏi mây bụi cây xanh vĩnh cửu, mặt hồ Tais trải dài như một chiếc gương khổng lồ. Gió thổi từ đỉnh những ngọn núi cao trùng điệp lạnh se sắt.

Ở giữa hồ, lơ lửng bóng người áo xanh, nét ôn nhu tựa như tuyết, vĩnh hằng ngưng đọng giữa thiên nhiên. Trên tay nàng chiếc đàn Lute đen tuyền bằng gỗ vân sam khế gảy.

“Hãy dừng cuộc săn, trò chuyện với em.

Hết đêm nay em sợ rằng chàng không bao giờ trở lại.

Có thể nào mãi mãi được cùng nhau ?”

Đàn ngưng, ánh mắt khế động. Diana nhẹ nhàng đáp trên mặt nước, vài con sóng lăn tăn thoát hiện rồi nhanh chóng tan biến.

- Mẹ ta đã nói cho ta hay chàng sắp sửa đi xa ?

Song Tử ngập ngừng.

- Ta đến là để tạm biệt nàng.

- Chàng không cần phải làm như vậy. – Diana lạnh lùng đáp.

Ngón tay nàng khế búng lên dây đàn, một âm thanh

trong trẻo vang lên. Mặt hồ cuộn sóng dưới chân nàng, Diana vươn mình bay về phía bờ hồ bên kia.

- Diana, đợi đã ! Nàng đừng chạy nữa có được không ? – Song Tử phát tay, cả người hóa thành một làn sương bay sang bên kia hồ, nơi Diana vừa đáp xuống.

Chàng nắm lấy cánh tay Diana, nói.

- Nàng đừng tránh mặt ta nữa có được không ?

- Ta vì sao phải tránh mặt chàng ? Ta đường đường là con gái của tộc trưởng. Chàng chỉ là một tên lai tạp nửa người nửa tiên. Chàng vì sao không an phận với cuộc sống đào hoa bên những nàng Tiên Yêu xinh đẹp kia. Vì sao phải bận tâm đến ta ? – Diana hất tay Song Tử ra, giọng nói của nàng có chan chứa sự phẫn nộ.

- Có phải vì thế mà nàng giận hay không ? – Song Tử nói.

- Vì sao ta phải giận ?

- Nàng không muốn ta cùng với những nữ Tiên Yêu

khác.

- Haha, chàng có tự tin quá không ? Chuyện của chàng ta không quan. Chàng chẳng khác gì một đứa trẻ mãi không chịu lớn.

- Vì sao nàng lại cho rằng ta trẻ con ?

- Không phải hay sao ? Thế ba hôm trước, chẳng phải chàng đã trốn đi chơi ở tận thành Farrell khiến ẹ chàng hết sức lo lắng. Và theo như ta nhớ thì đây không phải là lần đầu. Lúc chàng về thì lăn ra bệnh. – Giọng điệu Diana có pha lẫn sự tức giận.

- Nàng biết ta bệnh sao ?

- Hừ...

Song Tử chợt nhớ lại trong cơn mê man, có mùi thanh hương trà nồng đượm và bóng dáng một người con gái dịu dàng đặt tay lên má chàng.

- Thì ra được thảo là do nàng mang đến ?

- Mẹ ta biết chàng ham chơi rồi mang bệnh vào thân nên phải ta đến kê cho chàng vài thứ thảo dược.

- Cám ơn nàng Diana. – Song Tử cảm thấy xấu hổ. Không ngờ lại phiền đến cả tộc trưởng.

- Không có gì. – Diana quay mặt đi.

- Diana, ta yêu nàng, ta chỉ yêu mỗi mình nàng thôi.

Diana nín lặng, vì nàng quay mặt đi nên Song Tử không thể thấy biểu cảm của nàng ra sao.

- Tạm biệt chàng. Song Tử. Mong Tạo Thần sẽ luôn dõi theo chàng.

Mấy lời cuối cùng nghe thật ngậm ngùi và bi thương. Nói rồi, Diana phát tay ôm đàn bay vào khu rừng tuyết.

- Ta nhất định sẽ đi tìm được sức mạnh cho chính mình. Đến lúc đó nàng sẽ thấy ta đủ tư cách để yêu nàng. Hãy đợi ta Diana. – Song Tử hét lên theo bóng Diana vừa hút mất. Chỉ nghe giọng chàng vang vọng từ muôn trùng khe núi nghe thật cô độc.

- Song Tử. – Một giọng nói trầm ấm vang lên.

Song Tử quay lại, tộc trưởng đã đứng ở đó từ lúc nào, ánh mắt dịu dàng bao dung.

- Con ngoan, tình yêu là thứ không phải cầu mong mà có được. Cưỡng cầu lại càng không nên. – Tộc trưởng Danisa chậm rãi bảo. – Diana con gái ta bản tính mạnh mẽ, yêu thích sự tự do, thù ghét những ràng buộc.

- Vâng thưa tộc trưởng. – Song Tử buồn bã đáp.

- Con đến đây, ta có thứ này muốn cho con xem. – Danisa khẽ đưa tay về phía Song Tử, gật đầu nhẹ nhẹ.

Cách hồ Tais không xa, trong một khe hẹp của hai ngọn núi tuyết có một hang động nhỏ. Tộc trưởng Danisa dừng lại trước cửa hang, làm một cử chỉ hành lễ rồi gật đầu gọi Song Tử theo mình vào trong.

Cái giá lạnh của băng tuyết bên ngoài không truyền vào trong động. Bước vào trong, Song Tử cảm thấy một luồng hơi ấm nồng nàn, có hương hồng mộc thảo thơm

thoang thoảng. Một căn phòng nhỏ nấu trong lòng của hang đá, ánh sáng dịu dàng lan tỏa từ dăm ba ngọn đèn cây bằng sáp hồng mộc thảo, thỉnh thoảng lại rung rinh bởi những dao động rất nhẹ của không khí. Song Tử ngạc nhiên nhìn ngắm những đồ đạc trong căn phòng này. Tất cả đều có vẻ rất xa xưa nhưng lại không hề đóng bụi.

- Cái động này từng là biệt thất của tộc trưởng Avathana hơn một vạn năm về trước. – Danisa nói, giọng bà khe khẽ thật kính cẩn khi nhắc đến vị tổ tiên của bộ tộc.

Song Tử khẽ gật gù, tộc trưởng Avathana của bộ tộc Tiên Yêu hơn một vạn năm về trước là một nhân vật bậc nhất trên toàn cõi Zodiacus, bà nổi tiếng có kiến thức uyên bác về pháp thuật, được thuật lẫn những hiểu biết cổ xưa nhất về vũ trụ. Tộc trưởng Avathana trường thọ đến hơn hai ngàn tuổi trước khi hy sinh trong cuộc thánh chiến ly khai để chế Zodiacus đệ lục. Có thể nói bà là một trong những tộc trưởng Tiên Yêu để lại dấu ấn vĩ đại nhất trong lịch sử của bộ tộc tại phạm nhân giới. Nhắc đến vị tổ tiên này, không một Tiên Yêu nào không cảm

thấy tự hào. Chính nhờ Avathana mà bộ tộc Tiên Yêu được loài người hết sức nể trọng. Nghĩ đến những điều đó, Song Tử tự dung cũng cảm thấy dâng trào một niềm hãnh diện được mang nửa dòng máu của loài Tiên Yêu. Tộc trưởng Danisa dừng lại bên một cái bàn đá, trên mặt bàn đặt ngay ngắn một quyển sách da bìa đen cũ kỹ. Nhìn sơ sài thì tưởng như đó là một quyển sách tầm thường, nhưng với những hiểu biết về sinh vật vùng núi tuyết của bộ tộc Tiên Yêu, Song Tử nhanh chóng nhận ra đó là quyển sách làm từ da của loài kỳ lân đen cực kỳ hiếm thấy. Kỳ lân bình thường vốn đã là linh vật trời sinh, trăm năm mới thấy được một con, nhưng kỳ lân đen lại càng hiếm vô cùng. Có lẽ đến trăm vạn năm cũng chưa chắc có thể thấy được một lần. Nhận ra điều đó, Song Tử hết sức kinh ngạc. Danisa phớt lờ biểu cảm của Song Tử, bà chậm rãi vuốt tay lên bìa quyển sách nọ rồi lật ra từng trang một.

- Có một bí mật con trai à. – Giọng tộc trưởng khê khàng nhưng âm sắc lại cực kì thận trọng. – Mọi pháp sư vĩ đại trên thế gian, không ít thì nhiều đều có liên đới với Cõi Mộng.

Song Tử khẽ giật mình.

- Tộc trưởng nói sao ?

Danisa dừng lại ở một trang sách, nét bút viết tay mờ hiện ra với hình vẽ một biểu tượng, nhìn thoáng qua thì tựa như chữ S nhưng lại có đôi cánh nhọn hoắc như những mũi gươm. Ánh mắt Song Tử cũng vừa kịp nhận ra ký hiệu quen thuộc mà chàng đã gặp trong giấc mơ kì lạ đêm qua.

- Kí hiệu đó...

- Đây là biểu tượng của Tạo thần. – Danisa giải thích.
– Con người còn gọi ngài là Đấng Sáng Tạo. Dù với tên gì đi nữa thì ngài chính là cội nguồn của vũ trụ, là đấng toàn năng đối với tất cả chúng ta.

- Thế bí mật mà người nói là gì ? – Song Tử sốt ruột.

Tộc trưởng Danisa chậm chậm lật tiếp, trang sách tiếp theo đầy ắp hình vẽ. Vô số những sinh vật với mặt mũi dữ tợn, bầu trời cuộn cuộn trong lửa cháy, vũ trụ hỗn mang.

- Họ là những vị thần cổ. Kể từ thuở sơ khai đã thống trị vũ trụ. Theo những ghi chép của Avathana, Tào Thần vì e sợ sức mạnh khủng khiếp của những vị thần cổ đã phải tạo ra Cõi Mộng để giam giữ họ. Ngài buộc họ phải ngủ yên mãi mãi trong thế giới đó.

Trang sách tiếp theo được mở ra, hình ảnh những thầy tu đứng trước bức họa thành phố Vàng Son, nét mặt hân hỉ. Song Tử kinh ngạc kêu lên.

- Giấc mơ của con y hệt như vậy !

- Phải. Avathana cũng đã từng có giấc mơ đó. Bà đã lưu lại ký ức của mình trong quyển sách này.

- Thế giấc mơ ấy có ý nghĩa gì ? – Trong lòng Song Tử đây ập những câu hỏi.

Tộc trưởng Danisa mỉm cười hiền từ rồi tiếp.

- Những dòng ghi chú của Avathana nói rằng, trong thời đại của đế chế Zodiacus đệ lục, những pháp sư và những nhà truyền giáo đã có những hiểu biết rất sâu rộng về Cõi Mộng và thành phố Vàng Son. Biết rằng,

thành phố Vàng Son là nơi linh hồn sẽ đến sau khi chết, những thủ lĩnh của giáo hội đã tìm nhiều cách để xâm nhập vào đó với mong ước có thể tìm được cách đưa con người trở lại từ cõi chết. Tuy nhiên, thiên đàng của Tào Thần không dành cho những ai còn sống. Sự xâm phạm vào lãnh địa linh thiêng của Tào Thần đã khiến cho thành phố Vàng Son bị ô uế. Thành phố Vàng Son bị bao phủ bởi một lực lượng đen tối gọi là Vết Ố và trở thành thành phố Bóng Tối. Từ đó, không còn nơi chốn nào cho những linh hồn đã chết. Giáo Hội của loài người cho rằng, chỉ những ai thờ phụng Đấng Sáng Tạo thì mới có thể được sum họp bên ngài, còn lại thì đều phải lang thang trong sự Lãng Quên. Đó không phải là sự trừng phạt của Đấng Sáng Tạo mà là sự tự mục rữa trong chính loài người. Ngày nay, bất cứ một ai mang trong mình những quyền năng nhất định đều có thể nhìn thấy Thành phố Bóng Tối trong giấc mơ của mình, nhưng nó chỉ là một hình ảnh phản chiếu xa mờ. Giáo Hội loài người khẳng định rằng, những thủ lĩnh của họ đã từng tìm được con đường đến vùng đất đó.

- Tất cả đều là sự thật sao ? – Song Tử hít một hơi

sâu, thật khó cho chàng có thể tiếp thu những điều đó.

- Không có bằng chứng nào cả con trai à. Nhưng điều quan trọng là... - Tộc trưởng Danisa lại tiếp tục giở tiếp từng trang sách. – Những sinh vật hùng mạnh thời viễn cổ chưa bao giờ thực sự ngủ yên cả.

Tộc trưởng dừng lại ở một trang sách với hình vẽ một người đang ngủ say, bên cạnh giường anh ta là hình ảnh một sinh vật dữ tợn đang giơ vuốt toan vồ lấy.

- Bằng cách nào đó, một số ít những vị thần cổ đã thoát được giấc ngủ vĩnh hằng mà Tạo Thần áp đặt lên họ. Bởi bản tính hung hãn và xấu xa, họ khao khát khai thông Cõi Mộng để trở lại vũ trụ.

- Tộc trưởng à, người nói này giờ con vẫn chưa hiểu vì sao những pháp sư hùng mạnh lại có liên quan đến Cõi Mộng. – Song Tử hết kiên nhẫn.

- Gượm đã. Ta đang giải thích với con đây. – Danisa lật vội qua mấy trang cuối cùng của quyển sách. – Trong đây, Avathana có ghi chép lại rằng. Bà ta đã tìm

thấy dấu vết của một di tích cổ xa về phương Bắc.
Thậm chí bà đã đến tận nơi để xem. Và tại đó, bà ta đã
rơi vào Cõi Mộng.

- Sao ? – Song Tử kinh ngạc. - Làm sao có thể rơi
vào Cõi Mộng được ?

- Điều đó thì bà ấy ghi không rõ. Nhưng sau khi trở
về từ di tích đó. Avathana cho rằng bà đã được ban ột
quyền năng vượt bậc mà trước giờ chưa từng có.

- Ý người là... - Song Tử mở tròn mắt.

- Phải. Ý ta là, quyền năng của Avathana, thứ sức
mạnh từng uy trấn khắp cõi Zodiacus ấy, có lẽ xuất phát
từ những sinh vật hùng mạnh cổ xưa bị giam cầm trong
Cõi Mộng.

- Nhưng...nhưng chẳng phải người đã từng nói Cõi
Mộng chỉ đầy ắp những điều xấu xa và kinh khủng hay
sao ? – Song Tử cảm thấy đầu óc mình run rẩy.

- Quyền năng hùng mạnh trong cơ thể một kẻ có quá
nhiều dã tâm chẳng lẽ không phải điều xấu hay sao ?

Nhưng cũng quyền năng ấy được sử dụng một cách chính nghĩa như chính Avathana tổ tiên của chúng ta đã từng sử dụng thì có phải là điều tốt hay không ? – Danisa nhẹ nhàng đặt tay lên vai Song Tử. – Con trai à, tốt hay xấu là ở bản thân của con.

Song Tử khẽ gật đầu. Tộc trưởng nói phải, sở hữu quyền năng to lớn không phải là điều sai trái chỉ sử dụng chúng cho những mục đích đen tối mới thực sự đáng sợ hãi.

- Avathana có vẻ đã tìm được nguồn gốc của sức mạnh thực sự trong Cõi Mộng và học cách sở hữu nó. Bà ấy không ghi chép rõ bằng cách nào có thể tiến nhập Cõi Mộng, nhưng trong quyển sách này Avathana có mô tả rằng di tích ấy đích thị là một tòa thành cổ nằm cách thung lũng Eura chín trăm dặm về phương Bắc giữa muôn trùng núi tuyết.

- Một tòa thành cổ ư ? Có phải tòa thành mà con đã nhìn thấy trong mộng ?

- Ta cho rằng là như vậy. Tuy nhiên theo những ghi

chép này thì thành phố nọ đã từ lâu không còn tồn tại. Có chăng nếu có tìm được thì cũng chỉ là tàn dư của nó mà thôi.

- Vậy làm sao con có thể tìm được nơi đó ? – Song Tử hỏi tiếp.

Tộc trưởng Danisa từ tốn bước đến một cái rương nhỏ đặt trên một chiếc kệ cũ kỹ. Bà nhẹ nhàng mở rương và lấy ra một cuộn giấy da.

- Tấm bản đồ này là do những thợ săn đời trước để lại. Cha của ta là một trong số họ. Hơn trăm năm trước, những thợ săn kiệt xuất của bộ tộc đã từng du hành rất xa về phương Bắc và ghi nhận sự tồn tại của một ngôi làng tên là Mist Mill của những người trộm mộ và săn tìm cổ vật. Nếu con đến được Mist Mill, có thể sẽ tìm được thông tin về tòa thành cổ ấy. – Danisa chìa tấm bản đồ cho Song Tử xem. – Trên này có đánh dấu vị trí của Mist Mill, những người săn tìm cổ vật từ Onyx đã theo con đường mòn xuyên qua khu rừng Eura để đến được nơi đó, nếu con men theo con đường ấy, ắt sẽ tránh được nhiều nguy hiểm trong rừng tuyết.

Song Tử kính cẩn nhận lấy tấm bản đồ cổ, tay chàng khẽ sờ lên vết mực theo tháng năm đã có phần mờ nhạt.

- Cảm ơn người tộc trưởng.

Nét mặt tộc trưởng Danisa chợt có nét biến đổi, ánh mắt bà nghiêm trọng nhìn Song Tử.

- Song Tử, con nên nhớ. Dù là bất cứ thứ gì bên trong Cõi Mộng đều rất hùng mạnh và nham hiểm. Con có thể đánh đổi bất cứ điều gì nhưng tuyệt đối không thể giao kèo sự nô lệ về linh hồn hay thể xác. Con có hiểu hay không?

- Con biết rồi thưa tộc trưởng.

Song Tử khẽ ôm tấm bản đồ bằng da vào lòng, ánh mắt hướng ra ngoài cửa động. Bên ngoài, trời đã bắt đầu đổ tuyết.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Song Ngư, bạn thân thiết của ta ! Nàng đã nhìn thấy gì ? Có phải thành Terre nơi hoàng tử Noah của nàng bị nhấn chìm trong biển lửa hay không ?

- Phải...

- Vậy nàng còn chần chừ gì nữa ? Noah chỉ là một phạm nhân, không có nàng, hẳn chắc chắn không thể qua được nạn kiếp đó.

- Nhưng ta không thể rời Odem. Nếu phản bội lời thề ta cũng sẽ trở thành một phạm nhân.

- Là phạm nhân thì đã sao ? Một khi quyền năng còn trong tay nàng và tuổi trẻ vĩnh hằng còn mãi bên nàng thì chừng đó nàng vẫn chẳng khác nào một thần linh.

Chung quanh Odem, hòn đảo của thần Hải Vương sóng gió mịt mù. Một bức tường bằng nước cao đến nghìn thước dựng lừng lững vây lấy hòn đảo nhỏ bé, tưởng chừng không thứ gì từ trên đảo có thể chui lọt ra ngoài được. Dầu là loài chim bay cao nhất cũng không thể hiện ngang vượt qua được độ cao của bức tường bằng sóng biển này. Đứng trên bờ biển, một người con gái xinh đẹp vô cùng với mái tóc nâu dài được chải và tết hết sức công phu, đôi mắt biếc thăm thẳm sâu như là biển cả, gương mặt hoàn hảo tựa như thiên thần hạ giới. Trên tay nàng cầm một cái vỏ ốc khổng lồ màu tím biếc, dọc theo những vòng xoắn của vỏ ốc được trạm trổ những hoa văn tinh vi và thần bí. Nàng đứng đó, đối diện với bức tường nước khổng lồ không ngừng gào rú như chực đổ ập xuống nhấn chìm cả hòn đảo thanh bình, gió giật tung váy áo và mái tóc nàng phấp phới, nhưng ánh mắt của nàng vẫn kiên định không hề hải sợ. Dường như con tim mạnh mẽ và tình yêu cháy bỏng chính là nguồn sức mạnh giúp cho nàng vững chãi đối mặt với thử thách ở phía trước. Trong tâm trí nàng, hình

ảnh vùng đất Xymon yên bình lại hiện về, vậy gọi, chàng hoàng tử Noah tóc đỏ, người đã dạy nàng con người phải sống ra sao, người đã cho nàng tình yêu mà nàng hằng ao ước. Và cũng chính chàng đã dạy cho nàng biết rằng, tình yêu không phải là sở hữu, cũng không phải mãi mãi trong đời phải có nhau mà tình yêu chính là hy sinh, là khi biết được người mình yêu được an toàn, hạnh phúc. Và rằng nếu không có tình yêu, cuộc đời bất tử mà cha đã ban cho nàng có ý nghĩa gì nữa chẳng ?

Cánh tay nàng nhẹ nhàng giơ lên, chiếc tù và vỏ ốc đã kê lên miệng, môi khẽ chúm, nàng thổi một hồi dài. "Tuuuuuu..." nghe như núi rừng rùng rùng trời dậy, biển cả mênh mông cũng giật mình hồi đáp, chỉ thấy trời xanh đột nhiên sụp tối, mây cuộn từng dòng như thác lũ. Vạn vật hãi sợ, dường như người con gái này vừa ra lệnh cho thiên nhiên phải nổi trận lôi đình. Rất nhanh sau đó, bức tường nước khổng lồ khẽ động, khắp bốn phía, từ bên trong đó thấp thoáng mấy ngàn bóng người. Họ di chuyển rất nhanh, hướng đến phía bờ biển. Chỉ vài giây sau, người người rầm rập xuất hiện, là quân đội. Một đạo quân từ trong bức tường nước bước ra. Nhất loạt, mấy

ngàn mũi gươm chĩa về phía nàng.

- Công chúa, xin nàng hãy lùi bước, bức tường nước này, trừ cha của nàng, không ai được phép vượt qua. - Một người vận chiến phục với băng vải thống lĩnh màu đỏ đeo trên bắp tay lực lưỡng lên tiếng. Chỉ thấy người con gái xinh đẹp hoàn toàn không hề có phản ứng, nét mặt nàng thản nhiên như phiêu diêu, như tự tại.

Nàng khẽ ngược mặt nhìn lên bầu trời, những đám mây dữ dội mà nàng kêu gọi vẫn đang gầm gừ như ngàn con hổ dữ. Chỉ thấy nàng khẽ cười, môi lắm bầm mấy câu thần chú, liền sau đó bàn tay trái chỉ về phía trước, hướng về phía đạo quân và bức tường nước vạch liền ba nét. Binh sĩ mấy ngàn người tức thì kinh sợ. Ngay lúc đó, chỉ nghe "Ầm" một cái, từ bàn tay nàng, một luồng ánh sáng mang theo không khí và âm thanh cực mạnh phóng về phía trước. Trên bầu trời, cơn cuồng phong cũng đáp ứng, ánh chớp sáng lòa. Chùm sáng mạnh mẽ đánh dữ dội vào bức tường nước, mấy trăm chiến sĩ không may đứng trước mặt bị thổi tung thành bụi. Bức tường nước không lồ như gặp phải kinh địch, cú va chạm với chùm sáng làm nó rung động dữ dội, liêu xiêu

như sắp đổ. Trời đất cũng theo đó, dường như ngã nghiêng. Quả là một sức mạnh khủng khiếp. Chỉ với một lần ra tay, người con gái đó đã làm chấn động đến mấy tầng trời. Không biết sức mạnh đó là tầm cỡ như thế nào. Lại nói bức tường trước mặt vẫn còn lừng lững sau cú tấn công, vậy cái người tạo ra bức tường này thuộc tầm cỡ nào nữa đây ? Người con gái xinh đẹp khế cau mày, có lẽ nàng đã đánh giá thấp sự vững chãi của bức tường nước.

- Xin công chúa dừng tay, trước khi cha người nổi giận. - Vị thống lĩnh hải sọ gào lên.

Vẫn không nói gì, người con gái nọ tiếp tục lăm bằm thần chú, tay trái lại chìa ra, chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai. Không cần nói cũng biết sẽ mạnh hơn đợt đầu gấp trăm lần. Ngay lúc đó, một âm thanh chấn động trời đất vang lên, khiến ấy ngàn người phải run rẩy, ngay cả người con gái đó cũng bất đắc dĩ ngừng lại:

- Song Ngư (Pisces), con dám phá vỡ lời thề năm xưa ?

Giọng nói vừa dứt, từ bức tường nước, một gương mặt khổng lồ làm bằng nước ầm ầm trôi ra. Thần Hải Vương Dorr cuối cùng đã xuất hiện. Chỉ vì sự náo loạn do con gái người gây ra.

- Con quên rằng con đã thề rằng không bao giờ rời Odem, bằng không ta sẽ nhấn chìm người mà con yêu thương thêm một lần nữa ?

Song Ngư ánh mắt kiên định nhìn cha.

- Con không quên, nhưng con phải tìm chàng, Bóng Tối sắp sửa tràn đến Hyon, con phải giúp chàng. Con đã thấy điều đó trong giấc mộng tiên tri của chính mình. Con xin cha đừng ngăn cản con.

- Con không được phá vỡ lời thề với ta. Không ai được phép phá vỡ lời thề với một vị thần. - Dorr gầm lên giận dữ.

- Cha không thể giết được chàng, bởi lẽ con cũng là chủ nhân của biển cả, cha có thể nhấn chìm chàng thì con cũng có thể đem chàng trở về từ đáy biển.

Vừa dứt lời, Song Ngư vung tay vạch lên không trung ba vạch, tức thì một luồng sáng mãnh liệt phóng về phía bức tường nước, khí thế mạnh hơn luồng sáng thứ nhất gấp trăm ngàn lần. Chỉ thấy cái gương mặt không lồ bằng nước của Dorr găm lên giận dữ rồi đột nhiên rung lắc dữ dội rồi cùng bức tường nước chấn động, vỡ tan tành. Trong phút chốc, mấy ngàn thước nước biển đổ ập xuống làm hàng ngàn binh lính của Dorr bị nhấn chìm thê thảm. Chỉ chờ có vậy, Song Ngư khẽ dang tay, một ngọn sóng dâng lên đội nàng rồi khỏi mặt đất, nàng cùng con sóng lướt ra khỏi Odem trước cái nhìn bất lực của thần biển cả.

*

Cách đó hàng trăm ngàn dặm về phía Tây, tại đền thờ Ánh Sáng trên đỉnh Eura, bầu trời đột nhiên tối sầm lại. Người nữ tư tế xinh đẹp như tranh đang cầu nguyện bỗng ngưng bật, nàng quay nhìn ra cửa điện, ánh mắt bất ngờ trở nên u ám.

- Không ngờ Bóng Tối lại dám đặt chân vào thánh địa của Ánh Sáng. - Xứ Nữ cất lời một cách giận dữ.

Một giọng nói lạnh lốt như nhạc cùng tiếng cười khúc khích đáp lại:

- Ta đến đây để cầu nguyện đến các vị thần. Nàng không đón tiếp ta ? - Một thiếu nữ vô cùng diễm lệ bước chân vào đền thờ, ngoài chiếc áo lông vũ màu đen khoác trên cơ thể nàng, thật không có nét nào khác ở nàng có thể gọi là tượng trưng cho bóng tối. Đôi lúc có thể lầm tưởng kẻ trước mặt là một thiên thần.

Xử Nữ bỗng nhếch miệng cười, ánh mắt vẫn dán chặt vào người con gái mới đến.

- Ta xem nàng cũng chẳng dám lộng hành trước mặt ta. Ta sẽ để nàng tự nhiên, nên nhớ bất cứ điều gì nàng làm đều để lại hậu quả khôn lường. Ta thành thực khuyên nàng đừng đi quá xa.

- Ta thực rất yêu mến nàng Xử Nữ, cả tính mạng của ta cũng là do nàng ban cho, nàng cứ yên tâm, ta tự biết khả năng của mình. - Thiên Yết ngọt ngào đáp lời.

Cuộc đối thoại của hai nữ pháp sư vĩ đại nghe vô

cùng thân mật nhưng lại ẩn chứa biết bao sự thận trọng và hàm ý. Những nhân vật to lớn thường như vậy, có phải không ?

Xử Nữ đã bỏ ra ngoài điện, chỉ còn Thiên Yết đứng đối diện với tượng thạch của các vị thần. Không một chút tôn kính, người thiếu nữ mỉm cười, đứng hiên ngang, đưa mắt quét qua tất cả bọn họ. Đoạn, Thiên Yết cất lời:

- Dorr ta cầu nguyện đến người, hãy xuất hiện, bởi ta có một thỏa thuận liên quan đến con gái người. Ta nghĩ người có lẽ sẽ bận tâm.

Vừa dứt lời, điện thờ chấn động, bên ngoài mây đen bỗng gào rú, sấm chớp liên hồi, gió thổi thốc vào điện thờ khiến chiếc áo lông vũ của Thiên Yết tung bay phấp phới, thoáng nhìn tựa như con phượng hoàng đang tung cánh. Không thấy vị thần Hải Vương lộ diện, nhưng giọng nói của ngài chột vang lên như trực tiếp truyền đến từ mấy tầng trời cao vào thẳng bên trong điện thờ.

- Ta đang lắng nghe !

Thiên Yết nhìn ra phía bầu trời bên ngoài điện thờ, mỉm cười đáp:

- Ta có cách khiến cho con gái người mãi mãi rời xa hoàng tử Noah xinh đẹp và ngoan ngoãn trở về Odem. Ta có thể giúp người với lòng tôn kính, đổi lại ta chỉ có một thỉnh cầu nho nhỏ...

- Nói ! - Giọng của Dorr rền vang cả đền thờ.

Thiên Yết vẫn không hề rung động:

- Chỉ cần người nhấn chìm con tàu của đoàn pháp sư xứ Cyrion và đảm bảo không một ai sống sót, nhất là Ma Kết. Về phần của Song Ngư ta có thể đảm bảo với người.

Một thoáng yên lặng, Thiên Yết kiên nhẫn chờ đợi Hải Vương thần có câu trả lời:

- Được ! Người có lời hứa của ta. - Giọng nói của thần Hải Vương một lần nữa rung động đền thờ.

Chỉ thấy Thiên Yết khẽ cúi mình, ánh mắt thoáng

hiện nên vẻ hài lòng. Bên ngoài điện thờ, con giông lữ lượt kéo về phía chân trời, trả lại cho bầu trời Onyx sự bình yên.

- Con tàu của đoàn pháp sư xứ Cyrion ? – Một giọng nói nghi hoặc phát ra từ cửa chính.

Thiên Yết đưa mắt nhìn về phía ấy, ánh mắt nàng thoáng có tia giễu cợt. Bên ngoài chính điện, Xử Nữ đã đứng ở đấy từ lúc nào.

- Hóa ra, nàng cũng giỏi nghe lén thật. Nếu đã vậy ta cũng không có gì để giấu nữa. Phải, ta tình cờ biết được Ma Kết chàng ta, nhất định sẽ không để ta thuận lợi đưa Chúa Quỷ bệ hạ ly khai Cõi Mộng.

- Nàng tình cờ biết được ? – Xử Nữ nhẹ nhàng bước vào trong điện, bàn tay trắng mịn màng khẽ đặt cái lư đồng lên một chiếc bục bằng đá.

- Nữ pháp sư Song Ngư, con gái của Dorr vĩ đại, vô tình lại là một pháp sư có khả năng nhìn trước vận mệnh. Nàng ta đã tiết lộ cho ta hay trong tương lai

không xa sẽ có một nhóm những pháp sư trời dậy chống lại kế hoạch của ta.

- Và nàng lo sợ đến nỗi phải nhờ đến bàn tay của Hải Vương thần ? – Xử Nữ không kìm được một tiếng cười mỉa mai.

- Hẳn là nàng đã quá xem thường Ma Kết.

- Nàng đang đi một nước cờ liều lĩnh ! Ta hỏi nàng, Thiên Yết, nàng dám lừa dối Song Ngư hay sao ? Phải chăng nàng đã quên nàng ta là hiện thân của biển cả ? Liệu nàng có nghĩ đến cơn thịnh nộ của nàng ta nếu âm mưu của nàng bại lộ ?

Ánh mắt Thiên Yết bất chợt trở nên sắc sảo, nàng khẽ phát tay lướt nhanh trong không khí tiến đến sát trước mặt Xử Nữ. Giọng nàng cất lên đầy đe dọa.

- Tốt nhất thì nàng nên đứng ngoài trận chiến này. Nàng lúc nào cũng tự xưng là chính nghĩa, là đại diện cho Ánh Sáng ? Có cần ta nhắc cho nàng nhớ rằng bản thân nàng cũng có một thỏa hiệp với Syran, một cổ thần của

bóng đêm ? Bà ta hẳn sẽ vô cùng giận dữ nếu nàng dám trợ giúp cho Ma Kết. Ta khuyên nàng nên ngoan ngoãn ở tại nơi đây mà làm một nữ tư tế như chính số mệnh mà các vị thần đã định cho nàng.

Chẳng đợi Xử Nữ đáp lại, Thiên Yết tan ngay thành một luồng khói đen, cuộn cuộn bay đi cùng một tràng cười làm rung động cả đền thờ Ánh Sáng. Nữ tư tế nét mặt cũng chợt trở nên băng lãnh, nàng hướng về nơi Thiên Yết vừa đi khỏi, thì thầm như tự nói với chính mình.

- Nàng sai rồi, Thiên Yết. Số mệnh, vốn dĩ là một mặt hồ phẳng lặng nay đã bị nàng làm cho dậy sóng. Không sớm thì muộn, ngọn sóng đó sẽ hủy diệt tất cả chúng ta.

*

Quần đảo Hyryth hai trăm hải lý về phía Tây.

Con tàu Iacan nhẹ nhàng lướt đi trên mặt biển phẳng lặng. Đã là nửa đêm, gió lặng đến mức chỉ đủ sức làm

đưa đưa mấy cánh buồm cũ kỹ. Biển bình yên đến lạ.
Tưởng chừng như gió đã ngủ quên chẳng buồn thổi nữa.
Anh chàng thủy thủ học việc Owen lãnh nhiệm vụ canh
gác bánh lái đêm nay không khỏi cảm thấy căng thẳng.
Boong tàu vắng tanh, chỉ một mình anh đứng nhìn ra
bốn bề. Biển cả mênh mông không thấy điểm tận khiến
con người ta bất giác dâng lên một cảm giác hãi sợ. Sự
tăm tối vô cùng tận ấy tựa như một bức màn che phủ
cho những điều hung tàn, dữ dội mà có lẽ với đôi mắt
phàm tục, con người không tài nào tỏ tường được.
Trong bóng đêm tịch mịch chợt vang vọng một giọng
hát thiếu nữ buồn da diết.

“Đêm yên ắng, biển cả mênh mông

Nước mắt lưng tròng, em lại khóc

Ôi nỗi cô đơn tịch mịch

Nhảy múa một mình nơi hoang vu, lạnh lẽo

Vì sao sự cô cút lại chiếm lấy chỗ anh

Em tự hát ình khúc hát ru lặng lẽ

Đề anh ra đi và đề cô đơn trở lại

Đánh cắp trái tim em...”

- Ai thế ? Có ai không ? – Owen giật mình lên tiếng.

Chàng ta ngó nghiêng nhìn về phía mạn tàu nơi giọng hát phát ra. Một chút ánh sáng dịu dàng từ vầng trăng trên cao soi về phía ấy. Có điều gì đó từ giọng hát nghe thật bi thương, thật buồn bã. Một sức mạnh vô hình lôi kéo Owen tiến gần hơn nữa về mạn tàu.

- Dừng lại ngay, chàng thủy thủ trẻ ! – Một giọng nói đầy cảnh giác vọng đến từ phía sau khiến Owen giật mình hồi tỉnh.

Chàng thủy thủ quay lại thì thấy một dáng người quen thuộc nhanh như cắt nhảy lên boong, tiến về phía anh. Nữ thuyền trưởng Thiên Bình rút cánh cung Thần Gió trên lưng, giương tên hướng về bóng đêm nơi mạn tàu. Ánh trăng ban đêm dường như càng làm tôn thêm nét đẹp thanh tú của vị nữ thuyền trưởng. Bắc giác Owen ngỡ rằng người ở trước mặt là một nữ thần. Thiên

Bình khê liếc nhìn chàng thủy thủ trẻ, ra hiệu cho chàng lùi về phía sau:

- Nữ thần biển. Giọng hát của nàng ta là thứ vũ khí chết người. – Nữ thuyền trưởng nói khẽ.

Nghe đến đó, trong lòng Owen chột chân động. Không một thủy thủ nào mà chưa từng nghe qua những câu chuyện về vô số loài quái vật của biển cả. Một trong những truyền thuyết đã từ lâu là nỗi ám ảnh của những kẻ du hành ngoài khơi xa đó là câu chuyện về tiếng hát của những nữ thần biển. Nữ thần biển là những sinh vật linh thiêng với quyền năng thao túng biển cả. Họ xinh đẹp tuyệt trần và được phú cho giọng hát đầy sức mê hoặc. Ma thuật của giọng hát ấy mạnh đến nỗi có thể khiến con người ta hoàn toàn mất đi lý trí, không còn tự chủ mà tự mình lao xuống dòng nước sâu thăm thẳm. Tuy vậy, nữ thần biển chỉ dụ dỗ đàn ông, thanh niên trai tráng chứ không nhằm vào nữ nhân. Vì vậy nhiều thủy thủ đoàn đã tìm cách tuyển chọn ít nhất một nữ thủy thủ đi cùng trong những chuyến hải trình xa qua những vùng nước lạ phòng khi tất cả những nam thủy thủ đều đã mất hết tri giác thì vẫn còn có người gọi họ thức tỉnh.

Dù rằng truyền thuyết đáng sợ ấy về nữ thần biển đã trở nên phổ biến đến nỗi hầu như bất cứ những ai có cuộc sống gắn liền với biển đều đã từng nghe qua. Hoặc giả như nếu bạn là một người quen sống tại những đô thị tại trung tâm lục địa mà có dịp đến chơi tại những thành thị, làng mạc ven biển thì cũng có thể nghe những ông chủ quán trọ buôn dưa lê về những truyền thuyết đại loại như vậy. Thế nhưng nó cũng làm dấy lên một khao khát của con người ta được một lần được chứng kiến nhan sắc của các nữ thần biển. Từ cổ đến nay, không có biết bao nhiêu đàn ông đã đánh đổi sinh mệnh của mình để được mục thị diện mạo của các nữ thần. Một cái giá quá đắt. Chẳng ai biết nữ thần biển làm gì với những linh hồn mà nàng dẫn dụ. Có người cho rằng những linh hồn ấy mãi mãi trở thành nô lệ của biển cả, lang thang vĩnh viễn trên khắp những vùng nước xa lạ. Owen rùng mình với ý nghĩ suyt chút nữa thì mình cũng về hợp mặt cùng những gã thủy thủ ấy rồi. Chàng run rẩy lùi về nép đằng sau nữ thuyền trưởng Thiên Bình, người rõ ràng chẳng hề bị ảnh hưởng bởi giọng hát họ.

- Người đang hát xin hãy dừng lại. Ma thuật của nàng

đang ảnh hưởng đến thủy thủ đoàn của ta. Nếu nàng không chịu hiện thân thì ta bảo đảm mũi tên Thần Gió này sẽ tìm được nàng. – Thiên Bình lạnh lùng hướng về phía màn đêm mà lên tiếng.

Tiếng hát ngưng bật. Vẳng trong không trung có âm thanh một thiếu nữ, nửa rụt rè, nửa kinh ngạc. Thiên Bình và Owen dán chặt mắt về phía mạn tàu. Mãi một lúc lâu không một chút động tĩnh, chợt, mặt biển bắt đầu dao động.

- Một nữ pháp sư ? – Một giọng nói thích thú lẫn tò mò vang lên.

Từ dưới biển sâu, một luồng nước xoáy chọc xuyên mặt biển phóng thẳng lên không trung, xoay vòng vòng dữ dội. Từ cột nước, bọt trắng xóa bắn ra tứ phía. Gió bắt đầu nổi lên kéo căng hết thảy những cánh buồm đã giương sẵn, nhưng con tàu Iacan vẫn không hề di chuyển. Y như có một lực vô hình đã neo chặt con tàu lại chỗ ấy. Thiên Bình, khẽ lùi một bước, tay phải giương cung hướng về cột nước, mũi tên bạc sẵn sàng lao đi bất cứ lúc nào.

- Vì sao nàng biết ta là pháp sư ? – Nữ thuyền trưởng hỏi.

Một giọng cười dịu dàng.

- Ta biết nhiều điều hơn là nàng tưởng. Ta cũng sống lâu hơn là nàng có thể tưởng tượng. Vì ta là biển... hơn nữa... Ta ngửi thấy mùi vị của ma thuật trên cơ thể nàng.

Vừa dứt lời, cột nước vỡ tan, từ trung tâm cột nước, một dáng hình yêu kiều xuất hiện, rạng rỡ như mặt trời xé toạc bóng đêm. Một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp với mái tóc dài được trang trí với những vỏ sò lấp lánh và đôi mắt xanh thẳm như đại dương. Nàng đeo ở bên hông một chiếc tù và vỏ ốc màu tím tẩm chỗ hoa văn rất kì lạ. Tà áo xanh biếc lồng lộng bay trong gió không hề dính một chút nước biển.

- Nàng là... - Thiên Bình kinh ngạc hạ cánh cung xuống.

Ở đằng sau nàng, Owen há hốc mồm, rõ ràng là hồn vía chẳng còn trong thân xác nữa. Cuối cùng chàng

cũng đã được diện kiến một nữ thần biển, mà lại còn may mắn giữ được cái mạng. Dung mạo của nàng ta quả thực khắp thế gian khó mà có một phàm nhân nào có thể so sánh được.

- Nàng có phải là nữ thần biển hay không ? – Thiên Bình tiếp tục hỏi.

- Ta tên là Song Ngư con gái của Dorr, Hải Vương thần. Ta đã từng là một nữ thần biển trong suốt hàng vạn năm. Còn nàng ?

- Ta là Thiên Bình, thuyền trưởng của con tàu này. Nàng nói nàng đã từng là một nữ thần biển, vậy là có ý gì ?

- Ta đã yêu một phàm nhân. – Ánh mắt Song Ngư chợt trở nên buồn bã. – Ta đã phản bội lời thề với cha ta, rời khỏi thánh địa Odem. Và cũng từ lúc đó ta quyết định từ bỏ một nửa linh thiêng trong cơ thể mình. Bây giờ ta cũng chỉ là một người phàm mang trong mình quyền năng ma thuật. Nàng có thể coi ta là một pháp sư.

- Có đáng để nàng đánh đổi như vậy hay không ?

Song Ngư khẽ dang tay, thân hình nàng hạ xuống gần sát boong tàu nhưng vẫn không hề chạm lên sàn boong. Nàng nhẹ nhàng đưa tay về phía Thiên Bình, mấy đầu ngón tay mịn màng, chạm nhẹ lên mặt dây chuyền hình đôi cánh bằng bạc đeo trên cổ nữ thuyền trưởng, khiến Thiên Bình khẽ giật mình.

- Thế còn nàng, nếu là nàng, nàng có sẵn sàng hy sinh vì người đàn ông đã tặng cho nàng kỉ vật này hay không ? – Song Ngư nhẹ nhàng hỏi.

Gương mặt Thiên Bình khẽ ửng hồng, nàng vội đưa tay nắm lấy mặt dây chuyền áp sát vào ngực. Đoạn, nàng lại quay sang Song Ngư, nét mặt nghiêm nghị hỏi.

- Song Ngư. Vì sao nàng lại xuất hiện trong đêm vắng và muốn đoạt sinh mệnh thủy thủ trên tàu của ta ?

Gương mặt đẹp như tượng thạch của Song Ngư chợt thoáng có nét u buồn. Ánh mắt nàng khẽ nhìn về phía chàng thủy thủ trẻ tuổi Owen.

- Xin nàng thứ lỗi cho ta, ta không hề có ý hại ai cả. Ta cần phải đi tìm người mà ta yêu thương. Nhưng nơi chàng ta ở, ta không thể đến được. Vì vậy ta ở đây và chờ một con thuyền để quá giang.

- Nàng vì sao không thể đến nơi người ấy ở ? Chẳng phải nàng có thể đi bất cứ đâu hay sao ? Nàng là chủ nhân của biển cơ mà !

- Ta có thể đi bất cứ đâu chừng nào nơi ấy còn thuộc biển cả. Cha ta đã đặt lên người ta một lời nguyên cay độc khiến ta không thể tiến vào lục địa.

- Đáng thương thay...ngay cả một nữ thần biển cũng bị tình yêu giày vò. – Thiên Bình than thở.

- Trừ phi... - Đôi mắt Song Ngư như bừng sáng.

- Trừ phi làm sao ? – Thiên Bình không khỏi ngạc nhiên trước biểu tình kì lạ của người trước mặt.

- Trừ phi nàng mời ta lên thuyền của nàng, một cách chính thống. – Song Ngư đưa một ngón tay lên, đôi môi hé thành một nụ cười rạng rỡ.

- Mời nàng lên thuyền ?

- Phải. Lời nguyện của cha ta sẽ bị phá giải nếu có một chiếc thuyền của phàm nhân đồng ý đưa ta vào đất liền. Chẳng phải nàng là chủ nhân của con thuyền này hay sao ? Hãy mời ta lên thuyền và đưa ta vào đất liền. Ta xin hứa sẽ trả ơn nàng thật xứng đáng.

- Nàng định trả ơn ta thế nào ? Chấp nhận ột nữ thần biển lên thuyền có thể đem đến đại họa cho thủy thủ đoàn của ta. Làm sao ta biết rằng nàng đang thật lòng ?
– Thiên Bình chợt cảm thấy cảnh giác trước lời hứa của Song Ngư.

Từ xưa đến nay, trong các truyền thuyết cổ, điều duy nhất mà nữ thần biển dành cho tất cả những kẻ du hành bất hạnh gặp phải họ đó là cái chết không khoan nhượng. Và cũng chưa từng có ai dám mời một nữ thần biển lên tàu của mình. Ai có thể nói trước được nàng ta sẽ mang đến điều gì. Mặc dù kẻ trước mặt đã không còn là một nữ thần biển, nhưng tâm địa của nàng ta, Thiên Bình vẫn chưa thể nhìn thấu.

- Nàng nghi ngờ ta ư, nữ thuyền trưởng xinh đẹp ? – Song Ngư khẽ quay đầu về phía mạn tàu bên cạnh, cánh tay trái nhẹ nhàng nâng lên, lập tức mặt biển bên dưới mạn tàu ùng ục sôi lên khiến con tàu Iacan lắc lư, chòng chành. – Ta có thể nhấn chìm con tàu của nàng ngay trong nháy mắt. Giờ ta lại đích thân thỏa thuận với nàng một ân huệ. Nàng sao lại có thể nghi ngờ sự trung thực của ta ?

Thiên Bình thở dài, lặng thinh một lúc lâu rồi nói.

- Hóa ra, nàng đã biết trước rằng chúng ta sẽ đi ngang vùng biển này. Và con thuyền mà nàng chờ đợi chính là chiếc Iacan này ?

Song Ngư mỉm cười.

- Không sai. Ta có thể nhìn trước được một phần của số mệnh. Đó là thứ mà ta sẽ trả cho nàng, đổi lại việc nàng giải thoát ta khỏi lời nguyền. Có thỏa đáng hay không ?

Nữ thuyền trưởng suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng:

- Được ta nhận lời với nàng.

*

Hừng đông bắt đầu lấp ló trên đại dương vô tận. Màn đêm thăm thẳm đã lùi về bên kia bầu trời. Con tàu Iacan vẫn mãi miết trên cuộc hành trình của nó, cưỡi sóng vượt đại dương tìm về đất liền. Trên boong tàu, nữ thuyền trưởng Thiên Bình đứng lặng im. Gương mặt thanh tú khẽ ửng hồng dưới những tia nắng đầu tiên. Song Ngư đứng cách nàng một khoảng, đôi chân trần ngọ nguậy làm quen với từng thớ gỗ của chiếc Iacan.

- Song Ngư, nàng nói xem. Ngày và đêm có phải chính là sự tái sinh vĩnh cửu hay không ? Cứ mỗi bình minh, vạn vật lại được hồi sinh một lần nữa. Vòng tuần hoàn này diễn ra trong vô tận của thời gian.

Song Ngư thôi không nhìn đôi chân của mình nữa, nàng vén tà áo dài chấm đất, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Thiên Bình.

- Nàng sai rồi. Mọi thứ đều có sự đối nghịch của nó.

Sự mất đi và tái hiện hữu của vàng thái dương chẳng qua chỉ là vì thỏa mãn cho sự đối lập đó. Còn sự trường tồn vĩnh cửu thực chất không hề hiện hữu.

Song Ngư khẽ dừng lại, dịu dàng nhìn về phía Thiên Bình. Nữ thuyền trưởng có vẻ không thấu được mấy lời vừa rồi của nàng. Đoạn, Song Ngư nói tiếp.

- Con người luôn cho rằng thần linh là bất tử, là không thể hủy diệt. Cũng như rất nhiều sự vật lớn lao khác, tưởng chừng như bất di bất dịch. Tuy nhiên mọi thứ đều có số phận của nó. Cũng như tất cả những nhân vật đều phải trôi theo dòng của câu chuyện. Chính vì vậy mà một cái kết là điều tất yếu.

- Thế thì thần linh và con người có gì khác nhau ?

- Chẳng lẽ nàng vẫn chưa tỏ tường hay sao ? Thế ta hỏi nàng con người và sâu bọ có gì khác nhau ? Thần linh và con người vốn dĩ đều là tạo vật của Đấng Sáng Tạo. Sự khác nhau duy nhất đó là ở mục đích tồn tại. Thiên Bình thân mến, thần linh được tạo ra với mục đích thống trị.

- Lẽ nào là thế ? – Ánh mắt Thiên Bình thoáng có chút bi đát.

- Để ta cho nàng hay một bí mật Thiên Bình thân mến. Câu chuyện của Zodiacus đã diễn ra quá dài. Và hoàng hôn của nhân loại đang đến rất gần. Đó là số mệnh. – Máy lời vừa thốt ra nghe thật bi thương. Ánh mắt Song Ngư hướng về nơi xa xăm.

Đoạn, Song Ngư quay về phía Thiên Bình, nét mặt ngưng đọng. Hai cánh tay nhẹ nhàng đưa lên vẫy gọi.

- Đến đây nữ thuyền trưởng của tàu Iacan. Như đã hứa với nàng, ta sẽ cho nàng xem một phần của số phận. Tin hay không là tùy ở nàng. Nên nhớ rằng, số phận là không thể lay chuyển.

Thiên Bình quay lại đối diện với nữ thần biển, kẻ có quyền năng nhìn trước số mệnh ấy. Dường như có một giọng nói thúc giục nàng hãy tiến đến và khám phá bí mật của số phận. Nữ thuyền trưởng đưa hai tay nắm lấy đôi bàn tay của nữ thần biển. Song Ngư mỉm cười.

- Hãy nhắm mắt lại.

*

Biển động dữ dội, từng con sóng như quỷ dữ điên cuồng không ngừng lao đến chồm lên mạn tàu. Chiếc Iacan rên rỉ trong cuồng phong dữ dội. Nàng cố gắng dùng hết sức lực để giữ chặt bánh lái. Trên boong tàu, hai mươi hai thủy thủ của con tàu Iacan không một ai quan tâm đến những cánh buồm căng phồng mặc sức cho gió bão giật xé. Họ lăm lăm trên tay những ngọn gươm, ánh mắt hãi hùng nhìn ra bốn bề biển cả. Thiên Bình ra sức hét lớn, ra lệnh cho những thủy thủ phải lập tức hạ buồm, nhưng không ai nghe thấy nàng. Dường như tâm trí bọn họ đã hoàn toàn bị nỗi sợ hãi một điều gì đó khóa lấp. Nữ thuyền trưởng khỏ sở vươn ra mạn thuyền, nhìn xuống dòng nước bên dưới. Đại dương đen ngòm gào thét hung tợn. Bất chợt, bên dưới làn nước đó, nàng trông thấy một bóng đen khổng lồ lù lù trườn qua.

“Âm”

Chiếc Iacan rung lắc dữ dội, từng thớt gỗ rên rỉ trong

đầu đón. Từ một vị trí hỗn loạn trên mặt biển, một cái đầu quái vật đồ sộ từ từ nhô lên. Một con rắn biển khổng lồ. Chỉ tính riêng chu vi thân hình của nó cũng đã gấp ba lần chiều dài của chiếc Iacan rồi chứ chưa nói đến cái phần cơ thể còn chìm trong biển kia không biết con to lớn đến mức nào. Thiên Bình ở bên dưới cái đầu quái vật đó, nhỏ bé tựa như loài sâu bọ. Đôi mắt nàng gần như vô hồn, cơ thể như hóa thành tượng đá. Hình ảnh cuối cùng nàng ghi nhận được là một cái đuôi rắn khổng lồ cuốn lấy chiếc Iacan, lôi nó cùng với nàng và hai mươi hai thủy thủ xuống lòng biển sâu.

Chóp.

Điện hoàng gia đảo quốc Orland tiêu điều hoang phế. Không một ai dám cười, không một ai dám nô đùa hay hưởng lạc. Nàng đã tìm Cesar khắp nơi, nhưng vẫn không gặp được chàng.

- Cesar, chàng đã đi đâu ? – Thiên Bình nắm chặt cổ áo Đại pháp sư đảo quốc Orland, gặng hỏi.

Đại pháp sư không trả lời, ánh mắt ông ta rung rung

nhìn về phía biển lớn. Thiên Bình nhìn theo, một cánh buồm trắng với lá cờ hoàng gia ở xa tít tắp. Hai hàng nước mắt bất giác lăn trên gương mặt nàng.

Chóp.

- Thuyền trưởng ! Thuyền trưởng ! Chúng ta đã đến đất liền rồi !

Tiếng gọi khiến nàng tỉnh giấc. Thiên Bình thấy mình nằm gối đầu trên một cái hộp gỗ bắm đầy rong rêu bên cạnh bánh lái tàu. Chẳng biết nàng đã ngủ từ lúc nào. Nhìn lại phía người vừa gọi thì thấy anh chàng thủy thủ Owen chạy như bay từ buồng hoa tiêu đến bực lái, nét mặt hớn hờ.

- Thuyền trưởng, tôi đã nhìn thấy đất liền.

Thiên Bình vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Đầu nàng đau như búa bổ. Nàng lên tiếng hỏi Owen.

- Song Ngư ? Ngươi có thấy nàng ta không ?

- Song Ngư là ai ? – Owen ngơ ngác.

- Chính là vị nữ thần biển đêm qua ta đã mời lên tàu. Nàng ta còn suýt khiến người phải nhảy khỏi tàu đó. – Thiên Bình lồm cồm ngồi dậy.

- Thuyền trưởng à, chắc nàng đã nằm mơ rồi. Chứ đêm qua làm gì có nữ thần biển nào. – Owen cười hà hà rồi bỏ đi xuống gầm tàu để lại Thiên Bình một mình bối rối.

- Kì lạ. Là giấc mơ sao ? Vì sao ta lại cảm thấy quá thật.

Chợt, chân nàng giẫm phải một thứ gì đó cộm cộm. Nữ thuyền trưởng lấy làm lạ nhặt lên xem. Một chiếc vảy óng ánh như bạc rung rung trong gió. Cổ họng nàng như nghẹn lại. Bất giác nàng thốt lên một câu.

- Ôi Song Ngư ! Số phận của ta sao lại quá đáng sợ.

Trong tiếng gió biển vi vu dường như có lời đáp lại.

- Không phải số phận của riêng nàng Thiên Bình. Mà là của tất cả chúng ta.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Mùa đông tràn về Onyx và sẽ ngự trị ở đó thêm sáu tháng nữa. Bức màn tuyết mênh mông bao phủ lên những thành trì, làng mạc bên dưới chân ngọn Eura lừng lững tạo nên một cảnh tượng hết sức kỳ diệu.

Bão tuyết cuộn cuộn tràn giữ con đường mòn và hai vạn bậc thang dẫn lối đến đền thờ Ánh Sáng. Không một phàm nhân nào có đủ dũng cảm tiến lên đỉnh núi vào thời điểm này nếu không muốn bị vùi chôn trong tuyết lạnh hoặc làm môi cho bọn sói tuyết hung dữ. Bên trong chính điện của đền thờ, chỉ còn một mình Xử Nữ cùng một nữ tu sĩ để cho nàng sai bảo. Người nữ tu tế xinh đẹp đứng ở ngưỡng cửa, gương mặt đẹp như tượng tạc căng thẳng nhìn lên bầu trời vùn vù tuyết. Đôi tay nàng siết chặt cái lư bằng đồng lấp lánh, môi khẽ niệm chú.

- Oiste juanda monle !

Bên cạnh nàng, nữ tu sĩ trẻ tuổi vận một bộ áo chùng trắng đang cúi mình chờ đợi nét mặt nàng ta thoáng sợ hãi. Đoạn, bầu trời phía trên tòa chính điện bắt đầu chuyển động. Xứ Nữ quay sang nữ tu sĩ nọ căn dặn.

- Sử Giả đang đến. Ngươi mau lui ra. Nhớ không để bất kì ai bước một bước lên bậc tam cấp của chính điện, có rõ chưa.

Vị nữ tu sĩ gật đầu.

- Vâng thưa thánh nữ. – Nói rồi nàng ta nhanh chóng rời khỏi chính điện.

Xứ Nữ lại đưa mắt nhìn về phía bầu trời đang biến chuyển. Chợt, một vòng sáng rạch qua đám mây mù, lửa ngùn ngụt cháy. Từ trung tâm vòng sáng, một luồng sáng vàng chói lóa phóng xuống với tốc độ kinh khủng. Luồng sáng lao xuống chính điện đèn thờ, va đập với nền đá của tòa điện phát ra một chấn động làm cả công trình khổng lồ rung lên bần bật. Mặt đất xuất hiện mấy

lăn nứt, đất đá văng tứ tung. Áp lực từ cú va chạm đẩy Xử Nữ lùi về sau mấy bước. Nàng nhanh chóng lấy lại thăng bằng, cung kính nhìn về phía ấy. Từ trong màn bụi khói, một dáng người đàn ông mặc áo giáp sáng lóa bước ra, nét mặt vô cùng lạnh nhạt. Trên lưng người ấy là một đôi cánh bằng lửa rừng rực cháy. Khí thể của con người đó tỏa ra, khiến không khí lạnh vốn dĩ tồn đọng bên trong đền thờ gần như hoàn toàn bị áp đảo.

- Cung nghinh Thiên Thần Sứ Giả(1) hạ phàm giới. –
Xử Nữ trình trọng hành lễ.

Người đàn ông vươn thẳng người, đối diện với Xử Nữ. Với thân hình cao to lực lưỡng, gương mặt không chút tí vết, vị Thiên Thần nọ trông như một bức tượng đồng hoàn hảo.

- Người có chuyện gì ? Vì sao lại gọi ta hạ giới ? –
Giọng nói của Thiên Thần có vẻ mấy phần không vừa ý.

- Phàm nữ có chuyện quan trọng muốn báo với Lyn và các đấng thần linh khác.

- Nói mau. Tốt nhất là chuyện đó nên xứng đáng với việc hạ phàm của ta.

Xử Nữ không giấu được căng thẳng. Đối mặt với một Thiên Thần, một phàm nhân như nàng chẳng qua chỉ nhỏ bé như một con kiến.

- Thưa, từ lần cuối Lyn hiện thân 5000 năm về trước đến nay, người không hề quay lại Onyx. Chẳng hay bà ấy có hay rằng mấy ngàn năm gần đây Chúa Quỷ đã lên một kế hoạch độc địa hòng ly khai Cõi Mộng. Thậm chí hẳn còn có ý định giải thoát cả những vị thần cổ khác...

- Hừ. – Thiên Thần Sứ Giả ngắt lời Xử Nữ. – Người cho rằng thần linh bọn ta hồ đồ hết rồi ư ?

- Phàm nữ không dám. – Xử Nữ giật mình trả lời.

Thiên Thần Sứ Giả đưa tay nâng cằm Xử Nữ lên đến khi đôi mắt nàng giao thoa với hắn rồi tiếp.

- Xử Nữ. Đây không phải là cuộc chiến của người. Lyn và những vị thần khác đã biết Cõi Mộng lung lay đến mức nào. Nếu quả thực nó có sụp đổ thì họ cũng sẽ

có cách đối phó được. Phàm nhân như người liệu có quán xuyên nổi hay không ?

Vừa dứt lời, đột nhiên, bên ngoài cửa điện, lạnh lạnh vọng vào tiếng chân của một người chậm rãi bước lên từng bậc thang. Xử Nữ hốt hoảng nhìn về phía ấy. Có người dám tiến vào chính điện vào lúc này ư ? Thiên Thần kị nhất là tiếp xúc với người phàm. Trừ tư tế cho chính các vị thần sắc phong ra. Bất cứ kẻ nào dám đối mặt với Thiên Thần đều phải chết. Ý nghĩ vừa thoáng qua, Xử Nữ hướng về cửa điện nạt to:

- Kẻ nào dám tiến vào chính điện. Hãy rời ngay.

Thiên Thần Sứ Giả dường như cũng cảm nhận được kẻ ấy, hấn cau mày giận dữ quay người nhìn đăm đăm về cửa điện. Tiếng bước chân vẫn đều đặn vang lên, không hề dừng lại. Xử Nữ toan chạy ra ngăn cản người đó, vì nàng cho rằng đó chính là nữ tu sĩ thân cận của nàng do thiếu hiểu biết mà quay trở lại chính điện. Nhưng, từ trong màn tuyết bước ra, một dáng người lụ khụ. Một bà lão gầy nhom yếu ớt khập khiễng bước vào trong điện. Ánh mắt mờ đục của bà ta hướng thẳng về

phía Thiên Thần Sứ Giả. Xử Nữ kinh ngạc vô cùng. Làm sao một người đàn bà già cỗi yếu ớt như vậy lại có thể vượt qua bão tuyết hung dữ mà leo lên đến đỉnh Eura. Tuy vô cùng chấn động bởi điều ấy, nhưng nàng vẫn nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo, nàng vội quát lão bà:

- Không được nhìn. Hãy nhớ địa vị của mình phạm dân kia.

Nhưng đã quá muộn, Thiên Thần Sứ Giả đã nổi cơn thịnh nộ.

- Sâu bọ không biết đến tôn nghiêm và giáo dưỡng. – Hấn quát một câu.

Đoạn, Thiên Thần Sứ Giả giờ nắm đấm lên cao, đôi cánh lửa đang rộng như con phượng hoàng ngàn ngạt cháy. Xử Nữ kinh hãi vội van xin:

- Xin Sứ Giả thương tình. Đó chỉ là một bà lão yếu ớt.

Bà lão kia không hề có vẻ gì là sợ hãi. Ngược lại, bà ta còn dăm dăm nhìn về phía vị Thiên Thần nọ, miệng

nở một nụ cười quái dị. Điều đó càng làm Thiên Thần Sứ Giả điên tiết, hất gồng một quả cầu lửa bao quanh năm đấm của mình. Không đợi Xử Nữ kịp phản ứng, Thiên Thần Sứ Giả thoi quả cầu lửa về phía bà già nọ. Một luồng lửa mãnh liệt thổi đến, sức nóng dữ dội của nó khiến những đồ vật bằng kim loại trong chính điện trong nháy mắt bị nung chảy. Ngọn lửa bao trùm lấy thân hình nhỏ bé của bà cụ không một chút thương tiếc. Sự trừng phạt của Thiên Thần không bao giờ khoan nhượng. Tưởng chừng ngọn lửa khủng khiếp đó sẽ tiêu diệt bất cứ thứ gì mà nó bao vây. Xử Nữ đứng bên cạnh hết sức kinh sợ. Với pháp thuật hai vạn năm của nàng, dù có dùng hết sức cũng không chịu được một khắc trong ngọn lửa đó. Thế nhưng bỗng nhiên, ánh mắt Thiên Thần Sứ Giả chợt thoáng có nét kinh dị. Từ trung tâm quả cầu lửa, cái dáng gầy gò của bà lão vẫn hiện ngang đứng vững. Cơ thể và áo quần bà ta không hề bị một chút thiêu đốt. Một ngón tay bà ta chỉ ra phía trước. Từ cách đầu ngón tay một đoạn ngắn, một không gian vô hình lan tỏa ra chung quanh. Ngọn lửa thiên thần kia dù dữ dội cỡ nào cũng không tài nào vượt qua khoảng không gian ấy. Điều đáng kinh hãi đó là, người đàn bà già

cồi kia chỉ với một ngón tay đã có thể ngăn cản được sức mạnh của Thiên Thần. Điều này chứng tỏ quyền năng của bà ta vượt trên cả một sinh vật bất tử. Trên đời này có thể có một phàm nhân thao túng được sức mạnh to lớn đến như vậy hay sao ? Nghĩ đến đó, Xử Nữ chợt thấy cơ thể mình bủn rủn, lảo đảo như không còn sức lực. Điều đáng kinh ngạc là cái khí thể phát ra từ cơ thể bà lão hoàn toàn rất bình thường, rất phàm tục chứ không như vị Thiên Thần kia. Bà ta rốt cục là ai ? Một pháp sư cực mạnh hay là một sinh vật vượt trên cả Thiên Thần ?

Bà lão tiếp tục chống đỡ đòn tấn công của Thiên Thần một cách hết sức bình thản. Đoạn, bà ta bỗng nhếch miệng cười rồi khẽ búng ngón tay một cái. Chỉ thấy không gian phía trước ngón tay bị uốn cong, bao nhiêu là sức nóng và ánh sáng theo đó bị dồn lại rồi như bị một luồng sức mạnh khủng khiếp thổi ngược về phía Thiên Thần Sứ Giả và Xử Nữ. Cả vị Thiên Thần và Xử Nữ đều kinh hãi chết đứng tại chỗ. Không ai trong số họ có thể trốn chạy được đòn phản công đó. Sức mạnh đó quá to lớn, quá áp đảo. Đồng thời trong lúc ra đòn, bà

lão dường như đã khóa chặt không gian khiến cho Thiên Thần Sứ Giả và Xử Nữ bị mắc kẹt trong đó, không thể tránh né, thậm chí không thể nhúc nhích. Xử Nữ nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình.

“Bùng”

Tiếng nổ dữ dội phát ra. Cả chính điện sáng lòa trong ánh lửa. Thân hình vạm vỡ của Thiên Thần Sứ Giả bị xé tan trong quả cầu lửa, chết thê thảm. Nhưng ở bên cạnh đó, Xử Nữ không hề bị một chút ảnh hưởng. Nàng khẽ mở mắt và kinh ngạc nhận ra chung quanh mình là một vùng không gian vô hình bao phủ y như thứ đã giúp bà lão ngăn cản quả cầu lửa ban nãy. Trận chiến giữa Thiên Thần và một bà cụ kết thúc với thất bại thảm hại của Thiên Thần Sứ Giả. Xử Nữ vẫn còn chưa hoàn hồn. Ánh lửa đã tàn, bà lão nọ khập khiễng tiến tới bên đống tro tàn của gã Thiên Thần ban nãy, vẻ mặt lộ vẻ khinh miệt

- Một tên oắt con của Thần giới mà có thể ngang ngược đến như vậy. Sẽ có ngày ta cho đám sâu bọ ở Thần giới một bài học thích đáng. – Bà già nghiêng răng

nói.

Xử Nữ không tin nổi những điều mình vừa nghe thấy. Mụ già trước mặt rõ ràng vừa ung dung thiêu rụi một Thiên Thần, ngay sau đó thì không ngại ngần buông lời phỉ báng thần linh. Nữ tư tế vẫn bất động như tượng, nỗi sợ hãi hoàn toàn khiến nàng mất đi sự tự chủ đối với cơ thể của mình. Bà lão nọ bấy giờ mới chăm chú nhìn Xử Nữ, cái mồm móm sạm cong lên thành một nụ cười méo mó.

- Xử Nữ, chỉ mới hai vạn năm không gặp. Người đã chóng quên ta rồi hay sao ?

Xử Nữ run rẩy vịn tay lên một cái cột của chính điện, nàng phóng về phía bà lão một ánh nhìn cảnh giác. Rồi đột nhiên nàng nhận ra một điều. Cái cơ thể già nua đó hoàn toàn không có linh hồn. Mụ già dường như đọc được ý nghĩ của nàng, bà ta nhếch mép cười.

- Thật xấu hổ. Cái bộ da già nua xấu xí này là thứ duy nhất bên ngoài Cõi Mộng mà ta điều khiển được. Nhưng trong tương lai chắc chắn ta sẽ chọn những bộ

cánh hợp thời trang hơn.

- Bà...bà là. – Xử Nữ lấp bắp. – Syran ? Không... Không thể nào. Bà không thể thoát khỏi Cõi Mộng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, còn ai ngoài kẻ đó mới có thể thông thả tiêu diệt một Thiên Thần chỉ trong tích tắc. Syran, một trong những vị thần cổ hùng mạnh nhất của Cõi Mộng cuối cùng cũng đã tiến nhập phạm giới. Với sức mạnh của bà ta, lục địa này sẽ tuyệt diệt chỉ trong nháy mắt. Syran trong thân hình bà lão lụ khụ chậm rãi cất tiếng.

- Ngay cả Chúa Quỷ vẫn chưa tìm được cách nào để thoát thì làm sao ta có thể. Đây chỉ là một phần linh thức của ta truyền ra ngoài Cõi Mộng. Chính vì vậy nó không đủ sức để khổng chế một cơ thể khỏe mạnh. – Gương mặt bà lão vắn vẹo một cách quái dị. – Hừ, cái cơ thể này quá yếu ớt. Chỉ trong giây lát nữa, linh thức của ta sẽ làm nó tan rã.

- Syran. Bà vì có gì mà tìm ta ? – Xử Nữ cổ trần áp nỗi sợ của chính mình, đối mặt với mục già nọ.

- Ta tìm người là để nhắc cho người nhớ, chúng ta đã có một thỏa thuận với nhau.

Syran vừa nói vừa nở một nụ cười độc địa. Xứ Nữ lão đảo lùi về phía sau, nàng cảm thấy đôi chân mình hoàn toàn mất đi sức lực. Người nữ tư tể đổ sụp xuống nền gạch.

Chóp.

Bạch thành Myren hai vạn năm về trước.

Không ai trên toàn đế quốc Zodiacus mà không biết đến Bạch Thành lừng danh của lãnh địa Duncan (2). Một tòa thành được xây từ đá trắng lấy từ trung tâm của hoang mạc. Nhìn từ xa, tòa thành này lừng lững như một viên kim cương khổng lồ hắt lại ánh sáng mặt trời chiếu rọi hàng trăm dặm giữa sa mạc Sordem bao la. Trong vùng lãnh thổ bao quanh Myren, chỉ có hai ngôi làng nhỏ. Một nằm ở phía Tây cách thành hai mươi dặm tên là Reia, là nơi tiếp nhận và trao đổi hàng hóa với những thương lái đến từ biển. Một nằm ở phía Đông Bắc cách thành năm mươi sáu dặm gọi là Neia, khuất sâu

trên một ốc đảo thanh bình và mát mẻ tồn tại tách biệt khỏi cái nóng thiêu đốt của sa mạc. Neia chỉ gồm độ sáu mươi hộ gia đình sinh sống. Họ có nhiệm vụ cung cấp lương thực, thức ăn, nước uống và dược phẩm cho Myren. Bởi vì chỉ có tại Neia, người ta mới trồng trọt và chăn nuôi được. Ở trung tâm của Neia có một hồ nước linh thiêng không bao giờ cạn. Nhờ nguồn nước đó mà người ta chăm bón được những loại thảo mộc độc nhất trên toàn lục địa. Tuy nhiên, ở nơi đây chỉ có duy nhất một người biết được cách sử dụng và bào chế những dược phẩm từ chúng. Trên thực tế, người trên toàn đế chế ai cũng biết đến tên tuổi của người này. Đó chính là dược sư Camir, người được cho là có thể chữa lành mọi bệnh tật. Chẳng những biết cách sử dụng thảo mộc, Camir còn tìm được công dụng y học từ những loại nọc độc của những sinh vật tàn nhẫn nhất đã và đang thống trị sa mạc. Chính vì vậy mà có lời đồn cho rằng, Camir bào chế được thuốc trường sinh bất tử. Cũng vì lời đồn này mà không ít bậc đế vương, lãnh chúa đã tìm đến Neia hòng đoạt được liều thuốc đó.

Xử Nữ là con gái của Camir, năm đó, nàng vừa tròn

mười tám, sở hữu sắc đẹp của một nữ thần. Người con gái của dược sư tài ba nhất đế quốc Zodiacus được xưng tụng như một món quà mà thần linh ban cho con người. Chẳng những xinh đẹp, Xử Nữ còn am hiểu y thuật và dược thuật giống như cha mình. Ngôi nhà của hai cha con nàng là nơi mà những kẻ mưu cầu sự giải thoát khỏi bệnh tật thường xuyên tìm đến. Nhưng Camir luôn có một điều kiện, đó là thuốc của ông ta chỉ có thể mua được bằng vàng. Chính vì vậy mà không phải ai cũng có thể được Camir chữa trị.

Lúc ấy, bão cát hoành hành suốt ba ngày ba đêm. Con người ta phải trốn biệt trong ốc đảo chứ không dám bước ra khỏi làng. Rạng sáng ngày thứ ba, khi bên ngoài vẫn còn mịt mù bão cát, một bóng người lừng lững tiến vào trong ốc đảo. Một người đàn ông cao lớn, đẹp như một chiến thần, ánh mắt rắn rỏi, gương mặt nghiêm nghị được tô điểm bởi hàm râu quai nón mới nhú lấm tấm nhìn qua thoáng có vẻ mệt nhọc. Có vẻ như cơn bão cát bên ngoài không có một chút ảnh hưởng đến chàng ta. Phải chăng chàng ta không phải là một phàm nhân bình thường. Xử Nữ ngừng tay phơi thảo mộc, chăm chú

nhìn kẻ lạ mặt. Chàng vận nguyên trên mình một bộ giáp chiến trận vương vẩn máu. Nhưng Xử Nữ đoán đó không phải là máu của chàng. Trên bả vai trái của giáp có một lỗ thủng rất sâu, máu từ đó đổ ra đã khô đặc. Đó mới chính thị là nơi mà chàng ta bị tổn thương. Với con mắt nhạy bén của một dược sư, Xử Nữ nhanh chóng nhận ra, với một vết thương như vậy, ắt hẳn là phải đi kèm với nọc độc. Bằng không người đàn ông này cũng không nhất thiết phải lặn lội đến ốc đảo này. Người đàn ông tiến đến trước mặt Xử Nữ, vòng tay ôm ngực hành lễ. Xử Nữ cũng cúi đầu đáp lễ.

- Tướng quân đây ngàn dặm xa xôi đến có phải đương mưu cầu thảo dược của cha ta ?

Người đàn ông chậm rãi nói.

- Xin thứ lỗi cho ta vô lễ. Bước đến nhà dược sư trong tình trạng bản thiêu như thế này. Nhưng ta e là vết thương này nếu không được ngài Camir hỗ trợ thì trong vòng ba ngày nữa ta sẽ chết.

- Là loại nọc độc gì mà lợi hại đến như vậy ?

- Không giấu gì tiểu thơ, ta bị trúng nọc độc của Phượng Hoàng.

- Phượng Hoàng ? Sinh vật linh thiêng của Thần Giới ư ?

- Phải nhưng cũng không phải. Nếu quả thực là Phượng Hoàng linh thiêng của Thần Giới thì ta ắt không giữ được mạng. Nhưng đây là loài Phượng Hoàng tầm thường đến từ vùng biển hỗn mang.(3) – Người đàn ông khẽ nhếch đôi môi thành một nụ cười nhẹ.

- Ngài nên nhớ là dược thảo của cha ta chỉ có thể được đổi bằng...

- Ta có thứ còn quý hơn cả vàng. – Người lạ mặt ngắt lời Xử Nữ. Đoạn chàng ta lôi từ trong áo ra một chiếc lông vũ vàng óng ánh. – Chiếc lông vũ của Phượng Hoàng.

Xử Nữ kinh ngạc chiêm ngưỡng cái thứ lấp lánh trên tay của người đàn ông nọ. Một chiếc lông vũ bằng vàng ròng hoàn hảo. Đó là lần đầu tiên trong đời Xử Nữ nhìn

thấy một thứ linh thiêng và đẹp đẽ đến như vậy. Nàng vui vẻ nói.

- Mời ngài khai danh tánh. Ta sẽ lập tức đi mời cha ta ra tiếp ngài.

Người đàn ông mỉm cười gật đầu.

- Xin nàng hãy nói lại với cha nàng ta là Ma Kết, người quen cũ của ông ấy.

Chớp.

- Để giải trừ nọc độc của Phượng Hoàng, loại nọc độc linh thiêng thì cần thứ ô uế đối lập thuộc tính với nó. Ta sẽ dùng máu của loài long xà sa mạc để chữa cho ngài. Nhưng bù lại, quá trình phục hồi có thể hơi bị khó chịu một chút.

- Không sao Camir, ta có thể chịu được.

- Ngài vì lí do gì mà mạo hiểm đối mặt với Phượng Hoàng chỉ để mang về vài sợi lông của nó ? Phượng Hoàng là thần linh, ngài phải kiêng dè không được mạo

phạm. – Camir vừa nói vừa bôi một chất dẻo quánh màu đỏ đục lên vết thương của Ma Kết.

- Là ngài không biết rồi. Ta và Thiên Yết được các vị thần trao cho nhiệm vụ bảo hộ lãnh thổ phía Bắc của đế chế. mấy năm gần đây, Băng Quốc ở phía Bắc không ngừng tấn công qua biên giới, những thành trì ở phía Bắc lại quá gần biển, thật là nguy hiểm. Nhưng nếu ở mỗi thành trì ta đặt một sợi lông Phượng Hoàng trấn giữ thì không cần đến bất kỳ một binh sĩ nào cũng có thể ngăn cản Người Băng tiến vào thành. Phượng Hoàng tuy không thể giết được, nhưng chỉ lấy vài sợi lông cũng không có gì là khó. – Ma Kết khùng khục cười trên sự mạo hiểm của chính mình.

Quả vậy, lông Phượng Hoàng mang quyền năng tối thượng của Lửa. Sức nóng từ nó tỏa ra sẽ khiến cho Người Băng phải lùi bước. Camir vốn am hiểu rộng, những điều đó nghe được, ông không lấy làm ngạc nhiên.

- Ngài và Thiên Yết đã hàng triệu năm bảo vệ con người. Nếu quả thực ngài cần đến được thảo của ta,

cũng không nhất thiết phải đổi bằng một món quà đắt giá như vậy.

- Thực sự là ta đã lấy thừa một cái. Nếu ta giữ bên mình cũng vô dụng. Chi bằng ta trao nó cho ngài. Ta tin rằng ngài cũng biết. Phượng Hoàng là đại diện cho ngọn lửa cháy vĩnh cửu. Mà mỗi linh hồn của con người cũng chính là một ngọn lửa. Nếu ngài có thể tận dụng được sợi lông đó để bào chế thuốc thì không chừng đây có thể là thứ thần dược có một không hai trên thế gian.

Bên ngoài khung cửa, một bóng người yếu đuối đang nép ở đó. Xử Nữ đã không kìm được bản thân nghe lén cuộc nói chuyện của cha và người đàn ông kì lạ. Và đó cũng là lần đầu tiên, nàng quen biết người ấy.

Chóp.

Ma Kết ở lại Neia hơn một tháng thì khỏi hẳn. Tác dụng phụ của máu long xà khiến ngài ta yếu hẳn. Hằng ngày phải nhờ Xử Nữ ở cạnh bên chăm sóc.

- Ngài quả thực không ở lại thêm ít bữa ? – Xử Nữ

nói, giọng xúc động.

- Xin cảm ơn tiểu thư và cha của nàng đã tận tâm với ta. Nhưng ta vẫn còn một cuộc chiến ở phía Bắc còn đang dở. Nếu không mang mấy sợi lông Phượng Hoàng về gấp thì sẽ rất nguy. – Vẫn cái vẻ ôn tồn ấy, Ma Kết đáp.

- Sứ mệnh của các vị thần là điều quan trọng. Ta mong ngài sẽ bình an. Nếu thuận đường, xin mời ngài và Thiên Yết pháp sư ghé qua ốc đảo nghỉ ngơi.

Ma Kết không đáp, chàng chỉ gật đầu một cái rồi nhanh chóng rời khỏi ốc đảo, biến mất trong sa mạc. Người đi rồi, Xử Nữ cảm thấy trong lòng trống vắng. Thời gian qua, người đàn ông đó bỗng dưng đã trở thành một phần trong cuộc sống của nàng. Nay đột nhiên không còn ai để chăm sóc, không còn ai để quan tâm cũng không khỏi khiến con người ta khó chịu.

Chóp.

Camir vội vã trao cho nàng sợi lông Phượng Hoàng đã

xâu qua một sợi cước và bảo nằng đeo trong người.

- Con phải tuyệt đối bảo vệ vật này. Nay lãnh chúa Vermon của Bạch Thành đã biết về sợi lông của Phượng Hoàng. Hắn nhất định sẽ tìm đến đây. Chúng ta phải lập tức rời khỏi Neia.

- Nhưng chúng ta phải đi đâu hả cha ? – Xử Nữ sợ hãi hỏi.

- Ta đã gửi thư cho Ma Kết. Nhưng vì ngài hiện ở quá xa nên chúng ta đành phải tự lo liệu trước. Có lẽ chúng ta phải chạy về phương Bắc, tiến nhập lãnh địa Muerh thôi. – Gương mặt Camir khắc khoải một mối. – Mau giúp ta gom vài thứ dược thảo và văn bản quý rồi chúng ta lên đường ngay.

Chóp.

Hai cha con Camir đã bị quân lính của Vermon dồn đến bờ vực thăm dưng đứng không còn lối thoát. Tên lãnh chúa vẻ mặt nhăn nhó một cách quái dị lạnh lùng giương cung hướng mũi tên về phía Xử Nữ.

- Camir, ta ra lệnh cho nhà ngươi vì lợi ích của Bạch Thành hãy giao sợi lông Phượng Hoàng cho ta. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không giết con gái nhà ngươi. Chẳng những vậy, ta còn mời ngươi đến điện lãnh chúa để tiếp tục nghiên cứu bào chế thuốc từ sợi lông đó.

- Vì lợi ích của Bạch Thành hay là vì lợi ích của chính ngươi ? Ta dù có chết cũng không để sợi lông đó lọt vào tay một tên bạo chúa như ngươi. – Camir chỉ thẳng vào mặt Vermon mà quát.

Tên lãnh chúa bật cười ha hả.

- Nhưng rất tiếc người mà ta sẽ lấy mạng là con gái ngươi chứ không phải ngươi. Người làm gì có lựa chọn ? Hay là thế này, ta sẽ giết chết con gái ngươi ngay lập tức. Và chắc chắn ngươi sẽ vì nó mà bào chế thuốc trường sinh bất tử. Ha ha ha. – Vừa dứt lời, Vermon thả dây cung.

Mũi tên thép rít lên một tiếng, xé gió lao đến. Phập. Một âm thanh lạnh lẽo vang lên khi da thịt bị xuyên

thùng.

- Cha ! – Xử Nữ gào lên thảm thiết.

Chẳng biết từ lúc nào Camir đã lao đến đỡ trước người Xử Nữ. Mũi tên vô tình cắm phập ngay trái tim của ông.

- Người sẽ không bao giờ được toại nguyện. – Camir run rẩy nói bằng chút sức lực cuối cùng trước khi đổ gục xuống đất.

Tên lãnh chúa Vermon giận dữ lao xuống ngựa đến trước cơ thể đã chết của Camir mà gào lên.

- Đồ mất trí. Người tưởng người chết rồi thì ta không có cách lấy được thứ ta muốn hay sao ?

Đoạn hấn quay về phía Xử Nữ, nét mặt hung tợn như một con dã thú.

- Người ! Chấn chấn người biết hấn giấu sọt lông Phượng Hoàng ở chỗ nào. Mau bắt ả lại cho ta ! – Hấn ra lệnh cho thuộc hạ bắt lấy Xử Nữ.

Nhưng nàng đã nhanh chân lùi về cạnh miệng vực.

- Vernon. Người sẽ mãi mãi không có thứ mà người muốn. Bởi vì thứ đó nằm trên người của ta.

Nói rồi, Xử Nữ buông mình xuống vực thăm để mặc Vernon gào thét như điên như dại.

Chóp.

- Lyn, vì sao bà lại cứu ta ? Vì sao bà không để ta chết đi cùng với cha của ta ?

Đứng trước mặt vị thần Tuổi Trẻ, Xử Nữ lại đang chất vấn bà ta.

- Ta cứu người vì cha người muốn thế. Và vì con người cần có người.

- Con người cần ta sao ? Để làm gì ?

- Rồi người sẽ biết.

- Lyn, ta cầu xin bà hãy giúp ta trả thù ! – Xử Nữ quỳ trước mặt nữ thần, hai hàng nước mắt lưng tròng.

Nữ thần Tuổi trẻ dịu dàng nâng gương mặt nàng đối diện với bà.

- Xử Nữ, lòng thù hận sẽ khiến cho người mục rữa. Hãy nhớ kĩ điều đó.

Chóp.

Đền thờ Ánh Sáng phủ một màu đen tang tóc. Bên ngoài bầu trời đỏ như máu, lửa cuộn cuộn thiêu đốt những đám mây cao trên bầu trời. Vô số loài quái vật, quỷ dữ chao lượn trên không trung. Bên dưới chân núi, một biển dung nham đang âm âm chuyển động, sức nóng của nó khiến ọi thứ gần như tan chảy. Nơi này là nơi đầu. Nàng hoang mang nhìn cảnh tượng trước mắt. Đột nhiên, từ trong một góc tối của đền thờ, một cặp mắt sáng quắc khổng lồ xuất hiện. Xử Nữ sợ hãi lùi ra phía cửa điện, nhưng đằng sau nàng, hai vạm bạc thang đá đã đổ vỡ, không còn con đường nào để rời khỏi đỉnh núi.

- Đừng sợ. Đây chỉ là giấc mơ của người mà thôi. —

Một giọng đàn bà vang lên.

- Ai đó ? Bà là ai ? Sao dám đặt chân đến thánh địa của thần linh mà gây náo loạn. – Với tư cách là một nữ tư tế của các vị thần, Xử Nữ được quyền chất vấn bất cứ sinh vật nào đặt chân vào đền thờ Ánh Sáng.

- Ha ha ha. – Giọng nói đó bật cười làm rung động mặt đất. – Thần linh của ngươi ? Chỉ là một lũ trẻ con mới lớn.

Kẻ bí ẩn thực sự quá ngạo mạn với những lời lẽ phỉ báng đó. Bà ta là ai mà dám tự cao trước mặt các vị thần ? Điều đó khiến Xử Nữ từ sợ hãi chuyển sang tức giận. Nàng giơ cao lư đồng, tay trái chỉ thẳng vào hai con mắt không lồ mà quát.

- Quỷ dữ to gan, dám báng bổ thần linh ngay tại thánh địa này. Với tư cách là nữ tư tế của đền thờ Ánh Sáng, ta trục xuất ngươi.

- Ha ha ha. – Hành động của Xử Nữ càng khiến kẻ lạ mặt thêm đắc chí.

Một bóng hình lơ lơ mang hai con mắt ấy bắt đầu di chuyển khỏi bóng tối. Xử Nữ căng thẳng nhìn về phía đó. Cuối cùng nó cũng lộ diện, một con chim khổng lồ tuyệt đẹp với cái đầu của Phượng Hoàng nhưng lại mang cặp cánh của Đại Bàng và cái đuôi rắn. Cái đuôi đó dài đến nỗi nó vẫn còn chìm trong bóng tối. Xử Nữ không giấu được sự sợ hãi trên gương mặt mình. Một con quái vật khổng lồ đang đứng trước mặt nàng.

- Ta tên là Syran. – Cái đầu chim khổng lồ cất tiếng nói. – Và ta không phải là quỷ dữ. Trên thực tế, ta còn linh thiêng hơn và già hơn hết thầy bọn thần linh của ngươi.

Xử Nữ lão đảo trước lời giới thiệu của con quái vật. Trên thế gian này lại có thứ còn linh thiêng và già hơn các vị thần nữa hay sao ? Như đọc được ý nghĩ của nàng, Syran nói tiếp.

- Dĩ nhiên với hiểu biết nông cạn của ngươi thì làm sao có thể biết được. Nhưng ta sẽ cho ngươi sáng tỏ. Ta chính là một Cổ Thần trong Cõi Mộng.

Hai chữ Cổ Thần như một luồng sét đánh vào tâm trí Xử Nữ. Một vị thần cổ, chúa tể của vũ trụ thưở sơ khai đang ở ngay trước mặt của nàng. Nhưng với bản lĩnh một lần kinh qua cái chết, Xử Nữ nhanh chóng lấy lại sự sáng suốt. Nàng liền hỏi.

- Bà...bà muốn gì ? Chẳng phải Cõi Mộng mới chính là nơi chốn của bà hay sao ?

Cái đầu Phượng Hoàng đột nhiên giận dữ, nó thổi ra một luồng khí đánh văng Xử Nữ về phía sau vài thước khiến nàng đau đớn vô cùng.

- Nơi chốn của ta là ở trên ngai vàng tại Thần Giới. Địa vị của ta phải là chương quân vũ trụ. – Syran quát, giọng nói của bà ta khiến cho đèn thờ rung lên, đất đá rơi xuống mù mịt.

Xử Nữ lom còm bò dậy, ánh mắt kiên cường nhìn Syran. Đoạn, vị thần cổ đột nhiên đổi giọng. Bà ta nói một cách dịu dàng.

- Xử Nữ, ta nhìn thấy trong đôi mắt ngươi sự thù hận

không được thỏa mãn. Có phải như vậy không ? – Cặp mắt không lồ của Syran tiến sát gương mặt của Xử Nữ.

Câu hỏi của bà ta khiến nàng khẽ chấn động. Syran đã nhìn thấu tâm can của nàng. Xử Nữ không trả lời, nàng khẽ quay đầu tránh cái nhìn chăm chặp của con quái vật.

- Ha ha. Ta là thần, Xử Nữ à. Ta sống hằng tỷ năm trong vũ trụ này. Không có thứ nào có thể qua được mắt của ta. Để ta nói cho ngươi một điều mà có lẽ ngươi sẽ cảm thấy thú vị. – Cái cặp mắt Phượng Hoàng chớp chớp, con quái vật dùng một cánh kéo gương mặt Xử Nữ quay lại nhìn nó. – Ngươi thấy thế nào nếu ta ban cho ngươi một phần sức mạnh của ta. Ngươi sẽ trở thành một trong những pháp sư hùng mạnh nhất tại phàm nhân giới. Đến lúc đó, ngươi thù ai thì cứ giết. Hoặc nếu ngươi không thích giết thì cũng có thể cho kẻ đó từ từ mà chịu sự đau đớn. Bởi vì Syran ta là chúa tể của những lời nguyền.

Im lặng một lúc lâu, đột nhiên, Xử Nữ lên tiếng.

- Đồi lại bà sẽ được điều gì ?

- Ha ha ha. – Syran cười một cách thống khoái. – Quả là một kẻ thông minh. Phải. Ta tìm đến ngươi là đề nghị một thỏa thuận. Ta trao sức mạnh cho ngươi. Đồi lại, khi ta thoát khỏi Cõi Mộng. Thân xác ngươi sẽ do ta sở hữu.

Xử Nữ chấn động dữ dội. Một con người nếu không làm chủ thân xác của mình thì còn có thể gọi là sống nữa hay sao ?

- Vì sao phải là ta ? – Xử Nữ run rẩy hỏi.

- Vì ngươi không giống những phạm nhân khác. Ngươi là hậu duệ của thần linh. Ta cho ngươi thêm một điều khoản hoàn toàn có lợi. Ta sẽ giữ linh hồn ngươi ở bên ta. Ngươi tuy không có thân xác, nhưng vẫn tồn tại cùng với ta. Cả hai chúng ta sẽ thống trị vũ trụ. Ngươi thấy thế nào ? Thỏa thuận này quá có lợi cho ngươi còn gì.

Xử Nữ không khỏi cảm thấy hãi sợ trước một đề

ngại như vậy. Nhưng theo những gì mà nàng biết thì Cõi Mộng do chính tay Đấng Sáng Tạo gây dựng nên. Không có bất cứ sinh vật nào trong vũ trụ có đủ khả năng thoát khỏi đó. Hoặc đã nếu có thoát được thì cũng phải mất hàng tỷ năm. Lòng thù hận đối với Vermon cuối cùng đã chiến thắng, Xử Nữ lên tiếng.

- Được, ta đồng ý với bà.

- Được lắm. – Syran chuyển động cái thân hình đồ sộ, đôi cánh Đại Bàng dang rộng. – Vậy là chúng ta chính thức thỏa thuận với nhau. Với địa vị của một Cổ Thần, ta bảo đảm ngươi chắc chắn sẽ có được quyền năng to lớn. Về phần ngươi, ngươi cũng nên nhớ rằng ngươi đã đồng ý với ta. Ngươi không thể lừa một vị thần cổ. Ha ha ha.

Chóp.

- Xử Nữ, làm sao nàng có thể thỏa thuận với một vị thần cổ ? – Ma Kết giận dữ đối mặt với Xử Nữ. – Nàng có biết điều đó nguy hiểm đến thế nào không ?

- Xin chàng hãy im lặng cho. Chính vì món quà của chàng mà cha ta bị giết. Chàng hãy đi đi và đừng bao giờ đến gặp ta nữa. – Xử Nữ lạnh lùng quay mặt về phía những tượng thần.

- Xử Nữ, nàng đã thay đổi. – Ma Kết buồn bã nói.

- Con người sẽ có lúc thay đổi. Rồi chàng sẽ thấy. Ta bây giờ không còn là một nữ được sự tầm thường. Ta là một thánh nữ được các vị thần sắc phong. Ta mong chàng từ nay về sau đừng tự tiện đến gặp ta.

Lời nói đó thốt ra thật vô tình. Nhưng ánh mắt nàng đã long lanh tự bao giờ. Khi quay trở lại, Ma Kết đã biến mất.

Chóp.

Xử Nữ tỉnh lại thấy mình nằm sóng soài giữa chính điện. Bên cạnh nàng, đồng tro tàn của Thiên Thần Sứ Giả vẫn còn nguyên đó. Chuyến viếng thăm của Syran hoàn toàn là sự thật. Nàng run rẩy đứng dậy, tiến ra cửa điện. Bên ngoài bão tuyết đã dịu, không thấy bóng dáng

của nữ tu sĩ đầu. Có lẽ nàng ta cũng đã chết dưới tay của Syran rồi. Đèn thờ Ánh Sáng lạnh lẽo giờ chỉ còn lại một mình Xử Nữ với chiếc lông vũ Phượng Hoàng lấp lánh trên tay. Ánh mắt nàng hướng về nơi xa xăm.

- Phụ mục:

(1) Theo văn bản cổ của những tư tế từ thời đế chế Zodiacus thống nhất, Thiên Thần (Angel) là một trong những cư dân sơ khai nhất của Thần giới Eurard. Cũng giống như phàm giới có con người, Tiên Yêu, Người Lùn, Người Cá... Thần giới cũng có vô số loại sinh vật. Nhưng được xếp vào bậc phân loại thần linh thì chỉ có một vài loài, trong đó có Euradian, Thiên Thần, Phượng Hoàng... Thiên Thần có hình dạng giống con người, nhưng chúng to lớn và sở hữu sức mạnh thể chất vượt xa người phàm. Một Thiên Thần bình thường mang trong mình tuổi thọ vô hạn cùng nhiều quyền năng khác. Người ta cho rằng Thiên Thần có khả năng cải tử hoàn sinh, chữa lành mọi loại bệnh tật. Nhưng ngược lại, chúng cũng có thể gieo rắc dịch bệnh và nỗi sợ hãi cho con người. Thiên Thần là sinh vật duy nhất của Thần giới có khả năng tự do du hành vượt không gian và thậm

chí là cả thời gian. Năng lực đó được cho là nhờ đôi cánh của chúng. Tuy nhiên một hành trình xuyên qua giới hạn của không gian có thể làm tổn hao sức mạnh của Thiên Thần cho nên trừ phi bị trục xuất khỏi Thần giới hoặc được kêu gọi bằng những nghi thức nhất định, Thiên Thần hiếm khi tự ý hạ phàm. Thiên Thần thời chí cổ đối chọi khốc liệt với Euradian tại thần giới trong những cuộc chiến dữ dội diễn ra hàng triệu năm. Về sau, Euradian nắm quyền cai quản Thần giới, Thiên Thần trở thành sinh vật dưới trướng của họ. Khi bị trục xuất khỏi Thần giới, Thiên Thần bị tước đi đôi cánh, mất khả năng quay trở lại thiên đàng, tuy nhiên sức mạnh siêu nhiên của chúng vẫn còn nguyên vẹn. Đó là những Thiên Thần sa ngã, một lực lượng đáng sợ mà Bóng Tối muốn khống chế và lợi dụng. Hùng mạnh nhất trong giống loài Thiên thần linh thiêng là Thiên thần tối cao (Archangel), chúng sở hữu những sức mạnh vô cùng to lớn có thể hủy diệt lục địa trong chớp mắt. Tuy vậy, chưa có chứng cứ nào ghi nhận đã từng có một Thiên thần tối cao tiến nhập phạm giới trong lịch sử của lục địa. Thiên Thần là một sinh vật ngạo mạn, vô tình, thậm chí là ác độc. Thiên Thần coi thường những sinh vật thấp kém

hơn mình, đặc biệt là con người. Nhưng cũng có nhiều truyền thuyết cổ ghi nhận sự góp sức của Thiên Thần trong nhiều cuộc chinh chiến tại phạm giới và thậm chí còn có nhiều câu chuyện lãng mạng về tình yêu giữa Thiên Thần và con người. Tuy vậy thực hư ra sao vẫn còn là điều bí ẩn.

(2) Ngày nay Duncan là một vương quốc độc lập với năm thành trì và thủ phủ là Myren. Nhưng hai vạn năm trước nơi đây chỉ là một lãnh địa của hoàng đế. Myren ngày nay cũng hoàn toàn khác với Bạch Thành Myren của thời đế chế Zodiacus thống nhất. Bạch Thành thực chất đã bị sụp đổ hoàn toàn trong cuộc chiến phân ly đế chế một vạn năm về trước. Thành Myren ngày nay được xây dựng lại với quy mô chỉ bằng một nửa và nằm lệch về phía Bắc đến hơn một trăm dặm.

(3) Phượng Hoàng là sinh vật linh thiêng nhất mang hình hài của loài chim. Phượng Hoàng thưở sơ khai là một trong những dòng tộc sinh vật thống trị Thần Giới. Trong quá khứ của lục địa, các vị thần vì muốn đắp nên một Zodiacus giữa biển cả mà phải nhờ đến loài Phượng Hoàng xuống phạm giới để giúp họ. Phượng Hoàng sở

hữu sức mạnh của Lửa, nhờ đó nung chảy đất đá tạo nên lục địa. Khi ở phạm giới, Phượng Hoàng có thể thoát khỏi những trói buộc về thể xác, tồn tại ở dạng linh hồn, vậy nên chúng tự do chuyển hóa nhiều hình dạng khác nhau. Đôi khi một Phượng Hoàng có thể mang hình dạng của con người. Chính vì điều đó mà một vài con Phượng Hoàng sau khi đến Phạm Giới đã không muốn quay trở về Thần Giới nữa. Cho đến khi thông lộ giữa Zodiacus và Eurard bị sụp đổ. Phượng Hoàng mãi mãi ở lại phạm gian. Chúng ẩn náu ở bên ngoài vùng biển hỗn mang. Tại đó, Phượng Hoàng sinh trứng và đẻ trứng. Truyền thuyết cho rằng cứ tròn mười vạn năm Phượng Hoàng mới đẻ trứng một lần. Cho nên số lượng Phượng Hoàng vô cùng ít. Những Phượng Hoàng sinh sau đẻ muộn cũng trở nên khác biệt bởi môi trường sinh sống. Nếu so sánh với tổ tiên tại Eurard thì yếu ớt hơn rất nhiều. Là một sinh vật được xếp vào hàng ngũ thần linh, Phượng Hoàng có tuổi thọ vĩnh cửu, trí tuệ thần thông và quyền năng to lớn. Phượng Hoàng cũng có nhiều loại, mỗi loại có màu lông khác nhau. Trong sách cổ truyền thừa còn ghi nhận, trong vũ trụ, có tồn tại một giống Phượng Hoàng vượt trội đó là Phượng Hoàng đen.

Phượng Hoàng đen đại diện cho cuộc sống vĩnh hằng. Chính vì vậy mà bất kỳ ai khoác lên mình bộ lông của nó thì đều được ban cho sự sống vô tận, bất kể người đó có ở trong tình trạng hiểm nghèo đến mức nào chẳng nữa. Ghi chép và những câu chuyện về Phượng Hoàng thì nhiều vô số kể, nhưng vẫn chưa có văn bản nào thực sự đáng tin cậy. Chính vì vậy mà về lâu dài, loài vật này đã trở thành một trong những bí ẩn lớn nhất của lục địa.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Kể từ khi đế chế Zodiacus thống nhất phân rã thành mười vương quốc nhỏ cho đến nay cũng ngót nghét một vạn năm.

Trong quãng thời gian dài đằng đẵng đó, mười quốc gia lớn của lục địa tất nhiên có xung đột nhưng nhìn chung con người ta vẫn tận hưởng được cảnh thái bình. Chỉ vồn vện vài ngàn năm trở lại đây khi bọn Dã nhân, Kị sĩ bóng đêm và bầu đoàn Pháp sư quý ám bỗng dung xuất hiện thỉnh thoảng lại tàn sát một ngôi làng hay những con người du mục tội nghiệp đã làm dấy nên một nỗi sợ hãi âm thầm trong cuộc sống của con người khắp nơi trên lãnh thổ Zodiacus rộng lớn. Hoàng tộc mười vương quốc lớn tỏ ra bị động trước việc đối phó với thế lực dị thường mới xuất hiện này bởi lẽ những sức mạnh

bóng đêm nằm ngoài sự hiểu biết của họ. Giáo hội vì thế mà vươn lên vai trò thủ lĩnh trong cuộc chiến với những lực lượng ma quỷ. Các pháp sư hội đồng trên khắp Zodiacus được đưa vào hàng ngũ binh lính và tướng lĩnh hoàng gia để gia tăng sức mạnh về ma thuật cho quân đội.

Ở tại Cyril, vương quốc nằm ở cực nam của lục địa, trong vòng mười năm đã có năm ngôi làng bị tàn sát một cách bí ẩn. Những người sống sót cho rằng bầu đoàn bóng tối xuất hiện và rút đi theo đường biển qua những rặng đá ngầm đồ sộ và hiểm trở ở cực nam. Giáo hội Cyril cùng hoàng gia ra lệnh lập ba tuyến phòng thủ lớn nối ba tòa thành là Guandara, Guanera và Guanós tạo nên một vành đai chắn ngang mọi ngã đường thâm nhập sâu hơn vào vương quốc tính từ bờ biển phía nam. Ở mỗi một tòa thành, quân đội tập trung với số lượng đến hơn hai vạn chiến binh và hàng trăm pháp sư hội đồng. Các chiến binh được chia thành ba đội ngũ gồm có giáo binh, kỵ sĩ và cung thủ. Đằng sau họ, những pháp sư hội đồng có nhiệm vụ sử dụng pháp thuật gia tăng năng lực chiến đấu và khả năng phòng thủ của chiến binh lên gấp

trăm lần. Ngoài ra, pháp sư còn là lực lượng chữa trị và phục hồi sinh lực của quân đội. Tưởng chừng như tuyến phòng thủ đó là một pháo đài không thể xuyên thủng. Từ lúc phòng tuyến được dựng lên, đã có hơn mười lần chạm trán giữa thế lực bóng tối với pháo đài này, kết quả đều là bóng đêm phải lùi bước. Hoàng gia Cyril tự hào tuyên bố rằng quý dữ dù có lợi hại đến cỡ nào cũng không thể đánh sập được lực lượng của họ. Nhưng nhiều pháp sư trong hội đồng lo ngại những đợt công kích nhỏ lẻ đó của bầu đoàn bóng tối thực chất chỉ là những cuộc thử nghiệm nhỏ mà bọn quý dữ thực hiện để đánh giá sức mạnh của đối phương. Giáo hội cho rằng kẻ đứng đằng sau bầu đoàn bóng đêm đang có một kế hoạch khác lớn hơn và độc địa hơn nhiều. Chính vì vậy mà Cha tối cao đã ra lệnh cách ly toàn bộ khu vực bên ngoài vành đai, bất kỳ một sự tiếp cận nào vào bên trong thành cũng có thể là một mối nguy hiểm lớn.

Mười năm trôi qua, bầu đoàn bóng đêm liên tục vượt biển đổ bộ vào đất liền. Chúng tập trung lực lượng ngày càng đông với đủ loại quái vật, quý dữ và pháp sư, nhưng chưa bao giờ tiến gần hơn phạm vi ba trăm dặm

bên ngoài phòng tuyến. Sự đối đầu của loài người và quỷ dữ chính thức trở nên căng thẳng tại vương quốc phía nam Zodiacus. Chín vương quốc còn lại cũng trở nên thận trọng hơn với những cuộc tấn công đột ngột và nhỏ lẻ của quân đoàn quái vật, bao gồm cả vương quốc trung tâm. Họ cũng dần dà tự xây dựng một hình thức quân đội tương tự Cyril. Thậm chí họ còn gửi pháp sư hội đồng đến Cyril để thực hiện sứ mệnh. Onyx linh thiêng ở phía Đông Bắc giữ vai trò như ngọn hải đăng dẫn dắt toàn lãnh thổ Zodiacus trong cuộc chiến chống lại bóng tối này. Mọi vấn đề tại phòng tuyến Cyril đều được báo cáo đến đền thờ Ánh Sáng và nữ tư tế Xử Nữ là người thay mặt các vị thần đưa ra những lời khuyên cũng như những chiến lược thích đáng. Tuy vậy, dường như sự can thiệp trực tiếp của Onyx không được Giáo hội Cyril ủng hộ. Bởi lẽ Giáo hội cho rằng những lời khuyên từ đền thờ Ánh Sáng chỉ có thể được xem là tham mưu, còn quyết định hành động vẫn là do họ trực tiếp chỉ huy.

*

Tại điện hầu tước thành Guanos, Cha tối cao của ba tòa thành lớn đều đã có mặt cùng với thành chủ thành

Guanos và các vị chỉ huy cao nhất của quân đội. Họ đứng vòng quanh một cái bàn rất lớn, dưới ánh đèn của chính điện, chỉ huy trưởng phòng tuyến Cyril, đại tướng quân Yamen trải lên bàn một tấm bản đồ bằng da rộng đến hơn hai thước vuông.

- Các cha tối cao cùng các vị chỉ huy, như các ngài cũng biết, hai hôm trước quân đội Guandara đã giáp mặt với hơn hai ngàn Dã nhân ở rìa phía đông dãy Đá Đen. Khu vực này địa hình vô cùng trắc trở và hoang vu, một bên là núi đá sừng sững, một bên là rừng rậm muôn trùng. Thế nhưng bọn quý lại đưa ra một đội ngũ hùng hậu đến như vậy để vượt rừng, đó là chưa kể dẫn đầu bọn Dã nhân là hai tên pháp sư quý ám vô cùng hùng mạnh khiến cho quân đội Guandara tổn thất rất lớn. Tôi cho rằng phải có một lý do nào đó khiến cho bọn chúng hung hăng và liều lĩnh đến vậy.

Chỉ huy tối cao quân đội Guanera bước đến, chỉ một ngón tay lên bản đồ bên cạnh ký hiệu núi đá dựng đứng và nói.

- Nếu như ta nhớ không lầm, bờ phía đông bắc của

dãy Đá Đen cách Guandara không xa.

- Đúng vậy, không quá hai mươi dặm. – Chỉ huy quân đội Guandara lên tiếng khẳng định.

Đại tướng quan Yamen bèn gật đầu nói tiếp.

- Như vậy, có thể thấy rõ mưu đồ của bọn quỷ dữ chính là tìm một con đường tắt và bất ngờ để tiếp cận phòng tuyến từ Guandara. Trước đây chúng ta vẫn tưởng ở phía Đông có dãy Đá Đen và rừng rậm là một thuận lợi về địa hình cho phòng tuyến, nhưng thực ra bọn quỷ dữ không hề ngại sự trắc trở của núi rừng. Trái lại chúng còn muốn lợi dụng điều đó để phục kích ta.

- Ta đề nghị chúng ta tập hợp năm ngàn quân đóng tại chân núi. – Một chỉ huy đề xuất.

Bấy giờ một thủ lĩnh của Hội đồng bước ra.

- Gượm đã. Theo ta thấy, hiện nay với lực lượng cố định ở mỗi thành trì hai vạn là cân bằng. Mọi sự bòn rút nhân lực chỉ làm yếu thêm một cột trụ của phòng tuyến.

- Thủ lĩnh Daien, ngài có hướng giải quyết gì chăng ?

- Hội đồng Guandara bình thường có tầm ba mươi pháp sư có năng lực rất cao về trận pháp, cả Guanós và Guanera cũng có một lượng pháp sư tương tự. Chỉ cần cử họ thâm nhập vào rừng, bày sẵn trận địa ma thuật. Bọn quỷ dữ ắt phải chọn con đường tiếp cận khác.

- Như thế có được hay không ? – Một vài chỉ huy tỏ ra nghi ngờ.

- Các ngài yên tâm, tầm bao phủ của một trận địa ma thuật kéo dài hơn mười dặm. Chắc chắn trong vòng một tuần lễ có thể lấp kín khu rừng rậm đó.

- Ngài khẳng định sự bố trí này hoàn toàn ngăn được chúng ? – Yamen lên tiếng.

- Các ngài nghi ngờ kiến thức trận pháp của Hội đồng hay sao ? – Thủ lĩnh Daien cau mày gằn giọng.

- Được, vậy xin mời các Cha tối cao đưa ra quyết định cuối cùng. – Đại tướng quân Yamen nhìn về phía ba vị Cha tối cao của ba thành trì cung kính.

Một trong ba vị Cha nghiêm nghị bước lên phía trước cất lời.

- Cứ theo ý thủ lĩnh mà làm.

*

Nhân Mã và hai người bạn đã tiến vào lãnh thổ Cyril được ba ngày, vẫn chưa thấy một nơi nào có người ở. Núi rừng trập trùng che khuất tầm mắt, đi mãi vẫn không thấy lối ra. Nhân Mã từ nhỏ lớn lên trong khu rừng Evergreen ở Muerch nên khá thích nghi với cuộc hành trình đằng đẵng xuyên rừng như thế này. Còn đối với Alexandra và Edward thì những ngày vừa qua từ khi trốn chạy khỏi Konarz đến nay tựa như là cực hình. Ở trong rừng sâu, họ phải đối mặt với vô số thú dữ và những mối nguy hiểm khác. Tệ hơn nữa đó là sự thiếu thốn về thức ăn và nước uống đã nhiều lần khiến Alexandra và Edward gần như kiệt quệ. Cuối cùng vào một buổi sáng quang đãng, ba người bạn đã leo xuống đến lưng chừng một ngọn đồi dốc đứng, mây mù tan hé lộ xa xa một tòa thành lừng lững với những bức tường thành vững chãi cao chót vót. Nhân Mã mừng rỡ cổ

động hai chiến hữu của mình.

- Nhìn kìa hai kẻ sắp chết kia. Chúng ta sắp đến thiên đường rồi ! Thêm nữa ngày đường nữa là chúng ta sẽ trở về với thế giới loài người. Phấn chấn lên nào.

Alexandra mắt sáng rực lao đến mé vực không tin vào mắt mình. Tòa thành tráng lệ xa xa chính là thứ mà nàng ta hơn một tháng qua ao ước được nhìn thấy nhất. Một đạo chích cả đời len lỏi trong muôn vàn góc ngách của đô thị. Đó mới chính là thế giới của nàng. Edward không kiềm được niềm vui sướng, chàng vươn người hét một tiếng vào không trung.

- Cảm tạ Đấng Sáng Tạo ! Cảm ơn người !

- Đi nào các cậu. Nếu nhanh chân ta sẽ đến đó kịp trời tối. – Nhân Mã giục.

Khi mặt trời sắp sửa khuất dạng sau núi, ba người bạn đã đi được nửa đoạn đường rừng. Con đường mòn trước mặt có vẻ càng lúc càng nhỏ lại. Nhân Mã là người đi đầu tiên đột nhiên dừng lại, dỏng tai nghe

ngóng, ánh mắt chàng chột trở nên cảnh giác. Thấy Nhân Mã có biểu hiện lạ, hai người bạn vốn cũng quen với việc chiến đấu cũng ngay lập tức rút vũ khí tiến sát lại nhau. Alexandra lên tiếng hỏi.

- Có chuyện gì thế ? Có phải là quái vật hay không ?

Chỉ thấy Nhân Mã khẽ cau mày.

- Tôi không chắc. Có một thứ gì đó tựa như ma thuật bao trùm lên khu rừng này. Thứ này cần phải có thủ thuật mới tạo ra được. Quái vật không có trí tuệ không thể làm được.

Đoạn, chàng đưa một ngón tay lên miệng thì thầm.

- Hồi những sức mạnh cổ xưa hãy đem ánh sáng đến cho địa ngục tối tăm, bộc lộ chân tướng những gì đang ẩn náu mình, soi sáng những cạm bẫy chực chờ ở phía trước.

Ngón tay vừa chỉ ra trước mặt, một mũi tên ánh sáng vụt cháy, phóng đi theo lối mòn trước mặt. Được một đoạn, mũi tên nổ bụp một tiếng, vô số hạt ánh sáng nhỏ

xíu như hàng triệu tia lửa bắn ra xung quanh. Edward và Alexandra ngạc nhiên nhìn theo. Nơi những hạt ánh sáng chạm vào, cây cỏ, đất đá, tất cả nhất loạt được bao phủ bởi một vàng sáng ma thuật vàng óng ánh. Đột nhiên trên một thân cây cổ thụ ở gần đó, khi bị ánh sáng ma thuật chạm phải, lập tức bùng lên một ngọn lửa rồi nhanh chóng tắt ngúm để lại trên vỏ cây một ký hiệu kì lạ với những văn tự cổ và một vòng tròn lớn cháy đen thui. Nhân Mã vội tiến tới nhìn chăm chú vào ký hiệu nọ rồi bất giác thốt lên.

- Trận pháp ma thuật.

Ý tưởng vừa lóe ra trong đầu khiến chàng chấn động. Cả cánh rừng này đã bị người ta bố trí một trận pháp vô cùng kì dị mà chàng chưa từng thấy qua. Với kiến thức về ma thuật của một pháp sư, Nhân Mã hiểu rõ cả ba người bạn đã lọt vào một cái bẫy khổng lồ.

- Nguy to rồi. Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây ngay. Ngay khi mặt trời lặn, thứ ma thuật này sẽ khiến cả cánh rừng chôn vùi chúng ta. – Nhân Mã nói với giọng kinh hãi.

Alexandra và Edward còn đang ngỡ ngàng thì bị Nhân Mã lôi chạy trốn chết theo con đường mòn về phía trước. Đằng sau ngọn núi cao nhất, mặt trời đang thu lại những tia nắng cuối cùng.

Chạy được một đoạn chẳng bao xa, chợt, ba người bạn nhận thấy mặt đất dưới chân bắt đầu chuyển động. Đất đá rung lên bần bật. Cây cối chung quanh uốn mình kéo kẹt tựa như bắt đầu sống dậy. Edward vừa chạy vừa kinh hãi thốt lên.

- Đây là thứ ma thuật quái quỷ gì vậy ? Kẻ nào lại thâm độc đến mức bày ra loại cạm bẫy này cho những người đi đường vô tội như chúng ta.

- Thứ trận pháp này hoàn toàn không nhằm vào con người. Tôi nghĩ chúng ta đã vô tình đi vào con đường không dành cho người sống.

Vừa dứt lời thì nghe Alexandra hét lên một tiếng, ánh đao loang loáng chém vào không trung, một cành cây gỗ nhọn hoắt bị chặt đứt đoạn. Nhưng ngay lập tức, cành cây cụt uốn éo mọc ra trở lại. Từ bốn phía, cỏ thụ

chuyển mình phóng hàng trăm cánh tay nhọn như những ngọn giáo về phía ba con người ở phía dưới. Nhân Mã lập tức xòe bàn tay chắn ra phía trước, một vàng khiên bằng trọng lực bao trùm lấy cả ba chiến hữu. Mấy cành cây ma giận dữ tấn công vào tấm khiên vô hình nhưng không thể vượt qua được. Đứng bên cạnh, Edward tuốt gươm chém lia lịa những cành cây đang vươn tới.

- Khu rừng này chẳng khác nào một con quỷ ! – Edward hét lớn, lưỡi gươm xén gọn thêm hai ngọn cây nữa.

Chống chọi được một lúc thì cả ba nghe một âm thanh quái dị từ sâu trong rừng tối vọng lại. Âm thanh o o như tiếng đập cánh của hàng tỉ con côn trùng càng lúc càng lớn dần. Nhân Mã kinh hãi nhận ra mặt đất dưới chân đang rung lên theo tần số của thứ âm thanh khủng khiếp đó. Chưa kịp định thần thì chàng nhận ra từ trong khu rừng đằng sau ba người bạn, một màn mây đen kịt xuất hiện, gào rú dữ dội.

- Ong Hoàng Đế ! – Alexandra hãi hùng nhận ra cái

thứ tạo nên màn mây không lồ đó.

Phải có đến hàng tỉ con ong hung hãn tề tụ thành một tập hợp khổng lồ. Ong Hoàng Đế nổi tiếng có kích thước cơ thể to đột biến và nọc độc chết người. Nay dưới sự thao túng của ma thuật quái dị, bọn chúng càng trở nên một quần thể quái vật khát máu sẵn sàng quét sạch sinh mạng của bất cứ thứ gì trên đường đi của chúng.

- Lửa ! Nhân Mã mau sử dụng lửa ! – Edward quay về phía Nhân Mã gào lên.

- Không được, nếu tôi buông tay, mấy cành cây ma này sẽ xuyên thủng chúng ta mất !

Đàn ong đã đạt tới kích thước của một tòa nhà lớn, chúng hướng về phía ba người bạn lũ lượt lao tới như một cơn sóng dữ quét vào bờ. Những đợt côn trùng đầu tiên va đập dữ dội vào tấm khiên trọng lực của Nhân Mã tạo ra những âm thanh vỡ nát của cơ thể côn trùng nghe thật rùng rợn. Lũ ong dường như không còn e dè cái chết, chúng điên cuồng lao vào lớp khiên trước mặt. Sự va chạm giữa côn trùng và khiên càng lúc càng trở nên

mạnh mẽ. Được một lúc , cánh tay của Nhân Mã cảm thấy một cổ áp lực khổng lồ đè nặng lên từng thớ thịt.

- Tôi không thể giữ được nữa. – Nhân Mã khô sở kêu lên.

- Không còn cách nào khác, cậu phải thiêu cháy tất cả. Nhanh lên, tôi không muốn bị bọn ong điên cuồng này xé xác. – Alexandra nói.

- Nhưng nếu như thế thì các cậu cũng sẽ bị cháy.

- Mặc kệ, chúng ta không dễ cháy đến vậy đâu. Mau lên. – Edward giục.

Nhân Mã nhắm mắt lại, mồ hôi trên trán tuôn ra nhễ nhại, hai cánh tay của chàng đã tê cứng không còn giữ nổi khiên trọng lực nữa.

- Aaaaaaaa ! – Nhân Mã hét lớn, hai tay thu vào người, một quả cầu lửa bao trùm lấy cơ thể của chàng, trong nháy mắt bùng cháy ra xung quanh như Mặt Trời chói lọi.

Edward và Alexandra bị thổi tung về hai phía, nằm rạp xuống mặt đất, đám mây ong Hoàng Đế bị thiêu thành tro bụi, kể cả những cành cây ma cũng quằn quại rút lui. Sức nóng của quả cầu lửa cũng khiến Nhân Mã trọng thương, sức lực cạn kiệt, chàng ngã lặn ra mặt đất bất tỉnh nhân sự.

*

Nhân Mã tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên một chiếc giường đơn sơ, căn phòng nhỏ có đến bốn chiếc giường tương tự. Cạnh mỗi chiếc giường là một rương chứa đồ dùng, có lẽ là quần áo và vật dụng cá nhân. Nhìn sơ có thể hình dung đây là một dạng phòng tập thể của một tổ chức nào đó. Chàng khở sở chống tay đẩy người ngồi dậy, đồng thời nhận ra trang phục trên người đã được thay. Vài vết bỏng nhỏ được cẩn thận đắp được thảo giờ đã khô ráo chỉ còn để lại vài vết đỏ hồng. Đột nhiên Nhân Mã sực nhớ đến tình cảnh hiểm nguy trước khi ngất đi, Alexandra và Edward trước đó đã bị quả cầu lửa của chàng thổi bay, tính mạng không biết có giữ được hay không. Chàng vội vàng rời khỏi giường, chuẩn bị lao đi tìm hai chiến hữu của mình thì chợt thấy cánh

cửa gỗ bật mở, một người đàn ông mặc áo chùng pháp sư có thêu hoa văn của Giáo hội bước vào. Nhân Mã có phần cảnh giác. Chẳng phải chàng vừa mới đào thoát khỏi bàn tay của Giáo hội Rockwall và vượt hơn sáu trăm dặm đến nơi này hay sao ? Tình thế hiện tại đủ để Nhân Mã nhận ra chàng đang ở trong một cơ ngơi do Giáo hội quản trị. Vị pháp sư vừa xuất hiện lạnh nhạt lên tiếng.

- Người đã bắt tỉnh hai ngày. Đây chính là biệt viện của các pháp sư hội đồng thành Guandara.

Nhân Mã hít một hơi thở sâu. Điều quan trọng lúc này là chàng không thể để kẻ trước mặt biết được chàng là một tội phạm bị truy nã của Rockwall.

- Đây chính là Guanadara thuộc vương quốc Cyril ?
- Chàng kính cần hỏi.

- Đúng vậy. Người và hai kẻ đồng hành đã xâm phạm vào cấm địa đã được Hội đồng phong tỏa. Cũng may cho các người là các pháp sư Hội đồng chưa hoàn toàn rời khỏi khu rừng Đá Đen. Bằng không tính mạng nhất

định không giữ được.

- Alexandra, Edward, bọn họ có sao không ? – Nhân Mã không kìm được hỏi thăm tình trạng của hai người bạn.

- Gượng đã ! – Vị pháp sư nọ đưa một tay lên ngăn Nhân Mã. – Thủ lĩnh muốn nói chuyện với người.

- Thủ lĩnh ?

- Phải, chính là người đứng đầu các pháp sư Hội đồng Guandara.

Nói rồi vị pháp sư nọ hươ tay, cánh cửa gỗ tự động bật mở.

- Hãy đi theo ta. – Người ấy ra lệnh.

Nhân Mã không dám chống đối bởi lẽ tính mạng hai chiến hữu của chàng có lẽ đang nằm trong tay của họ. Chàng lẳng lặng bước theo người dẫn đường đến chính viện của Hội đồng.

Cơ ngơi của Hội đồng Guandara được xây dựng trên một ngọn đồi thấp ngay bên cạnh thành trì, đó là tập hợp của hơn mười tòa biệt viện lớn xoay quanh một chính viện tại trung tâm. Chung quanh cơ ngơi được bọc bởi bốn mặt tường đá vững chãi. Có thể ví ngọn đồi này là một doanh trại lớn của các pháp sư Hội đồng. Nếu so sánh với Hội đồng tại Rockwall thì có thể nói là hùng mạnh hơn không chỉ vài ba lần. Biệt viện nơi Nhân Mã bất tỉnh suốt hai ngày qua nằm ở phía đông, hai pháp sư phải đi vòng vèo qua mấy tòa nhà nữa mới nhìn thấy chính viện hiện ra lừng lững trước mắt. Từ xa đã thấy người ra kẻ vào nơi ấy tấp nập. Tất cả đều là pháp sư với kiểu trang phục áo chùng thêu hoa văn Giáo hội như nhau. Vị pháp sư dẫn đường đưa Nhân Mã đến trước cửa chính viện rồi dừng bước, nép người sang một bên, tay trái đưa ra.

- Thủ lĩnh đang đợi người ở bên trong.

Nhân Mã nhìn vị pháp sư nọ một lần nữa rồi hiểu ý bước vào bên trong.

Trong chính viện, hơn ba mươi pháp sư đứng thành

hai hàng ở hai bên sảnh. Tại nơi cao nhất, một người đàn ông cao tuổi vận áo chùng pháp sư màu đỏ, hoa văn thêu bằng vàng. Vừa liếc nhìn đã biết chính là kẻ thủ lĩnh cao nhất tại nơi này. Thủ lĩnh Hội đồng nét mặt bình thản nhìn Nhân Mã đang lúng túng bước đi giữa hơn ba mươi cặp mắt dò xét.

- Vết thương trên người có còn khó chịu hay không ?
- Thủ lĩnh cất giọng ảm đạm.

Mất một lúc, Nhân Mã mới nhận ra rằng ông ta đang hỏi mình. Chàng lắp bắp trả lời.

- Đã...đã khỏi hẳn.

Thủ lĩnh gật gù.

- Người có biết dãy Đá Đen mười năm nay đã bị phong tỏa bởi Hoàng gia và Giáo hội Cyril hay không ?

- Tôi không biết. Tôi không phải là công dân Cyril.

- Thế thì ta đoán, người là một kẻ đào tẩu khỏi quê hương, mong cầu một cuộc sống mới tại Vương quốc

này ?

- Tôi...

Vị thủ lĩnh không hề có một chút biểu cảm gì khác ngoài một nụ cười lạnh nhạt.

- Có thể không nhắc đến chuyện cũ của ngươi, nhưng việc ngươi tiến vào lãnh thổ của Cyril một cách lén lút, không có giấy phép thông hành của Hoàng gia. Ngươi cho rằng ngươi có thể qua mặt được triều đình của chúng ta ?

Biết mình đã rơi vào tay của lực lượng thống trị, Nhân Mã không còn hy vọng trốn tội. Chàng đành im lặng chờ đợi phán quyết đến với mình.

- Tuy nhiên... - Vị thủ lĩnh đột ngột đổi giọng. Nụ cười trên gương mặt ông ta thoáng có sự chuyển biến.

Nhân Mã ngạc nhiên nhìn biểu hiện của người toàn quyền kia. Thủ lĩnh tiếp tục.

- Trọng lực pháp sư...ngươi chính là trọng lực pháp

sư ?

Kiến thức của vị thủ lĩnh này quả thực rất uyên thâm. Trên thực tế, có rất ít người đã từng gặp qua pháp thuật trọng lực. Có người cả đời cũng không thể thấy được loại pháp thuật hiếm hoi này. Hoặc đã có được thấy qua cũng chưa chắc biết được đó thuộc vào loại pháp thuật gì nếu như không có đủ kiến thức và kinh nghiệm để nhận ra. Nhân Mã cố trấn áp sự kinh ngạc của mình đối với người trước mặt mà trả lời.

- Phải.

- Ừm. – Thủ lĩnh gật gù, dường như ông ta đã biết trước câu trả lời. – Người có lẽ không biết. Dây Đá Đen, khu rừng Đá Đen và tất cả khu vực phía nam đều đã bị phong tỏa từ lâu. Vì một lý do, đó là bọn quỷ dữ.

- Quỷ dữ ?

- Phải, những đạo quân của bóng tối đổ bộ vào đất liền và tàn hại rất nhiều dân thường. Chúng ta đã đối đầu với chúng ròng rã suốt mười năm qua. Hiện nay toàn bộ

khu vực phía nam cách chúng ta ba trăm dặm đã hoàn toàn bị chúng chiếm giữ.

Nhân Mã vẫn không hiểu vì sao, vị thủ lĩnh này lại nói những chuyện đó với chàng. Dường như đọc được suy nghĩ của Nhân Mã, thủ lĩnh nói tiếp.

- Ta muốn ngươi gia nhập Hội đồng Guandara. – Với giọng nói đó, dường như là thủ lĩnh muốn ra lệnh cho chàng chứ không phải là yêu cầu chàng gia nhập đội ngũ của ông ta.

- Tôi... - Nhân Mã định lên tiếng phản đối nhưng lập tức bị thủ lĩnh ngắt lời.

- Ngươi không có lựa chọn. Hai người bạn của ngươi đều nằm trong tay chúng ta. Tuy bọn chúng vô dụng đối với ta nhưng chỉ cần ngươi gia nhập Hội đồng, ta sẵn sàng phá lệ yêu cầu triều đình thu nạp bọn chúng. Bằng không, cả ba người các ngươi đều phải chịu tội.

Vị thủ lĩnh dường như đã nắm trúng điểm yếu của Nhân Mã khiến chàng không còn cách nào thoái thác.

Nhưng điều khiến Nhân Mã an tâm đó là qua những lời của thủ lĩnh họ, chàng có thể khẳng định Edward và Alexandra đều bình an.

- Vì sao ngài lại cần một pháp sư tự do không qua đào tạo như tôi trong Hội đồng ? – Nhân Mã hỏi.

Vị thủ lĩnh không trả lời, chỉ thấy ông ta dang hay tay ra, hai lòng bàn tay để ngửa. Lập tức, Nhân Mã cảm thấy trong chính viện một cỗ áp lực mạnh mẽ đè chặt chàng xuống mặt đất. Ba mươi pháp sư khác đứng ở hai bên dường như cũng khổ sở chống chọi lại luồng lực ấy. Trong khi đó, thân hình vị thủ lĩnh lại tựa như lông hồng, nhấc bổng lên không trung, tà áo chùng phấp phới trôi nổi trong không khí. Thủ lĩnh Hội đồng tựa như một vị thần, là là bay xuống từ trên bậc cao và đáp xuống trước mặt Nhân Mã. Ông ta thu tay lại, cỗ áp lực lập tức biến mất. Lúc bấy giờ, thủ lĩnh mới mỉm cười nói.

- Bởi vì ta cũng là một trọng lực pháp sư.

Không chỉ là một trọng lực pháp sư mà ông ta còn là một trọng lực pháp sư cực mạnh. Nhân Mã cảm thấy

chấn động khi nhận ra điều đó. Pháp thuật trọng lực chẳng những vô cùng hiếm có mà còn cực kì khó điều khiển. Chỉ có những người luyện tập thường xuyên với thâm niên rất ới có khả năng sử dụng trọng lực để đưa thân mình bay lên không trung một cách nhẹ nhàng đến như vậy. Không ngờ tại một vương quốc ở cực nam của Zodiacus này lại ẩn tàng một pháp sư trọng lực với thực lực cường đại đến như vậy. Có lẽ trong suốt hàng vạn năm mới có được một người. Thủ lĩnh Hội đồng phớt lờ biểu cảm của Nhân Mã.

- Không có người, Hội đồng của ta cũng đã rất mạnh. Nếu so sánh với Guanos và Guanera thì Hội đồng Guandara là hùng mạnh nhất. Nhưng thứ ta cần chính là một truyền nhân. Như người cũng biết, pháp thuật trọng lực vốn dĩ đã hiếm, mấy trăm năm gần lại đây càng trở nên hiếm hoi. Ta không muốn một ngày nào đó, trọng lực pháp sư chỉ còn trong truyền thuyết.

Ngoài mặt có lẽ không thừa nhận, nhưng trong lòng Nhân Mã thực sự rất phấn chấn bởi lẽ trước đây chàng không hề tự hào về pháp thuật mà mình mang. Sự thăng tiến trong pháp thuật của chàng trở nên vô cùng chậm

chạp, thậm chí là đứng chứng lại sau cái chết của cha chàng, chính là người thầy duy nhất về pháp thuật điều khiển trọng lực mà chàng biết. Mấy năm qua sống cuộc sống ngày đây mai đó, Nhân Mã chưa bao giờ nghĩ mình có thể cải thiện hơn thực lực của bản thân. Giờ đây, gặp được vị thủ lĩnh này, dường như Đấng Sáng Tạo đã sắp đặt cho chàng một cơ hội tốt. Được sống một cuộc sống mới, ổn định hơn và được dạy dỗ tốt hơn bởi một bậc tiền bối đi trước. Nếu so sánh với cha của chàng trước đây, vị thủ lĩnh Hội đồng ở trước mặt thậm chí còn mạnh hơn người đã khuất gấp trăm lần.

- Được, tôi đồng ý. Xin ngài hãy bảo đảm sự an toàn cho bạn của tôi. – Nhân Mã vội vàng nhận lời.

Thủ lĩnh bật cười sảng khoái.

- Tốt. Sẽ có người sắp xếp chỗ ở của ngươi. Từ nay về sau cứ gọi ta là Daien và ta sẽ là thầy của ngươi. – Nói rồi, thủ lĩnh một mạch đi thẳng khỏi chính viện. Phía sau, ba mươi vị pháp sư lũ lượt theo sau ông ta rời khỏi đại sảnh.

Vườn hoa Hoàng gia Byon mùa Đông trở nên ảm đạm. Những loài hoa sắc màu bình thường vốn dĩ yếu ớt không chịu được cái lạnh đều chọn hình cách ngủ đông cả. Chỉ còn lại le hoe những loài cây lá kim run rẩy trong gió. Cự Giải đứng ngắm một nhánh linh sam xanh mơn mớn bị phủ trong một lớp băng trong suốt. Loài cây này bình thường chỉ có ở những vương quốc phía Bắc, đặc tính chịu lạnh rất tốt. Thân, rễ, lá, cành đều có thể sử dụng làm dược thảo. Không ngờ ở Byon cũng có. Có lẽ được các nước láng bang dùng làm tặng phẩm. Đang mơ mộng thì chợt nàng nghe một âm thanh lạnh lớt vang lên.

- Ôi, một cô gái xinh đẹp đứng giữa một vườn hoa tẻ nhạt.

Cự Giải quay đầu lại nhìn thì nhận ra một thiếu nữ tóc vàng vận váy quý tộc hoàng gia tung tăng chạy đến. Không phải công chúa Helena thì còn ai. Nét trẻ trung hồn nhiên của nàng ánh lên cây cỏ của vườn hoa khiến cho khung cảnh như được tiếp thêm sức sống. Cự Giải

khẽ cúi mình.

- Xin chào công chúa.

- Nàng thật quá khánh sáo ! Nàng là khách của đại tướng quân. Cứ xem hoàng cung là nhà. Không cần phải chào ta kiểu cách như vậy. – Công chúa cười toe toét. – Nàng đã đến đây mấy ngày, có thấy hoàng cung dễ chịu hay không ?

- Sự tiếp đãi của hoàng gia đối với ta thật quá chu đáo rồi. – Cự Giải đáp.

Công chúa khẽ kéo tay Cự Giải đến một góc vườn rồi đẩy nàng ngồi xuống một bàn đá.

- Cự Giải này, ta chưa bao giờ nhìn thấy một nữ pháp sư. Đặc biệt là một nữ pháp sư xinh đẹp như nàng. Nàng nói xem chúng ta có nên trở thành bạn tốt của nhau hay không ?

Cự Giải mỉm cười hạnh phúc.

- Nếu đó quả thực là ý của công chúa. Ta quả thực

cảm thấy rất là vinh hạnh.

- Tất nhiên là ý của ta rồi. Nàng không biết đâu. Từ khi còn nhỏ ta đã rất thích được trở thành pháp sư. Ta cảm thấy làm pháp sư rất là oai nhé. Cứ nhìn đại tướng quân và Sư Tử hộ vệ xem. Họ quả thật rất là phong độ.

- Pháp sư không phải muốn là có thể trở thành được. Cũng giống như người giàu kẻ nghèo, con trai con gái, đế vương và dân thường...Con người ta không thể lựa chọn. Đó toàn là do số mệnh.

- Nàng nói thật là dài dòng. Nói tóm lại ta đương nhiên hiểu được điều đó. Chỉ là ta không kìm được sự ngưỡng mộ đối với những pháp sư như nàng mà thôi.

Cự Giải mỉm cười bí ẩn.

- Như Bảo Bình chẳng hạn. Có phải thế không ?

Công chúa Helena chột đỏ bừng mặt.

- Nàng thật xấu xa ! Sao nàng nữ...

- Ôi Đáng Sáng Tạo ngài ta thật biết đùa, vườn hoa này thật là diễm phúc khi có cùng lúc hai đóa hoa xinh đẹp như thế này giữa mùa đông. – Một giọng nói phát ra từ đằng xa khiến hai thiếu nữ giật mình.

Cự Giải và Helena ngẩng đầu nhìn thì nhận ra kẻ vừa lên tiếng chính là Bảo Bình đang đứng đỉnh di tới. Từ lúc được tiểu đội của Sur Tử đưa về Byon, Cự Giải chẳng thấy mặt mũi Bảo Bình ở đâu. Đoán rằng hắn lang thang đâu đó trong thành để bày trò quậy phá nên nàng cũng chẳng quan tâm. Nàng biết rõ nếu đại tướng quân đã đích thân giữ bọn họ ở lại điện hoàng gia thì dù là ai cũng không dám tự tiện bỏ đi mất. Ngay cả cái tên Bảo Bình cả rồn này cũng hiểu cái đạo lý đó. Dù sao Cự Giải cũng có phần biết ơn chàng ta trong lúc nguy cấp đã ra tay tương trợ cho nàng. Và cái phong thái đối đầu với kẻ địch của Bảo Bình quả thực cũng rất là oai phong. Rõ ràng hắn là một pháp sư rất hùng mạnh, sở hữu một loại pháp thuật quái dị có thể ám ảnh bất kỳ sinh vật nào. Cũng chẳng trách vì sao hắn lại có cái vẻ ngoài khinh đời đến vậy. Thấy người vừa nhắc đã tới, Cự Giải lên tiếng trước.

- Bảo Bình, mấy ngày qua có lẽ chàng đã ngao du hết thảy mọi góc ngách của Byon rồi nhỉ.

Bảo Bình thả người xuống một cái ghế được đục bằng đá đối diện với Cự Giải và Helena, trả lời.

- Vẫn chưa, ta vừa phát hiện ra một nơi rất là thú vị. Kể cả nữ nhân như hai nàng cũng có thể được hưởng thụ. Nếu muốn thì tối nay chúng ta cùng đi có được hay không ?

- Sao chàng lại có cái cách ăn nói bỗ bã như vậy. – Helena than thở. – Ta còn nhớ trong giấc mơ của ta, chàng là một quý tộc rất chi là lịch sự cơ đấy.

- Công chúa thân mến. Nàng có nghe câu này hay chưa: Giấc mơ chỉ là giấc mơ mà thôi. – Bảo Bình cười hả hê. – Đó là cách người ta vẫn thường nói.

Vừa dứt lời thì thấy ở đằng xa một bóng người nữa xuất hiện. Bảo Bình cất giọng than thở.

- Một cơn gió thổi đến làm ta đột nhiên ta cảm thấy mất hết cả niềm vui.

- Người đang ám chỉ ai vậy ? – Sư Tử bước đến, cau mày liếc Bảo Bình một cái rồi chấp nắm đấm hành lễ với Cự Giải và Helena. – Cự Giải pháp sư, quốc vương và đại tướng quân mời nàng đến chính điện để gặp mặt. Cả người nữa Bảo Bình.

Cự Giải khẽ cúi đầu đáp lại Sư Tử.

- Được thôi, xin chàng hãy chuyển lời ta sẽ đến ngay không chậm trễ.

Sư Tử gật đầu rồi xoay người rời khỏi vườn hoa.

*

Bên trong chính điện hoàng gia, quốc vương Athras, đại tướng quân Ma Kết, cha tối cao và thủ lĩnh Hội đồng Byon đã chờ sẵn. Sư Tử cũng có mặt ở đó. Bảo Bình cùng Cự Giải bước vào liền nhận được cái gật đầu chào của những vị lãnh đạo cao nhất ấy, không khỏi cảm thấy hồi hộp. Đức vua Athras tăng hắng giọng rồi lên tiếng.

- Bảo Bình. Người ắt hẳn là kẻ đã quấy rối giấc mơ của con gái ta suốt thời gian qua.

Bảo Bình giả vờ đánh trống lảng. Đại tướng quân Ma Kết khẽ cười.

- Người không cần lo lắng, ta đã thảo luận với quốc vương, và ngài không có ý định truy cứu chuyện đó với người nữa.

- Cảm tạ quốc vương và tướng quân, ta thật cảm thấy nhẹ nhõm. – Bảo Bình nói với giọng nửa đùa nửa thật.

Ma Kết tiến lên phía trước, chỉ tay về phía hai cái ghế to đã được đặt sẵn.

- Hai người cứ tự nhiên.

Cự Giải khẽ hành lễ rồi cùng Bảo Bình ngồi vào chỗ. Sư Tử cũng tiến đến đặt mình lên một ghế ở phía đối diện. Bấy giờ Ma Kết mới nhìn qua một vòng những người có mặt rồi trịnh trọng nói.

- Hôm nay ta triệu tập mọi người đến đây vì một chuyện quan trọng. Như các vị đã biết, ba ngày trước, Kenwood chỉ trong một đêm mà tuyệt diệt. Đây là ngôi

làng thứ ba trong phạm vi lãnh thổ Cyrion bị thế lực bóng tối hủy diệt. – Ma Kết ngưng lại một chút rồi tiếp. – Điều đó cho thấy, tần suất tấn công của quỷ dữ càng lúc càng thường xuyên hơn trước. Trước đây chúng ta vẫn cho rằng những đạo quân của bóng đêm chỉ thỉnh thoảng xuất hiện tại những khu vực hoang vu. Nhưng gần đây, ý đồ tấn công của chúng càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Ở phía nam chúng ta, Cyril đã thành lập được một phòng tuyến mạnh mẽ để đối đầu với chúng. Hiện nay khu vực tập trung đông đảo nhất quân đội bóng tối vẫn là Cyril. Trừ khi bọn chúng vượt qua được phòng tuyến, Cyrion vẫn còn khá an toàn. Tuy nhiên việc thành lập một quân đội bảo vệ các thành trì và làng mạc vẫn phải được thực hiện. Và điều quan trọng là cần phải bổ sung pháp sư Hội đồng vào lực lượng này. Việc này xin hỏi thủ lĩnh Rani, ngài có thể hỗ trợ hay không ?

Vị thủ lĩnh hội đồng bước ra đáp.

- Đại tướng quân yên tâm. Đây cũng chính là mục đích chúng ta đào tạo các pháp sư trong hội đồng. Ta xin cam đoan quân đội Hoàng gia sẽ được phối hợp với lực lượng mạnh nhất từ hội đồng.

Ma Kết gật gù.

- Được. Như vậy bắt đầu từ hôm nay. Việc bố trí quân đội để đối phó với quý dữ sẽ được đốc thúc. – Ma Kết nhìn về phía quốc vương, ngài ta gật gù đồng tình. – Vẫn còn một việc nữa. Đó cũng chính là lý do ta mời Cự Giải và Bảo Bình đến đây.

Cự Giải chợt cảm thấy cái nhìn kì lạ của thủ lĩnh Hội đồng và Cha tối cao dành ình. Ma Kết tiếp lời.

- Ngay từ khi đưa Cự Giải về Byon, ta đã nhận được thông tin từ Caridon. Xơ tối cao khẳng định mười sáu năm trước nàng đã từng bị Giáo hội khép cho tội chết. Về việc đó ta đã thay mặt nàng làm rõ với Giáo hội. Ta biết rõ xuất thân của nàng là con gái của Aeon, nữ thần Mặt Trăng chứ không phải là quý dữ. Và ta cũng biết rõ bọn quý dữ đã lấy đi của nàng một thứ hết sức quan trọng là sợi dây chuyền Mặt Trăng, chìa khóa khai thông Cõi Mộng. Từ đó ta cùng Hội đồng đã có thảo luận và cho rằng, bọn quý dữ dường như có âm mưu giải phóng cho chúa tể của chúng là một nhân vật rất hùng mạnh trong Cõi Mộng. Chính vì vậy mà chúng ta, với tư cách

là vương quốc trung tâm phải tìm cách đòi lại bằng được thứ đã mất để bảo vệ cho toàn lục địa khỏi cảnh diệt vong. – Ma Kết chậm rãi nói tiếp. – Quốc vương Athras đã chấp thuận để cho ta sắp xếp một đội ngũ tìm kiếm với sứ mệnh đoạt lại sợi dây chuyền Mặt Trăng. Đây sẽ là sứ mệnh quan trọng nhất của chúng ta. Chính vì vậy mà tại đây ngày hôm nay, ta kêu gọi Cự Giải và Bảo Bình hai người cùng với ta và Sư Tử sẽ thành lập nên Đoàn pháp sư xứ Cyrion để lên đường tìm lại sợi dây chuyền của Aeon.

- Chỉ có bốn người thôi sao ? – Bảo Bình thốt lên.

Ma Kết trả lời một cách bình tĩnh.

- Phải. Nhưng trong tương lai ta sẽ có thêm một vài chiến hữu nữa. Nhưng ta không thể nói trước được vì số mệnh không thể bị phơi bày. Nếu không mọi sự sắp đặt sẽ trở nên thảm họa.

- Sự sắp đặt của ai ? – Cự Giải ngạc nhiên hỏi.

Ma Kết mỉm cười đáp.

- Cửa Đấng Sáng Tạo, cô gái trẻ ạ.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Thảo nguyên bao la trải dài trước mắt, mịt mù đàng xa, một dãy núi đá đồ sộ ẩn mình trong sương tuyết.

Đó chính là dãy núi Amarak, dãy núi hùng vĩ nhất tại trung tâm của lục địa cũng chính là bức tường thiên nhiên đánh dấu biên giới giữa hai vương quốc Konarz và Cyrion suốt hơn một vạn năm. Con đường nhanh nhất để tiến nhập Cyrion từ phía Tây Nam chính là đi xuyên qua thung lũng Amarak. Truyền rằng đã từng có lúc dãy Amarak còn đồ sộ hơn bây giờ gấp mấy lần. Núi đá dựng đứng chen nhau không có lấy một kẽ hở. Thế nên cư dân của đế chế Zodiacus cổ xưa nếu muốn đến được vùng lãnh thổ bên kia chân núi thì đều phải chọn con đường vòng vô cùng xa. Cho đến khi xảy ra một trận địa chấn dữ dội vào khoảng một trăm vạn năm về trước,

một phần của núi đá sụp đổ đã tạo thành thung lũng này thì sự giao thương tại trung tâm lục địa mới trở nên dễ dàng. Thung lũng Amarak rộng ba dặm, kéo dài năm mươi dặm. Thông lộ vượt qua thung lũng khúc khuỷu muôn hình vạn trạng, lại thêm hai bên là vách đá cao ngàn thước đổ bóng hiên ngang tạo nên một cảnh quan địa lý hết sức kì diệu và hùng vĩ.

Trên con đường thênh thang vượt qua đồng cỏ, hai con ngựa một đen một trắng nối đuôi nhau phi với tốc độ cao nhất nhằm hướng đó mà tiến tới. Cưỡi trên lưng con ngựa trắng bờm dài, nữ pháp sư Sye nét mặt khấn trang. Trên tay nàng, một nhành hoa trắng đã dần chuyển sang màu héo úa. Thấy được nỗi lo lắng của Sye, Bạch Dương bên cạnh động viên.

- Đừng lo, chỉ cần vượt qua thung lũng trước mặt thì ta đã tiến nhập lãnh địa của Cyrion, các thủ lĩnh buộc phải bỏ cuộc.

Sye khẽ gật đầu rồi đánh ngựa phóng nhanh hơn về phía trước.

Chạy được nửa ngày thì người và ngựa đã lọt thỏm bên dưới bóng râm của núi đá. Tiếng vó ngựa dội lại từ hai bên vách đá nghe như hàng ngàn kị sĩ đang đồng loạt xông trận. Ánh mặt trời khó nhọc rơi vào thung lũng chỉ đủ khiến cho khung cảnh nhuốm một màu âm u. Không khí của vùng lãnh thổ phía Bắc cũng len lỏi tràn vào thung lũng đem tới cái lạnh se sắt. Dù không có tuyết nhưng cũng đủ khiến con người ta run rẩy.

Đột nhiên, trong không gian vọng đến một âm thanh lạ khiến Bạch Dương và Sye kéo cương dừng ngựa lại nghe ngóng. Âm thanh vọng đến ngày một rõ ràng hơn.

- Cứu tôi với ! – Tiếng kêu cứu đầy sợ hãi vang lên cùng tiếng chân người rần rần kéo đến.

Hai pháp sư nhìn nhau, đoạn, Bạch Dương toan đánh ngựa xông lên những bị cánh tay của Sye chặn lại.

- Có người đang đến, ta tốt nhất nên có sự chuẩn bị hơn là lao về phía đó.

Cảm thấy suy nghĩ của Sye rất có lý, Bạch Dương

gật đầu, quyền trượng trên lưng được rút ra chắn ngang trước mặt, tay trái vạch lên không trung một kí hiệu lửa. Ở bên cạnh Sye cũng đã tuốt thanh gươm bạc và niệm thần chú bảo vệ. Cả hai pháp sư đắm đắm nhìn về phía trước.

Tiếng chân mỗi lúc một gần, rồi đột nhiên từ một khúc ngoặt phía trước, một bóng người nhỏ thó béo núc phóng ra với một tốc độ kinh khủng. Vừa chạy hấn vừa kêu cứu ồm tỏi.

- Người lùn ? – Sye kinh ngạc.

Gã người lùn tuy không được thon thả cho lắm nhưng tốc độ chạy này thì quả thực rất đáng nể. Nhưng điều gì đã khiến hắn ta chạy trời chết như vậy. Chẳng phải chờ đợi lâu, thắc mắc của hai pháp sư liền được giải đáp. Ngay sau khi gã người lùn vượt qua khúc quanh thì sau vách đá cũng lần lượt xuất hiện năm bóng người nữa cầm gươm giáo đuổi theo. Nhìn kĩ lại thì bọn chúng cũng chẳng phải là người mà chính là năm tên Dã Nhân mặt mày nanh ác đang điên cuồng muốn lấy mạng người lùn kia. Trong khi Sye vẫn còn do dự chưa hành động

thì Bạch Dương ở bên cạnh đã xoay quyền trượng nhảy khỏi ngựa.

- Bọn Dã Nhân này quá lộng hành.

Chàng hét lên một tiếng rồi vung tay tung một quả cầu lửa về phía một trong năm tên Dã Nhân khiến hắn bị thổi bay về phía sau, cháy rụi thành tro.

Anh chàng người lùn với tốc độ chạy đáng kinh ngạc cuối cùng đã an toàn nấp phía sau Bạch Dương và Sye. Bốn tên Dã Nhân thấy đồng bọn bị thiêu chết không hề tỏ ra sợ hãi, thậm chí còn trở nên hung hãn hơn. Quả đúng là Dã Nhân không có trí óc. Chúng gầm gè chĩa vũ khí về phía Bạch Dương. Ở đằng sau, Sye cũng đã xuống ngựa nòng tiến đến bên cạnh Bạch Dương. Không nói một lời, nữ pháp sư phát tay, bốn thanh kiếm băng từ không khí ngưng tụ. Gã người lùn kinh ngạc nhìn hai vị pháp sư thi triển ma thuật, trong lòng hắn không khỏi có sự ngưỡng mộ. Nhìn bốn thanh kiếm sắc bén lơ lửng trong không trung, bọn Dã Nhân dường như không sợ chết, chúng nhe nanh lao tới như điên dại. Sye lạnh lùng vung tay ra phía trước, bốn thanh kiếm nhẹ nhàng xuyên

thùng cơ thể của bọn quái vật khiến bọn chúng chết ngay tại trận.

Xử lý bọn Dã Nhân xong, Bạch Dương quay về phía gã người lùn lên tiếng.

- Người không sao chứ ?

Người lùn nọ vội vàng lấy lại hơi thở, mồ hôi nhễ nhại.

- Không...không sao. Thật may mắn quá, gặp được hai vị trong lúc nguy cấp.

Đột nhiên, Sye lạnh lùng ngắt lời hắn.

- Người vì sao lại bị bọn Dã Nhân đuổi giết ?

- A...ta..ta... - Người lùn lắp bắp trả lời. – Ta đang trên đường trở về Cyrion sau khi đi buôn thì bất ngờ gặp một toán Dã Nhân ở cuối thung lũng.

- Có vẻ như con đường phía trước đã bị chúng mai phục. – Sye lo lắng nhìn Bạch Dương.

- Phải, phải, phía trước còn rất đông. – Gã người lùn thêm vào.

Bạch Dương trầm ngâm.

- Như vậy thì gay quá, nếu chúng ta trở lại và đi vòng qua dãy Amarak thì ít nhất phải tốn thêm năm ngày nữa. Hoa trốn tìm thì không còn giữ được bao lâu.

Gã người lùn béo ị lên nhìn biểu cảm của hai pháp sư rồi nói.

- Hai vị cũng muốn qua bên kia thung lũng ?

- Phải. – Sye trả lời.

- Thế thì tôi biết một thông lộ. Chỉ mất một ngày là có thể đến được thành trì gần nhất.

- Thông lộ ? – Bạch Dương nghi ngờ.

- Phải. Có lẽ các vị không biết, bên dưới lãnh thổ thành đã từng là thành trì của đế chế Người Lùn cổ xưa. Nếu không đi được trên mặt đất ta hoàn toàn có thể sử

dụng đường bên dưới lòng đất. Và các vị an tâm. Ta đây nắm rõ bên dưới ấy như lòng bàn tay. – Hấn tỏ ra vẻ tự tin.

Sye nhìn hấn một lượt từ trên xuống dưới. Nàng nhận ra một điều, người lùn trước mặt không chỉ đơn giản là một người lùn khắc khổ với nghề buôn hay rèn đúc vật dụng vẫn thường thấy tại những thành thị của con người. Kẻ này vận trên người một bộ áo quần tuy gọn gàng, đơn giản nhưng xét về chất liệu lại cực kỳ tốt. Một thứ vải vóc của quý tộc. Nhận thấy ánh mắt của Sye, người lùn cười xuề xòa rồi nói một cách trịnh trọng theo lễ nghi của quý tộc.

- Ôi ta thật vô lễ quá. Xin được tự giới thiệu, ta là Gombi de Franches. Hậu duệ của Hoàng Đế Minerda vĩ đại.

- Minerda ? – Bạch Dương nghi hoặc nhìn Sye.

Bình thường trong những lớp học về lịch sử lục địa ở tháp hội đồng, Sye vẫn luôn là một học sinh chăm chỉ, thế nên với thắc mắc của Bạch Dương, nàng bình tĩnh

giải thích.

- Ông ta được cho là Hoàng đế vĩ đại nhất của Đế Chế Người Lùn. Thời đại của ông ta, Người Lùn thống trị lòng đất.

Gombi có vẻ hài lòng với cách diễn giải đó, hắn ta nói.

- Thế nào ? Hai vị có muốn theo tôi hay không ?

- Chúng ta không có lựa chọn nào khác. – Bạch Dương nói.

Sye cũng gật đầu đồng ý. Hai pháp sư thả ngựa, rồi bước theo Gombi vào sâu trong thung lũng.

Đi được một đoạn đường khá xa, Gombi đột nhiên dừng lại, gã tiến đến một mỏm đá nhô ra từ vách đá dựng đứng ở bên trái. Bạch Dương và Sye cũng ngạc nhiên nhìn thử. Mỏm đá nọ thoạt nhìn tưởng như là một hòn đá khổng lồ bị rơi xuống từ một vụ đá lở. Nhưng kỳ lạ thay, khi tiến đến gần thì họ cùng lúc nhận ra, ngay bên cạnh mỏm đá là một cửa hang nhỏ được che dấu rất

kín đáo. Người đi đường bình thường nếu không tiến gần sát mỏm đá thì không tài nào nhận ra được thông lộ này. Thậm chí trong một bối cảnh toàn núi và đá, dễ nhận ra vị trí của mỏm đá đặc biệt này cũng thực sự là một vấn đề. Người lùn Gombi kia quả thực có một khả năng tìm đường đáng nể.

Gombi quay đầu nhìn hai pháp sư cười hả hê rồi tự mình bước vào trong hang, đoạn ra hiệu cho họ cùng bước vào. Bạch Dương do dự một lúc rồi cũng chui vào, tiếp theo đó là Sye. Mặt đất trong hang ẩm ướt và đầy mùi phân dơi khiến cho Sye cảm thấy ghê tởm, nàng kéo nhẹ gấu váy lên cao và di chuyển khó nhọc về phía trước. Họ di chuyển hết sức chậm chạp qua một quãng đường chật hẹp và lầy lội. Cuối cùng, cái hang cũng dẫn đến một không gian ngàm rộng rãi và dễ thở hơn. Gombi quay sang Bạch Dương và nói.

- Làm phiền ngài đây ột chút ánh sáng.

Bạch Dương hiểu ý, chàng khẽ nâng tay trái, một quả cầu lửa cuộn tròn bùng cháy trong lòng bàn tay chàng. Ánh lửa lập lòe soi sáng vùng không gian trong hang

động. Khi ánh sáng vừa chạm vách hang thì cũng là lúc hai pháp sư nhận ra một quần thể kiến trúc hết sức kỳ vĩ hiện ra trước mắt. Những cây cột bằng đá khổng lồ chống từ mặt đất lên đến trần động, chiều ối cột đến hơn chục thước, bề ngang có thể sánh với cổ thụ trăm năm. Trên cột đá và trần hang, vô số hình ảnh điêu khắc công phu được cẩn thận thêm thắt. Cách khoảng hai mươi bước trước mặt ba người là một chiếc cầu bằng đá bắc ngang qua một vực sâu tối om ở bên dưới. Chiếc cầu dài đến hơn năm trăm thước dẫn đến một sảnh lớn có đến chín mươi chín bậc thang, đi đến cuối sảnh là một cánh cổng sắt khổng lồ đóng im ỉm.

Gombi đứng bên cạnh chiêm ngưỡng những biểu hiện trên gương mặt hai pháp sư một cách đầy thích thú. Đoạn, gã nói với giọng tự hào.

- Chào mừng hai vị đến với Thông Đạo Sâu. Xin hãy dành vài phút quý báu để chiêm ngưỡng công trình sáng tạo của tổ tiên Người Lùn.

Truyền rằng hàng vạn năm trước đây, đế quốc của Người Lùn bên dưới lòng đất cũng rộng lớn không kém

gì lãnh thổ của Đế chế Zodiacus thống nhất trên bề mặt của lục địa. Vương quốc Người Lùn đầu tiên được tìm thấy, thậm chí còn cổ xưa hơn cả những ghi chép để lại từ giai đoạn Đế tam. Người Lùn trong thời đại ấy là một trong ba tộc sinh vật lớn nhất của lục địa: Con người, Tiên Yêu, Người Lùn. Ba chủng tộc lớn này thời xa xưa quan hệ hết sức mật thiết, sự giao thương, trao đổi cũng rất thường xuyên và thịnh vượng.

Những thành thị của Người Lùn thời cổ xưa là những công trình vĩ đại nằm sâu bên dưới lòng đất. Trong một ghi chép của Oztalemda, một vị tướng quân thời Đế Tam sau khi trở về từ vương quốc Người Lùn có đoạn:

“Hoàng đế Người Lùn Minerda thống trị đến một trăm hai mươi thành trì, hết thấy được kết nối bởi những thông đạo và mê cung vô cùng rộng lớn...”

Minerda di dời kinh đô xa về phương Bắc để đẩy mạnh việc khai thác khoáng sản và sản xuất thủ công. Trong thời kỳ hưng thịnh này, Người Lùn xây dựng thành thị bên dưới mọi vùng lãnh thổ của con người. Để nối liền chúng với nhau, những Thông Đạo Sâu được

xây dựng như một mạng lưới giao thông ngầm vĩ đại. Ngoài ra, những kiến trúc sư và kỹ sư Người Lùn còn tạo ra nhiều kỳ quan dưới lòng đất khác như: Đền Thờ Đá, Hồ Pha Lê...

Sau khi trận chiến phân ly Đế chế của loài người diễn ra, Đế quốc của Người Lùn lâm vào khủng hoảng. Nội chiến tranh giành quyền lực trong nội bộ quý tộc Người Lùn trở nên khốc liệt. Hơn một vạn năm trước, Bóng tối nhúng tay vào thế giới của Người Lùn, Dã Nhân cùng vô số loài quái vật tràn ngập Thông Đạo Sâu và các thành trì lớn. Bất đồng giữa hoàng tộc và các chiến binh đã dẫn tới việc thất bại trong cuộc chiến bảo vệ các thành trì. Sự sụp đổ của Đế chế Người lùn diễn ra như lũ quét đã đẩy chủng tộc Người Lùn đến bờ vực diệt vong. Đa số những công trình bên dưới lòng đất bị tàn phá dữ dội, hầu hết các thành trì đều đã bị bỏ hoang. Một số lượng lớn Người Lùn di tản lên mặt đất và sống cùng với con người. Một số khác tập hợp thành những cộng đồng nhỏ, tiếp tục cuộc sống khai khoáng bên dưới lòng đất, họ di chuyển liên tục qua các thành trì tan hoang nhằm tránh xa những mối hiểm nguy tràn ngập trong những

thông đạo.

Trên thực tế, hiện tại, vẫn còn một vương quốc Người Lùn tồn tại, đó là vương quốc của Balmar nằm ở bên dưới khu vực phía Bắc vương quốc Konarz. Ghi chép cho rằng tại vương quốc này đã từng có một kiến trúc sư vô cùng tài giỏi tên là Hyazin, ông ta đã sáng tạo ra những Chiến Binh Đá khổng lồ, nhờ đó mà thành trì ấy trụ vững trong một thời gian dài. Về sau Hyazin đột ngột biến mất, người ta cho rằng Bóng tối đã tiêu diệt ông ta. Bí mật về kỹ thuật chế tạo Chiến Binh Đá cũng theo đó mà thất lạc. Tổ tiên của Balmar dùng lượng lớn thuốc nổ, san lấp Thông Đạo Sâu nối liền những công trình khác với vương quốc của mình, từ đó cách ly vương quốc này khỏi Đế chế Người Lùn đã sụp đổ.

Người Lùn không giống Tiên Yêu và Con người, họ không thể bước chân vào Cõi Mộng do giấc mơ của Người Lùn thường rất ngắn và rất nông. Người Lùn không có khả năng học pháp thuật cũng như sử dụng pháp thuật. Trong lịch sử, chưa từng ghi nhận bất kỳ một pháp sư nào thuộc chủng tộc này. Tuy nhiên, Người Lùn có một khả năng vượt bậc về sáng tạo và sự khéo

léo trong sản xuất thủ công. Tại những thành trì cổ của Người Lùn, người ta tìm thấy vô số máy móc kì lạ, những công cụ lao động và vũ khí có sức công phá cực lớn. Bên cạnh đó, Người Lùn còn là những thợ mỏ siêu hạng, qua lịch sử hàng trăm vạn năm, Người Lùn khai phá rất nhiều loại khoáng sản có thuộc tính ma thuật. Họ lợi dụng sức mạnh tiềm ẩn từ những loại khoáng vật đó để gia tăng sức mạnh cho vũ khí hoặc mũ giáp. Chiến Binh Đá khổng lồ là một trong những sáng tạo đỉnh cao của Người Lùn. Truyền thuyết kể rằng, Hyazin đúc ra hàng trăm bộ giáp bằng đá khổng lồ, sau đó sử dụng những chiến binh tình nguyện khoác lên người, liền sau đó ông ta nung chảy một loại đá ma thuật rồi đổ đầy vào những bộ giáp. Bằng cách đó, những chiến binh Người Lùn kết hợp vĩnh cửu với giáp đá, trở nên bất tử và sở hữu sức mạnh kinh người. Tuy nhiên sau khi Hyazin mất tích, không còn ai biết cách vận hành những Chiến Binh Đá nữa, phát minh này cũng dần chìm vào quên lãng. Người Lùn cũng đúc nên những quyền trượng hoặc vũ khí mang thuộc tính ma thuật rất à nhiều pháp sư đã và đang sử dụng, chẳng hạn như quyền trượng sét bằng đá ma thuật màu đen của Ma Kết hay thanh kiếm cực hỏa

cực nhiệt của Sư Tử.

Nói về người lùn, người ta còn hay nhắc đến những kho báu của họ. Người lùn là bậc thầy khai khoáng và kiến tạo vì vậy trong suốt quá trình lịch sử lâu dài, những vương quốc Người Lùn cũng sở hữu một lượng khổng lồ những báu vật đủ khiến cho bất kì kẻ nào trên thế gian thèm muốn. Tuy nhiên Người Lùn bảo vệ kho báu vô cùng chặt chẽ, hoàng tộc thời xa xưa đã ra lệnh cho kiến trúc sư xây dựng vô số những cạm bẫy và mê cung bao bọc quanh những kho báu. Nếu không có những bản đồ đặc biệt hoặc chỉ dẫn từ những hậu duệ của Người Lùn thì việc săn tìm những kho báu này chẳng khác nào đi tìm lấy cái chết.

Cả ba người đã bước qua đại sảnh, cánh cửa sắt khổng lồ vẫn đang được khóa chặt. Bạch Dương lên tiếng hỏi.

- Người nói xem cánh cửa này làm cách nào mà lay chuyển nổi.

Gombi cười tinh quái, hất giờ một ngón tay ý bảo

hãy xem đây rồi nhanh chóng phóng cái thân hình mập mạp đến một góc của cánh cổng. Tại đó, trên vách đá có một bức phù điêu hình một chiến binh bằng đá to lớn lực lưỡng. Bức phù điêu được ghép bởi chín mảnh nhỏ hình vuông. Gombi giải thích.

- Tổ tiên của chúng ta là những người rất am hiểu về kiến trúc và thiết kế những cơ quan, vì vậy bất kỳ cánh cửa nào cũng đều có một cơ chế riêng.

Nói đoạn, Gombi đưa bàn tay mập mạp ấn liền sáu cái vào những mảnh nhỏ của bức phù điêu. Việc ấn phù điêu này rõ ràng cũng theo một quy luật nhất định, cũng như một dạng mật khẩu để thông hành. Tuy nhiên ngoài người lùn ra thì không ai có thể biết được. Sau khi ấn xong, Gombi dùng hai tay kéo tấm phù điêu sang phải, cả chín mảnh ghép nhẹ nhàng trượt qua một bên. Lập tức, cánh cổng sắt khổng lồ rên lên một tiếng nặng nề rồi ì ạch mở ra.

- Đi nào hai vị, cánh cổng này chỉ mở ra trong một thời gian ngắn mà thôi. – Gombi giục.

Bạch Dương và Sye nhanh chóng theo gã vào trong. Thông Đạo Sâu hóa ra chính là một con đường được thiết kế cẩn thận nằm sâu bên dưới lòng đất. Bên dưới mặt đất được lót bởi một loại gạch men đặc biệt có màu đỏ rất đẹp. Tuy nhiên dường như qua rất nhiều năm tháng không tu dưỡng, nơi này cũng không tránh khỏi có những chỗ sụp lở và tàn phá. Bước vào Thông Đạo Sâu, ánh lửa của Bạch Dương đã không còn cần thiết bởi vì hai bên lối đi của thông đạo đã có hai dòng dung nham đỏ rực làm nguồn sáng. Hơi nóng tỏa ra từ đó khiến không khí trong thông đạo có vẻ bí bưng. Vừa đi Gombi vừa giảng giải.

- Phía trước chúng ta khoảng một dặm nữa sẽ có một đền thờ được gọi là Đền Thờ Đá. Người Lùn chúng tôi không thờ thần linh như các vị mà thờ Đá. Vì đá chính là nền tảng của nền văn minh người lùn. Cha tôi nói, ở Đền Thờ Đá có cất giấu hai báu vật, một chính là thứ vũ khí mang thuộc tính cực hỏa do chính kiến trúc sư, thợ rèn tài ba nhất để chế Người Lùn là Hyazin luyện thành, và báu vật thứ hai chính là quyển ghi chú của Hyazin. Ai có được hai báu vật đó có thể làm chủ đội

quân chiến binh đá khổng lồ của Hyazin. Tuy nhiên hai thứ báu vật đó không dễ tìm kiếm.

- Ta cũng đã từng đọc qua những câu chuyện về Hyazin trong thư viện của Hội đồng. Ông ta quả là một nhân vật xuất chúng của chủng tộc Người Lùn. – Sye bình luận.

- Thật sang khoái khi biết Giáo hội của các vị cũng quan tâm nghiên cứu về lịch sử của Người Lùn. – Gombi nói, kèm theo một tràng cười khoái chí.

- Cũng có thể do bọn họ quan tâm đến những kho báu của tổ tiên nhà người. – Bạch Dương.

- Sau khi đế chế của bọn ta sụp đổ thì những kho báu đó xem như là của thiên hạ. Ai kiếm được thì là của người đó. – Gombi nói sang sảng. – Nhưng xin hai vị nhớ cho là những kho báu của Người Lùn không bao giờ dễ dàng mà chiếm đoạt.

- Thứ vũ khí mang thuộc tính cực hỏa mà người nói, rốt cục là gì ? – Bạch Dương đột nhiên thắc mắc. Bởi lẽ

nếu như nó là một thứ vũ khí mang quyền năng của lửa thì rõ là quá thích hợp ột hỏa pháp sư như chàng sử dụng.

- Ta cũng không rõ, ta nghe kể rằng, thời đại của Hyazin cũng là lúc để chế loài người loạn lạc. Không ít những vị tướng sĩ loài người đã tìm đến Hyazin để mong được đúc cho những thứ vũ khí tốt nhất. Thế nhưng Hyazin chỉ nhận lời của những người mà ông ta thực sự kính nể. Người khiến ông ta tạo ra một thứ vũ khí mang thuộc tính tối cao của lửa ắt phải là một tướng quân vĩ đại. Chẳng biết phần còn lại của câu chuyện là thế nào, chỉ biết dường như vị tướng quân đó chỉ mượn thứ vũ khí này trong một thời gian. Sau chiến tranh ông ta đã đích thân đến Đền Thờ Đá để hoàn trả cho Hyazin. Hyazin đã đặt nó vào trong những cơ quan bảo vệ hết sức cẩn mật cho nên ngoài ông ta ra, cho đến nay vẫn chưa ai chiếm hữu được.

Mãi mê nói chuyện, hai pháp sư cùng Gombi không để ý mình đã đến trước Đền Thờ Đá tự bao giờ. Đền Thờ Đá nếu so với cái sảnh ở cửa hang ban nãy thì còn rộng lớn hơn gấp mấy lần. Ở chính giữa đền thờ, một

cột đá lờm chờm không lồ đâm thẳng xuống từ trần hang, đến mặt đất, những dải đá lan ra như rễ của một cây cổ thụ. Thoạt nhìn cứ tưởng đó là hóa thạch của một thân cây khổng lồ. Ba con người bên dưới cột đá chẳng khác nào ba con kiến nhỏ. Trên cột đá, vô số hình điêu khắc được chạm trổ theo từng khoanh một. Nhìn đơn sơ cũng có thể nhận ra, những hình ảnh đó chính là lược sử thưở sơ khai của nền văn minh Người Lùn. Ở đằng sau cột đá khổng lồ đó là mười hai bức tượng đá chiến binh khổng lồ đang ở tư thế chiến đấu, nét mặt vô cảm, cơ thể cường tráng cao đến hơn mười thước.

- Đó chính là những chiến binh đá khổng lồ. – Gombi chỉ tay về phía đó.

- Là thật ư ? – Sye ngạc nhiên hỏi.

- Phải, họ đều là thật. Tuy nhiên từ sau khi Hyazin mất tích thì họ chỉ đơn thuần là những tượng đá vô hại. – Gombi cười. – Tôi đề nghị chúng ta nên dừng chân một chút trước khi đi tiếp. Còn khoảng nửa ngày đường nữa thì sẽ đến nơi thôi.

Đi mãi cũng đã thấy mệt mỏi, Bạch Dương và Sye cũng đồng ý.

- Tôi sẽ đi vòng quanh nghiên cứu một vài thứ của tổ tiên nếu các vị không phiền. – Gombi mỉm cười cúi chào hai pháp sư rồi lẩn mất đằng sau cột đá khổng lồ.

Sye chọn một chỗ sạch sẽ rồi ngồi xuống. Bạch Dương thì tò mò đến ngắm nghía mấy bức tượng chiến binh.

Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên, hai pháp sư cảm nhận một rung động. Đất đá trên trần hang rơi xuống lộp độp. Sye lập tức đứng dậy, ngón tay vẽ kí hiệu ma thuật rồi nhìn về phía Bạch Dương. Ở đằng xa, Bạch Dương cũng đang hết sức kinh ngạc, chàng cầm quyền trượng, chăm chú nhìn về phía những tượng đá. Biết có sự bất thường, Sye nhanh chóng tiến đến bên cạnh Bạch Dương.

Đột nhiên, từ phía sau cột đá, Gombi hót hơ hót hã chạy ra, tay trái giấu diếm thứ gì đó vào trong người. Gã giục Bạch Dương và Sye.

- Hai vị, chúng ta cần phải rời khỏi đây ngay.

- Có chuyện gì vậy ? – Sye giận dữ hỏi.

- Xin hai vị đừng hỏi nhiều. Những chiến binh canh giữ đền thờ đang nổi giận. Chúng ta phải chạy ngay để con giữ mạng. – Cái thân hình béo lùn của Gombi quỳnh quáng cả lên.

Bạch Dương liếc nhìn mười hai tượng đá rồi nói.

- Những chiến binh canh giữ đền thờ ? Chẳng phải người nói họ chỉ là những bức tượng vô hại ?

Gombi né tránh không trả lời câu hỏi đó. Đoạn, gã quay lưng, bỏ chạy ra cửa điện. Cái thân hình hần tuy nặng nề nhưng không ngờ lại rất nhanh khiến Bạch Dương và Sye chưa kịp trở tay. Nhưng không đợi gã người lùn kịp thoát khỏi điện thì một bóng đen khổng lồ lao xuống trước mặt hần.

“Âm”

Cú hạ cánh của chiến binh đá khổng lồ xuống nền đá

tạo ra một chấn động dữ dội khiến hết thầy Gombi cùng hai pháp sư lão đảo. Mặt đất nứt toác ra, khói bụi mù mịt. Bạch Dương kinh hãi nhìn lại, một trong mười hai chiến binh đá đã từ từ thể im như tượng thực hiện một cú nhảy vô cùng chính xác chặn ngay trước mặt Gombi. Gã người lùn không kịp né tránh đã bị lực va chạm của chiến binh đá đánh văng ra sau quay mấy vòng trên mặt đất, mặt mày trắng trợn. Từ túi áo Gombi, một quyển sách cũ kỹ rách rưới rơi ra ngoài.

- Quyển ghi chú của Hyazin ? – Sye lò mò đoán được thứ ở trước mặt.

Bạch Dương tức giận nhắm hướng Gombi hét.

- Thì ra chính ngươi đã khiến cho đám chiến binh này tỉnh giấc.

Gombi khô sở bò dậy.

- Ta...ta...

“Rắc..rắc...”

Âm thanh chuyển mình của mười hai bức tượng đá đã khiến hắn không thể nói hết lời. Đồng loạt các chiến binh đá bắt đầu chuyển động, bụi mù tỏa ra từ cơ thể chúng bao phủ khắp không gian. Các chiến binh đá giương cặp mắt phát ra ánh sáng xanh hung tợn nhìn về phía ba sinh vật nhỏ bé vừa cả gan đánh thức họ.

“Grừ ồ ồ...”

Các chiến binh đá gầm lên, rồi nhấc chân rời khỏi vị trí, ầm ầm tiến về phía ba kẻ xâm nhập. Mỗi bước chân của họ, mặt đất chấn động dữ dội. Đằng sau họ là một chiến binh đá đã đứng ngáng lối ra khỏi đền thờ, cả ba hoàn toàn bị bao vây.

Không một chút chần chừ, Sye vung tay, kiếm băng bay ra ào ạt, uy lực kinh người. Bạch Dương bên cạnh cũng nhằm hướng gã chiến binh đá ở cổng đền thờ phóng tới một luồng lửa dữ dội. Nhưng ý định mở đường tháo lui của Bạch Dương hoàn toàn thất bại, ngọn lửa mạnh mẽ tấp vào cơ thể chiến binh đá không để lại bất cứ một ảnh hưởng nào, ngược lại còn khiến cho tên người đá trở nên hung hãn hơn. Gã chiến binh gầm một

tiếng dữ dội rồi dùng nắm đấm đập mạnh xuống mặt đất, một luồng đất đá bị lực đập đánh văng lên hướng về phía Bạch Dương phóng tới với tốc độ kinh người. Cũng may Bạch Dương đã được rèn luyện rất khắc nghiệt về kỹ năng chiến đấu nên chàng nhanh chóng phóng người sang bên và né được đòn. Gombi ở bên cạnh cũng cực tốc lê cái thân béo phệ nấp vào một góc tường sau cột đá, phó thác cho hai pháp sư nọ giải quyết. Mười một mũi kiếm băng của Sye cũng không khá hơn, va chạm với cơ thể rắn chắc của chiến binh đá, những mũi kiếm gãy tan tành không để lại chút tổn thương. Thành tựu phát minh của Hyazin quả là có sức mạnh kinh người. Những chiến binh này chẳng những vô cùng mạnh mẽ mà còn có khả năng đề kháng cao với ma thuật. Những sát thương ma thuật bình thường gần như không gây tổn hại cho chúng.

Tình thế lúc này quả thực vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ suất trúng một đòn của người đá cũng đủ mất đi tính mạng. Mười hai chiến binh đá lần lượt xông đến ra đòn tới tấp, những cánh tay khổng lồ như những cột đá tấn công từ bốn phía. Bạch Dương và Sye phải liên tục

di chuyển với sự cảnh giác rất ỏi không bị trúng những cú quật trời giáng đó. Bạch Dương vùng quyền trượng cầm mạnh xuống mặt đất, một vòng lửa xoáy quanh cơ thể chàng rồi nhanh chóng quét ra xung quanh. Sức ép của luồng lửa mạnh đến mức đánh mười hai chiến binh đá lùi về sau hơn mười bước. Nhưng hoàn toàn không gây bất cứ một thương tích nào. Quả là đá thì trơ với lửa, có đốt đến cỡ nào cũng không cháy.

Thấy pháp thuật của Bạch Dương vô hiệu lực, Sye cắn môi, đưa mũi gươm lên cao, một tay vạch lên không trung một hình bông tuyết, rồi dùng lưỡi gươm xuyên qua tâm của kí hiệu đó, lập tức, kí hiệu bùng sáng. Từ trong không gian, không khí hội tụ quanh mũi gươm và nhanh chóng hóa lạnh. Chỉ trong phút chốc, Sye đã huy động được một cỗ không khí lạnh cực lớn ở trước mặt nàng. Đoạn, nữ pháp sư hét một tiếng, tay trái vùng ra trước ra lệnh cho cỗ không khí lạnh nhằm hướng mười một chiến binh đá mà tấn công. Luồng không khí áp tới như vũ bão nhanh chóng làm hơi nước ngưng tụ trên người các chiến binh đá tạo thành băng tuyết. Băng dày đặc phủ trên người đá khiến chúng bất động không tài

nào di chuyển được, chỉ còn ánh mắt le lói đằng sau lớp băng vẫn chằm chằm nhìn hai pháp sư. Bằng cách tương tự, Sye khóa chặt người đá còn lại, tạm thời ngăn chặn được sự tấn công dữ dội của các chiến binh đá.

Bạch Dương ở bên cạnh, ngay lập tức phóng về phía Gombi một cách giận dữ. Một tay chàng nắm cổ áo gã người lùn vạt ra đất, tay còn lại nắm quyền trượng chĩa một ngọn lửa ngàn ngạt cháy vào mặt hắn.

- Người dụ bọn ta đến đây chính là vì muốn chiếm đoạt kho báu ?

Gombi sợ hãi đến tái mặt. Hắn lắp bắp giải thích.

- Ta...ta...cũng chỉ là vì bất đắc dĩ.

- Hãy cho ta một lý do để không lấy ngay cái mạng của nhà ngươi ngay lúc này. – Bạch Dương cảm thấy máu nóng đã lên đến đỉnh đầu.

Sye đứng ở đằng xa cũng hướng ánh mắt về phía Bạch Dương và Gombi, tuy nhiên nàng không có ý định can ngăn.

- Thôi được. Ta xin được nói thật với hai vị. – Gombi mếu máo. - Ta chính là con trai của quốc vương Balmar đệ thập tam. Và cũng là hậu duệ duy nhất của Minerda. Ngày xưa tuy tổ tiên của chúng ta nhờ tự cách ly khỏi đế chế nên mới tồn tại được đến nay, nhưng tình hình của vương quốc hiện tại là vô cùng nguy kịch. Bọn Dã Nhân đã tìm được đường vào vương quốc Balmar. Chẳng mấy chốc chúng sẽ kéo quân đến. Vương quốc chúng tôi hiện nay vô cùng đơn độc. Không thể nhờ ai cứu viện. Càng không thể nhờ đến loài người. Chính vì lý do đó mà ta cần phải tìm được cách để điều khiển các chiến binh đá khổng lồ. Như vậy, Balmar mới có hy vọng tồn tại.

Gombi nhìn sang Sye với ánh mắt rơm rớm nước mắt.

- Khi ta được hai vị cứu thoát, cũng từng nghĩ hai vị là ân nhân, không thể phiền đến hai người giúp đỡ ta. Tuy nhiên ta đi tìm báu vật một thân một mình, chắc chắn nếu gặp phải Dã Nhân nữa thì tất không giữ được mạng. Thế nên ta mới nảy ra ý định đi cùng với hai vị. Thực chất thông đạo này hoàn toàn có thể đến được bên

kia thung lũng. Ta không có lửa hai vị đầu. Ta định sau khi lấy được báu vật thì sẽ dẫn hai người qua thung lũng. Ta thực không hề biết khi lấy quyền ghi chép của Hyazin lại có thể đánh thức các chiến binh đá khổng lồ. Ta không có ý hại hai người đầu.

- Thôi được rồi. Việc quan trọng hiện tại là làm sao để cho đám chiến binh này ngủ trở lại. Pháp thuật của ta không thể giữ được lâu. – Sye nói.

Bạch Dương thu lại ngọn lửa trên quyền trượng rồi bỏ Gombi ra. Gã người lùn khỏ sở đứng dậy, lôi ra quyền ghi chép.

- Ta tin rằng Hyazin có ghi lại cách để phong ấn những chiến binh đá ở trong này.

- Người mau xem thử. – Sye nói.

Bỗng lúc đó, từ phía những chiến binh đá bị đóng băng bắt đầu phát ra những âm thanh “răng rắc”. Ban đầu nhỏ, nhưng sau thì lớn dần. Hai pháp sư lập tức quay lại nhìn thì thấy trên lớp băng bao bọc người đá bắt

đầu có những lằn nứt đang lan dần ra.

- Khẩn trương lên. Chúng sắp phá vỡ băng rồi. – Sye giục.

- Đợi một chút. – Gombi run rẩy lật quyển ghi chép.
– Để điều khiển chiến binh đá khổng lồ cần phải giải một câu đố của Hyazin...lời giải đáp là gì nhỉ...

“Rắc, rắc, ầm” Một chiến binh đá đã phá tung lớp băng trên mình, hấn gằm lên giận dữ rồi quay sang những chiến binh đá khác. Bằng một động tác nhanh và gọn, gã chiến binh đá đập vỡ những lớp băng bám trên người những người đá còn lại. Bạch Dương tức thì xông tới, quyền trượng quét trên nền đất tạo ra tia lửa bắn tung tóe. Đoạn, chàng phóng người lên không trung, quyền trượng xoay mấy vòng, lửa ngùn ngụt bao phủ chiều dài cây trượng. Bằng tất cả sức lực, Bạch Dương giáng cột lửa đỏ thẫm vào đỉnh đầu của một chiến binh đá. Chỉ thấy cái đầu của chiến binh đá kêu một tiếng rắc rồi xuất hiện một đường nứt sâu hoắm. Từ trong đường nứt, ánh sáng xanh phát ra dữ dội. Chiến binh đá loạng choạng khụy xuống. Bạch Dương nhẹ nhàng đáp xuống

bên cạnh.

Nhưng ở đằng xa, Sye dường như đã nhận ra sự bất thường. Cái đầu bị thương nặng của chiến binh đá nọ, chỉ trong một thời gian ngắn bắt đầu phục hồi. Đất đá xung quanh tự động kéo đến lấp vào khe nứt do Bạch Dương gây ra.

- Quái quỷ ! Bọn chiến binh này không thể chết được.
- Bạch Dương kinh hãi.

- Bọn chúng được tiếp cho nguồn sinh lực bất tận từ đá ma thuật. - Sye nói.

Cùng lúc đó, tên chiến binh đá vừa phục hồi đứng phắt dậy. Hấn quơ cánh tay khổng lồ giáng thẳng xuống vị trí Bạch Dương đang đứng. Đòn tấn công quá nhanh khiến Bạch Dương không kịp tránh né. Sye lại ở quá xa nên không thể ra tay tương trợ. Bạch Dương nhắm mắt nghĩ đến cảnh mình tan xương nát thịt dưới đòn tấn công đó, tuyệt vọng chờ cái chết. Một khắc, hai khắc trôi qua, vẫn chưa thấy cánh tay nọ giáng xuống. Bạch Dương dường như hóa đá. Mất một lúc lâu sau, chàng mới dám

mở mắt nhìn thì nhận ra, tên người đá đang đứng bất động, cánh tay không lơ vẫn ở tư thế giáng xuống. Nhưng ánh mắt thì đã trở nên xám xịt không còn ánh sáng xanh nữa. Chàng nhìn ra xung quanh thì thấy mười một tên còn lại cũng đã trở về trạng thái bất động. Ở đằng xa, Sye cũng hết sức kinh ngạc. Bạch Dương khẽ lau giọt mồ hôi lạnh trên thái dương rồi quay nhìn Gombi. Gã người lùn vẻ mặt hớn hờ.

- Thành công rồi ! Ha ha ! Thành công rồi ! Ta đã biết cách điều khiển các chiến binh đá không lơ.

Bạch Dương thoáng có ý nghĩ muốn xông đến cho gã này một trận, nhưng nghĩ lại Gombi cũng vừa cứu chàng một mạng nên đành thôi.

Gombi tiến đến bên một người không lơ đá, bàn tay ngắn ngủn vỗ vỗ lên cơ thể của các chiến binh với vẻ đặc chí. Đoạn, hắn quay sang Bạch Dương nói.

- Ta biết ngài có lẽ vẫn còn trách ta đã đẩy hai vị vào nguy hiểm.

- Còn phải nói. – Bạch Dương cộc lốc.

- Cho nên ta muốn tặng cho ngài một món quà. –
Gombi mỉm cười bí ẩn.

Bạch Dương nghi hoặc nhìn gã người lùn. Gombi nhanh như cắt chạy đến kéo tay Bạch Dương dẫn đi theo hắn. Sye lấy làm lạ cũng đi theo.

- Ban nãy khi đọc quyển ghi chép, ta cũng đồng thời tìm ra nơi Hyazin cất giữ báu vật thứ hai, cũng chính là loại vũ khí cực hỏa. Ta thấy ngài là một hỏa pháp sư, nhất định báu vật này sẽ hữu dụng.

Nói đoạn, Gombi đến gần một góc của cột đá khổng lồ ở trung tâm của Đền Thờ Đá. Tại đó, có đặt một cái bàn nhỏ. Mặt bàn được phân đôi bởi một rãnh lớn, trên rãnh là một vật nhỏ trông như chiếc thuyền. Ở một bên mép bàn được đặt sáu bức tượng nhỏ. Ba bức mang hình hài của những thầy thu vận áo chùng. Ba bức tượng còn lại là ba con quỷ dữ đang nhe nanh múa vuốt. Gombi giải thích.

- Đây chính là câu đố mà Hyazin đã nhắc tới trong quyển ghi chép. Chỉ cần giải được nó thì kho báu sẽ mở ra.

Bạch Dương nhìn cái bàn nhỏ với ánh mắt khó hiểu.
Gombi bật cười.

- Hyazin là một người thông minh thế nên ông ta ưa thích những câu đố cũng phải. Yêu cầu của Hyazin là, chúng ta bằng cách nào đưa cả sáu nhân vật này qua sông, biết rằng thuyền chỉ chở được hai nhân vật một lượt và ít nhất một nhân vật ồi lượt và ở mỗi bờ số thầy tu không được ít hơn số quỷ. Bằng không thầy tu sẽ bị quỷ ăn thịt.

Bạch Dương đưa tay toan chạm vào một bức tượng nhỏ thì liền bị Gombi ngăn lại.

- Câu đố này chỉ được giải một lần duy nhất, bằng không ngài sẽ lại đánh thức chiến binh đá và chúng sẽ truy sát bằng được kẻ muốn tiếp cận kho báu của Hyazin. Hãy để cho ta.

Nói rồi Gombi lấy ngón tay chạm nhẹ vào hai bức tượng quý. Lập tức, hai bức tượng sống dậy, lồm lỏi tiến lên chiếc thuyền nhỏ. Chiếc thuyền di chuyển qua bên kia rãnh, một tượng quý bước xuống, co mình ngồi im thín thít. Chiếc thuyền cùng một con quý trở về bên này sông, Gombi lại lệnh ột quý nữa lên thuyền sang sông. Một quý mang thuyền trở về, và hai tu sĩ được lệnh chậm rãi lên thuyền. Bạch Dương kinh ngạc nhìn cơ quan tự hoạt động trong lòng thẳm thán phục Hyazin. Khi thuyền đã sang bên kia sông, một quý lên thuyền một tu sĩ lên bờ. Gombi tiếp tục lệnh cho thuyền chở một quý một tu sĩ trở về. Quý lên bờ, tu sĩ còn lại lên thuyền sang sông. Và cuối cùng là một quý trở về đón con quý còn lại sang bờ bên kia. Câu đố vừa giải xong, lập tức cái bàn nọ nứt toác rồi vỡ tan tành. Cột đá khổng lồ chuyển mình rặng rắc, những kẽ đá rần rần mở ra hé lộ sâu bên trong một vật sáng lòa. Một cây quyền trượng bằng vàng với một viên đá màu đỏ như nham thạch ở một đầu trượng. Tại trung tâm của viên đá, một ánh lửa rực rỡ chậm chậm xoay tỏa ánh sáng ra xung quanh. Gombi nhẹ nhàng lấy cây quyền trượng ra khỏi hốc đá.

- Hỏa Thiên thạch. Một loại đá rơi xuống từ Thần Giới mang quyền năng ma thuật thuần khiết của lửa. – Gombi nói. Ánh mắt không giấu được sự hoan hỉ. – Tôi đã từng thấy qua ghi chép về loại đá này trong sách vở. Xưa kia nó từng là thứ khoáng thạch trân quý nhất mà mọi thợ rèn người lùn ao ước tìm được. Không ngờ Hyazin lại có thể sở hữu nó. Thứ vũ khí này hoàn toàn vượt khỏi giới hạn của phạm giới. Đây có thể gọi là Thần binh. Một vũ khí của thiên thần.

Đoạn, Gombi trao lại cho Bạch Dương cây quyền trượng và nói.

- Đạo quân những chiến binh không lồ là báu vật quý giá nhất của vương quốc chúng ta. Còn báu vật này, hãy xem như là Người Lùn đền đáp lại cho ngài.

Bạch Dương xúc động nhận lấy thanh quyền trượng. Thiên thần vũ khí vừa chạm vào tay, chàng đã thấy một luồng sức mạnh chưa từng có tràn ngập khắp cơ thể.

- Thật phi thường. Thứ vũ khí này gia tăng quyền năng ma thuật của ta lên gấp trăm lần.

Ở bên cạnh Sye cũng thích thú ngắm nhìn báu vật lấp lánh trên tay Bạch Dương, trong lòng trầm trồ ngưỡng mộ. Trên thế gian này có mấy ai có thể tìm được một vũ khí sánh ngang với nó.

Sau cuộc thám hiểm kho báu tại Đền Thờ Đá, Gombi dẫn hai pháp sư đến cuối thông lộ. Khi ra khỏi hang đá thì Bạch Dương và Sye nhận ra họ đã vào sâu trong lãnh thổ Cyrion từ lúc nào. Trên thực tế thông đạo dẫn ra cổng dẫn nước thuộc thành Toltera nằm phía Tây Nam thủ phủ Byon. Hai người chia tay Gombi tại đó và nghỉ ngơi tại Toltera hai ngày trước khi tiếp tục tiến về Byon để tìm đại tướng quân Ma Kết.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Phụ Lục 1

Phụ lục 1

Tyern - Cổ thần Số Mệnh/ Cổ thần May Rủi.

Sau đây là một bài viết giới thiệu về cổ thần Số Mệnh TYERN theo yêu cầu của các độc giả. Nên nhớ là, đây chỉ là những nghiên cứu và ghi chép của những cư dân Zodiacus. Hãy tưởng tượng mình là một cư dân Zodiacus đang đi tìm hiểu về các sinh vật kỳ lạ nhé ! ^^

TYERN

Quyển thứ hai trong bộ Các nghi thức phụng thờ thần linh do Yullian tư tế đời thứ mười của đền thờ Ánh Sáng gồm mười lăm quyển ghi lại cách bày trí lễ vật để thờ cúng những vị thần cổ. Xem đến chương thứ chín

mười hai thì có ghi chép như sau:

Phần một đoạn thứ sáu:

“Trong tất cả các hình thức lễ nghi từ thờ khai sơ cho đến mãi sau này tuyệt nhất không thể bỏ qua nghi thức cầu mệnh. Tư tế luôn vẽ kí hiệu Valknut(1) lên bàn tế đồng thời gieo xúc xắc để chọn ngẫu nhiên vật tế trong danh sách sẽ liệt kê. Bất cứ sai sót nào cũng có thể dẫn tới tai họa...”

Phần hai đoạn mười ba:

“Valknut là kí hiệu đại diện cho Số Mệnh. Ba hình tam giác một chính là quá khứ hay là thờ khai sinh, hai là hiện tại hay sự trưởng thành và ba chính là tương lai đồng thời cũng là cái chết. Diệt vong không phải là kết thúc mà chính là sự khởi đầu ột vòng tuần hoàn mới. Ba tam giác đan lồng vào nhau cũng là vì ý nghĩa đó...”

Bên dưới có minh họa của Yullian nét vẽ bằng tay:
(Xem hình đính kèm)

[IMG]

Trong Cổ thư Lịch sử Giáo hội Zodiacus đệ tam phần thứ tám – Các vị thần cổ và quyền năng tối thượng. Chương thứ hai mươi hai có nói về một vị thần nắm giữ quyền lực tối thượng của Số Mệnh chuyên đi gieo rắc những điều may rủi.

“Đấng Sáng Tạo đã tin tưởng những đứa con của mình đến nỗi ngài đã chọn một trong số chúng để trở thành chủ nhân muôn đời của Số Mệnh...”

“Số Mệnh kiêu ngạo và vô cùng tàn độc. Với quyền năng thao túng hiện tại, quá khứ và tương lai. Không một sinh vật nào trong toàn cõi vũ trụ có thể nằm ngoài bàn tay của nó. Một khi Số Mệnh đã kêu gọi, dù là những vì sao bất tử hay vàng Thái Dương chói lọi đều phải vụt tắt...”

“Số Mệnh không có hình hài cụ thể. Dù gặp được nó ở bất kì hình dạng nào phải luôn khắc cốt ghi tâm rằng Số Mệnh là hết sức bạo tàn và không hề khoan nhượng. Số Mệnh tuy bị giam cầm trong Cõi Mộng, nhưng giấc ngủ vĩnh hằng không ngăn được bàn tay nó vươn dài đến phạm nhân giới và thậm chí cả thần giới...”

Trong văn bản khảo cổ học đế chế của Haiteren tại thư viện hoàng gia Onyx có ghi:

“Nhiều tài liệu chứng minh, những thầy tu và giáo hội thời kì đầu của đế chế chúng ta đã từng nhận được những tín hiệu từ Số Mệnh qua những nghi lễ đặc biệt. Những buổi hiến tế diễn ra một cách sơ sài đều bị trừng phạt rất nặng nề...”

“Số Mệnh khi xuất hiện luôn cầm trên tay hai vật. Một là con xúc xắc bằng vàng và hai là chiếc đồng hồ chứa dòng cát bằng vàng. Khi con xúc xắc được gieo thì số phận của một kẻ đã được định đoạt. Không có thứ gì trên thế gian có thể thoát được số mệnh, ngay cả thần linh, thậm chí cả bản thân Đấng Sáng Tạo...”

Song Ngư, một nữ pháp sư có quyền năng nhìn trước Số Mệnh cũng đã từng nói.

“Số Mệnh là chủ nhân của cái chết, chính vì thế mà bất kỳ thứ gì có sự sống đều hãi sợ nó...”

Ngoài ra, như các bạn đọc giả cũng biết, người ta

vẫn thường có câu:

“Bạn không thể trốn tránh được Số Mệnh. Dầu ở tận cùng góc bể nó cũng sẽ tìm thấy bạn !”

Phần giới thiệu về Tyern đến đây là hết. Sắp tới Tyern sẽ xuất hiện trong bộ truyện. Đến lúc đó, các đọc giả sẽ được biết nhiều hơn ^^.

(1) Kí hiệu Valknut là của thần thoại Naury- Bắc Âu. Thor xin mượn để đưa vào truyện. Trên thực tế Valknut là kí hiệu của Odin. Nhưng trong bộ truyện thì mình chỉnh sửa lại một chút. Nhưng do cái này dù gì cũng là người Naury xưa đã nghĩ ra nên Thor giữ nguyên cái tên Valknut để không mang cái tiếng ăn cướp bản quyền của cổ nhân. ^^

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Phụ Lục 2

Phụ lục 2

Mẹ của Hết Thủy

Trong tuyển tập những câu chuyện cổ về thần Thông Thái Dwyn có kể một câu chuyện về một chàng trai tên là Erga, hoàng tử của thành Mellesia vĩ đại. Erga từ nhỏ đã khỏe mạnh hơn người, được học võ nghệ, kiếm thuật để trở thành một chiến binh dũng mãnh. Năm chàng mười tám tuổi, thành Mellesia và vùng lãnh thổ xung quanh gặp phải một đợt hạn hán lớn. Đói nghèo, bệnh tật kéo nhau tìm đến khiến dân chúng Melle

sia phải sống trong cảnh lầm than, ngay cả hoàng gia cũng không tránh khỏi tai kiếp. Đau khổ trước cảnh người dân chịu khổ, Erga cầu xin Đấng Sáng Tạo và

thần linh thương xót, nhưng mọi việc vẫn không hề thay đổi. Cuối cùng Erga quyết định lặn lội về phương Bắc xa xôi để tìm đến Đền thờ Ánh Sáng. Tại đây, chàng đã gặp Dwyn, vị thần thông thái nhất trong tất cả các vị thần. Dwyn nói với chàng rằng:

- Hồi hoàng tử Erga đáng thương, câu trả lời mà chàng đang tìm kiếm không phải ở đây. Sự thống khổ mà Mellesia đang gánh chịu chính là do Số Mệnh gây ra và không một vị thần nào có khả năng thay đổi.

Erga tức giận trước câu trả lời đó, chàng hỏi Dwyn:

- Thế thì xin người hãy cho tôi biết ai đã tạo ra chúng tôi, ai đã tạo ra con người và đã để cho chúng tôi chịu khổ.

Dwyn mỉm cười hiền hậu:

- Mọi vật trên đời này đều có Mẹ cả ! - Dứt lời thần biến mất, để lại Erga một mình giữa đền thờ Ánh Sáng.

Khi Erga trở lại Mellesia thì tòa thành này đã trở nên hoang phế. Mọi sự sống đều đã chấm dứt. Con thịnh nộ

của Số Mệnh cuối cùng cũng biến mất để lại một tòa thành chết. Tại điện hoàng gia tan hoang, Erga đau khổ ngồi khóc bên cạnh xác của cha mẹ mình. Chợt, có một giọng nói đầm ấm và dịu dàng vang lên.

- Người vẫn còn chưa nhận ra lý do hay sao ?

Erga quay lại, một người đàn bà tuyệt đẹp vận áo trắng dài, nhẹ nhàng tiến đến từ cửa điện. Đôi chân trần bước đi không một tiếng động.

- Bà nói sao ? - Chàng ngạc nhiên hỏi.

Người đàn bà khẽ vuốt nhẹ mái tóc và gương mặt đầy nước mắt của chàng, ánh mắt bao dung như là biển cả.

- Cha của các người tạo ra các người để rồi bỏ rơi các người. Vì vậy các người cầu nguyện. Các người tưởng rằng Đấng Sáng Tạo ngài ta sẽ lắng nghe. Nhưng thực tế ra, con người chỉ là một trong số hàng trăm triệu giống loài sinh vật mà ngài ta tạo ra trong lúc rảnh rỗi. Lại còn là một giống loài yếu ớt và mong manh. - Người

đàn bà khẽ dừng rồi giơ một ngón tay lên và nói tiếp. -
Còn một người mẹ thì sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi những
đứa con của mình. Tất cả các người đều là con ta,
chính vì vậy mà ta sẽ bảo bọc các người.

Nói rồi, người đàn bà khẽ nhắm mắt, hai tay dang
rộng, thoáng nhìn tựa như một con thiên nga đang tung
cánh. Rồi từ cơ thể bà, muôn trùng ánh sáng tỏa ra chói
lòa khắp không gian. Ánh sáng màu nhiệm bao phủ tòa
cung điện rồi lan rộng ra cả tòa thành Mellesia. Chỉ trong
nháy mắt, mọi sinh vật dưới luồng ánh sáng ấy như được
tiếp cho nguồn sinh lực vô hạn. Cây cối sinh sôi, con
người và gia súc trở về từ cõi chết. Sau đó, người đàn bà
mỉm cười rồi biến mất trước con mắt kinh ngạc của
Erga. Khi chàng định thần lại thì thấy cha mẹ mình cũng
đã hồi sinh. Từ đó thành Mellesia lại bắt đầu một cuộc
sống mới thậm chí còn thịnh vượng và sung túc hơn
trước.

Câu chuyện về Mellesia và người phụ nữ kỳ lạ vẫn
còn là một bí ẩn trong lịch sử của Zodiacus. Vì theo tài
liệu lịch sử của lục địa thì chưa từng có một tòa thành
nào mang tên Mellesia. Tuy nhiên trong câu chuyện lại

có nhắc đến đền thờ Ánh Sáng là một địa danh có thật. Nhiều nhà sử học của Đế chế cho rằng Mellesia trong truyện có lẽ là một tòa thành từng tồn tại ở phía nam lưu vực sông Eve bắt ngang qua miền trung tâm Cyrion ngày nay. Con sông này được đặt tên cũng là dựa vào truyền thuyết đó. Eve được hiểu ngầm là người phụ nữ đầu tiên của phạm giới hay còn gọi là Mẹ của hết thảy.

Mẹ của hết thảy còn xuất hiện trong nhiều ghi chép và những mẩu chuyện nhỏ khác, nhưng không có văn bản nào là thực sự đáng tin cậy. Không ai có thể nói được bà ta thuộc vào tầng lớp sinh vật nào. Chỉ biết rằng Mẹ sở hữu quyền năng phục sinh tối thượng cùng nhiều khả năng khác. Bà ta có thể đem bất cứ thứ gì trở về từ cõi chết. Theo như truyền thuyết trên thì có lẽ Mẹ còn có thể đi nghịch lại với những xếp đặt của Số Mệnh. Không thể xác định rõ rằng Mẹ hay TYERN- Cổ thần Số Mệnh ai già hơn ai hay ai hùng mạnh hơn ai. Nhưng có thể chắc chắn một điều rằng Mẹ chính là nhân vật nữ hùng mạnh nhất theo những khảo cổ thần học của cư dân Zodiacus tính cho đến hiện tại. Chính vì thế mà nhiều sử gia thời Đế Chế xếp bà ta vào hàng Cổ thần, tuy

nhien một Cổ thần thì không thể tự do đi lại tại phạm giới. Vì vậy sự phân loại này sớm bị bác bỏ.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Phụ Lục 3

Phụ lục 3

Phù thủy rừng sâu

Rất nhiều năm về trước, có lẽ là giai đoạn trung kỳ của Đế Chế đệ nhất, ở miền Tây Nam của lãnh thổ Onyx ngày nay đã từng có một tòa thành tên gọi là Huon. Lãnh chúa của tòa thành là vua Ovantine giàu có. Truyền thuyết kể rằng, trong một lần đi săn trong khu rừng phía nam dãy Eura, Ovantine đã gặp một người con gái vô cùng xinh đẹp tên là Scarlet sống một mình trong ngôi nhà gỗ nhỏ trên đỉnh của một cây vân sam cổ thụ. Rung động trước sắc đẹp của Scarlet, Ovantine mang nàng về Huon và lấy làm vợ. Họ đã có một thời gian vô cùng hạnh phúc bên nhau rồi có với nhau hai người con trai và

hai người con gái. Cho đến một ngày, khi đi dạo dọc con sông nhỏ bên cạnh lãnh thổ Huon, hoàng hậu đã gặp một chàng thợ săn xinh đẹp và tài ba. Bấy giờ nàng mới nhận ra người mà nàng thật sự yêu thương không phải là Ovantine. Cùng chàng thợ săn nọ, Scarlet trốn chạy khỏi Huon bỏ lại chồng và bốn người con nhỏ để trở lại khu rừng năm xưa mà nàng đã từng sinh sống. Thời gian cứ thế trôi qua cho đến khi Scarlet nhận được một bức thư từ Ovantine nói rằng ông ta sắp trút hơi thở cuối cùng vì bạo bệnh, và ước muốn cuối cùng chính là được nhìn thấy nàng lần cuối. Vì tình nghĩa vợ chồng năm xưa, Scarlet cùng người yêu quay trở về Huon. Nào ngờ đó chỉ là một cái bẫy do Ovantine dựng nên. Chàng thợ săn bị giết hại còn Scarlet thì bị giam cầm. Đau đớn và phẫn nộ, Scarlet đã giao kèo với quỷ dữ để có được sự báo thù lên chồng cũ của mình. Tuy nhiên, sự việc đã vượt quá sự tưởng tượng của nàng, quỷ dữ sau khi giúp nàng giết chết Ovantine đã thừa cơ chiếm đoạt luôn linh hồn và thể xác của nàng. Scarlet trở thành một phù thủy hắc ám, chìm ngập trong thù hận điên cuồng. Trong cơn điên loạn, Scarlet đã tàn sát hết thảy người dân tại Huon kể cả con đẻ của mình. Sau khi tỉnh lại, nhận ra tội ác

của mình, Scarlet gào lên đau đớn rồi như kẻ mất trí, nàng lao vào khu rừng tối. Từ đó không còn ai nghe nhắc đến nàng nữa. Có người nói rằng nàng sau đó không lâu đã chết trong rừng sâu, nhưng cũng có những truyền thuyết cho rằng Scarlet sống rất lâu, thậm chí gần như bất tử. Và nàng thường xuyên rình rập trong khu rừng tối phía nam dãy Eura để dụ dỗ những người thợ săn lạc lối. Người ta cho rằng Scarlet có với bọn họ vô số những người con, nhưng tất thấy đều là con gái. Sau khi đạt được mục đích, nàng sẽ lấy mạng người tình của mình. Còn những người con gái của nàng thì khi lớn lên cũng sẽ trở thành phù thủy như mẹ mình. Người dân bản địa gọi họ là những Phù thủy rừng sâu.

Theo nhiều tài liệu cổ xưa ghi nhận thì Scarlet được xem là nguồn gốc của tất cả những phù thủy trên thế gian. Chưa từng có ghi nhận về sự hiện diện công khai của nàng, nhưng truyền rằng Scarlet sở hữu những quyền năng ma thuật vô cùng kỳ lạ và đáng sợ. Ngoài khả năng bùa chú và mê hoặc, Scarlet còn có thể tự do hóa thân thành nhiều nhân dạng và hình hài khác nhau. Với tuổi thọ vô hạn và năng lực hùng mạnh, Scarlet có

thể khiến ắt cứ một pháp sư hùng mạnh nào trên toàn cõi Zodiacus phải e dè.

Sự thật về những Phù thủy rừng sâu còn rất nhiều bí ẩn. Chưa ai từng thực sự chứng kiến qua sự tồn tại của một phù thủy tối cao như Scarlet, nhưng có rất nhiều lời đồn đại lan truyền trong giới thợ săn và lái buôn về những lần chạm trán với các Phù thủy rừng sâu. Người ta nói rằng họ là những thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, ánh mắt quyến rũ đến mê hồn nhưng tâm địa lại tàn bạo hơn cả loài rắn độc. Tuy nhiên, lời đồn vẫn chỉ là lời đồn. Giữa sự thật và những câu chuyện thêu dệt, ranh giới thực sự rất mơ hồ.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Truyền thuyết kể rằng, rất xa bên ngoài vùng nước hỗn mang, giữa đại dương hung tợn và muôn trùng bão lửa, là vùng đất của loài quỷ dữ.

Đó là một hòn đảo vô cùng rộng lớn, núi đá lởm chởm, dung nham hùng hực uốn lượn theo những dòng sông cạn khô tạo nên những mạch máu đỏ rực ngoằn ngoèo chảy qua lãnh địa của Bóng Tối. Nơi đó được gọi với cái tên Đảo địa ngục. Khác với Cõi Mộng, Địa ngục không phải là nơi linh hồn con người ta đến khi đã chết, Địa ngục chỉ là một hang ổ tại phạm giới nơi bọn quái vật và thế lực Bóng Tối lẫn tránh khỏi bàn tay của các vị thần trên đỉnh Eura. Tài liệu cổ xưa cho rằng, trước khi Zodiacus được bồi đắp nên giữa biển thì Đảo địa ngục đã tồn tại. Quỷ dữ và quái vật vốn dĩ là cư dân bản địa của

phạm giới. Khi Eurardian đến phạm giới, nhận thấy sự độc ác và dã man của những giống loài này, họ đã đánh đuổi thế lực Bóng Tối ra bên ngoài vùng nước hỗn mang. Căm hận trước sự xâm lược của Thần giới, Bóng Tối ngày đêm nung nấu ý định quét sạch loài người khỏi lục địa. Nhưng trước sức mạnh của vô thượng của Thần giới, quỷ dữ không thể đối địch nổi vì vậy chúng chỉ có thể lén lút thâm nhập vào lục địa, dụ dỗ và tấn công con người khi họ sa ngã hòng chiếm đoạt linh hồn của họ. Chúng trao cho con người khả năng ma thuật đen tối đổi lại linh hồn của họ sẽ bị thao túng vĩnh viễn. Những kẻ sở hữu ma thuật từ quỷ dữ được gọi chung là những phù thủy. Khác với pháp sư, quyền năng của phù thủy xuất phát từ sự hy sinh linh hồn cho Bóng tối, vì vậy bất kì sự thi triển ma thuật nào cũng đều phải trả một cái giá rất đắt.

Bầu trời phía trên đảo Địa Ngục cuộn cuộn một màu lửa, mây đen đặc như những cột khói khổng lồ, quần quai lượn lờ trong những cơn bão dữ dội. Hơi nóng rất bỏng từ những dòng sông dung nham hùng hực thiêu đốt không khí tạo nên những dòng đối lưu lãnh đăng,

tướng chừng con người ta chỉ vừa chạm phải dòng khí đó liền bị thiêu ngay thành tro. Thế nhưng trên một vùng đất rộng bạt ngàn đất đá, nham thạch lở nhồm, hàng ngàn loài quái vật to nhỏ đủ loại đang hì hục khuân vác nào là đất đá, nào là kim loại tiến về trung tâm của lãnh địa. Những con quái vật hiên ngang hành quân qua bầu không khí nóng chảy đó không một chút mỏi mệt, những cơ thể khổng lồ tua tủa sừng và gai nửa đen nửa đỏ nhìn từ xa lờn ngồn như những hòn nham thạch đang di chuyển. Tiếng thở hắt hè của chúng cùng những tiếng bước chân làm rung chuyển mặt đất hòa lẫn vào nhau tạo nên một âm thanh dễ sợ. Nếu có kẻ nào xúi quẩy chứng kiến được cảnh này hẳn cũng phải kinh hoảng đến mức hồn lìa khỏi xác. Phía trên chúng, lượn lờ vô số những loài quái vật bay cũng bận bịu với những công việc khác nhau. Tất cả đều đang trong một nhịp độ làm việc vô cùng khẩn trương.

Trung tâm của đảo Địa Ngục là một ngọn núi khổng lồ, lừng lững nhô lên giữa một vùng đất khô cằn nóng bỏng. Bên dưới chân núi, từng đoàn Dã Nhân, Cự Nhân ra vào như một đàn kiến. Ở hai bên dòng quái vật là

những con quỷ thủ lĩnh to lớn hơn rất nhiều, chúng há cái hàm tua tủa răng gặm thét thứ ngôn ngữ của Bóng Đêm. Cao bên trên đỉnh núi là một tòa điện âm u được đục đẽo vào trong vách đá, những điều khắc trên mái điện và cột đá đều thể hiện hình hài của vô số loài quỷ dữ sống động đến nỗi tưởng chừng như chúng được tạo nên bởi hóa thạch của những con quỷ thực sự. Tại cửa điện, có một sàn đá lớn nhô hẳn ra bên ngoài, lơ lửng trong không trung. Không một bậc thang nào dẫn đến chính điện từ chân núi. Không biết người sử dụng tòa điện này có thể lên đây bằng cách nào. Chỉ biết rằng, hiện tại, trên sàn đá ấy, một người thiếu nữ đẹp vô ngần đang đứng. Tà áo choàng đen bằng lông vũ lông lộng bay trong gió, thoáng nhìn ngỡ như một nữ thần. Gương mặt nửa bình thản nửa lạnh lùng, đôi môi đỏ khê mím. Hàng lông mi nàng cong vút hoàn hảo và ánh mắt mơ màng nhìn ra xa xăm. Đối với một kẻ xa lạ khi mới vừa gặp nàng, không ai có thể ngờ người con gái ấy lại có thể là nữ pháp sư Thiên Yết, chủ nhân của Bóng Tối hung tàn mà hơn bốn ngàn năm nay loài người vô cùng e sợ. Một làn gió khê thổi qua mái tóc nàng, rồi có tiếng người cất lên.

- Chủ nhân.

Nàng không trả lời, tư thế vẫn thông dong như cũ. Người đàn bà mới xuất hiện chính là Hắc Phu Nhân, khẽ đưa mắt nhìn nàng một cách ngạc nhiên. Đoạn, bà ta lại gọi.

- Chủ nhân. Thuộc hạ đã về.

Thiên Yết bảy giờ mới chớp mắt, nàng liền nhận ra dường như nàng đã đứng ở đó suốt bảy ngày liền và ánh mắt hướng về nơi ấy cũng bảy ngày liền không hề chớp lấy một lần. Nàng liền thử chớp mắt thêm vài cái nữa rồi thở dài nói.

- Ta dường như đã sống quá lâu đến nỗi bảy ngày trôi qua cũng chỉ như là một cái chớp mắt. - Một lời nói ra tựa như là nói với chính mình.

Hắc Phu Nhân bối rối không hiểu ý nàng. Thiên Yết liền nói tiếp.

- Hắc Phu Nhân bà xem, nếu như ta cũng như những nữ phạm nhân kia, già đi và xấu đi. Liệu đàn ông trên thế

gian này có thôi hỡi sợ ta hay không ? - Nàng dùng chữ đàn ông trên thế gian để thay thế ột kẻ duy nhất mà chỉ lòng nàng mới dám gọi tên.

- Sao nàng lại nói vậy ? Đàn ông trên thế gian không ai có thể cưỡng lại sắc đẹp của nàng. Chủ nhân à, nàng còn đẹp hơn cả những nữ thần của Thần giới. Và tất nhiên sắc đẹp của nàng là vĩnh hằng chứ không hạn hữu như nữ nhân tầm thường trên thế gian.

- Bà nói phải. Tất cả đàn ông trên thế gian này đều khao khát sắc đẹp của ta. Chỉ trừ một kẻ duy nhất... - Nói đến đây, ánh mắt nàng chợt trở nên băng lãnh, đôi bàn tay nắm chặt thành nắm đấm. Áo choàng lông vũ đột nhiên bùng lên phấp phới bay.

Lập tức cao trên bầu trời liền xuất hiện một đợt giông tố, sấm chớp liên hồi. Hắc Phu Nhân kinh hãi không hiểu mình đã nói sai điều gì.

- Chủ Nhân ! Người đừng nên nóng giận.

Trong khoảnh khắc, gương mặt Thiên Yết bỗng chốc

dẫn ra, ánh mắt trở lại bình thản như trước. Giông tố trên trời lúc đó cũng tan biến không một vết tích. Tưởng chừng như con người này vốn dĩ vẫn tĩnh lặng như nước. Rồi bằng một giọng hết sức nhẹ nhàng cùng một nụ cười đẹp đến mê hoặc, Thiên Yết nói.

- Chúng ta đi thôi. Chúa Quý bề hạ và Syran Cổ thần đang đợi. Không nên để bọn họ chờ lâu. Cho dù là các vị thần thì sự kiên nhẫn cũng phải có giới hạn.

*

Hành lang dẫn vào điện thờ Bóng Tối dài hun hút, ánh lửa từ những bó đuốc gắn trên tường đá hai bên lập lòe không đủ xua đi cái màu đen chết chóc của bóng đêm vĩnh hằng tràn ngập nơi đây. Thiên Yết và Hắc Phu Nhân lặng lẽ đi, màu y phục của họ gần như hòa hợp với cái không gian âm u xung quanh. Chỉ riêng gương mặt hoàn hảo, làn da trắng mịn màng của nữ chủ nhân Bóng Tối là nổi bật trên nền đó. Cuối hành lang, một cấu trúc rộng lớn tựa đền đài trải rộng ra, bốn bề bao bọc bởi vách đá hiên ngang được chạm khắc, đục đẽo vô số hình thù. Nhìn kỹ chúng chính là một biên niên sử của Zodiacus

từ khi Eurardian đặt chân đến phạm giới và những cuộc chiến dữ dội giữa Thần giới với các loài quái vật, quỷ dữ vốn thống trị tại lục địa. Tất cả đều được khắc vào đá rất chi tiết và theo trình tự thời gian. Chẳng biết ai là người xây dựng nên tòa điện này, nếu đặt trong một bối cảnh không gian khác, có lẽ nó cũng là một trong những kỳ quan xây dựng độc nhất tại nhân gian.

Hai pháp sư Bóng tối tiến đến một cái đài lửa ở chính giữa điện, cái đài cao đến hơn hai mươi trượng, một cột lửa vàng khè ngùn ngụt bốc cháy, tựa như một con quái thú dữ tợn lồng lộn trên đỉnh của đài. Ở bên cạnh cái đài nọ là một cái ngai cũng ở một vị trí khá cao, trên chiếc ngai đó, một bà lão già nua đang ngồi. Gương mặt bà ta có nhiều vết lở loét, những mảng da đã rách bung, mạnh máu nổi rần rần kéo dài xuống tận cổ. Thấy Thiên Yết bước vào, bà ta khẽ cau mày, đưa một ngón tay lên run run ngoắc nàng lại gần.

- Hai người các ngươi muốn để ta chờ đến khi nào. Ta không còn bao nhiêu thời gian nữa. Cái thân xác này đang nứt toác ra. Linh thức của ta quá mạnh để có thể chứa đựng trong một cơ thể phàm tục.

Thiên Yết vội vàng bước đến, cung kính nói.

- Syran cố thần an tâm, kế hoạch của Chúa quý bề hạ cũng không cần quá bảy ngày để thực hiện.

Bà lão khẽ gật gù rồi phát phát tay ra hiệu cho Thiên Yết. Nàng hiểu ý, nhanh chóng quay qua cái đài lửa. Gương mặt ngưng đọng, ánh mắt chăm chú, đoan, nàng giơ ột ngón tay, vạch lên không trung một khí hiệu vô cực rồi ngay lập tức niệm chú.

- Isla Ruanthavuanda !

Ngay lập tức, cột lửa đang nhảy múa bỗng bùng lên dữ dội, một quả cầu lửa khổng lồ thổi lên ập lên trần điện khiến cả không gian sáng lòa. Thiên Yết và Hắc Phu Nhân khẽ lùi ra phía sau trước sức mạnh mãnh liệt của quả cầu lửa. Riêng Syran vẫn ngồi im phăng phắc. Sau vài giây ừng ừng cháy trên trần điện, quả cầu lửa hạ thấp dần trở lại cái đài lửa rồi chậm chậm tự xoay. Từ trung tâm quả cầu lửa, một giọng nói trầm trầm vang lên.

- Thế nào rồi Thiên Yết ? Người đã chuẩn bị tới đâu ?

Thiên Yết khẽ cúi đầu nói.

- Thừa Chúa quý bề hạ, hiện thuộc hạ đã xác định được danh tánh năm mảnh ghép linh hồn của Aeon và đã đoạt được dây chuyền Mặt Trăng từ Cự Giải. Tuy nhiên hiện nay Cự Giải đã an toàn nằm trong sự bảo vệ của Đại tướng quân Cyrion. Cho nên trọng tâm của kế hoạch sẽ được đẩy mạnh theo hướng thu phục năm mảnh ghép linh hồn. Tuy nhiên để quân đoàn Bóng tối thuận lợi truy tìm năm mảnh ghép chúng ta nhất thiết phải vô hiệu hóa ngay sự cai quản của Đỉnh Eura.

- Ủm - Giọng nói từ quả cầu lửa lại vọng ra.

Thiên Yết ngừng một lúc rồi tiếp tục.

- Việc đối phó với bọn thần linh trên đỉnh Eura có thể tiến hành ngay. Ngoại trừ một vấn đề nhỏ. - Thiên Yết chợt dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Syran.

Cỗ thần khẽ thay đổi tư thế rồi chậm rãi hỏi.

- Là vấn đề gì ?

- Chính là Xử Nữ, kẻ được Cổ thần chọn làm thân xác. Phàm nữ e là nàng ta sẽ can thiệp vào chuyện này.

Syran gật gù rồi quay sang nhìn quả cầu lửa bên cạnh.

- Chuyện đó để cho ta. Các ngươi tuyệt không được động đến một sợi tóc của nó.

- Vậy mong Cổ thần hỗ trợ. - Thiên Yết nói, đôi môi nàng khẽ cong thành một nụ cười đầy mê hoặc.

- Thế thì tốt. - Quả cầu lửa lên tiếng. - Các ngươi tốt nhất là nên hành động thật nhanh. Ta không muốn Thần Giới biết được tình hình của Zodiacus. Bọn oắt con đó mà hạ phàm thì các ngươi khó lòng đối phó được.

- Cách đây không lâu đã có một Thiên Thần hạ phàm, là do Xử Nữ lập nghi thức kêu gọi. Cũng may có Cổ thần ra tay tiêu diệt hắn. Nhưng nếu lần sau lại để cho nàng ta báo cáo lại tình hình với bọn Thiên Thần đó thì không hay.

- Ngươi đừng lo, pháp thuật của Xử Nữ là do ta ban

cho. Ta đương nhiên biết cách ngăn cản nó liên lạc với Thần Giới. - Syran ở bên lên tiếng.

Thiên Yết khẽ gật đầu. Chúa Quỷ bấy giờ lên tiếng.

- Cứ như thế mà làm. Nếu không có chuyện gì thì hai người lui ra trước. Ta và cổ thần có chuyện cần bàn.

Thiên Yết và Hắc Phu Nhân cung kính cúi chào hai vị thần cổ rồi lặng lẽ rời khỏi tòa điện. Nơi cuối hành lang, ánh lửa vẫn lập lòe.

*

Trên mỏm đá bên ngoài điện Bóng Tối, Thiên Yết lại trở về với dáng vẻ lặng lẽ. Hắc Phu Nhân đứng cạnh nàng một lúc lâu rồi chợt lên tiếng hỏi.

- Chủ nhân. Ma Kết đại tướng quân kia có quen biết với nàng hay chăng ? Thuộc hạ thấy nàng rất am hiểu về thực lực của hắn.

Chữ Ma Kết vọng đến bên tai khiến trái tim nàng chợt nhói. Thiên Yết khẽ quay đầu nhìn Hắc Phu Nhân rồi

bình thân nói.

- Chẳng những là quen biết, chàng ta còn là lý do khiến ta trở thành như ngày hôm nay.

*

4000 năm trước.

Cuộc chiến tranh biên giới Cyrion và Auranus kéo dài suốt hai mươi năm cuối cùng cũng chấm dứt. Nhờ có sự hỗ trợ của hai pháp sư hùng mạnh là Ma Kết và Thiên Yết, Cyrion thành công đẩy lùi mười đạo quân hiếu chiến của vương quốc lân bang. Tuy nhiên tổn thất của họ cũng không hề nhỏ. Người chết thì đã về với cát bụi, kẻ sống thì mất mát đau thương. Nhưng con người chính là như thế. Qua vài thập kỷ họ lại quay về với cuộc sống yên bình rồi qua vài thế kỷ lại đánh nhau, lại chém giết.

Cao trên đỉnh một tòa tháp ở phía nam Byon, Ma Kết và Thiên Yết đưa mắt nhìn xuống khung cảnh hoang tàn bên dưới. Người người tắt bật khôi phục lại nhà cửa, ruộng vườn. Cảnh tượng này họ đã chứng kiến nhiều lần

đến nỗi dường như không thể nhớ rõ ràng từ khi nào họ bắt đầu dần thân vào những cuộc chiến bảo vệ sự cân bằng của lục địa như vậy.

- Ma Kết, đã mấy triệu năm bảo vệ cho nhân gian, chàng không mệt mỏi hay sao ? Chúng ta không thể có một cuộc sống bình thường như con người hay sao ? -
Thiên Yết lặng lẽ hỏi.

Ma Kết quay qua nhìn nàng, từ tốn nói.

- Chúng ta không giống con người. Ta và nàng chính là được Đấng Sáng Tạo sinh ra với mục đích này.

- Không ai có thể biết được Đấng Sáng Tạo ngài ta nghĩ cái gì. Làm sao chàng chắc chắn được rằng đây chính là mục đích tồn tại của hai ta ?

- Nàng đã mệt mỏi ? - Ma Kết nghi hoặc.

Thiên Yết tiến đến trước mặt chàng, ánh mắt hai người nhìn nhau.

- Phải. Mấy triệu năm sống vì loài người. Nay ta chỉ

muốn cùng chàng trở thành con người, sống vì hai chúng ta. Chàng có muốn hay không ?

- Trở thành con người ? Nàng từ bỏ tuổi thọ vĩnh hằng để đổi lấy sinh mạng phàm tục ư ?

- Vì chàng, ta không hối tiếc hy sinh sự bất tử ! Ta sẽ quay trở về thành phố Vàng Son, tại đó có thứ pháp thuật có thể khiến chúng ta trở thành con người.

- Thiên Yết. Nàng cũng biết rõ sự sắp đặt của Ngài là có nguyên do và tuyệt nhiên không thể thay đổi. Nếu nàng cố tình nghịch lại mà phá vỡ nó thì tai họa sẽ là điều tất yếu. - Ma Kết khẽ cau mày nói.

Thiên Yết không trả lời, ánh mắt nàng hướng về phía xa xăm. Ma Kết cũng không tiện nói gì thêm.

*

Chớp.

Tại một hòn đảo nhỏ không tên bên ngoài vùng biển hỗn mang.

Bầu trời đỏ rực, mây trôi cuộn cuộn, gió rít hung tàn. Bên dưới kia, biển động dữ dội, đại dương bao la một màu đen như mực, từng đợt sóng bạc đầu lừng lững như những con thủy quái chực chờ nhấn chìm hòn đảo nhỏ. Trên một vách đá hiên ngang nhô đầu ra giữa biển, hai bóng hình giằng co nhau kịch liệt. Thiên Yết đôi mắt đầm lệ, hàm răng trắng cắn chặt, chăm chăm đối diện với ánh mắt của người đàn ông trước mặt. Bàn tay trái của nàng bầu vào ngực áo giáp bằng vàng của chàng ta, chỉ thấy bề mặt giáp vốn dĩ vô cùng chắc chắn dưới mấy ngón tay mảnh mai lại bị uốn cong, nứt nẻ và nhăn nhúm như một mảnh giấy. Âm thanh kim loại bị nghiền kêu ken két dưới tay nàng. Bên trong những kẽ nứt ứa ra mấy dòng máu đỏ tươi, có lẽ móng tay của nàng đã phạm luôn vào da thịt của kẻ ấy. Ma Kết bị nàng một tay ép mạnh vào vách đá, thậm chí cả người chàng lún vào trong đá đến mấy phân, khiến mỗm đá cũng xuất hiện mấy lần nứt rộng.

- Ma Kết, ta muốn nghe chàng nói lại câu nói ấy, năm xưa khi chàng muốn cùng ta chung vai sát cánh. Ta muốn nghe lại lần nữa. Có được không ?

Bờ môi Ma Kết khê động đập. Trong khoảnh khắc, ánh mắt Thiên Yết chột lay động, tựa như nàng vẫn còn tin lắm lời nói ấy sẽ lại được thì thầm bên tai. Nhưng chỉ thấy Ma Kết nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm rồi quay mặt sang bên.

- Ta không thể. Ta muốn nàng sống. Những chuyện khác ta không quan tâm.

- Ma Kết, chàng xem ta là loại đàn bà nào mà có thể dễ dàng từ bỏ tình yêu của chàng với ta đến như vậy ?
Mấy triệu năm ta ở cùng chàng kết thúc chỉ vì một lời nguyên hay sao ? - Thiên Yết nghiêng răng hỏi. Ánh mắt căm hận đằng sau hàng nước mắt long lanh.

Đoạn, nàng dùng hai nắm đấm đập mạnh lên ngực của Ma Kết, vừa đập nàng vừa gào thét.

- Ma Kết chàng bỉ ổi. Chàng là kẻ ích kỷ. Thiên Yết ta cả đời ngu ngốc mới tin vào những lời của chàng.

Ma Kết cắn răng chịu đựng những đòn trời giáng của Thiên Yết, áo giáp bằng vàng nát như giẻ rách. Cuối

cùng, đột nhiên ánh mắt chàng rực sáng, một luồng sét mãnh liệt phóng xuống từ bầu trời, chỉ thấy không gian lóa sáng, cả thân hình Thiên Yết bay về phía sau, Ma Kết nắm chặt hai tay của nàng, đẩy mạnh xuống mặt đất. Một tiếng động dữ dội phát ra, cả hòn đảo rung lên bần bật, đất đá ào ào rơi xuống biển. Thiên Yết nằm trên mặt đất, hai tay bị Ma Kết đè chặt xuống mặt đất nứt nẻ, gương mặt nàng quay sang bên, hai hàng nước mắt không ngừng tuôn.

- Phải, ta ích kỷ. Nàng đúng là ngu ngốc vì đã tin lời của ta. Thiên Yết, ta cứu nàng một mạng. Coi như đã trả hết cho nàng. Sau này nàng hãy coi như chúng ta không quen biết nhau. - Mấy lời thốt ra, chỉ thấy ánh mắt Ma Kết long lanh. Nhưng gương mặt chàng co giật như cố gắng giữ cho những giọt nước không rời khỏi khóe mắt.

Nói rồi Ma Kết lập tức quay người bỏ đi. Đằng sau chàng, Thiên Yết điên cuồng xé toạc tấm áo choàng lông vũ trên người. Lông phượng hoàng đen văng tung tóe trong không trung nhưng như có một sức mạnh vô hình, chúng lập tức quay trở lại dính lên người nàng.

- Lấy cái thứ quái quỷ này ra khỏi người ta ! Lấy nó ra !!! - Tiếng gào thét của Thiên Yết dường như lấn át cả cơn giông tố cuồng nộ bên ngoài. Nhưng Ma Kết đã đi tự lúc nào.

*

Chớp.

Bầu trời Onyx đương quang đãng chợt chuyển tối sầm, mây từ bốn phương hội tụ về phía trên đỉnh Eura, sầm chớp liên hồi, cuồng phong dữ dội. Một luồng khói đen ùn ùn lao xuống từ bầu trời rồi tụ lại thành một bóng người khoác áo choàng lông vũ. Thiên Yết xuất hiện trước đền thờ Ánh Sáng với vẻ mặt hung tợn vô cùng, ánh mắt rần rĩ tia máu. Nàng chỉ tay về phía chính điện mà thét lớn.

- Xử Nữ ngươi mau ra đây cho ta ! Ngày hôm nay ta sẽ chôn vùi ngươi và cả Onyx linh thiêng này trong biển máu.

Ngay lập tức từ trong điện thờ, một luồng ánh sáng

chối lợi tỏa ra, một giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng không kém uy lực vọng ra.

- Thiên Yết, người hết sai lầm này lại đến sai lầm khác. Các vị thần đã bỏ qua cho người tội sử dụng pháp thuật cấm này người lại còn ngang nhiên đến thánh địa Onyx để gây rối.

- Người đừng có nhiều lời. Kẻ giả nhân giả nghĩa như người mà cũng muốn đại diện cho Ánh Sáng hay sao ? - Nói rồi, Thiên Yết phát áo choàng, một luồng gió mãnh liệt cùng khói đen như vũ bão hướng về phía cửa điện lao tới, đất đá dưới chân điện bị sức mạnh của luồng khí đó cào tung lên không trung, mù mịt lao theo vào trong điện.

Từ trong điện thờ, một âm thanh dữ dội vang lên, một cột khói trắng kèm theo sức nóng hùng hực từ trong thối thốc ra đối đầu với luồng khói đen của Thiên Yết. Hai luồng pháp thuật va chạm với nhau tạo nên một chấn động dữ dội, đỉnh núi Eura rung chuyển một lượt, sóng chấn động lan truyền ra cả một vùng, thậm chí những con người sống ở tòa thành Farrel bên dưới chân

núi cũng cảm nhận được bất thường.

Một bóng trắng bay vút từ trong đền thờ ra, trên tay nàng cái lư đồng phát sáng chói lòa. Xử Nữ tựa như một nữ thần nhẹ nhàng đáp xuống trên bậc thềm đối diện với Thiên Yết. Hai nữ pháp sư nhìn nhau ánh mắt tóe lửa, cả hai đều sở hữu sức mạnh ma thuật vô cùng to lớn. Nếu trong thời khắc nay, chiến tranh giữa họ xảy ra thì trước khi phân được thắng bại có lẽ thành Farrel đã phải chịu thảm cảnh diệt vong.

Cách đó hơn ngàn dặm về phía Tây tại Cyrion, Ma Kết đang đứng thư giãn trên đỉnh tháp Byon thì bất ngờ cảm nhận được một dư chấn ma thuật cực mạnh lan đến từ hướng Đông Bắc.

- Thiên Yết !

Không chần chừ, Ma Kết phát tay, cả người chàng hóa thành một luồng sét phóng thẳng lên các đám mây.

Tại đền thờ Ánh Sáng, hai nữ pháp sư vẫn đang ở tư thế đối đầu. Thiên Yết bắt đầu ra đòn tấn công thứ hai.

Từ trên bầu trời, mây đen cuộn tròn dữ dội thành một dòng xoáy. Rồi bất ngờ, một cột lốc xoáy điên cuồng đổ bộ xuống mặt đất. Lập tức hàng trăm ngôi nhà bên dưới chân núi cùng những con người bên trong đó bị bốc lên không trung, bóp nát thành vô số mảnh vụn rồi ném ra tứ phía. Thiên Yết cười một cách hung ác.

- Để ta xem ngươi bảo vệ thánh địa này như thế nào.

Nói rồi, nàng phát tay, từ trên bầu trời, hàng loạt vòi rồng liên tiếp nhau thòng xuống lãnh địa của tòa thành Farrel ngay bên dưới chân núi. Vô số con người bên dưới tháo chạy như một đàn kiến vỡ tổ rồi bị những cột vòi rồng dữ tợn nuốt lấy. Tiếng kêu gào của con người vọng lên đến tận đền thờ Ánh Sáng.

Chỉ thấy Xử Nữ khẽ cau mày, môi niệm chú, nàng khoanh một vòng tròn trên miệng của chiếc lư đồng rồi giơ cao về phía bầu trời. Lập tức, một luồng sáng phóng ra từ miệng lư đâm thẳng vào một vòi rồng ở gần nhất, cột lốc xoáy run rẩy như sợ hãi rồi đột ngột tan biến thành mây khói.

- Ha ha ha. Có lẽ ngươi không biết. Sở trường của ta là điều khiển giông tố. Ngươi phá giải một cơn lốc của ta, ta có thể kêu gọi thêm mười cơn lốc khác một cách dễ dàng.

Như để chứng minh cho lời nói của mình, Thiên Yết lập tức vung tay, từ nơi cột lốc xoáy vừa tan biến, một loạt vòi rồng mới bắt đầu xuất hiện. Cuồng phong dữ dội quật ngã cây cối khắp nơi. Nhưng cùng lúc đó, chợt một tiếng sấm rền vang trên bầu trời, hàng loạt tia sét xuất hiện phóng xuyên qua những cột vòi rồng khiến chúng tan rã, cuồng phong bắt chợt suy yếu một cách nhanh chóng. Ánh mắt Thiên Yết ngay lập tức chuyển sang giận dữ. Một tia sét phóng xuống nền đá trước đền thờ Ánh Sáng kèm theo thân hình Ma Kết xuất hiện.

- Thiên Yết mau dừng tay ! Nàng có biết rằng mình vừa sát hại biết bao nhiêu con người hay không ?

- Chàng còn dám xuất hiện trước mặt ta ? - Thiên Yết chỉ tay về phía Ma Kết, hàm răng nghiến chặt. - Những con người bên dưới đó có kết cục như vậy là do hai người các ngươi đó ! Ha ha ha. - Thiên Yết cười một

cách điên cuồng.

Nhưng tràng cười của nàng đột nhiên ngưng bật.

- Thiên Yết ! - Một giọng nói xen lẫn sự tức giận và uy nghiêm vang vọng.

Từ trên bầu trời, hai luồng sáng xuất hiện cùng một âm thanh chấn động dữ dội lao vút xuống điện thờ, sóng va chạm của chúng với mặt đất đẩy Thiên Yết, Xử Nữ và Ma Kết lùi ra sau mấy bước. Hai bóng người xuất hiện, cao lớn lạ thường. Người đàn ông vận áo giáp sáng lóa, ánh sáng chói chang phát ra như vàng thái dương khiến con người ta phải tránh không dám nhìn trực diện. Người còn lại là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, nét mặt điềm đạm thoát tục. Xử Nữ ở trên bậc thềm không chút chân chừ vội cúi người hành lễ.

- Phàm nữ xin ra mắt Mora và Lyn toàn năng.

Ma Kết ở một bên cũng lập tức hành lễ. Hai vị thần khẽ gật đầu với chàng rồi hướng về phía Thiên Yết. Lyn lên tiếng.

- Thiên Yết, người vì sao không thể hiện sự tôn kính đối với chúng ta ?

Nữ pháp sư nét mặt ngạo mạn, nàng chỉ tay về phía chân núi rồi nói.

- Các người là thần linh của họ chứ không phải của ta.

Thần Hòa Bình Mora khẽ cau mày. Riêng nữ thần Tuổi Trẻ vẫn bình thản nói tiếp.

- Nếu người không coi chúng ta là thần linh của người vậy thì lục địa này cũng không hoan nghênh người nữa.

Ma Kết ở bên nghe vậy vội lên tiếng.

- Lyn, xin người đừng trục xuất nàng khỏi lục địa. Thiên Yết chỉ là nhất thời phạm phải sai lầm.

Thiên Yết giận dữ khoát tay nói.

- Ta không cần chàng xin xỏ giùm cho ta. Ngày hôm

nay cho dù bị trục xuất khỏi Zodiacus ta cũng nhất quyết bắt ả ta phải chết. - Vừa nói nàng vừa chỉ tay về phía Xử Nữ.

- Nàng mất trí rồi hay sao ? Nàng không thể đối đầu với thần linh. - Ma Kết nói.

- Chàng mặc ta !

Bấy giờ Mora mới lên tiếng.

- Thiên Yết ngươi còn chưa biết điểm dừng hay sao ? Bọn ta nể tình ngươi hàng triệu năm nay hy sinh vì con người Zodiacus nên mới hết lần này đến lần khác nhân nhượng ngươi. Nhưng đừng nghĩ ngươi có thể vì thế mà ngang hàng với thần linh, muốn làm gì thì làm. Xử Nữ là thánh nữ do chúng ta sắc phong, Onyx là thánh địa. Ngươi có thể tùy tiện làm loạn hay sao ?

- Hahaha. - Thiên Yết bật cười điện đại. - Thánh nữ ? Bọn thần linh các ngươi đui mù hết rồi hay sao ? Các ngươi không biết nàng ta đã lén lút thỏa thuận với một Cổ thần trong Cõi Mộng hay sao ?

Xử Nữ ở trước cửa điện khê chấn động. Nữ thần Tuổi Trẻ cau mày, quay lại nhìn Xử Nữ nghiêm giọng hỏi.

- Có thật như vậy hay không ?

Xử Nữ không trả lời, gương mặt nàng tái mét không còn giọt máu.

- Bây giờ thì các người đã biết rõ bộ mặt thật của thánh nữ hay chưa ? Hahaha. - Thiên Yết ngửa cổ cười lớn. - Ta nghĩ đã đến lúc hai người giao mạng của ả cho ta xử lý.

Nói rồi, Thiên Yết nhanh chóng hóa thành một luồng khói xuất hiện trước mặt Xử Nữ, cánh tay trái giơ lên thành móng vuốt. Xử Nữ không hề phản kháng, nàng nhắm mắt chờ đợi Thiên Yết lấy mạng mình. Nhưng ngay lúc đó, chỉ thấy Thiên Yết kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân bị giật về phía sau, rồi tan thành mây khói.

- Thiên Yết ! - Ma Kết vội lao tới, nét mặt vô cùng lo

lắng.

Nhưng chàng liền bị Mora chặn lại.

- Thiên Yết không sao. Ta chỉ trực xuất ả ra đảo Địa Ngục bên ngoài vùng biển hỗn mang. Từ nay về sau mãi mãi không được trở về lục địa. Người cũng đừng nên lưu luyến nữa. Thiên Yết đã bị pháp thuật cấm thao túng linh hồn. Chẳng mấy chốc, bản tính lương thiện cũng không còn nữa.

Bấy giờ Lyn mới quay sang Xử Nữ.

- Chúng ta đi thôi. Sai phạm của người ắt phải trả giá.

Xử Nữ ánh mắt buồn bã nhìn Ma Kết rồi theo hai vị thần bước vào trong điện.

*

Chóp

- Và rồi sau đó tại đảo Địa Ngục này, ta tiến nhập Cõi Mộng để quay về thành phố

Vàng Son, cũng chính là lúc ta gặp Chúa Quỷ bệ hạ.

- Câu chuyện của chủ nhân thật sự rất cảm động. -
Hắc Phu Nhân về mặt xúc động nói.

- Ta không cần người cảm thông. Nếu không có chuyện gì nữa thì ta muốn yên tĩnh một lát. - Thiên Yết lạnh lùng nói.

Hắc Phu Nhân khẽ cúi người rồi hóa thành làn khói biến mất trong không trung. Điện thờ Bóng tối chỉ còn một bóng người đơn độc, tà áo choàng lật phất bay nhìn xa như một cánh chim mỏi mòn giữa bầu trời đỏ rực.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Kim Nguu đến dinh bá tước được nửa tháng thì hai anh em Depone cũng từ biệt để trở về thủ phủ Myren.

Một cỗ xe ngựa mới đóng được bá tước Acmen sai người mang đến từ sớm thay cho hai con ngựa trắng của ngài công tước. Kim Nguu được lệnh dắt hai con ngựa trắng vào cỗ xe và đứng đợi bên ngoài dinh. Đến gần trưa thì Isabella cùng với công tước tiểu thư bước ra khỏi dinh. Ngài nam tước lặng lẽ theo sau, cùng một cô người hầu lĩnh khỉnh đồ đạc. Ngay cả ngài bá tước cũng xuất hiện ngay sau đó để tiễn hai vị khách quý. Isabella mỉm cười nói.

- Katherine thân mến, cha ta đã chuẩn bị cỗ xe này cho nàng và nam tước. Ghế bên trong được bọc da cừu

rất mịn và êm. Hy vọng nàng trở về Myren bình an.

Công tước tiểu thơ cảm động quay sang Acmen.

- Ngài bá tước thật là chu đáo. Ta nhất định sẽ nói lại với cha về tấm lòng này của ngài.

Acmen cười đến không thấy hai tròng mắt. Rõ là trong lòng ông ta rất mãn nguyện vì đã lấy được lòng công tước tiểu thơ. Duy chỉ có nam tước Depone thì trong suốt mấy ngày qua đều mặt mày u ám. Nhất là khi Isabella con gái của ông, cũng là người có hôn ước với nam tước lại suốt ngày quanh quẩn ở chuồng ngựa trên ghẹo tên nô lệ Kim Ngu ru nọ. Sau một hồi từ giã, cuối cùng chiếc xe ngựa do hai con bạch mã kéo cũng lăn bánh hướng ra khỏi thành Braden.

Kim Ngu ru trở về chuồng ngựa và bắt đầu công việc cho ngựa ăn như mọi ngày. Chuồng ngựa nằm khuất phía sau dinh bá tước, bên cạnh có một con kênh đào nhỏ để dẫn nước len lỏi qua những khu vườn bí ngô tươi tốt. Từ sáng sớm, Kim Ngu ru đã phải ra đây để gánh nước về cho ngựa uống và vệ sinh chuồng ngựa. Đến

trưa thì cho ngựa ăn và tắm rửa. Còn chiều thì dắt mấy con ngựa đi dạo mấy vòng. Công việc tưởng chừng đơn giản nhưng thực chất lại vô cùng gian nan đó là bởi vì bá tước Acmen sở hữu đến cả một đàn mười hai chú ngựa. Đó là chưa kể những con ngựa của khách khứa đến chơi, Kim Ngưu cũng lãnh nốt. Nhưng tất cả chỉ là chuyện nhỏ so với sự đeo bám và quấy rầy không ngừng của bá tước tiểu thơ Isabella khiến cho chàng không tài nào hoàn tất công việc sớm hơn dự kiến.

Ngày hôm nay, bá tước tiểu thơ hí hửng dậy sớm, giục nàng hầu gái Nancy cùng mình ra chợ ở gần cổng thành chọn mua mấy loại hương liệu dùng làm bánh táo. Nàng hầu gái có hơi ngỡ ngàng bởi lẽ tiểu thơ của nàng xưa nay chỉ thích bắn cung, cưỡi ngựa chứ có đời nào chịu mò vào trong bếp. Thế mà hôm nay trước mắt nàng ta, chủ nhân Isabella cực kỳ thướt tha lượn qua lượn lại trong nhà bếp, chăm chút nhào nhào nặn nặn từng cái bánh, miệng thì liu lo một bài hát không rõ nguồn gốc. "Lẽ nào tiểu thơ bị quỷ ám?". Nancy rùng mình. Tuy vậy nàng hầu gái vẫn đánh liều lên tiếng.

- E hèm ! Tiểu thơ à. Người hôm nay sao lại có hứng

làm bánh táo thế này ? Có phải là dành cho ngài bá tước hay không ?

- Không phải . - Isabella cười tíu mắt, hai tay vẫn không ngừng nặn bánh táo.

- Vậy thì là cho ai ? - Nancy kinh ngạc.

- Người lắm chuyện quá ! Đi chỗ khác chơi. - Isabella gắt.

Nancy đành thui thủi lui ra ngoài.

Sau một hồi quần quật trong bếp, cuối cùng bá tước tiểu thư cũng làm xong một cái bánh táo méo xẹo. Tuy có hơi thất vọng nhưng nghĩ qua thấy mùi cũng thơm lắm nên nàng quyết định cho vào giỏ rồi bước ra phía sau dinh, tiến về hướng chuồng ngựa.

Khi đến nơi thì trời đã quá trưa, lúc này có lẽ do trời nắng oi bức, Kim Ngu đã cởi bỏ tấm áo trên người, chỉ mặc mỗi một chiếc quần dài của người giữ ngựa. Với thân hình vạm vỡ, cơ bắp rắn chắc, tuy có hơi lấm lem mồ hôi và bùn đất, Kim Ngu trông như một vị thần.

Hình ảnh đó khiến bá tước tiểu thư cảm thấy xấu hổ, hai má đỏ bừng, nàng vội vàng núp vào một lùm cây bên cạnh con kênh đào rồi tự trách mình vì ma xui quỷ khiến thế nào mà lại tìm tới chỗ này. Trong lúc không tìm được lối thoát thì bóng Kim Ngưu lừng lững đi tới, chàng đang dắt theo một bạch mã đã được tắm gội sạch sẽ. Vừa đi, chàng vừa trò chuyện với ngựa, y như hai người bạn rất thân.

Khi đi ngang qua một lùm cây thì đột nhiên Kim Ngưu nghe thấy một tiếng kêu thất thanh, tiếp đó thì bóng một thiếu nữ ngã tùm xuống kênh. Nhìn lại thì đó không ai khác chính là bá tước tiểu thư Isabella kiêu kì đang bì bõm dưới nước kêu cứu không ngừng. Chẳng kịp suy nghĩ, Kim Ngưu lập tức phóng mình xuống nước, lúc này cái đầu của bá tước tiểu thư đã thụp luôn vào trong nước. Với một tốc độ phi thường, Kim Ngưu bơi ngay đến đó, vòng tay lôi cả người Isabella lên khỏi mặt nước. Chỉ thấy bá tước tiểu thư quờ quạng điên cuồng, hai tay bám cả vào mặt Kim Ngưu, còn mồm không ngừng la lên.

- Cái giỏ bánh của ta ! Cái giỏ bánh...Ặc...Ặc... - La

được vài tiếng thì nàng bị sặc nước.

- Cô đừng có la hét nữa ! Nước vào mồm bây giờ. - Kim Nguu nạt, một tay giữ Isabella, một tay không ngừng bơi.

Cuối cùng Isabella cũng chịu im, nhưng vì quá sợ hãi, nàng bấu cả mười móng tay vào thịt Kim Nguu khiến cho da thịt chàng rịn máu. Kim Nguu cắn răng, đưa tay trái về phía bờ kênh, miệng nhanh chóng đọc một câu thần chú. Lập tức, từ trên mặt đất ven kênh, hàng loạt cành cây to khỏe rễ đất trời lên. Máy cành cây như có ý thức, lập tức uốn éo vươn ra đón lấy cánh tay chàng rồi nhanh chóng quấn chặt lấy. Bằng một sức mạnh đánh kinh ngạc, chúng kéo cả hai con người vào bờ trong nháy mắt rồi ngay lập tức chui trở lại lòng đất. Isabella nằm vật trên mảng cỏ, nước đã vào hắt trong phổi khiến nàng sặc không ngừng. Kim Nguu liền lấy một tay giữ cho nàng nằm im, tay còn lại đặt lên bụng nàng. Khi chàng niệm chú, một luồng ánh sáng mãnh liệt xuất hiện dưới tay rồi vụt tắt, ngay lập tức, bá tước tiêu thư ộc ra một ngụm nước rồi tỉnh hẳn. Kim Nguu lo lắng hỏi.

- Cô không sao chứ ?

Isabella không trả lời, vì quá xấu hổ, lại thêm cái bánh táo tốn bao nhiêu công sức mới làm được đã trôi theo dòng nước khiến nàng uất ức trào nước mắt. Kim Nguu thấy vậy thì vô cùng bối rối. Từ nhỏ đến lớn chàng chưa bao giờ nhìn thấy thiếu nữ khóc. Chính vì vậy mà luôn mồm hỏi.

- Có phải bị đau ở chỗ nào hay không ? Tôi sẽ dùng pháp thuật chữa cho. Đừng khóc nữa.

Thấy Kim Nguu lo lắng, bá tước tiểu thư càng không biết mặt mũi để ở đâu, cuối cùng nàng tức giận tát hăm vào mặt Kim Nguu một cái.

- Dẹp cái pháp thuật của ngươi đi. Thật là ta không biết bị quỷ ám hay sao mà đi làm bánh cho ngươi ăn để phải lâm vào cái cảnh xấu hổ thế này.

- Cô...cô nói sao ? - Kim Nguu ngơ ngác không hiểu vì sao mình bị đánh.

Nhìn vẻ mặt của chàng, Isabella càng nổi quạu, nàng

thét lớn.

- Người thật là ngu ngốc ! - Đồng thời hươ tay đâm vào vai chàng một cái.

Nào ngờ cú đâm trúng vào năm vết cào ban nãy do chính nàng vì quá sợ hãi mà để lại khiến cho chúng tứa máu ra. Kim Ngu nhăn mặt vì rát. Thấy vậy, bá tước tiểu thư chợt cảm thấy có lỗi.

- Người có đau lắm không ? Xin lỗi nha. - Nàng đưa tay định chạm vào vết thương, nhưng Kim Ngu vội lùi người ra sau.

- Tôi không sao. Tự chữa được. - Nói rồi, chàng đứng phắt dậy, nắm dây cương con bạch mã, lạnh lùng bỏ đi. Bỏ lại bá tước tiểu thư thiu thiu ngồi đó.

Kim Ngu vừa dắt ngựa đi vừa kìm nén nổi bực tức ở trong lòng.

- Rõ ràng là cô ta tự mò đến chuồng ngựa rồi tự lao đầu xuống kênh. Lại còn đổ lỗi ỉn. Thật là quá đáng. Đúng là bọn quý tộc coi thường người khác. Đây là lý lẽ

nữa !

Đi được một đoạn thì chợt chàng nghe có tiếng náo động ở phía trước dinh. Xa xa có nhiều cảnh vệ tập trung đến trước dinh bá tước. Chàng bèn cột ngựa ở một gốc cây rồi tiến ra xem.

Trước dinh bá tước, người dân tụ tập đông vô kể, binh lính và cảnh vệ của ngài bá tước ra sức ổn định trật tự cho họ. Bên trong sân dinh, cỗ xe ngựa mà ban sáng ngài Acmen tặng cho công tước tiểu thư đang ở đó, nhưng trông nó thật thảm hại. Những thớ gỗ bị phá nát bởi những dấu tích của vũ khí, thậm chí có nhiều vết còn giống với móng vuốt của một loài thú dữ. Hai bạch mã nằm chết trên mặt đất, trên người chẳng chịt vết cào xé, máu me lênh láng. Biết là có chuyện, Kim Ngu bèn chen vào. Đứng trước cửa dinh, nam tước Depone vẽ mặt phờ phạc, trên người lấm lem bùn và máu, tiểu thư Katherine thì xụi lơ trong tay của anh mình, gương mặt không còn chút máu. Khi Acmen và cảnh vệ trưởng Henry bước ra thì công tước tiểu thư cũng hoàn toàn mất ý thức. Bá tước liền sai người hầu mang nàng vào trong.

- Có chuyện gì ? - Bá tước Acmen lo lắng hỏi.

Nam tước Depone còn chưa hoàn hồn, lắp bắp một lúc cuối cùng cũng nói được thành tiếng.

- Bọn Dã Nhân...chúng...chúng mai mục bên ngoài Braden. Cảnh vệ của ta đã chết hết. Ta liền chết đánh xe quay lại, may mắn mới giữ được mạng mình và Katherine.

- Có chuyện này sao ? - Cả Acmen và Henry đều không thể tin vào tai mình.

Một đạo quân của Bóng Tối tiến sát Braden một cách âm thầm đến như vậy. Bọn chúng quả thực không còn e dè gì trước sự phòng hộ của con người nữa hay sao ?

- Làm...làm sao có thể ? - Acmen quay sang cảnh vệ trưởng, trán ông bắt đầu rịn mồ hôi.

Henry suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Bóng Tối tiếp cận lục địa từ biển cả. Duncan giáp biển phía Tây. Nếu chúng đã đến được Braden, hẳn những làng chài ven biển đã bị chúng thôn tính cả rồi.

- Mau...người mau cho người cấp báo đến xơ tối cao và Hội đồng, gọi họ đến đây ngay. Gửi tin đến Myren càng sớm càng tốt. Nếu Bóng Tối muốn tiến vào Duncan thì đây quả thực sẽ là một cuộc chiến lớn. Quốc Vương ngài ta phải có sự chuẩn bị. - Acmen ra lệnh.

Đoạn bá tước hướng về phía nam tước Depone nói.

- Mời nam tước vào dinh nghỉ ngơi. Ta sẽ cho gọi được sư đến xem qua thương tích của ngài và tiểu thơ. Chuyện này để ta và Hội đồng lo tiếp.

Nam tước gật đầu.

- Được, hy vọng Braden sẽ được an toàn.

Khi nam tước bước vào trong thì từ bên ngoài, một người lính cảnh vệ hốt hải chạy vào. Vừa thấy mặt Acmen, hắn liền nói.

- Thừa ngài bá tước, đội tuần tra vừa báo tin, bốn mặt thành Braden đều đã bị bao vây. Bọn Dã Nhân núp sâu trong rừng, chặn mọi con đường ra khỏi thành. Không thể biết được số lượng của chúng là bao nhiêu.

Bá tước Acmen lão đảo trước tin tức vừa nhận được. Thành Braden chỉ qua một đêm đã bị cô lập mà không hề hay biết. Lúc này chỉ có thể hy vọng bồ câu đưa tin có thể an toàn đến được Myren. Bằng không tòa thành này có thể bị xóa sổ trong tay lũ quái vật.

Kim Nguu này giờ vẫn theo dõi câu chuyện, đột nhiên chàng nhớ ra một việc hệ trọng. Chàng vội tiến ra khỏi đám đông, nắm lấy tay áo người cảnh vệ báo tin ban nãy, hỏi..

- Ngài cảnh vệ, cho tôi hỏi, có tin tức gì từ Shonestone hay không ? Liệu họ có an toàn không ?

- Chúng tôi đang cố gắng liên lạc với những cảnh vệ ở các làng mạc quanh Braden, tuy nhiên việc băng rừng vào lúc này là không thể. Chúng ta đã bị cô lập. Bây giờ chỉ cầu mong các thần linh bảo vệ cho những người dân ở Shonestone mà thôi.

Nghe thấy vậy, lòng Kim Nguu càng như lửa đốt.

- Không được, tôi phải tìm cách quay về Shonestone,

cha mẹ tôi còn ở đó.

- Người đi lúc này khác nào tìm đến cái chết ! - Cảnh vệ trưởng Henry lên tiếng. - Tất cả chúng ta không ai được hành động một mình.

Bá tước Acmen gật gù.

- Ta sẽ ra lệnh đóng cổng thành, cảnh vệ trưởng Henry, người mau cho người thông báo đến toàn thể người dân, tất cả nông dân, tiểu phu và thợ săn nhanh chóng quay về thành. Không ai được rời khỏi nửa bước. Chúng ta cần phải chuẩn bị quân lực để đối phó với tình huống xấu nhất. Nhưng hiện nay, tốt nhất là vẫn cố thủ trong thành chờ hồi âm từ Myren.

- Nhưng tôi không thể ngồi yên khi chưa biết cha mẹ mình có an toàn hay không ! - Kim Ngu lên tiếng.

- Nếu người không thể ngồi yên thì hãy tham gia vào đội cảnh vệ. Shinestone dầu sao cũng nằm xa về phía Đông. Còn những đạo quân của bóng tối thì đến từ phía Tây. Người cũng không cần quá lo lắng. - Bá tước nói.

Nghe Acmen nói vậy, trong lòng Kim Nguu cũng phần nào đỡ lo. Chàng đồng ý tham gia vào đội cảnh vệ với hy vọng sẽ là một trong những người đầu tiên phá vòng vây của quân đoàn Bóng tối. Khi đó chàng sẽ một mình trở về Shonestone để bảo vệ cha mẹ và dân làng.

Trời đã nhá nhem tối, tất cả những người dân bên ngoài thành đã được triệu tập trở về. Cổng thành được chốt chặt. Cảnh vệ quân đóng thành từng cụm tại các vị trí quan trọng bên trong thành. Từng đoàn lính tuần tra di chuyển bên trên tường thành và đài quan sát. Không khí tại Braden trở nên vô cùng căng thẳng. Con người thì sợ hãi trốn vào nhà, khóa chặt cửa. Tại dinh bá tước, một đoàn pháp sư Hội đồng cùng những lãnh đạo của Giáo hội đã có mặt. Bọn họ gấp rút đi vào sảnh chính để bàn bạc về tình hình của Braden.

Bá tước Acmen nhìn quanh một lượt. Trong sảnh bây giờ, ngồi ngang hàng với ngài, một bên là xơ tối cao thành Braden và một bên là thủ lĩnh Hội Đồng Braden. Chung quanh cái bàn dài hơn sáu thước lần lượt là cảnh vệ trưởng Henry, nam tước Depone, đội trưởng đội pháp sư tháp Hội đồng cùng các thủ lĩnh khác.

Acmen lên tiếng.

- Các vị chắc cũng đã biết tình hình Braden đã trở nên nghiêm trọng hơn bao giờ hết. Duncan mặc dù là một vương quốc giáp biển. Nhưng vị thế phía Tây là muôn trùng quốc đảo lớn nhỏ chiếm cứ, quân đội của họ cũng thiện chiến vô cùng. Vẫn nghĩ bọn quái vật không dám tiến nhập lục địa từ hướng này, thế nên chúng ta đã để chúng áp sát lúc nào mà không hay. Nay tòa thành đáng thương của chúng ta lại vô tình trở thành mục tiêu của chúng. Không rõ những làng chài ven biển hay những làng mạc thuộc lãnh địa Braden nay số phận ra sao. Chúng ta hoàn toàn bị cô lập. Ta đã lệnh cho cảnh vệ trưởng gửi bồ câu đưa thư về Myren. Phải ít nhất hai ngày nữa mới có thể nhận được hồi âm. - Đoạn, ngài bá tước ngưng lại, nhìn về phía cảnh vệ trưởng Henry.

Như hiểu ý, Henry tiếp lời.

- Thừa các vị thủ lĩnh, bọn Dã Nhân ẩn náu trong rừng sâu, chúng ta không cách nào nắm được lực lượng của chúng đông đảo đến mức nào. Cho nên việc phát động tấn công ra ngoài thành để phá vây là hết sức liều

lĩnh.

- Cảnh vệ trưởng, bọn chúng có pháp sư dẫn dắt hay không ? Nếu đằng sau lưng bọn Dĩ Nhân này có pháp sư bóng tối thì quả thực rất là hung hiểm. - Thủ lĩnh hội đồng lên tiếng hỏi.

- Nhiều khả năng là có. Thuộc hạ cho rằng chính nhờ quyền năng của pháp sư mà đạo quân này mới có thể âm thầm tiếp cận chúng ta.

Vẻ mặt của thủ lĩnh Hội đồng có phần căng thẳng hơn sau câu trả lời của cảnh vệ trưởng.

- Cũng không thể loại trừ khả năng chúng mang theo nhiều loại quái vật có những khả năng đặc biệt. - Henry tiếp lời.

- Ta đề nghị Hội đồng cần lập tức huy động lực lượng để hỗ trợ cảnh vệ quân ngay tức khắc. Tất cả những pháp sư có kinh nghiệm nhất phải có mặt. - Xơ tối cao nghiêm nghị nói. - Việc khôn ngoan nhất chính là chờ đợi viện binh từ Myren đồng thời sử dụng ma thuật

vượt trội hơn chúng để dò la lực lượng của chúng.

Bá tước Acmen gật gù.

- Cứ theo lời của Xơ tối à làm vậy.

Ngài bá tước vừa dứt lời thì đột nhiên bên ngoài sảnh lớn có một tiếng thét khủng khiếp vọng vào. Hết thấy người trong sảnh đều kinh hãi. Rồi tiếng chân rầm rập, một loạt cảnh vệ quân mở tung cửa tràn vào trong sảnh, nét mặt họ căng thẳng vô cùng. Trong số đó có cả Kim Ngưu, kẻ vừa gia nhập đội cảnh vệ cách đó không lâu. Cảnh vệ trưởng Henry lên tiếng hỏi.

- Có chuyện gì mà các người xông vào đây ?

- Cảnh vệ trưởng, trong dinh vừa mới có một nô lệ bị giết chết. - Một trong số họ trả lời.

- Sao ? - Bá tước là người phản ứng dữ dội nhất. - Kẻ nào dám đột nhập vào dinh bá tước ?

Người lính cảnh vệ ban nãy bắt đầu run rẩy trả lời.

- Thừa...thừa bá tước. Thuộc hạ không nghĩ đó là do con người gây ra.

- Ý ngươi là gì ? - Acmen vừa tức giận vừa kinh sợ trước câu nói của người cảnh vệ.

- Thừa...nạn nhân bị rút sạch máu qua một vết cắn trên cổ.

Hết thấy người trong sảnh đều mặt cắt không còn giọt máu. Thủ lĩnh Hội đồng là người có kinh nghiệm dày dặn nhất về những sinh vật bóng tối bèn lên tiếng.

- Lẽ nào...lẽ nào là Quỷ hút máu ?

Xơ tối cao ánh mắt kinh khủng quay nhìn thủ lĩnh. Bà ta gặng hỏi lại.

- Quỷ hút máu ư ? Làm sao có thể ?

- Ta cũng không dám tin. Đã mấy trăm năm nay ở lục địa chưa từng nghe nói về sự xuất hiện của loài sinh vật này. - Thủ lĩnh run rẩy nhìn về phía đám cảnh vệ quân. - Mau mang xác nạn nhân đến đây cho ta xem.

Đám cảnh vệ lật đặt chạy đi, một lúc sau, họ khênh một cơ thể cứng đờ trên một tấm ván mang vào trong sảnh. Đó là xác của gã nô lệ giữ vườn. Người cảnh vệ ban này giải thích.

- Ban này người hầu gái mang thức ăn cho gã đã trông thấy một bóng đen cao lớn tấn công gã. Khi cô ta thét lên, bóng đen lập tức phóng về phía sau dinh và biến mất với tốc độ khủng khiếp.

- Người hầu gái ấy đâu ? - Thủ lĩnh Hội đồng hỏi.

- Ngay đây thưa thủ lĩnh. - Người cảnh vệ khoát tay gọi cô hầu gái vào.

Người hầu gái nét mặt tái mét, run lẩy bẩy, được Kim Ngu diu bước vào trong sảnh.

- Người hãy tả lại hình dạng con quái vật cho ta nghe. - Thủ lĩnh ra lệnh.

- Thưa...thưa thủ lĩnh...nó, nó giống...như con người.
- Cô hầu gái sợ hãi nói.

- Người nói sao ? - Bá tước Acmen kinh ngạc.

- Quả không sai ! - Thủ lĩnh hội đồng bây giờ mới lên tiếng.

Ông bước đến bên cái xác khô quắt, chăm chú quan sát vết cắn ở nơi cổ.

Mọi người trong sảnh đều tập trung về phía ông. Đoạn, thủ lĩnh tiếp.

- Quý hút máu vốn dĩ là con người, nhưng bị bóng tối nguyên rủa, chúng phải vĩnh viễn uống máu người để sống. Ban ngày chúng có thể trà trộn quanh chúng ta mà không ai có thể nhận ra, nhưng ban đêm, khi cơn khát đến, chúng sẽ hiện nguyên hình với nanh vuốt sắc nhọn và sức mạnh kinh người. Dựa trên vết thương trên người nạn nhân và miêu tả của người hầu gái này, ta có thể nói đây đích thị là do Quý hút máu gây ra.

Bá tước Acmen lão đảo ngã người xuống ghế, cảnh vệ trưởng vội bước tới đỡ ngài. Kim Nguu này giờ đứng nghe, bất ngờ lên tiếng.

- Theo như ngài thủ lĩnh nói. Có nghĩa là, bọn Dã Nhân không hề có ý muốn tấn công chúng ta. Chúng chỉ bao vây Braden để chúng ta không có đường thoát ra ngoài rồi thì chúng để cho Quỷ hút máu trà trộn vào thành để tấn công từ bên trong ?

Bấy giờ Xơ tối cao cũng không thể đứng vững. Bà ta run rẩy nói.

- Như thế chẳng phải cả Braden này là một bữa tiệc dọn sẵn cho bọn quái vật rồi hay sao ?

Thủ lĩnh Hội đồng đau khổ gật đầu.

- Thế có cách nào để giết được Quỷ hút máu hay không ? - Cảnh vệ trưởng hỏi.

- Giết chúng không khó, chỉ cần chặt đầu chúng rồi đem đốt đi là được. Hoặc là chỉ cần cho chúng tiếp xúc trực tiếp với ánh nắng mặt trời, chúng sẽ lập tức bị thiêu rụi. Nhưng quan trọng là không dễ dàng tìm ra chúng. Thậm chí chúng có thể là một trong số chúng ta. - Thủ lĩnh trả lời.

Cả đại sảnh nín thở nhìn nhau. Một luồng ớn lạnh khẽ lan trong không gian.

- Hiện nay Quỷ hút máu đã tấn công dinh bá tước, không biết chúng còn ẩn náu ở bao nhiêu nơi nữa. - Bá tước Acmen ôm đầu nói.

- Ta cho rằng, mục tiêu của chúng chính là dinh bá tước chứ không phải là tiêu diệt toàn bộ thành Braden. Vì nếu chúng muốn san bằng Braden thì ngay khi trời sập tối chúng đã phải ra tay rồi. Vì vậy theo ta, số lượng quỷ hút máu trà trộn vào thành không nhiều và nhiều khả năng chúng vẫn còn quanh quẩn trong khu vực của dinh bá tước. - Thủ lĩnh Hội đồng nói.

- Ngài thủ lĩnh nói phải. Thời điểm sập tối là thuận lợi nhất cho Quỷ hút máu hoạt động, nhưng chúng chỉ tấn công mỗi dinh bá tước. Vì vậy thuộc hạ tin rằng con Quỷ hút máu này đang trà trộn trong dinh bá tước. - Cảnh vệ trưởng nói.

Kim Ngưu đứng một bên suy nghĩ hồi lâu rồi đánh liều lên tiếng.

- Tôi có một ý này.

- Người cứ nói. - Acmen nói.

- Theo như ngài thủ lĩnh, Quỷ hút máu rất sợ ánh sáng mặt trời. Cho nên dù chúng trà trộn trong chúng ta, nhưng chỉ cần mọi người đều ra ngoài nắng, thì chúng ắt sẽ lộ diện. Tôi đề nghị đêm nay trong dinh bá tước, mọi người đều phải tập trung lại, nhất định không sót một ai. Chúng ta cùng nhau đợi đến sáng, rồi sẽ nhờ đến Mặt Trời giúp đỡ.

- Ý kiến của người rất hay. - Thủ lĩnh Hội đồng tán đồng.

- Được, Henry, người mau cho tiến hành đi. Bắt đầu từ những người trong sảnh này. - Acmen nói. - Tập trung tất cả lại cho ta, cùng nhau tiến ra bên ngoài dinh để chờ trời sáng. Nhớ là không để sót bất kỳ ai.

- Còn công tước tiểu thơ, hiện cô ấy vẫn chưa tỉnh. - Henry hỏi.

- Cho người mang cô ấy ra. - Acmen nói. Chợt, ngài

quay sang phía nam tước Depone với ý định xem phản ứng của nam tước thế nào, nhưng đột nhiên ánh mắt bá tước có vẻ kinh ngạc. - Ngài Nam tước đâu rồi ?

Thủ lĩnh Hội đồng lập tức quay lại.

- Hắn ta rời khỏi sảnh bằng cách nào ? Tại sao không ai phát hiện ?

Mọi người lập tức giật mình. Lúc bấy giờ Acmen mới kinh hoàng thốt lên.

- Isabella con gái ta đang ở với công tước tiểu thư kia. Mau người mau đi tìm nó cho ta.- Acmen điên cuồng ra lệnh cho Henry.

Vừa lúc đó, một tiếng hét vọng lên từ phòng của bá tước tiểu thư. Cảnh vệ trưởng Henry lập tức lao ra khỏi sảnh, Kim Ngưu cùng nhiều cảnh vệ cũng chạy theo. Vừa ra khỏi sảnh thì mọi người liền thấy một bóng đen phóng vụt qua, lôi theo phía sau là bá tước tiểu thư đã ngất xỉu. May thay, trên người nàng vẫn chưa có bất kì vết thương nào. Cảnh vệ trưởng Henry lập tức phóng

theo, gươm tuốt khỏi vỏ sáng lóa. Vừa đuổi chàng vừa ra lệnh cho những cảnh vệ khác bao vây. Nhưng con Quỷ hút máu quá nhanh, nó phóng vụt ra khỏi dinh bá tước với tốc độ kinh người rồi vòng về sau chuồng ngựa. Lúc này, đằng sau dinh, một loạt cảnh vệ quân cũng xuất hiện với ánh đuốc chói chang. Có lẽ là do bá tước Acmen kịp thời huy động đến. Thấy ánh sáng, con Quỷ hút máu liền thay đổi hướng chạy, nó quay ngược trở lại hướng về phía cổng trước của dinh bá tước. Nhưng chạy được một đoạn thì bị cảnh vệ trưởng Henry chặn đầu. Con quỷ hút máu hiện nguyên hình là công tước tiểu thơ Katherine, lúc này không còn dáng vẻ dịu dàng và tôn nghiêm của một tiểu thơ quý tộc nữa. Con quỷ với nét mặt nhăn nhúm, hai mắt đỏ lè và hàm răng bén như dao ngoác ra, hướng về phía cảnh vệ trưởng Henry mà gầm gừ. Cảnh vệ trưởng Henry với kinh nghiệm chiến đấu lâu năm, không hề sợ hãi phóng tới vùng gương chém thẳng vào con quỷ, nhưng con quỷ không hề né tránh, nó dùng một cánh tay đưa lên đỡ lấy lưỡi gươm. Một tiếng "Keng" lạnh lẽo vang lên, lưỡi gương gãy làm đôi. Henry kinh hãi nhìn thanh gươm bằng sắt trở nên vô dụng trước con quái vật. Đúng lúc

đó, đám cảnh vệ quân đang sau cũng đã đuổi tới nơi. Đột nhiên, một bóng đen to lớn hơn con quỷ trước mặt rất nhiều từ trên nóc dinh bá tước phóng xuống, nhằm vào một cảnh vệ quân mà tấn công. Chỉ nghe tiếng gã cảnh vệ quân hét lên đau đớn, con quỷ cắn cả hàm răng vào cổ nạn nhân. Chỉ trong nháy mắt, cả cơ thể bị co rút, khô quéo như được làm bằng rom. Những lính cảnh vệ khác hãi hùng trước cảnh tượng đó , không dám tiến thêm. Con quỷ này không ai khác chính là nam tước Blake Depone, anh trai của Katherine.

Lúc này cảnh vệ trưởng Henry mới hiểu ra, thì ra lúc cỗ xe ngựa ấy quay lại Braden, nó đã không còn mang theo người sống trở về nữa. Nam tước Depone bây giờ trông vô cùng dữ tợn, hàm răng rộng đến độ quái dị hướng về phía Henry mà tấn công. Cảnh vệ trưởng không còn vũ khí trên tay, vô phương chống đỡ. Trong lúc nguy cấp vô cùng, đột nhiên con quỷ gầm lên một tiếng đau đớn, cả thân người nó bị kéo về phía sau rồi bị ném sang bên, va vào tường đá của dinh bá tước. Con quỷ Katherine đứng đằng sau cũng gầm gừ kinh hãi, nhưng nó nhất quyết không bỏ Isabella ra. Cảnh vệ

trưởng nhìn lại thì thấy, đằng sau con quỷ nam tước ban nãy là hai cành leo to tướng đang uốn lượn như hai con rắn. Chúng lao tới quấn chặt lấy cơ thể con quỷ, lôi nó trên mặt đất rồi đập con quỷ liên hồi vào tường đá. Con quỷ đau đớn giãy giụa nhưng không thể thoát khỏi sức trói buộc của hai cành dây leo nọ.

Cảnh vệ trưởng lui về phía đám lính cảnh vệ ở phía sau để tìm vũ khí mới thì nhận ra kẻ điều khiển hai cành leo kia chính là Kim Ngưu. Chàng cảnh vệ mới miệng liên tục niệm chú, tay trái giơ ra phía trước, hai mắt chìm trong ánh sáng ma thuật.

- Thì ra, ngươi là một pháp sư. - Henry nói.

- Phải. - Kim Ngưu trả lời, ánh mắt không rời khỏi con quỷ. - Các người có thể bắt tôi sau, nhưng tôi phải cứu bá tước tiểu thơ đã.

Nói rồi, chàng vung tay phải về phía con quỷ Katherine đang giữ bá tước tiểu thơ. Lập tức, một loạt dây leo từ dưới đất mọc lên quấn chặt lấy con quỷ nọ. Con quỷ Katherine gào thét dữ tợn, nhưng tứ chi của nó

đã bị trói chặt không thể chạy thoát. Lúc bấy giờ, cảnh vệ trưởng Henry mới phóng như bay về phía đó, ôm cơ thể mềm oặt của Isabella mang về nơi an toàn. Lúc này, mấy vị thủ lĩnh cùng bá tước Acmen cũng đã đến nơi. Ai cũng nhận ra, tên nô lệ Kim Ngưu hóa ra lại là một pháp sư có quyền năng vô cùng to lớn. Thủ lĩnh Hội đồng sau một hồi kinh ngạc nhưng đã nhanh chóng lấy lại sáng suốt. Ông ta không nói không rằng, bước ra phía trước, hai tay hướng về phía hai con quỷ hút máu, ánh mắt như phát ra tia lửa. Đoạn, hai bàn tay thủ lĩnh nắm lại, cùng lúc đó, hai cái đầu của hai con quỷ quay mòng mòng, xương cổ nát vụn. Dưới sức mạnh ma thuật vô hình, hai cái đầu bị giứt phăng ra khỏi cơ thể, bay lên không trung rồi bùng cháy dữ dội. Sau một hồi cháy ngùn ngụt, chúng rơi xuống đất, biến thành tro. Bây giờ Kim Ngưu mới lệnh cho dây leo tháo trói, để lại hai cái thi thể không đầu trên mặt đất.

Sự việc vừa kết thúc thì Xơ tối cao đã chỉ tay về phía Kim Ngưu mà quát lớn.

- Người ẩn nấu giỏi lắm. Người có biết che dấu pháp thuật khỏi sự quản lý của Hội đồng là có tội hay không ?

Nhưng Acmen đột nhiên ngắt lời.

- Cho dù là hấn có tội, nhưng hấn cũng đã cứu con gái của ta.

- Ngài bá tước, ngài không phải cũng muốn chống đối lại giáo hội đó chứ ? - Xơ tối cao gằn giọng.

- Xơ tối cao, giờ phút này bà còn quan tâm đến những đạo luật của Giáo hội hay sao ? - Thủ lĩnh Hội đồng đột nhiên lên tiếng. - Ta cho rằng chẳng bao lâu nữa đạo quân Bóng Tối bên ngoài kia sẽ tấn công vào trong thành thôi.

- Ngài nói sao ? - Bá tước Acmen kinh ngạc hỏi.

- Chúng đã dùng kế cho quỷ hút máu trả trộn vốn dĩ là để giảm nhẹ tổn thất, nhưng nay kế hoạch đã thất bại, chúng chỉ còn một cách duy nhất...

Mọi người tại trường đều nín thở. Thủ lĩnh lại tiếp.

- Đó là san bằng Braden.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đã sáu ngày sáu đêm miệt mài băng qua trùng trùng núi tuyết, Song Tử vẫn tiếp tục cuộc hành trình về phương Bắc không biết mệt mỏi.

Trên người chàng chỉ mang một túi hành lý nhỏ gọn gồm lương thực, nước và cây sáo bằng gỗ bạch tùng mà tộc trưởng Danisa tặng cho chàng. Cây sáo này vốn thuộc về cha của Danisa, một thợ săn dũng mãnh của tộc Tiên Yêu ba trăm năm về trước. Vốn dĩ là một nhạc cụ mang trong mình ma thuật, sáo có quyền năng thôi miên và chế phục sinh vật sống vô cùng mạnh mẽ. Từ nhỏ, Song Tử đã theo Danisa học pháp thuật. Tộc trưởng luôn là người nắm giữ những kiến thức nghiêm ngặt và sâu xa nhất về cách vận dụng ma thuật và tiềm năng kỳ diệu của loài Tiên Yêu. Tuy chỉ mang trong

mình nửa dòng máu Tiên, nhưng Song Tử lại được xem là một trong những học trò xuất sắc của Danisa. Tộc trưởng cũng vì vậy mà thương yêu chàng hết mực.

Tiên Yêu thời chí cổ vốn dĩ là giống loài được ban cho quyền năng ma thuật bẩm sinh. Nhưng vì trải qua một thời gian quá dài, những khả năng đó dần bị mai một. Ngày nay, cũng như con người, chỉ một số ít Tiên Yêu biết sử dụng ma thuật. Và những Tiên Yêu nào có thể điều khiển ma thuật đều được bộ tộc hết sức kính trọng. Vì vậy qua hàng ngàn đời tộc trưởng, chỉ có những pháp sư Tiên Yêu mới được vinh dự nối tiếp đảm nhận vị trí cao nhất này. Cư dân bộ tộc được chia làm hai thành phần, những Tiên Yêu biết sử dụng pháp thuật chính là những pháp sư và sẽ được chính tộc trưởng Tiên Yêu dạy dỗ, những Tiên Yêu còn lại sẽ được đào tạo trở thành thợ săn với kỹ năng thân thể và sự linh hoạt đáng nể. Những thợ săn tuy không thao túng được ma thuật, nhưng dựa vào những vũ khí và nhạc cụ mang thuộc tính ma thuật mà gia tăng sức mạnh trong chiến đấu. Nhờ đó mà thợ săn Tiên Yêu được người ta biết đến và nể phục bởi sự dũng mãnh và sự thiện chiến đáng

kinh ngạc. Một trong những thợ săn lừng danh trong lịch sử của bộ tộc chính là Thầy Uwan, cha của tộc trưởng Danisa. Người đã dẫn đầu đoàn thợ săn Tiên Yêu khám phá hơn trăm dặm về phía Bắc hung hiểm. Trước khi Song Tử lên đường, cây sáo ma thuật của Uwan được Danisa trao lại cho Song Tử với tất cả yêu thương. Khi tặng nó cho chàng, tộc trưởng rung rung căn dặn.

- Con so với cha ta ngày trước có lẽ còn mạnh mẽ hơn. Con có tiềm năng về ma thuật vượt trội hết thầy pháp sư trong bộ tộc của chúng ta. Tuy nhiên, bản tính của con ham chơi khó bỏ, từ nhỏ đã làm cho ta và mẹ của con lo lắng không biết là bao nhiêu.

- Tộc trưởng, xin người đừng lo. Con hiểu rõ sự hệ trọng của chuyến đi này đối với cuộc đời mình. - Song Tử nói.

Tộc trưởng lặng lẽ vào lều lôi ra một cây sáo bằng gỗ trắng như tuyết.

- Cây sáo này là của cha ta. Ngày xưa ông ấy nhờ nó mà trải qua bao nhiêu trận chiến. Ma thuật của con

tương hợp với loại nhạc cụ này, ta hy vọng nó cũng sẽ bảo vệ cho con như đã từng bảo vệ cha ta. - Nói rồi, Danisa đặt một tay lên ngực Song Tử. - Không ai có thể quyết định số mệnh của con, hãy để cho chính trái tim con quyết định.

*

Sáng ngày thứ bảy, cuối cùng chàng cũng thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của tuyết. Cánh rừng trập trùng bên dưới chân núi hiện ra xanh mướt. Xa xa, một con sông dịu dàng như dải lụa vắt ngang qua thung lũng. Theo như bản đồ trên tay chàng thì không lâu nữa chàng sẽ đến được cái nơi có người sống duy nhất ở vùng đất phương Bắc xa xôi này: làng Mist Mill. Chính bản thân Song Tử cũng không thể tin được tại một nơi hẻo lánh như thế này mà lại có một ngôi làng. Onyx tuy rộng lớn, nhưng lãnh thổ có người ở có lẽ chỉ độ chừng một phần mười hay có lẽ là một phần trăm so với những vùng đất hoang vu như thế này. Từ xa, chàng có thể nhìn thấy một chiếc cối xay bột chạy bằng sức nước cũ kĩ vẫn còn chậm chậm lăn bánh theo nhịp dòng nước. Không thấy bóng người qua lại trên con đường dẫn vào làng.

Đường như ở một khoảng cách quá xa, sự sống cũng bị vẻ hoang vu của nơi đây khóa lấp.

Vừa đi vừa suy nghĩ, Song Tử không để ý thấy một toán cảnh vệ hoàng gia xuất hiện trước mặt. Năm gã lính cưỡi ngựa trắng, trên giáp áo là huy hiệu hoàng gia Onyx sáng lòa từ đâu xuất hiện, tuốt gươm chặn trước mặt chàng.

- Người là kẻ nào ? Có phải là công dân Onyx hay không ? Đây là địa phận khai thác tài nguyên của vương quốc. Không ai được tự tiện ra vào. - Một trong số những tên lính có vẻ là thủ lĩnh lên tiếng.

- Khai thác tài nguyên ? - Song Tử ngạc nhiên.

- Phải ? Người không biết hay sao ? Đằng sau ngọn núi kia là một mỏ vàng thuộc sở hữu của đức vua. Chỉ có người dân tại Mist Mill mới được phép khai thác.

- Ta không phải công dân của Onyx. Ta chỉ là đi ngang qua đây thôi. Xin các ngài thông cảm nhường đường.

- Vậy thì người tuyệt nhiên không thể đi qua đây. Đó là lệnh của quốc vương. Hãy chọn con đường khác. - Tên lính ngang ngược.

- Nhưng làm gì còn con đường nào khác. Một bên là núi, một bên là rừng, các ngài bảo ta làm sao đi tiếp.

- Đó là vấn đề của người. Ta không quan tâm.

Song Tử nghe thế trong lòng rất hậm hực. Định bụng sẽ sử dụng pháp thuật để giải quyết gọn năm tên này. Nhưng nghĩ lại, tộc Tiên Yêu và hoàng gia Onyx hàng trăm năm nay giao kết hòa bình. Nếu chàng đại đột động chạm đến quân đội của hoàng gia, chẳng phải lại mang phiền phức đến cho tộc trưởng hay sao ? Nghĩ vậy, Song Tử quay lưng định bước đi thì chợt nghe một tiếng gầm khủng khiếp và dữ tợn ở sau lưng. Khi chàng quay đầu lại thì nhận ra một cái bóng khổng lồ từ trong rừng phóng vụt ra, lao thẳng vào toán cảnh vệ ban này quật một tên cảnh vệ ngã khỏi lưng ngựa chết tươi. Một con thú hình dạng như mèo nhưng với đôi tai có hai chùm lông trắng và thân hình khổng lồ lốm đốm đen. Con quái vật khi đứng yên thậm chí còn cao hơn đầu người đang

cưỡi trên lưng ngựa. Toán lính ai nấy đều hãi sợ vô cùng nhưng không kẻ nào dám di chuyển.

- Mèo Tuyết ? Tại sao nó lại xuất hiện gần làng như thế này ? - Một trong số cảnh vệ quân run rẩy nói.

- Có lẽ do khí hậu khắc nghiệt, thức ăn khan hiếm đã đẩy chúng từ vùng núi tuyết di cư dần đến đây. Lần này thật nguy quá. Chúng ta chỉ có mấy người, không thể giết được nó. - Tên chỉ huy ban nãy nói, mồ hôi toát ra như tắm.

Vừa dứt lời, con mèo tuyết bỗng gầm lên một tiếng rồi lao vào toán lính cảnh vệ một lần nữa. Mấy tên lính cảnh vệ rút gươm chém tới tấp, nhưng lớp lông dày của con mèo tuyết tuyết nhiên còn cứng chắc hơn cả áo giáp. Những đòn chống trả của gươm sắt không làm nó sợ hãi, nó vung chân tát một tên cảnh vệ nữa văng xuống đất.

- Mau chạy ra phía sau nó ! - Tên chỉ huy hét lên.

Đám cảnh vệ liền đánh ngựa vòng ra phía sau con

mèo tuyệt nhằm tránh những cú tát trời giáng của con quái vật. Nhưng con thú quá nhanh, trong nháy mắt, nó nhảy tới chặn đường tên chỉ huy, cái mồm há rộng chuẩn bị ột cú tát chí mạng. Tên chỉ huy nhắm nghiền mắt chờ chết. Nhưng chờ mãi chỉ thấy một sự yên lặng đáng sợ, con thú bỗng dung im thin thít không phát ra một tiếng động. Tên cảnh vệ mở mắt ra xem thì thấy con mèo khổng lồ nằm ngủ say như chết ở trên mặt đất. Ba tên lính còn lại cũng kinh ngạc trước cảnh tượng đó. Nhìn lại thì thấy đằng xa, người lũ khách ban nãy đang điềm nhiên đứng thối sáo. Tiếng sáo vi vu như là gió thổi, khi xa, khi gần thật kỳ diệu. Chỉ cần nhìn qua cũng biết kẻ trước mặt đang sử dụng ma thuật. Chỉ là không biết loại ma thuật nào lại có khả năng chế ngự được một con dã thú như vậy, thật là quá đáng sợ. Thấy con thú đã nằm im không nhúc nhích, Song Tử ngừng thổi. Bấy giờ mấy tên cảnh vệ mới hoàn hồn. Chúng kéo nhau tới trước mặt chàng. Tên chỉ huy nói.

- Cảm ơn người đã ra tay cứu chúng ta một mạng.
Người ắt hẳn là pháp sư của Hội đồng ?

Song Tử mỉm cười đáp.

- Không phải.

Tên cảnh vệ kinh ngạc. Một pháp sư tự do ư ? Mặc dù kẻ này vừa cứu hắn, nhưng nếu quả là một pháp sư tự do thì khác nào một tội phạm của hoàng gia. Thấy biểu cảm của tên chỉ huy, Song Tử hiểu ra bèn giải thích.

- Ta không phải pháp sư tự do, ta là pháp sư của bộ tộc Tiên Yêu. - Vừa nói, chàng vừa vạch ngực áo cho toán cảnh vệ xem.

Trên ngực Song Tử là hình xăm một loại dây leo kỳ lạ.

- Ô ! Thì ra là kí hiệu Thiên linh tâm gửi của bộ tộc Tiên Yêu. Ban nãy chúng tôi thực sự không biết anh bạn đây là Tiên Yêu.

- Thực ra thì tôi chỉ mang nửa dòng máu nên vẻ bề ngoài cũng không khác con người là mấy. - Song Tử trả lời.

- Để bày tỏ lòng cảm ơn, xin mời anh bạn theo chúng

tôi về làng Mist Mill để nghỉ ngơi. Ngày mai xin cứ theo con đường cũ mà đi tiếp. Chúng tôi tuyệt đối không ngăn cản.

Toán cảnh vệ và Song Tử cuối cùng cũng từ thù thành bạn. Chàng cùng họ đi thêm nửa ngày đường thì đến Mist Mill.

Qua trò chuyện với cảnh vệ quân, Song Tử biết được Mist Mill hơn trăm năm trước vốn dĩ là một ngôi làng nằm ngoài sự quản lý của luật pháp. Nó do những kẻ trộm mộ và săn tìm báu vật cổ lập nên. Trong quá trình trộm mộ, dân làng cũng đã tìm ra được mỏ vàng khổng lồ ở sau núi. Nhưng vì bản tính ích kỷ, Mist Mill che dấu bí mật đó trong một thời gian rất dài. Cho đến một lúc nọ, chẳng biết vì lý do gì mà toàn bộ dân làng Mist Mill đều biến mất một cách kỳ lạ. Có người cho rằng họ đã bị hồn ma từ những ngôi mộ do chính họ trộm tìm đến để trừng phạt. Cũng có người cho rằng dân làng Mist Mill đã thua trong một cuộc giao chiến ác liệt với những phù thủy rừng sâu. Và thế là ngôi làng cùng mỏ vàng khai thác đang dở bị bỏ hoang suốt năm mươi năm cho đến khi quân đội hoàng gia đi ngang qua nơi này và phát hiện

một lượng lớn kim loại quý hiếm được cất giữ. Từ đó Mist Mill được điện hoàng gia quản lý hết sức chặt chẽ. Những dân làng ngày nay đều là những thợ mỏ xuất sắc được cử đến từ Farrel xa xôi nhằm khai thác tài nguyên và làm giàu cho vương quốc.

Hoàng hôn kéo đến mang theo một bầu trời đỏ ối. Ngôi làng Mist Mill cô độc càng trở nên bí ẩn đến lạ. Song Tử bước chân vào một quán trọ mang tên Vàng Thỏi. Chỉ có lác đác vài ba người khách say mèm nằm gục bên vại bia to tướng. Chủ quán là một phụ nữ tầm ba mươi tuổi, gương mặt vẫn còn vẻ sắc sảo của thời tuổi trẻ. Thấy Song Tử bước vào bà mỉm cười hỏi.

- Chàng trai trẻ này ắt hẳn đã mất một quãng đường rất xa để đến được đây. Ở đây tôi có cho thuê phòng với giá mười đồng, hay cậu muốn mua một vại bia giá hai xu ?

Song Tử lịch sự trả lời.

- Tôi chỉ cần một vại bia và một thông tin nhỏ. Chi tính tôi bao nhiêu ?

Bà chủ quán nhường mảy, vươn mình ra phía trước, tay chống cằm, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Song Tử.

- Thế thì con tùy thông tin mà cậu muốn biết là gì !

Song Tử thì thầm.

- Bộ tộc của tôi có một ghi chép bí mật về một tòa thành cổ cách đây không xa. Không biết chị có thông tin gì về nó hay không ?

Nét mặt bà chủ quán có hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của người khách lạ. Bà ta dăm chiêu một lúc rồi xòe bàn tay ra.

- Năm đồng chàng trai trẻ !

Song Tử hiểu ý, khoe môi khẽ nhếch, chàng lôi từ hành lý ra năm đồng bạc rồi thả leng keng trên mặt quầy. Bà chủ quán ra vẻ hài lòng, đoạn, bà liếc mắt khắp quán một cách thận trọng rồi thì thầm nói.

- Điều cậu vừa hỏi là một bí mật vô cùng nguy hiểm với tất cả chúng ta. Thực ra từ trước khi hoàng gia đặt

chân đến ngôi làng này, những kẻ trộm mộ đã từng săn lùng cổ vật tại những nơi vô cùng thần bí. Ngày nay, dân làng rất kỵ nói về việc trộm mộ bởi vì một khi để cảnh vệ hoàng gia nghe được, chúng sẽ khép cho tội chết. - Bà chủ quán dừng lại, cố gắng thu mình thật nhỏ đằng sau cái quầy gỗ. - Ông nội của tôi đã từng là một trong những người trộm mộ. Điều này cậu tuyệt nhiên không được nói lại với bất kỳ ai. Nếu không tôi sẽ mất mạng, cả cậu cũng vậy.

Song Tử khẽ gật đầu rồi ra dấu khóa môi để trấn an bà chủ quán.

- Thực ra tôi cũng chỉ đến Mist Mill sau khi ông nội tôi biến mất một cách bí ẩn. Chuyện thế nào thì chẳng ai biết. Nhưng dựa trên những bản đồ và ghi chép mà ông ta giấu dưới một tấm gỗ trên sàn nhà mà tôi biết được khá nhiều bí mật.

- Đó là những bí mật gì ?

- Đó là những nghiên cứu, tìm hiểu về những di tích cổ do những kẻ trộm mộ thực hiện. Tôi không dám đem

những thứ đó ra ngoài. Họ sẽ treo cổ tất thấy những ai liên quan đến trộm mộ. Và quan trọng hơn nữa, ông nội tôi quả là có nhắc đến một tòa thành cổ. Cậu có biết điều đó có nghĩa gì hay không ?

- Nghĩa làm sao ? - Song Tử mập mờ không hiểu.

- Một tòa thành cổ chính là một kho báu khổng lồ. Tất thấy những vật dụng từ nhỏ đến lớn, những châu báu, vàng ngọc ẩn giấu trong đó. Cậu thử tưởng tượng mà xem. Đó chính là thứ mà ông nội tôi cả đời tìm kiếm.

- Bà chủ quán nhấn mạnh từng chữ.

- Thế ông ta có tìm được không ? - Song Tử hỏi.

- Cậu còn phải hỏi ? Ông ta và hết thấy dân làng đã biến mất trước khi kịp làm giàu.

- Thế chị có biết gì về sự biến mất đó hay không ?

- Có rất nhiều lời đồn. Nhưng câu chuyện mà tôi tin nhất chính là sự tấn công của những phù thủy rừng sâu.

- Bà chủ quán nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Phù thủy rừng sâu ?

- Cậu hỏi nhiều quá rồi đấy.

Song Tử dốc từ trong hành lý ra thêm năm đồng bạc nữa. Bà chủ quán nhếch miệng cười rồi nhanh tay lùa mấy đồng bạc vào túi.

- Chúng đều là đàn bà. Nhan sắc đầy mê hoặc nhưng tâm địa thì vô cùng xấu xa. - Giọng bà chủ quán có phần âm u. - Phù thủy nhờ vào thỏa thuận với bóng đêm để được ban cho sức mạnh cho nên chẳng khác nào loài quỷ dữ.

- Thế vì sao chúng lại tấn công Mist Mill ? - Song Tử thắc mắc.

- Điều đó thì tôi không chắc. Nhưng có vẻ như bọn phù thủy rừng sâu muốn bảo vệ bí mật của tòa thành bí ẩn đó. Sự tìm hiểu ngày càng sâu xa của dân làng đã vô tình dẫn họ đến cái chết.

- Ý chị là, nếu có ai biết tòa thành ấy ở đâu thì chỉ có phù thủy rừng sâu mới biết được ? - Song Tử nói.

Bà chủ quán nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ rồi đáp.

- Không sai !

- Vậy thì làm sao để tôi có thể gặp được phù thủy rừng sâu ? - Song Tử quả quyết.

Lúc này thì bà chủ quán nhìn chàng với ánh mắt kinh dị.

- Cậu đúng là điên rồi. Cậu muốn chết hay sao ?

- Xin chị hãy giúp tôi.

Bà chủ quán thở dài nói.

- Nếu cậu quả là không màng đến cái chết thì tôi cũng đành chịu. Qua khỏi Mist Mill đi thêm nửa ngày là khu rừng âm u nhất vùng núi Eura. Đó là nơi trú ngụ của chúng. Thanh niên trẻ đẹp như cậu chính là món mồi ngon nhất. Tôi tin rằng sẽ chẳng tốn bao nhiêu thời gian trước khi chúng tìm đến và xé xác cậu ra.

- Chị xem thường tôi quá rồi. - Song Tử cười khẩy

trước lời hù dọa của bà chủ quán.

- Ít nhất thì xin hãy nghe một lời khuyên của tôi. Phù thủy rừng sâu vô cùng gian xảo.

Cậu nhất thiết không được tin bất cứ điều gì ngọt ngào từ chúng.

- Tôi nhớ rồi. Cảm ơn chị nhiều. - Song Tử gật đầu với bà chủ quán rồi nhanh chóng rời khỏi quán trọ.

*

Song Tử rời khỏi Mist Mill trước khi trời sáng, con đường mòn càng về sau càng nhỏ dần lại cho đến tận mé rừng thì chỉ còn rộng độ ba bước chân. Cánh rừng trước mặt rậm rạp vô cùng. Cây cối đua nhau chen chúc đến độ ánh sáng mặt trời phải khó khăn lắm mới len lỏi được và soi sáng lơ mờ cảnh vật. Song Tử cứ theo con đường mòn mà đi mãi. Chẳng biết qua bao lâu chợt chàng nghe có tiếng hát du dương vọng lại.

"Ôi cô đơn tịch mịch nơi em ở

Cây cối lạnh lùng, đá lạnh lùng

Đến với em đi hồi chàng dừng sĩ

Mang em rời khỏi chốn mịt mù." "

Giọng hát tuy nhỏ nhưng rất trong trẻo và buồn man mác. Tại một nơi vắng vẻ như thế này, thú dữ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào nhưng thiếu nữ nọ vẫn ung dung hát. Đủ thấy nàng ta mới chính là thứ đáng sợ nhất trong khu rừng này. Lờ mờ đoán ra kẻ bí ẩn nọ, Song Tử lần theo giọng hát mà tìm đến. Giữa khu rừng vẫn là một dòng suối nhỏ, nước trong vắt. Tiếng nước chảy riu rít như là âm thanh của nhạc cụ. Trên một tảng đá đầy rêu xanh, Song tử nhận ra một bóng người vận áo choàng tím đang ngồi lặng lẽ hát. Khi chàng mon men đến gần thì người nọ cũng dừng lại rồi bất ngờ lên tiếng.

- Có phải bài hát của ta khiến chàng cảm động ? Hay là chàng cố tình đến đây để tìm ta ? - Vừa dứt lời, người nọ đứng lên, quay mặt về phía Song Tử.

Áo choàng tím tuột khỏi mái đầu để lộ ra một gương

mặt vô cùng kiều diễm. Mái tóc xoắn dài màu tím biếc như mây. Ánh mắt long lanh, hiền thực vô cùng. Thật không ngờ một thiếu nữ nhu mì như vậy lại có thể là một phù thủy rừng sâu tâm địa rắn độc như lời người ta vẫn đồn đại.

Song Tử không trả lời, ánh mắt chàng vẫn còn mê mẩn trước sắc đẹp của người trước mặt. Phù thủy rừng sâu tiếp tục nói.

- Chàng không sợ ta hay sao ? Rõ ràng chàng biết ta là ai. Những kẻ ngoài kia hẳn đã cho chàng hay biết bao câu chuyện rừng rợn về chúng ta nhỉ ?

Song Tử chợt bừng tỉnh trước câu hỏi của phù thủy rừng sâu. Chàng bèn lên tiếng.

- Ta muốn hỏi nàng về một tòa thành cổ ở gần đây. Xin nàng hãy chỉ đường cho ta đến đó.

- Hahaha. - Nữ phù thủy chợt bật cười.

Ngay cả khi cười trông nàng ta cũng vô cùng xinh đẹp, không hề giống một ác quỷ chút nào.

- Chàng quả thực không chỉ đơn giản là đến để nộp mạng. Ta cho rằng chàng có đủ bản lĩnh để buộc ta phải đáp ứng câu hỏi của chàng. Nhưng kỳ thực ta không thể cho chàng biết được.

- Vì sao ? - Song Tử hỏi.

- Bởi vì điều đó là cấm kị.

- Cấm kị bởi ai ?

- Bởi mẹ ta. - Phù thủy trả lời.

- Mẹ của nàng ? - Song Tử ngạc nhiên.

Thì ra phù thủy rừng sâu cũng có mẹ ư ? Thật là kỳ lạ. Nữ phù thủy nhìn chàng một lúc lâu rồi nói.

- Phải. Mẹ của ta chính là phù thủy tối cao. Chàng tuyệt nhiên không có đủ quyền năng để thách thức bà ấy.

- Chưa thử thì làm sao biết được. - Song Tử tiến lên một bước, nói như đinh đóng cột.

- Haha. Chàng có quá tự tin không ? - Nụ cười của nữ phù thủy đầy mê hoặc. - Nếu chàng thực sự muốn chết thì hãy chết dưới tay của ta. Không cần phải làm phiền đến nữ chúa tể của phù thủy rừng sâu đâu.

Nói rồi nữ phù thủy vung tay, lập tức cả người hóa thành một luồng khói tím biến mất trong không gian. Song Tử nhanh như cắt rút cây sáo ma thuật ra, miệng lầm bầm thần chú. Một luồng khói tím đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh chàng rồi hội tụ lại thành thân hình của nữ phù thủy. Bàn tay với móng vuốt sắc như dao vươn về phía chàng. Song Tử liền lùi lại phía sau, chàng gọi một tấm khiên ma thuật xuất hiện chắn ngay trước mặt. Móng vuốt của nữ phù thủy va vào tấm khiên tạo ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc. Tấm khiên ma thuật nứt nẻ mấy đường. Nữ phù thủy khễ nhãn mặt đau đớn. Nhưng ngay lập tức nàng ta giơ cả hai tay lên cao, hai mắt chói lòa ánh sáng ma thuật. Từ phía sau lưng nàng, hàng loạt cây cối chuyển mình tạo thành những cánh tay khổng lồ lao về phía Song Tử. Những cành cây rắn chắc liên tiếp phóng xuống mặt đất, thậm chí đâm thủng cả lớp đất đá rắn chắc bên dưới chân Song Tử. Cũng may

chàng nhanh nhẹn né tránh, nếu không đã bị chúng đâm phải mà mất mạng. Không hề sợ hãi, Song Tử liền đặt cây sáo lên môi nhẹ nhàng thổi. Tiếng sáo vừa cất lên, trong không gian bỗng lan truyền một làn sóng ma thuật kỳ lạ. Nữ phù thủy cũng hết sức kinh ngạc. Làn sóng ma thuật vừa chạm tới những cành cây ma thì khiến chúng bất động, uốn éo rồi nhanh chóng rút trở lại.

- Đó là thứ quyền năng gì ? - Nữ phù thủy kinh hãi nhìn cây sáo trên tay Song Tử.

- Nàng vẫn còn chưa thấy hết khả năng của ta đâu. - Song Tử nhếch mép cười.

Nữ phù thủy tức giận hét lên.

- Thế thì hãy đem hết khả năng của chàng ra đi.

Vừa nói, nàng ta vừa phất áo choàng, một luồng lửa dữ dội lập tức ào ạt thổi ra. Cây cối chung quanh trong nháy mắt bị thiêu rụi. Nữ phù thủy ra đòn quá nhanh, Song Tử chưa kịp triệu hồi khiên ma thuật thì đã bị lửa tấp phải, vai áo bên trái cháy xém, một phần da thịt bị

bồng đầu đón vô cùng. Thấy Song Tử bị trúng đòn, nữ phù thủy chớp thời cơ phát thêm một luồng lửa nữa với khí thế hủy diệt hơn trước, quyết tâm lấy mạng của chàng. Luồng lửa ngùn ngụt ập tới ôm trọn lấy cả thân hình Song Tử. Ngay cả đất đá và cây cối chung quanh chàng cũng bị thiêu đốt thành tro bụi. Sức nóng khủng khiếp của đòn tấn công khiến không khí gần như chảy ra. Nữ phù thủy nở nụ cười đắc thắng khi thấy đối phương bị chôn vùi trong bão lửa. Nhưng đột nhiên, nàng ta nghe một giọng nói phát ra từ sau lưng.

- Ta đã nói nàng chưa thấy hết khả năng của ta.

Nữ phù thủy kinh hãi quay người lại, nhưng không kịp nữa, một luồng ánh sáng xanh cực mạnh đã ập tới. Cả người nàng ta hứng trọn một đòn ma thuật, như một chiếc lá bị thổi tung trong cơn bão, văng ra phía sau học máu tươi. Ánh mắt nàng ta kinh hãi nhìn Song Tử vẫn còn lạnh lặn ở trước mắt, ngay cả vết bỏng trên vai cũng hoàn toàn biến mất.

- Tại...tại sao chàng có thể ?

- Một trong những quyền năng đặc biệt của ta chính là khả năng phân thân tạo nhân ảnh ảo. Tộc trưởng của ta đã từng nói đó là do bẩm sinh mà có chứ không phải là thứ có thể học được. - Song Tử đắc thắng nói.

Nữ phù thủy bại trận, nét mặt thảm thương.

- Chàng đã đánh bại ta. Muốn đánh muốn giết thì tùy chàng.

Song Tử tiến đến trước mặt nữ phù thủy.

- Ta chẳng muốn giết hại ai cả. Ta chỉ muốn biết đường đến tòa thành cổ. Xin nàng hãy nói cho ta biết.

- Điều đó là không thể. - Nữ phù thủy đau khổ nói.

- Vì sao ?

- Bởi vì chính ta cũng không biết. Người duy nhất biết là mẹ của ta. Nhưng nếu chàng tìm đến bà ấy thì cả hai ta sẽ mất mạng.

- Còn nếu như ta đánh bại bà ta ? - Song Tử hỏi.

Nữ phù thủy ngược mắt nhìn chàng, gương mặt lộ vẻ sợ hãi.

- Không ai có thể thắng được phù thủy tối cao. Bà ta đã tồn tại trên thế gian hàng trăm ngàn năm. Quyền năng đã đạt tới trình độ cực cao. Không một pháp sư nào trên thế gian có khả năng thách thức mẹ của ta.

- Nàng tin chắc là như vậy ?

Nữ phù thủy gật đầu.

- Nàng gọi bà ta là mẹ ? Thế thì vì sao lại sợ hãi bà ta đến như vậy ? - Song Tử đưa tay đỡ nữ phù thủy dậy.

- Cảm ơn chàng. - Nữ phù thủy khò sở chính lại y phục. - Ta tên là Dominic.

- Nàng có thể gọi ta là Song Tử.

Nữ phù thủy gật đầu.

- Có lẽ chàng không biết. Mẹ ta chính là Scarlet, nguồn gốc của mọi phù thủy trên thế gian. Bà ấy có vô

số người con, đều là con gái. Ta cũng là một trong số họ.

- Vậy những lời đồn đại về sự tàn độc của phù thủy rừng sâu có đúng hay không ?

- Chỉ đúng một phần. - Dominic buồn bã ngồi xuống một thân cây chết khô. - Ma thuật của chúng ta là nhờ bóng tối mà có. Vì vậy càng dụ dỗ và giết nhiều người để nuốt linh hồn của họ thì ma thuật sẽ càng mạnh mẽ. Do đó phần nhiều phù thủy bọn ta đều sống một cuộc đời mê hoặc con người và làm nhiều điều xấu xa.

- Còn nàng thì sao ?

- Ta không đủ độc ác để hại nhiều người. Ta chỉ chọn những con môi yếu ớt, không còn sống được bao lâu hoặc thậm chí là nuốt những linh hồn đã chết. Vì vậy mà ma thuật của ta yếu ớt hơn đồng loại rất nhiều.

Song Tử nhìn nàng với ánh mắt cảm thông. Nhưng nhớ đến lời dặn dò của bà chủ quán, chàng cũng không khỏi cảnh giác.

- Tin hay không thì tùy ở chàng. Ta không muốn biện hộ rằng ta là một phù thủy tốt. Ta chỉ muốn cho chàng biết, Scarlet mẹ của ta từ thuở xa xưa đã tự tay giết sạch cả một tòa thành. Số lượng linh hồn mà bà ta nuốt trong hơn trăm ngàn năm nay thực sự không thể tượng tượng được đâu. Do đó chàng khôn ngoan thì hãy lập tức rời khỏi đây và quên cái ý định điên rồ của chàng đi.

- Nếu nàng sợ thì ta không phiền nàng nữa. Hãy chỉ ta cách tìm mẹ nàng. Ta sẽ tự tìm lấy.

Dominic lặng thinh nhìn chàng một lúc lâu rồi lắc đầu nói.

- Chàng sẽ hối hận.

- Ta không sợ gì cả. - Song Tử ánh mắt kiên quyết nhìn nữ phù thủy.

- Vậy thì mẹ ta đang chờ chàng đó. Không có điều gì xảy ra trong khu rừng này mà bà ta không biết. Chàng cứ đi tiếp, nếu bà ta muốn gặp chàng, tự khắc chàng sẽ đến.

- Ta còn một điều nữa, mong nàng giải đáp. - Song Tử hỏi.

- Là điều gì ?

- Mẹ nàng vì sao kiên quyết bảo vệ bí mật của thành cổ ?

Dominic đưa mắt nhìn xuống chân, lặng lẽ nói.

- Tòa thành đó có tên là Zarnut. Tồn tại vào khoảng trung kỳ Đế chế Zodiacus đệ nhất. Nghe đâu thời gian đó đã từng rất phồn vinh. Nhưng một ngày nọ, một trong những thủ lĩnh Hội đồng pháp sư của Zarnut đã tìm được con đường xâm nhập vào thành phố Vàng Son.

- Thực là giống với giấc mơ của ta ! - Song Tử kinh ngạc trước câu chuyện mà Dominic kể.

Nữ phù thủy tiếp tục.

- Như chàng cũng biết, thành phố Vàng Son là thánh địa dành cho những linh hồn đã chết, người sống tuyệt nhiên không thể bước vào. Cho rằng địa đàng đó chứa

đựng những bí mật kỳ diệu, thủ lĩnh nọ quyết tâm tiến nhập vào cấm địa của Đấng Sáng Tạo. Hành động đó đã giải phóng một lực lượng hết sức đen tối.

- Đó là thứ gì ?

- Đó là Vết Ố.

- Vết Ố ? - Song Tử càng nghe càng khó hiểu.

- Phải. Vết Ố chính là sự nguyên rủa đối với loài người. Đấng Sáng Tạo tức giận trước sự xâm nhập vào thánh địa. Ngài đã nguyên rằng không một ai được trở về thành phố Vàng Son sau khi chết nữa. Con giận dữ của ngài đã tập hợp thành Vết Ố, nó bao trùm và biến đổi thánh địa ấy trở thành thành phố Bóng Tối. Chẳng những vậy, Vết Ố còn vượt ra bên ngoài ranh giới của Cõi Mộng, tràn đến nhân gian, gây ra sự rục rữa trong tâm khảm của loài người. Từ đó con người trở nên yếu ớt, dễ sa vào những cạm bẫy của thế lực bóng tối. Ngày nay Vết Ố tràn ngập khắp Cõi Mộng, biến nó thành địa ngục mà bất kỳ linh hồn nào cũng có thể bị thao túng.

- Nhưng điều đó vẫn không giải thích được mục đích của mẹ nàng.

- Để ta nói tiếp rồi chàng sẽ hiểu. Lúc đó, khi cánh cổng dẫn đến thành phố Vàng Son được khai mở, nó giải thoát Vết Ó cùng với một thứ còn đáng sợ hơn rất nhiều.

- Một thứ còn kinh khủng hơn cả Vết Ó ?

- Phải. - Khi kể đến đây, ánh mắt Dominic thoáng có vẻ sợ hãi. - Đó là Số Mệnh.

- Số Mệnh ? - Song Tử kinh ngạc. - Số Mệnh quả thực tồn tại ?

- Phải. Số Mệnh chẳng những tồn tại mà quyền năng của nó còn là vô hạn. Đó chính là một vị thần cổ của Cõi Mộng. Độc ác và không hề khoan nhượng.

Song Tử chấn động trước lời nói của nữ phù thủy.

- Một vị thần cổ ư ? Một vị thần cổ thoát khỏi vòng kìm hãm của Cõi Mộng ? Đó chẳng phải là hiểm họa diệt vong đối với nhân loại hay sao ?

- Phải. Cũng may thay cùng lúc đó, mẹ của ta vốn dĩ là phù thủy tối cao đã phát hiện ra và tìm được cách đóng lại cánh cổng dẫn vào Cõi Mộng. Nhờ đó mà Số Mệnh chỉ mới thoát ra được một phần nhỏ. Chỉ với một phần linh thức nhỏ nhoi lại thêm sức lực hao tổn quá nhiều để thoát khỏi giấc ngủ vĩnh hằng của Đấng Sáng Tạo, Số Mệnh không thể thao túng đủ sức mạnh để đánh bại Scarlet và bị mẹ ta dùng ma thuật giam giữ trong tòa thành cổ đó. Từ đó đến nay, chúng ta luôn có nhiệm vụ bảo vệ nghiêm ngặt bí mật của thành cổ. Bởi vì bất kỳ ai xâm nhập vào đó cũng có thể giải phóng cho Số Mệnh và dẫn tới tai họa cho lục địa.

- Thì ra mẹ nàng quả thực cũng còn một chút nhân tính. - Song Tử gật gù.

- Chàng đừng hiểu lầm. Bà ta cũng vì sự tồn tại của bản thân mà làm như vậy. Chàng muốn tiến nhập thành cổ, tức là cố tình đối đầu với Scarlet. Chàng không có cơ hội sống sót.

- Cảm ơn lời cảnh báo của nàng. Nhưng lòng ta đã quyết, và lại tổ tiên của ta đã từng đến được thành cổ.

Ta tin là trong chuyện này nhất định có cách giải quyết.

Nói rồi Song Tử gật đầu chào nữ phù thủy rồi cất bước theo con đường mòn mà đi tiếp để lại Dominic ngồi đó với ánh mắt đầy lo lắng.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Quốc đảo Orland sắp bước vào dịp lễ hội lớn nhất trong vòng vài năm trở lại đây.

Lễ hội mùa màng cứ mười năm một lần chỉ còn sáu tháng nữa sẽ chính thức diễn ra. Trên khắp các con đường lát đá của kinh thành, vô số con người tới lui nhộn nhịp. Mỗi người một việc, hăng hái chuẩn bị ột ngày lễ trọng đại. Thậm chí những hàng trăm tàu buôn của vương quốc cũng gấp gáp trở về mang theo những cơ ngơi nào là châu báu, lương thực và nhiều vật liệu quý. Một cảnh tượng hết sức là sống động.

Nhờ sự ưu ái của các vị thần trên đỉnh Eura, một thập kỷ qua, Orland ngày càng thịnh vượng. Có thể nói là đây là quốc đảo hùng mạnh nhất vùng biển phía Đông

Bắc. Chính vì vậy mà năm nay, quốc vương Orland đã lệnh cho những nghệ nhân bậc nhất vương quốc cùng hội tụ tại kinh thành để đúc cả thảy sáu bức tượng bằng vàng cao đến năm trượng để dâng lên các vị thần. Sáu bức tượng chính là chân dung của sáu vị thần chưởng quản phạm giới từ thuở sơ khai gồm có Mora, Lyn, Aeon, Dorr, Dwyn và Hyn. Với lễ vật này, đức vua hy vọng có thể thỉnh được các vị thần cùng hội tụ trên quốc đảo. Đó là một đặc ân lớn mà không một vùng lãnh thổ nào tại phạm giới có được. Nhưng có một điều mà vị vua người phạm không hề hay biết đó là khoảng hơn ba vạn năm trước, nữ thần Mặt Trăng Aeon đã dùng linh hồn của mình làm thành phong ấn chốt chặt lỗ hồng của Cõi Mộng. Còn thần thông thái Dwyn thì từ lâu đã không còn màng đến những chuyện tại phạm giới. Những vị thần khác cũng không tùy tiện mà hiện thân theo ý đồ của phạm nhân. Thế nên việc thỉnh được các vị thần có lẽ là điều không tưởng.

Trên một con đường nhỏ ở phía nam kinh thành Orland, hai bóng người trùm khăn kín mít đứng lặng lẽ trong một góc tối. Một trong hai kẻ bí ẩn lên tiếng. Đó là

một giọng nữ trong trẻo nhưng lại tràn ngập sự tang tóc.

- Kế hoạch của chúng ta, bà đã chuẩn bị đến đâu rồi ?

Kẻ còn lại đáp.

- Thừa chủ nhân, tất cả đã sẵn sàng.

- Tốt. Cũng không ngờ rằng cái tên quốc vương Orland này có cái ý tưởng rất giống với ta. Gom bọn thần linh ấy lại một chỗ rồi giải quyết một lượt. Chỉ là hấn suy cho cùng cũng chỉ là một tên người phạm. Nếu ta không dựng nên cái vở kịch này để giúp hấn một tay, e rằng đám Euradian đó sẽ không chịu lộ diện.

- Nàng có chắc cách này sẽ hiệu quả ?

- Hắc Phu Nhân, cả bà cũng nghi ngờ ta hay sao ? Trên thế gian này nếu có ai hiểu rõ Dorr hơn ta thì có lẽ là Song Ngư con gái ruột của hấn. Tính cách của hấn ta hàng triệu năm nay cũng không thay đổi. Chỉ cần lễ vật tượng vàng này của hấn đột nhiên biến mất. Hấn chắc chắn sẽ không để yên cho Orland. Lúc này bọn thần linh

trên đỉnh Eura kia không muốn cũng phải hiện thân mà can thiệp.

- Thế còn Xử Nữ ? Nhỡ nàng ta cũng đến ? - Hắc Phu Nhân không kìm được thắc mắc này.

Thiên Yết khẽ trầm ngâm rồi đáp.

- Nàng ta chắc chắn sẽ đến. Nữ tư tế của chính nghĩa. Nàng ta sẽ không bỏ qua trò vui này của ta.

- Vậy đến lúc đó chúng ta phải làm thế nào ?

- Đó là vấn đề của Syran. Kế hoạch của chúng ta là mang các vị thần lên đảo. Phần còn lại, cứ để cổ thần xử lý. - Thiên Yết nở một nụ cười bí đầy bí ẩn.

Màn đêm buông xuống trên quốc đảo. Những con người mỗi một sau một ngày nhốn nháo cũng trở về căn nhà của mình để yên giấc. Chỉ riêng điện hoàng gia Orland vẫn sáng trưng ánh lửa. Từ xa nhìn như một cái đèn bằng vàng lấp lánh. Quốc vương đã dành tâm điện phía Nam để cất giữ sáu bức tượng vàng vừa được hoàn thành. Ông ta cho hơn sáu mươi cảnh vệ bao vây khu

vực này, canh gác cẩn mật không một phút nghỉ ngơi. Thậm chí đến con muỗi cũng khó lòng bay vào được. Tại chính điện hoàng gia, Orland ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, nét mặt hết sức hài lòng nhìn mười mấy nghệ nhân đang quỳ ở bên dưới.

- Các người đã vất vả nhiều. Lần này các vị thần có chiếu cố đến đảo quốc ta thì cũng nhờ các người cả. Ta ban ổi người một hũ bạc để trả công các người có thỏa mãn hay không ?

Mười mấy cặp mắt dưới điện sáng rỡ. Họ đồng thanh nói.

- Quốc vương vạn tuế !

Sau khi những nghệ nhân đã hí hửng lui ra thì hoàng tử Cesar ở một bên cũng tiến lên một bước.

- Thừa cha. Lần này thỉnh động các vị thần cùng lên đảo, liệu có phải là điều tốt?

- Cái này thì con quả là không biết rồi. - Nói đoạn, Orland nhìn về phía một lão già mặc áo chùng màu

trắng, thêu họa tiết chú ngữ bằng vàng. - Đại pháp sư, phiên ông nói cho nó hay.

Lão già gật đầu rồi nói.

- Hoàng tử Cesar có lẽ không biết về một truyền thuyết này. Trong cổ văn xa xưa của đảo quốc ta đã từng ghi nhận rằng. Một trăm vạn năm về trước, Băng Đảo ở biển phía Bắc đã từng là một nơi hết sức hẻo lánh và khắc nghiệt. Cho đến khi tộc trưởng người băng không biết dùng cách nào mà mời được các vị thần lên đảo. Linh khí của họ trùm lấy hòn đảo này suốt ba ngàn năm. Về sau, vùng đất đó châu báu từ bên dưới mặt băng mà xuất hiện, giàu có vô cùng. Qua mấy trăm thiên niên kỷ cuối cùng trở thành Băng Quốc hùng cứ Bắc đại dương của ngày hôm nay. Thậm chí mười vương quốc lớn tại lục địa cũng phải e dè không dám động đến họ.

Chưa đợi Đại pháp sư dứt lời, đức vua đã xen vào.

- Con cũng đã biết, ở phía Đông, quốc đảo của chúng ta cũng thuộc vào loại lớn mạnh nhất. Tuy vậy, các đảo quốc Hyryth và Xymon cũng thật sự rất giàu

có. Đã mấy trăm năm nay chúng ta cùng họ duy trì mãi cái thế cân bằng này cũng làm cho ta không khỏi mất kiên nhẫn. Bọn họ sử dụng thuế quan, áp đặt lên hàng hóa từ Orland. Yêu cầu chúng ta nộp thêm tiền ổi tàu bè cập cảng họ. Nếu lần này quả thực chúng ta được các vị thần bảo hộ thì không đầy chục năm nữa, lúc con lên nối nghiệp ta. Chắc chắn sẽ có thể thu tóm cả hai hòn đảo ấy. Xem chúng còn ra vẻ với ta được nữa hay không.

Cesar nghe vậy cũng thấy có chút bất bình. Không ngờ cha chàng lại suy nghĩ không thấu đáo như vậy. Quốc vương Orland sao lại có thể quá hiếu chiến.

- Cha à ! Chẳng phải sống hòa bình vẫn tốt hay sao. Nay cha lại muốn chiến tranh thu tóm họ ?

Chỉ thấy quốc vương không thêm để ý lời chàng. Ông ta cầm nhẹ ly rượu bạc hóp một ngụm rồi hững hờ buông một câu.

- Người ta vẫn thường nói, ôn hòa không bằng bạo lực !

Cesar vẫn định khuyên cha chàng thêm một câu. Nhưng nghĩ lại cái tính của Orland, ông ta một khi đã kiên quyết thì chẳng ai lay chuyển nổi. Chàng đành thờ dài sầu muộn. Thấy bộ mặt âm u của chàng, quốc vương không kìm được bèn lên tiếng.

- Nữ thuyền trưởng kia đến Hyryth nhận một cuộc trung chuyển không biết chừng nào mới về ?

Nghe nhắc đến người con gái trong lòng mình, Cesar như bừng tỉnh. Chàng nhẩm tính một lúc rồi nói.

- Nàng đã đi được một tháng rồi. Có lẽ nửa tháng nữa sẽ về.

- Con cũng đừng nhớ nhung nó quá. Hay là cứ gửi truyền tin gọi nàng ta về sớm sớm còn kịp dự lễ hội mùa màng.

- Vâng.

- Haizz, một người con gái lại chỉ huy cả một con tàu. Ta cũng thật thấy khâm phục.

- Quốc vương cảm thán.

*

Tại điện phía nam hoàng gia Orland, một không gian rộng lớn uy nghi được dùng để bày biện sáu bức tượng vàng. Sáu mươi cảnh vệ hoàng gia đứng im phăng phắc, mũ giáo chỉnh tề. Bên ngai điện, một bóng người lưng khòm chậm rãi bước đến. Hắc Phu Nhân với tấm áo choàng đen tuyền gần như hòa cùng bóng đêm làm một thể. Quan sát tình hình một lúc lâu, trong lòng mục ta thâm tính toán.

- Quả thực canh phòng rất cẩn mật. Nếu ta cứ thế này mà xông vào dù có giết được bọn cảnh vệ nhưng cũng đồng thời đánh động cả điện hoàng gia. Lúc đó muốn mang tượng vàng ra cũng là một thử thách lớn.

Tư duy một hồi rồi cục mục cũng nghĩ ra được một kế. Cái miệng già móm mém cong lên thành một nụ cười gian ác. Hắc Phu Nhân khẽ phất tay, một luồng khói đen bao phủ lấy thân người mục. Khi khói đã tan hết, Hắc Phu Nhân bây giờ đã mang hình hài của một thiếu nữ người

hầu trong điện hoàng gia, tay xách một thùng nước trong vắt. Thiếu nữ kê nệ bung cái thùng tiến vào trong điện. Tên cảnh vệ quân trước cổng thấy ả bước đến bèn chặn lại.

- Người làm gì ở đây ?

Ả người hầu khẽ cúi người nói bằng một giọng rụt rè.

- Quốc vương lệnh cho nô tì mang nước đến đây cho các ngài cảnh vệ.

Gã cảnh vệ nhìn thiếu nữ một lượt từ đầu đến chân cùng thùng nước trên tay ả. Quả thực người hầu trước mặt không có vẻ gì đáng e ngại. Và lại bọn hắn có đến sáu mươi người. Nếu quả thực thiếu nữ này có ý đồ gì thì cũng ngu ngốc mà thực hiện. Nhìn thùng nước trong vắt mát mẻ, cổ họng hắn chợt thấy khô khan. Thế là hắn vui vẻ đưa tay vào thùng nước, múc một gáo uống sạch. Lần lượt Hắc Phu Nhân tận tình mang nước cho hơn sáu mươi cảnh vệ uống. Chẳng ai biết rằng mục ta đã phù phép trong thùng nước đó. Xong việc, mục ta từ tốn

bước đến cửa điện, bỏ cái thùng nước sang một bên rồi chờ đợi.

Một lúc sau, tên cảnh vệ gác cổng đột nhiên cảm thấy nóng rất nơi cổ họng. Hắn đưa tay lên toan sờ lên cổ thì phát hiện ra trên cánh tay mình những mảnh máu rần rỉ đen sì bắt đầu mọc ra. Lần lượt những tên cảnh vệ khác cũng bắt đầu phát hiện ra sự việc. Bọn chúng toan mở miệng định kêu lên thì máu từ họng trào ra như suối. Chỉ trong nháy mắt, mấy chục tên lính cảnh vệ thi nhau xuất huyết từ mắt mũi miệng rồi đổ gục xuống đất mà tắc thở không kịp kêu lấy một tiếng. Cảnh tượng trước mắt thật vô cùng đáng sợ. Thủ đoạn của Hắc Phu Nhân quả nhiên rất tàn ác.

- Hắc Phu Nhân, đã giải quyết xong chưa ? - Một giọng nói vang lên trong tâm trí của mụ. Hắc Phu Nhân khẽ đáp.

- Tất cả đã bị thuộc hạ lấy mạng.

- Tốt. Mau về trận pháp ma thuật. Ta sẽ lập thông đạo để đưa tượng vàng ra khỏi Orland.

Đã quá nửa đêm, Cesar vẫn chưa ngủ được. Lần này chia tay Thiên Bình quả thực cũng đã khá lâu. Những ngày đầu sau khi nàng rời khỏi, Cesar cũng không cảm thấy cô đơn lắm. Thế nhưng dường như cái cảm giác nhớ nhung càng lúc càng mãnh liệt. Đôi lúc chàng cảm thấy người mình yêu chẳng khác nào ngọn gió, ngày đây mai đó. Khi có nàng bên cạnh, tâm hồn chàng thật vô cùng bình yên. Chỉ là, không ai có thể giữ lấy một ngọn gió mãi mãi. Đang suy nghĩ những chuyện cũ thì đột nhiên một bóng người học tốc lao đến từ hướng điện hoàng gia phía nam. Linh tính mách bảo Cesar rằng có chuyện không lành đã xảy ra. Chàng lập tức nắm cổ kẻ ấy lại gần giọng hỏi.

- Nói mau, có chuyện gì ?

Tên cảnh vệ nét mặt hãi hùng, lắp bắp một hồi mới nói ra được.

- Nam điện...bị tấn công. Tượng vàng của thần Dorr đã biến mất.

Mấy lời thốt ra khiến hoàng tử nghe như có tiếng sét ở bên tai. Khắp thế gian này không ai mà không biết rõ, vị thần Hải Vương hùng mạnh kia vô cùng coi trọng cái thể diện. Lần này lễ vật của ông ta đã không cánh mà bay, đảo quốc này xem như cầm chắc cái chết.

Phải cố gắng lắm Cesar mới giữ được cái đầu óc còn sáng suốt. Chàng lập tức trở về chính điện. Vốn định sẽ báo hung tin cho cha biết, nào ngờ khi chàng đến nơi thì cũng đã thấy quốc vương Orland cùng Đại pháp sư mặt mày tái mét. Có lẽ cũng đã biết hết sự tình rồi. Orland gần nhưng không còn chút hồn vía, cả người buông thõng trên ngai vàng. Thấy cha mình như vậy, Cesar bèn quay sang Đại pháp sư hỏi.

- Ngài nói xem, chúng ta phải làm sao bây giờ ?

Đại pháp sư run rẩy nói.

- Việc này nằm ngoài khả năng của chúng ta. Theo ta thấy, chúng ta phải nhờ đến thánh nữ đền thờ Ánh Sáng cứu lấy một mạng rồi.

- Chính là nữ tư tế Xử Nữ tại Onyx ở cực Tây lục địa ?

- Phải. Ta ngay bây giờ sẽ gửi thư cầu viện đến Onyx.

- Mất bao lâu ?

- Nhanh thì cũng phải mười ngày.

Quốc vương Orland cuối cùng cũng lấy được sự tỉnh táo. Ông ta khàn khàn lên tiếng.

- Chuyện này nhất thiết phải giữ kín. Nếu để Hải Vương thần biết được thì chúng ta tất phải diệt vong.

Đại pháp sư và Cesar đều chậm rãi gật đầu.

*

Trên một vùng biển âm u xa về phía Tây, phóng mắt nhìn ra bốn phương tám hướng không có lấy một hòn đảo nhỏ. Gió biển lạnh hiu hắt hờ hững kéo căng những cánh buồm trắng của một con tàu đơn độc. Trên thanh

gỗ sồi nhô ra ở phía mũi tàu, nữ thuyền trưởng xinh đẹp như thiên thần ngồi lặng lẽ nhìn về phía ánh tà dương đỏ ối đang dần vụt tắt ở phía chân trời. Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên ngực áo chạm vào mặt dây chuyền bạc hình đôi cánh mòng biển thanh thoát. Cảnh tượng trước mắt thật đẹp, nhưng lòng nàng sao lại quá đỗi nặng nề.

Bảy ngày trước, sau cuộc hội ngộ kì lạ với Song Ngư gần quần đảo Hyryth. Nữ thần biển đã cho nàng nhìn thấy những bí mật của tương lai và số mệnh. Điều mà con người ta lẽ ra không bao giờ được biết và cũng không nên biết. Bây giờ ngẫm lại, quả thực nàng cũng có chút hối hận vì đã nhận cái ân huệ đó từ Song Ngư. Suy cho cùng biết trước vận mệnh cũng không phải là một điều tốt đẹp. Nó chỉ khiến người ta càng thêm muộn phiền. Hôm đó, trước khi bỏ đi không để lại một lời từ biệt, Song Ngư kia còn cẩn trọng nói một câu rằng "Số phận là không thể lay chuyển". Vậy mục đích mà nàng ta tiết lộ những viễn cảnh ấy là gì ? Một nữ thần biển đã sống đến mấy vạn năm chẳng lẽ đầu óc cũng không được bình thường ? Không đúng, có một điều gì đó mà

Song Ngư muốn cho nàng biết, một bí mật còn trọng đại hơn cả tương lai. Và có lẽ điều đó quá hệ trọng đến nỗi một kẻ vốn dĩ quá tường tận về vũ trụ như Song Ngư e dè không thể trực tiếp mà nói ra được, đành phải dùng đến ám thị mà chuyển tải thông điệp cho nàng. Nghĩ những điều này mất nửa ngày cảm thấy đau hết cả đầu rồi cục Thiên Bình cũng thấy mình có chút suy diễn thừa. Nàng là ai chứ ? Chỉ là một nữ thuyền trưởng tâm thường. Ừ thì cũng có một chút ma thuật thừa hưởng từ mẹ nàng vốn là thần gió Bắc, nhưng nàng lại không có cái may mắn kế thừa cuộc sống vĩnh hằng. Có thể nàng sống được đến vài ba trăm tuổi, nhưng điều đó không có nghĩa rằng nàng sẽ sống mãi mãi. Chung quy thì nàng chỉ là một phạm nhân. Nếu quả thực thế gian này có một bí mật trọng đại thì có lẽ cũng không đến lượt nàng trở thành người nắm giữ.

Mãi lo suy nghĩ, Thiên Bình không để ý chàng thủy thủ học việc Owen bước đến sau lưng từ bao giờ. Thấy thuyền trưởng gương mặt dăm chiêu, chàng đứng mãi một lúc lâu cũng không dám làm phiền. Cuối cùng vì quá mỏi chân, Owen đành lên tiếng.

- E hèm, thuyền trưởng.

Giọng nói thô thể của chàng không hề có chút gì là bất thường, nhưng vì Thiên Bình vốn dĩ tâm tư vẫn còn mông lung tự dung bị gọi giật về khiến nàng một phen chúi nhủi suýt đâm đầu xuống biển. Cũng may nàng từ nhỏ đã được tôi luyện khắc khe, bằng kỹ năng thân thể hơn người, khổ sở quờ quạng một hồi miễn cưỡng quay lại được boong tàu. Owen thấy mình suýt hại chết thuyền trưởng nên cũng thực sự kinh hãi. Thấy cái vẻ tội nghiệp đó của chàng, Thiên Bình đành nuốt hận cười trấn an chàng rồi nhẹ nhàng hỏi.

- Có chuyện gì vậy ?

- Lão Frank đã nấu cho nàng một nồi súp cá muối. Mọi người đang đợi nàng bên dưới.

Định bụng dặn dò Owen cùng mười một thủy thủ ăn trước, nhưng chợt thấy cũng có hơi đói thật, Thiên Bình bèn cùng Owen đi xuống bếp.

Sau bữa ăn dần bụng. Thiên Bình gọi hoa tiêu cùng

vài thủy thủ có kinh nghiệm đến buồng thuyền trưởng. Tại đó, nàng trải ra tấm bản đồ hải trình, tay cầm một viên đá nhỏ đặt lên một điểm trên bản đồ.

- Đây là vị trí của chúng ta hiện tại. Theo đúng trên bản đồ, lẽ ra chúng ta phải đang ở rất gần quần đảo Alfreídr. Nhưng rõ ràng đã đi suốt ba ngày vẫn chưa thấy đất liền.

Một vị thủy thủ già lên tiếng.

- Thuyền trưởng à, lần này quả thực nàng muốn cập bến tại Alfreídr ?

- Đúng vậy bác June. Nếu không đi ngang qua vùng biển này thì chúng ta không thể về Orland kịp cho lễ hội mùa màng. Vả lại đi đường vòng vẫn có nhiều nguy cơ gặp bão lớn hơn. - Thiên Bình quả quyết.

- Chúng ta không sợ bão lớn. Chỉ là quần đảo này thực sự là một nơi không may mắn. - Bác June nói.

- Không may mắn ? - Thiên Bình quả thực không hiểu mấy lời vừa rồi.

Một vị thủy thủ khác cũng lên tiếng.

- Phải đó thuyền trưởng. Ta còn nhớ khi ta còn cùng cha nàng dong buồm qua khắp các vùng biển, quả thực có nghe rất nhiều chuyện kể về quốc đảo Alfreídr. Ngay cả Themon cha nàng ngày xưa cũng cực kỳ né tránh vùng biển này.

- Có ai có thể nói rõ cho cháu biết thực hư của nhưng lời đồn này hay không ? - Nữ thuyền trưởng hỏi, trong lòng nàng không tin lắm những lời đồn đại.

Bấy giờ vị hoa tiêu giàu kinh nghiệm nhất trong thủy thủ đoàn là bác Frank mới chậm rãi nói.

- Đó không phải là lời đồn Thiên Bình thân mến. Ta còn nhớ, khi ta còn là một thủy thủ học việc trẻ tuổi quả thực đã có cùng cha nàng đến quốc đảo Alfreídr một lần. - Frank dừng lại một lúc rồi nói tiếp. - Quốc đảo này từ mấy trăm năm rồi sống biệt lập với thế giới bên ngoài. Con người tại đó quả thực là vô cùng khép kín. Họ không giao thương với bất kỳ quốc đảo nào khác. Lần đó cũng là vì con tàu của chúng ta bị bão đánh dạt vào

nên buộc lòng phải đặt chân lên đảo.

- Rồi chuyện gì xảy ra ? - Thiên Bình hỏi.

- Ừm, mấy ngày đầu lên bờ, chúng ta được quốc vương Alfreidr nhiệt tình tiếp đón. Ngài ta còn giúp chúng ta sửa tàu và chuẩn bị lương thực. Thế nhưng Themon và ta đợi suốt bảy ngày bảy đêm mà con bão bên ngoài cũng không chịu tan đi. Mặc dù sự đối đãi của hoàng gia đối với những kẻ bị nạn chúng ta là rất chu đáo, nhưng mấy ngày ở lại đó, chúng ta cũng đã phát hiện ra nhiều điều lạ thường. - Giọng nói của lão hoa tiêu bỗng trở nên thì thầm. - Ngày thứ ba, khi chúng ta bước ra đường, những người dân tại đó đều nhìn bọn ta bằng ánh mắt hết sức kỳ lạ. Sau đó khi chúng ta trèo đến một đền thờ cổ ở giữa đảo thì phát hiện ra bức tượng thần được thờ phụng trong đó không phải là một trong sáu vị thần trên đỉnh Eura.

- Sao ? Thế vị thần đó là ai ? - Thiên Bình không kìm được sự tò mò.

- Themon và ta cũng vô cùng thắc mắc. Chúng ta trở

về điện hoàng gia và đem sự việc đến hỏi quốc vương. Nhưng ngài ta tỏ ra rất không hài lòng và bảo rằng chúng ta không nên nhắc lại chuyện đó nữa. Mấy ngày sau đó, chúng ta cũng dần dà quên đi chuyện này. Cuộc sống tại điện hoàng gia quả thực rất hưởng thụ đến mức khiến chúng ta dần dà quên mất chuyên hải trình của mình và thậm chí quên cả quê hương của chính mình. Cho đến một ngày, khi Themon nằm ngủ và được mẹ nàng báo mộng rằng nhân vật được thờ phụng trong đền thờ cổ kia chính là nữ thần biển Alfreídr. Bà ta vốn dĩ là một trong vô số người vợ của Dorr, nhưng vì lén lút yêu người phạm nên đã bị Dorr nguyên rủa trở thành linh hồn ám ảnh vùng biển này. Hyn toàn năng đã nhắc cho chúng ta nhớ rằng quốc đảo này chỉ là một nơi dừng chân trên đường đi mà thôi, người giục bọn ta phải trốn đi ngay trong đêm bởi vì Alfreídr muốn chúng ta mãi mãi bị giam cầm tại quốc đảo đó và thờ phụng bà ta. Vì vậy bà ta đã tạo ra cơn bão kéo dài không kết thúc đồng thời khiến đầu óc của chúng ta mê muội. Chúng ta sợ hãi cùng trốn khỏi điện hoàng gia, mười mấy thủy thủ đoàn theo một thông đạo nhỏ chạy đến bên đỗ tàu, nơi mà quốc vương cho người kéo chiếc Iacan đến để sửa chữa.

Khi đến nơi thì chúng ta nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ. Hàng ngàn xác tàu biển với những huy hiệu từ rất nhiều đảo quốc khác nhau, thậm chí có cả tàu đến từ lục địa. Lúc bấy giờ trong lòng bọn ta đều hiểu, nơi đây chính là cái nghĩa trang để chôn sống tất cả tàu bè mắc cạn tại vùng nước này. Bất kỳ ai một khi đã đặt chân lên đảo đều không thể trở lại.

- Vậy làm sao các người thoát được ?

- Chính là nhờ mẹ nàng. Nữ thần gió Bắc đã dùng một tay ngăn bão, đẩy chiếc Iacan ra khỏi vùng vịnh Alfreídr. Sau khi thoát được, chúng ta chạy liền một mạch về Lorion, không bao giờ dám quay đầu lại.

- Chuyện này quả thực có điểm đáng sợ. Có lẽ cháu cũng sẽ cân nhắc tìm một con đường vòng, nếu lương thực của chúng ta đủ duy trì cho đến khi trở về. - Nói đoạn, Thiên Bình liền gọi Owen vào buồng. - Owen, chúng ta còn bao nhiêu lương thực ?

- Chỉ đủ cho năm ngày nữa thôi thưa thuyền trưởng. Nếu ăn tiết kiệm thì được khoảng mười ngày. - Owen

thành thật trả lời.

Bây giờ Thiên Bình cùng những thủy thủ già trong lòng thoáng cảm thấy điều bất an. Quả thực trong tình cảnh hiện tại, nơi duy nhất mà họ có thể dừng lại để tiếp lương thực chính là cái quần đảo đáng sợ kia. Bác Frank lắc đầu nói.

- Có tránh cũng không tránh được.

Thiên Bình bèn trấn an mọi người.

- Mọi người đừng lo. Nếu nói về giông bão, cháu cũng có chút bản lĩnh. Và lại nếu rơi vào thế bí, cháu vẫn còn một cách để gọi mẹ đến trợ giúp.

Thủy thủ tàu Iacan ai nấy đều biết nữ thuyền trưởng của họ là con gái của thần gió Bắc. Dù chuyện gì xảy ra, Hyn cũng không thể để đứa con này chịu thiệt thòi. Nghĩ vậy, trong lòng bọn họ cũng có chút an tâm. Con tàu Iacan tiếp tục cưỡi sóng hướng về phía quần đảo Alfreidr.

Cao trên đỉnh Eura linh thiêng, đèn thờ ánh sáng rực rỡ như vầng mặt trời chiếu rọi cả một vùng núi non trùng điệp. Xứ Nữ đứng yên lặng trước hai vạn bậc thang bằng đá kéo dài đến trước cửa điện, gió mát phiêu diêu lướt ngang gương mặt nàng, từng lọn tóc vàng như sợi nắng óng ánh đẹp vô ngần. Ánh mắt nàng dõi về phía vùng đất bao la ở trước mặt, xa xăm như mong mỏi, như chờ đợi một điều gì đó. Loáng, một bóng trắng lướt qua trên bầu trời xanh thẳm. Một đôi cánh mềm mại, trắng ngần. Nàng đưa tay về phía trước, ngón trỏ để ngang. Con chim nhỏ vỗ cánh êm đềm đáp xuống ngón tay nàng. Người và chim trong khoảnh khắc như đọng lại vĩnh hằng. Cảnh tượng trước mắt như là giấc mộng, thần giới, nhân gian biết bao giờ mới tái diễn lại một lần nữa. Nàng khe khẽ vuốt ve bộ lông trắng mịn của con chim nhỏ, nó hạnh phúc rúc đầu vào tay nàng, cái chân nhỏ xíu giơ ra để lộ một mảnh giấy. Ánh mắt Xứ Nữ khẽ động, nàng nhẹ nhàng gỡ mảnh giấy khỏi chân con chim nhỏ, nhìn nó âu yếm rồi thả nó bay đi. Mảnh giấy trắng tinh, thơm mùi xạ hương, một loài cây đặc trưng của các quốc đảo ở phía Tây. Nàng nhìn mảnh giấy hồi lâu, ánh mắt chợt có tia lấp lóe, môi mấp máy, nàng niệm khế

một câu thần chú:

- Alavande Ne Xuelayi...

Trên mảnh giấy lúc này, chợt một dòng chữ tỉ mỉ bắt đầu hiện ra, lấp lánh sáng như được vẽ nên từ lửa. Một lúc sau, ánh sáng tắt dần, để lại mấy dòng chữ đen với dấu ấn hoàng gia màu đỏ. Đôi mày khế cau, Xử Nữ rời mắt khỏi mảnh giấy, nhìn về hướng Tây xa xôi. Đoạn, nàng khế nhắm mắt, tay trái phát lên, cả người hóa thành tia sáng nhằm hướng đó mà tan biến vào hư không.

Quốc đảo Orland đã chín ngày trôi qua trong sợ hãi. Bức tượng linh thiêng bằng vàng của thần Dorr vừa được đúc xong chuẩn bị cho đại lễ Mùa Màng sắp diễn ra đột nhiên biến mất không một vết tích. Người chứng kiến sự việc thì hồn đã lìa khỏi xác, sáu mươi lính gác đã bị lấy mạng mà không kịp kêu lấy một tiếng. Chẳng ai dám nói, nhưng không cần nói thì ai cũng đã biết, đại họa lần này, quốc đảo Orland dù có diệt vong cũng khó lòng hả được cơn giận của thần biển cả. Quốc vương Orland từ đêm hôm đó đứng ngồi không yên. Chỉ mới mấy ngày trôi qua, trông ngài đã như già đi mấy chục

tuổi. Cesar ở bên cạnh cha chàng, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy nặng nề. Ngay khi sự việc vừa xảy ra, Đại Pháp sư hoàng gia đã lệnh gửi một con chim mang theo bức thư cầu cứu cấp bách mang đến Onyx. Nhưng đã chín ngày, chín ngày qua đi vẫn chưa thấy tín hiệu trả lời. Orland ngồi trên ngai vàng, ánh mắt tựa như mất hồn, bên dưới điện, hoàng tử Cesar và Đại Pháp sư vẫn kiên nhẫn đợi. Đột nhiên, từ ngoài cửa điện, một âm thanh trong trẻo tinh khiết và thần thánh vọng vào khiến những người trong điện không khỏi giật mình. Nơi cửa điện, bỗng nhiên thấy muôn vàn tia sáng hội tụ tại một điểm, ánh sáng huy hoàng như sao băng. Chỉ thấy luồng sáng lóe lên mạnh mẽ rồi tắt dần để lộ dáng hình một thiếu nữ xinh đẹp tựa như thần, mái tóc vàng óng ánh, bộ váy trắng dài chấm đất, trên tay là một cái ly bằng đồng với vô số hoa văn tinh tế. Người thiếu nữ xuất hiện khiến cho cung điện u tối đột nhiên bừng sáng. Đại Pháp sư ánh mắt rung rung, vội vàng chạy đến quỳ dưới chân nàng.

- Thánh nữ hạ thế ! Phàm dân chậm ngênh đón.

Ánh mắt Xử Nữ khẽ quét qua người ở trước mặt rồi

chuyển sang đối diện với Cesar, vị hoàng tử trẻ xinh đẹp lúc này cũng đang ngẩn ngơ trước sự xuất hiện của nàng. Bất gặp ánh mắt ấy, Cesar khẽ giật mình, chàng cũng vội đến quỳ xuống, chấp tay thành năm đấm.

- Xin nàng hãy giúp Orland. Nợ này Cesar nguyện suốt đời tìm mọi cách trả cho nàng.

Quốc vương Orland bấy giờ cũng tỉnh hẳn, run rẩy rời khỏi ngai vàng.

- Xin nàng hãy giúp chúng ta ! Xin nàng...

Xử Nữ nhìn bọn họ một lúc lâu, cuối cùng cũng lên tiếng, nét mặt bình thản như thiên thần:

- Nợ này của Orland đối với ta, về sau chắc chắn sẽ tính. Trước mắt, chỉ còn sáu tháng nữa là đến lễ hội Mùa Màng, không nhanh chân, chỉ sợ Dorr ngài ta sẽ nhấn chìm Orland xuống đáy biển.

Mấy người trong điện, ai nấy đều khẽ chấn động, số phận Orland giờ đây chỉ trông chờ người thánh nữ kia cứu vớt.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Giấc mơ đối với con người suy cho cùng chỉ là một thứ dư thừa.

Đôi lúc nó khiến cho họ sợ hãi, đôi lúc nó lại trao cho họ niềm hạnh phúc ngắn ngủi. Để rồi khi mở mắt thức dậy, tất cả đều trôi vào quên lãng. Nhưng đối với nàng, một nữ thần biển, mỗi giấc mơ lại là một điềm báo. Nàng không thường hay mơ, nàng cũng không thích những giấc mơ, bởi vì chúng luôn khiến cho nàng phải suy nghĩ, và nàng ghét cái cảm giác bất lực nhìn chúng trở thành hiện thực. Nếu như nàng vẫn còn là một Song Ngư của năm vạn năm trước, có lẽ sẽ hết sức hưng hăng mà phủ định rằng với quyền năng của nàng, có điều gì là không thể làm được. Nhưng năm tháng đằng đẵng đã dạy cho nàng những bài học sâu sắc.

Nàng vẫn còn nhớ khi mình chỉ mới vài ngàn tuổi, năm đó, lần đầu tiên nàng được cha cho phép rời khỏi Hải Vương Điện để khám phá thế giới xung quanh cùng những nữ thần biển khác. Cha nàng đã nhờ vả một người vợ của mình là Alfreidr dạy bảo cho nàng về mọi thứ bên ngoài biển cả. Alfreidr đã dẫn nàng tham quan khắp các quốc đảo từ Bắc đại dương lạnh lẽo cho đến Nam đại dương hoang vu. Một ngày kia, nàng cùng Alfreidr dừng chân tại một đảo quốc bé nhỏ có tên là Kais. Nhận thấy cuộc sống tại nơi ấy thật yên bình, Song Ngư cầu xin mẹ kế được ở lại. Thế là cả hai nữ thần biển đã hóa thân thành con người và sống an nhàn tại đảo quốc ấy suốt ba năm. Tưởng chừng như thời gian cứ như thế mà trôi, nhưng than ôi, không có sự bình yên nào là mãi mãi. Tai ương đã giáng xuống đảo quốc bé nhỏ khi ngọn núi lửa đang ngủ vùi bỗng dưng tỉnh giấc. Vì quá yêu thương con người tại Kais, Song Ngư quyết không thể để cho họ diệt vong. Bằng tất cả quyền năng của mình, nàng đã nhân chìm ngọn núi lửa kia xuống đáy biển. Nhưng lúc ấy, Alfreidr đã chạy đến can ngăn nàng, người vợ của Hải Vương Thần đau khổ nói rằng: "Con có thể giành lấy mạng sống của họ khỏi tay của Số Mệnh

một lần, nhưng không thể cứu họ mãi mãi. Vận mạng của Kais đã tận, và một khi Số Mệnh trở lại, chắc chắn nó sẽ còn tàn bạo hơn rất nhiều lần." Và lời cảnh báo của Alfreidr đã trở thành hiện thực, hai năm sau đó, một trận địa chấn với sức tàn phá kinh hoàng đã chôn vùi đảo quốc cùng hơn hai ngàn con người lương thiện xuống lòng biển thăm thẳm. Song Ngư đau đớn nhốt mình trong Hải Vương Điện suốt một vạn năm sau đó. Một vạn năm đối với một nữ thần không quá dài, nhưng cũng đủ khiến cho nàng từ một Song Ngư ngạo mạn trở thành một nữ thần biển thâu hiểu thế gian hơn hết thảy.

Đêm nay, nàng không mơ thấy những điềm báo mà lại mơ thấy những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Những năm tháng sống tại Kais, Xymon, mối tình ngắn ngủi của nàng và Noah. Tất cả xảy ra trong một khoảng thời gian ngọt ngào đến hơn năm vạn năm, biến cả và những vì sao cũng mấy phen đổi dời. Trong mơ, cũng có một đoạn ký ức lúc nàng vẫn còn là một đứa bé con, mẹ nàng đã mời một nữ pháp sư hùng mạnh của lục địa là Thiên Yết đến Hải Vương Điện để dạy cho nàng những pháp thuật về bùa chú. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nữ

pháp sư kia đã nhẹ nhàng cầm tay nàng mà nói: "Song Ngư, quyền năng tiềm ẩn trong con người nàng còn rộng lớn hơn là biển cả. Ta có thể dạy nàng cách sử dụng nó. Nhưng ta không thể dạy cho nàng khi nào sử dụng nó. Nàng nên nhớ rằng, ma thuật càng mạnh mẽ bao nhiêu, trách nhiệm càng lớn bấy nhiêu." Nàng quả thực đã không thấu hiểu những lời nói ấy mãi cho đến rất nhiều năm sau về sau. Hình ảnh cuối cùng nàng thấy được trong mơ đó là gương mặt băng giá của cha nàng, lạnh lùng nói: "Ta tưởng con sẽ khôn ngoan hơn Alfreidr. Người phạm là những kẻ bạc bẽo. Rồi con sẽ thấy. Một khi tên Noah kia biết được thân phận thật sự của con, thì tất cả những gì còn lại trong trái tim hắn chỉ là sự sợ hãi và tôn sùng. Con hãy đối diện với sự thật, con là con gái của ta chứ không phải là một phạm nhân tầm thường. Hãy lấy sự trừng phạt dành ẹ kẻ của con làm lời cảnh báo. Ta không nhắc lại lần thứ hai."

Một tiếng động nhỏ vang lên bên tai khiến nàng tỉnh giấc. Sóng biển dập diu trườn lên bờ biển đầy đá và băng tuyết. Một vài con cá ngừ óng ánh lặn lóc đến bên cạnh nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn thì nhận ra đứng cách mình

không xa là một đứa bé độ chừng bốn hay năm tuổi. Dưới chân nó là cái giỏ cá đồ kèn trên nền tuyết trắng, mấy con cá quẫy đành đậph bắn nước biển ra tứ phía. Thì ra là một cậu bé người phàm. Song Ngư nhẹ nhàng hướng về phía ấy mà nở một nụ cười thân thiện. Nhưng cậu bé kia lại lùi về sau mấy bước, ánh mắt có vẻ sợ hãi. Song Ngư kinh ngạc tự nhìn lại bản thân, mấy vạn năm nay trên khắp vùng biển từ Nam đến Bắc, dù nhan sắc của nàng có thể không bằng với mẹ của nàng ngày trước nhưng cũng được xếp vào loại bậc nhất trong những nữ thần biển đồng trang lứa. Cậu bé kia vì có gì mà lại hốt hoảng trước dung mạo của nàng đến vậy ? Càng nghĩ càng không chịu được, cuối cùng Song Ngư lên tiếng hỏi:

- Đây cậu bé kia. Chẳng lẽ ta xấu xí lắm hay sao mà làm cho người kinh hãi đến vậy ?

Cậu bé, cố gắng lấy lại sự can đảm rồi ngập ngừng nói.

- Không...không phải.

- Thế là vì lý do gì ?

- Là vì nàng có thể ở ngoài thời tiết lạnh lẽo như thế này mà không phải khoác thêm áo. Mẹ ta nói chỉ có ma quỷ mới không sợ lạnh. - Cậu bé gần như sắp khóc.

Song Ngư đưa mắt nhìn xuống cơ thể mình, quả thực trên người nàng bây giờ chỉ có một chiếc váy mỏng được dệt từ loài rong biển quý hiếm bên dưới đại dương. Đôi chân trần lún sâu trong băng tuyết mà vẫn hết sức hồng hào. Cũng không trách được, những con người bình thường làm sao biết nàng vốn dĩ là một thần nhân, mặc dù hiện tại đã không còn mối liên kết linh thiêng với Hải Vương Thần, nhưng sức chống chịu đương nhiên cũng hơn hẳn con người. Hiểu được tâm lý của đứa bé nọ, nàng bèn dịu dàng nói.

- Thế ngươi có thấy ta giống với ma quỷ hay không ?

Đứa bé nhìn nàng một lúc lâu rồi chau mày nói.

- Không giống.

Song Ngư cười hiền hòa.

- Phải đó. Thực ra...ta có mang theo áo lông, nhưng vô ý ngã xuống nước nên bị ướt mất. Ta mang phơi ở đằng kia.

Vừa nói, nàng vừa nhanh tay luồn đằng sau một tảng đá lớn, niệm thần chú lôi ra một cái áo choàng lông thú, phát phát mấy cái rồi quần lên người. Lúc bấy giờ đứa bé mới nở nụ cười tươi tắn.

- Hay quá, nàng đúng là không phải ma quỷ. Ma quỷ không thể đẹp như nàng. - Nói rồi đứa bé nhanh tay gom mấy con cá ngừ trên mặt đất cho vào trong giỏ.

Song Ngư thích thú giúp nó một tay.

- Cậu bé này. Cho ta hỏi đây là nơi nào ?

- Thì ra nàng từ nơi khác đến ư ? Chỗ này là làng Pol thuộc lãnh địa của thành Zemen vương quốc Hyon.

Hyon, cuối cùng nàng cũng đã đặt chân đến. Ba năm qua bị giam cầm trên Odem, không một ngày nàng không mong mỏi được đến vùng đất này.

- Noah, cuối cùng ta cũng đã đến quê hương của chàng. Lần này không còn ai có thể ngăn cản chúng ta nữa.

Đang hăng hái thu gom cá thì đột nhiên từ sau lưng cậu bé có tiếng hô lớn.

- Ném nó đi !

Ngay sau đó là một loạt tiếng động xé gió lao tới. Song Ngư khẽ cau mày.

- Hừ ! Những đứa trẻ không biết giáo dưỡng ! - Vừa dứt lời, một bức tường vô hình xuất hiện chặn đứng những nắm tuyết đang vun vút hướng về phía cậu bé nọ.

Đoạn, Song Ngư khẽ phát tay, một loạt viên đạn bằng tuyết đổi hướng nện bôm bốp vào người đám trẻ quây phá làm chúng sợ hãi chạy toáng loạn. Sau khi bọn chúng đã bỏ chạy mất hút, nàng mới quay về phía cậu bé ban nãy thì thấy cậu ta kinh ngạc nhìn mình.

- Làm sao...làm sao nàng có thể làm được như vậy ?

Song Ngư triu mền đặt tay lên cái mũi nhỏ xíu của cậu bé rồi nói.

- Khi người sống thật lâu, người cũng sẽ làm được.

Nói rồi nàng định bụng từ biệt cậu bé để đi vào làng, nhưng chợt nhớ ra một vài điều bèn nán lại dặn dò thêm.

- Người còn ít tuổi nên phải chịu nhiều thiệt thòi. Nhưng nhớ lấy, lần này ta giúp người nhưng không thể bảo vệ người mãi. Điều quan trọng là bản thân người phải trở nên can đảm và cường tráng để đối đầu với số phận của mình có biết hay chưa ?

Cậu bé ngẩn ngơ gật đầu. Song Ngư hài lòng vuốt đầu nó rồi hướng về phía làng Pol mà tiến vào.

Trước khi vào làng, nàng cũng tiện thể dùng ma thuật hóa trang thành con người, không còn những vỏ sò hay vảy cá óng ánh trên người nữa. Nếu để những người trưởng thành nhìn thấy bộ dạng thực sự của nàng thì quả thực không nên chút nào.

Hyon là một trong mười vương quốc lớn nhất của lục

địa, lãnh thổ nằm ở cực Bắc, băng tuyết quanh năm. Chỉ có địa phận của thành Tundra ở phía nam nơi tiếp giáp với Cyrion là có khí hậu ôn hòa hơn một chút. Vì từ nhỏ chỉ sống ngoài biển khơi nên hiểu biết về lục địa cũng có phần giới hạn, Song Ngư bèn tha thân đi vào một khu chợ nhỏ để dò la tin tức về nơi ở của Noah. Tất cả những gì mà nàng biết về Noah chỉ là cái tên và gương mặt của chàng. Nhưng nàng tin rằng đã là hoàng tử của một nước thì chắc chắn phải sống tại thủ phủ kinh thành. Chỉ cần hỏi xem thủ phủ của Hyon nằm tại nơi nào là được. Vừa suy nghĩ, nàng vừa mân mê những món trang sức được kết bằng vỏ ốc hổ phách đỏ rực như lửa trên một quầy hàng nhỏ, trong lòng thầm khen ngợi kẻ làm nên cái vật trang trí này quả thực là rất khéo tay. Đoạn, nàng mỉm cười hỏi cô gái bán hàng.

- Cô chủ này, cho ta hỏi thủ phủ của Hyon là thành trì nào ? Từ đây đến đó bao xa?

Cô bán hàng niềm nở trả lời.

- Quý khách ắt hẳn là người từ nước láng bang đến. Thủ phủ của chúng tôi là Terre, nằm cách Zemen một

trăm sáu mươi dặm về phía Đông nam. Con đường duy nhất để đến Terre là băng qua thung lũng tuyết. Với thời tiết như thế này, sợ rằng phải đợi bảy ngày nữa mới có thể xuất hành được.

- Chuyện đó không có gì là đáng ngại. - Song Ngu phát phát tay rồi tiếp tục ngắm nhìn những chuỗi ngọc trai trắng.

Bỗng nhiên từ bên kia làng có tiếng vó ngựa nện rầm rập trên nền đất. Xa xa tiếng người bắt đầu hỗn loạn. Thấy sự náo nhiệt, Song Ngu bèn tiến đến xem thử. Đứng đằng sau một đám đông dân chài đang sợ hãi nép sang một bên con đường đá, nàng trông thấy một đám quân lính cao to bất thường cưỡi ngựa xông qua. Kì lạ thay, chúng không hề giống với con người chút nào. Da dẻ trên cơ thể chúng chỉ một màu xanh dương thô ráp. Những thứ vũ khí chúng mang trên người vô cùng to lớn công kênh, lại được bao phủ bởi một lớp băng giá tỏa ra hơi lạnh lờ mờ trong không trung. Song Ngu cố gắng lục soát trong trí nhớ của mình, những bài học về các loài sinh vật tại lục địa mà Alfreidr đã dạy cho nàng. Cuối cùng đã đưa đến một kết luận, đám chiến binh

hùng hồ kia không ai khác chính là bọn Người Băng, một giống sinh vật cực kì giống con người, sống trên một đảo quốc khổng lồ nằm giữa Bắc đại dương băng tuyết vĩnh hằng. Chỉ là nàng không tài nào hiểu được chúng vì sao lại diểu hành trên lãnh địa của con người. Chẳng lẽ ? Một ý nghĩ thoáng qua khiến cho nàng không khỏi lo sợ. Nàng bèn quay sang một dân làng với vẻ mặt tái mét bên cạnh mà hỏi.

- Nay bác ơi, cho ta hỏi thăm. Đám Người Băng đó vì sao lại có mặt tại vùng đất này ?

Người đàn ông quay sang nhìn nàng với ánh mắt kì lạ.

- Chẳng lẽ cô không biết hay sao ? Ba năm nay, Hyon và Băng Quốc không ngừng giao tranh quyết liệt. Cách đây hai tháng, hoàng tử Noah của chúng ta đã chính thức thỏa thuận với chúng một hiệp định đình chiến. Tuy nhiên Người Băng ngang ngược liên tục cho những đạo quân nhỏ gây náo loạn những làng chài ven biển nhằm khiêu khích chúng ta tấn công trước. Không biết hoàng gia còn muốn kéo dài cảnh bất bình này đến lúc nào.

Nói rồi ông ta thở dài bỏ đi để lại Song Ngư trong lòng dấy lên một nỗi âu lo. Người Bể từ vạn năm về trước đã được thần linh ưu đãi ban cho báu vật trù phú, sức khỏe thể chất cũng hơn hẳn loài người. Lần này bọn chúng chủ động xâm lăng và khiêu khích Hyon ắt hẳn là nắm trong tay đến tám chín phần thắng. Chỉ là Song Ngư có một linh cảm rằng, cuộc chiến tranh này đằng sau nó nhất định là bàn tay của một thế lực xấu xa can dự vào. Bể không, Bể Quốc xưa nay vốn giàu có và hùng mạnh, nay bỗng dưng không còn ưa thích sự yên bình nữa hay sao ? Nếu quả thực lần này Noah cùng hoàng tộc của chàng phải trải qua cái thử thách khắc nghiệt như vậy, Song Ngư càng không thể để cho chàng đơn độc mà đối đầu với nó. Dù nàng biết rằng bản thân không thể trực tiếp dùng quyền năng của mình mà cứu Hyon một mạng nhưng nàng tin rằng nếu mình ở bên cạnh Noah, chắc chắn sẽ có thể từng bước cùng chàng lập nên kế sách. Và điều quan trọng nhất là, nàng không thể để cho Noah biết được thân phận thật sự của mình. Trong lòng thầm tính toán, cuối cùng Song Ngư quyết định sẽ ở lại Zemen nghỉ ngơi một đêm. Sáng mai sẽ lên đường đến Terre tìm cách vào điện hoàng gia để hội ngộ

cùng Noah.

*

Thành Byon tráng lệ của vương quốc trung tâm Cyrion đang trải qua những ngày tháng sôi nổi nhất trong năm. Đấu trường hoàng gia Byon diễn ra thường niên sẽ khai mạc trong vài ngày tới. Hàng ngàn đấu sĩ từ khắp các địa danh thuộc Cyrion đã sớm hội tụ về thủ phủ. Đó là chưa tính tới một lượng lớn những tên hiếu kỳ, những kẻ cá độ cũng đổ xô về để thực hiện mục đích làm giàu. Đặc biệt kỳ đấu trường năm nay, hình thức thi đấu được hoàng gia và Hội đồng pháp sư quyết định thay đổi. Những đấu sĩ tham gia không còn đối đầu trực tiếp theo lượt như trước mà tất cả đều phải trải qua một loạt những thử thách do Hội đồng lập nên. Kẻ cuối cùng thành công vượt qua tất cả các thử thách sẽ được vinh danh là nhà vô địch của Byon và sẽ nhận được một phần thưởng quý giá bậc nhất trong lịch sử năm trăm năm diễn ra đấu trường. Điều khiến cho người ta quan tâm đó là những thử thách của Hội đồng đáng sợ đến mức nào và cái phần thưởng kia phải chăng là thứ mà cả thế gian này ai cũng ao ước ? Những câu hỏi được đặt ra

càng làm cho con người ta thêm tò mò, càng tò mò họ lại càng tụ tập bàn tán xôn xao. Trên khắp những con chợ, góc phố của thủ phủ, người người đều chỉ thảo luận chung một chủ đề duy nhất: đấu trường hoàng gia.

Bạch Dương và Sye đã đến Byon được hai ngày, nhưng họ nghĩ mãi cũng chưa tìm được cách để gặp mặt Đại tướng quân Ma Kết. Ngài ta đường đường là lãnh đạo một vương quốc, đâu thể nói gặp là gặp. Hai ngày liền Bạch Dương đã tìm đến những trạm gác của cảnh vệ để hỏi thăm, nhưng dường như ngay cả những cảnh vệ quân cũng không dễ dàng gì vào được điện hoàng gia. Chỉ có những người thực sự quan trọng mới có được cái tự do ấy. Trong một quán rượu ở phố Rách Rưới, hai pháp sư chọn một cái bàn ở cạnh cửa sổ, gọi vài món ăn nhẹ cùng hai vai bia tươi tiện thể nghỉ chân một lát. Quán rượu đông nghẹt người, từng tốp ba đến năm hội tụ quanh những cái bàn gỗ, ăn uống, cười đùa. Rất nhiều người trong số đó mang trên mình vũ khí nào là gươm giáo, nào là quyền trượng... Bọn họ luôn mồm nhắc tới đấu trường hoàng gia, ắt hẳn là muốn ghi danh tham gia để giành lấy báu vật. Câu chuyện mà họ bàn tán

xoay quanh mặt bằng chung của những đấu sĩ năm nay, cũng có kẻ đoán mò hình thức thi đấu đặc biệt của Hội đồng thể này thể khác. Nghe ngóng một hồi, Sye đột nhiên lên tiếng.

- Có lẽ chúng ta cũng nên tham gia đấu trường !

Bạch Dương đang nhâm nhi vại bia đầy bọt nghe vậy suýt sặc một ngụm.

- Cô nói sao ?

- Đó chỉ là một ý tưởng. Dĩ nhiên nếu anh có cách nào hay hơn. - Sye khẽ phất tay, dường như muốn xua đi những lời vừa nói.

Bạch Dương dăm chiêu một lúc rồi nói.

- Thực ra cái ý tưởng đó cũng không tồi. Tôi nghĩ cái đấu trường Byon này nhất định là một trò vui. Ở Thedas tôi đã nhiều lần xem đấu trường, quả thực rất thú vị. Chỉ tiếc là khi vừa đủ năng lực để tham gia thì phải trốn chạy. Lần này nếu tham gia chúng ta cũng nhân cơ hội đó mà tiếp cận Đại tướng quân. Biết đâu may mắn

cũng sẽ đoạt được báu vật.

Sye gật gù. Từ trước đến nay nàng cũng rất tự tin vào năng lực của mình. Nếu thật sự có một cơ hội được rèn giữa bản thân, nàng cũng nhất định không bỏ qua.

- Hơn nữa, không phải chúng ta cũng đã có thứ vũ khí của Hyazin hay sao. - Vừa nói Bạch Dương vừa sờ vào thanh quyền trượng đỏ rực trên lưng.

Như cảm ứng được ý chí của chàng, thanh quyền trượng khẽ phát sáng lơ mờ, tỏa ra hơi ấm nồng nóng.

- Được thế thì còn sợ gì nữa. Chúng ta cùng ghi danh thôi. - Sye đập tay lên bàn quả quyết.

*

Tại điện hoàng gia, Sur Tử, Bảo Bình và Cự Giải được triệu tập đến tòa viện của Đại tướng quân Ma Kết. Bảo Bình sóng bước cùng Cự Giải, dừng đỉnh đi đến nơi thì bắt gặp Sur Tử đã có mặt ở đó. Chàng cận vệ hoàng gia lực lưỡng hết sức phong độ quay sang nhìn Bảo Bình với ánh mắt điều hâu khiến người bị nhìn không khỏi cảm

thấy có chút không tự nhiên. Bảo Bình vội vàng nở một nụ cười vô tội để cầu hòa. Cự Giải trông thấy Sư Tử cũng dịu dàng mỉm cười chào hỏi.

- Chào ngài cận vệ.

- Xin nàng cứ gọi ta là Sư Tử. - Sư Tử thân thiện trả lời.

- Vậy thì chàng cũng đừng gọi ta là pháp sư Cự Giải. Cứ dùng cái tên giản dị là được.

Đang chào hỏi nhau thì bên trong viện vọng ra một giọng nói trầm âm.

- Mọi người đã đến cả rồi ư ?

Cả ba pháp sư quay lại nhìn thì thấy Đại tướng quân Ma Kết từ trong bước ra, áo giáp vàng óng ánh phản chiếu ánh sáng trông thật oai nghiêm. Bên cạnh ngài còn có một cận vệ hoàng gia trên lưng mang thanh kiếm bạc. Vừa trông thấy người đó, Sư Tử liền lên tiếng.

- Cratos ? Người cũng đến ?

Cratos khê gật đầu. Đại tướng quân Ma Kết đưa tay ra hiệu ọi người cùng ngồi xuống mấy cái ghế bằng gỗ tùng. Đoạn, ngài chấp tay sau lưng rồi nói.

- Ta gọi các ngươi đến đây là muốn các ngươi ghi danh tham gia đấu trường sắp tới.

Vừa nghe đến đây, Bảo Bình đã nhảy khỏi ghế.

- Cái gì ? Tham gia đấu trường ư ? Ngài không giỡn đó chứ ? Thế còn chuyện đi tìm sợi dây chuyền Mặt Trăng thì thế nào ?

Sư Tử nhếch môi cười.

- Ngươi sợ rồi sao ?

Bảo Bình cau mày quay về phía kẻ vừa lên tiếng nói.

- Hừ, ngươi đừng có quá tự cao. Tham gia thì tham gia, ta sợ ngươi sao ? Đợi đến khi chúng ta đối đầu trên đấu trường ngươi đừng có hạ mình xin ta tha mạng.

- Các ngươi bình tĩnh đi. Ta vẫn chưa nói hết câu. -

Ma Kết đưa một tay lên ra hiệu cho Sư Tử giữ phép lịch sự rồi nói tiếp. - Việc tham gia đấu trường lần này là hết sức quan trọng. Phần thưởng dành cho nhà vô địch Byon chính là thứ mà Hội đồng nắm giữ suốt năm trăm năm qua. Đó là vật mà chúng ta cần để đi tìm sợi dây chuyền Mặt Trăng.

- Ngài càng nói càng khiến cho ta hồ đồ. Chẳng phải sợi dây chuyền Mặt Trăng đã bị thuộc hạ của Bóng tối lấy đi. Vậy thì chúng ta cứ đi mãi về phía Tây, tìm cho ra đảo Địa Ngục, nơi trú ngụ của bọn quỷ dữ để đòi lại. Sao phải phiền phức tham gia cái đấu trường này ? - Bảo Bình nói.

- Để ta kể cho người nghe một câu chuyện, rồi người sẽ rõ ý đồ của ta thôi. - Ma Kết ra hiệu ấy người cùng ngài bước sang một buồng khác của viện.

Tại căn buồng này, ánh sáng có vẻ yếu ớt hơn so với bên ngoài. Trên vách buồng là vô số hình ảnh điêu khắc khảm nạm trên đá được các nghệ nhân tỉ mỉ sắp xếp thành một dòng sự kiện. Bảo Bình, Cự Giải, Sư Tử và Cratos kinh ngạc chăm chú nhìn những hình vẽ đó hồi

lâu cũng không hiểu ý nghĩa của chúng. Cuối cùng Ma Kết mới lên tiếng nói.

- Cách đây rất lâu, vào khoảng thời kỳ của đế chế Zodiacus đệ nhị, bên trong lòng đất dưới chân Byon đã từng có một tòa thành trì.

Mấy người tại trường nghe vậy ai nấy đều không thể tin được. Ma Kết lại tiếp.

- Tòa thành đó có tên là Porkatla, theo văn tự cổ, cái tên đó có nghĩa là sự thịnh vượng từ bên dưới lòng đất. Thực vậy, khoảng thời gian ấy, thành trì này vô cùng sung túc và giàu có, sự giao thương giữa nó và mặt đất cũng hết sức là nhộn nhịp. Cho đến một ngày, những pháp sư của Hội đồng Porkatla đã vô tình lập nên một thông đạo ma thuật nối kết nơi đây với vùng đất của quỷ dữ.

Ma Kết dừng lại bên cạnh một bức phù điêu, ngón tay của ngài chỉ lên những hình ảnh ngay chính giữa phiến đá. Đó là một cánh cửa rộng mở, đằng sau đó, vô số quái vật và quỷ dữ tràn ra bên ngoài. Bên dưới là hình

ảnh những con người gào thét, hoảng sợ và bị giết chết.

- Vùng đất của quỷ dữ ? - Cụ Giải giọng run run hỏi.

- Chính là Đảo Địa Ngục. - Bảo Bình trả lời.

Ngoài đại tướng quân ra, cả bốn người còn lại đều không dám tưởng tượng ra cái thảm cảnh đã dẫn tới sự diệt vong của Porkatla. Ma Kết hít một hơi dài rồi nói tiếp.

- Khi sự việc xảy ra, chỉ trong nháy mắt, mấy vạn con người bên dưới lòng đất đều không thể sống sót. Hoàng đế Zodiacus lúc bấy giờ đã nhanh chóng mời hết thầy những pháp sư quyền lực nhất trên lục địa lập tức có mặt để niệm phong con đường giao thương giữa Porkatla với mặt đất. Nhờ đó mà ngăn chặn được quỷ dữ không tràn lên bề mặt. Từ đó về sau không còn ai có thể tiến nhập tòa thành trì đó nữa.

- Ý của ngài là, phần thưởng của Hội đồng trong kỳ đấu trường này chẳng lẽ lại là chìa khóa khai thông mật đạo tiến vào Porkatla ? - Cụ Giải hỏi.

- Đúng vậy. - Ma Kết gật gù.

- Nhưng chẳng phải ngài nói bên dưới kia tràn ngập quỹ dữ hay sao ? - Sư Tử thắc mắc.

Ma Kết mỉm cười giải thích.

- Lúc trước thì đúng là như vậy. Nhưng năm trăm năm trước khi ta được mời về Cyrion để đảm nhận chức vụ, ta đã cùng bảy vị thủ lĩnh của Hội đồng Byon tiến nhập Porkatla, đẩy lui bọn quỹ dữ về bên kia thông đạo, đồng thời dùng ma thuật niêm ấn cánh cổng dẫn đến Đảo Địa Ngục.

Cự Giải không khỏi trao cho đại tướng quân một cái nhìn ngưỡng mộ.

- Ngài quả thực là tài giỏi.

- Nàng đã quá lời rồi. Thực ra khi đó đều nhờ công lao của bảy vị thủ lĩnh Hội đồng. Quyền năng của bọn họ quả thực rất đáng nể. Cũng chính vì lý do đó mà ta đã chấp nhận để cho Hội đồng quản lý chìa khóa khai mở Porkatla.

- Thuộc hạ nghe nói, tòa thành ẩn bên dưới Byon chứa vô số báu vật và những cổ thư thần bí. Nếu quả thực phần thưởng lần này là chiếc quyền tiến nhập Porkatla thì chẳng phải nhà vô địch Byon trong một đêm trở thành ông hoàng hay sao ? - Cratos chột lên tiếng.

- Điều đó hoàn toàn đúng. - Ma Kết không phủ nhận.
- Chính vì vậy lần này ta muốn các người tham dự đấu trường là vì hai lí do. Một là phải giành được quyền tiến nhập Porkatla để sử dụng thông đạo kia, nhanh chóng đến được Đảo Địa Ngục. Hai là tùy vào thời vận của các người, bên dưới Porkatla tìm được báu vật, nâng cao năng lực của bản thân. Nếu quả thực số mệnh đã định sẵn thì chắc chắn các người sẽ hội ngộ được những thứ hữu dụng cho bản thân mình.

- Vậy còn ngài thì sao ? - Bảo Bình hỏi.

- Ta sẽ đợi các người bên dưới đó.

- Vậy thì còn chờ gì nữa ! Đấu trường này chỉ là trò trẻ con. - Bảo Bình hồ hởi nói.

- Phải đó ! Thuộc hạ nhất định không làm ngài thất vọng. - Sư Tử chêm vào.

Ma Kết khẽ lắc đầu.

- Các ngươi quá tự mãn rồi. Đấu trường lần này không dễ như các ngươi tưởng tượng.

- Sao cơ ? - Sư Tử và Cratos là hai kẻ đã từng tham gia nhiều đấu trường liền lên tiếng.

- Vì phần thưởng là thứ quý giá nhất của Hội đồng trong suốt năm trăm năm qua cho nên Hội đồng đã quyết định không để các ngươi đấu tay đôi với nhau mà giành quyền vô địch nữa. Lần này để thành công giành ngôi vị quán quân, các ngươi phải trải qua hết bảy thử thách lớn do bảy vị thủ lĩnh tối cao của Hội đồng chủ trì. - Ma Kết từ tốn nói.

- Có phải là bảy vị thủ lĩnh mà ngài vừa nhắc đến ban nãy ? - Bảo Bình đoán.

- Đúng vậy. Bảy vị thủ lĩnh này từ năm trăm năm trước đã là những pháp sư hết sức hùng mạnh. Cho đến

nay, nếu xét trên toàn cõi Zodiacus cũng chưa hẳn có được mấy người dám ngang nhiên thách thức họ. Cyrion cũng chúng ta cũng nhờ vậy mà vững vàng đứng giữa những nước láng bang khác.

- Ngài có nói quá không đấy ? - Bảo Bình nghi hoặc.

Ma Kết cười lớn.

- Đến lúc đó người sẽ biết lời ta là thật hay giả. Chỉ xét về tuổi tác và sự thông thái của họ cũng đã vượt xa một đứa trẻ như người rồi Bảo Bình ạ. Pháp thuật điều khiển mệnh của người tuy hiếm hoi nhưng muốn làm khó những thủ lĩnh thì cần phải luyện tập ít nhất một trăm năm nữa. Và lại, lần này cũng có một vị thủ lĩnh nhất định sẽ rất hứng thú với người.

- Hứng thú với ta ? - Bảo Bình tròn tròn mắt.

- Phải. Cứ chờ mà xem. - Ma Kết vừa cười vừa bước ra khỏi căn buồng đầy tranh điêu khắc.

Cuối cùng thì ngày công bố hình thức tham gia đấu trường cũng đến. Đấu trường năm nay diễn ra trong một

trận địa vô cùng rộng lớn bên ngoài thành Byon. Trận địa này được xây dựng để các pháp sư Hội đồng luyện tập ma thuật. Để chuẩn bị cho sự kiện lần này, Hội đồng đã cho người lắp đặt thêm vô số chướng ngại vật, mê cung và cạm bẫy. Những thí sinh tham gia đấu trường buộc phải vượt qua công trình này để đến được khu rừng bên kia đấu trường. Trận địa được chia làm bảy khu vực theo mức độ nguy hiểm tăng dần. Mỗi khu vực được trấn giữ bởi một vị thủ lĩnh tối cao của hội đồng. Và cũng chính vị thủ lĩnh đó dùng quyền năng của mình để tạo ra vô số chướng ngại và thử thách mà các đấu sĩ phải đối mặt. Khi thành công vượt qua một khu vực, đấu sĩ sẽ được thủ lĩnh trao ột thẻ bài. Thẻ bài đại diện ột quyền trợ giúp của chính thủ lĩnh đó tại khu vực tiếp theo. Nếu trong quá trình đối diện với thử thách của khu vực khác gặp bất trắc, đấu sĩ có thể nhờ vào thẻ bài kêu gọi vị thủ lĩnh khu vực trước đến trợ giúp. Tiếc rằng mỗi thẻ bài chỉ được dùng một lần duy nhất, vì vậy những người tham gia phải thật khôn ngoan khi sử dụng. Các đấu sĩ có thể tham gia độc lập hoặc theo tổ đội từ hai đến năm người. Nếu trong cùng một khu vực có nhiều thí sinh cùng tham gia, việc lựa chọn giúp đỡ nhau hay đối đầu nhau là

tùy ở đấu sĩ. Biết rằng phần thưởng chỉ có một, không thể chia đều cho nhau.

Luật và hình thức thi đấu không hề phức tạp nhưng đã làm nản lòng không ít thí sinh. Nhiều người tham gia ghi danh đã bỏ cuộc vào phút cuối cùng. Nhưng cũng có kẻ mơ mộng đến kho báu mà không ngại ngừng tham dự. Tất cả đều trong một tâm trạng hết sức hồi hộp chờ ngày đấu trường chính thức diễn ra.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Ngày thứ ba kể từ lúc gia nhập Hội đồng pháp sư Guandara, rốt cục Nhân Mã cũng có thể tự do đi lại trong viện.

Edward và Alexandra cũng không còn bị Hội đồng kiểm soát nữa. Nghe đầu thủ lĩnh Daien đã sắp xếp cho họ ở tạm tại một căn phòng ở phía Tây viện. Nhân Mã đang chuẩn bị sang đó để hội ngộ thì cánh cửa phòng riêng bật mở, hai dáng người quen thuộc xông vào. Một trong hai kẻ đó thô bạo ôm chặt lấy Nhân Mã, thậm chí nhấc bổng chàng lên khỏi mặt đất.

- Nhân Mã, cậu không sao chứ ? Tôi cứ tưởng bọn họ đã xử cậu tội chết rồi chứ.

Ban nãy khi thấy mặt cái gã này, Nhân Mã còn mừng

muốn rơi nước mắt. Nhưng câu hỏi thăm ngay sau đó đã làm máu nóng của chàng bốc lên đến não. Nhân Mã cất chặt hai hàm răng, một luồng trọng lực ào ạt tống ra phía trước. Edward còn mãi ôm chặt người bạn tốt, không ngờ kẻ bạn tốt này lại thừa lúc ra đòn hiểm nên không kịp né tránh, cả người bị thổi bay ngược về sau, văng ra khỏi phòng, chẳng biết số phận ra sao, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn kèm theo âm thanh đồ vỡ của vô số vật dụng. Xử lý xong tên bạn láu cá, Nhân Mã quay sang Alexandra xúc động nói.

- Cô không sao chứ ? Tôi lo cho hai người quá.

Alexandra vẻ mặt căng thẳng nhìn theo đám khói bụi từ bên ngoài phòng bay vào, gượng gạo trả lời.

- Không sao cả. Anh làm gì mà ra tay ác thế ? Hắn ta cũng là vì nhớ anh quá thôi mà.

- Hừ ! Còn không phải là muốn trừ cho tôi bị xử tử hay sao ? – Nhân Mã hậm hực.

- Tôi...tôi làm sao mà có ý đó được. – Edward khỏ

sở bỏ lại vào phòng.

- Thôi thôi. Hai người cho tôi xin đi. Trải qua hoạn nạn, thoát khỏi Rockwall đến được đây lại muốn tự đả thương nhau hay sao ? – Alexandra lên tiếng dàn hòa.

Nhân Mã liếc Edward một cái rồi thở dài nói.

- Thế hai người định như thế nào ? Tôi vì bảo đảm sự an toàn cho hai người mà chấp nhận gia nhập vào Hội đồng pháp sư rồi.

Edward và Alexandra kinh ngạc đồng thanh nói.

- Cậu nói sao ?

- Tôi nói là bọn họ ép tôi gia nhập Hội đồng để đòi lấy tính mạng của hai người. - Nhân Mã nhấn mạnh từng chữ một.

Edward nói.

- Thế còn kế hoạch đi đến Auranus thì thế nào ? Chẳng lẽ cậu định suốt đời bị giam cầm ở nơi này ?

Nhân Mã thở dài, mắt ngó ra phía cửa với vẻ cảnh giác, đoạn, đôi mày chàng khẽ nhíu, lập tức cánh cửa gỗ tự động đóng lại, tiện thể khóa chốt. Sau khi đã chắc chắn căn phòng được cách ly với bên ngoài, Nhân Mã thì thào nói.

- Tất nhiên là không phải như vậy. Tôi định sau khi hội ngộ với hai người liền tìm cách trốn khỏi chỗ này. Ở trong Hội đồng, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Sứ Giả. Một con rối không hơn không kém.

- Làm sao chúng ta trốn được ? Cả một quân viện toàn là pháp sư. Trừ phi có một lối đi bí mật. -
Alexandra tỏ vẻ nghi ngờ.

- Chính là như vậy. - Nhân Mã khẳng định. - Hai hôm trước tôi đã lên đi thăm dò khắp các ngõ ngách trong viện. Quả thực công trình này là một pháo đài vô cùng kiên cố, nội bất xuất, ngoại bất nhập.

- Chúng ta là người ngoài, không thông thuộc cơ quan, đường lối như họ. Nếu bị truy đuổi, chắc chắn sẽ không thoát. - Edward góp ý.

Cả ba người bạn càng bàn luận càng cảm thấy bế tắc. Ba kẻ trốn chạy bị vây chặt trong thành lũy của một trong những lực lượng hùng hậu nhất vương quốc. Quả thực muốn thoát còn khó hơn là lên trời. Đột nhiên, một tiếng động nhỏ phát ra từ cánh cửa phòng. Cái chốt khóa bằng đồng bỗng nhiên phát ánh sáng lân tinh xanh biếc rồi từ từ nhích ra khỏi vị trí. "Cạch" cánh cửa gỗ bật mở. Một bóng người đứng trước cửa phòng nhìn vào trong. Đó chính là người đầu tiên Nhân Mã gặp sau khi tỉnh dậy, vị pháp sư với áo chùng thêu hoa văn Giáo Hội lạnh nhạt đưa mắt nhìn ba người trước mặt. Nhân Mã chợt cảm thấy lo lắng, hẳn ta đã nghe lén tất cả những điều mà họ nói ban nãy. Hiện đã bị bắt quả tang khi đang lên kế hoạch bỏ trốn, chắc chắn thủ lĩnh Daien sẽ không bỏ qua chuyện này. Vị pháp sư lạ mặt lên tiếng.

- Các người muốn trốn khỏi đây ?

Nhân Mã khẽ cau mày. Được, dù sao cũng đã bị người ta phát hiện. Thôi thì ta liều đến cùng.

- Người dùng từ "trốn" nghe không được hay cho lắm. Bọn ta vốn dĩ muốn giảm thiểu thiệt hại đến mức

thấp nhất cho nên quyết định ra đi trong lặng lẽ thay vì làm cho sự việc trở nên náo nhiệt. Nay người đã biết được ý định của ta, có lẽ ôn hòa sẽ không bằng bạo lực.

Nói rồi Nhân Mã giơ một tay lên cao, lập tức những vật dụng trong phòng bị trọng lực nhấc bổng lên không trung, lượn lờ như có cánh.

- Khoan đã. - Người đàn ông trước mặt đưa tay lên ngăn trước mặt Nhân Mã. - Ta có thể giúp các người.

Nhân Mã nghe mấy lời vừa rồi, loáng thoáng vẫn chưa kịp hiểu được ý đồ của người nói.

- Người nói sao ?

Vị pháp sư lặp lại lần nữa.

- Ta có thể giúp các người trốn thoát khỏi đây. Có một mật đạo bên dưới quân viện này. Nếu các người đồng ý một yêu cầu của ta, ta sẽ đưa các người đến chỗ đó.

Nhân Mã nhướng một bên mày, nét mặt khó hiểu.

Đoạn, chàng quay sang Alexandra và Edward hai người bên cạnh.

- Có nên tin hấn hay không ?

- Chúng ta không còn lựa chọn nào khác. -
Alexandra đau khổ nói.

- Chúng ta chưa bao giờ có quyền được lựa chọn. -
Vị pháp sư hướng về phía Alexandra đáp một cách lịch sự.

- Ý ngươi là gì ? - Alexandra hỏi.

- Em gái của ta, Natasha vốn dĩ là một pháp sư Hội đồng, nhưng ba tháng trước nó đã trốn vào mật đạo. Cho đến nay ta vẫn chưa nhận được bất kì liên lạc nào từ nó. Nếu các ngươi đồng ý sau khi vào mật đạo sẽ tìm Natasha và giúp nó ra khỏi đó an toàn thì ta sẽ chỉ đường cho các ngươi.

- Vì sao cô ta lại trốn vào mật đạo ? - Edward lên tiếng.

Vị pháp sư từ tốn đáp.

- Vì nó không thích bị tù túng tại một nơi như Hội đồng.

- Mật đạo đó... - Nhân Mã xen vào. - Theo người nói thì có vẻ như nó không được an toàn ?

- Điều này thì ta không rõ. Mật đạo được xây dựng để làm con đường di tản cho những pháp sư Hội đồng. Với mục đích đó, lẽ ra nó phải cực kỳ an toàn mới phải. Nhưng khoảng mười năm trước, một vài pháp sư Hội đồng đã mất tích trong mật đạo một cách bí ẩn. Thủ lĩnh Daien khi đến nơi, lập tức ra lệnh niêm phong lối vào. Có lẽ ông ta đã phát hiện ra có thứ gì đó đen tối ở bên trong lối ngầm. Cho đến nay, những người biết về con đường bí mật này là vô cùng ít ỏi. Đứa em gái ngu ngốc của ta sau khi vô tình tìm ra mật đạo này đã không ngại lệnh cấm mà lên vào, đến nay không rõ tung tích. Ta cho rằng cái thứ trong mật đạo ấy đã làm hại nó.

- Thì ra người cũng vì sợ nguy hiểm mà tìm cách đổ trách nhiệm tìm em gái mình lên đầu bọn ta ? -

Alexandra tức giận nói.

- Không phải như vậy. - Vị pháp sư bình tĩnh giải thích. - Ta đã tìm cách vào mật đạo hai lần nhưng đều bị thủ lĩnh phát hiện. Daien đã đánh dấu ta. - Vừa nói, người đàn ông vừa chìa cánh tay trái của mình ra khỏi tay áo. Một vết sẹo hình tròn với nhiều nét chữ tựa như văn tự cổ gồ lên trên mặt da. - Chỉ cần ta tiến nhập mật đạo, thủ lĩnh sẽ biết ngay. Ta không còn cơ hội đến đó nữa. Nhưng các ngươi thì có thể.

- Cái thứ đã làm cho em gái ngươi mất tích đáng sợ đến mức nào mà có thể khiến một thủ lĩnh tối cao của Hội đồng như Daien phải e dè đến vậy. Điều này không khỏi làm ta do dự. - Nhân Mã nói.

- Như ta đã nói. Các ngươi không còn lựa chọn nào khác và ta cũng vậy. Mật đạo là con đường duy nhất có thể ra khỏi quân viện. Trừ phi ngươi muốn đối đầu với hơn ba trăm pháp sư thiện chiến của Hội đồng Guandara. Các ngươi hãy nhanh chóng quyết định đi.

Ba người bạn nhìn nhau, trao đổi sự lo âu qua ánh

mắt. Alexandra lên tiếng.

- Đàng nào cũng chết. Tôi muốn xem bộ dạng của cái thứ quái quỷ bên dưới mật đạo ấy ra sao.

- Tôi cũng vậy - Edward đập nắm đấm lên mặt bàn nói.

Nhân Mã nhìn hai người bạn của mình rồi quay về phía vị pháp sư nọ gật đầu.

- Được. Đi cứu em gái của người thôi.

Vị pháp sư thoáng lộ vẻ vui mừng.

- Thế thì tốt. Ta tên là Amell. Các người cứ chuẩn bị sẵn sàng. Đến tối chúng ta hẹn gặp tại chính viện.

- Chính viện ? Đầu óc người có vấn đề gì hay không ? Bọn này đang muốn trốn thoát khỏi đây chứ không phải muốn tổ chức dạ hội. - Edward bực mình lên tiếng.

- Lối vào mật đạo được giấu kỹ ngay trong chính viện. Nơi mà con người ta ít nghĩ đến nhất chính là nơi

an toàn nhất. Sau nửa đêm, các pháp sư canh gác chính viện sẽ giao ca. Các người lựa thời cơ mà lên vào. Ta sẽ ở đó đợi các người đến.

- Được. Cứ thế mà làm. - Nhân Mã gật đầu.

Màn đêm buông xuống nhanh hơn người ta tưởng. Thành lũy của các pháp sư Hội đồng Guandara trong đêm lập lòe ánh đuốc trùng điệp. Các pháp sư tuần tra và canh gác đã lập nên một trận địa ma thuật bao trùm lên hết thảy quân viện. Không một thứ gì có thể vượt qua hàng rào vô hình đó, bất kể là con người hay là con muỗi. Sau nửa đêm, Nhân Mã cùng hai người bạn lên vào chính viện. Bên trong sảnh viện không một bóng người, ánh sáng từ mặt trăng bên ngoài len lỏi vào, soi lờ mờ những nội thất được bày biện. Ở góc sảnh là lối dẫn ra một đoạn hành lang dài. Sau khi cẩn thận kiểm tra mấy lượt, Alexandra vẫy tay ra hiệu cho Nhân Mã và Edward theo sau. Suy cho cùng, nữ đạo chích vẫn là người có lợi thế nhất trong bóng đêm. Nhân Mã vốn không giỏi quan sát trong điều kiện tù mù như vậy, chàng đành niệm chú tạo ra một đốm lân tinh nhỏ trên đầu ngón tay. Ánh sáng ma thuật mờ mờ ảo ảo lan tỏa

dẫn theo chiều dài hành lang tối. Ba con người tiếp tục theo hướng đó mà đi tới. Đột nhiên có một giọng nói cực kỳ nhỏ vọng lại từ cuối hành lang, đồng thời một luồng sáng ma thuật vô hình thổi tới dập tắt đốm sáng trên tay của Nhân Mã.

- Không cần dùng đến ánh sáng. Chúng ta không muốn bị phát hiện.

- Amell ? - Nhân Mã thì thào.

- Suyt. Ngươi cứ tiếp tục đi đến cuối hành lang. Đừng lên tiếng.

Nhân Mã khẽ nín thở, cùng nữ đạo chích và kiếm sĩ từng bước đi tiếp. Được một lúc, cuối cùng người đầu đoàn là Alexandra cũng đã chạm được gờ của một cánh cửa. Một bóng đen lù lù đứng đợi ở đó từ lúc nào. Trong bóng tối, thật khó để trông thấy hình dạng của kẻ đó.

- Các ngươi đã đến, hãy đi theo ta. - Giọng nói của Amell vang lên, đồng thời bóng người cũng bắt đầu di chuyển. - Nhanh lên.

Ba người bạn nhanh chóng đuổi theo bóng người ấy. Qua khỏi cánh cửa ban này, họ liền rơi xuống một đoạn cầu thang khá dài đi sâu xuống bên dưới lòng đất. Tiếp đó là một loạt những hành lang, những căn buồng khi lớn khi nhỏ. Phần lớn dùng để chứa đồ đạc, vũ khí hay lương thực. Cuối cùng, họ dừng lại tại một khúc quẹo nhỏ, cuối đường không có bất cứ một lối đi nào hay một cánh cửa. Đó là một ngõ cụt. Bấy giờ, Nhân Mã nghe thấy tiếng Amell niệm nhanh một câu thần chú, lập tức, trên tay gã bùng lên một ngọn lửa. Ánh lửa sáng tràn ngập khoảng hành lang hẹp.

- Ở đây chúng ta an toàn. - Amell lên tiếng.

Nhân Mã đưa mắt nhìn xung quanh, trên bức tường trước mặt, nơi hành lang kết thúc là một bức họa hình một ngôi đền bằng đá. Bức họa cực kỳ sống động đến nỗi, trong một khoảnh khắc, chàng tưởng như những gì trong tranh đang hiển hiện trước mắt. Nhìn đi nhìn lại mấy lần mới vỡ lẽ ra rằng đó chẳng qua chỉ là những họa tiết trên mặt giấy. Edward quay sang Amell hỏi.

- Sao chúng ta dừng lại ? Lối vào mật đạo đâu ?

Amell từ tốn đáp.

- Chính là ở chỗ này.

Nói đoạn, Amell tiến đến gần bức tranh ngói đèn, chăm chú quan sát. Ba người bạn cũng bắt đầu chăm chú nhìn.

- Để khai thông lối vào, ta cần một câu thần chú đặc biệt. Và câu thần chú đặc biệt cũng phải được thực hiện cùng một nghi thức đặc biệt. - Amell nói khẽ.

Vừa dứt lời, gã pháp sư đột nhiên rút ra một con dao găm nhỏ, quay mặt về phía Nhân Mã. Nhân Mã giật thót mình, lùi về sau một bước.

- Người định làm gì ?

- Đưa bàn tay của người đây. - Amell vừa nói vừa chìa một tay về phía chàng.

Nhân Mã lưỡng lự một chút rồi đưa tay trái ra. Amell lập tức nắm lấy bàn tay chàng đồng thời lia lưỡi dao bén ngót qua lòng bàn tay ấy. Nhân Mã khẽ kêu một tiếng

đầu đón, tay phải chàng nắm chặt lấy bàn tay trái bị thương. Một dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ vết cắt. Amell nhếch miệng cười, đoạn, gã lướt tay ngang qua phía trên bàn tay chảy máu của Nhân Mã. Mấy ngón tay gã du đưa như đang lướt trên phím đàn, lập tức, dòng máu của Nhân Mã bị kéo lên không trung, những giọt máu lơ lửng vây quanh tay Amell như những quả cầu pha lê đỏ thẫm.

- Bắt đầu thôi. - Amell thì thầm. - Hansadalavan...hỡi những linh hồn gác cổng, hãy cho chúng ta được tiến nhập mật đạo.

Nhân Mã căng thẳng đứng bên cạnh chứng kiến nghi thức khai cổng, chỉ thấy Amell vung về phía trước, lòng bàn tay để úp. Những giọt máu như bị một lực lượng mạnh mẽ lôi kéo, cuộn cuộn xoay tròn quanh cổ tay và bàn tay của gã rồi nhanh như cắt lao về phía bức tranh đền thờ.

Một loạt âm thanh nghe như tiếng gió rít vang lên. Những giọt máu lao vào bức tranh đã kích hoạt một màn chắn vô hình nay bỗng sáng rực lên ánh sáng màu xanh biếc. Sau khi tiếp nhận những giọt máu, tấm màn chắn

khẽ run lấy bấy rồi nhanh chóng tan rã. Bức tranh đèn thờ cũng bắt đầu biến đổi. Những cảnh vật trong tranh bất thần trở nên sống động, cây cối chuyển mình đu đưa theo những ngọn gió vô hình, mây trên cao tiêu diêu trôi về phía chân trời. Cánh cổng đèn thờ với hai bức tượng im lìm mang hình thù hai chiến binh bằng đồng khổng lồ chậm chậm xoay về phía hành lang tối cho đến khi con đường lát đá dẫn lên những bậc thang của đèn thờ trùng khớp với cái ngõ cụt mà bốn người bọn họ đang đứng. Nhân Mã, Alexandra và Edward kinh ngạc chứng kiến sự việc kỳ lạ trước mắt. Sau khi lấy lại được phần nào sự tỉnh táo, Nhân Mã quay sang Amell, nghiêng răng nói.

- Pháp thuật mà người vừa sử dụng phải chăng là pháp thuật cấm ? Thật không ngờ Hội đồng lại dung túng cho loại ma thuật đen tối này.

Trên trán Amell lấm tấm mấy giọt mồ hôi. Gã nhìn Nhân Mã và hai người bạn với ánh mắt dăm chiêu mà nói.

- Ngôi đền này có tên là Iolik, biểu tượng của những thế lực cổ xưa nhất trên lục địa. Phần lớn trong số đó,

chúng ta không tài nào hiểu biết hết được. Truyền thuyết kể rằng Iolík được xây dựng để phụng thờ những linh hồn bất diệt. Thần chú mà ta dùng để khai công cần một sự hiến tế nhất định cho những linh hồn đó.

- Linh hồn ? Thì ra Quỷ dữ còn có tên gọi khác hay sao ? - Giọng nói của Nhân Mã chứa đựng sự phẫn nộ.

- Người sai rồi. Linh hồn bất diệt không hề giống với Quỷ dữ, họ là những đứa con đầu tiên của Đấng Sáng Tạo. Sự linh thiêng đó, người làm sao có thể hiểu được.

- Hừ ! Nếu quả thực họ linh thiêng như vậy thì tại sao lại cần máu của con người ? Chỉ riêng đặc điểm đó cũng đủ thấy những linh hồn trong cái điện thờ này là một loài Quỷ dữ đội lốt linh thiêng mà thôi. - Nhân Mã tiến sát trước mặt Amell mà khẳng định.

Amell cau mày nhìn thẳng vào mắt của Nhân Mã.

- Cần thận đừng làm cho họ nổi giận. Người không biết quyền năng của họ hùng mạnh đến mức nào đâu.

- Một pháp sư giao du với Quỷ dữ như người thì có

tư cách gì mà phán xét ta. - Nhân Mã đưa một tay lên thành nắm đấm, một luồng trọng lực đẩy Amell lùi về sau mấy bước.

Alexandra thấy tình hình căng thẳng bèn xông lên chặn trước mặt Nhân Mã.

- Hai người thôi đi. Việc hấn ta liên hệ với Quỷ dữ là chuyện của hấn. Anh đừng phí sức.

- Thật không hiểu nổi. Con người ta không thể từ chối cảm dỗ hay sao ? - Edward than thở.

- Người thì biết gì về những linh hồn và ma thuật. - Amell quay sang Edward, gằn giọng.

Đoạn, nét mặt Amell giãn ra, hấn thở dài nói.

- Đây chính là giới hạn của ta. Mật đạo nằm ở bên trong đền thờ. Các người phải tự đi tiếp rồi.

Nhân Mã hừ nhẹ một tiếng rồi quay mặt bước đi vào trong bức tranh. Alexandra và Edward chần chừ một lúc rồi cũng bước vào theo.

Khi cả ba đặt chân lên con đường đá dẫn vào đền thờ thì hành lang tối của quân viện cũng biến mất. Rõ ràng họ chỉ có thể tiến lên chứ không thể quay đầu lại.

- Tất cả những thứ này là thật hay chỉ là ảo ảnh ? -
Alexandra vừa nói vừa cúi người khẽ chạm vào đám cỏ ven đường.

- Nơi này hoàn toàn có thực, chỉ là dường như nó đã bị một sức mạnh nào đó cách ly khỏi lục địa. - Nhân Mã trả lời, ánh mắt lướt nhìn ra xung quanh.

Ngôi đền cổ kính nằm giữa một đồng cỏ trải dài vô tận. Cả không gian bao trùm trong duy nhất một màu đỏ như đất. Trên cao, Mặt Trời đứng bóng, nhưng ánh sáng chỉ vừa đủ tạo nên một khung cảnh kỳ bí chứ không hề chói chang.

- Tôi có cảm giác rất kỳ lạ với nơi này. - Edward rùng mình nói.

- Chúng ta đi thôi. Mọi người phải đề cao cảnh giác. - Nhân Mã lên tiếng, đồng thời tiến lên mở đường. Cả ba

hướng về phía cổng đền thờ bước vào.

Cánh cổng đền thờ cao đến hơn hai mươi trượng, lừng lững như cổng một thành trì. Hai bức tượng chiến binh gác cổng nét mặt dữ tợn, tay cầm giáo và khiên, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía những kẻ viếng thăm ngôi đền. Alexandra nuốt nước bọt nhìn những điêu khắc sống động đó. Một luồng khí lạnh xộc ra từ thông đạo bên trong đền thờ khiến nàng khẽ run rẩy.

- Tôi thực sự không thích cái đền này. Nó quá lạnh lẽo.

- Tôi tưởng cô rất quen thuộc với những nơi tối tăm, lạnh lẽo chứ nữ đạo chích ? - Edward nửa đùa nửa thật.

- Không phải lạnh lẽo kiểu như thế này. - Alexandra trả lời. - Hy vọng là tên Amell đó không lừa chúng ta vào chỗ chết.

- Thực ra tôi thấy những gì càng bí ẩn lại càng thú vị. Máu phiêu lưu của tôi bắt đầu nổi lên rồi. - Nhân Mã nhếch miệng cười.

Vừa dứt lời, chợt từ trong đèn vọng ra một giọng nói đầy giận dữ, lúc nghe rất rõ, lúc lại nghe như cách xa đến mấy dặm.

- Kẻ nào...dám...XÂM NHẬP...lãnh địa...LINH THIÊNG...của...ta...

Nhân Mã quay sang hai người bạn.

- Hai người có nghe thấy không ?

- Tôi chỉ nghe cái gì xâm nhập, cái gì linh thiêng. Có phải là Quỷ dữ không ? - Alexandra rùng mình nói.

- Chúng ta sẽ sớm biết thôi. - Nhân Mã vạch một ký hiệu lên không trung, lập tức quanh người chàng bao phủ một tấm khiên trọng lực vô hình. - Đi thôi.

Alexandra và Edward cũng rút vũ khí ra cầm trên tay. Ba người bạn tiếp tục theo thông đạo đi sâu vào đền thờ. Ánh đuốc ở hai bên soi rõ con đường phía trước dài hun hút. Hai bên tường đá vô số hoa văn điêu khắc kỳ lạ. Có lẽ là những họa tiết mỹ thuật có từ thời cổ đại. Kẻ nào đã xây dựng nên nơi này ? Kẻ nào đã đẩy nó ra khỏi

lục địa ? Những câu hỏi liên tục dấy lên trong tâm trí của Nhân Mã.

Đột nhiên, có tiếng Alexandra kêu lên.

- Cẩn thận !

Nhân Mã quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy một thanh đao ngắn của đao chính phóng vọt qua mặt. "Phập", một thân hình đổ xuống tại một góc quẹo của thông đạo.

- Dã Nhân ? Tại sao trong đền này lại có Dã Nhân. - Edward lên tiếng hỏi.

- Chúng ta không có thời gian để đợi câu trả lời đâu Edward. - Alexandra gần giọng.

Nhân Mã nhìn ra hai đầu hành lang thì thấy một loạt Dã Nhân lũ lượt xuất hiện.

- Mấy con quái vật này từ dưới đất chui lên chăng ? - Chàng cắn răng nói rồi nhắm về phía hành lang phía trước mặt vung tay một cái.

Một loạt cơ thể quái vật bị trọng lực hất tung lên trời, vũ khí gươm giáo, búa rìu văng tung tóe.

- Chúng ta phải tiếp tục đi tới. Xông lên nào Edward, Alexandra. - Nhân Mã hét.

Cả ba liền xông tới theo hướng Nhân Mã vừa mở đường. Vừa đi, nữ đạo chích và kiếm sĩ không ngừng chém giết bọn Dã Nhân. Đằng sau họ, lũ Dã Nhân từ hướng cổng đền thờ tràn vào cũng đuổi theo ráo riết.

- Bọn chúng đông quá. - Edward vừa gào vừa dùng khiên đập vỡ đầu một tên Dã Nhân đang đà xông về phía mình khiến máu và thịt quái vật văng trúng mặt Alexandra.

- Á ! - Nữ đạo chích ghê tởm la lên một tiếng đồng thời chuyển mình xoay quanh chân trụ như một cơn lốc xoáy, hai lưỡi đao sắc bén chém phăng một loạt đầu Dã Nhân.

Khi cả ba vừa vượt qua một khúc quanh với hai bức tượng đá hình người phụ nữ đội chén dầu đang cháy

ngùn ngụt trên đầu, Nhân Mã bèn đưa hay tay về phía hai bức tượng, gồng mình dùng trọng lực kéo sập chúng. Hai bức tượng rung lên bần bật sau đó bắt đầu xuất hiện những lần nứt. Rồi bỗng "Ầm" chúng đồng loạt đổ ập xuống, tan nát thành ngàn mảnh, chắn ngang hành lang đền thờ, dầu từ trong hai cái chén tràn ra nền đá bùng cháy dữ dội. Đám Dã Nhân đuổi theo sau bị hơi nóng của lửa bức lùi về sau. Bọn chúng găm ghè dữ tợn nhưng không dám vượt qua rào cản trước mặt. Nhân cơ hội đó, ba người bạn lập tức di chuyển nhanh về phía trước.

Chạy không được bao xa thì trước mặt họ xuất hiện một cánh cửa sắt rất lớn. Trên cửa sắc là một tấm phù điêu được đúc tạo thành nhiều hình thù quái vật và Quỷ dữ bao vây một biểu tượng hình chữ S có cặp cánh dang rộng. Đó là ký hiệu của Đấng Sáng Tạo. Bức phù điêu này có ý nghĩa gì ? Chẳng lẽ những con quái vật này là do Đấng Sáng Tạo sinh ra? Nhân Mã cùng hai người bạn dừng lại, chần chừ trước cánh cổng đó. Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Nhân Mã quyết định dùng trọng lực đẩy tung cửa. Đằng sau cánh cửa đó là một đại sảnh

cực lớn. Nhân Mã vẫn chưa kịp nhìn được đầu bên kia của sảnh thì chàng đã kinh hoàng nhận ra một điều. Bên trong đại sảnh đó tràn ngập lũ Dã Nhân. Ất hẳn phải có đến hơn một ngàn tên. Một mùi hôi thối xộc ra khiến cả ba người bên ngoài muốn nôn. Nghe tiếng cánh cửa sắt bật mở, chúng đồng loạt tuốt gươm quay về hướng ba người bạn nhe nanh gầm gừ dữ dội.

- Lạy Đấng Sáng Tạo. Ngài quả thực biết đùa. -
Edward toát hết mồ hôi.

- Chúng ta đã mắc bẫy ! - Nhân Mã đau khổ nói.

- Phải làm sao bây giờ. Đàng sau không thể quay lại.
- Alexandra kinh hãi nhận xét.

Lũ Dã Nhân bắt đầu gào thét và đồng loạt xông ra khỏi sảnh. Nhanh như cắt, Nhân Mã phát tay trái ngang trước mặt. Cánh cổng sắt khổng lồ đóng sập lại. Nhưng ngay sau đó, chàng cảm nhận được một lực ép dữ dội đàng sau cánh cửa. Bọn quái vật đang điên cuồng đẩy cửa ra. Với sức lực của một mình chàng, cánh cửa không thể trụ được lâu. Hàng loạt tiếng động dữ dội va

chạm vào cánh cửa sắt. Cánh tay Nhân Mã đang thao túng trọng lực trở nên mềm nhũn. Trên gương mặt chàng, những gân xanh bắt đầu nổi lên.

- Tôi không giữ được. Bọn chúng quá đông. - Nhân Mã gào lên.

Edward ở bên cạnh cũng lao nhanh về phía trước dùng khiên ép lên cửa, giúp Nhân Mã giằng co với lũ Dã Nhân. Nhưng tình hình cũng không cải thiện bao nhiêu. Đột nhiên, nữ đạo chích Alexandra ở bên cạnh thốt lên.

- Đợi đã. Cái ký hiệu trên cánh cửa có một khe hở.

- Sao ? - Nhân Mã hỏi lại, đồng thời đưa mắt lên nhìn biểu tượng Đấng Sáng Tạo trên cửa sắt.

Quả thực ở giữa chữ S có một khe hở rất nhỏ, có lẽ chỉ vừa đủ cho đầu một lưỡi gươm đặt vào. Không một chút chần chừ, Alexandra nhúng mình nhảy phốc lên trên cánh cửa sắt. Một tay nàng bám vào những họa tiết điêu khắc trên cửa, một tay rút thanh đao trên lưng cắm vào khe hở đó. "Cạch", nàng cảm thấy cái ký hiệu dường

như lay động. Đoạn, nữ đạo chích cắn răng, dùng lực xoay lưỡi đao một vòng về bên trái. "Cạch cạch cạch..." Một loạt tiếng động phát ra, thậm chí ngay cả khi nàng đã ngừng xoay cái biểu tượng, những tiếng động vẫn tiếp tục, cứ y như một cơ quan nào đó nằm trong những bức tường chung quanh đã được kích hoạt.

- Dường như cánh cửa đã khóa lại. - Nhân Mã nói, cánh tay chàng đã không còn cảm thấy áp lực nữa, mặc dù âm thanh của bọn Dã Nhân vẫn không ngừng vang lên sau cửa.

Alexandra mừng rỡ nhảy xuống khỏi cửa. Nhưng ngay khi nàng chạm xuống nền đá thì bỗng dưng cả hành lang rung động một cái, đồng thời nền đá dưới chân oằn mình kêu lên răng rắc.

- Chuyện gì vậy ? - Edward kinh hãi thốt lên.

Chưa kịp nhận được câu trả lời thì đột nhiên một tảng đá lớn lát bên dưới chân Nhân Mã nứt toác ra, cả người Nhân Mã loạng choạng mấy cái rồi rơi xuống cái lỗ vừa hình thành đó, chàng chỉ kịp thét lên một tiếng "Aaaaaa".

- Nhân Mã. - Alexandra gào lên.

Một giây sau đó, mặt đất dưới chân nàng cũng bất thành linh vỡ ra, nữ đạo chích theo đó mà rơi xuống. Trong lúc lao đi vun vút trong cái hố sâu đen kìn kịt, nàng còn nghe thấy tiếng gào thét của Edward ở đằng sau mình, có lẽ chàng kiếm sĩ cũng không ngoại lệ đã rơi xuống cùng nàng và Nhân Mã rồi. Chẳng lẽ họ phải tan xương nát thịt ở cái nơi quái quỷ này hay sao ? Đó là ý nghĩ cuối cùng trong đầu nàng, trước khi mọi ý thức vụt tắt.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 17

"Những kẻ vọng động đến Thiên Đàng bằng bạo lực đã hủy diệt nó.

Những gì đã từng là Vàng Son và tinh khiết đã trở nên vẩn đục. Những kẻ đã từng là chúa tể trong khoảnh khắc hoàng kim nhất của cuộc đời nay chẳng qua chỉ còn là xác chết, bằng không phải vĩnh viễn sống làm quái vật, quỷ dữ."

- Khúc điệu ca. 21:3

Thành Braden ngày mùng chín tháng giêng năm thứ một chín trăm mười một kỷ Hồng Phước, tòa thành trì đầu tiên của con người trên toàn lục địa chính thức bị quân đoàn Bóng Tối xâm lược. Ngay sau thất bại trong việc chiếm đoạt mảnh ghép linh hồn của Mặt Trăng năm

trong cơ thể con gái thành chủ Acmen, đạo quân quái vật đã phát động tấn công vào thành lúc bình minh vừa ló dạng.

Hàng ngàn Dã Nhân, Cự Nhân rầm rập tiến ra khỏi rừng. Đi đầu từng đoàn quái vật là những tên Kị sĩ bóng đêm lạnh lùng giờ ánh mắt xanh lè về phía trước. Trên đường hành quân của chúng, cây cối ngã trụi, lửa cháy ngùn ngụt. Một cảnh tượng vô cùng đáng sợ. Bốn mặt thành Braden đã đóng chặt cửa, vô số cảnh vệ quân được triệu tập vào vị trí. Những cư dân trong thành phần lớn đã được dồn về phía sau phòng tuyến. Bá tước tiểu thơ cùng những quý tộc khác buộc phải trú ẩn vào trong Thánh Đường của Giáo hội Braden nằm tại nơi cao nhất của tòa thành. Trên một tháp chỉ huy tại rìa khu Chợ Tối gần cổng thành, bá tước Acmen mũ giáp chỉnh tề cùng nhiều vị thủ lĩnh Braden đã có mặt để theo dõi tình hình bên ngoài thành.

- Chúng ta không thể đợi viện binh của Myren được nữa. - Cảnh vệ trưởng Henry lên tiếng.

- Lệnh cho cung thủ vào vị trí. Tuyệt đối không thể

để chúng vào thành. - Acmen nói.

- Vâng thưa bá tước.

Đợi Henry quay người bước đi, ngài bá tước mới quay sang thủ lĩnh tối cao Hội đồng với vẻ mặt lo lắng.

- Ngài thủ lĩnh, không biết bọn chúng có bao nhiêu pháp sư ?

Thủ lĩnh cau mày nói.

- Dựa trên những xung động ma thuật trong không gian, ta có thể cảm nhận được bọn chúng chỉ có ba tên. Trong đó có một tên pháp sư có quyền năng rất mạnh mẽ có vẻ như là một thủ lĩnh của Bóng đêm.

- Liệu Hội đồng có thể ngăn cản chúng hay không ?

- Điều này thì ta quả thật không thể nói trước. Pháp sư Bóng tối sử dụng ma thuật cấm, sức hủy diệt hơn hẳn pháp thuật của chúng ta. Hội đồng Braden cũng chỉ có trên dưới ba mươi pháp sư tuổi đời còn trẻ, kiến thức ma thuật quá nông cạn. Chúng ta không thể liều lĩnh.

- Được, vậy phiền ngài triệu tập các pháp sư cùng lui về thủ tại phòng tuyến. Nếu bọn chúng công phá được vào thành thì đành nhờ đến các pháp sư vậy.

- Tất cả xin theo ý ngài.

Ở bên trên cổng thành, Cảnh vệ trưởng Henry khẩn trương đốc thúc đội cung thủ sẵn sàng.

- Tất cả vào vị trí. Chỉ được bắn khi có hiệu lệnh.

Rất nhiều cảnh vệ quân đã vào vị trí phòng thủ ở bên dưới, một thanh gỗ khổng lồ được đẩy đến tắn vào cổng thành. Tại một vị trí cách đó khoảng trăm mét dọc theo tường thành, Kim Ngưu cũng theo đội cảnh vệ chọn một vị trí để hành động mà chờ đợi.

Bên ngoài thành, đoàn quân Bóng tối đã tiến đến rất gần. Khi còn cách bức tường thành Braden lừng lững chừng nửa dặm, chúng liền ngừng hành quân và bắt đầu lập đội hình. Từ trung tâm đám Dã Nhân lớn nhón như bầy kiến, một nhóm gồm ba người cưỡi trên lưng những con báo đen khổng lồ có đốm sáng giữa trán rẽ lối lững

thường tiến về phía trước. Những kẻ bí ẩn vận trang phục áo chùng pháp sư màu đen trùm kín mặt, trên tay chúng cầm các loại quyền trượng khác nhau, mỗi loại mang trong mình những quyền năng đặc thù tỏa ra ánh sáng lân quang nhiều màu sắc, nhưng tựu chung lại những thứ vũ khí này đều cần có máu người để phát huy ma lực. Đó chính là những pháp sư Bóng tối. Những kẻ phản bội lại sự yêu thương và lòng rộng lượng của Đấng Sáng Tạo, những kẻ sa ngã vốn dĩ đã bị thần linh trục xuất khỏi lục địa. Một trong số những pháp sư Bóng tối nọ chậm chậm tiến lên trước một bước. Hắn cười con báo to lớn nhất trong đàn, có lẽ nhân vật này chính là thủ lĩnh của quân đoàn quái vật, kẻ chủ trì trận chiến ngày hôm nay. Đám Dã Nhân xung quanh không ngớt gào rú huyên náo, dường như mùi vị của con người trong thành và sự sợ hãi của họ làm cho chúng trở nên điên dại. Tên thủ lĩnh bóng đêm ngược mặt nhìn toàn cục tòa thành Braden một lượt rồi giơ một cánh tay lên, lập tức lũ Dã Nhân im bặt. Ánh mắt hắn nhìn về phía tháp chỉ huy, dường như hắn chẳng mất bao nhiêu thời gian để nhận ra chủ nhân của Braden đang đứng tại nơi đó. Một giọng nói trầm đục, ma quái bất chợt vang vọng trong không

trung.

- Thành chủ của Braden. Ta cảm thấy được sự sợ hãi của dân chúng bên trong thành. Ta tuyệt nhiên không muốn con người cho rằng chúng ta không có lòng khoan dung. Thế nên ta quyết định trao cho ngài, bá tước Acmen của Braden một lời đề nghị.

Bá tước Acmen nghe thấy tên pháp sư quỷ dữ nhắc tên mình trong lòng chợt chấn động, trong khoảnh khắc, ngài ta không thể nhúc nhích. Tên pháp sư chờ một lúc vẫn không thấy bên trong thành có phản ứng, hắn ta tiến lên một bước, giơ cao quyền trượng đập xuống mặt đất một cái, một luồng chấn động cực nhanh lan tỏa vào trong thành khiến tháp canh ngã nghiêng. Bá tước và cảnh vệ trưởng suýt ngã.

- Hãy đáp lời ta ! - Hắn gầm lên như sấm.

- Bá tước... - Cảnh vệ trưởng Henry quay sang Acmen mà nói. - Đây có lẽ là lần đầu tiên bọn chúng chịu cất lời với chúng ta. Hãy để thuộc hạ thương lượng với hắn. Biết đâu có thể kéo dài thêm chút thời giờ.

Bá tước vể mặt khô sớ, gật đầu. Cảnh vệ trưởng Henry bước lên phía trước, từ trên tháp quan sát đồng dạc nói vọng ra bên ngoài thành.

- Bá tước muốn nghe lời đề nghị của ngài.

- Được ! - Tên thủ lĩnh gật gù. - Các người hãy nghe cho rõ đây. Ba vạn năm trước, thần Mặt Trăng Aeon đã phân rã linh hồn của chính mình thành năm mảnh ghép rồi rải chúng xuống lục địa. Isabella, con gái của Acmen tình cờ lại được chọn mang trong mình một phần linh thiêng đó vì vậy cũng vô tình trở thành báu vật mà chủ nhân của chúng ta mưu cầu. Nếu bá tước chấp nhận giao con gái của mình cho chúng ta đồng thời trao quyền kiểm soát Braden cho quân đoàn Bóng tối. Ta sẽ bảo đảm không một ai phải đổ máu.

- Isabella ? Bọn chúng đến đây là vì Isabella ? - Bá tước Acmen run rẩy nói.

Cảnh vệ trưởng lo lắng nhìn sang bá tước Acmen để chờ quyết định của ngài. Bá tước khó khăn lắm mới đứng vững được, mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt ngài.

- Isabella, đưa con bé bỏng của ta, sao chúng lại muốn bắt nó? Tại sao nó lại mang trên người cái linh hồn mặt trăng gì đó ?

- Bá tước, cho dù ngài quyết định như thế nào, thuộc hạ sẽ luôn ở bên người ! - Henry cúi đầu quả quyết.

- Bóng Tối luôn là một lũ vô nhân đạo. Chúng sẽ không vì có được con gái ta mà buông tha Braden. Hôm nay chúng đã đến đây để đòi cướp đi đứa con của ta. Ta sẽ quyết liều mạng với chúng. - Bá tước Acmen nói một cách giận dữ, đôi mắt ngài rần rí tia máu.

Đoạn, bá tước dùng tay đẩy Henry sang một bên, bước lên trước đối mặt với thủ lĩnh bóng tối ở bên ngoài thành mà nói lớn.

- Lũ quái vật các ngươi hãy trở về Địa Ngục đi !

Đôi mắt của tên pháp sư bóng đêm lập tức ánh lên một màu đỏ rực như máu. Hắn quay sang đồng bọn gầm gừ.

- Chúng đã lựa chọn cái chết. Có lẽ chúng ta không

nên để chúng phải chịu đựng lâu thêm nữa.

Hai tên pháp sư còn lại khẽ gật đầu rồi nhất loạt rút quyền trượng ra. Tên thủ lĩnh ra hiệu cho bọn Dã Nhân lôi một cơ thể giãy giụa đến trước mặt hắn. Một cảnh vệ quân của Braden. Có lẽ là một trinh sát không may mắn bị chúng bắt được trong rừng. Người cảnh vệ quân xấu số bị trói lại, mặt mày bầm dập máu me thê thảm nhưng vẫn chưa chết. Từ trên tháp quan sát, Acmen và cảnh vệ trưởng Henry chứng kiến toàn bộ sự việc. Bá tước phản nộ lên tiếng.

- Bọn chúng tính làm gì người của ta ?

- Thuộc hạ không biết. Nhưng có lẽ số của người cảnh vệ đó đã tận. Chúng ta không thể làm gì được. - Henry đáp.

Tên pháp sư bóng tối đưa mắt nhìn về phía tháp canh trong thành nở nụ cười độc ác, đoạn, hắn giơ một tay về phía người lính cảnh vệ, cơ thể anh ta dường như bị một lực vô hình lôi lên không trung.

- Hinduazan Lavine Gulina...Hỡi những linh hồn của dục vọng, hãy tiếp nhận nguồn sinh lực đáng thương này và ban cho chúng ta sức mạnh. - Vừa dứt lời, tên pháp sư giờ cao quyền trọng, dùng một đầu trượng có gắn một lưỡi dao nhỏ lia ngang cổ người cảnh vệ quân.

Một dòng máu đỏ tươi phụt ra như suối. Bọn Dã Nhân, Cự Nhân và Kị sĩ bóng tối đồng loạt gào rú man dại trước cảnh tượng đó. Những tên pháp sư bóng tối tức thì xoay quyền trọng, máu đỏ như có ma lực, vắn vũ trên không trung chứ không hề rơi xuống đất tạo nên một cảnh tượng hãi hùng. Trên tháp canh, bá tước Acmen một tay ôm ngực, hai chân chột lảo đảo mấy cái, cảnh vệ trưởng vội đến bên cạnh đỡ lấy ngài. Bên ngoài thành, cái cơ thể của người cảnh vệ quân đã không còn hồn phách, rơi phịch xuống đất, để lại máu tươi không ngừng di chuyển trong không trung.

- Hãy cho chúng được chứng kiến sức mạnh hủy diệt của Bóng tối. - Tên pháp sư thủ lĩnh ra lệnh.

Nhất loạt ba cây quyền trọng chống mạnh xuống mặt đất, một đợt rung chuyển dữ dội lan truyền khắp

nơi. Người trong thành cũng cảm nhận được cơn chấn động, đất đá mù mịt rơi xuống từ bức tường thành, người đứng trên đó không khỏi chao đảo. Chỉ thấy máu tươi của người canh vệ xấu số đột nhiên bùng cháy đỏ rực như dòng nham thạch, rơi lả tả xuống mặt đất. Từ chỗ những giọt nham thạch ngấm vào lòng đất, những kẽ nứt hừng hực lửa xuất hiện, lan rộng ra như những cái mồm khổng lồ, hướng về phía tường thành mà tiến tới. Địa chấn không ngừng khuấy động mặt đất.

- Pháp thuật cấm ! Đáng Sáng Tạo xin người hãy chờ chúng con. - Acmen làm bầm cầu nguyện.

Đột nhiên tại một vị trí trên tường thành, gạch đá bắt đầu rên rỉ dữ dội. Rồi bỗng, "oành", một khe nứt nhanh như cắt chẻ dọc qua tường thành, tưởng chừng như có một lưỡi rìu khổng lồ vừa bổ xuống. Canh vệ quân bên trong thành bắt đầu hoảng loạn, một vài cung thủ đứng không vững rơi khỏi tường thành, gãy xương mà chết.

- Tất cả hãy giữ yên vị trí ! - Canh vệ trưởng Henry gào lên.

Lỗ hồng càng lúc càng mở rộng, tường thành lung lay dữ dội. Mấy tên pháp sư bóng tối nhìn nhau, rồi đồng loạt quát quyền trượng về phía trước. Một vòng tròn sóng chấn động khổng lồ trong nháy mắt hình thành trong không khí rồi ào ạt phóng về vị trí tường thành đã bị nứt vỡ từ trước. Lực công phá của vòng tròn này mạnh đến nỗi nó đẩy tung một mảng tường thành vào bên trong tạo nên một âm thanh như sấm rền, khói bụi mịt mù tung lên cao đến mấy trượng, mấy chục cung thủ lại bị thổi văng xuống đất.

- Chúng đã phá sập tường thành. - Cảnh vệ trưởng lo lắng nói.

- Mau ra lệnh cho cung thủ sẵn sàng. Chúng ta phải làm tiêu hao lực lượng của chúng càng nhiều càng tốt trước khi chúng đổ vào thành. - Acmen giục.

Cảnh vệ trưởng lập tức hướng về phía cổng thành đồng dục hô to.

- Cung thủ chuẩn bị.

Hàng trăm cung thủ thiện nghệ lập tức hướng về quân đoàn quái vật giương cung.

Thủ lĩnh bóng đêm khẽ nghiêng răng giận dữ, đoạn, hấn phát tay ra hiệu. Lập tức hàng ngàn tên Dã Nhân tuốt gươm hướng vào thành gầm gừ rồi nhất loạt xông lên. Từ trên cao, đàn Dã Nhân ùn ùn lao về phía Braden trông như một cơn lũ quét. Bá tước Acmen rút thanh gươm trên lưng mình, di chuyển đến trước tháp chỉ huy.

- Hãy cho lũ quái vật đó đổ máu ! BẮN ! - Bá tước vùng gươm chỉ về phía trước và hét lớn.

Hàng ngàn mũi tên đồng lao vút lên không trung hợp thành một đám mây chết người rồi nhằm hướng đàn Dã Nhân mà trút xuống. Vô số Dã Nhân trúng tên lão đảo ngã quỵ. Nhưng với số lượng quá đông, chúng vẫn tiếp tục xông lên không hề nao núng. Lẫn trong đám Dã Nhân đông vô kể là những cơ thể không lồ của bọn Cự Nhân, da thịt chúng quá dày để có thể bị xuyên thủng bởi tên đồng. Chúng hùng hục lao đến lỗ hổng trên tường thành, không gì cản nổi.

Bên trong thành, những cảnh vệ quân mai phục bên dưới mặt đất cũng đã rời vị trí, rút vũ khí sẵn sàng nghênh đón. Kim Nguu chạy ra phía trước lên tiếng.

- Lỗ hồng này là điểm yếu của tường thành. Chúng ta phải tìm cách đóng nó lại.

- Nhưng bằng cách nào ? - Một cảnh vệ đứng bên cạnh hỏi.

- Để tôi thử xem. - Vừa dứt lời, hai mắt Kim Nguu liền lóe lên ánh sáng màu xanh của ma thuật, lập tức, mặt đất ngay chân lỗ hồng nứt toác ra, một loạt thân cây khỏe mạnh như những con rắn khổng lồ vươn ra khỏi lòng đất.

Những thân cây cường tráng đan lồng vào nhau, bám vào hai bên tường thành tạo thành một bức vách vô cùng chắc chắn.

- Ma thuật của tôi sẽ không thể trụ được lâu. Chúng ta cần nhanh chóng tập hợp lực lượng. - Kim Nguu quay sang những cảnh vệ quân khác nói.

Những người khác gật đầu rồi khoát tay ra hiệu cho quân lính ở phía sau.

- Khẩn trương lên anh em ! Hãy mau tập hợp ở đằng sau tường thành. Bất kỳ thứ gì vượt qua chúng ta sẽ chém chết chúng.

"Âm", một tiếng động dữ dội phát ra từ bên ngoài tường thành. Một con Cự Nhân đã áp sát vị trí lỗ hồng được Kim Ngưu tạm thời vá lại, nó giơ búa nện vào những thân cây kia khiến một mảng gỗ lớn bị vỡ bục ra. Mặc dù những thân cổ thụ vô cùng chắc khỏe, nhưng dưới lực công phá của Cự Nhân, chúng cũng bắt đầu trở nên toi tả. Tên Cự Nhân không dừng tay, tiếp tục khai thông đường vào. Một lúc sau, bên cạnh hắn xuất hiện thêm hai đồng bọn to lớn cũng bắt tay đập nát những thân gỗ chắn đường.

- Bọn quái vật, hãy chết đi ! - Một cảnh vệ quân giương cung, nhắm một trong ba tên Cự Nhân rồi bắn thẳng vào mắt trái của nó.

Tên Cự Nhân bất thành linh bị chột một mắt, đau đớn

vung búa quật lung tung, vô tình đập luôn vào đầu một đồng bọn của mình rồi giẫm chết vô số Dã Nhân lúc nhúc bên dưới.

- Tốt lắm anh bạn ! - Kim Ngu không khỏi khâm phục tài thiện xạ của người cảnh vệ quân này. - Để tôi giúp anh một tay.

Kim Ngu lại dùng ánh mắt ma thuật ra lệnh cho vô số thân cây trời lên khỏi mặt đất, trói chặt tên Cự Nhân còn lại, một cành cây to như thân một con trăn quấn chặt lấy cổ nó, siết mạnh đến nỗi cái đầu tên Cự Nhân gãy quật sang một bên, chết ngay tại trận. Xử lý xong tên Cự Nhân, những cành cây khổng lồ tiếp tục vươn ra xung quanh, liên tục đánh xuống lũ Dã Nhân. Vô số quái vật bị nghiền nát dưới những thân cây khổng lồ đầy uy lực.

- Haha, anh bạn cũng không phải hạng vừa ! - Người lính cảnh vệ hả hê trước cảnh tượng đó, vừa nói, anh ta vừa giương cung lấy mạng vài tên Dã Nhân nữa.

Ở bên ngoài thành, tên thủ lĩnh Bóng tối đã nhìn thấy cảnh đó. Hắn nghiêng răng bảo hai tên đồng bọn.

- Hừ ! Một tên pháp sư. Hãy giải quyết hắn.

Một trong hai tên pháp sư bóng tối gật đầu rồi ra lệnh cho con báo phóng vút về phía đó.

Kim Nguu đang ra sức điều khiển những cành cây nghiền nát càng nhiều Dã Nhân có ý đồ tiến gần lỗ hổng càng tốt thì đột nhiên, những thân cây cổ thụ không còn nghe theo sự điều khiển của chàng nữa. Nhìn kỹ lại thì thấy xung quanh chúng lúc này xuất hiện những dải máu tươi mỏng như những sợi tơ đang lượn lờ, rút cạn sinh lực từ thân cây gỗ. Những cành cổ thụ uốn éo trong đau đớn rồi trong phút chốc trở nên teo tóp, vô lực rơi xuống đất. Kim Nguu kinh hãi nhìn ra ngoài thì thấy một tên pháp sư bóng tối cười báo đen đã tiến đến rất gần từ lúc nào. Cái miệng hắn cong lên thành một nụ cười đắc ý rồi hắn đưa một tay về phía hàng rào đan kết từ thân cây mà Kim Nguu tạo nên. Dưới sức mạnh của một luồng lực vô hình, những thân cây to khỏe oằn mình kêu lên răn rắc một cách đau đớn. Rồi bỗng, "oành", cả một mảng vách chắn bằng thực vật lực lưỡng bị lôi hẳn ra bên ngoài, gãy nát. Kim Nguu kinh dị chứng kiến sức mạnh của pháp sư bóng tối. Ma thuật mạnh mẽ đến mức

độ có thể dễ dàng bẻ gãy những thân cây cổ thụ này ư ?

Lỗ hồng trên tường thành một lần nữa bị bộc lộ, lũ Dã Nhân được mở đường, như thác lũ theo đó đổ ập vào trong thành.

- Mau rút lui ! - Cảnh vệ trưởng Henry không biết từ lúc nào đã xuất hiện đằng sau Kim Ngưu và những cảnh vệ mai phục.

Trước sự đàn áp về số lượng Dã Nhân, lính cảnh vệ buộc phải rút lui khỏi khu vực tường thành. Nhưng chỉ vừa rút được một đoạn thì họ đã bị bọn quái vật bao vây. Kim Ngưu cùng những cảnh vệ quân đánh dùng lực đôi đầu mà chiến đấu.

Henry với kỹ thuật dùng gươm điệu nghệ, liên tục lấy mạng Dã Nhân. Nhưng lũ quái vật không có trí óc, không hề biết sợ hãi vẫn tiếp tục xông lên. Đang mãi chống cự với những tên Dã Nhân trước mặt, cảnh vệ trưởng không để ý đằng sau mình, một lưỡi rìu đang bổ xuống. Chàng chỉ kịp nghe một âm thanh xé gió ở bên tai, lúc nhận ra vấn đề, đã không còn kịp né tránh. Đột

nhien, tiếng rìu dừng lại, có cái gì đó đã đỡ nhát rìu giúp chàng. Henry quay nhìn lại thì thấy Kim Ngu ở đằng sau đã lệnh ột thân cây gỗ từ dưới lòng đất trồi lên đón lấy lưỡi rìu. Tên Dã Nhân cầm rìu vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị một cành cây khác đâm xuyên qua cổ mà chết.

- Cảnh vệ trưởng, ngài không sao chứ ? - Kim Ngu nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh Henry.

- Cám ơn cậu nô lệ ! Ta nợ cậu một mạng. - Henry nói.

- Ngài vẫn xem tôi là nô lệ ?

- Ta thật đấng trí. Cậu bây giờ đã là một thành viên của đội cảnh vệ. Ta rất mừng khi có cậu ở cùng chiến tuyến.

Kim Ngu mỉm cười nói.

- Cám ơn ngài Henry. Nếu còn sống sót sau trận chiến này tôi sẽ cùng ngài uống một chén.

- Được ! - Vừa nói, Henry vừa vung gươm chém đầu một tên Dã Nhân nữa.

- Bá tước vẫn còn kẹt trên tháp chỉ huy, Kim Ngu, cậu cùng ta đi hộ tống ngài về phòng tuyến. - Cảnh vệ trưởng ra lệnh.

- Sẵn sàng thưa ngài. - Kim Ngu trả lời.

Xung quanh họ, những cảnh vệ khác đã chết. Lữ Dã Nhân bắt đầu vây quanh hai sinh mạng còn lại. Cảnh vệ trưởng Henry lo lắng nói.

- Chúng ta đã bị bao vây, cậu có thể mở một lối thoát không ?

- Tôi không biết nữa. Có lẽ ! - Kim Ngu đưa hai ngón tay lên giữa trán, niệm nhanh một câu thần chú. - Bathandan Asavine, đất mẹ, xin hãy giúp chúng con !

Vừa dứt lời, mặt đất bên dưới chân Kim Ngu và Henry rung chuyển một lượt, một dòng khí màu xanh như lá rừng đột nhiên xuất hiện, bao vây lữ Dã Nhân. Dòng khí cuộn tròn thành một dòng xoáy rồi nhanh như

cắt bám chặt vào cơ thể bọn quái vật, như những cái rễ cây, chúng bắt đầu rút nguồn sinh lực từ cơ thể đám Dã Nhân. Người đứng ngoài thậm chí có thể thấy dòng máu nhuộm đen bởi Vết Ổ của chúng trôi lơ lửng trong không trung men theo hướng chảy của làn khí xanh mà chui vào lòng đất. Đàn quái vật như bị ăn tươi nuốt sống, đau đớn đổ gục, teo tóp thành những bộ xương khô. Chớp thời cơ đó, Kim Ngưu cùng Henry di chuyển nhanh theo lối vòng sau khu Chợ Tối để đến tháp chỉ huy.

Bá tước Acmen cố trụ trên tháp đã nửa canh giờ, cổng thành đã bị đánh sập, cảnh vệ trưởng Henry đã rời vị trí để đi chỉ huy khu vực lỗ hổng trên tường thành. Giờ đây chỉ còn mỗi mình ngài ở trên tháp nhìn cảnh hỗn loạn giao tranh giữa cảnh vệ quân và quân đoàn quái vật bên dưới. Lực lượng của loài người đang bị áp đảo, những tên Cự Nhân lừng lững như những ngọn núi nhỏ quật từng cơ thể của cảnh vệ quân lên không trung máu bắn lên tận nơi Acmen đang đứng. Bá tước quỳ sụp trên đôi chân của mình.

- Đáng Sáng Tạo ! Xin Ngài hãy hé mắt chứng kiến cảnh diệt vong này. Braden đã làm gì nên tội ?

Đột nhiên, một giọng nói trầm trầm vang lên sau lưng Acmen khiến ngài giật mình.

- Đáng Sáng Tạo từ lâu đã lãng quên loài người. Ta vẫn không thể hiểu được vì sao nhân loại vẫn tiếp tục cầu nguyện.

Bá tước quay lại, một bóng người trần trụi, đen thui lơ lửng trên không trung, gương mặt kẻ đó méo mó và lồi lõm những sẹo loét vô cùng kinh dị. Trên cơ thể kẻ lạ mặt, vô số những mạch máu ngoằn ngoèo, đỏ rực, đó chính là dung nham đang len lỏi trong cơ thể hắc chứ không phải là máu. Từng giọt nham thạch nóng bỏng rơi từ cơ thể hắc xuống mặt đất, cháy lèo xèo, bốc khói nghi ngút. Acmen kinh hãi ngã ra sau, lắp bắp hỏi.

- Người...người là thứ gì ?

- Ta là kẻ có thể giúp được người. - Cái cơ thể dung nham trả lời.

- Bằng cách nào ? - Bá tước siết chặt thanh gươm trong tay.

Kẻ lạ mặt liếc nhìn thanh gươm nọ, ánh mắt tỏ vẻ không hài lòng, đoạn, đôi mắt hấn rực sáng đỏ lè, lập tức lưỡi gươm bằng thép trên tay bá tước nóng đỏ như bị thiêu trong lò rèn. Acmen hốt hoảng buông tay, thanh gươm rơi xuống đất, tan chảy.

- Người không cần đến thứ phạm tặc đó. Khi ta ban cho người sức mạnh, người có thể bằng tay không mà lấy mạng kẻ khác.

- Người...người chính là...Quý dữ ? - Lúc bấy giờ Acmen đã nhận ra cái thứ ở trước mặt mình. Bởi lẽ thứ mà Quý dữ có thể làm đó là dụ dỗ con người.

- Quý dữ ? Loài người luôn hãi sợ những điều mà họ chưa biết. Ta chính là Dục Vọng. Ta chính là thứ luôn tồn tại trong tâm khảm của người. - Tên quái vật đưa một ngón tay cháy hừng hực về phía Acmen. - Hãy nhìn thảm cảnh bên dưới kia. Người cho rằng mình có thể bảo vệ Braden ?

Bá tước nhìn xuống chân tháp, xác người chết càng lúc càng nhiều hơn. Lực lượng cảnh vệ của Braden đã

gần như bị áp đảo hoàn toàn. Hy vọng của Braden cũng theo đó mà tàn lụi. Dục Vọng giang hai tay ra và nói.

- Với sức mạnh của ta, chỉ cần một cái phẩy tay, quân đoàn Bóng tối sẽ tuyệt diệt. Đến đây với ta, Acmen, trao linh hồn của ngươi cho ta. Rồi con gái của ngươi sẽ được an toàn. Braden sẽ mãi mãi thái bình.

Acmen như bị thôi miên, từ từ nhấc chân bước về phía tên ác quỷ. Chỉ thấy trên gương mặt tên quái vật nở một nụ cười vắn vẹo một cách kỳ dị. Đột nhiên, một cành dây leo phóng tới quất vào mặt tên quỷ dữ một cái. Dục Vọng gào lên, những mạch dung nham trên người hắn như được thổi lửa, bùng cháy đỏ rực. Bá tước Acmen giật mình nhìn lại thì thấy Kim Ngưu và Henry đã lên đến đỉnh tháp. Kim Ngưu bước đến gần đỡ nói.

- Bá tước, ngài tuyệt đối không thể nghe lời hắn. Đó chính là quỷ dữ ! Tất cả những gì chúng nói đều giả dối.

Cảnh vệ trưởng Henry tuốt gươm phóng về phía con quỷ. Hắn đưa một tay lên, lưỡi gươm đang bay tới bị nung đỏ trong nháy mắt rồi tan thành chất lỏng, từng

giọt rơi lộp độp xuống chân hắn. Dục Vọng gầm lên bằng cái giọng khản đặc, tưởng chừng giọng nói đó phát ra từ cổ họng một con cọp.

- Các ngươi dám xen vào cuộc thỏa thuận của ta ?

Đoạn, hắn quay sang Acmen nói.

- Acmen, ngươi đã chứng kiến quyền năng của ta. Ngươi hãy quyết định đi. Sinh mệnh của Isabella đang nằm trong tay ngươi.

Bá tước quay về phía Kim Ngưu và cảnh vệ trưởng Henry, nước mắt ràn rụa nói.

- Hai ngươi hãy mau đến Thánh Đường, bảo vệ Isabella và Xơ tối cao rời khỏi Braden ngay.

- Bá tước ! Không ! - Henry gào lên, lao đến hòng giữ lấy Acmen, nhưng đột nhiên cơ thể chàng như bị một sợi dây vô hình trói lại, không thể động đậy.

Ở bên cạnh, Kim Ngưu cũng ở trong tình thế tương tự. Tên ác quỷ bật cười ha hả. Cả cơ thể hắn bùng cháy

như một ngọn đuốc, hắn dang tay ôm trùm lấy Acmen. Tên quỷ dữ hóa thành một luồng lửa, chui thẳng vào ngực Acmen. Cơ thể ngài bá tước run lên bần bật rồi đổ gục xuống đất. Lúc bấy giờ, Kim Nguu và Henry cũng được giải thoát khỏi trói buộc. Cả hai lao về phía bá tước Acmen đang nằm trên mặt đất.

- Bá tước ! - Henry lay cơ thể Acmen, nhưng không thấy ngài trả lời.

Bỗng nhiên, một luồng lực mạnh mẽ từ cơ thể Acmen thổi bật ra đẩy cánh vệ trưởng và Kim Nguu bay về phía sau té nhào mấy vòng. Cả hai lồm cồm bò dậy thì thấy bá tước mở trừng mắt, trên gương mặt ngài, những mạch dung nham bắt đầu hiện ra. Bá tước từ từ đứng dậy, nét mặt trở nên độc ác lạ thường. Acmen vặn vẹo cái cổ một cách quái dị rồi nói.

- Suýt nữa thì hai ngươi đã làm mất một con môi ngon của ta. Từ trước đến nay ta kị nhất là khi thỏa thuận mà bị xen vào. Để đền bù cho thiệt hại vừa rồi, chi bằng hai ngươi hãy lấy cái mạng ra mà trả vậy.

Vừa dứt lời, những mảnh máu trên mặt bá tước sáng rực, Kim Ngưu và Henry cảm nhận tòa tháp canh rung chuyển một lượt. Từ dưới sàn đá, những bàn tay xương xẩu nhọn hoắc bắt đầu thò ra.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Phụ Lục 4

Phụ lục 4

Đấng sáng tạo

Lúc ấy, không có từ ngữ để miêu tả

Thiên Đàng, Lục Địa, Bầu Trời hay Mặt Đất

Tất cả chỉ là Sự Im Lặng

Rồi giọng nói của Ngài ngân vang

Âm thanh đầu tiên

Nó trở thành mọi thứ

Giấc mơ và Ý tưởng, Hy vọng và Sợ hãi

Những khả năng vô tận

Rồi từ đó, Ngài tạo ra những đứa con đầu tiên

Ngài bảo chúng

Ta tạo nắn các người dựa trên bản thân ta

Ta tặng cho các người Quyền Lực

Cai trị hết thảy những gì tồn tại

Mọi thứ sẽ thuận theo ý muốn của các người.

Rồi tại trung tâm Thiên Đàng

Ngài kiến tạo

Thành trì với những tòa tháp bằng vàng

Những con đường đá cuội tràn đầy tiếng nhạc

Những biểu ngữ pháp phối bay không cần đến ngọn
gió

Tại đó Ngài chờ đợi

Để nhìn thấy những kỳ quan mà những đứa con của
mình sáng tạo.

Những đứa con của Ngài tập hợp trước ngai vàng

Chúng hát những bài tụng ca không kết thúc

Nhưng những bài hát của chúng

Là những giai điệu của đá cuội

Chúng tỏa sáng bởi ánh sáng vàng ngọc từ cái ngai
của Ngài

Chúng diễn thuyết bằng những ngôn từ trên các biểu
ngữ

Bay không cần gió.

Và tiếng Ngài vang vọng khắp Vũ Trụ

Rằng: Ta tạo nắn các người dựa trên bản thân ta

Những đứa con đầu tiên. Ta trao tặng các người
Quyền Lực.

Cai trị tất thấy những gì tồn tại. Bằng ý muốn của
các người.

Tất cả đã được chu toàn.

Thế nhưng các người chẳng làm gì cả.

Những gì ta trao cho các người, vốn dĩ chẳng hình
thù, chẳng ổn định.

Và Ngài đã nhận ra những đứa con của mình là sai
lầm

Ngài từ bỏ chúng, những đứa con đầu tiên.

Rồi Ngài lấy từ Vũ Trụ, vật chất sống còn.

Che giấu chúng khỏi những đứa con đầu tiên.

Nói với chúng rằng

Tại đây ta xây dựng

Kiến tạo nên hết thấy:

Đất, Trời

Mùa Đông, Mùa Hạ

Bóng Tối và Ánh Sáng.

Bởi sức mạnh của ta mà quân bình phân tách.

Một thế giới sẽ khơi nguồn cho sự sống.

Và chúng sẽ mãi mãi định hình, không bao giờ thay
đổi

Bền vững, vô phương lay chuyển

Bằng cách hình thành nên thiên đàn, lục địa, biển cả
và bầu trời.

Đáng Sáng Tạo cuối cùng

Kiến tạo nên sự sống.

Ngài tạo ra Con Người, toàn vẹn như đất

Với tâm hồn hợp thành bởi giấc mơ và ý tưởng, hy vọng và sợ hãi.

Khả năng của chúng là vô tận.

Rồi Đáng Sáng Tạo nói:

Những đứa con thứ hai của ta, ta dành tặng cho các người.

Trong trái tim, một ngọn lửa không bao giờ tắt.

Nồng nhiệt và không bao giờ thỏa mãn

Từ Vũ Trụ ta tạo ra các người và khi chết các người sẽ về với Vũ Trụ.

Hằng đêm trong giấc mơ.

Các người có thể sẽ nhớ đến ta.

Và Ngài đóng cánh cổng Thành phố Vàng Son.

Và ở đó Ngài chờ đợi

Để nhìn thấy những kỳ quan mà những đứa con của mình sáng tạo.

- Khúc điệu ca số 5.

Đấng Sáng Tạo đã tiết lộ với ta

Rằng Vũ Trụ là duy nhất

Sống một lần và chết cũng một lần.

Chúa tể của chúng ta chính là Đấng Sáng Tạo.

Những kẻ được thánh thần yêu thương nhưng làm họ thất vọng

Đều là tội đồ.

Pháp thuật tồn tại để phục vụ con người chứ không phải chế ngự con người.

Những kẻ mục rữa chính là

Những kẻ nhận tấm lòng của Ngài để rồi chống lại những đứa con của Ngài.

Chúng được gán cho cái danh Hiểm Ác

Chúng sẽ mãi mãi không được yên nghỉ trong thế giới này.

Hết thấy con người là kỳ công sáng tạo của Ngài.

Từ những nô lệ thấp hèn cho đến bậc đế vương.

Những ai dám ngang nhiên xâm phạm họ

Sẽ bị Ngài căm ghét và nguyên rủa.

Những kẻ dối gian và lừa lọc

Và đang tâm hãm hại người khác, hãy nhớ kỹ

Sự thật là duy nhất

Ngài biết hết thấy

Ngài phán xét hết thấy.

Vạn vật là hữu hạn

Những điều người lấy, người khác sẽ mất

Những kẻ cướp bóc từ anh chị em mình

Làm hại đến cuộc sống và tâm hồn họ

Đấng Sáng Tạo rất mực không hài lòng.

- Thánh ca Bách Biến 1:1-5

Bài điệu ca là do Giáo Hội tại lục địa lưu hành. Con người cho rằng những đứa con đầu tiên bao gồm: Những vị thần và những linh hồn. (Họ ko chia thành những sinh vật giống thần, thần cổ, thần trẻ như Thor ^^)

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Cảnh rừng trước mắt càng lúc càng âm u, chẳng biết đến lúc nào cây cối mới thôi không che ngang tầm mắt.

Không khí quanh chàng thật lạnh lẽo, thế nhưng không một giọt nước nào đóng băng, cây cối vẫn cứ mướt mùng xanh tốt. Khu rừng này quả thực ẩn chứa một sức mạnh kì bí. Thậm chí có đôi lúc Song Tử tưởng như chính tai mình nghe thấy nhịp thở của nó, một con quái vật khổng lồ đang say ngủ.

"A...đàn ông..."

Một giọng nói thì thầm như gió thoảng qua. Song Tử dừng bước, cảnh giác nhìn xung quanh. Rừng rậm ken đặc không chừa lấy một khoảng trống. Chàng cất tiếng hỏi.

- Ai đó ?

"Suyt ! Hẳn nghe thấy người rồi."

Lại có tiếng người thì thảo.

"Ôi, ôi...đã từng có một thời khu rừng này không ai dám bén mảng tới..."

"Thợ săn ?"

"Đẹp trai thật ! Ta không nghĩ hẳn là con người."

- Ai đó ? Hãy ra mặt đi ! Đừng có xì xào sau lưng ta.
- Song Tử bọc mình hết.

Vừa dứt lời, đột nhiên cây cối chung quanh chàng rùng rùng chuyển động, những tàn lá rậm rạp trật tự xếp lại với nhau rồi nhất loạt lui dần khắp bốn phía. Song Tử kinh ngạc chứng kiến sự chuyển động của khu rừng ma quái. Cây cối tiếp tục di chuyển ra xa để lại quanh chàng một khoảng đất trống. Rồi từ phía sau một gốc cây cổ thụ, một bóng người yêu kiều lộ diện, ung dung cảm thán.

- Thật chẳng trách Dominic để vuột mất chàng. Suy cho cùng vẻ đẹp của đàn ông cũng là một thứ quyền năng.

Từ một gốc cây khác, một thiếu nữ khác lại xuất hiện, duyên dáng không kém người kia.

- Mẹ đang đợi chàng. Hy vọng bà ta để cho chàng sống thêm một ngày. Ta rất muốn làm quen với chàng.

Song Tử vẫn chưa hết kinh ngạc, nhưng theo những suy đoán ban đầu chàng có thể khẳng định những người này chính là chị em của Dominic, đích thị là những phù thủy rừng sâu. Theo sau hai thiếu nữ nọ là hàng loạt những bóng dáng thướt tha dần dần xuất hiện, họ khoác trên người những chiếc váy bằng tơ lụa đẹp mê hồn, gấu váy dài quét đất, đầu đội áo choàng nhiều màu sắc khác nhau. Song Tử không thể đếm hết có bao nhiêu phù thủy có mặt trong khoảng rừng đó, chỉ biết rằng bọn họ mỗi người mỗi vẻ đều hết sức xinh đẹp. Quả thực đúng như những gì mà người ta đồn đại. Và nếu những gì được đồn đại là thật thì chàng đang đứng giữ một rừng hoa xinh đẹp nhưng lại độc địa chết người. Song Tử cố

gắng giữ bình tĩnh, nhìn ả phù thủy đầu tiên nói chuyện với mình mà hỏi.

- Ta có chuyện muốn gặp Scarlet. Hy vọng các nàng chuyển lời giúp.

Ả phù thủy mỉm cười đáp.

- Hãy xem cái cách chàng gọi tên mẹ ta kìa, không một chút nề nang.

- Thế thì ta nên gọi bà ấy bằng danh hiệu gì cho xứng đáng ?

Phù thủy chưa kịp đáp thì bỗng nhiên vang vọng trên không trung một giọng nói đầy ma lực.

- Con người đã từng cung kính gọi ta một tiếng hoàng hậu. Nhưng ngày nay bọn họ đã xem ta chẳng khác nào một loài quỷ dữ. Ha ha ha.

Vừa dứt lời thì gió ào ạt nổi lên, lá cây, tàn cây và váy áo của những phù thủy rừng sâu bị thổi tung phấp phới. Bụi cát vùn vù trong không gian tạo nên một vòng

xoáy dữ dội, Song Tử dùng tay che ngang tầm mắt để kiểm soát tầm nhìn. Khó khăn lắm chàng mới giữ được cơ thể đứng vững trước một lực lượng mạnh mẽ đến như vậy. Khỏi cần phải nói, chàng cũng có thể cảm nhận được sức mạnh dữ dội của nữ chủ nhân rừng sâu, phù thủy tối cao trong truyền thuyết. Chỉ cần một lời nói phát ra đã có thể khuấy động không gian đến như vậy. Chàng khẽ liếc nhìn những phù thủy rừng sâu, lúc này họ đều lùi xa hơn vào trong rừng, cúi người nửa cung kính, nửa sợ hãi. Vòng xoáy gió bụi càng lúc càng thu nhỏ, nhưng sức mạnh lại không hề thuyên giảm. Chỉ thấy một loạt dây leo rừng khổng lồ to bằng cánh tay một người đàn ông khỏe mạnh từ trong rừng bỗng nhiên xuất hiện, lao vụt về phía vòng xoáy, nhanh chóng đan kết lại với nhau thành một chiếc võng. Ngay khi chiếc võng được hình thành thì cơn lốc nọ mới dịu dần, cát bụi chậm rãi tan rã để lộ một bóng người thân nhiên ngồi đu đưa giữa không trung. Đó là một người phụ nữ tuổi ước chừng đã ngoài ba mươi, nhưng sắc đẹp của bà ta lại không hề tương đồng với tuổi tác. Gương mặt thanh tú, làn da trắng mịn màng, mái tóc đen dài được chải gọn gàng thành từng lọn bọc trong những dải băng bằng ren trắng. Có lẽ thậm

chí hoàng hậu biến cả Alfreidr mà loài người ca tụng cũng phải nể nang người đàn bà này về khoản dung mạo. Song Tử lúc nhỏ đã từng nghe đi nghe lại những câu chuyện của tộc trưởng về các mỹ nhân thời viễn cổ. Nhưng chàng vẫn luôn cho rằng Danisa quá thờ phụng những giá trị cổ xưa cho nên mới ôm ấp những câu chuyện cổ tích ấy. Nhưng bây giờ thì chàng không thể không công nhận rằng tộc trưởng của chàng có lý khi ngợi ca vẻ đẹp của con người thời ấy. Scarlet là một bằng chứng sống, một kẻ đã vượt ra khỏi sự ràng buộc của cái chết để trở thành một sinh vật bất tử. Còn bức họa chân dung nào có thể sống động hơn hình ảnh mà chàng đang nhìn thấy trước mắt.

Trong lúc Song Tử còn mãi ngờ ngàng trước những gì diễn ra trước mắt thì Scarlet từ tốn lên tiếng.

- Ta nghĩ ngươi cũng đã biết kết cục dành cho những ai bước chân vào khu rừng của ta. Đàng nào ngươi cũng sẽ chết, nhưng ta muốn biết lý do nào khiến ngươi coi thường mạng sống đến vậy. Chẳng lẽ ngươi sợ phải tự kết liễu bản thân nên muốn chúng ta ban ột ân huệ ?

Nghe những lời ấy, Song Tử lấy làm khó chịu, chàng nhìn thẳng người đàn bà ấy mà hiên ngang trả lời.

- Ta đến đây để hỏi về con đường tiến nhập thành cổ Zarnut. Nhưng nếu bà gây sự thì ta sẽ giúp cư dân quanh đây trừ đi một mối nguy hại.

- Ha ha ha ! - Nếu ai chưa từng nghe ác quỷ cười thì có thể dựa vào tràng cười của Scarlet mà biết được. Giọng cười của bà ta khiến cho khu rừng chao đảo một lượt, lá rụng lả tả, một luồng sức mạnh ập ra xung quanh bức lui Song Tử vài bước.

Thật không ngờ một thiếu phụ xinh đẹp lại có thể có cái cách cười ma quái và độc địa đến như vậy. Song Tử không khỏi có chút kinh sợ. Nhưng chàng cố gắng không biểu lộ điều đó ra ngoài.

- Người giúp cư dân quanh đây diệt trừ ta ? - Scarlet hơi chuyển mình trên chiếc võng, ánh mắt bà ta mở to, long lanh nhìn chàng trai bên dưới. - Người chẳng khác nào một con bọ dưới chân của ta.

Song Tử cảm thấy tức giận trước sự khinh thường của người đàn bà đó, chàng nắm chặt hai tay dậm bước về phía trước một bước. Scarlet gần như không màng đến hành động đó của chàng, bà ta đưa một ngón tay trở lên không trung rồi khẽ sụp xuống. Ngay lập tức chung quanh Song Tử xuất hiện một luồng sức mạnh dữ dội tựa như hàng ngàn tấn đất đá đổ ập xuống. Một âm thanh chấn động vang lên, cả người Song Tử bị thứ lực lượng vô hình đó đè mạnh xuống mặt đất, chàng đau đớn thổ ra một ngụm máu tươi. Đám phù thủy xung quanh sợ tái mặt, không kẻ nào dám tiến tới để giúp chàng. Scarlet lạnh lùng lên tiếng.

- Chàng trai trẻ, đúng là chàng trai trẻ. Đàn ông ở tuổi của ngươi, sự háo thắng chọc thủng cả mấy tầng trời. Nhưng rất tiếc con trai à, cuộc đời ngắn ngủi của ngươi nếu như so với niên kỷ của ta thì cũng giống như một giây đồng hồ trong năm tháng đằng đẵng. Nếu như ta không làm thì từ lúc ngươi sinh ra cho đến tận bây giờ ngươi vẫn không làm được cái gì ra hồn ngoài những cuộc vui chơi trẻ con khiến ẹ ngươi lo lắng hoặc hả hê trong những mối tình nửa vời của chính mình.

Song Tử khỏ sở bò dậy, một tay quệt lấy vệt máu nơi khoe miệng, nghiêng răng nói.

- Vì sao bà biết được những chuyện đó ?

- Ta không cần phải có quyền năng thần thông để nhìn thấu một đứa trẻ. - Scarlet dùng ánh mắt âm u nhất để xăm soi Song Tử. - Đàn ông như ngươi, ta đã gặp vô số. Ngươi bảo ta làm sao không biết ?

Sau một hồi nỗ lực và cố gắng chịu đau, Song Tử đã đứng lên được, chàng mĩa mai nói.

- Bà đã ngủ với bao nhiêu người đàn ông chỉ để đổi lại những hiểu biết này ?

Ánh mắt Scarlet đột nhiên chuyển sang giận dữ, cùng lúc đó một luồng lực vô hình dữ dội lại vùi dập xuống cơ thể Song Tử thêm một lần nữa. Song Tử nằm bẹp dưới mặt đất, đau đớn rên rỉ, máu tươi liên tục trào ra khỏi miệng. Lúc này đột nhiên từ trong khu rừng chung quanh, một bóng áo choàng tím vội vã lao tới rồi đổ xuống bên cạnh chàng. Scarlet dùng một chất giọng

nửa ngạc nhiên nửa lạnh nhạt nói.

- Dominic ? Người đã chán sống rồi hay sao ?

Dominic run rẩy nhìn người mẹ máu lạnh kia phân trần.

- Xin mẹ hãy nương tay. Dù sao chàng ấy cũng đã tha mạng cho con.

- Hừ ! - Scarlet phất tay giận dữ. - Người còn mặt mũi nói ra câu đó ? Người luyện tập ma thuật như thế nào mà ngay cả một pháp sư con con cũng không đánh nổi. Còn ở trước mặt ta xin xỏ cho hẵn ?

Song Tử cố nén đau, thì thào nói.

- Dominic, nàng đang làm gì vậy ? Ta không muốn liên lụy đến nàng.

- Song Tử, ta... - Dominic bối rối nhìn chàng, không biết phải trả lời làm sao.

Scarlet ở trên vông ngồi hẵn dậy. Một tay bà ta đặt

lên ngực mình, về mặt ra về ngạc nhiên mà thốt lên.

- Chao ôi ! Có phải hôm nay may mắn mỉm cười với ta hay không ? Một đôi tình nhân.

Dominic hốt hoảng chối.

- Con không...

Vừa nói được mấy chữ đột nhiên Dominic cảm thấy miệng cứng đờ, không thể động đậy được. Scarlet buông mình khỏi vồng, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

- Ta không cần ngươi phải biện hộ. Ngươi muốn lừa ta ?

Phù thủy tối cao ung dung lướt tới hai kẻ ở trước mặt, ánh mắt không một chút lay động. Bà tay dùng một tay nâng gương mặt của Dominic lên đối diện với mình.

- Thật không ngờ ta lại sinh ra một thiên thần nhân từ đến như vậy. - Scarlet buông tay, Dominic không dám ngẩng mặt nhìn mẹ mình. - Ngươi vì một tên đàn ông mà phản bội lại ta. Ngươi coi bà già này không phải mẹ

của người nữa có phải không ?

- Bà đừng làm khó dễ nàng ấy. - Song Tử giận dữ nói.

Scarlet quay phắt về phía chàng, ánh mắt bà ta rần rít tia máu.

- Người sẽ mở miệng khi nào ta cho phép.

Cùng lúc đó, Song Tử cảm thấy một lực vô hình ép chặt hai hàm của mình lại với nhau, dù cố gắng đến mức nào cũng không há ra được. Ma thuật của Scarlet thực sự quá hùng mạnh. Bà ta có thể sai khiến không gian mà không cần đến bất kì thần chú hay thủ thuật nào.

- Song Tử. - Giọng Scarlet đột nhiên dịu lại. - Bây giờ ta tuyên bố khép cho người tội chết.

Vừa nói, bà ta vừa dang một tay ra, lập tức từ trong khu rừng xung quanh, một loạt dây leo trườn ra, quấn chặt lấy chân tay chàng, kéo cả người Song Tử lên không trung.

- Người đã xâm phạm khu rừng của ta, quyền rũ con gái của ta, bất kính trước mặt ta. Người còn gì để nói ? - Scarlet ngưng lại một lúc rồi bật cười. - Ta quên mất, hiện tại người không thể nói.

Song Tử bị trói chặt bởi những sợi leo, từng thớ thịt trên người chàng bị kéo căng vô cùng đau đớn. Nhưng chàng vẫn không hề khuất phục, ánh mắt kiên cường căm phẫn nhìn người đàn bà độc ác. Scarlet mỉm cười nói.

- Người can đảm lắm. Để ta moi lá gan của người ra xem nó lớn đến cỡ nào.

Vừa dứt lời, bà ta đưa một tay về phía trước, quắp thành móng vuốt, bầu vào bờ sườn của Song Tử. Chàng đau đớn kêu lên một tiếng, máu từ những lỗ thủng do móng tay mù phù thủy để lại tuôn thành dòng. Gương mặt Scarlet nanh ác vô cùng, đúng là vẻ mặt của một ác quỷ giết người không gớm tay. Song Tử cảm thấy sự sống của mình bị rút cạn theo dòng máu chảy, cảnh vật trước mắt dường như mờ đi. Lẽ nào chàng phải đành bỏ mạng tại nơi đây. Chàng không ngờ rằng chuyến du hành

của mình lại kết thúc sớm đến như vậy. Tộc trưởng kính yêu, có lẽ bà ấy sẽ thấy vọng lắm, bà ấy đã tin tưởng và tự hào về chàng biết bao.

Một vạt áo trên người chàng đã bị móng vuốt của Scarlet xé rách để lộ vết thương tươm máu. Mụ phù thủy chuẩn bị ra đòn thứ hai để kết liễu Song Tử. Nhưng bỗng nhiên, gương mặt Scarlet khẽ biến đổi, ánh mắt bà ta kinh ngạc nhìn cái chỗ da thịt lộ ra ấy. Bà ta liền lấy tay vạch vạt áo sang bên. Một hình xăm kéo dài từ hai mạn sườn lên đến tận ngực chàng.

- Thiên linh tâm gửi ? - Scarlet khẽ thốt lên.

Đoạn, mụ phù thủy dùng một tay nắm lấy gương mặt chàng, nâng lên.

- Người là người của bộ tộc Tiên Yêu ?

Song Tử loáng thoáng nghe được câu hỏi, nhưng chàng không thể trả lời, ý thức đang dần trôi tuột khỏi tâm trí chàng. Đôi mắt chàng nặng trĩu, từ từ nhắm lại.

Chàng lơ mơ thấy được chút ánh sáng lọt qua khe mắt. Cơ thể có chút đau đớn và be sườn còn hơi nhói, nhưng Song Tử không còn cảm thấy vết thương trên người mình nữa. Có một thứ năng lượng kì lạ đang len lỏi trong cơ thể chàng, hồi sinh từng tế bào một, một thứ nhựa sống ấm áp và mâu nhiệm. Thật dễ chịu. gương mặt một người đàn bà thật đẹp dần dần rõ nét, ánh mắt lãnh đạm không một chút nhân tình. Scarlet ? Chàng vội vã ngồi bật dậy nhận ra mình vẫn ở nguyên khoảnh rừng đó, những phù thủy rừng sâu đã biến mất chỉ còn mỗi Dominic và người mẹ độc ác của nàng. Scarlet, mụ phù thủy tối cao bình thân lên tiếng.

- Người không hài lòng khi thấy mình còn sống ?

Song Tử nhìn xuống ngực mình, lớp áo đã được cởi bỏ để lộ mình trần, những vết thương sâu hoắm tạo bởi năm móng tay phù thủy nay chỉ còn để lại năm vết sẹo nhỏ. Một dòng khí màu xanh mon mơn lãng đãng trôi trong không khí rồi nhẹ nhàng thấm nhập vào cơ thể chàng mang theo nguồn sinh lực bất tận.

- Đây là thứ gì ? - Song Tử kinh ngạc hỏi.

- Nguồn năng lượng của sự sống. - Scarlet trả lời, bà ta nhẹ nhàng kéo áo rời khỏi nơi Song Tử đang nằm.

Chàng vẫn chưa hiểu những gì phù thủy tối cao nói. Đường như đoán được tâm tư của chàng, Scarlet giải thích tiếp.

- Nơi đây xưa kia từng là nơi tiếp giáp giữa Thần giới và Phạm nhân giới. Chính vì vậy mà bản thân khu rừng này cũng là một thứ báu vật trân quý. Thứ mà người thấy chính là nguồn sinh lực mà khu rừng ban tặng cho người. Có thể nói hôm nay người đã gặp may.

- Gặp may ?

- Phải ! Thừa hưởng một lực lượng phục sinh vô tận từ khu rừng linh thiêng của ta. Từ nay bất cứ thương tổn hay bệnh tật gì của người đều chỉ mất chưa đến nửa ngày là có thể hoàn toàn hồi phục. Còn không phải là may mắn của người hay sao ?

Dominic ở bên cạnh vẻ mặt tươi tỉnh nói.

- Cũng nhờ mẹ rộng lượng, tha chết cho chàng.

Song Tử loạn choạng đứng dậy, nhìn Scarlet dò xét. Vì sao người đàn bà này lại cứu mạng chàng vào phút cuối cùng. Bà ta quả thực rộng lượng hay là có mưu đồ gì khác ?

- Người mà hấn cần phải biết ơn không phải là ta mà là tổ tiên Avathana của hấn.

Song Tử ngập ngừng hỏi.

- Tại sao bà lại biết Tộc trưởng Avathana ?

Scarlet trầm ngâm một lúc rồi nói.

- Chuyện kể lại thật dài dòng. Người chỉ cần biết rằng ta nợ bà ấy một mạng. Vì vậy ta đã thề không bao giờ làm hại những hậu duệ của Avathana.

- Tộc trưởng Avathana trước đây đã từng đến Zarnut. Ta chính là muốn theo bước người, tìm kiếm những gì thuộc về ta.

Phù thủy tối cao đưa mắt nhìn chàng một lúc lâu rồi nói.

- Người đang tiến đến lãnh địa của những thế lực mà người không thể thấu hiểu. Người thực sự cho rằng mình làm được ?

Song Tử gật đầu quả quyết.

- Ta có một chuyện cần phải xác nhận. - Scarlet nói.

- Là chuyện gì ?

- Có phải người là hậu duệ của con người lần Tiên Yêu ?

Song Tử ngạc nhiên trước câu hỏi đó.

- Phải.

Scarlet gật gù.

- Tộc trưởng Avathana của người trước khi rời khỏi đây đã có nói với ta rằng. Vạn năm sau, một hậu duệ của bà ta, kẻ mang một nửa dòng máu của phạm nhân sẽ có sứ mệnh thực hiện những gì mà bà ấy dang dở. Ta vẫn không cho rằng bà ấy có thể nhìn thấu được tương lai.

Thật không ngờ ngày hôm nay phải công nhận sự thần thông của Avathana, một trong số rất ít những pháp sư trên lục địa mà ta nể phục.

- Tộc trưởng đã nhìn thấy số mệnh của ta ? - Song Tử dường như không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

Trên thế gian này liệu có ai có thể nhìn trước được tương lai ? Vậy mà kẻ đó lại chính là Avathana, tổ tiên đáng kính của chàng.

- Chuyện đó cũng không có gì là lạ. - Scarlet đáp. - Dominic cũng đã kể với người về quá khứ khi ta liều mạng để giam cầm một con quỷ dữ tại trung tâm thành cổ Zarnut?

- Ý bà là Số Mệnh ?

- Đúng vậy. Hắn còn có tên gọi là Tyern, đứa con ngỗ ngược nhất của Đấng Sáng Tạo. Một cỗ thần có quyền năng ấn định Quá Khứ, Hiện Tại và Tương Lai.

Song Tử không khỏi nuốt trọng một ngụm nước bọt

khi nghe về thể lực bên trong tòa thành cổ ấy.

- Ta cho rằng Avathana đã có sự hội ngộ với Số Mệnh tại Zarnut. Chính vì vậy mà bà ta bằng cách nào đó đã lãnh hội được năng lực nhìn thấu tương lai.

Song Tử không đáp, nhưng trong lòng chàng đã hoàn toàn sáng tỏ. Thì ra sức mạnh của Avathana chính là có nguồn gốc từ vị thần cổ mang tên là Tyern đó. Như vậy có nghĩa là Tộc trưởng Danisa muốn chàng phải đến thăm hỏi vị thần nọ và mưu cầu sức mạnh cho bản thân ư ? Chàng không cho rằng mọi chuyện có thể đơn giản như vậy. Thế thì bằng cách nào mà chàng có thể tìm được định mệnh của chính mình ? Thứ mà chàng lặn lội tìm kiếm rốt cục là gì ? Nếu như có ai có thể trả lời thắc mắc của chàng trong lúc này thì đó chính là người đàn bà có tuổi thọ vô hạn ở trước mặt. Nghĩ ngợi một lúc, Song Tử đành mở miệng hỏi Scarlet.

- Như những gì bà nói thì Tộc trưởng Avathana khẳng định rằng ta có sứ mệnh thực hiện những gì bà ấy còn dang dở. Nhưng thực sự thì ta không biết mình phải làm gì tiếp theo. Ta phải tìm kiếm thứ gì bên trong tòa

thành cổ ấy ?

- Bình tĩnh chàng trai trẻ ! - Scarlet đưa một tay lên trước mặt chàng. - Định mệnh đâu phải là một thực thể rõ ràng ràng mà ta và ngươi có thể ung dung nắm bắt. Nó không phải là hòn đá, càng không phải là giấy trắng mực đen. Ngươi chỉ có thể cảm nhận nó chứ không thể cầm nắm hay đọc được số mệnh.

Song Tử nhú mày tỏ vẻ khó hiểu. Phù thủy tối cao chẳng buồn để ý đến biểu hiện đó của chàng. Bà ta nói tiếp.

- Nếu ngươi sống được từng tuổi như ta, một điều hiển nhiên sẽ không xảy ra, ngươi sẽ hiểu được. Haizz. - Scarlet thở dài. - Vì ta nợ Avathana một ân huệ thể nên ta sẽ giúp ngươi.

Dứt lời, Scarlet lật ngửa lòng bàn tay, không biết từ lúc nào trên đó xuất hiện một mặt dây chuyền bằng đồng cũ kỹ. Nhìn họa tiết và hoa văn cũng có thể đoán sơ sài niên đại của nó, đương nhiên là một thứ trang sức có từ thời viễn cổ.

- Đây chính một vật được lấy khỏi đồng tàn tích của Zarnut. Để có thể đặt chân lên vùng đất của quá khứ, người cần phải có một thứ để liên kết không gian của hiện tại và lịch sử. Hãy mang theo thứ này bên người, nó sẽ chỉ đường cho người đến nơi mà người cần phải đến.

Song Tử cẩn trọng đón nhận mặt dây chuyền rồi đeo lên cổ. Một vầng hào quang kỳ lạ thoáng lấp lánh rồi nhanh chóng vụt tắt. Phù thủy tối cao quay sang nhìn Dominic mà sai bảo.

- Người từ nay hãy tháp tùng bên cạnh hắn. Hãy sử dụng những kiến thức mà ta đã dạy cho người.

Dominic khẽ giật mình, vội gật đầu. Scarlet liền dẫn dò Song Tử.

- Dominic có thể đọc được những văn tự cổ cũng như hóa giải một số trận pháp ma thuật. Hãy dẫn nó theo, hy vọng có thể giúp người tránh được phần nào rắc rối.

Song Tử không biết phải thể hiện sự cảm kích của

mình như thế nào. Chỉ phút chốc trước chàng đã suýt bỏ mạng trong tay người đàn bà này. Giờ đây bà ta lại giúp đỡ chàng nhiệt tình như vậy. Đang phân vân tìm lời lẽ để nói thì Scarlet đã lên tiếng.

- Người không cần cảm ơn ta. Chuyên thám hiểm của người là một đi không trở lại. Không chết trong tay ta, người cũng sẽ không toàn mạng mà rời khỏi Zarnut. Ha ha ha.

Mấy lời cuối cùng vừa nói xong, Scarlet liền phất tay, cả người hóa thành cơn lốc xoáy, tan biến trong không trung. Song Tử quay sang Dominic nói.

- Nàng không cần phải theo ta vào chỗ chết.

Nàng phù thủy khế lắc đầu.

- Mẹ đã quyết định, ta cũng không thể ở lại. Thực ra ta rất muốn rời khỏi khu rừng này. Ta không muốn mãi mãi đóng vai một ác quỷ chuyên hại người.

Song Tử nắm lấy hai tay Dominic và nhìn sâu vào đôi mắt nàng mà nói.

- Ta không biết sẽ phải trả ơn nàng như thế nào. Nàng đã ra mặt bảo vệ ta, bây giờ lại cùng ta đi vào hang ổ của quỷ dữ. Nhưng ta xin cam đoan rằng từ nay, dù có phải chết, ta cũng sẽ bảo vệ cho nàng. Nhất định là như thế.

Dominic cảm động gật đầu, mắt nàng long lanh ánh nước.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Quốc đảo Orland chìm trong bầu không khí ngột ngạt và căng thẳng.

Những con phố được bày biện bởi vô số biểu ngữ và cờ hiệu nay trở nên vắng ngắt không một bóng người. Tuy rằng sự mất tích kì bí của bức tượng đài thần Hải Vương đã bị triều đình ém nhẹm, nhưng chẳng biết bởi ngõ ngách nào, cái thông tin chấn động ấy vẫn tuôn ra bên ngoài được. Một người biết rồi hai ba người biết rồi cả thành trì đều biết, với cái đà lan truyền đó thì chẳng mấy chốc sẽ kinh động đến thần điện bên dưới đáy biển. Đức vua ra lệnh giới nghiêm đối với mọi cư dân trên đảo, bất kỳ một lời nói vu vơ nào liên quan đến lễ hội mùa màng đều được quy nạp thành tử tội. Với cái giá treo cổ lơ lửng trên đầu, không một người dân nào còn

tâm trạng bình yên mà cười đùa, nếu cần nói chuyện với nhau, họ cũng phải để mắt dè chừng sự có mặt của cảnh vệ quân rồi thủ thi rì rầm. Cả một tòa thành ai nấy đều thì thảo như vậy khiến cho nỗi sợ hãi càng lúc càng nặng nề.

Thiên Yết trong bộ trang phục đen tuyền, gương mặt và mái tóc thấp thoáng nấp dưới bóng áo choàng, ung dung thả bước trên một con phố chợ lặng ngắt. Dầu là buổi ban trưa, nhưng cái sự tĩnh mịch của cảnh vật cùng với sự xuất hiện của cái bóng đen lả lướt đó cũng đủ khiến cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy phải rùng mình. Khi bước đến một ngã ba đường, nàng thôi không đi nữa, chậm rãi đưa mắt nhìn ra xung quanh. Chợt, một màn khói đen bất ngờ xuất hiện sau lưng nàng. Thiên Yết không hề tỏ ra kinh ngạc, nàng khẽ nhếch miệng thành một nụ cười đầy ma mị. Màn khói đen nhanh chóng hội tụ tạo thành hình người. Cái bóng người vừa xuất hiện liền cúi mình hành lễ với nàng rồi lên tiếng:

- Chủ nhân ! Đường như cả đất nước Orland đều đã biết bức tượng của Dorr bị thất lạc. Không biết nàng có hài lòng hay không ?

Thiên Yết gật gù:

- Quả nhiên là con người, chỉ cần một kẻ biết thì hết thấy đều biết. Đáng Sáng Tạo lão ta thật sai lầm khi ban cho họ cái mồm không biết mỗi mệ. Người làm tốt lắm.

Hắc Phu Nhân cũng gật đầu hưởng ứng cùng nàng. Đoạn, bà ta thở thở hỏi:

- Chủ nhân, ta cảm thấy có chút không ổn. Nếu chỉ mỗi bức tượng của Dorr bị mất thì làm sao dẫn dụ được Mora, Lyn và Hyn ?

Thiên Yết bình thản giải thích:

- Người đương nhiên là không hiểu được. Ta đã sống trên lục địa này hàng triệu năm, tính tình của Mora và Lyn ta còn không tỏ tường hay sao ? Để ta nói cho người nghe một chuyện mà có lẽ là không một phàm nhân nào được biết. - Thiên Yết liếc nhìn biểu hiện của Hắc Phu Nhân, bà ta chuyển từ ngạc nhiên đến tò mò, từ tò mò đến hào hứng. Nàng liền tiếp.

- Từ khi thần giới thao túng phàm gian, Mora và Lyn

đã được chọn làm chủ quản tại lục địa. Vợ chồng họ vô cùng coi trọng cái gọi là hòa bình, nhất mực bảo vệ cho loài người. Trong khi đó Dorr và Hyn lại là đại diện cho hai thế lực của thiên nhiên, đặc biệt là cái lão Hải Vương Thần đó, vô cùng hung tàn và nhẫn tâm. Như người cũng đã biết, loài người là một sinh vật có sức sống mãnh liệt, sinh sản thật dễ dàng, bản tính lại thông minh, nếu sống ở trong cảnh thanh bình mãi thì chẳng mấy chốc sẽ đàn áp những giống loài khác để mà sinh tồn. Chính vì vậy mà Thần giới đã đặt cái trách nhiệm bảo vệ sự cân bằng tự nhiên ở trong tay của Dorr và Hyn nhằm hạn hữu sự lan tràn của loài người. Một bên thì muốn bảo vệ loài người, một bên thì có quyền sát hại chúng. Dĩ nhiên là giữa thần linh bọn họ luôn luôn nảy sinh mâu thuẫn. Không biết đã bao nhiêu lần bọn họ đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán. Cho đến một ngày, thần Mặt Trăng Aeon và thần Thông Thái Dwyn, hai kẻ trung lập đã đưa ra một thỏa thuận nhằm ràng buộc những thần linh trên đỉnh Eura vào cùng một bộ máy.

- Thỏa thuận giữa các vị thần ? - Hắc Phu Nhân không kìm được sự kinh ngạc, buột miệng xen vào.

- Phải ! Aeon và Dwyn không nhẫn tâm nhìn bốn kẻ hiểu chiến kia chôn vùi lẫn nhau trong chiến tranh. Họ đã đề nghị rằng Dorr và Hyn chỉ có thể kêu mưa gọi gió và những thời điểm nhất định cũng như phân bố thiên tai giới hạn trong những khu vực nhất định do Aeon sắp xếp. Ngược lại, Mora và Lyn không được phép can thiệp hay ngăn cản Dorr và Hyn khi họ thực hiện chức trách của mình. Cảm thấy đề nghị này hợp lý, các vị thần đã để lại lời thề của mình trước mặt thần Thông Thái. Bất kỳ ai đã thề với Dwyn thì đều không được phản bội. Từ đó, thiên tai ở nhân gian chỉ diễn ra theo từng đợt nhất định và sức tàn phá có thể nói là nhẹ nhàng hơn so với thời viễn cổ hàng vạn lần.

Hắc Phu Nhân bất giác à lên một tiếng, qua những lời Thiên Yết nói, bà ta cảm giác như mình đã hiểu được hết bí mật của lục địa. Thiên Yết không quan tâm biểu hiện đó của Hắc Phu Nhân, nàng lại cất lời nói tiếp:

- Trở lại câu hỏi của ngươi. Chuyện ta đã tính, đương nhiên là có cơ sở. Ngươi cũng biết, Aeon đã tự phân tán linh hồn của mình để phong tỏa Cõi Mộng, còn Dwyn thì từ lâu đã rời khỏi phạm nhân giới. Hai kẻ vốn dĩ là

chúng giám cho sự vững chắc của cái thỏa thuận năm xưa đã không còn trên lục địa, thế cho nên vì có gì mà Dorr phải nể mặt vợ chồng Mora. Lần này khơi dậy cơn giận của Hải Vương Thần, khiến hấn giáng họa xuống Orland, đương nhiên Mora và Lyn sẽ không chịu ngồi yên nhìn Dorr tự tung tự tác.

Nét mặt của Hắc Phu Nhân tức thời đều dẫn ra, bà ta buông một lời ca tụng Thiên Yết:

- Chủ nhân quả thực là lợi hại. Một kế hoạch hoàn mỹ như vậy chỉ có người mới nghĩ ra được.

Thiên Yết cũng mỉm cười tự thưởng cho cái sáng suốt của bản thân mình, nhưng nàng lại nói thêm.

- Tuy nhiên công việc của chúng ta vẫn còn một trở ngại.

Hắc Phu Nhân ngẩng đầu nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên:

- Trở ngại ?

Thiên Yết gật gù:

- Phải. Thần gió Bắc Hyn bản tính cẩn trọng, lần này mặc dù Dorr gây chiến với vợ chồng Mora, nhưng Hyn chưa hẳn sẽ đứng về phe của hắn.

- Ý nàng là Hyn sẽ né tránh sự kiện này ?

- Khả năng này không thể không tính tới. Đã lâu lắm rồi ta không có dịp chứng kiến Hyn tham gia vào những biến động tại phạm giới. Ta e rằng thời gian đã làm cho tâm tính của bà ta hiền dịu đi phần nào. Chính vì vậy mà chúng ta cần một nước cờ bảo đảm.

- Thế nàng định làm như thế nào ? - Hắc Phu Nhân lo lắng hỏi.

Thiên Yết khẽ quay đầu nhìn bà ta, ánh mắt nàng thoáng lấp lánh một tia gian xảo.

- Thực ra, Hyn có một bí mật hết sức quan trọng. Bà ta vốn dĩ có một đứa con người phạm tên là Thiên Bình, một nữ thuyền trưởng xinh đẹp của xứ sở Lorion.

Hắc Phu Nhân há hốc mồm, dường như muốn nuốt tất cả những gì được nghe vào trong bụng. Thiên Yết đứng đứng trước cái vẻ ngây ngốc đó của bà ta, nằng tiếp.

- Khó tin có phải vậy không ? Chuyện khó tin ở trên đời còn nhiều lắm. Trở lại vấn đề chính, ta tình cờ phát hiện, con bé ấy hiện đang ở rất gần quần đảo của Alfreidr. Nếu như ta diễn một màn kịch nhỏ, tại lãnh thổ của nữ hoàng biển cả, ép nàng ta vào chỗ chết. Như vậy chẳng phải Hyn sẽ buộc phải tìm đến Dorr để mà tính sổ hay sao ?

- Nhưng...nhưng theo thuộc hạ biết thì mấy vạn năm trước Alfreidr đã thề không đội trời chung với Dorr ? - Hắc Phu Nhân thắc mắc.

- Người nói không sai. Nhưng người hãy nghĩ thử xem, nếu có kẻ có thể ngang nhiên xông vào lãnh địa của Alfreidr để mà đòi người thì kẻ đó không ai khác ngoài Hải Vương Thần.

- Chính vì vậy mà Hyn sẽ bằng mọi giá buộc Dorr ra

mặt cứu người. - Không cần Thiên Yết phải nói tiếp, Hắc Phu Nhân tự khắc hiểu được phần tiếp theo của kế hoạch.

- Chính xác.

Mãi trò chuyện say sưa, đột nhiên, Hắc Phu Nhân nhận thấy một vật lụa trắng muốt ló ra từ đằng sau bức vách của một căn nhà gần đó. Kì lạ thay, loại tơ lụa này cực kỳ trang nhã và mịn màng, không giống bất kỳ thứ vải vóc nào mà người dân quanh đây sử dụng. Hắc Phu Nhân liền cau mày gần giọng:

- Có kẻ nghe lén chúng ta. - Vừa dứt lời, bà ta phát tay hóa thân thành một làn khói xông về phía ấy.

Thiên Yết lập tức hét lớn:

- Hắc Phu Nhân, trở lại mau ! - Không một chút chậm trễ, nàng đưa tay về phía làn khói đen do Hắc Phu Nhân hóa thân thành, vẽ gấp một ký hiệu trên không.

Cùng lúc đó, đằng sau bức vách, nơi mảnh vải lấp ló ấy, một quang sáng chói lòa ập ra bên ngoài, tưởng

chùng như ánh mặt trời giữa ban trưa. Ánh sáng ấy mãnh liệt tới nỗi một pháp sư quyền năng như Thiên Yết cũng phải nhắm mắt lại để không phải chịu cảnh đui mù. Hắc Phu Nhân vừa xuất hiện gần nơi ấy thì bà ta lập tức cảm giác được một sức nóng kinh người xô đến như vũ bão. Dầu bà ta có nhanh đến mấy cũng không thể tránh khỏi cái lực lượng chết người này. Trong lúc nguy cấp, cái ký hiệu mà Thiên Yết vẽ ra lúc nãy đã kịp thời sáng lên, tạo thành một tấm khiên che chắn phía trước Hắc Phu Nhân. Tấm khiên ma thuật va chạm với nguồn sáng dữ dội, nó chống đỡ phần lớn sức mạnh của luồng ánh sáng đó, tạo ra một khoảng thời gian vừa đủ cho Hắc Phu Nhân đào thoát trở về bên cạnh Thiên Yết. Mặc dù vậy, bà ta cũng không tránh khỏi bị bỏng nặng, quần áo cháy xém trông thật thê thảm. Thiên Yết liền bước về phía trước một bước, dùng thân mình cản trước cơ thể Hắc Phu Nhân.

- Chủ nhân... - Hắc Phu Nhân nằm lả dưới đất, rên rỉ.
- Thuộc hạ...kẻ...kẻ nào lại có ma thuật mạnh đến như vậy ?

Thiên Yết hừ một tiếng, môi nàng khẽ nhếch:

- Trên thế gian này, kẻ có thể phát tán ra ánh sáng mãnh liệt đến mức thiêu cháy vạn vật chỉ có thể là một người. Đó chính là thánh nữ của đền thờ Ánh Sáng. Ta nói có đúng hay không...Xử Nữ ?

Từ sau bức vách, một bóng hình khẽ lay động, rồi toàn bộ dung nhan cũng nhanh chóng xuất hiện. Một thiếu nữ đẹp như tranh vẽ, đôi mắt như hai vì sao sa, mái tóc vàng óng ánh hơn cả mây trời, trên tay nàng là chiếc lư đồng được điêu khắc tinh xảo.

- Nàng đã biết ta nấp ở đây ngay từ đầu, nhưng vì sao nàng vẫn cố tình nói ra toàn bộ kế hoạch của mình ?
- Xử Nữ lên tiếng.

Thiên Yết mỉm cười một cách khoan thai.

- Bởi vì, nàng biết hay không cũng không quan trọng. Và lại...ta rất là muốn được tận mắt xem cái biểu hiện của nàng khi mà kế hoạch của ta từng bước, từng bước được tiến hành, còn bản thân nàng muốn can thiệp cũng không thể manh động.

Xử Nữ lộ vẻ kinh ngạc.

- Nàng cho rằng ta không đủ khả năng ngăn cản âm mưu của nàng ?

- Nếu là đối phó với ta thì dĩ nhiên là nàng không hề thua kém. Nhưng kế hoạch này vốn dĩ đã được Syran bảo trợ. Nàng thực sự có tâm nhưng lực thì chưa có đủ.

Mấy lời vừa rồi khiến Xử Nữ thực sự chấn động. Syran đứng đằng sau cái âm mưu này ư ? Với sức mạnh của bà ta thì thậm chí là thần linh cũng khó lòng mà ngăn cản được.

- Có phải nàng thất vọng lắm hay không ? - Thiên Yết vừa cười vừa tiến đến gần Xử Nữ. - Ta cho nàng hay, tuy rằng có Syran bảo đảm cho cái mạng của nàng, nhưng không phải là ta không dám làm gì nàng. Ngày hôm nay nàng một lòng muốn thiêu chết thuộc hạ của ta, món nợ này nhất định ngày sau sẽ tính.

Thiên Yết nhìn thẳng vào mắt Xử Nữ, ánh mắt dường như bốc lửa. Đoạn, nàng đưa một tay lên, tay áo

khẽ lay động.

- Tiện đây, ta cũng có một món quà mà Syran muốn gửi cho nàng.

Xử Nữ thấy ống tay áo của Thiên Yết có chuyển động kỳ lạ liền lập tức lui về sau mấy bước, chiếc lư đồng trên tay nàng hướng về phía trước, phát ra ánh sáng dữ dội. Thiên Yết không hề lay động, nàng chỉ chăm chú nhìn xuống cổ tay, không lâu sau, hai chiếc đầu rắn từ từ trườn ra khỏi ống tay áo nàng, chúng ngoác cái mồm, nhe nanh hung tợn. Nhưng kỳ quái thay, hai cái đầu rắn lại nằm chung trên một thân rắn, cái thân rắn màu nâu sẫm, điểm vô số những vảy màu đỏ. Xử Nữ kinh hãi thốt lên.

- Mãng xà hai đầu đến từ Cõi Mộng ?

Thiên Yết bật cười:

- Không sai ! Mãng xà hai đầu chính là thần thú đại diện cho Cổ thần lời nguyên. Trước mặt nó, nàng không thể thi triển ma thuật.

Vừa dứt lời, cái lư đồng trên tay Xử Nữ đột nhiên tắt ngúm, không còn phát sáng được. Xử Nữ kinh hoàng nhận ra pháp thuật của nàng đã hoàn toàn bị phong bế.

- Syran đã dẫn ta, chỉ ột đầu rắn cắn nàng, như vậy pháp thuật của nàng sẽ tạm thời bị khóa lại. Chừng một tháng sau, khi chất độc tự hóa giải, nàng sẽ trở lại oai hùng như xưa. Nhưng ta thì cảm thấy tốt nhất là nàng nên ngoan ngoãn làm một người phạm thì hơn.

Nói rồi, Thiên Yết liền cười lớn, giọng cười tàn độc đến độ bất cứ ai nghe thấy đều phải hoảng hồn mà ngất xỉu. Đoạn, nàng vung cánh tay, con mãng xà hai đầu nhanh như chớp phóng tới Xử Nữ. Không còn pháp thuật để phòng thân, Xử Nữ không thể né tránh. Và lại, mãng xà hai đầu lại là thần thú của Syran, cho dù là nàng có vẹn toàn pháp thuật như trước cũng chưa hẳn có thể đấu lại nó. Hai cái đầu con mãng xà cùng lúc cắm phập vào cánh tay nàng. Xử Nữ cảm thấy một luồng nóng rất từ nơi vết cắn nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể.

- Cả hai đầu rắn cùng tiêm nọc độc. Pháp thuật của nàng sẽ mãi mãi bị phong bế. - Thiên Yết nghiêng răng

nói. - Xử Nữ, nàng còn nhớ bốn ngàn năm trước ta bị trục xuất khỏi lục địa như thế nào hay chăng ? Bây giờ ta muốn nàng phải chịu cùng một số phận như vậy.

Xử Nữ căm hận nhìn Thiên Yết.

- Sao nàng không giết ta cho rồi. Giết ta rồi, nàng sẽ bớt đi một mối hận. Nàng vì hận thù quá nhiều mà cam tâm làm hại cả thế gian này.

Thiên Yết giận dữ khoát tay nói:

- Nàng im đi ! Đừng có giả nhân giả nghĩa nữa. Ta thực sự rất muốn giết nàng, tuy nhiên nếu giết nàng rồi thì Syran sẽ tìm ta mà đòi mạng. Lần này nàng đã mất hết quyền năng. Ta xem nàng có thể sống sót được bao lâu. Nếu như chẳng may ở ngoài kia nàng thiệt mạng. Thì cũng coi như không có liên quan đến ta. Syran kia sẽ chẳng có cái cớ gì mà tìm ta phục hận.

Nói đoạn, Thiên Yết liền vạch lên mặt đất một đồ hình.

- Ta liền nghĩ đến một nơi rất là thú vị. Trận pháp này

sẽ đưa nàng đến nơi ấy. Hy vọng nàng sẽ có một chuyến du hành một đi không trở lại.

Trận pháp trên mặt đất vừa vẽ xong, Thiên Yết lập tức niệm thần chú, chỉ thấy mặt đất rung chuyển mấy lượt, bên dưới chân Xử Nữ đột nhiên xuất hiện một cái hố sâu thăm thẳm, đất cát chung quanh liên tục bị hút vào đó. Cả thân hình Xử Nữ cũng liền bị nó cuốn đi. Sau khi bóng dáng của nữ tư tế bị cái hố nuốt chửng, mặt đất cũng nhanh chóng liền lại như cũ.

*

Ngoài khơi xa, một con tàu dũng mãnh cười sóng lướt tới. Trên mũi tàu, là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp. Bộ áo quần chiến đấu gọn gàng, tuy oai phong nhưng cũng không khỏa lấp được vẻ nữ tính dịu dàng. Gương mặt thanh tú, nước da mịn màng, đôi mắt xanh như ngọc, tưởng chừng tuổi trẻ vĩnh hằng vì quá ưu ái mà ở mãi bên nàng vậy. Trên vai nàng mang một bộ cung tên bằng bạc, ở hai đầu cung được đúc thành hình đôi cánh, đây chính là vũ khí mà mẹ nàng, thần gió Bắc ban tặng.

- Thuyền trưởng, còn hai ngày nữa chúng ta sẽ về đến quần đảo Alfredr. – Một giọng nói vang lên từ phía buồng hoa tiêu.

Đến Alfredr để lấy lương thực quả là một quyết định mạo hiểm, Thiên Bình chợt hồi tưởng lại một câu chuyện kể mà nàng nghe được khi ngao du qua những xứ sở làng chài. Người ta thường nói, Alfredr là một người đàn bà vô cùng xinh đẹp, chính là vợ của Hải Vương Thần. Bà ta vốn dĩ là một nữ thần biển, có quyền năng cai trị mọi vùng nước trên thế gian như chồng của mình. Nhưng rồi, có một ngày, bà ta đã đem lòng yêu một thủy thủ người phàm. Dorr biết được vợ mình ngoại tình đã bùng bùng nổi giận, ra lệnh cho biển cả nuốt chửng con thuyền của người ấy trong một trận giông tố dữ dội. Alfredr đau đớn vì mất đi tình yêu đã tìm đến Dorr để đòi lại mạng sống của thủy thủ đó, nhưng kết cục lại bị Hải Vương Thần nguyên rủa phải trở thành một con nữ quái, mãi mãi không có đàn ông nào dám yêu thương. Alfredr vì vậy đã thề suốt đời sẽ đối đầu với Dorr, bà ta chiếm giữ một vùng biển rộng lớn, biến nơi đó thành cấm địa. Từ đó, có biết bao nhiêu truyền thuyết quái dị

về địa phương này. Có người nói, hễ ai đặt chân đến quần đảo đó thì đều bị quái vật khổng lồ ăn thịt. Cũng có truyện kể rằng Alfreidr sẽ bắt những ai đặt chân lên đảo trở thành tù nhân của bà ta, mãi mãi phụng thờ bà ta và phản bội lại hết thầy thần linh trên đỉnh Eura. Những ý nghĩ đó không khỏi khiến cho Thiên Bình rung mình. Đối đầu với những điều bí ẩn cũng khiến cho tâm trạng con người có phần mệt mỏi.

Đang mãi suy nghĩ, chợt, nàng nghe “Ầm”, một tiếng sấm vang trên bầu trời trong xanh, liền sau đó, mây đen lũ lượt kéo tới vùn vụt điên cuồng. Vùng biển trước đó vẫn còn yên bình, trong phúc chốc đã cùng bầu trời nổi cơn thịnh nộ. Thiên Bình tỉnh khỏi dòng suy tưởng, ánh mắt nàng trở nên thận trọng. Con bão này không hề giống với bất cứ một cơn bão nào mà nàng từng gặp, nó đến quá nhanh, quá dữ dội. Giữa cơn giông tố, nàng cảm nhận được một cỗ thế lực đen tối đang gầm rú hung tợn vô cùng. Con tàu Iacan rung lắc dữ dội, những ngọn sóng bạc đầu bắt đầu đánh vào hai bên mạn tàu khiến từng thớ gỗ rên lên kêu kẹt. Thủy thủ đoàn ai nấy tinh thần nhanh chóng trở nên căng thẳng.

- Hạ buồm ! – Thiên Bình quay về phía boong tàu hết lớn.

Mười mấy thủy thủ ai nấy đều đã tập trung ở trên boong, họ vung kiếm chém vào mấy sợi thừng to vốn để giữ căng dây buồm, lập tức ba cánh buồm trắng khổng lồ rơi xuống. Con bão đang lên đến đỉnh điểm, những ngọn sóng đã cao như hòn núi, tàn ác vô cùng. Con thuyền khô sở trèo lên từng đợt sóng, sức ép của chúng khiến thân tàu như muốn rời ra. Đột nhiên, ánh mắt Thiên Bình ngưng đọng, ở trên cao nơi tâm của cơn bão, một bóng hình phiêu diêu.

- Ma thuật ? – Thiên Bình thần thốt. – Có kẻ sử dụng ma thuật để kêu gọi giông tố ? Đây là loại pháp thuật gì ?

Thiên Bình không khỏi chấn động trong lòng. Từ xưa đến nay, pháp sư dầu có mạnh mẽ đến thế nào cũng chỉ là phàm nhân, không thể tùy ý thao túng thiên nhiên, trời đất. Trừ phi họ được các vị thần ban cho sức mạnh đó. Chẳng hạn như chính bản thân Thiên Bình có thể kêu gọi gió chính là nhờ bảo vật cung bạc do mẹ nàng là thần gió trao tặng. Tuy nhiên pháp thuật đó là có giới

hạn, không thể kéo dài và có uy lực như thế này. Cái kẻ ở tít trên đám mây kia, tùy tiện có thể huy động một cơn bão khủng khiếp như vậy, sức mạnh đó, trước nay chưa từng thấy qua. Trong lòng Thiên Bình không khỏi có chút kinh hãi. Nhưng hiện tại, trong giờ phút hiểm nghèo, nàng không còn thời gian để suy nghĩ. Nếu nàng không ra tay, cơn bão sẽ nhấn chìm Iacan bất cứ lúc nào và số phận của mười hai thủy thủ đoàn cũng kết thúc cùng với nó. Không chần chừ, Thiên Bình giương cánh cung bạc, môi niệm chú, tay nàng khẽ vẩy, một mũi tên chói lòa xuất hiện. Chỉ thấy mây trên bầu trời khẽ dừng lại rồi đột ngột hội tụ ngay phía trên Iacan thành một dòng xoáy khác, chùng như muốn đối chọi với cơn bão trước mặt. Gió rít từng cơn giận dữ, nhưng Thiên Bình không hề run sợ bởi lẽ nàng mới chính là chủ nhân của gió. Vút, mũi tên lao đi, vạch một đường sáng lòe trên bầu trời giông tố, hướng về tâm cơn bão. Cùng lúc đó, muôn trùng mây hội tụ bên trên tàu Iacan chột rúng động một cái. Rồi bất ngờ, như thác lũ, mây đen lũ lượt đổ về phía cơn bão, gió nghịch chuyển, thổi về hướng ấy. Bóng người trên cao kia như khẽ giật mình, vẩy tay mấy cái, cả người hóa thành khói đen tan ra, vừa lúc mũi

tên bạc bay đến xuyên qua làn khói đó. Con bão dữ dội như mất đi nguồn năng lượng, đột ngột ngừng xoay, gió dịu đi nhanh chóng. Chỉ thấy luồng khói đen do người kia hóa thành gào rú một hồi, bất ngờ lao xuống bên dưới nhằm hướng tàu Iacan mà đánh xuống. Thiên Bình khẽ cau mày, nằng đưa tay về phía trước, vạch lên không trung một vòng tròn, lập tức vòng tròn liền phát sáng, biến thành một bức tường chắn ngay bên trên tàu Iacan. Luồng khói lao xuống đập dữ dội vào bức tường ánh sáng. Chấn động mãnh liệt, cột buồm gãy nát đổ ập xuống biển, con tàu lắc lư chừng như muốn lật. Bức tường ánh sáng rung lắc mấy hồi rồi tiêu biến mất, luồng khói bị bức tường chặn lại đã lùi xa vài chục thước. Lúc này nó tụ lại, hóa thành hình người. Một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, vận chiếc áo lông vũ, phần phật bay trong gió, nét mặt ung dung đứng trên không trung nhìn xuống, đôi môi nàng cong lên thành một nụ cười rục rờ như thiên thần, thật kiêu sa, thật ngạo nghễ. Thiên Bình loạng choạng giữ thăng bằng trên boong, mười mấy thủy thủ không ít người đã rơi xuống nước.

- Quả nhiên là con gái của thần gió Bắc, có thể điều

động hướng chuyển lưu của lốc xoáy một cách dễ dàng như vậy. - Thiên Yết nói vọng xuống từ trên cao.

Thiên Bình giận dữ đáp lại:

- Người là ai, vì sao lại tấn công thuyền của chúng ta ?

Thiên Yết không hề lay động, nàng trả lời:

- Người sắp chết thực sự không cần phải biết quá nhiều. Nếu như gió không thể làm gì được người vậy thì hãy để nước thực hiện bổn phận của mình.

Vừa dứt lời, Thiên Yết nhẹ nhàng vẫy tay. Thiên Bình bỗng nhiên thấy chiếc Iacan chòng chênh dữ dội. Trong lòng nàng không khỏi có cảm giác kinh hãi, pháp sư trước mặt nghiêng nhiên có thể huy động lốc xoáy, nay lại một tay dâng nước. Quả thực là quyền năng không thể đo lường được. Điều mà nàng lo sợ rốt cục cũng đến. Chàng thủy thủ học việc Owen từ một bên mạn tàu hét lớn, một tay chỉ về phía xa:

- Thuyền trưởng, nàng nhìn kia !

Thiên Bình kinh dị quay đầu lại, theo hướng cánh tay Owen chỉ mà nhìn. Bên trên mặt biển xanh thăm thẳm đột nhiên xuất hiện một làn sóng cuộn, tuy rằng không phải cao lắm, nhưng lại mang theo một lực lượng nước vô cùng lớn đang lăm lăm tiến về phía chiếc Iacan với tốc độ rất nhanh. Nữ thuyền trưởng liền hét:

- Mau quay bánh lái về bên trái, chúng ta phải xoay tầu dọc theo đường đi của nó !

Một thủy thủ ở gần bánh lái nhanh chóng lao về đuôi tầu, ôm chặt lấy bánh lái mà ghi mạnh. Chiếc Iacan kêu một tiếng "cành" rồi bắt đầu chuyển hướng. Tuy nhiên chưa đầy một giây sau đó, mọi người trên thuyền đều nghe một tiếng động hết sức dữ dội, tựa như núi lở, trời sập. Thiên Bình cảm thấy sàn tầu dưới chân mình dường như bị uốn cong, mềm oặt như một mảnh vải, rồi sau đó cả boong tầu như bị một lực lượng mạnh mẽ lật ngược lên, xoay tròn tròn. Một ngọn sóng khổng lồ như con quái vật trồi lên ngay bên mạn tầu, hất tung chiếc Iacan lên không trung, những mảnh gỗ văng tứ tung, mọi thứ trên tầu nhào lộn. Thiên Bình cảm thấy mình bị ném văng khỏi tầu và rơi tòm xuống nước, liền sau đó là cái

bóng đen lù lù của chiếc Iacan đồ trùm lên người nàng. Trước khi chìm xuống biển, nàng còn kịp nhìn thấy Owen, bác Frank và bác June, mấy thủy thủ đoàn vón theo nàng bấy lâu cũng bị biển sâu nuốt chửng.

*

Tiếng sóng vỗ rì rào khiến cho nàng dần dần hồi tỉnh, Thiên Bình khở sở ngồi dậy, cả người của nàng đau đớn như vừa trải qua một trường ác chiến. Nàng quan sát chung quanh một lúc thì nhận ra mình đang nằm trên một bãi biển, cách bờ chừng chục thước là chiếc Iacan xác xơ như một con tàu ma, nằm mắc cạn để mặc cho sóng đánh, vô số mảnh gỗ từ con tàu đã bị sóng đẩy dạt hết vào bờ. Chung quanh nàng không có bóng dáng một thủy thủ nào, nhưng kỳ lạ thay trên mặt cát lại có in dấu chân người.

- Owen ! Bác Frank ! Có ai không ? - Thiên Bình gọi to, nhưng không có tiếng trả lời.

Theo suy đoán của nàng thì có lẽ những người sống sót đã đi sâu vào đất liền để tìm người giúp. Nghĩ vậy

nàng bèn đi theo những dấu vết để lại trên bãi biển. Đi được một đoạn đường thì chợt nàng nhìn thấy một mảnh áo lộ ra bên một bụi cây khô. Một mảnh áo thật đẹp và lộng lẫy nhưng hiện tại đã bị bám đầy cát và nước biển. Nàng vội vàng chạy đến xem thì phát hiện đằng sau bụi cây là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, mái tóc vòng óng ánh xõa hai bên bờ vai, tuy nhiên nàng ta lại đang trong một tình trạng rất nguy kịch. Đôi môi nhợt nhạt, nứt nẻ, gương mặt tái xanh không còn giọt máu. Thiên Bình vội vàng kiểm tra người trước mặt thì phát hiện trên cánh tay phải của nàng ta hai vết thương nhỏ tựa như là vết rấn cắn.

- Nguy ! Nàng ta rất có thể bị trúng độc. - Thiên Bình lẩm bẩm.

Đột nhiên, thiếu nữ bí ẩn mở mắt, tuy nàng rất yếu ớt, nhưng miệng vẫn cố gắng mấp máy.

- Thiên...Thiên Bình !

Nữ thuyền trưởng kinh ngạc:

- Nàng biết tên ta ?

Thiếu nữ tóc vàng không trả lời Thiên Bình, nàng run rẩy đưa tay chỉ về phía một khóm hoa xơ xác ở cách đó không xa.

- Hoa...hoa vô ưu...mọc từ nước mắt của...Alfreidr...nó sẽ giúp ta.

Thiên Bình liền hiểu ra rằng thiếu nữ kia sau khi trúng độc quả nhiên biết được thứ có thể chữa trị ình nên mới tìm tới chỗ này. Nhưng nàng ta vì quá yếu ớt đã không thể lấy được thứ thảo dược đó. Nữ thuyền trưởng không trì hoãn lập tức đi đến khóm hoa đó, dùng dao găm vạch hết đám cỏ dại. Cuối cùng tại nơi tối tăm nhất của bụi cây, một đóa hoa nhỏ xíu, màu trắng tinh khiết, nếu nhìn từ xa thực sự có thể tưởng lầm là một giọt nước. Thiên Bình liền ngắt lấy, mang về cho người con gái nọ. Thiếu nữ cầm lấy nhành hoa nhỏ nhắn, gượng cười với nàng rồi bóp vụn mấy cánh hoa, sau đó thoa lên nơi vết cắn. Thảo dược vừa chạm vào da thịt, lập tức da dẻ của nàng liền trở nên hồng hào, hai vết thương như có phép màu, nhanh chóng teo nhỏ chỉ còn để lại hai vết đỏ như muỗi

cẩn. Thiên Bình vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ đỡ thiếu nữ ngồi dậy. Thiếu nữ tóc vàng mỉm cười nắm tay nàng chuẩn bị nói câu gì đó thì đột nhiên từ đằng xa, một nhóm người vận mũ giáp của quân đội cưỡi tuấn mã kéo đến. Một trong số đó vừa xuống ngựa đã chĩa mũi gươm đến trước mặt Thiên Bình.

- Các ngươi là ai tại sao lại có mặt tại bờ biển cấm này ? Mau bắt lấy chúng !

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thành Byon chìm trong giấc ngủ, cái lạnh của mùa đông len lách vào từng con phố vắng tanh, tuyết rơi lất phất phủ lên mặt đường đá một lớp bụi trắng mỏng.

Từ trong một ngõ vắng, một dáng người thon dong bước, đôi hài cao gót gõ từng tiếng nhịp nhàng trên mặt đất. Tiếng bước chân nghe thật ung dung và điềm nhiên. Nhìn cái cơ thể với từng đường nét khiêu gợi đó, dáng đi uyển chuyển đó, ắt hẳn kẻ bí ẩn này là một phụ nữ, lại còn là một thiếu nữ rất đẹp. Chỉ tiếc là gương mặt lại bị bóng tối cùng mảnh áo choàng trên đầu che đi mất. Một tay thiếu nữ lộ ra khỏi áo choàng, nắm chặt một thanh quyền trượng đen tuyền, một đầu quyền trượng mang hình đôi cánh dang rộng đầy quyền uy. Ánh mắt của nàng ta thấp thoáng dưới mũ choàng chột lóe ra tia ác

độc, quyền trượng trên tay thiếu nữ bắt đầu phát sáng, một loại ánh sáng nửa xanh nửa đen kỳ dị vô cùng. Thiếu nữ vẫn không dừng bước, chỉ thấy mặt đất dưới chân nàng bắt đầu run rẩy, nhà cửa hai bên đường cũng theo đó mà lắc lư khiến lớp tuyết mỏng vừa mới bám bị bung vào không khí tạo thành một màn bụi mịn mù.

- ĐỘNG ĐẤT ! - Tiếng hét hoảng sợ vọng ra từ một căn nhà ở ven đường phá tan sự yên tĩnh của màn đêm.

Liên sau đó, vô số ánh lửa bắt đầu xuất hiện, những con người vốn đang ngủ say cũng kinh hoàng bừng tỉnh. Họ nhào nhào đẩy tung cửa, đào thoát khỏi nhà. Những căn nhà bằng đá hai bên đường bắt đầu rung lắc dữ dội, đất đá rào rạt rơi xuống. Thiếu nữ bí ẩn lạnh lùng nhìn cảnh tượng náo loạn trên đường, ánh mắt dõi theo một đám người vừa kịp thoát ra khỏi nhà mình, khoe môi khê nhếch, nàng đưa một ngón tay về phía đó. "Oanh !" Một ngọn sét chói lòa từ tay nàng phóng vào bức tường đá ngay bên cạnh lối thoát của toán người kia, bức tường nổ tung, căn nhà hai tầng như một quả núi nhỏ đổ ập lên mấy mạng người ở bên dưới. Tiếng kêu gào la hét thảm thiết vang vọng khắp nơi. Những kẻ khác thấy cảnh

tượng đó càng thêm kinh hoàng, điên cuồng bỏ chạy. Chưa dừng lại ở đó, thiếu nữ tiếp tục giơ cao quyền trượng rồi chĩa thẳng về phía trước, một làn sóng tựa như không khí nhanh chóng quét về phía trước, nhà cửa dọc hai bên con đường liên tiếp đổ sụp dưới sức mạnh như vũ bão đó. Vô số con người bị gạch đá chôn vùi, cảnh tượng trước mắt có thể gọi là thảm sát. Lửa cháy ngùn ngụt, người chết vô số, những kẻ sống sót vừa chạy vừa la khóc thảm thiết.

Nữ ác thần không ngừng tiến lên phía trước, trên đường đi của nàng ta, vô số kiến trúc bị tàn phá, sinh mạng diệt vong, bất kể là đàn ông, đàn bà hay trẻ nhỏ đều bị chôn sống dưới đồng đồ nát, những kẻ chạy thoát thì đều bị nàng ta phóng sét mà thiêu rụi, sự độc ác quả thực là không thể tưởng tượng được, quyền năng quả thực quá đổi hùng mạnh. Hành trình hủy diệt của nữ ác thần cuối cùng cũng tiếp cận điện hoàng gia Byon, mặc dù bên ngoài điện là cảnh náo loạn và chết chóc nhưng tòa cung điện này vẫn đứng sừng sững như một pháo đài kiên cố. Vô số cảnh vệ hoàng gia đã tụ tập trước cổng điện dưới lệnh của quốc vương, có lẽ họ đang

chuẩn bị xuất hành để cứu trợ dân chúng còn sống sót. Thấy nữ ác thần lưng lửng tiến tới, trong tay là thanh quyền trượng không ngừng phát ra ánh sáng ma thuật, một tay nàng ta bao bọc trong điện quang lập lòe, những cảnh vệ quân không khỏi kinh dị đề phòng. Nữ ác thần không thèm để mấy ngàn binh lính trong mắt, nàng ta ngược mặt ngạo nghễ nhìn tòa cung điện hoàng gia tráng lệ rồi nhếch miệng thành một nụ cười tàn độc.

- Loài người...ha ha ha...lũ sâu bọ mà cũng muốn giam cầm ta ? Ngày hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết như thế nào là tuyệt diệt !

Vừa dứt lời, vạt áo choàng sau lưng nữ ác thần đột nhiên rách toạc, từ trong vết rách, một đôi cánh bằng kim loại sáng lòe phóng vút ra, dang rộng đến hơn ba thước. Đôi cánh kim loại khê đung đưa lớp lông vũ bằng hợp kim sắc bén như những lưỡi gươm phản chiếu lại ánh sáng, cả người nữ ác thần cũng theo đó bay lên không. Những kẻ tại trường nhìn thấy đều không ngớt sợ hãi. Nữ ác thần bây giờ trông như một con chim bằng sắt lơ lửng giữa trời, một tay nàng ta đưa về phía mặt đất, ánh mắt đỏ như máu. Chỉ thấy mặt đất trước điện

hoàng gia bắt đầu phát ra tiếng răng rắc, những kẽ nứt chứa đầy dung nham nhanh chóng xuất hiện và lan ra. Nữ ác thần hướng bàn tay về phía tòa cung điện, lập tức, mặt đất như bị một lực khủng khiếp kéo tụt xuống tạo thành một khe vực sâu vô cùng, khe vực bổ xuyên qua kiến trúc của điện hoàng gia, một âm thanh long trời lở đất vang lên, hàng chục tòa tháp, biệt viện bị nuốt chửng. Mặt đất tiếp tục ùn ùn tách ra, sâu bên dưới khe nứt, dung nham sôi sục cuộn cuộn chảy, hơi nóng tràn lên mặt đất thiêu rụi những kẻ xấu số đứng gần đó. Điện hoàng gia Byon oai hùng hơn ngàn năm chỉ trong nháy mắt trở thành một pháo đài khói lửa, xác chết la liệt. Thủ phủ của vương quốc Byon trong một đêm đã chìm trong biển máu.

"Áaaaaaaa !"

Cự Giải bật dậy khỏi giường hỗn hển thở, mồ hôi trên trán nàng còn đọng lấm tấm, giấc mơ vừa rồi quả thực vô cùng đáng sợ. Một nữ ác quỷ hủy diệt Byon ? Trên thế gian này liệu có kẻ có sức mạnh đáng sợ đến như vậy hay sao ?

- Chắc là không phải sự thật. Có lẽ mấy ngày nay mình lo nghĩ nhiều quá. - Cự Giải tự trấn an bản thân.

Đoạn, nàng hé cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời vẫn còn tối, tuyết nhẹ nhàng rơi, khung cảnh vẫn yên bình như chưa từng có gì xảy ra. Cự Giải thở dài, thấy lòng nhẹ nhõm hơn chút ít. Nàng tiện tay kéo tấm áo choàng lông thú lên người rồi bước ra khỏi phòng, định bụng sẽ ra vườn hoa trong điện hoàng gia để hít thở chút không khí trong lành.

*

Chàng đã đứng trước bức tường này khá lâu, có lẽ đã được vài ba canh giờ. Bức phù điêu hình một nữ thiên thần tay cầm quyền trượng đang nhắm nghiền mắt, đôi cánh màu đen ngạo nghễ dang rộng như một vị chúa tể hùng dũng vô cùng. Khí thế phát ra từ bức họa điêu khắc đó dễ khiến cho người ta tôn sùng, khiếp sợ. Bức điêu khắc này đã được chàng đặt tại biệt viện ngay từ ngày đầu trở thành đại tướng quân của Cyrion, hằng ngày đều hai ba lần liếc nhìn nó thế nhưng hôm nay khi trông thấy nó, trong lòng Ma kết lại có một cảm giác áp

bức hết sức kỳ lạ.

- Không thể nào. Tại sao ta lại cảm nhận được năng lượng ấy ? Dù chỉ là rất mỏng manh, nhưng cũng không thể cho là bình thường. - Ma Kết tự nói với chính mình.

Đột nhiên từ hai khoe mắt của bức phù điêu thiên thần, một dòng máu đỏ tươi bắt đầu rỉ ra. Ma Kết nhất thời chấn kinh lùi ra sau mấy bước. Nguồn năng lượng mỏng manh tỏa ra từ bức họa đột nhiên bùng lên dữ dội.

- Chẳng lẽ...chẳng lẽ bà ta đã phá được phong ấn ?

Vừa dứt lời, Ma Kết lập tức mang theo quyền trượng, rời khỏi biệt viện.

Vườn hoa hoàng gia trong đêm tuyết rơi đẹp như một bức tranh, những con đường lát đá cẩm thạch trang nhã uốn lượn, những bức tượng điêu khắc trầm ngâm, những loài thực vật xuất xứ từ vùng đất băng sơn vĩnh hằng khoe sắc giữa mùa đông. Cự Giải cẩn thận kéo tà áo choàng ngồi xuống một băng ghế đá nhỏ, đôi mắt nàng ngơ ngẩn ngắm nhìn từng chi tiết to nhỏ của cảnh

quan chung quanh, tưởng tượng rằng chúng đang dung hòa trong một dòng chảy tĩnh lặng của không gian và thời gian, cảm tưởng rằng không còn bất kỳ một mối đe dọa nào có thể xâm phạm cái thiên đàng nho nhỏ này. Đang mơ màng nhìn ra xa hơn một chút, chợt nàng nhận ra một bóng người vừa bước ra từ hướng các biệt viện. Dáng đi của người ấy thật dũng mãnh, tựa như gấp gáp nhưng lại vô cùng điềm tĩnh. Nhất thời không ngờ rằng giữa đêm khuya vắng lại có thể diện kiến ngài ta nên Cự Giải liền không biết phải phản ứng như thế nào. Đến khi tay chân vừa định cử động thì cái vị Đại tướng quân đức cao vọng trọng kia đã lừng lững ở trước mặt tự bao giờ. Gương mặt ngài ta thoảng có vẻ lo âu, nhưng rất nhanh cái ấn tượng ấy đã biến mất. Thay vào đó, Ma Kết nhìn nàng với ánh mắt ân cần và mỉm cười lên tiếng.

- Cự Giải, sao cô còn chưa ngủ ?

- A...Đại tướng quân. - Cự Giải đứng lên, cúi đầu hành một lễ nghi chào hỏi. Trong lòng nàng thầm cảm thấy con người trước mặt đêm nay sao gần gũi đến lạ, không giống Đại tướng quân mà mấy ngày trước cùng mấy người bạn họ thảo luận việc đại sự. - Tôi vừa có

một con ác mộng, nhất thời không thể ngủ lại được.

Ma Kết gật gù. Cự Giải lên nhìn biểu hiện của ngài, nhưng gương mặt ấy vẫn một mực ân cần như vậy. Rốt cục trong lòng ngài ta đang nghĩ cái gì, lúc thì thật xa cách, lúc lại quan tâm, khiến cho nhiều khi người ta không biết phải giao tiếp với ngài ấy như thế nào cho phải. Nàng tự dung thấy tội cho Sư Tử, làm học trò và thuộc hạ của con người này chắc phải khổ lắm đây. Suy nghĩ đó làm cho Cự Giải buột miệng buông một tiếng thở dài. Vừa hay cái hành động đó liền khiến gương mặt Ma Kết có chút biến đổi.

- Sao vậy ? - Đại tướng quân hỏi.

- Không có gì. - Cự Giải cười qua loa. - Còn ngài không ngủ hay sao ?

Ma Kết nhìn nàng một lúc lâu, tự nhiên khiến Cự Giải cảm giác câu hỏi của mình có phần ngu ngốc. Bất chợt, ngài ta đáp.

- Đã mấy trăm năm rồi ta không có ngủ.

Cự Giải ô một tiếng, nét mặt cô tỏ vẻ bình thường nhưng trong lòng thầm than "Thiệt không phải là người!".

Đại tướng quân dường như đọc được suy nghĩ của nàng, nét mặt ngài thoáng có nét cười, rồi đột nhiên Ma Kết đưa một ngón tay lên đầu quyền trượng của mình.

- Tuenyaxan Danluahanya ! - Ngài niệm khe khẽ một câu thần chú, đầu quyền trượng liền phát sáng nhẹ nhẹ.

Ma Kết đưa ngón tay nhúng vào nguồn ánh sáng mờ mờ ảo ảo đó, lấy ra một đốm lân tinh lập lòe như tinh tú. Đoạn, ngài khẽ ra lệnh.

- Nhắm mắt lại !

Cự Giải có chút kinh ngạc, nhưng không dám không nghe lời, đành hồi hộp nhắm mắt. Một cảm giác ấm áp như tia nắng nhẹ nhàng chạm vào giữa trán nàng rồi chui hẳn vào bên trong. Thứ cảm giác kỳ diệu đó lập tức lan tỏa trong cơ thể nàng.

- Thật dễ chịu ! - Cự Giải thốt lên.

Nàng mở mắt ra, thấy Đại tướng quân nhìn mình triu mến.

- Đêm nay không lo ác mộng nữa, hãy đi nghỉ sớm, ngày một cô còn phải cùng bọn thuộc hạ của ta tham gia đấu trường.

Nói rồi, đại tướng quân xoay quyền trượng đeo lên lưng, quay người bước đi về cuối vườn hoa. Cự Giải lặng lẽ nhìn theo ngài ta cho đến khi bóng dáng ấy khuất hẳn trong màn đêm, đến khi bừng tỉnh thì nàng mới nhận ra mình đã quên nói tiếng "Cảm ơn".

*

Ngày diễn ra đấu trường cuối cùng đã đến, bên ngoài thành Byon, hàng ngàn người tụ tập, phần lớn bọn họ đều là những thí sinh tham gia, số còn lại là những kẻ hiếu kỳ đến xem. Chỉ thấy khoảng đất bằng rộng lớn hơn chục dặm giữa thành trì và khu rừng lân cận hiện tại đã bị một bức tường đá khổng lồ ngăn cách. Bức tường này chính là do các pháp sư Hội đồng xây dựng lên, chính là ranh giới trận địa thử thách của đấu trường năm nay.

Không ai có thể nhìn thấy bên trong trận địa, chỉ có những ai tham gia mới biết rõ trong đó có những gì. Điều này làm không ít người đến xem thất vọng bỏ về, nhưng những thí sinh mưu cầu phần thưởng đăng quang năm nay vẫn còn rất đông.

Bạch Dương và Sye đã có mặt ở đó từ sớm, hai pháp sư trẻ đứng cùng với đám đông những đấu sĩ khác, ngược mặt nhìn bức tường đá im lìm đầy bí ẩn.

- Xem ra đấu trường này thật khác biệt với thể loại vẫn thường diễn ra ở Thedas. - Bạch Dương nhận xét.

- Phải, anh nhìn đám đấu sĩ đó xem, thật là hỗn tạp. Kiếm sĩ, pháp sư, đạo chích, thợ săn, thậm chí là ăn trộm, giáo sĩ...đây rốt cục là đấu trường kiểu gì ? - Sye thờ dãi nói.

Chợt ánh mắt nàng dừng lại ở một toán bốn người, hai nam vận giáp phục của quân đội hoàng gia, một người khác thì trùm mũ choàng với mái tóc vàng rực lấp lánh và người thứ tư là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp trong bộ áo dài bằng lụa tím, bên ngoài khoác một tấm áo

choàng lông thú càng tôn nên vẻ nhu mì hiền thực. Trong lòng Sye thầm nghĩ ngợi, đội hình này thật kỳ quái, hai gã kia có lẽ là kiếm sĩ hoàng gia, tên đội mũ choàng vừa nhìn đã biết là pháp sư, còn cô gái yếu đuối kia chẳng nhẽ cũng là một pháp sư ? Vừa đúng lúc đó, ánh mắt của người thiếu nữ áo tím cũng quay sang nhìn về phía Sye. Cả hai ngỡ ngàng khi ánh mắt gặp nhau, thiếu nữ áo tím khẽ gật đầu cười. Bản tính của Sye vốn dĩ lãnh đạm, nay đột nhiên gặp phải sự chào hỏi của cô gái lạ, tự dưng không kìm chế được mà cũng gật đầu đáp lại. Thấy Sye mãi mê nhìn về phía đó, Bạch Dương cũng hiếu kỳ ngoái đầu nhìn, ánh mắt chàng bị thu hút trên người gã kiếm sĩ hoàng gia với thanh kiếm màu đỏ vắt trên lưng.

- Quả là vũ khí tốt ! - Bạch Dương không kìm được thốt lên.

Người kiếm sĩ nọ nghe thấy cũng ngạc nhiên quay lại nhìn. Một lúc sau, gã cũng lên tiếng khen:

- Thanh quyền trượng trên lưng người mới thực sự là bảo vật.

Bạch Dương nghe vậy cũng mát lòng mát dạ bèn tiến về phía người đấu sĩ kia đưa một tay ra chào hỏi.

- Hân hạnh !

Chỉ thấy anh chàng đấu sĩ mang kiếm đỏ nhìn bàn tay Bạch Dương với vẻ hoài nghi rồi quyết định không nắm lấy mà đặt nắm tay lên ngực, cúi chào một cái rồi tiến về phía trước. Máy người trong đội của gã dường như không để tâm tới những chuyện chung quanh bấy giờ cũng cất bước đi theo, chỉ thấy thiếu nữ áo tím còn chần chừ một lúc, đưa mắt nhìn Bạch Dương rồi bước theo bọn họ.

- Anh không thấy mấy người đó thật kỳ lạ sao ? - Sye lên tiếng hỏi.

- Kỳ lạ chỗ nào ? - Bạch Dương nheo mắt ra chiều khó hiểu.

- Kỳ lạ ở chỗ bọn họ không giống những kẻ truy cầu bảo vật của Hội đồng. Đặc biệt là cô gái áo tím kia, vẻ mặt của cô ta hiện lên một vẻ ưu phiền khó tả. Dường

như họ tham gia vào đấu trường này là vì một lý do khác.

- Ý của cô là ngoài giải thưởng dành cho nhà vô địch ra thì còn thứ khác đáng để cho người ta liều mạng ?

Sye gật gù:

- Có lẽ vậy.

- Thôi đừng suy nghĩ nữa, có lẽ đấu trường sắp bắt đầu rồi. - Bạch Dương mỉm cười nói.

Cảm thấy Bạch Dương không quan tâm lắm đến vấn đề này nên Sye cũng "ừm" một tiếng qua loa rồi không nhắc đến nữa.

*

Bảo Bình dẫn đầu cả bọn đi đến trước cánh cổng lớn ngay giữa bức tường khổng lồ dẫn vào trận địa thử thách, vừa đi hần vừa ung dung soi xét biểu hiện của những đấu sĩ khác rồi buông một tiếng nhận xét.

- Những kẻ này trên mặt đều hiện lên chữ tham lam. Máy lão già thủ lĩnh Hội đồng cũng thật nắm bắt tâm lý này nên mới bày ra cái giải thưởng kho báu năm nay. Đúng là tầm thường.

Sư Tử không buồn để ý tới mấy lời nói mĩa mai của Bảo Bình, trong lòng chàng âm thầm đánh giá tình hình của những đấu sĩ chung quanh. Có vẻ như báu vật của Hội đồng lần này đã thu hút khá là nhiều những nhân vật kỳ lạ. Ví như cái gã pháp sư ban nãy, trên lưng mang một loại quyền trượng phát tán ra năng lượng hỏa nhiệt áp đảo cả bầu không khí xung quanh, nữ pháp sư bên cạnh hẳn lại là một thủy pháp sư băng lãnh. Một cặp thủy hỏa pháp sư xuất hiện cùng nhau quả là chuyện hiếm thấy, rõ ràng bọn họ không phải là những đấu sĩ đại trà với năng lực tầm thường. Mục tiêu lần này của Sư Tử không phải là cái giải thưởng đó mà chính là danh hiệu nhà vô địch của thành Byon. Chỉ có lấy được danh hiệu đó thì Đức vua mới có thể suy xét chấp nhận hôn nhân giữa chàng và công chúa Helena. Nghĩ tới chuyện này, trong lòng chàng càng cảm thấy ngọn lửa quyết tâm bùng lên mãnh liệt, bất giác đôi bàn tay siết chặt thành

nằm đắm tự bao giờ. Chợt có một bàn tay dịu dàng khẽ đặt lên vai của chàng. Sư Tử nhìn sang thì nhận ra đó chính là Cự Giải đang nhìn mình mỉm cười. Không hiểu vì sao khi nhìn thấy nụ cười này, trong lòng chàng lại thấy nhẹ nhõm hẳn, hai bàn tay thả lỏng, chàng hít lấy một hơi dài rồi lên tiếng hỏi Cự Giải.

- Nàng không sợ chứ Cự Giải ?

- Có chứ. Nhưng thứ mà ta sợ không phải là đấu trường này mà là những thứ sắp xảy đến. - Cự Giải lo âu nói.

Sư Tử nhất thời không hiểu được ý của Cự Giải, nhưng thấy bộ dạng nàng như vậy, chàng bèn nói sang vấn đề khác.

- Theo như ta thấy thì nàng là đấu sĩ nhu mì và dịu dàng nhất từ trước tới nay. Cứ nhìn mấy nữ chiến binh kia mà xem. - Vừa nói Sư Tử vừa hát đầu về phía những nữ kiếm sĩ và đạo chích ở gần đó, kẻ nào cũng vận trên người chiến y, áo giáp hết sức thô kệch.

Cự Giải nhìn thấy cảnh đó cũng phải che miệng cười.

- Thế còn cô ấy thì sao ? - Ánh mắt Cự Giải hướng về phía một nữ pháp sư vận y phục màu xanh hết sức kiều diễm, mái tóc bồng bênh tựa như những làn sóng nhẹ lăn trên mặt nước. Tuy vậy cái dáng vẻ đó không hề khiến cho nàng ta giảm đi phần nào khí thế so với những nữ chiến binh xung quanh. Lại thêm nam pháp sư lực lưỡng với cây quyền trượng phát ra ánh lửa đứng bên cạnh, một người lạnh lẽo, một người thì hùng hực nóng. Quả nhiên là một cặp pháp sư dũng mãnh.

Sư Tử cũng gật gù nói:

- Nàng ta quả nhiên là có khí chất hơn hẳn người thường, nhưng biểu tình thật quá lạnh đậm. Hy vọng trong thử thách đầu tiên không phải chạm trán với họ.

Vừa hay lúc đó Bảo Bình ở bên cạnh xen vào:

- Hai người đừng có ở đây đàm luận về người khác nữa, Cratos đã đi lên khu vực đấu sĩ rồi kìa.

- Cái gã này không ngờ lại muốn tranh chức vô địch

với ta đến mức này ! - Sư Tử hừ một tiếng rồi cũng bước về phía đó.

Bảo Bình nhìn Cự Giải cười tinh nghịch, dường như đối mặt với sự nguy hiểm của đấu trường này, chàng ta lại coi là thú vị.

- Chúng ta đi thôi !

Cự Giải gật đầu đồng ý rồi cùng Bảo Bình tiến vào khu vực xuất phát của đấu sĩ.

Cùng lúc đó, bầu trời phía trên đấu trường chợt có một tiếng nổ lớn, mấy ngàn đấu sĩ ở bên dưới bị thu hút nhìn về phía đó. Một vầng sáng xuất hiện ngay phía trên bức tường đá khổng lồ, gió nổi lên khắp nơi, bụi cát mù mịt. Từ bốn phía, những luồng khói trắng cuộn cuộn đổ về vãn vũ hội tụ tại đó rồi hóa thành hình người, bảy vị thủ lĩnh áo choàng pháp phới, quyền trượng phát quang lơ lửng giữa không trung. Cảnh tượng đó khiến cho những đấu sĩ tại trường đều cảm thấy bị áp đảo, ma thuật của các thủ lĩnh quả thực là rất hùng mạnh. Một trong bảy vị thủ lĩnh bay về phía trước một khoảng, đó

là một nam thủ lĩnh, diện mạo độ chừng năm mươi mấy sáu chục tuổi, thể nhưng đối với những pháp sư thì tuổi tác thực sự khó lòng mà xác định. Thủ lĩnh này đưa mắt nhìn xuống bên dưới một lượt rồi cất giọng nói.

- Chào mừng tất cả các đấu sĩ đã có mặt ở đây ngày hôm nay ! - Thủ lĩnh tuy không hề dùng sức gào thét, nhưng âm thanh vẫn được khuếch đại, vang vọng khắp nơi uy dũng vô cùng. - Đấu trường Byon xưa nay là nơi vinh danh nhiều vị anh hùng, nhưng cũng là nơi chôn xác của không ít chiến binh. Nếu như sau khi nghe ta phổ biến quy luật thi đấu, kẻ nào muốn bỏ cuộc thì có thể trực tiếp rời khỏi. Còn một khi đã bước chân qua cánh cổng này thì chỉ có hai cách để thoát ra, một là thành công vượt qua hết bảy thử thách và hai là chết.

Nghe thấy những lời đó, những người có mặt bắt đầu bàn tán xôn xao. Không ít kẻ lộ vẻ âu lo, chùng bước. Giọng nói của thủ lĩnh nọ lại tiếp tục vang lên.

- Bây giờ, cảnh vệ quân hoàng gia sẽ phát ổi người các ngươi một thẻ bài đã được đóng dấu của Đức vua. Thẻ bài chính là tư cách tham dự và cũng là tư cách để

các người bước vào thử thách kế tiếp. Làm mất thẻ bài sẽ bị loại, cướp đoạt thẻ bài của đấu sĩ khác cũng sẽ bị loại. - Vừa nói, thủ lĩnh vừa phát tay ra hiệu cho toàn cảnh vệ hoàng gia đi phát những thẻ bài. - Khi tiến nhập mỗi thử thách, hình thức thi đấu và luật lệ sẽ do thủ lĩnh phụ trách khu vực đó phổ biến tiếp. Nên nhớ, chỉ tiến lên, không được quay trở lại. Đấu trường sẽ kết thúc khi có người thành công đoạt được danh hiệu nhà vô địch, hoặc khi tất cả các đấu sĩ đều bị loại.

Ở bên dưới lẫn trong đám người đứng nghe luật, Bạch Dương bắt giác lên tiếng.

- Bị loại tức là chết ư ?

Sye ở bên cạnh lạnh nhạt trả lời:

- Đương nhiên rồi. Anh quên là ông ta đã nói gì hay sao ? Chỉ có hai cách để rời khỏi đấu trường, một là vượt qua hết các thử thách, hai là chết.

- Hừ, đấu trường này đúng là tàn nhẫn. - Bạch Dương cảm thán. - Nhưng ít ra cũng còn không bằng

cái nghi lễ phong làm Sứ Giả của Hội đồng. Nếu phải bị ép làm con rối cho họ thì tôi thà chết trong đấu trường này còn hơn.

- Dù gì nếu không gặp được Đại tướng quân Ma Kết thì chúng ta cũng phải chết. Đây là cách duy nhất. - Sye đáp.

Vị thủ lĩnh phổ biến luật nhìn khắp một lượt các đấu sĩ rồi tiếp tục.

- Được rồi. Bây giờ những người đã cầm thẻ bài thì có thể vào cổng. Thử thách đầu tiên là do ta phụ trách. Ở thử thách này các người chỉ việc chạy thật nhanh đến một cái sàn đá ở trung tâm của khu vực. Tuy nhiên sàn đá này chỉ đủ chỗ cho ba mươi người. Đó là những kẻ có thể đi tiếp vào thử thách thứ hai, đấu sĩ đã đặt chân lên sàn đá sẽ được bảo đảm an toàn, chỉ đơn giản là vậy. Đấu trường bắt đầu.

- Chỉ đơn giản vậy sao ? - Sư Tử nghi hoặc.

Bảo Bình ở bên cạnh cười khẩy:

- Hừ ! Chỉ có ba mươi chỗ đứng. Rõ ràng là muốn chúng ta chém giết nhau để giành lấy mấy vị trí ít ỏi đó. Còn nói là đơn giản.

Cratos cũng góp lời.

- Lúc cánh cổng mở, chắc chắn bọn họ sẽ điên cuồng xông vào. Chúng ta tuyệt đối không được nóng nảy, bằng không sẽ bị kéo vào chém giết.

Mấy người trong đội liền gật đầu tán đồng, họ lặng lẽ chờ đợi.

Cách đó không xa, Bạch Dương vừa nghe phổ biến luật của thử thách đầu tiên cũng nóng lòng dậm bước về phía trước, nhưng đã bị Sye chặn lại. Nữ pháp sư quả nhiên thận trọng hơn người. Nàng khe khẽ nói.

- Đợi đã, lúc này xông vào chúng ta sẽ chết.

Bạch Dương kinh ngạc nhìn nàng, nhưng chàng biết rõ nữ đồng đội này của mình từ khi còn là một pháp sư Hội đồng đã không phải tầm thường, những tính toán của nàng ta tuyệt đối bình tĩnh và cẩn thận. Thấy vậy

chàng cũng không vội vàng tiến nhập đấu trường.

Cánh cổng lớn dẫn vào đấu trường đã được lệnh khai mở, một tiếng "Cành" rất lớn phát ra đủ khiến cho người ta cảm nhận được sức nặng của cánh cửa sắt đó. Mấy thủ lĩnh ở trên cao đưa mắt nhìn nhau, biểu tình lạnh nhạt rồi đồng loạt hóa thành khói trắng tan biến vào trong khu vực đấu trường.

Tiếng động khai cổng vừa phát ra, mấy ngàn người bên ngoài thành Byon đã trở nên náo loạn, vô số đấu sĩ đồng loạt xông về phía lối vào đấu trường, cảnh tượng như là thác lũ. Thậm chí có kẻ chưa vào đến bên trong khu vực thử thách đã ra tay đánh người, tiếng vũ khí va chạm bắt đầu vang lên, pháp thuật tấn công long trời lở đất. Bên cạnh đó, cũng không ít người có suy nghĩ như toán người của Sư Tử, Bảo Bình và Bạch Dương, họ lặng lẽ đứng ở phía sau chờ đợi. Mấy người bọn họ đợi từ sáng cho đến chập tối thì thấy trường giết chóc phía trước cũng quang đãng bớt, chỉ còn sót lại vài kẻ yếu thế bị bỏ lại đằng sau, phần lớn những đội chiến thắng đều đã tiến vào trận địa. Bên ngoài đấu trường, xác người chết và bị thương la liệt, những đấu sĩ khả năng vào loại

trung bình tự biết không có đủ sức tranh giành cũng sớm bỏ cuộc mà lùi về phía sau chờ đợi hoặc quay trở vào Byon. Có lẽ số lượng người tiến được vào bên trong chỉ độ chừng vài trăm so với cái rừng người tràn ngập ban đầu. Thấy tình hình có vẻ ổn định, Cratos liền quay sang mấy đồng đội của mình mà lên tiếng.

- Chúng ta cũng vào thôi.

Sư Tử, Bảo Bình và Cự Giải cùng gật đầu rồi theo gã thận trọng tiến về phía cánh cổng. Lúc này chừng như cũng không còn ai muốn tranh giành với họ để được vào trong trước thế nên cả nhóm không gặp bất kỳ khó khăn gì. Khi đã tiếp cận lối vào thì Sư Tử và Cự Giải chợt nhận ra cặp thủy hỏa pháp sư kỳ lạ ban nãy cũng đã bước đến. Thì ra họ cũng ở lại phía sau mà chờ đợi cho đến lúc này. Quả nhiên là có cùng tư tưởng. Hai đội giáp mặt liền nhìn nhau đề phòng, Cratos vốn định rút gươm trên lưng liền bị Sư Tử ngăn lại. Sư Tử hướng về hai pháp sư nọ nói:

- Trước khi biết được đằng sau cánh cửa này có gì ta không muốn cùng hai vị chém giết. Hay là chúng ta

cùng vào trong rồi hẳn tính.

Nam nữ pháp sư kia khẽ nhìn nhau một lúc rồi quay lại gật đầu. Cả bọn sáu người liền cùng nhau tiến nhập đấu trường.

Khu vực thử thách đầu tiên là một trận địa những cột đá khổng lồ, lừng lững như những ngọn núi nhỏ, một màn sương mờ mờ tỏ tỏ lượn lờ trong không trung khiến cho tầm nhìn trước mắt bị giới hạn hết phân nửa. Sáu người vừa đi vừa cố gắng nhìn xuyên qua màn sương, ai nấy đều hết sức đề phòng. Một khi đã nhập cuộc thì một chút bất cẩn cũng có thể mất mạng như chơi.

- Tại sao lại yên tĩnh quá vậy ? - Sư Tử lên tiếng hỏi.

Bảo Bình ở bên cạnh cũng lên tiếng.

- Kỳ lạ, mấy trăm người tiến nhập trước chúng ta, chẳng lẽ đã đến đích cả rồi hay sao ?

Bạch Dương ở bên kia cũng quay sang hỏi Sye.

- Cô có nhìn thấy gì không ?

Nữ pháp sư lắc đầu.

- Sương mù dày quá. Chẳng biết ở phía đó có nguy hiểm gì hay không.

Tuy trả lời như vậy, nhưng ánh mắt nàng đã để ý thấy một con đường nhỏ khá an toàn ở cách đó không xa. Sye liền quay sang nhìn đám người Sư Tử rồi nói.

- Chúng tôi dựa theo hướng kia mà đi trước. Các người tùy tiện vậy, nếu đến chỗ sán đá mà còn ít hơn sáu chỗ thì chúng ta đành phải giao đấu một phen.

Mấy người Sư Tử thấy hai pháp sư nọ không có ý đối địch trong lòng cũng nhẹ nhõm, liền gật đầu nhìn họ bỏ đi vào trong màn sương.

- Họ đi rồi, chúng ta thì sao ? - Cụ Giải hỏi.

- Suyt ! - Cratos chột ra hiệu ọi người im lặng. Gã vừa rút thanh gươm trên lưng ra vừa thì thầm. - Có người đến.

Thấy hành động của Cratos, Sư Tử và Bảo Bình

cũng ngay lập tức cảnh giác. Bốn người quay nhìn xung quanh, đồng tai nghe ngóng. Quả thật ở đằng sau họ có tiếng bước chân rất khê đang tiến lại gần. Sư Tử cũng rút thanh gươm đỏ rực trên lưng của mình ra, chĩa về phía đó chờ đợi. Một bóng đen trùm khăn choàng kín mít lù lù xuất hiện sau màn sương.

- Đứng lại đó ! - Sư Tử hét.

Người vừa xuất hiện đứng sững lại, dáng người hơi run, cố gắng giấu gương mặt bên dưới lớp áo choàng. Mặc cho hành động ấy của người đó, Sư Tử vẫn thấy ở kẻ này có điểm gì đó rất quen thuộc. Đột nhiên chàng phát hiện thấy một lọn tóc vàng lộ ra ở bên vai của kẻ lạ mặt.

- Hả ? Công...công chúa ? Là nàng !

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Chỉ còn độ tuần lễ nữa sẽ vào Đông chí, thủ phủ thành trì Terre của vương quốc cực bắc Hyon băng tuyết trập trùng.

Người ta dễ dàng nhận ra những ngọn tháp sừng sững, những lâu đài và biệt viện nguy nga của nó từ cách đó đến hơn vài trăm dặm. Terre được phân ra thành hai khu vực trọng yếu, từ cổng thành mà tiến vào thì ta đặt chân đến khu Thành Ngoại. Đó là một tổ hợp khổng lồ những nhà cửa, phố xá và chợ búa tạo thành một vành đai rộng và dài hơn chục dặm. Trong những ngày quang đãng, cư dân tại đây đều đổ xô ra đường, kẻ thì buôn bán, kẻ thì mua sắm, ai nấy đều phục trang tươm tất, mặt mày niềm nở, có thể nói là một cảnh tượng khó có thể tìm được ở những thành trì lớn khác

trên lục địa. Khu Thành Nội chính là hạch tâm của Terre, từ bất kỳ con đường nào ở Thành Ngoại, muốn vào Thành Nội đều phải bước qua một trăm hai mươi bậc thang đá rồi đến trình diện với cảnh vệ quân gác cổng thì mới được phép tiến vào. Thành Nội được kiến tạo bởi trùng trùng điệp điệp những dinh thự khổng lồ, thạch tháp hùng vĩ, những lâu đài tráng lệ bao vây lấy điện hoàng gia ở giữa. Đó chính là thế giới xa hoa của giai cấp quý tộc Hyon gồm có hoàng tộc, hiệp sĩ và thương nhân giàu có. Chính vì lối kiến trúc đặc trưng này mà Terre hơn hai vạn năm qua được mệnh danh là Viên Pha Lê của phương Bắc xa xôi. Nhắc tới địa phương này, con người ta không khỏi có cảm tưởng đó chính thị là một địa đàng ở tại nhân gian.

Vào khoảng thời gian còn hay tự do ngao du khắp các vùng biển, Song Ngư cũng đã từng nghe qua danh tiếng của tòa thành trì này. Truyền rằng ánh sáng của nó rọi xa đến ngàn dặm, sự trường tồn của nó đã trải dài đến vạn năm, Terre thực sự là một đại diện cho cuộc sống phồn vinh bất tận. Người ta còn nói rằng, vào những ngày cực hàn của mùa đông, thậm chí trên bầu

trời nơi đây còn có hiện tượng cực quang vô cùng kỳ diệu khiến cho ai ai cũng ao ước được chứng kiến một lần. Thế nhưng trăm lần nghe cũng không bằng được một lần trực tiếp nhìn thấy, Song Ngư cuối cùng cũng có thể tận mắt chiêm ngưỡng cái kỳ quan nhân tạo trong truyền thuyết này. Nàng ung dung dạo bước trên con đường đá xuyên qua một khu chợ náo nhiệt, ánh mắt thích thú theo dõi từng con người và cảnh vật hai bên lối đi.

- Thì ra quê hương của chàng lại đẹp như vậy. Nếu được vĩnh viễn cùng chàng ở lại nơi đây thì không còn gì bằng. - Song Ngư nghĩ thầm. - Nhưng có điều, tòa thành rộng lớn như thế này, biết đi đâu mà tìm chàng đây ?

Cùng lúc đó có hai thiếu nữ nắm tay nhau từ hướng ngược lại mà đi tới, hai nàng khoảng độ mười bảy mười tám tuổi, vừa mang giỏ chất đầy rau củ vừa trò chuyện rất là vui vẻ. Song Ngư một nửa bản thể vốn là thần linh cho nên thánh giác cũng hơn hẳn người thường, ở một khoảng cách khá xa nàng cũng có thể nghe rõ hai thiếu nữ kia bàn luận điều gì.

- Chị Erna à, nghe nói hoàng tử Noah đã trở về Terre rồi. - Cô gái đội chiếc mũ len màu nâu sữa lên tiếng.

- Chị cũng vừa mới nghe tin ấy ở chợ, chính là tối hôm qua. - Thiếu nữ còn lại có đôi mắt to tròn vui vẻ trả lời, nhưng ánh mắt nàng ta chợt có nét buồn. - Thật là đáng tiếc, bọn họ trở về lúc nửa đêm, đó là giờ giới nghiêm cho nên chúng ta không thể ra xem.

- Xem thì có ích gì, chị em mình dù có tương tư chàng đến thế nào đi nữa thì chàng cũng không hề hay biết. - Thiếu nữ mũ len thở dài.

Erna dừng bước, nắm lấy đôi bàn tay của người bên cạnh vỗ nhẹ.

- Gerda à, chúng ta xuất thân thấp hèn, tốt nhất là không nên mơ mộng quá cao.

Thiếu nữ tên Gerda chu mỏ nói.

- Em thật cảm thấy tiếc cho chị đó. Chị đẹp như vậy, ở Thành Ngoại có biết bao nhiêu chàng trai theo đuổi nhưng trái tim của chị lại giống như bọn em bị hoàng tử

Noah kia làm cho điên đảo.

Erna cười vô tư.

- Chuyện này làm sao có thể trách chúng ta được. Chỉ trách thì trách Noah kia được thần linh ưu ái ban cho cái tướng mạo thật tuấn tú, phong độ thật anh dũng.

Song Ngư đứng ở xa thâu tóm toàn bộ cuộc đối thoại này, biết được Noah vốn dĩ có nhiều thiếu nữ trẻ đẹp thầm thương trộm nhớ, trong lòng nàng bỗng nhiên có cảm giác thiệt khó chịu. Nàng bất giác ngấm lại bản thân mình, cho dù nàng sở hữu dung mạo trẻ đẹp vĩnh hằng, nhưng xét về tuổi tác thì không biết Noah phải xưng hô với nàng như thế nào cho phải. Cũng may là khoảng thời gian ở cùng chàng trên đảo Xymon, Song Ngư luôn che giấu thân phận thực sự của mình. Nếu quả thực chàng phát giác ra bí mật này, có khi nào chàng sẽ hoảng sợ đến chết ngất hay không ? Mấy cô gái kia mới thực là đồng trang đồng lứa với chàng. Lại nói hoàng tử Noah kia quả thật là kẻ có cái khả năng khiến cho bất kỳ nữ nhân ở trên thế gian này phải mắc căn bệnh tương tự. Còn nhớ khi lần đầu nhìn thấy chàng trên bờ biển đó,

Song Ngư cũng không khỏi ngẩn ngơ trước dung mạo của chàng. Dầu lúc ấy chàng còn bất tỉnh, nhưng gương mặt của chàng vẫn vô cùng thanh tú, hàng lông mày dài và mượt, cái mũi thật là cao. Nàng vốn dĩ là một nữ thần, mấy ngàn năm sống tại Hải Vương điện cũng gặp gỡ không ít nam hải thần, tuy rằng tướng mạo của họ so với người phàm thực sự vượt trội, nhưng cũng không có ai khiến cho nàng có thể động lòng. Có lẽ là số mệnh đã khiến cho nàng gặp gỡ và cứu con tàu của Noah, chính số mệnh đã sắp đặt cho chàng xuất hiện trước mặt nàng. Nghĩ ngợi một lúc, Song Ngư tự nhiên thấy buồn cười bản thân mình, nàng thì ra là đang ghen với những thiếu nữ người phàm nọ. Cái cảm giác ghen tuông là như vậy hay sao ? "Tình yêu, người rốt cục là thứ gì mà có thể khiến ột kẻ đã mấy vạn tuổi như ta cũng trở nên ích kỷ ?"

- Nhắc đến chuyện xinh đẹp, Gerda em coi, thiếu nữ kia mới thực sự là kiều diễm. - Tiếng trò chuyện của Erna vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Song Ngư. Khi nàng đưa mắt nhìn thì thấy nàng Erna nọ đã tiến đến rất gần và cả hai chị em họ đều đang nhìn về phía nàng.

- Phải đó, nàng ta đẹp quá, em chưa từng thấy một tiểu thư nào xinh đẹp đến như vậy, dựa vào trang phục đó phải chăng nàng ta là người bên ngoài vương quốc ? - Gerda cảm thán.

Thấy Song Ngu dường như đã nhận ra họ, hai chị em Erna liền kéo nhau đến trước mặt nàng chào hỏi.

- Xin chào tiểu thư, tôi tên là Erna còn đây là Gerda, chúng tôi sống ở khu Phố Tư Lạ cũng gần đây.

Song Ngu thoáng ngáp ngừng để tìm lời đối đáp vì có lẽ cũng lâu lắm rồi nàng không có chào hỏi cùng với con người.

- Xin...chào, ta tên là Song Ngu, ta đến từ Odem.

- Odem ? Là thành trì nào sao tôi chưa từng nghe ? - Gerda tỏ vẻ ngạc nhiên và thích thú.

Song Ngu liền cảm thấy mình thiệt sơ suất, nàng tuyệt đối không thể để lộ thân phận của mình được. Cũng may là hai cô gái này cùng lắm chỉ chừng mười mấy tuổi, cả đời chắc cũng chưa từng rời khỏi Terre thế

nên nhất thời không biết được Odem là địa danh nào.

- À...chỉ là một quốc đảo nhỏ ở phía Tây thôi. - Song Ngu lấp liếm.

- Cha, nơi đó rất là xa có phải không ? Nàng vì sao lại lặn lội đến Terre vậy ? - Gerda tò mò.

Erna đứng bên cạnh liền nắm tay người chị em của mình rồi nói.

- Gerda à, em lịch sự một chút !

Song Ngu cười nói.

- Không sao. Ta đến đây là...là vì cùng cha đi buôn bán mà thôi.

- Hóa ra nàng là con gái của một thương nhân.

- Phải đó. - Song Ngu gật đầu.

- Vậy nàng ở đây đã quen thuộc hết chưa ? Có cần chúng tôi cùng nàng đi xem một vòng cho biết hay không ? - Erna quả nhiên là một người thân thiện.

Song Ngư khẽ lắc đầu nói.

- Cám ơn hai nàng rất nhiều, nhưng mà ta còn có việc phải làm. Tuy nhiên có một chuyện ta rất muốn hỏi.

Erna niềm nở.

- Là chuyện gì xin nàng cứ nói.

- Ta nghe nói hoàng tử Noah vừa mới trở về quê hương, cha ta là thương nhân từ xa đến liền có một món đồ quý giá muốn dâng cho ngài ấy làm quà. Không biết làm sao mới có thể gặp được chàng ta ?

- A thì ra là chuyện này, không phải cha của nàng cũng muốn gả nàng cho hoàng tử đó chứ ? - Gerda mau mắn cắt lời.

- Gerda, em sao có thể ăn nói như vậy ? - Erna liền trách.

- Không phải như nàng nghĩ đâu, thân phận của ta làm sao mà có thể làm vợ của chàng chứ. - Song Ngư

tìm một lý do hợp lý để trấn an hai thiếu nữ trước mặt.

- Nói như vậy có nghĩa là nàng không có tư cách tiến nhập Thành Nội ? - Erna thắc mắc.

- Tư cách tiến nhập Thành Nội ? - Song Ngu dường như không hiểu những lời vừa rồi của Erna.

- Phải. Ở Terre này, giai cấp quý tộc đều sống ở Thành Nội, những người như chúng ta không thể đặt chân đến đó. Nàng nhìn xem, con đường lớn phía bên kia sẽ dẫn về khu Thành Nội, trung tâm của Thành Nội là điện hoàng gia nơi quốc vương và hoàng tử ở. - Vừa nói Erna vừa đưa tay chỉ về một con đường lát đá rất rộng lớn. - Tuy nhiên ở đó có cảnh vệ quân đứng gác, chỉ có những người có giấy thông hành của hoàng gia mới có thể đi vào.

- Hóa ra là như thế, thủ phủ của Hyon quả nhiên có điểm khác biệt với thành trì thông thường. - Song Ngu cảm thán.

Song Ngu trò chuyện cùng hai chị em Erna thêm

một lúc thì từ giã họ. Nàng theo con đường lớn mà Erna chỉ để đi tiếp. Con đường này nếu nói dài thì cũng không dài, nhưng vì Song Ngư vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, rốt cuộc mất nửa ngày mới đến được chỗ một trăm hai mươi bậc thang đá. Ước chừng bản thân đã đi mất quá nhiều thời gian, Song Ngư bèn phát tay một cái, cả người tan biến vào không khí, khi xuất hiện trở lại thì nàng đã đứng ở bậc thang trên cùng. Hai cảnh vệ quân đứng gác lối vào Thành Nội chứng kiến sự xuất hiện kỳ lạ của thiếu nữ trước mặt không khỏi trợn mắt kinh hãi. Nhưng không đợi họ có bất kỳ một phản ứng nào, hai mắt Song Ngư đột nhiên lóe sáng, ánh sáng màu xanh như đại dương lan tỏa trong không gian. Ngay tức khắc, hai cảnh vệ quân nọ trở nên si dại, ánh mắt đờ đẫn vô hồn rồi đổ gục xuống mặt đất ngủ ngon lành. Nàng từ tốn bước qua cơ thể bọn họ đi vào bên trong. Khu Thành Nội khác hẳn với cảnh quan bên ngoài, những tòa lâu đài và biệt viện lớn đồ bóng sừng sững, người qua kẻ lại cũng ít hơn nhiều. Những kẻ có mặt ở đây ngoại trừ quân lính ra và nô lệ hầu hạ ra, số còn lại đều là quý tộc, phong cách của họ cũng rất mực cao quý. Từ dáng đi cho đến lời ăn tiếng nói và cử chỉ đều toát nên vẻ tao

nhã. Những cư dân Thành Nội trông thấy Song Ngư ung dung rảo bước trên đường cũng không kìm được mà đưa mắt dõi theo.

- Vị tiểu thư kia là con cái của dòng họ nào trông thật dễ nhìn. - Một người đàn bà đứng tuổi nói khẽ với người đi bên cạnh mình. Tuy nhiên những lời này Song Ngư đều nghe lọt.

- Chỉ dễ nhìn thôi ư ? Theo như ta thấy thì nàng ta rất là đẹp. Tiểu thư quý tộc trong thành ta đều quen biết, không có ai trong số họ có thể sánh được với nàng. - Người đàn bà còn lại liền góp ý.

Nhận xét mấy câu, nhưng hai người phụ nữ nọ ai nấy đều biết giữ phép tắc lịch sự, thấy ánh mắt Song Ngư nhìn mình, họ lập tức thay đổi chủ đề khác. Song Ngư cũng không để tâm đến những người đó nữa, thứ mà nàng quan tâm nhất hiện giờ chính là điện hoàng gia, nàng phải nhanh chóng tìm gặp Noah mới được. Mấy năm qua, không biết chàng sống ra sao, chẳng biết chàng đối phó với sự xâm lăng của Băng Quốc như thế nào. Nhưng điều khó khăn là nàng không thể dùng ma

thuật để tiếp cận chàng, bằng không thân phận của nàng sẽ bị lộ mất. "Không ngờ ta muốn gặp chàng lại bị rơi vào cái thế khó khăn như thế này, vốn dĩ lúc trước cũng không hề nghĩ tới." Song Ngu thàn than.

- Tiểu thơ, có phải nàng bị lạc đường hay không ?

Một giọng nói vọng đến từ sau lưng, Song Ngu quay lại thì thấy một người đàn ông lạ mặt độ tuổi trung niên ăn vận hết sức chỉnh chu.

- Ngài đây là ? - Song Ngu ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

- Ta tên là Saevarr, nàng vì sao lại đứng trước dinh thự của ta mà ngần ngại như vậy ? Có phải nàng bị lạc đường hay không ?

- Thì ra đây là dinh thự của ngài à ? - Song Ngu ngược mắt nhìn tòa dinh thự khổng lồ ở trước mặt, bất giác buông lời cảm thán.

- Phải, ta là em họ của quốc vương, mọi người đều gọi ta là hầu tước.

Hóa ra là một nhân vật cấp cao trong hoàng tộc.
Cũng chẳng lạ gì khi tòa dinh thự của ông ta to lớn hơn hẳn những kiến trúc khác ở chung quanh.

- Ta không sao, xin cảm ơn ngài hầu tước đã quan tâm. - Song Ngu đáp.

- Nàng không sao thì tốt, nàng có muốn vào dinh thự của ta nghỉ một lúc hay không ? - Ngài hầu tước ân cần hỏi.

- Thực sự không dám làm phiền ngài. - Song Ngu lịch sự từ chối.

Tuy nhiên ngài hầu tước xua tay nói.

- Là ta mời, hôm nay người hầu của ta đều đã vào điện hoàng gia để phụ việc, trong nhà chỉ còn một mình ta và bà bếp. Nàng vào uống một tách trà nóng, nể mặt ta có được không ?

- Nếu ngài hầu tước đã khẳng khẳng như vậy, ta không nhận lời thì quả là không nể mặt ngài. - Tự ngẫm thấy mình cũng không còn bận chuyện gì, hiện tại cũng

không thể ngang nhiên xông vào điện hoàng gia đòi gặp Noah thế nên nàng bèn nhận lời của Saevarr.

Dinh hầu tước ở bên trong xem chừng còn lớn hơn những gì mà Song Ngư nhìn thấy từ bên ngoài. Những vật dụng, nội thất được bày trí hết sức công phu và tinh xảo. Thậm chí ở tại trung tâm còn có một vườn hoa và đài ngọc phun nước. Vương quốc Hyon này quả nhiên không hổ danh là lãnh thổ cao quý bậc nhất trên lục địa. Trong những câu chuyện mà Alfreidr đã kể cho nàng, bà ta cũng từng nhắc tới Hyon chính là nơi mà Lyn đã từng thống trị và lập ra đế quốc trong thời kỳ đầu tiên của Zodiacus, nữ thần tuổi trẻ sau khi bàn giao nơi này cho con người cũng không quên để lại cho họ vô hạn tài nguyên. Chính vì vậy mà một cung điện hầu tước cũng xa hoa long lẫy đến như vậy, nếu so với thần điện của nàng ở Odem cũng có thể coi là không hề thua kém. Song Ngư đi đến bên cái đài phun nước ở giữa vườn hoa, chăm chú nhìn những đường nét điêu khắc sống động trên bức tượng thạch hình nữ thần tuổi trẻ đội chén nước. Bất giác nàng nói chuyện với bức tượng.

- Con người đặt được thành tựu như thế này cũng

không phụ lòng bà đã dốc công dốc sức.

- Nàng vừa nói gì ? - Hầu tước ở đằng sau nghe nàng thì thăm mấy lời liền ngạc nhiên hỏi.

Song Ngư quay lại mỉm cười lắc đầu.

- Nàng là tiểu thư của dòng tộc nào ? Cha nàng là ai ? Chút nữa ta sẽ cho người hầu đưa nàng về.

- Ta tên là Song Ngư, cha của ta là một thương nhân đến từ phía Tây. - Song Ngư từ tốn trả lời.

- Thì ra là vậy. - Đoạn, hầu tước chỉ vào một cái bàn đá ở gần đó rồi nói. - Nàng đến đây ngồi xuống một lát, ta gọi bà bếp chuẩn bị cho nàng một bình trà và một ít đồ ngọt.

- Được.

Hai người trò chuyện rất lâu và rất ăn ý, hầu tước là một người đã sống gần nửa đời trên mặt trận, kiến thức của ông ta quả nhiên vô cùng phong phú, lời ăn tiếng nói cũng một mực phép tắc và uyên thâm. Đây có lẽ là lần

đầu tiên kể từ khi đặt chân tới lãnh thổ của con người mà Song Ngư có thể tìm được một kẻ để trò chuyện thoải mái như vậy, chỉ trách nàng đã quá già, quá già rồi !

- Ngài hầu tước, nếu không phiền có thể cho ta hỏi một việc ?

- Nàng cứ nói. - Ngài hầu tước đưa một tay ra hiệu mời.

- Chẳng hay vừa rồi ngài có nhắc đến những người hầu trong dinh đều đến điện hoàng gia để phụ việc. Có phải tại đó chuẩn bị diễn ra sự kiện gì hay không ? - Song Ngư đề cập những suy đoán của mình.

Hầu tước thở dài nói.

- Nhắc đến chuyện này thật không biết là chuyện vui hay là chuyện buồn. Nhưng có thể nói một điều, đây chắc chắn là một chuyện miễn cưỡng.

Đôi mắt Song Ngư khẽ mở to chăm chú. Ngài hầu tước lại tiếp.

- Hoàng đế Băng Quốc thỏa hiệp với triều đình của chúng ta, chỉ cần hoàng tử Noah và công chúa Heidr của họ đính hôn thì hai vương quốc sẽ chuyển thù thành bạn, lập tức đình chiến vô thời hạn. Quốc vương đã chấp nhận lời đề nghị này, mười ngày sau hoàng đế Băng Quốc sẽ cử sứ giả đến để thực hiện giao ước.

Song Ngư nghe thấy trái tim của mình nhói một cái rất đau, tựa như bị một mũi dao lạnh lòng xuyên thấu. Nhưng tuổi tác vạn năm đã giúp cho nàng giữ vững được biểu hiện trên gương mặt. Song Ngư cố gắng ra vẻ từ tốn mà tiếp.

- Vậy ra, hoàng tộc sẽ cử hành lễ đính hôn cho hoàng tử trong mười ngày tới ?

- Phải. Không biết ý của Noah như thế nào, nhưng cái vị công chúa Heidr kia thì cực kỳ phấn khởi. Hôm qua khi đoàn sứ giả của hoàng tử về nước, ả ta cũng đi cùng, hiện tại đang ở trong điện hoàng gia với tư cách khách quý của quốc vương. - Saevarr dừng lại một tí, nét mặt có vẻ căm giận. - Bọn Băng Quốc này rõ ràng có ý nói rằng chúng ta không còn con đường nào khác,

chắc chắn chấp nhận sự sắp đặt của chúng.

Song Ngư suy nghĩ một lúc rồi nhận ra trong chuyện này quả thật có điểm rất lạ, bèn nói tiếp.

- Xin ngài thứ lỗi cho ta nhiều chuyện, nhưng ta cũng đã từng thấy qua người của Băng Quốc lúc còn ở Zemen. Chẳng phải tộc người của họ bộ dạng rất khó coi hay sao ? Thân hình cao lớn, nước da xanh xao, thậm chí còn có răng nanh nhọn và dài. Hoàng tộc quả thực chấp nhận một công chúa quái vật ?

Hầu tước liền nói.

- Điều này quả thực kỳ lạ. Nhưng không phải như nàng vừa nói. Công chúa Heidr vốn là con gái của hoàng đế Băng Quốc, nhưng xét về hình dáng và dung mạo lại hoàn toàn giống tộc người của chúng ta chứ không giống với bất kỳ cư dân Băng Quốc nào. Ngược lại nhan sắc của ả có thể nói là không tệ.

Song Ngư khẽ cau mày đắm chiêu trong giây lát rồi bắc giác thì thào.

- Chẳng lẽ...là ma thuật ?

Lạ thay, theo những kiến thức mà nàng được học từ vạn năm về trước, tại phạm giới, ngoài một thiểu số loài người, Tiên yêu, thiên linh tiên, người cá và ác quỷ ra thì những sinh vật khác hoàn toàn không có khả năng thao túng ma thuật. Người băng vốn dĩ được thần linh phú cho sức khỏe phi thường nhưng bản lĩnh về ma thuật chắc chắn là không có. Cũng giống như người lùn, những giấc mơ của chúng cực kỳ ngắn và nông, không thể tiếp cận với Cõi Mộng đủ lâu để sở hữu quyền năng pháp thuật. Mà đây lại là pháp thuật cải biến dung mạo, một cỗ pháp cực kỳ bí ẩn, theo như Song Ngư được biết thì trên thế gian này ngoài mấy vị pháp sư cổ đại như Ma Kết, Xử Nữ và người thầy của nàng là Thiên Yết ra thì có lẽ chỉ có tộc trưởng Tiên Yêu và cái kẻ thống lĩnh phù thủy rừng sâu Scarlet kia là có thể do dịch chuyển dung mạo, còn lại những pháp sư tuổi thọ hữu hạn không thể nào thi triển một pháp thuật cấp bậc như vậy. Thậm chí bản thân Song Ngư miễn cưỡng cũng chỉ có thể cải dạng trong một thời gian ngắn. Chẳng lẽ đứng đằng sau lưng Băng Quốc là một pháp sư cổ đại cực kỳ

hùng mạnh ? Câu hỏi đó khiến Song Ngư khẽ rùng mình, một kẻ với quyền năng như vậy ngay cả một nữ thần biển như nàng cũng phải kiên dè.

*

Cách đó hai ngàn dặm về phía nam, trong trận địa thứ nhất của đấu trường Byon.

Bạch Dương và Sye đã đi trước nhóm người Sư Tử một đoạn, hai pháp sư mò mẫm xuyên qua màn sương mù dày đặc. Bạch Dương quệt mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán phì phò nói.

- Đã đi hơn hai canh giờ rồi, tại sao vẫn chưa thấy cái sân đá mà thủ lĩnh kia nói ? Không lẽ chúng ta đi sai hướng ?

Sye trong lòng cũng có một mối lo tương tự, nhưng nàng vẫn khẳng định.

- Họ đã cố tình dùng sương mù để che phủ lối đi thì việc định hướng để đi chắc chắn không phải là mấu chốt. Do vậy vấn đề không phải là chúng ta đi về hướng

nào.

- Vậy thì vấn đề là gì ? - Bạch Dương ngơ ngác hỏi.

- Tôi cũng không biết. - Sye cau mày đi tiếp.

Đột nhiên, Bạch Dương cảm thấy trong không khí có cái gì đó chuyển động.

- Cẩn thận ! - Bạch Dương thét lên, một tay lực lưỡng nắm lấy vai Sye một cách thô bạo khiến nàng nhăn mặt vì đau. Bạch Dương dùng lực đẩy Sye ra xa, vừa lúc đó, từ trong màn sương dày đặt trước mặt, một vật loang loáng ánh kim loại phóng vút tới với một tốc độ kinh khủng xuyên qua vị trí của Sye ban nãy.

Đó là một thanh đao ngắn của đạo chích.

- Có người ! - Bạch Dương tức thì kéo cây quyền trượng đeo trên lưng ra, vung tay giội một đầu quyền trượng xuống đất, cả người chàng bùng cháy trong ngọn lửa trông như một hỏa thần.

Thanh đao ngắn của đạo chích bay mất hút được vài

giây thì đột ngột quay trở lại, tốc độ không hề suy giảm. Đó là tuyệt kỹ ám khí của đạo chích, sức sát thương vô cùng lớn. Bạch Dương không do dự, giờ cao quyền trượng, xoay mấy vòng trong không trung. Cây quyền trượng đỏ rực tỏa sức nóng như mặt trời khiến không khí chung quanh trong phút chốc dường như bị nung chảy. Bằng một cú đánh chính xác, thân quyền trượng mạnh mẽ va chạm với lưỡi đao sắc nhọn rồi quật nó sang một bên cắm phập vào một trong những cột đá gần đó. Nơi lưỡi đao bị quyền trượng đánh trúng bị cháy xém một mảng.

- Hừ ! Pháp thuật cũng không tồi. - Một giọng nói tức giận vang lên.

Sye ở bên cạnh cũng đã vào tư thế phòng thủ, hai nắm tay nàng nắm chặt thành hai nắm đấm, chung quanh bàn tay phủ một lớp khí lạnh lơ lửng. Ánh mắt hai pháp sư phóng ra chung quanh quan sát không chút lơ là.

- Cô có thấy ai không ? Bọn chúng nấp kỹ quá. - Bạch Dương lo lắng nói.

- Suyt. - Sye khẽ lên tiếng, ánh mắt nàng đột nhiên nhận ra một sự thay đổi.

"Phốc", một nắm đấm của Sye đã vung về phía trước, chỉ thấy một luồng khí lạnh dữ dội ào ạt xộc ra phóng về phía một cột đá ở hướng mười giờ. Một tiếng kêu đau đớn vang lên, từ trong không khí, một thân hình đột nhiên xuất hiện, ngã lăn xuống đất mấy vòng nhưng liền nhanh chóng đứng lên nhìn về phía nàng và Bạch Dương nở nụ cười quỷ dị.

- Tàng hình ? - Bạch Dương kinh ngạc nói.

Trước đây khi nghiên cứu một quyển sách về các loại chiến binh trên lục địa, chàng có từng đọc qua những tài liệu về đạo chích. Trong sách quả nhiên có nói đạo chích có một khả năng kinh người đó là ẩn tàng cơ thể. Không ngờ hôm nay mới có thể khẳng định được những gì sách ghi là có thực. Nhưng trong lòng chàng tha thiết ước gì những điều cuốn sách đó viết là sai. Đạo chích đã sử dụng một loại khoáng thạch đặc biệt để gắn lên chiến phục của bản thân, khoáng thạch này có khả năng khúc xạ ánh sáng hết sức kỳ diệu khiến cho con

người ta chỉ có thể nhìn những vật thể phía sau lưng đạo chích chứ không thể nhìn thấy họ. Vừa nãy khi Sye tung hơi lạnh về phía đó đã vô tình khiến bề mặt khoáng thạch bị phủ một lớp băng mỏng cho nên khả năng khúc xạ cũng không còn.

- Đạo chích không bao giờ chiến đấu đơn độc, trừ phi bị bắt buộc. - Sye nói qua kẽ răng. - Tên này ắt hẳn còn có đồng bọn.

Vừa dứt lời thì nàng nghe một tiếng "vút" ngay bên cạnh mình cùng tiếng kêu đau đớn của Bạch Dương. Một dòng máu phụt ra từ cánh tay phải của chàng. Nhanh như cắt, Sye chuyển mình tung một cú đâm vào không khí ngay phía sau lưng của Bạch Dương. Lăn ra đòn này nàng quyết tâm đóng băng đối phương đến tận xương tủy, vì vậy khí lạnh thổi tới không nghe bất kỳ một tiếng la nào, chỉ thấy một cơ thể xuất hiện từ không khí đổ phịch xuống mặt đất bị đóng thành một tảng băng, hồn lìa khỏi xác.

- Sye, tên đạo chích lúc nãy đã biến mất. - Bạch Dương khổ sở đứng dậy, một tay ôm lấy vết thương nói.

- Không biết còn bao nhiêu tên nữa ? - Sye làm bầm, ánh mắt lo lắng nhìn ra chung quanh. - Chúng di chuyển quá nhanh !

- Tôi biết vì sao khi cô tấn công chúng thì chúng mất khả năng tàng hình. - Bạch Dương nói.

- Vì sao ? - Sye thì thầm, mắt vẫn liên tục dè chừng.

- Bởi vì hơi lạnh làm ngưng tụ băng trên khoanh thạch tàng hình của chúng. Chỉ cần khiến chúng hiện hình thì việc giết chúng không thành vấn đề. - Bạch Dương cũng nhỏ giọng giải thích.

Sye cau mày suy một lúc rồi nghiêng răng nói.

- Để đó cho tôi.

Nói rồi, nàng đưa một ngón tay lên môi, khẽ niệm thần chú.

- Iceianlin Snawuza...

Bàn tay Sye xòe ra để ngang song song với mặt đất

rồi từ từ nâng dần lên. Gió từ đâu nổi lên khiến tà áo của hai pháp sư chuyển mình bay phấp phới, từ chỗ hai người đang đứng, một luồng khí lạnh bắt đầu tràn lên. Bạch Dương kinh ngạc nhìn một lớp băng trắng muốt lặn lẽ xuất hiện quanh chân mình rồi lan ra chung quanh. Nhiệt độ không khí hạ xuống nhanh chóng.

- Hãy mau chuẩn bị. - Sye khẽ lên tiếng.

Bạch Dương gật đầu, một quả cầu lửa cuộn cuộn xoay chuyển xuất hiện trong tay chàng.

- Đằng kia ! - Bạch Dương hô to.

"Bùng" quả cầu lửa trong tay Bạch Dương dừng mãnh phóng vào màn sương. Tiếng nổ dữ dội phát ra, hơi nóng đẩy lùi lớp băng vừa đóng trên mặt đất, một cái xác cháy đen thui đổ xuống.

- Hayda ! - Ở đằng sau chàng, Sye cũng hét lên một tiếng, liền sau đó là một tiếng "Hự"

Bạch Dương quay đầu lại thì thấy Sye cầm một thanh kiếm băng đậm xuyên qua cơ thể một tên đạo chích

khác vẫn còn trong tư thế nhảy bổ xuống chuẩn bị chém nàng ta. Máu từ cú đâm xuyên qua ngực đó văng đầy gương mặt xinh đẹp của nàng, Sye khẽ nheo mắt khó chịu.

- Cẩn thận, có ám khí ! - Bạch Dương một lần nữa kéo Sye né tránh ngọn đao lao vút qua mặt. - Ba tên đã bị chúng ta giết khi cận chiến. Những tên đồng bọn còn lại chắc chắn không dám tiến gần mà sẽ dùng ám khí.

- Vậy phải làm sao ? Chẳng biết còn bao nhiêu tên nữa. - Sye hỏn hển nói.

- Cùng lắm là hai tên nữa thôi. Quy định tôi đa một đội tham gia vào đấu trường là năm người. - Bạch Dương trả lời, mồ hôi trên trán đổ nhễ nhại.

Bỗng nhiên, từ một cột đá khổng lồ gần đó, một thân hình cực nhanh xuất hiện, trên tay cầm hai lưỡi đao. Tên đao chích di chuyển nhanh đến mức tưởng chừng như hần biến từ chỗ này đến chỗ khác chứ không phải là chạy. Chỉ trong nháy mắt, hần lao xẹt qua Bạch Dương và Sye.

- Á ! - Sye kêu lên một tiếng, bờ vai nàng đã xuất hiện một vết cắt, mảnh tay áo đứt lìa rơi xuống đất, máu chảy ròng ròng.

Nữ pháp sư lập tức cắn răng dùng hơi lạnh cầm máu.

- Sye, cô không sao chứ ? - Bạch Dương lo lắng hỏi.

- Chỉ bị thương ngoài da. Đó là chiêu quái quỷ gì vậy.

- Tôi không biết. Nhưng rõ ràng là hắn muốn giết cô. Có lẽ chúng đã phát hiện chúng ta dùng hơi lạnh làm chúng hiện thân.

- Hừ cái bọn này cũng thật thông minh. - Sye cảm thán. Chợt nàng chỉ tay về một phía. - Hắn lại đến kìa.

- Cô yên tâm, cứ giả bộ phòng thủ đi. Tôi có cách này. - Bạch Dương thì thầm. - Flamugan Kaisara...

Sye đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh trở nên rất nóng, dòng không khí nóng vô hình chuyển động rất chậm, nếu không phải bởi vì nàng vốn dĩ là thủy pháp sư rất có nhạy cảm với cảm giác nóng lạnh

thì cũng không thể nhận ra.

- Chuyện gì vậy ? - Nàng khẽ hỏi.

- Hãy chờ xem đi. - Bạch Dương nói một cách bí hiểm.

Tên đạo chích lại dùng cái kiểu di chuyển thoát ẩn thoát hiện như ma ấy cực nhanh lao về phía hai pháp sư. Sye nín thở nhìn thanh đao loang loáng trong tay hắn. Dù biết chắc rằng với tốc độ đó, nàng không thể né tránh hay đỡ được khi hắn ra đòn nhưng để phối hợp với Bạch Dương, Sye tiếp tục dùng pháp thuật phóng liên tục những thanh kiếm băng về phía đối phương. Tên đạo chích cho rằng nữ pháp sư kia vô vọng tấn công hắn, vô cùng hồ hởi xông tới. Đột nhiên "phùng", cả cơ thể tên đạo chích sáng bùng lên tựa như hòn than bị nóng đỏ.

- Aaaaaaa ! - Một tiếng thét đau đớn vang lên, chỉ thấy cơ thể hắn như bị rơi vào dung nham, từ từ tan ra thành một dòng chất lỏng đỏ hoắm sôi sùng sục.

Sye kinh ngạc nhìn Bạch Dương.

- Thứ mà cô vừa chứng kiến không phải là ma thuật của tôi mà chính là trận pháp bùa chú. - Bạch Dương vừa nói vừa lôi từ trong người ra một viên đá màu hồng.

- Thứ này tôi đã ăn cắp ở chỗ mấy thủ lĩnh. Nó đã được thủ lĩnh Leifr phù phép, chỉ cần một câu thần chú nhỏ là có thể kích hoạt một không gian ma thuật. Bất kỳ kẻ nào ở bên ngoài tiến vào trận pháp này sẽ lập tức bị nó tấn công.

Sye không khỏi nhìn viên đá với ánh mắt thán phục.

- Thủ lĩnh Leifr quả nhiên rất mạnh. Chỉ một chút ma thuật để lại của ông ta cũng kinh hãi đến như vậy. Vậy mà anh còn chấp nhận thách đấu với ông ta. Đúng là tự tìm đường chết.

Bạch Dương nghe vậy cũng thở dài ngao ngán. Cả hai pháp sư chờ đợi thêm gần một canh giờ cũng không thấy ai xuất hiện nữa. Đoán rằng nhóm đạo chích này chỉ có bốn tên nên quyết định không mất nhiều thời gian nữa, cả hai cùng tiến lên theo con đường cũ.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Một mùi ẩm mốc và hôi hám xộc vào mũi khiến Nhân Mã khò sở mở mắt nhìn, sau gáy chàng đau dữ dội, lấy tay sờ thì cảm thấy một cục u to như quả ô liu ở ngay giữa ót.

Khi đầu óc tỉnh táo được hơn một chút thì Nhân Mã mới nhớ ra hình như chàng đã cùng với hai chiến hữu rơi xuống một cái hố sâu. Chàng đưa mắt nhìn lên trên như một phản xạ hy vọng tìm thấy cái lỗ nơi mình lọt vào, nhưng kì lạ thay, phía trên kia chỉ một màu đen đặc, không hề có lấy một khe hở. Lúc này, chàng đang nằm với tư thế dang tay dang chân trên một lớp bụi nhùi nhom nhóp, khế cục cựa mình, Nhân Mã cuối cùng cũng chống được một tay xuống đất để ngồi dậy. Cái lớp nhóp nháp chung quanh chàng thì ra là chất thải của

động vật, Nhân Mã chợt cảm thấy buồn nôn khi nhận ra mình đã rơi vào hố xí của bọn Dã Nhân. Nhưng cũng may chàng dù sao cũng là đàn ông con trai, bản thủ một tí cũng không đến nỗi chết, bằng như Alexandra ở trong tình cảnh này, hẳn nàng ta thà tự treo cổ mình cho xong. Vừa nghĩ đến đó, Nhân Mã liền nhớ ra việc hai người bạn của mình cũng rơi xuống cùng một lúc liền hốt hoảng.

- Nguy ! Alexandra quả thực cũng rơi xuống cùng lúc với mình. Không biết cô ta có chịu được nỗi khổ này hay không. - Nhân Mã lo lắng nhìn khắp chung quanh vừa lúc nghe một tiếng thét kinh khủng.

- Á á á ! Phân, là phân...phân khắp nơi ! - Alexandra kêu gào thảm thiết.

Nhân Mã theo hướng âm thanh vọng tới mà tìm kiếm thì quả nhiên nhìn thấy nữ đạo chích đang khổ sở cào đám chất bẩn khỏi mái tóc của mình. Nhân Mã cảm thấy nàng ta trong tình cảnh đó quả thực đáng thương bèn đến gần để giúp đỡ, nào ngờ Alexandra còn thoi vào vai chàng một quả đám trời giáng.

- Anh chết đi ! Đi theo anh chẳng có gì sung sướng, đã vậy còn rơi vào cái hố xí này !

Nhân Mã đau điếng xoa nắn chỗ da thịt vừa bị đâm vào, định mở miệng phản bác nữ đạo chích thì chàng nghe một tiếng kêu khá quen thuộc.

- Cứu...ợc ợc...cứu tôi với !

- Là Edward ! - Nhân Mã thốt lên và lập tức phóng về phía đó. Alexandra cũng thôi không gỡ phân khỏi tóc nữa mà chạy theo.

Khi hai người đến nơi thì thấy chàng kiếm sĩ xúi quẩy bị rơi xuống một đầm nước sâu. Edward vốn dĩ là một con sư tử ở trên cạn, nước cao quá đầu như thế này quả nhiên khiến chàng khổ sở. Nhân Mã tức thì đưa một tay về phía cái kẻ đang ngoi ngóp dưới nước ấy, niệm khê một câu chú, lập tức, cả người Edward bị trọng lực nhấc bổng khỏi mặt nước và lôi hẳn vào bờ. Nhân Mã đặt kiếm sĩ xuống nền đất rồi lo lắng hỏi.

- Không sao chứ ?

Edward cả người ướt như chuột lột, hỏn hỏn trả lời.

- Cũng may mà cậu tới kịp, không thì...

Alexandra nhìn thấy đầm nước thì có phần phần khởi hỏn, nàng nhanh chóng trút cả bộ tóc dài xuống làn nước gội rửa một hơi. Hai chàng trai đành phải chống nạnh chờ đợi nữ đạo chích chải chuốt lại hình hài. Một lúc sau, cả ba chiến hữu đã nghỉ ngơi hồi sức và vệ sinh cơ thể xong, họ bắt đầu công cuộc tìm kiếm lối ra khỏi hồ xí. Hồ xí này thực chất là một cái hang động khổng lồ, trần hang cao đến mức có lẽ chỉ những sinh vật có cánh mới bay ra ngoài được, bên trong hang, những loài nấm mốc phát quang tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ, đủ để soi lờ mờ những mỏm đá với hình thù kỳ dị. Nước từ trong những hốc, những khe cứ liên tục rỉ rả tràn ra khiến cho nền hang động ẩm thấp một cách khó chịu. Nhân Mã vừa soi xét xung quanh vừa cảm thán.

- Cái địa phương này quả thật kỳ lạ. Một vùng đất bị pháp thuật cấm phong tỏa lối vào, nhưng tại sao bên trong này lại tràn ngập Dĩ Nhân, dựa trên lượng chất thải này có thể đoán được bọn chúng đã chiếm dụng nơi

này rất lâu rồi.

- Chẳng lẽ chúa tể của đền Iolik này thích nuôi Dã Nhân hay sao ? - Alexandra nói.

- Dã Nhân là một sản phẩm của Bóng tối, chúng vốn dĩ là con người bị mục rữa bởi Vết Ố từ Cõi Mộng. Còn chủ nhân của ngôi đền này dựa theo những gì tên Amell nói ta có thể ước đoán là một quý dữ, bằng vào sức mạnh của quý dữ mà còn muốn dùng Dã Nhân để chặn lối bọn ta hay sao ? - Edward cũng trầm ngâm góp lời.

- Chỗ này hẳn phải có một lối ra chứ. - Nhân Mã mò mẫm một góc hang động.

- Sao anh biết chỗ này có lối ra ? - Nữ đạo chích ngạc nhiên trước lời khẳng định của Nhân Mã.

- Cô nhìn chỗ này xem, có rất nhiều hình thù và ký tự được khắc trên đá. Nếu người ta có thể chui vào đây điêu khắc thì chắc chắn phải xây dựng một lối ra chứ.

- Nói cũng có lý ! - Alexandra gật gù.

Nhân Mã gọi ra một đốm lửa nhỏ trên đầu ngón tay để nhìn cho rõ hơn những ký hiệu kỳ lạ trên mỏm đá. Đó là hình những vòng xoáy đồng tâm tựa như sóng nước tạo ra khi người ta ném một hòn đá vào mặt hồ phẳng lặng. Dường như chàng đã từng gặp qua cái ký hiệu tượng tự như vậy ở đâu đó, nhưng nhất thời không suy nghĩ ra được. Edward đứng bên cạnh cũng đã nhìn thấy những ký hiệu ấy, chàng nhìn quanh quất một lúc rồi lên tiếng.

- Tại sao chỉ có chỗ này mới có những ký hiệu đó, phần còn lại của hang động không hề có dấu hiệu điều khắc nào.

Nhân Mã nghe vậy cũng quay đầu nhìn chung quanh một lượt rồi nhất trí với kết luận đó.

- Phải. Chẳng lẽ chỗ này có cơ quan gì đặc biệt.

Nói rồi Nhân Mã lùi về phía sau một bước.

- Để tôi thử dùng trọng lực tác động lên khắp bề mặt tảng đá này xem, biết đâu có thể phát hiện ra một cái

chốt di động.

Bàn tay Nhân Mã khẽ nâng, bề mặt mòm đá trước mặt bắt đầu phát ra tiếng răng rắc khe khẽ. Ánh mắt chàng pháp sư trẻ cũng cẩn thận quét trên bề mặt của mòm đá. Một lúc sau, Nhân Mã vẫn không tìm thấy vị trí nào lỏng lẻo có thể di chuyển được, mồ hôi trên trán chàng bắt đầu lấm tấm.

- Thế nào ? Tìm được không ? - Edward bắt đầu sốt ruột.

Nhân Mã khẽ lắc đầu, môi vẫn mím chặt điều khiển trọng lực rà trên mòm đá thêm một lần nữa. Cuối cùng, chàng đành chịu thua, lắc đầu nói.

- Không có gì cả. Chẳng lẽ nơi này quả thực không có lối thoát.

Nữ đạo chích và kiếm sĩ nghe vậy cũng thất vọng ngòì phệt xuống đất. Bất ngờ, thanh gươm sắt của Edward chạm vào một trong những ký tự trên mòm đá làm phát ra một thanh âm trong veo vang vọng. Edward

vội nhóm dậy, dùng chuôi gươm gõ lên ký hiệu thêm một lượt nữa.

- Âm thanh này nghe thật không bình thường.

Kiểm sĩ tiếp tục gõ liên mấy cái vào những ký tự khác, đáng kinh ngạc là mỗi ký tự lại ột âm thanh hoàn toàn khác nhau khiến người ta liên tưởng đến đàn đá, một loại nhạc cụ của bộ tộc Tiên Yêu. Đột nhiên, cả bọn ba người bạn cảm thấy một luồng chấn động lan khắp hang động.

- Có chuyển biến ! - Alexandra nói, nàng đứng bật hẳn dậy nghe ngóng. - Nhân Mã, Edward, hai anh nghe thử xem, có phải có tiếng ai đó ngâm nga không ?

Nhân Mã tỏ ra hết sức ngạc nhiên liền dỏng tai nghe thử. Quả nhiên vang vọng trong hang động có tiếng ai đó đang ngâm nga một điệu nhạc. Tiếng ngâm rất nhỏ, dường như là tiếng của một thiếu nữ. Edward rùng mình nói.

- Có...có phải là tiếng người hay không ?

Alexandra khẽ liếc anh chàng kiểm sĩ rồi nói.

- Hãy hy vọng đó là người.

- Là thật, người con gái đó chỉ ngâm nga mỗi một điệu. Giai điệu này cũng khá dễ bắt chước. - Sau một hồi chăm chú lắng nghe, Nhân Mã dường như đã nhận ra quy luật của điệu hát đó. Chàng khẽ ngâm theo.

- Nè, tôi cũng thuộc giai điệu đó rồi. Dễ thật ! - Edward đột nhiên reo lên. - Xem nè ! - Khác với Nhân Mã, Edward không dùng miệng để ngâm, mà chàng ta lại dùng chuôi gươm gõ lên trên mỏm đá ban nãy, nơi những ký tự có khả năng phát ra âm thanh kỳ lạ.

Trước ánh mắt khó tin của Nhân Mã và Alexandra, Edward gõ liền một hơi giai điệu đó trên mỏm đá. Khi chàng kiểm sĩ vừa kết thúc màn biểu diễn thì tiếng thiếu nữ ngâm nga cũng ngừng bật. Hang động chợt rung lên dữ dội, đất đã bắt đầu chuyển mình di động. Ba người bạn tròn mắt nhìn nhau rồi nhìn cái hố xí rần rần thay hình đổi dạng. Mỏm đá với những ký hiệu kỳ lạ sau một hồi rung lắc đã dịch chuyển xa vị trí cũ đến hai thước,

để lộ ra một thông đạo sâu hun hút.

Ba chiến hữu ngẩn ngơ nhìn nhau giây lát rồi quyết định tiến vào trong con đường vừa khai mở đó. Thông đạo này tuy không sáng sủa gì hơn cái hố xí vừa rồi, nhưng nó lại được xây dựng một cách công phu và tỉ mỉ. Độ rộng của lối đi cố định một cách chính xác, cứ cách chừng ba mươi đến năm mươi thước thì có một dãy bậc thang. Nhân Mã cảm thấy dường như họ đang hướng về phía trên trong lòng của một kiến trúc đặc thù. Chẳng lẽ họ đang quay về bên trong điện Iolik ? Đi được chừng nửa canh giờ thì thông đạo cuối cùng cũng kết thúc để lộ ra một tấm điện hết sức lộng lẫy. Tấm điện này được xây tạc theo lối kiến trúc của thời đế chế, từng vật trang trí bày biện đều được làm từ kim loại quý hiếm, vô số loại khoáng thạch được sử dụng để khảm nạm lên tường đá và cột trụ tỏa ánh sáng chói chang. Tại nơi trung tâm của tấm điện, một bức tượng được đúc từ vàng ròng cao đến mười thước. Đó là một người đàn bà xinh đẹp, mắt nhắm nghiền nhưng miệng lại hé mở như đang hát. Trên tay bà ta cầm một dụng cụ hình chữ Y tựa như cái âm thoa.

- Đây không phải là tấm điện dành cho con người. - Alexandra trầm trầm kêu lên một tiếng kinh ngạc.

- IM LẶNG ! - Một âm thanh hung dữ phát ra, tòa cung điện rung động một lượt. Cả ba người bạn giật mình nhìn ra xung quanh, nhưng không thấy bất kỳ kẻ nào khác ở trong tấm điện. Âm thanh lại một lần nữa vang lên nhưng phần nào bớt giận dữ. - Trong điện thờ này không được làm ồn.

Nhân Mã thoáng rung mình, mấy giọt mồ hôi lạnh toát ra sau gáy. Cái kẻ vừa lên tiếng kia chỉ dùng âm thanh của giọng nói đã đủ làm cho cả một kiến trúc khổng lồ chấn động. Trước một thế lực như vậy, chàng cảm thấy sức mạnh của bản thân nhỏ bé vô cùng. Alexandra bị kẻ lạ mặt quát một tiếng long trời lở đất mặt mày cũng tái mét không dám mở miệng ra nói nửa lời. Sau một hồi im lặng khá lâu, kẻ lạ mặt mới cất giọng trầm trầm.

- Nghe ta hỏi câu nào thì trả lời câu đó, không được lớn giọng, không được nói nhiều, bằng không ta sẽ cho các ngươi vĩnh viễn phải im lặng.

Ba người bạn đứng bất động một chỗ, chờ đợi người ấy đặt câu hỏi.

- Các người vì sao đến đây ?

Cả ba chiến hữu liếc mắt nhìn nhau, không ai can đảm lên tiếng trước. Cuối cùng Nhân Mã đành tăng hăng lấy giọng rồi từ tốn nói.

- Chúng tôi được biết đây là thông đạo dẫn ra khỏi quân viện Hội đồng thành Guandara nên mới vào đây.

- Hội đồng Guandara ? - Kẻ lạ mặt có vẻ phần nộ khi nghe cái tên này. - Hừm. Cái tên Daien chết tiệt đó đã giam cầm ta ở đây hơn mười năm rồi. Bây giờ thì hắn đang hả hê trên cái địa vị thủ lĩnh Hội đồng, tên cáo già đó...

- Ngài và thủ lĩnh Daien có quen biết sao ? - Nhân Mã buột miệng hỏi.

Chỉ thấy kẻ lạ mặt găm lên, một luồng chấn động ập tới đẩy Nhân Mã ngã lăn ra đất. Edward và Alexandra cũng bị một phen lão đảo.

- Không đến lượt người hỏi. Ta nhắc lại, ta hỏi gì người đáp này, không hơn không kém.

Nhân Mã khỏ sở bò dậy, người cảm thấy chút ê ẩm. Chàng thầm rửa cái tên quái dị này tại lại cứ liên tục bắt người khác giữ im lặng. Đột nhiên, dường như chàng nhớ ra một điều gì đó. Cái ký hiệu hình vòng tròn đồng tâm ấy, chàng đã nhớ ra nó là gì. Bây giờ thì tất cả đã sáng tỏ, mồm đá có thể phát âm như nhạc cụ, giai điệu ngân nga của thiếu nữ, cái kẻ bí ẩn buộc người khác giữ im lặng trong tầm điện và trên hết là bức tượng người đàn bà cầm chiếc âm thoa trên tay. Không sai, đều liên quan đến âm thanh, bởi vì cái ký hiệu kỳ lạ kia chính là ký hiệu của Cổ thần Âm Thanh Halldora. Trong ngôn ngữ cổ đại thời đế chế Zodiacus thì 'halle' có nghĩa là âm thanh còn 'dore' thì có nghĩa là giai điệu và âm nhạc. Halldora được ghi chép trong sách cổ truyền thừa được cho là vị thần nắm giữ quyền năng tối thượng về thanh âm trong vũ trụ. Truyền thuyết cổ xưa kể lại rằng Halldora có hiện thân là một người đàn bà vô cùng xinh đẹp với giọng hát mê hoặc, trên tay cầm bảo vật Uruné, chính là chiếc âm thoa có khả năng phát ra mọi thứ giai

điều trên thế gian và cũng là loại vũ khí thao túng âm vực chí thượng. Theo các nhà thần học thời đế chế thì Halldora vốn dĩ là đứa con gái được cưng chiều nhất của Đấng Sáng Tạo, Ngài đã tạo ra bà ta để mang lại cho thế giới sự sinh động, hình thành nên một trong ngũ quan của vạn vật. Tuy nhiên Halldora chỉ biết lặp đi lặp lại những giai điệu nhằm chán do chính Đấng Sáng Tạo lưu lại trong ký ức của mình thuở ban đầu, vì vậy cuối cùng Ngài đã chán nản và bỏ lại vị thần Âm Thanh trong Cõi Mộng cùng những Cổ Thần khác để sáng tạo ra Con người, loài sinh vật có khả năng sáng tác và chơi nhạc cụ một cách tinh thông. Từ đó Halldora nuôi một mối hận thù sâu sắc với nhân loại, cùng những vị thần cổ khác, bà ta luôn tìm cách thoát khỏi sự khống chế của Cõi Mộng để tiến nhập phạm giới. Nhân Mã biết đến bà ta là nhờ một câu chuyện thuở ấu thơ mẹ chàng đã kể để răn đe chàng. Còn nhớ lúc đó Nhân Mã vô cùng ham chơi, mới mười ba tuổi đã trốn đến thành Zaian để ngao du và đã được một người lạ mặt tặng ột cái âm thoa. Lúc trở về rừng Evergreen, chàng vô cùng thích thú cứ lấy ra gõ mãi, cho đến khi mẹ chàng nghe được, bà liền nghiêm khắc hỏi chàng nguồn gốc của món đồ chơi đó.

Nhân Mã âm ừ mãi cuối cùng đành khai thật. Mẹ chàng tuy không nổi giận, nhưng đã dùng trọng lực dìm cái âm thoa xuống đáy hồ Syore trong rừng Evergreen và bảo với chàng rằng từ thời đế chế đệ nhất cho đến nay, âm thoa rất kỳ để cho loài người sử dụng bởi vì nó vốn dĩ là nhạc cụ của một cổ thần trong Cõi Mộng. Thế là mọi điều chàng biết về Halldora đã được mẹ truyền thụ chỉ trong một đêm. Sau này tuyệt nhiên không còn lần nào nhắc tới, qua thời gian dài Nhân Mã cũng nhất thời quên mất.

Nếu quả thực như vậy, chẳng lẽ ngôi đền Iolik này không phải là nơi phụng thờ quỷ dữ mà là nơi linh thiêng của Cổ thần Âm Thanh ? Vậy thì hoàn toàn có thể lý giải vì sao ở chỗ này có nhiều Dã Nhân đến vậy. Cổ thần xưa nay luôn tìm cách dụ dỗ và thu hút tín đồ vào Cõi Mộng, những kẻ bị bà ta lôi kéo đã vượt qua biên giới của phàm gian và trở thành quái vật. Nghĩ đến đó, toàn thân Nhân Mã chợt cảm thấy một cơn bủn rủn. Chàng nuốt nước bọt ực một cái rồi trấn tĩnh lại. Theo như suy đoán của chàng hiện tại thì cái kẻ lạ mặt này không ai khác chính là một tư tế của Halldora. Hẳn chính là một

pháp sư đã phản bội lại loài người để cung phụng một Cổ thần, chính vì vậy mà đã được Halldora ban cho sức mạnh to lớn đến như vậy. Đang tính toán phải làm sao để thoát thân thì tên pháp sư bí ẩn lại lên tiếng.

- Nhìn vẻ mặt sợ hãi của ngươi, phải chăng ngươi đã nhận ra nơi đây là chỗ nào ?

Nhân Mã thoáng giật mình vì tên tư tế dường như đọc được ý nghĩ của chàng. Cân nhắc một lúc, chàng đáp lời.

- Thì ra ngươi chính là một pháp sư Bóng tối.

- Hahaha. - Tiếng cười rung động cả tấm điện. - Không sai. Ta chính là một trong những tư tế được chính Halldora quyền năng sắc phong.

- Halldora ? - Alexandra nhìn Nhân Mã thắc mắc.

Không đợi nữ đạo chích phải hỏi thêm, Nhân Mã giải thích.

- Đó là Cổ thần Âm Thanh.

- Một cổ thần à ? - Alexandra tự thấy hơi thở mình có phần nghẹn lại trong cuống phổi.

- Yên tâm đi, không phải cái gã này đâu, hẳn chỉ là một tư tế của cổ thần mà thôi.

- Hừ ! Chỉ là một tư tế à ? - Tên pháp sư Bóng Tối giận dữ gầm lên.

Đột nhiên trong tầm điện, không khí bắt đầu chuyển lưu, cuồng phong nổi lên dữ dội. Ba người bạn kinh hãi lùi mấy bước, dùng tay chắn ngang tầm mắt mới có thể tạm nhìn qua được màn khói bụi. Tại nơi cao nhất của điện thờ, một đám mây bụi sáng lửa hội tụ, xoay vòng vòng với tốc độ rất nhanh rồi tan rã để lộ hình hài một người đàn ông trung niên với cặp lông mày dựng đứng màu tím, vẻ mặt rất dữ tợn.

- Địa vị của ta nếu so với thánh nữ đền thờ Ánh Sáng phải nói là cao hơn một bậc. Đáng lý ra phạm dân các ngươi khi gặp ta cũng giống như là gặp đại diện của Cổ thần, phải quỳ lạy mới đúng. - Hẳn hùng hồ nói.

- Bọn ta chỉ quỳ lạy trước Đấng Sáng Tạo và những vị thần của Ánh Sáng. - Edward vốn dĩ xuất thân từ cảnh vệ hoàng gia, có thể nói chàng ta là một kẻ sùng đạo khi nghe tên pháp sư kia ngạo nghễ như vậy liền không chịu được mà lên tiếng.

- Láo toét ! Láo toét ! - Tên pháp sư điên tiết phát tay một cái, một luồng sức mạnh vô hình như vũ bão cuốn phăng cả người chàng kiếm sĩ lên không trung rồi quăng vào tường đá khiến Edward bất tỉnh tại chỗ.

- Lão già đáng ghét ! - Alexandra thấy cảnh tượng đó cũng không kiềm chế được, rút hai thanh đao ngắn trên lưng ra dùng toàn lực phóng về phía tên pháp sư bóng tối.

Bình thường với một cú ném như vậy, nữ đạo chích có thể hạ sát một lượt bốn đến năm đối thủ như chơi, thế nhưng gã pháp sư nọ chẳng những không hề sợ hãi hay tránh né mà ngang nhiên đón chờ hai ngọn đao đang vun vút xé gió phóng tới, chỉ thấy hấn hít lấy một hơi dài rồi rống lên một tiếng.

- Aaaaaaah !

Nhân Mã và Alexandra trong phút chốc dường như có thể nhìn thấy những xung động của thanh âm như vũ bão nén ép không khí tạo thành những làn sóng khổng lồ tựa như những gì mà cái ký hiệu đồng tâm kia mô tả. Những làn sóng đầy uy lực đó lấy gã pháp sư Bóng tối làm trung tâm thổi thốc ra chung quanh. Nhân Mã cảm thấy màng nhĩ của mình đau dữ dội, rồi sau đó chàng không còn nghe được bất cứ thứ gì khác ngoài một âm thanh "Ooooooooo" kéo dài liên tục. Đầu óc chàng chợt cảm thấy choáng váng, chàng nhận ra cái làn sóng âm thanh kia đã ập tới, lôi cuốn cơ thể mình lên không trung, đẩy lui ra sau với tốc độ kinh hoàng. Hai con dao của nữ đạo chích chưa kịp chạm đích thì đã bị thổi ngược trở lại, cùng với chủ nhân của chúng đập mạnh vào tường đá của hầm điện, cát bụi từ trần điện rơi xuống lả tả.

*

Trăm dặm về phương Bắc, nơi vương quốc trung tâm, đấu trường Byon đã diễn ra hơn nửa ngày, bên

ngoài khu vực đấu trường dường như không còn một bóng người. Từ xưa đến nay chưa từng có thông lệ đấu trường diễn ra một cách bí mật như thế này, ngoài những đấu sĩ tham gia ra, không ai được biết bọn họ tranh tài với nhau như thế nào.

Đức vua Athras đang cùng với hoàng hậu dạo chơi trong vườn hoa hoàng gia thì bất ngờ ả nữ tì của công chúa Helena hốt hơ hốt hải chạy đến lập cập quỳ rạp trước mặt hai người.

- Bệ hạ...công chúa...công chúa... - Nàng ta lắp bắp mãi không nói được thành câu.

Rốt cục hoàng hậu sốt ruột quá đành hỏi.

- Công chúa làm sao ? Suốt ngày cái bộ dạng của người cứ thất thần như vậy dễ khiến cho người khác đau tim. Chắc Helena lại xuống chuồng ngựa để quậy phá chứ gì ?

Nàng hầu gái nghe vậy càng tỏ vẻ sợ hãi, run rẩy một hồi mới rặn ra được một câu.

- Công...chúa...bỏ đi rồi ạ !

- Cái gì ? - Hoàng hậu lão đảo suýt ngã, cũng may đức vua Athras nhảy bèn đã đưa một tay ra đỡ.

Athras bèn lên tiếng hỏi.

- Người có tìm kỹ chưa ? Có phải nó trốn đâu đó chơi rồi không ?

- Lần này công chúa không có trốn, công chúa nói với nô tì là sẽ cùng với Sư Tử hộ vệ, Bảo Bình pháp sư, Cự Giải pháp sư mấy người tham gia đấu trường. Nô tì cứ tưởng nàng nói đùa, ai ngờ vừa rời đi một lúc thì công chúa đã biến mất.

Lúc này đức vua cũng cảm thấy có chút choáng váng, với tuổi tác của ngài, những tin động trời như thế này quả nhiên có sức ảnh hưởng, khó mà đứng vững như lúc còn trẻ. Athras bèn kéo vợ tới một cái ghế đá mà ngồi xuống, rồi ra lệnh cho nàng hầu gái.

- Mau...mau ời các vị thủ lĩnh.

- Dạ ! - Cô hầu gái nghe lệnh liền hồi hả chạy đi, trước khi ra khỏi vườn hoa còn vấp một cái choir với suýt chút nữa thì vùi mặt xuống một bồn hoa.

Một lúc sau, nàng hầu gái quay lại, tốc độ phải nói là nhanh nhẹn, đi theo nàng không có một thủ lĩnh nào mà chỉ có một pháp sư Hội đồng. Đức vua cau mày tỏ vẻ không hài lòng. Khi nàng hầu gái và pháp sư đến trước mặt vua và hoàng hậu thì người pháp sư liền cúi đầu cung kính nói.

- Thừa bệ hạ, các vị thủ lĩnh đều đã trấn thủ bên trong trận địa thử thách, bọn thuộc hạ không có cách nào liên lạc. Bên ngoài trận địa đã bị các thủ lĩnh dùng pháp thuật phong tỏa, với pháp thuật của bọn thuộc hạ không thể tiến vào. Các thủ lĩnh có dặn, phải chờ đến khi đấu trường kết thúc...

Đức vua Athras chợt cảm thấy một trận đau đầu, ngài liền phẩy tay ra hiệu cho vị pháp sư trẻ và nàng hầu gái lui ra, lúc hai người nọ đang lui nửa chừng thì ngài liền nói.

- Chờ đã, mau thỉnh Đại tướng quân. Lúc này chỉ có ngài ta mới giúp được.

Hoàng hậu nghe vậy liền bừng tỉnh, lo lắng nói.

- Chuyện Helena ham chơi, nếu làm phiền Ma Kết đại tướng quân e là không tiện.

Athras thở dài.

- Ta biết Đại tướng quân vốn dĩ được thần linh giao phó, trọng trách của ngài là an nguy của Cyrion chứ không phải chuyện gia đình ta. Nhưng lần này nếu như ta đích thân nhờ vả, có lẽ ngài ta cũng nể mặt mà giúp đỡ. Haiz, tất cả cũng tại nàng không biết dạy con.

Hoàng hậu bị khiển trách cũng phiền não không nói nữa. Vị pháp sư trẻ nhận lệnh của quốc vương đã nhanh chóng đi tìm Ma Kết, cuối cùng cũng quay lại một mình không thấy tướng quân đi cùng.

- Có chuyện gì ? Tại sao cả tướng quân cũng không đến ?

Vị pháp sư trẻ vẻ mặt khó xử nói.

- Tướng quân nghe nói công chúa đã lên vào đấu trường không hề kinh ngạc, ngược lại ngài còn dặn thuộc hạ chuyển lời đến đức vua và hoàng hậu là: trong đấu trường có Sur Tử và Cratos, công chúa nhất định sẽ không sao.

Athras nhìn vợ mình với vẻ bất lực.

- Tướng quân trí tuệ thần thông, nếu ngài đã nói vậy, có lẽ chúng ta cũng không còn cách gì khác.

Hoàng hậu vì lo lắng cho con mà hai mắt đỏ hoe, cuối cùng cũng tạm nguôi ngoai mà cùng chồng trở về biệt viện.

Cùng lúc đó, bên trong khu vực thử thách thứ nhất của đấu trường, cả bọn Sur Tử mấy người vô cùng kinh ngạc khi thấy công chúa cao quý của Cyrion lại xuất hiện tại nơi hiểm nguy muôn trùng như thế này. Sur Tử từ nhỏ đã có cảm tình với Helena nên chàng cũng là người lo lắng nhất.

- Công chúa, tại sao nàng lại có mặt ở đây ?

Helena mỉm cười tinh nghịch.

- Ta suốt ngày ở trong điện hoàng gia thiết là chán quá, trước đây ta cũng từng học đánh kiếm. Ta muốn gia nhập tổ đội của ngươi.

- Nhưng mà... - Sư Tử định nói nhưng liền bị công chúa ngắt lời.

- Chẳng phải một đội tối đa năm người sao ? Các người đếm đi đếm lại cũng chỉ có bốn, thế thì ta điền vào cho đủ.

- Không thể được, nơi này quá nguy hiểm, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì đức vua sẽ trách tội. - Sư Tử tiếp tục thuyết phục Helena.

- Ai cản ngươi đứng ra nhận tội. Tham gia đấu trường là quyết định của ta mà.

Mặc kệ sự bướng bỉnh của công chúa, Sư Tử suy nghĩ một lúc rồi hướng mặt ra phía xa mà nói lớn.

- Thịnh đệ thất thủ lĩnh chương quản khu vực thử thách thứ nhất ra mặt. Thuộc hạ là hộ vệ hoàng gia, hiện tại công chúa Helena bị lạc vào đấu trường, mong thủ lĩnh giúp đưa nàng ra ngoài.

Âm thanh của Sur Tử vang vọng vào những cột đá khổng lồ rồi trôi tuột mất. Một lúc lâu sau đó, đột nhiên có tiếng hồi đáp.

- Ta chính là đệ thất thủ lĩnh. Việc công chúa Helena tiến nhập đấu trường ta đã biết, nhưng để ra khỏi đấu trường, nàng phải đi tiếp, không được quay trở lại. Thử thách đối với công chúa cũng tương đồng với bất kỳ đấu sĩ nào khác. - Giọng nói của thủ lĩnh không cao không thấp, cực kỳ bình tĩnh.

- Tại sao lại như vậy được ? - Sur Tử tức giận nói.

Không có tiếng trả lời, dường như vị thủ lĩnh kia hoàn toàn bàng quan trước sự có mặt của công chúa trong đấu trường.

- Chẳng lẽ đầu óc của ông ta có vấn đề ? - Sur Tử

lầm bầm nói.

Bảo Bình ở bên cạnh không nhin được đành xen vào.

- Thôi chúng ta đi tiếp nào, những người khác có lẽ đã giành hết chỗ trên sàn đá rồi. Mất cả nửa ngày mà đội của mình vẫn còn ở gần cổng.

Cự Giải và Cratos nghe vậy cũng không phản đối mà gật đầu. Helena thì hí ha hí hửng chạy đến bên cạnh Cự Giải.

- Hai chị em mình cùng nhau chiến đấu nhé.

Cự Giải không kìm được mà mỉm cười trước tính ham chơi của cũng chúa.

- Helena nàng yên tâm, có tôi và Cratos ở đây, chắc chắn sẽ bảo vệ cho nàng. - Sư Tử cũng xen vào.

- Xí ! Ta có lưỡi gươm này, xem ai dám đối đầu với ta. - Helena tuốt thanh gươm báu đeo trên lưng ra.

Vừa nhìn qua cũng biết đó là một vũ khí quý giá của

hoàng gia, có lẽ đã bị công chúa cuồn mắt. Công chúa ra vẻ tự hào đưa thanh gươm lên trước mặt soi một lượt. Bỗng dừng trong không khí vọng đến một tiếng "vút" chỉ thấy Cratos nhanh như cắt xuất hiện trước mặt Helena, thanh gươm trên lưng chàng cũng đã cầm trên tay, bằng một động tác vô cùng dũng mãnh đã chặt đứt lìa một mũi tên sắp sửa cắm phập vào người công chúa. Cùng lúc đó có tiếng Bảo Bình khẩn trương.

- Có kẻ tấn công !

Helena vừa thoát chết trong gan tấc, tay chân bủn rủn, nhất thời không thể động đậy liền bị Sư Tử kéo mạnh về phía sau.

- Là thợ săn ! - Sư Tử hét. - Cần thận, bọn chúng là những thiện xạ bậc nhất trong vương quốc.

- Các người cứ chiến đấu với chúng, có ta cản tên cho công chúa, nàng ta sẽ không sao. - Cự Giải bấy giờ mới lên tiếng.

Bảo Bình và Sư Tử quay lại nhìn nàng một lúc rồi gật

đầu, cả hai pháp sư cùng Cratos tiến lên phía trước để đối kháng với kẻ địch. Cách nhóm người Sư Tử không xa, một đội đấu sĩ bắt đầu lộ diện. Đứng đầu chính là một thợ săn cầm trên tay chiếc cung bằng bạc óng ánh như mặt trăng, đi sau hắn còn có một thợ săn khác sử dụng nỏ, hai kiếm sĩ và một nữ pháp sư. Quả nhiên là một chiến đội hoàn hảo. Xạ thủ tấn công tầm xa, kiếm sĩ cận chiến còn pháp sư thì gia tăng năng lực chiến đấu. Bảo Bình lạnh lùng dùng ánh mắt dò xét đối phương, đoạn không nói không rằng, một tay chàng đưa lên phía trước, lập tức một quả cầu ánh sáng hội tụ trên tay, viên pha lê màu xanh biếc xuất hiện, chậm chậm xoay. Gió cũng bắt đầu nổi lên chung quanh khu vực chiến đấu của hai đội khiến mái tóc vàng ló ra khỏi mũ choàng của Kẻ điều khiển mộng bay phấp phới. Bên cạnh đó, Sư Tử cũng rút thanh gươm trên lưng, môi niệm thần chú, thanh gươm đỏ rực lên tỏa sức nóng mãnh liệt ra xung quanh. Tên thợ săn nhìn thấy cảnh tượng đó, không khỏi nheo mắt.

- Một chiến đội có đến hai pháp sư cùng công kích, không thể coi thường. - Hắn cảm thán.

- Bảo Bình, người có thể lôi chúng vào giấc mơ không ? - Sư Tử hỏi, chàng đã từng nghe Đại tướng quân nói qua về khả năng của pháp sư điều khiển mộng, nếu trong thực chiến có thể tùy lúc đưa người khác vào giấc mơ thì quả nhiên là vô địch.

Bảo Bình suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Không thể được, ở đây có Cratos và công chúa Helena không phải là pháp sư, sức đề kháng của họ với Cõi Mộng rất kém, nếu ta cố tình bao phủ giấc mơ lên khu vực này thì linh hồn của họ rất có nguy cơ bị Cõi Mộng dẫn dụ, trở thành Dã Nhân. Chỉ có thể đánh theo cách thông thường thôi.

Sư Tử thầm kêu khổ trong lòng, thì ra loại ma thuật nào cũng có giới hạn của nó, thuật điều khiển mộng quả nhiên rất hùng mạnh, nhưng cách thức thi đấu tổ đội này khiến cho Bảo Bình kia không tài nào thi triển hết quyền năng. Đang tính toán xem chiến thuật như thế nào thì Bảo Bình đã tiến lên trước một bước nói to.

- Bọn du đang kia, ra tay đi, xem ta trị các người như

thế nào !

- Hừ ! Quá ngang tàng. - Tên cung thủ đáp lời, đoạn hắt rút trên lưng ra một mũi tên, đặt lên cánh cung.

Dây cung vừa giương căng, đột nhiên cả mũi tên bùng cháy.

- Đó là loại tên đặc biệt sử dụng lưu huỳnh để tạo hỏa khí, người phải cẩn thận, bằng không cả người sẽ cháy như đuốc. - Cratos đã từng được biết qua loại vũ khí này của thợ săn lúc còn trong đội cảnh vệ quân.

Nghe mấy lời trên, Bảo Bình chỉ khẽ nhếch mép, dường như không thêm quan tâm. Chàng giờ viên pha lên ra phía trước, tay còn lại đưa lên miệng đọc một câu chú:

- Flamoez Wolunahinz.

Thần chú vừa đọc xong, viên pha lê từ màu xanh biêng biếc như đại dương đột ngột chuyển sang màu vàng chói lóa. Tại trung tâm viên đá ma thuật, một ngọn lửa bùng lên dữ dội rồi phóng vọt ra ngoài, hơi lửa hừng

hực thiêu đốt không gian. Ngọn lửa do Bảo Bình gọi ra cuộn tròn như xoáy lốc rồi nhanh chóng tụ thành hình hài một con sói lửa khổng lồ. Con sói hiên ngang chắn thân hình đồ sộ ngùn ngụt cháy của nó trước mặt Bảo Bình, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía đối phương. Tên cung thủ nheo mắt thả dây cung, mũi tên lưu huỳnh ma sát với không khí tạo nên một vệt sáng như sao băng lao vút về phía Bảo Bình. Con sói lửa nhanh như chớp há cái mồm đỏ rực đón lấy mũi tên lửa, mũi tên phóng thẳng vào họng con sói rồi mất hút. Tên cung thủ gương mặt đắc ý một lúc, rồi dần chuyển sang kinh ngạc. Con sói lửa chẳng những không hề tỏ ra bị thương, ngược lại còn ung dung khắc ra một ngum tro, chỉ thấy trong đám tro tàn đó còn lại đầu mũi tên bằng thép đã bị nung chảy một nửa. Lúc bấy giờ nữ pháp sư đội thợ săn dường như đã tỏ tường vấn đề, ả bèn nói với tên cung thủ.

- Con sói đó không phải được tạo ra bởi ma thuật. Nó chính là một linh thú đến từ Cõi Mộng. Gã pháp sư kia chắc chắn có khả năng du hành trong Cõi Mộng để thu phục linh thú, hẳn nhất định không tầm thường.

- Hừ, không ngờ chỉ mới khu vực đầu tiên đã gặp

phải đội khó ăn như vậy. - Tên thợ săn dùng nỗ hãn học nói.

- Katrine, người là pháp sư, người nói xem phải xử lý con quái vật đó thế nào ? - Một trong những kiếm sĩ đối phương nói.

Nữ pháp sư với tên gọi Katrine cau mày suy nghĩ một lúc, cuối cùng ả cũng nở một nụ cười nham hiểm.

- Baldun, người cùng với Folki cứ giương cung và nỗ bắn tên vào bọn chúng đi. Con sói đó có thể đỡ được một mũi tên, nhưng làm sao đỡ được hàng ngàn mũi tên. Ta sẽ cho chúng thấy ma thuật nhân bản là như thế nào.

- Vừa dứt lời, ả pháp sư giơ một ngón tay chỉ lên trời, lập tức dưới chân bọn chúng xuất hiện một vòng sáng ma thuật màu tím. - Bắn đi !

Hai tên xạ thủ nghe Katrine ra lệnh liền không chần chừ giương cung và nỗ phóng ra hai mũi tên về phía đội Sư Tử. ả pháp sư khẽ nhếch miệng cười rồi chỉ ngón tay về phía hai mũi tên đang lao đi.

- Inza tu kualuanz..

Câu chú vừa dứt, hai mũi tên đột ngột phát ra ánh sáng tím rồi trong vòng chưa đầy nửa khắc, chúng tách ra thành vô số mũi tên giống hệt nhau, tỏa ra bốn phương tám hướng. Bảo Bình và Sư Tử trợn mắt nhìn một màn mưa tên thép rào rạt lao tới với tốc độ kinh người. Bảo Bình ra lệnh cho con sói lửa cản tên, bên cạnh chàng, Sư Tử và Cratos cũng dùng gươm ra sức chặn những mũi tên lại. Nhưng những mũi tên dưới tác dụng của ma thuật dường như có ý thức riêng, chúng phân tán đi khắp các hướng, né tránh những đòn tấn công của sói lửa và hai kiếm sĩ, những mũi tên bị đánh trúng thì lập tức hồi sinh hay tự nhân bản thành nhiều mũi tên khác. Cuối cùng chỉ trong một thời gian ngắn, ba đấu sĩ của đội Sư Tử đã bị vây trong một đám mây dày đặc mũi tên, đám mây càng lúc càng nở rộng và hung bạo tấn công người bên trong. Ở đằng sau, Cự Giải triệu hồi một tấm khiên chắn trước mặt mình và công chúa Helena, miễn cưỡng chống đỡ một vài mũi tên lạc đạn phóng tới. Năm kẻ đấu sĩ đối phương đặc ý nhìn kẻ địch khôn đồn, tin chắc kỳ này đã thắng nhanh rút gọn.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đại Thánh Đường Braden chìm trong cảnh náo loạn, hàng ngàn cư dân từ khắp nơi trong thành trì đổ xô đến đây để lánh nạn, ánh mắt của họ tất cả đều ánh lên nỗi hoảng sợ.

Tòa thánh điện này được xây dựng từ cách đây hơn hai ngàn năm, người ta cho rằng những tường vách của nó được kiến tạo bởi lực sắc khoáng thạch mà những kẻ khai hoang từ thuở lập quốc lặn lội mang về từ bên dưới chân đỉnh Eura linh thiêng, bất kể thế lực Bóng tối nào cũng không có khả năng xâm phạm. Tuy rằng điều đó chỉ là đồn đại, nhưng hết thảy người dân Braden đều liều mình chen chân vào lãnh địa của Thánh Đường với hy vọng được bảo vệ khỏi quân đoàn quái vật. Vào giây phút cận kề với sự diệt vong, con người luôn tìm cách

núi kéo những tia hy vọng cuối cùng dù thực hư ra sao vẫn chưa có gì để minh chứng. Isabella là con gái của thành chủ Acmen nên từ sớm đã được cảnh vệ quân hộ tống vào bên trong. Xơ Tồi Cao đứng trên một cái đài cao trước bức tượng của Đấng Sáng Tạo, vẻ mặt kinh hãi nhìn dòng người hỗn loạn bên dưới.

- Tội lỗi ! Sự mục rữa của loài người cuối cùng đã đến lúc phải trả giá. - Xơ Tồi Cao dường như không đứng vững được nữa, hai nữ tu sĩ vội chạy đến dìu lấy tay bà. - Đấng Sáng Tạo xin Ngài hãy rủ lòng thương xót...

Isabella cố gắng nhào người khỏi lan can đảo mắt tìm kiếm trong vô số con người bên dưới ấy một bóng dáng quen thuộc, nhưng tìm mãi mắt cũng không thấy chàng.

- Kim Ngưu, rốt cục chàng ở đâu ?

Chỉ thấy tiếng người la ó, tiếng binh khí xúng xểng rút ra khỏi vỏ, lực lượng vệ binh của Giáo hội cuối cùng phải dùng đến vũ lực ngăn chặn những cư dân Braden

điên cuồng tràn ngập vào thánh đường. Isabella bàng hoàng trước cảnh tượng đó, đôi chân nàng dường như không còn di chuyển được nữa.

- Tiểu thơ, hãy mau vào trong, bọn họ sắp tràn lên đây rồi, nhanh lên, các tu sĩ đã chuẩn bị cho chúng ta một biệt thất. - Cô hầu gái Nancy lo lắng kéo tay nàng.

- Không được, Kim Ngưu vẫn còn ở ngoài kia. - Isabella nói như người mất hồn.

- Đến nước này rồi nàng còn có hơi sức lo cho tên nông dân đó hay sao ? - Nancy mất kiên nhẫn, cô ta bắt đầu cảm thấy lo sợ cho chính bản thân mình.

Đột nhiên lúc đó, một tiếng nổ như sấm rền vang vọng, hết thảy con người có mặt tại đó đều cảm thấy một trận rung chuyển, những cột đá cao chục thước của tòa thánh điện vụn mình rã rắc, đất đá từ trần điện mịt mù rơi xuống. Vô số con người vốn đã náo loạn, nay lại càng hoang mang sợ hãi, vắng vắng có tiếng người run rẩy cầu nguyện. Không ai biết tiếng nổ đó phát ra từ đâu, nhưng có một điều chắc chắn rằng đó chính là một điềm

chẳng lành. Ất phải là một thứ gì đó cực kỳ to lớn và hùng mạnh mới có thể gây ra được âm thanh dữ dội đến như vậy. Đột nhiên, một cảnh vệ quân hoàng gia học tốc phóng từ ngoài điện vào rồi nhanh chóng hướng về phía Xơ tối cao trên đài thiêng, vẻ mặt nhợt nhạt như xác chết, mất một lúc lấp bắp anh ta mới nói được thành câu.

- Lũ quái vật...đã phá được cổng thành !

Chỉ thấy Xơ tối cao lão đảo một cái, không còn sức lực mà khuỵu hẳn xuống. Những người dân bên ngoài điện cũng đã nghe thấy hết, như một trận bão điên cuồng, họ tràn vào bên trong điện, đè bẹp cả những lính cảnh vệ chắn đường. Những ai xấu số vấp ngã liền bị người phía sau giẫm đạp không thương tiếc. Nancy vừa thấy tình hình nguy cấp liền không nói không rằng nắm lấy tay bá tước tiểu thơ mà lôi mạnh về phía biệt thất mà các tu sĩ đã mở sẵn. Isabella bây giờ vì sợ hãi quá độ mà không thể động đậy đành phó mặc cho ả hầu lôi đi.

Lúc bây giờ tại tháp chỉ huy, Kim Nguu và cảnh vệ trưởng Henry đang bị bao vây bởi một rừng cánh tay xương xẩu vươn ra từ mặt đất, những cánh tay quờ quạng mò mẫm trên sàn đá rồi bắt đầu bám chặt để cho thân mình trôi lên. Cho đến khi Kim Nguu và Henry kịp nhận ra thì trước mặt họ đã là một toán quân lính hồn ma gồm có sáu tên tuy chiến giáp và vũ khí vẫn còn nguyên vẹn nhưng da thịt thì đã hoàn toàn mục rữa chỉ còn tro bộ xương, rõ ràng là thứ được hồi sinh bởi ma thuật của quỷ dữ. Con quỷ trong lột bá tước Acmen nở nụ cười quái dị rồi bằng cái giọng điệu khản đặc ma quái, hấn ra lệnh.

- Các con của ta, hãy tiêu diệt chúng.

Vừa dứt lời, đội quân xương xẩu lập tức vung gươm lên trước mặt đều tăm tắp. Kim Nguu và Henry vội vàng lùi về phía sau, tuy nhiên sàn chỉ huy của tháp canh chỉ là một khu vực chật hẹp, sau khi lùi vài bước thì cả hai đã tiến sát mép cầu thang. Henry vừa đặt một chân xuống nấc thang đầu tiên thì bất chợt nghe thấy âm thanh man dại của bọn Dã Nhân ở bên dưới. Không cần nói cũng có thể đoán được công thành đã thất thủ. Hai

người bọn họ lúc bấy giờ dường như đã rơi vào một cái bẫy chết người. Kim Ngưu khẽ quay đầu lại cũng đã nắm được tình hình, bèn nhìn về phía cảnh vệ trưởng Henry mà nói.

- Những chiến binh đó được ma thuật hắc ám triệu hồi, chúng không thể bị đả thương bằng binh khí bình thường.

Cảnh vệ trưởng chau mày nói.

- Ý cậu là nếu giao chiến với chúng, chúng ta chắc chắn sẽ thua.

- Phải. - Kim Ngưu quả quyết gật đầu.

- Thế còn ma thuật của cậu ?

- Hiểu biết về cổ thuật thần bí của tôi quá hạn chế, may ra chỉ có các pháp sư Hội đồng mới có kiến thức để giải trừ loại ma thuật triệu hồi này.

- Thôi bỏ đi, trước hết cậu hãy chặn bọn xương xẩu đó lại để tôi bắn tín hiệu khói báo cho thủ lĩnh Hội đồng

biết tiền tuyến đã thủng.

Kim Nguru chân chừ một lúc rồi lặng lẽ gật đầu. Chàng pháp sư tiến lên một bước chắn trước mặt cảnh vệ trưởng, ánh mắt kiên cường nhìn vào đám chiến binh thân ma đang lăm le tiến đến. Dục Vọng nhìn chàng với ánh mắt đỏ lè đầy thách thức, nó nhe hàm răng đầy nham thạch ra cười ngạo mạn. Trong lúc đó, cảnh vệ trưởng Henry lôi ra một ống pháo sáng rồi hướng ra ngoài tháp canh chiêm ngòi.

"Bụp" - Một tiếng nổ vang lên trên không, vô số cảnh vệ quân và pháp sư ở phòng tuyến phía sau liền nhận thấy một luồng khói đỏ cùng đầu pháo sáng lòe như sao băng vụt ra từ phía cổng thành.

Thủ lĩnh Hội đồng chỉ huy chính tại phòng tuyến dăm dăm nhìn vào vệt khói sáng, nét mặt vốn đã khó coi nay lại càng trở nên căng thẳng.

- Thủ thành thất bại rồi ! - Ngài ta lặng lẽ nói.

Lúc này tại khu vực tháp canh, cảnh vệ quân bên

dưới chân tường thành đã hoàn toàn bị đẩy lui về phía sau, Dĩ Nhân, Cự Nhân và ba pháp sư bóng tối lừng lững tiến vào khu Chợ Tối. Ba tên ma đầu ma thuật hùng mạnh, chỉ với một cái phát tay cũng đủ đánh văng hàng chục cảnh vệ quân. Đạo quân quái vật khí thế như bão không gì ngăn nổi. Bên trên tháp canh, Kim Ngưu đối mặt với sáu tên thầy ma, chàng dùng ánh mắt ma thuật gọi ra một loạt dây leo, chúng uốn lượn như những con mãng xà, nhanh như cắt trèo lên đỉnh tháp, vươn vào bên trong và siết chặt lấy tứ chi của bọn xương xẩu. Henry nhân lúc chúng bất động bèn xông đến vung gương chém bay đầu một tên ở gần nhất. Nhưng cái đầu lâu vừa bị chặt rụng bỗng như mọc cánh, bay vụt trở lại tự hàn gắn với thân mình không một chút khó khăn. Dù đã được Kim Ngưu cảnh báo từ trước nhưng cảnh tượng ấy vẫn khiến cảnh vệ trường toát mồ hôi hột. Tên ác quỷ ở phía sau bật cười khanh khách. Kim Ngưu ở bên tức giận hét lên một tiếng, mắt chàng sáng lòà, hai tay vung ra hai bên một cách mạnh mẽ, lập tức, những sợi dây leo nhanh chóng siết chặt rồi kéo mạnh về tứ phía. Đám binh sĩ thầy ma trong phút chốc bị xé xác thành từng mảnh.

- Hahaha, sức mạnh phạm tục làm sao có thể giết được những binh sĩ đến từ cõi chết. - Dục Vọng lên tiếng.

Những bộ phận rời rạc của đám mây ma nằm lẫn lóc khắp nơi bắt đầu chuyển động, chúng run rẩy một lúc rồi bắt đầu tái hợp trên không trung.

Kim Ngu quay sang cảnh vệ trưởng Henry mà nói.

- Cảnh vệ trưởng, ngài hãy mau bám lấy tay tôi, chúng ta phải rời khỏi tháp nhân lúc chúng chưa hồi phục.

Vừa nói, chàng vừa vươn tay về một cây cột của tháp canh, một ngọn dây leo chắc chắn phóng ra giữ lấy tay chàng và neo vào cột. Henry không đợi giải thích gì thêm, lập tức phóng đến bám chặt vào cánh tay còn lại của Kim Ngu. Ngọn dây leo dũng mãnh kéo vụt hai người ra khỏi tháp canh. Kim Ngu cùng Henry đu mấy vòng quanh tháp rồi chuyển sang một ngọn leo khác để hạ cánh trên một nóc nhà gần đó thuộc khu Chợ Tối.

Hai người chưa kịp định thần thì nghe một tiếng cười độc địa vang lên từ bên trên, đưa mắt nhìn lên thì thấy bá tước Acmen bị quỷ nhập kia đã bay khỏi tháp từ lúc nào, cả người lơ lửng trên không, là là bay xuống. Lúc này, gương mặt của bá tước đã bị nham thạch ăn thủng lỗ chỗ, không còn hình dạng của con người nữa.

- Cái thân xác này già nua quá, không thể dùng được lâu. Chỉ bằng một trong hai người các ngươi cho ta mượn xác xài tạm có được hay không. - Hắn chìa đôi bàn tay máu me bốc khói ngùn ngụt về phía Kim Ngưu và Henry.

- Chạy mau, hướng về phòng tuyến. - Cảnh vệ trưởng Henry ra lệnh.

Chàng và Kim Ngưu lập tức cầm đầu hướng về phía đoàn pháp sư Hội đồng đang trấn giữ mà lao tới. Do chạy trên nóc nhà nên cả hai phải không ngừng tung người phóng từ nhà này sang nhà khác. Kim Ngưu nhờ có ma thuật và đám dây leo hỗ trợ nên không gặp mấy khó khăn, tuy nhiên Henry thì chạy được một đoạn đã hụt chân suýt rơi xuống dòng sông Dĩ Nhân tràn ngập

bên dưới, cũng may Kim Ngu đã kịp thời gọi ra một sợi leo quần lấy anh ta mà lôi lên. Dục Vọng nhìn thấy hai kẻ trước mặt tháo chạy cũng không buồn đuổi theo, hấn nở nụ cười nham hiểm rồi dang tay gọi ra hàng loạt hòn nham thạch nóng bỏng lơ lửng trên không trung. Mấy hòn lửa đỏ quay cuồng quanh người hấn rồi nhất loạt lao về phía trước đuổi theo bóng hai cảnh vệ quân đang hí hục chạy trên nóc nhà. Mấy hòn nham thạch bắn phá con đường rút chạy của Kim Ngu và Henry như những cỗ đại bác. Kim Ngu và cảnh vệ trưởng phải liên tục thay đổi vị trí của mình, không dám giữ mãi hướng chạy thẳng. Mỗi khi họ vừa rời chân khỏi một nóc nhà thì y như rằng căn nhà đó bị nham thạch thổi tung. Tuy nhiên những viên đạn nham thạch không phải là thứ duy nhất đe dọa họ, sau khi chạy được một lúc thì Kim Ngu và Henry nhận ra, đám binh sĩ xương xẩu cũng đã xuất hiện trên nóc nhà từ bao giờ và đuổi theo họ không biết mệt mỏi.

Kim Ngu cắn răng nhảy vọt qua một mái nhà đã bị phá thủng, chàng lợi dụng sự hỗ trợ của dây leo đu mình về phía trước một đoạn khá xa. Vừa lúc đó thì chàng

cũng nghe thấy tiếng binh khí va chạm ở sát bên tai. Thì ra Henry đã bị một tên xương xẩu bắt kịp, cảnh vệ trưởng vừa tuốt gươm cản một đòn tấn công của hắn. Thuật dùng gươm của cảnh vệ trưởng không hề thua kém bất kỳ kiếm sĩ hoàng gia nào, tuy nhiên trong tình cảnh chênh vênh trên nóc của một tòa nhà thì việc sử dụng gươm để chiến đấu quả nhiên bị hạn chế rất nhiều. Tên xương xẩu vốn dĩ không hề e ngại bị rơi xuống bên dưới, hắn liên tiếp xộc tới vùng gươm mà chém. Henry trong một lúc vừa phải đối phó với những đường gươm hung hiểm vừa thận trọng vị trí đặt chân để không phải rơi xuống dòng Dã Nhân bên dưới. Kim Ngu cũng đã dừng chân, dùng dây leo quất vài tên xương xẩu phía sau khỏi nóc nhà.

Bỗng nhiên, một âm thanh chói tai vang lên. "Oành", một viên đạn nham thạch đánh trúng nóc nhà nơi Henry đang đứng, cảnh vệ trưởng bị thổi văng ra sau. Kim Ngu kinh hãi gọi ra một sợi leo phóng về phía đó, tuy nhiên tốc độ rơi của cảnh vệ trưởng quá nhanh, sự hỗ trợ của Kim Ngu không tài nào đuổi kịp. Một toán Dã Nhân ở bên dưới đã giương vũ khí chờ sẵn, chẳng mấy

chỗ cơ thể của Henry sẽ xuyên qua mấy ngọn giáo thép kia. Kim Nguu không dám mở mắt nhìn cảnh tượng đó. Đột nhiên, một luồng lực lượng mạnh mẽ từ phía sau thổi tới cuốn phăng lũ Dã Nhân ra xa, thân hình Henry đang rơi xuống bất động giữa không trung. Kim Nguu kinh ngạc nhìn về phía đó thì thấy hàng loạt bóng áo chùng xuất hiện. Ánh mắt chàng lóe lên một tia vui mừng. Các pháp sư Hội đồng đã bắt đầu lâm trận. Dẫn đầu đoàn pháp sư chính là thủ lĩnh Ion, ngài cũng chính là người lãnh đạo duy nhất của Hội đồng pháp sư Braden. Thủ lĩnh một tay chĩa quyền trượng về phía trước, một tay thao túng ma thuật giữ chặt cảnh vệ trưởng trên không rồi từ từ hạ xuống. Henry chạm đất an toàn.

Hai pháp sư Hội đồng từ trong hàng ngũ bước ra, chỉ trượng về phía đám binh sĩ xương xẩu trên nóc nhà, niệm một câu chú rồi phóng ra mấy luồng sáng xanh. Pháp thuật va chạm với kẻ địch lập tức thổi chúng thành khói bụi. Kim Nguu không chần chừ đu dây leo xuống chỗ các pháp sư. Thủ lĩnh Ion nhìn chàng với ánh mắt lo lắng, không cần nói có lẽ ngài đã biết tình hình ở tiền

tuyển như thế nào. Nhờ sự hỗ trợ của các pháp sư, cảnh vệ quân đã tạo được thế cân bằng với bọn Dã Nhân. Các pháp sư thi triển ma thuật gia tăng tốc độ phục hồi thương tổn trên cơ thể của binh sĩ, khiến cho con người có thể ngang nhiên đối đầu với lũ quái vật.

- Thủ lĩnh ! Bọn pháp sư Bóng tối đang tiến vào. -
Một cảnh vệ quân chạy đến báo cáo tình hình cho Ion.

Thủ lĩnh suy nghĩ một lúc rồi nhìn về phía Henry mà hỏi.

- Cảnh vệ trưởng, bá tước đâu rồi ? Ngài có an toàn không ?

Cảnh vệ trưởng Henry vẻ mặt đau khổ không nhìn về phía Kim Ngưu. Như hiểu ý, Kim Ngưu vội bước đến trước mặt thủ lĩnh hội đồng cung kính lên tiếng.

- Vừa rồi trên tháp chỉ huy, một tên ác quỷ mang tên Dục Vọng đã mê hoặc bá tước. Khi tôi và ngài cảnh vệ trưởng lên đến nơi thì bá tước đã hoàn toàn bị thao túng. Con quỷ đã phái đám binh sĩ thây ma đó đuổi giết chúng

tôi. - Vừa nói, Kim Nguru vừa quay đầu nhìn về phía nơi chàng vừa bị truy sát, nhưng con quỷ đã biến mất không một dấu vết.

- Dục Vọng ? Hẳn ta là một linh hồn đã ẩn náu bên ngoài lục địa từ thời thượng cổ. Tại sao lại xuất hiện ở Braden vào lúc này. Chẳng lẽ thần linh đã bỏ rơi chúng ta rồi hay sao ? - Thủ lĩnh thất thần nói.

Kim Nguru nghe mấy lời đó cũng cảm thấy lạnh gáy.

- Ý ngài là...

Thủ lĩnh dường như không để ý tới câu hỏi của chàng, ngài ra lệnh cho các pháp sư Hội đồng bố trí đội hình. Kim Nguru phóng mắt nhìn ra xung quanh. Số lượng pháp sư có mặt vốn dĩ không quá bốn mươi người. Mặc dù người nào cũng là những bậc thầy về ma thuật, nhưng liệu họ có đánh bại được ba tên pháp sư quái vật kia hay không ? Sau khi các pháp sư đã ổn định vị trí, thủ lĩnh quay nhìn cảnh vệ trưởng Henry và Kim Nguru, nghiêm giọng nói lớn.

- Cảnh vệ binh Henry và cảnh vệ binh Kim Nguu !

- Thủ lĩnh ! - Henry và Kim Nguu lập tức đặt tay lên ngực cung kính chờ lệnh.

- Hai người mau chóng đến thánh điện Braden, hộ tống Xơ tối cao và Bá tước tiểu thơ đi ra khỏi thành ngay lập tức. Hiện nay cửa ngõ phía Tây hướng về Myren đã bị vây chặt, các người mau nhắm hướng Đông mà tiến nhập lãnh thổ Cyrion, khi đến đó hãy tìm cho được Ma Kết đại tướng quân.

- Ma Kết đại tướng quân ? - Henry lặp lại cái danh xưng đó.

- Đừng hỏi nhiều, mau đi đi. - Thủ lĩnh hối thúc.

Cảnh vệ trưởng và Kim Nguu cũng không tiện nói thêm, cả hai nhìn nhau rồi cúi mình hành lễ với thủ lĩnh trước khi nhắm hướng trung tâm Braden mà lao đi.

*

Bên trong khu rừng âm u nhất vùng núi Eura, Song

Tử và nữ phù thủy rừng sâu Dominic đang trên đường tiến nhập lãnh thổ của Zarnut, tòa thành chỉ tồn tại trong kí ức của thời cổ đại. Dominic vừa đi vừa giảng giải cho Song Tử.

- Zarnut thực chất đã bị hủy diệt hàng chục vạn năm về trước khi mà Vết Ố bị giải thoát. Cho nên chúng ta không thể tìm thấy nó bằng bất kỳ phương pháp phổ thông nào.

- Ý nàng là ngay cả một đồng tàn dư cũng không thể tìm được ? - Song Tử thắc mắc.

- Có thể nói như vậy. Để bước vào lãnh địa của một vùng đất chỉ tồn tại trong quá khứ ta buộc phải đi vào quá khứ. - Dominic nói, đoạn nàng quan sát biểu hiện của Song Tử, chàng pháp sư có vẻ không mấy hiểu được mấy lời vừa rồi. - Chàng đừng lo, cứ đi theo ta. Còn một lúc nữa chúng ta sẽ đến một hang động, bên trong đó còn tồn lưu một di chỉ cổ đại, đó chính là tế đàn của người dân Zarnut ngày xưa. Cũng chính là nơi chúng ta có thể thi triển pháp thuật dịch chuyển vượt qua không thời gian để đến Zarnut.

Quả nhiên đi thêm chừng một canh giờ, họ đã đến trước một cái động nhỏ, bên trên cửa động, đám rêu đại bị băng tuyết mùa đông bao phủ tạo thành những mảng xanh óng ánh. Hai người cẩn thận bước vào bên trong, Dominic niệm một câu thần chú, lập tức bên trong hang động bắt đầu phát sáng. Song Tử bấy giờ mới hiểu ra, cái động này luôn được phù thủy rừng sâu viếng thăm và chăm sóc cẩn thận. Là một di tích cổ xưa, nhưng bên trong lại không hề ám bụi hay bị những sinh vật ưa tối chọn làm điểm cư trú. Tế đàn của người Zarnut chính là một cái bàn đá rất lớn, bên trên là những khe sâu được khắc uốn lượn thành những ký tự khác nhau.

- Người Zarnut tôn thờ Đấng Sáng Tạo và hết thảy những đứa con của Ngài, trên mặt tế đàn này có rất nhiều những khe máng nối thông. Trong quá khứ đã có không biết bao nhiêu máu người được dẫn qua đây. Họ cho rằng máu người sẽ kết nối linh hồn của nhân loại với thế giới linh thiêng của Đấng Sáng Tạo. Hội đồng pháp sư Zarnut thường chọn những tù binh là các pháp sư tự do để hiến tế, dòng máu ma thuật của pháp sư chính là thứ chất dẫn quyền năng nhất cho vô số nghi lễ và cô

pháp kỳ bí.

Song Tử nghe những điều đó không kiềm được một tiếng thở dốc.

- Thật độc ác. Tòa thành này bị diệt vong có lẽ cũng là sự trừng phạt mà Đấng Sáng Tạo giáng xuống đầu họ.

Dominic nhìn chàng một lúc rồi nói tiếp.

- Để có thể vượt qua thời gian và không gian, chúng ta cần phải có thứ này. - Nói đoạn, nàng lấy từ trong tay áo ra một sợi lông vũ trắng muốt tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

- Một sợi lông của phi cầm ? - Song Tử ngạc nhiên.

- Không ! Sợi lông vũ này thuộc về một thứ vô cùng linh thiêng và quyền năng vượt ngoài sự tưởng tượng của chúng ta. - Dominic mỉm cười nói.

- Là thứ gì ? - Song Tử tròn mắt kinh ngạc.

- Chính là Thiên Thần. - Nữ phù thủy nói chậm từng

tiếng, nàng phe phẩy chiếc lông vũ trước ánh mắt ngưỡng mộ của Song Tử.

- Thiên Thần ư ? Chẳng phải sinh vật đó chỉ có trong truyền thuyết thôi hay sao ? Nay thậm chí trên tay nàng còn là chiếc lông vũ từ đôi cánh của chúng. Quả thật ta không thể nào tin được.

- Chàng đã quá xem thường mẹ của ta rồi. Nhiều năm về trước, Scarlet từng được diện kiến Thiên Thần hạ phàm. Bà ta nói, lúc ấy bầu trời hóa thành biển lửa, kẻ ấy ngang nhiên xé toạc không gian, từ thần giới hóa thành sao băng mà lao xuống. Thậm chí với sức mạnh của bà, Scarlet cũng không thể chống đỡ được mà bị thổi bay đi đến mấy dặm. Dù đó chỉ là những hồi tưởng của mẹ, nhưng ta đã từng rất nhiều lần tưởng tượng ra cảnh ấy trong mơ, rất là đáng sợ, sức mạnh đó hầu như có thể áp mức mọi sinh linh trên thế gian này. Về sau, mẹ ta mới điều tra được đó là một nữ Thiên Thần bị trục xuất khỏi Thiên Đàng, sự xuất hiện của ả đã khiến cả khu rừng bị thiêu hủy, lửa thiêu ngàn ngút bốn phương. Theo lẽ thường, khi bị khai trừ khỏi thần giới, Thiên Thần sẽ bị tước đi đôi cánh, mẹ ta biết rõ

điều đó nên đã liên tục bám theo ả. Suốt bảy ngày bảy đêm, cuối cùng nữ Thiên Thần nọ cũng đến lúc bị tước cánh. Thời điểm đó cũng chính là lúc Thiên Thần yếu ớt nhất nên Scarlet đã thừa cơ chiếm được mấy sợi lông vũ. Thiên Thần kia sau khi hồi phục đã ráo riết truy lùng bà để đoạt lại lông vũ. Dù là một Thiên Thần sa ngã nhưng sức mạnh của ả cũng ngàn lần vượt trội so với một phạm nhân, mẹ ta đã phải nhờ đến sự trợ giúp của tộc trưởng Avathana mới may mắn thoát chết. Chính vì vậy mà Scarlet mới mang ơn Avathana một mạng. Về sau Thiên Thần nọ đã bị thần Thông Thái Dwyn và một vị pháp sư hùng mạnh tên là Ma Kết phong ấn, hiện đã không thể trở lại nhân gian nữa.

- Thật vậy sao ? Thiên Thần kia chỉ vì mấy sợi lông vũ mà truy sát mẹ nàng đủ thấy cái thứ trên tay nàng có quyền năng rất lớn. - Song Tử nhận xét.

- Không sai ! - Dominic gật gù. - Thiên Thần là sinh vật duy nhất tại thần giới có khả năng di chuyển xuyên qua không gian và thời gian. Quyền năng đó chính là ở đôi cánh của chúng. Chiếc lông vũ này mang sức mạnh phá vỡ sự vững chắc của không- thời gian, nhờ đó có ta

có thể tự do du hành trở về quá khứ.

Song Tử tỏ ra hào hứng trước những điều mình vừa lĩnh hội.

- Thì ra là như vậy, Scarlet quả nhiên không hề keo kiệt, có thể đem một báu vật như vậy trao cho chúng ta.

- Đó là cái nợ mà bà ấy phải trả cho Avathana, sau khi sử dụng chiếc lông vũ này rồi, mẹ ta cũng không trợ giúp gì cho chàng nữa.

- Dominic buồn rầu nói.

- Vậy...chiếc lông vũ này chỉ có thể dùng được một lần ư ? Có nghĩa là chúng ta chỉ có đi chứ không có về sao ? - Song Tử lo lắng hỏi.

Chỉ thấy nữ phù thủy lặng lẽ gật đầu.

- Nếu là vậy, tại sao nàng còn đồng ý cùng ta đi đến Zarnut ? - Song Tử nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp của nàng, dịu dàng chất vấn.

Dominic không dám đối diện với chàng, đôi má đào khế ửng hồng. Đoạn, nàng thay đổi chủ đề.

- Chàng đừng hỏi nữa, mau đưa cho ta sợi dây chuyền cổ ấy.

Song Tử ngơ ngẩn một lúc mới nhớ ra khi trước quả thật Scarlet có trao cho chàng một mặt dây chuyền bằng đồng cũ kỹ. Đó là thứ được lấy ra khỏi Zarnut rất nhiều năm về trước, một thứ tồn tại bền bỉ qua dòng chảy của thời gian, có khả năng liên kết quá khứ và hiện tại.

Chàng chậm rãi kéo mặt dây chuyền từ trong ngực ra, mặt dây chuyền nhẹ nhẹ tỏa sáng. Dominic đưa bàn tay khê khàng đón lấy. Nàng đặt sợi lông vũ của thiên thần lên mặt tế đàn, sau đó cẩn thận dần mặt dây chuyền cổ ở bên trên.

- Hãy nắm lấy tay ta. Du hành vượt thời gian là một việc hết sức nguy hiểm, chàng tuyệt đối không được bỏ tay ra, không được hoảng hốt. Bất kỳ xung động nào cũng có thể khiến cho không-thời gian chấn động. Khác với Thiên Thần, chúng ta không có đủ quyền năng để giữ vững thông lộ, vì vậy nếu thông lộ bị dư chấn mà

tan rã, ta sẽ bị rơi vào không gian vô định của vũ trụ, mãi mãi không thể thoát ra. Một thiên thần bình thường muốn an toàn vượt không-thời gian cũng phải sử dụng một lực lượng vô cùng to lớn để ổn định thông lộ, chính vì vậy khi giáng phàm, họ phải mất một khoảng thời gian để hồi phục sức lực.

Song Tử lo lắng gật đầu, chàng nắm chặt lấy bàn tay của Dominic, nữ phù thủy hơi bị bất ngờ, gương mặt một lần nữa ửng hồng. Song Tử bật cười mà nói.

- Ta thực sự rất lo lắng, nhưng nhìn gương mặt đổi màu liên tục của nàng quả thực không nhìn được cười.

Dominic thẹn quá hóa giận, nàng cau mày hừ một tiếng rồi siết chặt tay Song Tử.

- Chúng ta đi thôi.

Vừa dứt lời, nữ phù thủy đưa một tay ra phía trước, môi nàng lầm bầm niệm chú. Song Tử kinh ngạc nhìn thấy hai mắt nàng bắt đầu phát ra ánh sáng.

- Thần chú thôi động sức mạnh của Thiên Thần ? -

Trong lòng chàng chấn động, không ngờ phù thủy rừng sâu lại có những hiểu biết đáng nể như vậy về ma thuật. Thậm chí còn tìm ra được cách huy động sức mạnh của thần giới.

Thần chú vừa dứt, hai mắt Dominic đã sáng lòà như sao băng, chiếc lông vũ trắng muốt bấy giờ đã bao phủ trong một ngọn lửa hùng hực, mặt dây chuyền cổ rung lắc dữ dội. Chưa đầy một khắc sau đó, Song Tử nghe thấy một tiếng nổ đình tai nhức óc, tưởng chừng như núi đá sụp đổ, một luồng sóng xung kích thổi ra tứ phía, không gian chấn động dữ dội. Trước mắt chàng, hang động nứt vỡ như một chậu hoa sứ bị người ta đập nát, vô số kiến trúc bằng đá thạch bị chấn tan trong không gian. Nhưng lạ thay, không có bất kỳ sự sụp đổ nào phủ lên chàng và Dominic, những mảnh vỡ nát của không gian sau khi tan rã rất nhanh đột nhiên di chuyển chậm lại, lơ lửng giữa không gian rồi bất động hẳn. Song Tử tròn mắt kinh ngạc.

- Thời gian ngưng đọng ? - Song Tử buột miệng thốt lên.

Dominic bên cạnh mỉm cười bí ẩn.

- Đi thôi !

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên, vô số mảnh vỡ không gian bắt đầu chuyển động thoái lui, đất đá vùn vụt bay trở về ghép lại với nhau thành những kiến trúc như ban đầu. Tốc độ đảo ngược thời gian càng lúc càng nhanh, những cành leo xanh tốt bám trên vách động uốn éo co rút rồi chui trở về lòng đất, bên ngoài động, ngày đêm trong phúc chốc đảo ngược vô số lần. Mọi thứ diễn ra nhanh đến nỗi Song Tử dường như không thể nhìn thấy gì cả, rồi đột nhiên, một sức mạnh dữ dội lôi mạnh cơ thể chàng và Dominic ra phía sau, cả hai bị rơi vào một thông đạo đen ngòm, xoay cuồng dữ dội. Song Tử hoảng hốt vẫy vùng, nhưng lập tức cảm thấy bàn tay mình đau nhói, cùng lúc đó giọng của nữ phù thủy truyền tới bên tai.

- Giữ vững cơ thể, chúng ta đang di chuyển qua thông đạo, tuyệt đối đừng buông tay ta !

Song Tử không thể nhìn thấy Dominic, nhưng có thể

cảm thấy bàn tay của nàng, nữ pháp sư đang ở ngay bên cạnh. Ý nghĩ đó khiến chàng vững tâm thêm một chút. Song Tử cố gắng thả lỏng cơ thể, để cho lực lượng bí ẩn kia lôi kéo qua khoảng không vô tận. Sau một hồi quay cuồng trong thông đạo, cuối cùng chàng cũng nhìn thấy ánh sáng từ xa rọi tới, rồi nhanh như cắt, một vùng không gian tràn ngập màu sắc ập tới bao phủ lấy họ. Chàng cảm thấy một trận đau đớn lan khắp cơ thể, thì ra cả hai người bị ném một cách thô bạo xuống mặt đất. Cánh tay hai người cuối cùng cũng rời khỏi nhau. Song Tử ngược mắt nhìn lên thì thấy Dominic ở cách mình một khoảng, cũng chật vật đứng lên. Chung quanh hai người là một đồng thùng gỗ và bàn ghế đồ nát, có cả hoa tươi và các loại rau củ đã nát bầy sau cú hạ cánh của họ. Thì ra, hai người đã bị đưa đến một khu chợ tồi tàn, Song Tử từ từ tiến sát Dominic, cả hai đang bị bao vây bởi một đám đông những người mặc y phục của thời đế chế, hẳn là những người dân đang đi chợ ở nơi này. Đa số họ nhìn hai người với ánh mắt kinh ngạc, duy chỉ có một kẻ thì lại tỏ vẻ rất hần hộc, không cần hỏi cũng biết là chủ nhân của mấy thứ đồ nát này.

- Có phải chúng ta đã đến Zarnut rồi không ? - Song Tử vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn những cư dân chung quanh.

Dominic cũng nhận ra tình hình không được suông sẻ lắm bèn thì thào nói.

- Chàng đoán đúng rồi đấy !

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Nắng sa mạc lại tràn vào ốc đảo, nàng không thích những tia nắng này, nó vẫn thường là dấu hiệu của chia ly trong ký ức nàng, của lời tạm biệt ghen ngào không thể thổ lộ.

Cái bóng lưng lửng ấy cứ mãi quay lưng về phía nàng, tà áo choàng đỏ rực tung bay như ngọn lửa. Ánh lửa lập lòe xa dần tiến vào hoang mạc bao la. Nàng cố gọi, nhưng gió cát át đi thanh âm của nàng, che mờ ánh mắt nàng, để rồi nàng giật mình tỉnh giấc. Đêm ốc đảo lạnh thấu xương, nàng giật tung màn chiếu, cuống cuống chạy ra ngoài hiên, trái tim liên hồi đập bởi một nỗi sợ không tên. Chàng vẫn đứng đó, vết thương trên vai còn băng bó, nhưng thần sắc đã tỉnh táo nhiều. Khi chàng quay lại, nước mắt nàng liền rơi.

- Xử Nữ... - Đôi mắt chàng thoáng ngạc nhiên rồi chuyển sang trù mến. - Vì sao nàng khóc ?

Đôi vai nàng run run.

- Ta tưởng không còn gặp được chàng nữa...ta nhìn thấy chàng quay lưng bước đi...ta gọi tên chàng rất nhiều, rất nhiều nhưng chàng nhất mực không nghe...Ta tưởng chàng bỏ đi mà không nói lời từ biệt...

Bàn tay chàng nhẹ nhàng gạt đi hàng lệ trong trên má Xử Nữ.

- Sẽ có một ngày nàng tìm được điều nàng thực sự lưu luyến, nhưng điều đó chắc chắn không phải là ta...

- Không phải ư...

Ma Kết không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn nàng duy nhất một vẻ dịu dàng như vậy.

"Tại sao...tại sao mấy vạn năm rồi lời nói của chàng vẫn không trở thành sự thật...tại sao chàng vẫn nhìn ta với ánh mắt đó...Lại là mơ rồi, lần nào cũng ngỡ là thật

mãi cho đến khi kết thúc..."

Xử Nữ chuyển mình tỉnh giấc, một cảm giác ẩm ướt nhẹ nhàng chạm vào trán rồi rời đi mang theo mấy giọt mồ hôi còn đọng lại. Trong cơn mơ màng, nàng đã cảm thấy có lúc mình như bị rơi vào một biển lửa, sức nóng khủng khiếp thiêu đốt da thịt khiến cho nàng vô cùng đau đớn. Tuy không còn ma thuật nữa, nhưng trí tuệ do Dwyn ban cho nàng vẫn còn nguyên vẹn, Xử Nữ biết rõ sự đau khổ về thể xác kia chẳng qua là do tác dụng phá hoại dữ dội của nọc độc từ măng xà hai đầu. Tuy rằng hoa vô ưu là một loại thần thảo sinh trưởng bởi nước mắt linh thiêng của Alfreidr, nhưng dược tính của nó thì được xếp vào hàng ngũ ôn hòa. Để đối chọi được với kịch độc của thần thú đến từ Cõi Mộng, cần phải mất một quãng thời gian để điều hòa và từ từ hóa giải. Nữ tu tế thầm ước tính có lẽ mình đã bất tỉnh được hơn mười ngày. Nàng khẽ khàng mở mắt, ánh sáng nhạt nhòa từ bên ngoài rơi qua song cửa sắt. Một bàn tay dịu dàng sờ lên trán nàng để kiểm tra nhiệt độ.

- Thiên Bình ? - Xử Nữ lên tiếng, có lẽ vì đã nhiều ngày không nói chuyện nên những âm thanh đầu tiên có

phần khô khan. - Là nàng đã chăm sóc cho ta suốt mấy ngày vừa qua ?

Nữ thuyền trưởng mỉm cười trêu mếu.

- Coi kìa, mơ gì mà đến nỗi chảy nước mắt.

Xử Nữ gượng cười dùng tay áo thấm nhẹ trên mi, quả thực thấy ướt. Nàng nhìn ra xung quanh và nhận ra hai người hiện đang ở trong một nhà giam của hoàng gia. Căn xà lim nằm sâu dưới lòng đất, chỉ để lộ một khung cửa sổ để đón lấy ánh mặt trời. Nữ tư tế thở dài. Thấy vậy, Thiên Bình lên tiếng.

- Đã hơn mười ngày bị giam ở dưới này, ta thậm chí còn không biết chỗ này là nơi nào. Nhưng suy đoán theo hướng đi ban đầu của thủy thủ đoàn thì rất nhiều khả năng chúng ta đang ở tại một trong những quốc đảo thuộc lãnh hải của nữ thần biển Alfreidr.

Xử Nữ liền đáp lời.

- Nơi này chính là San Gandelra, thành phố thịnh vượng nhất quần đảo Alfreidr.

Thiên Bình ngạc nhiên.

- Nàng là cư dân ở đây ?

- Không phải.

Thiên Bình ra vẻ khó hiểu.

- Trong lòng ta thực sự có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi nàng. Ví dụ như nàng là ai, vì sao lại biết tên ta, vì sao nàng lại nguy kịch nằm trên bờ biển kia...

- Ta là Xử Nữ, tư tế tối cao của đền thờ Ánh Sáng. - Xử Nữ vừa đáp vừa khẽ cục cựa, dù ở bất kỳ tư thế nào, trông nàng cũng vô cùng đoan trang và mực thước, không hề có chút phàm tục. - Ta có thể nhìn thấy và nghe thấy hầu như mọi sự việc diễn ra tại phàm gian. Nhưng đó là trước khi ta hoàn toàn bị tước đi ma thuật.

Nét kinh ngạc hiện lên trên gương mặt thanh tú của nữ thuyền trưởng.

- Nàng là Xử Nữ, nữ tư tế tối cao của đền thờ Ánh Sáng, đồng thời là một trong những vị pháp sư cổ đại

hùng mạnh nhất từng tồn tại trên lục địa ? - Thiên Bình
dừng lại để đón lấy một hơi thở rồi xúc động nói tiếp. -
Ta đã từng nghe vô số truyền thuyết về nàng, kể cả câu
chuyện cho rằng nàng đã lén lút thỏa hiệp với một cổ
thần để có được quyền năng vô thượng. Thật không ngờ
hôm nay người lại hiện diện ở trước mặt ta.

Xử Nữ khẽ chấn động khi nghe những lời bày tỏ của
Thiên Bình.

- Nàng nghe những câu chuyện đó ở đâu ?

- Sao nàng lại có vẻ ngạc nhiên ? Những câu chuyện
về nàng được ghi chép trong vô số truyền kỳ, thậm chí
ta từng nghe một kẻ hát rong kể lại chuyện tình của
nàng và Đại tướng quân Cyrion ngay giữa chợ phiên tại
Orland. Ta từng rất ngưỡng mộ câu chuyện đó, nhưng
về sau nghĩ lại thì có vẻ như phần lớn câu chuyện là bịa
đặt.

- Chuyện đó... - Xử Nữ bất ngờ lên tiếng ngắt lời
Thiên Bình, làn da bên má nàng thoáng hồng. - Đương
nhiên là bịa đặt...ta không nghĩ là trên thế gian này có bất

kỳ ai có thể hiểu được ta hay tường tận mục đích mà ta hành sự. - Nói đến đây, đôi mắt nàng chợt có nét u buồn.

Thiên Bình ra vẻ khó hiểu, nhưng rồi nàng chuyển trọng tâm cuộc trò chuyện sang một hướng khác.

- Nói cho ta hay, vì sao nàng ra nông nổi này ?

Xử Nữ nhìn Thiên Bình bằng ánh mắt sâu thẳm rồi từ tốn nói.

- Mười ngày qua ta tuy nằm mơ nhưng thần trí vẫn tỉnh, suy đi ngẫm lại, kết cục này có lẽ cũng là một sự trừng phạt...hai vạn năm qua ta dùng thù hận để đối xử với nhân gian, ta phục tùng thần linh một cách miễn cưỡng...

- Nàng nói thật khó hiểu, chung quy vì sao mà nàng lại mất hết thầy pháp thuật, lại còn bị răn cấm ?

- Chắc nàng đã từng nghe qua về Thiên Yết ? Nữ chủ nhân tàn độc của Bóng tối ?

Ánh mắt Thiên Bình chột lóe một tia kinh dị.

- Đã từng nghe qua, trong sử sách truyền thừa có ghi chép vô số cuộc diệt chủng trên lục địa do tên nữ ác quỷ đó cầm đầu. Chẳng ai biết được ả ở đâu, cũng không biết vì nguyên do gì mà ả căm hận loài người. Nhưng các nhà sử học cũng có nói, trước kia Thiên Yết là một pháp sư hộ mệnh cho loài người.

- Sách sử thì có vô số bản thể, điều ta biết chỉ là, nàng ta chính là kẻ không đội trời chung với ta. Chính vì ta mà nàng đã trở mặt với loài người. Bốn ngàn năm qua ta đã khiến cho Zodiacus phải lao đao.

- Vậy ra, câu chuyện mà họ kể là sự thật ? - Thiên Bình khẽ thốt lên.

Xử Nữ lặng lẽ nhìn nữ thuyền trưởng, đợi nàng ta nói tiếp. Thiên Bình nuốt nước bọt rồi nói.

- Một trong vô số mẩu chuyện mà ta nghe kể về nàng có nhắc tới, năm xưa, nàng đã ban một lời nguyên nhằm giữ lấy tính mạng của Thiên Yết kia, tuy nhiên lời

nguyên ấy cũng là thứ ngăn cách tình yêu vĩnh cửu của nàng ta với Đại tướng quân xứ Cyrion là Ma Kết. Chính vì vậy mà Thiên Yết đã tìm đến Farrel và gây nên một trận đại chiến cùng nàng trên đỉnh Eura, và sau đó nàng ta bị các vị thần trục xuất khỏi lục địa. Tất cả đều là thật ?

Xử Nữ chẳng gật đầu mà cũng chẳng lắc đầu, đôi mắt tuyệt đẹp khẽ long lanh.

- Có đôi lúc sự thật cũng giống như một tảng băng trôi, nàng chỉ có thể thấy được ba phần nổi chứ không thể thấu đáo được bảy phần chìm. Ta thực sự không muốn dài dòng giải thích với nàng, vì cho đến kết cục nàng cũng sẽ quy cho ta thêm cái tội ngụy biện.

Thiên Bình cũng không biết phải phản ứng ra sao, Xử Nữ vốn dĩ niên kỷ hơn vạn năm, làm bất cứ chuyện gì cũng tỏ ra tận hơn người khác nhiều lần. Lời nói của Xử Nữ khiến cho nàng ngộ ra rằng, có những điều thậm chí tai nghe, mắt thấy cũng không thể dùng làm cơ sở để quy kết bất cứ một điều gì. Mãi suy nghĩ, Thiên Bình quên mất mình đang trò chuyện, cho đến khi Xử Nữ cất

giọng hỏi.

- Chiếc tàu của nàng hẳn đã bị Thiên Yết đánh tan nát ? Ta vốn có thể dự đoán trước điều này, nhưng không thể tận mắt nhìn thấy thiệt hại mà nàng ta gây ra.

Ánh mắt Thiên Bình thoáng có nét bi thương và căm phẫn.

- Ta không rõ người tấn công Iacan có phải Thiên Yết hay không, nhưng pháp sư nọ quả thực ma thuật vô cùng cường đại, chỉ với một cái vẫy tay đã khiến cho chiếc thuyền tan thành từng mảnh. Thủy thủ đoàn của ta có lẽ đã thiệt mạng. Món nợ này ta nhất định phải đòi lại.

- Nàng không phải là đối thủ của Thiên Yết. Cho dù nàng có sở hữu sức mạnh ngang ngửa với nàng ta thì cũng chưa chắc có thể thắng được tâm địa và trí tuệ của nàng ta. - Xử Nữ cười nhạt.

- Có phải đó chính là điều đã xảy ra với nàng ? - Thiên Bình cảm thấy cơn tức giận lan khắp người, những lời nói vô tình của Xử Nữ càng khiến nữ thuyền

trưởng cảm thấy bất bình.

Tuy nhiên, Xử Nữ vẫn không hề phản ứng trước thái độ của Thiên Bình, nàng bình thản cười không nói.

- Thế nàng có biết vì sao Thiên Yết lại tấn công tàu của ta hay không ? Chẳng lẽ ả ta rảnh rỗi đến mức tìm ta giữ đại dương để tiêu khiển ?

Xử Nữ đưa mắt nhìn về phía song cửa sắt.

- Bởi vì nàng ta muốn mẹ nàng xuất hiện.

- Mẹ ta ? - Thiên Bình kinh ngạc. - Bà ấy đã rời khỏi lục địa từ rất lâu rồi. Chẳng lẽ...

- Có người mẹ nào lại không quan tâm đến con mình ? Mẹ nàng chắc chắn sẽ không thể để nàng thiệt thòi, nhất là ở tại vùng biển này.

- Nhưng tại sao lại muốn mẹ ta xuất hiện ?

Xử Nữ im lặng một lúc rồi đáp.

- Thiên Yết đã giăng một cái bẫy khổng lồ nhằm thu

phục hết thấy những vị thần thống trị đỉnh Eura. Dựa vào sức mạnh của cổ thần lời nguyện để giam cầm thần linh tại Orland mãi mãi. Có như vậy, đạo quân Bóng tối mới thuận lợi thu tóm lục địa.

Thiên Bình dường như không thể tin vào đôi tai của mình nữa.

- Thế thì...mẹ của ta chẳng phải sẽ gặp nguy hay sao ? Chúng ta hãy mau cầu nguyện, bà ấy sẽ nghe thấy và mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Xử Nữ lắc đầu.

- Thiên Yết không hổ danh là kẻ thống trị của Bóng tối, nàng ta tính toán quá chu toàn. Ta vốn tự hỏi vì lý do gì mà nàng ta nhất quyết dồn ta và nàng lên cùng một hòn đảo tại vùng lãnh hải này. Sau đó thì ta đã hiểu...

- Như thế nào ? - Thiên Bình sốt ruột.

- Alfreidr vốn dĩ là hậu duệ của một dòng dõi thế tộc thống trị tại thần giới, Dorr tuy là Hải Vương thần, nhưng đối với người vợ này cũng phải mấy phần nể mặt. Hai

vạn năm trước khi Alfreidr động lòng với phạm nhân, cũng đồng thời trở mặt với Dorr, bà ta đã nhờ đến thế lực của gia tộc ép buộc Dorr nhượng quyền cai trị vùng biển này ình. Từ đó bà ta một mình một cõi, một mực chống đối với các vị thần tại Eura, lập nên vương quốc và thu phục tín đồ riêng. Một khi đã đặt chân vào lãnh thổ của Alfreidr thì điều cấm kỵ là nguyện cầu đến các vị thần khác. Chỉ cần bà ta nghe được sẽ lập tức tiêu diệt ngay. Thậm chí nàng có liệu mạng thông tin đến mẹ nàng, thì lời cầu nguyện ấy cũng không thể thoát khỏi lãnh vực cai trị của Alfreidr. Hơn nữa, ta và nàng, một người là tư tế của các vị thần Eura, một người là con gái của Hyn. Nếu để Alfreidr phát hiện chúng ta ở trên lãnh thổ của bà ta, bà ta nhất định sẽ dùng chúng ta để uy hiếp các vị thần.

- Nói như vậy, chẳng lẽ chúng ta không còn cách nào hay sao ? - Thiên Bình tuyệt vọng.

- Ta đã có sự chuẩn bị. Nhưng chưa thể nói với nàng. Nếu sự việc diễn ra đúng như mong đợi thì hai ngày nữa chúng ta sẽ thấy sự chuyển biến. Lúc đó, ta nhất định sẽ giải thích rõ với nàng.

Thiên Bình cảm thấy có điều gì đó bất an trong lời nói của Xử Nữ, vì sao lại giải thích rõ với nàng ? Chẳng lẽ sự chuẩn bị của Xử Nữ có liên quan đến nàng chăng ?

*

Dưới sự chỉ dẫn của Xử Nữ, Cesar đã rời khỏi Orland hơn ba ngày trong công cuộc truy tìm lại tượng vàng linh thiêng trước khi chủ nhân của đại dương nổi trận lôi đình, hoàng gia ra lệnh phong tỏa ngọc điện, hết thầy quý tộc và lãnh đạo tối cao đều tập trung tại sảnh nghị sự không rời nửa bước. Ngay cả thức ăn, nước uống cũng được quốc vương cho người thường trực mang đến, thế nhưng không một ai có tâm trạng dễ mà thường thức. Bên ngoài điện hoàng gia Orland, gió biển lồng lộng thổi qua quảng trường thênh thang, mặt trời trên cao hừng hực rọi sáng, cảnh tượng dầu rất đối bình thường nhưng lòng người không yên tự nhiên khiến cho nét mặt ai nấy cũng nhuốm màu u ám. Tại một khu vực quang đãng, ba bóng người đang đứng yên lặng, một bà cụ yếu ớt, gương mặt lở loét, một thiếu nữ áo đen vô cùng xinh đẹp và một người đàn bà lưng gù với nụ cười thâm độc. Chung quanh ba người này lảng đãng một

luồng không khí đen ngòm hắc ám kỳ lạ khiến cho người qua kẻ lại trên đường không một ai dám tiến đến gần. Bà lão yếu ớt giương đôi mắt trắng đục quan sát một lượt cái cơ ngơi đồ sộ của hoàng tộc, ho sù sụ mấy tiếng rồi cất giọng khàn khàn nói với thiếu nữ xinh đẹp.

- Cung điện này càng nhìn càng khó coi. Từ khi nào mà loài người có được cái quyền xưng vương xưng đế trước mặt ta. Người mau lùi thẳng oắt con nào ngồi trên ngai vàng xuống cho ta hỏi tội.

Thiên Yết cung kính trả lời.

- Vâng thưa cô thân.

Nàng nhẹ nhàng cất bước đến trước cổng điện, mấy chục tên lính canh cổng đổ dồn ánh mắt về phía nàng. Một trong số chúng tiến lên phía trước, một tay ngăn trước mặt nàng.

- Tiểu thư xưng hiệu thế nào ? Người từ đâu đến ? Tại sao không biết phép tắc của hoàng gia mà tự tiện bước vào khu vực này ?

- Phép tắc ? - Thiên Yết nở một nụ cười kiêu diễm. -
Đời khi quốc vương của nhà ngươi gặp ta, xem hấn còn
lòng dạ đòi hỏi phép tắc nữa hay không.

Vừa dứt lời, nàng khẽ phát tay một cái, tên lính cảnh
vệ liền bị một sức mạnh khổng lồ thổi văng về phía sau
với tốc độ kinh khủng, cả người gập lại tựa hồ xương cốt
đều bị bẻ gãy, cùng lúc đó, một tay còn lại của Thiên
Yết cũng vung về phía trước, cái cơ thể kia lập tức gia
tốc lao về phía cổng điện khiến hàng chục lính gác đang
đứng trợn mắt đầy hãi sợ. Không khí trên đường đi của
cái xác nọ bị nung nóng đến cực độ, ánh lửa do ma sát
tạo thành tỏa sáng chói lòa, gió lốc cuộn cuộn hình
thành, gạch đá và cây cối xung quanh bị cuốn theo tạo
thành một dòng thác lũ mạnh mẽ ào ạt đánh vào điện
hoàng gia. "Oanh" cả tòa điện chấn động, hàng chục con
người hóa thành tro bụi, một lỗ hồng khổng lồ bị dòng
xoáy ma thuật đục thông từ bên ngoài điện cho đến tận
sảnh nghị sự của quốc vương. Người người trong sảnh
kinh hoàng bỏ chạy. Lửa cháy ngùn ngụt, khắp nơi đổ
nát, những kẻ may mắn sống sót kêu gào thảm thiết.

- Hahaha - Bà lão bật cười khoái trá. - Ma thuật

không tôi, Chúa Quý lão ta quả nhiên biết dùng người. Với trình độ của người tại phàm gian này có thể ngang nhiên xưng là đệ nhất pháp sư không ai có thể đánh bại.

- Cổ thần quá khen. - Thiên Yết mỉm cười đáp.

Syran đưa một tay ra cho Hắc phu nhân đỡ lấy rồi khập khiễng bước vào điện hoàng gia theo cái lỗ hổng mà Thiên Yết vừa tạo ra. Mấy trăm con người từ trong điện cho tới ngoài phố không một ai dám tiến đến ngăn cản ba kẻ trước mặt. Thiên Yết chấp hai tay đằng sau lưng, thướt tha đi theo sau Syran vào trong điện, ánh mắt nàng khẽ lướt qua những gương mặt sợ hãi ở xung quanh nở nụ cười khinh miệt.

Bên trong điện, quốc vương Orland run rẩy trên ngai vàng của chính mình. Một hàng cảnh vệ quân tuốt gươm chắn phía trước mặt ông ta và bọn người Thiên Yết, nhưng họ liên tục lùi về phía sau, không dám chạm trán với ba kẻ hắc ám.

Hắc phu nhân chỉ tay về phía ngai vàng nói:

- Tên phàm nhân kia, nhìn thấy cổ thần mà còn dám chiếm chế ngôi trên cao. Mau quỳ xuống !

Đại pháp sư Orland từ sau ngai vàng bước ra, giọng cao quyền trọng đáp lời.

- Các ngươi là ai, đảo quốc này chỉ phụng thờ thần linh tại Eura và Đấng Sáng Tạo, các ngươi dám ở tại lãnh địa này giết người, thần linh sẽ trừng phạt các ngươi.

- Ta chính là muốn thần linh tại Eura đến đây cứu các ngươi, xem chúng thực sự có bản lĩnh đó hay không. - Syran chậm rãi buông từng tiếng.

Nét kinh hãi hiện rõ trên gương mặt của Đại pháp sư. Đoạn, ông ta chỉ tay về phía Syran mà nói.

- Ba tên này dám báng bổ thần linh, cảnh vệ quân mau bắt tên.

Vừa dứt lời, lập tức từ phía trong điện xuất hiện cung thủ, vô số mũi tên hướng về phía Syran, Thiên Yết và Hắc Phu Nhân.

- Bắn ! - Đại pháp sư hét.

Một màn mưa tên thép phóng về phía ba ác thần, Hắc phu nhân giơ một tay ra phía trước, một tấm chắn ánh sáng liền xuất hiện đón lấy những mũi tên đang phóng tới. Đột nhiên, từ phía sau họ, một làn sóng ánh sáng đỏ xô đến. "Oành", Hắc phu nhân kêu lên một tiếng, cả người đổ về phía trước lăn mấy vòng trên mặt đất. Tấm khiên ma thuật cũng lập tức theo đó biến mất, Thiên Yết nhanh chóng phát áo choàng cản được vài mũi tên, nhưng khi nhìn lại thì đã có ba mũi cắm phập vào cơ thể Syran từ lúc nào. Máu từ vết thương túa ra đỏ thẫm. Đại pháp sư thu lại quyền trượng, tay chỉ về hướng Syran nói:

- Người chẳng phải thần linh, máu của người cũng màu đỏ như phàm nhân !

Syran liền bật cười khanh khách, tiếng cười rung chuyển cả tòa điện, cuồng phong từ đâu nổi lên dữ dội, tiếng sấm rền vang trên bầu trời tựa như trăm ngàn loài quái vật đang gào thét. Hai mắt cô thần ngùn ngụt ánh lửa chói lòa, giọng nói đầy uy lực trấn áp tâm khảm của

hết thấy những ai có mặt trong điện.

- Ngu xuân ! Ngay cả thần linh cũng có thể chảy máu, huống hồ gì ta đây đang mượn thân xác của một kẻ phàm.

Nói rồi, mụ ta giơ một ngón tay nhắm nheo về phía Đại pháp sư, chỉ thấy Đại pháp sư như bị một sợi dây vô hình trói chặt, cả cơ thể bất động, gương mặt nhăn nhúm tựa hồ vô cùng đau đớn. Cây quyền trượng trên tay ông ta đột nhiên sáng bừng lên rồi "bụp" một tiếng, hóa thành bụi kim loại lả tả tan vào không khí.

- Người quả thực rất trung thành với bọn thần linh tại Eura và cả Đấng Sáng Tạo lão già ấy. Nếu như vậy thì ta sẽ thực hiện ước vọng lớn nhất cuộc đời người, đưa tất cả thầy các người về với Đấng Sáng Tạo.

Dứt lời, Syran đưa ngón tay lên môi, hít nhẹ một hơi rồi từ tốn thổi lên đầu ngón tay. Chỉ thấy ngay sau đó, một trận gió dữ dội xuất hiện giữa sảnh điện thổi ập về phía quốc vương Orland và Đại pháp sư. Bức tường đại sảnh kêu răng rắc như đang gánh chịu một lực vô cùng

to lớn, rồi liền sau đó, vô số đường nứt xuất hiện lan tỏa trên kiến trúc của tòa chính điện. Những kẻ có mặt trong sảnh không khỏi cảm thấy áp lực của cơn cuồng phong càng lúc càng mạnh dần lên, kéo họ về phía bức tường đằng sau ngai vàng. Bỗng, một tiếng động dữ dội vang lên tựa như núi đã sụp đổ, toàn bộ bức tường đằng sau ngai vàng bị kéo tuột về phía sau với tốc độ kinh khủng, vật chất bị xé tan tành thành từng mảnh rồi rơi vào một hắc đạo đen ngòm xuất hiện đằng sau chính điện. Cùng với sự sụp đổ của bức tường, sức gió cũng đột ngột tăng lên hết sức mạnh mẽ, quốc vương Orland, đại pháp sư và một số cảnh vệ quân ở gần đó trong nháy mắt đã bị lỗ đen nọ nuốt chửng. Ngay cả Thiên Yết cũng bắt đầu cảm thấy hết sức khó khăn để đứng vững, nàng liền quỳ rạp xuống, dùng một tay bầu chặt lấy nền đất, móng vuốt ma thuật cắm sâu xuống mấy phân gạch đá. Hắc phu nhân vẫn còn chưa hồi phục sau đòn tấn công của Đại pháp sư liền bị gió lốc lôi kéo về phía lỗ đen. Thiên Yết liền tiện một tay còn lại vươn ra mà nắm cổ áo mù lôi lại. Syran vẫn không màng đến sự thống khổ của thuộc hạ, mù tiếp tục thích thú chiêm ngưỡng những sinh mạng còn đang cố gắng bám víu lấy thứ gì đó để

không bị cuốn vào cái mồm địa ngục đang há hốc chờ đợi.

Không lâu sau đó, trần điện và những cột đá khổng lồ cũng bắt đầu nứt toác ra, từng mảng gạch đá khổng lồ lao vút qua không trung rồi rơi vào trong hố đen. Bầu trời Orland bão tố dữ dội, sấm chót rạch từng hồi ghê rợn, tựa hồ như cả quốc đảo bị bao trùm bởi địa ngục. Syran cười lớn, tiếng cười vang vọng mấy tầng trời cao, át cả âm thanh của giông bão.

- Mora, Lyn, Hyn... các người còn chưa chịu lộ diện ? Hahaha.

Một tiếng sấm rền vang, từ tên không trung, một cơ thể vô cùng cường tráng xuất hiện giữa những áng mây vàng vũ, nhanh như chớp đáp xuống sảnh điện hoàng gia tan hoang. Một người đàn ông với vóc dáng khổng lồ cao đến hơn hai thước thân trên để trần, được bao phủ bởi một lớp vảy cá óng ánh như kim loại, hàm râu bạc rậm rạp được tết thành bím một cách cẩn thận. Cú hạ cánh của người nọ khiến cho sàn điện xuất hiện một cái hố cực lớn, Thiên Yết và Hắc Phu Nhân bị lực chấn

động đánh văng ra phía sau, khổ sở tránh sang một bên, chỉ duy Syran vẫn đứng yên như không hề bị một chút tác động nào. Mụ giương đôi mắt giễu cợt nhìn kẻ mới đến.

- Hải Vương Thần ! Thật là làm cho ta ngạc nhiên. Ta tưởng người định trốn luôn ở bên dưới đáy biển kia thêm mấy vạn năm nữa chứ.

Nghe mấy lời đó, Dorr lập tức biến sắc, hải vương thần cung kính đáp.

- Ta vốn dĩ ở tại thần điện nghị sự với các hải thần thì đột nhiên cảm thấy bốn bề chấn động, mặt biển dậy sóng, đoán là Cổ thần đang ở tại Orland bèn lập tức đến ngay để nghênh đón.

- Hừ ! Nói dư thừa. - Syran chỉ tay về phía Dorr gằn giọng nói. - Ta hỏi người, cổ thần ta đây đã lệnh cho Thiên Yết truyền tin đến cho người sự việc tại Orland, yêu cầu người nội trong vòng bảy ngày phải trừng phạt phạm nhân trên đảo tại sao cho tới tận hôm nay vẫn chưa thấy động tĩnh gì để cho ta phải đích thân tới đây

hành sự ?

Dorr run rẩy đáp lời.

- Mong cổ thần hiểu cho, Orland vốn thuộc cai quản của Mora và Lyn, nếu ta thực sự dồn quốc đảo này vào chỗ chết, Thần tộc tại Eurard nhất định sẽ trừng phạt.

- Thần tộc ? - Syran cười khinh miệt. - Một lũ nhãi nhép ! Ta nghe nói Hải Vương Thần nhà ngươi trước nay thật bá đạo, muốn làm gì thì không ai cản được. Thì ra đó chẳng qua chỉ là lời nói khoác lác. Được, nếu ngươi ngay cả phạm nhân cũng không dám đụng thì hãy để bản cổ thần ta làm thay. Để ta xem Thần Giới có dám tìm ta để tính sổ hay không.

Vừa dứt lời, Syran liền vung tay, chỉ thẳng xuống mặt đất, một cơn địa chấn cực mạnh xuất hiện. Ngay cả Hải Vương Thần Dorr cũng không kịp đứng vững, ngã nghiêng một hồi. Từ đồng đồ nát của điện hoàng gia, một vết nứt khổng lồ bắt đầu lan rộng ra, mặt đất hai bên bất ngờ phân tách tạo thành vực thẳm sâu vô cùng. Địa tầng di chuyển, quốc đảo Orland như bị chẻ đôi thành

hai mảnh, cư dân hỗn loạn chạy ra bờ biển hòng thoát đi bằng đường thủy.

Thiên Yết ở một bên nhìn thấy một nụ cười quái dị hiện trên gương mặt của Syran, nàng thì thầm nói với Hắc Phu Nhân.

- Cổ thần ra tay quả thực không hề khoan nhượng. Đám phàm nhân đó dù có leo được lên thuyền cũng phải mất mạng.

Hắc Phu Nhân vẫn chưa hiểu ra vấn đề bèn hỏi lại.

- Tại sao ?

- Ngươi cứ nhìn mà xem. - Thiên Yết hát đầu về phía đường chân trời.

Hắc Phu Nhân nhìn theo, trên mặt biển yên ả, một gợn sóng trắng đang lăm li lướt tới. Nét mặt mụ pháp sư liền biến sắc.

- Sóng thần ?

Thiên Yết lặng lẽ gật đầu. Trong lòng nàng cũng dấy lên một nỗi lo lắng, nếu quả thực sóng thần đánh vào Orland, ngay cả bản thân nàng cũng chưa chắc toàn mạng. Syran mục ta định hy sinh luôn cả thuộc hạ của mình hay sao ?

- Chúng ta mau đi thôi Hắc Phu Nhân, đây là chiến trường của các vị thần, ta và bà tốt hơn là nên lánh mặt.

Nói đoạn, Thiên Yết liền vẽ lên mặt đất một trận pháp, không một phút chần chừ, nàng cùng Hắc Phu Nhân niệm chú dịch chuyển về một hòn đảo khác.

Từ một đỉnh núi trên hòn đảo gần đó, Thiên Yết và Hắc Phu Nhân lặng lẽ nhìn cơn sóng thần tiến vào đất liền. Đột nhiên, Hắc Phu Nhân chỉ tay lên bầu trời kêu thất thanh.

- Chủ nhân, nàng mau nhìn xem, bọn họ đã tới.

Thiên Yết gật gù mỉm cười.

- Tốt ! Cho dù kế hoạch ban đầu có hơi bất lợi nhưng cuối cùng bọn thần linh cũng đã chịu xuất đầu lộ diện.

Từ trong những áng mây đen đặc, ba luồng sáng mãnh liệt xuyên qua bầu trời. Ba vị thần Mora, Lyn và Hyn đồng loạt xuất hiện, khí thể toát ra phần nào áp bức được lực lượng khổng lồ từ ma thuật của Cổ thần lời nguyên đang quần đảo trong không trung.

Thần gió Bắc Hyn trong bộ chiến giáp ngắn gọn bằng vàng, mái tóc đỏ quần cao, lạnh nhạt đưa mắt nhìn về phía bờ biển. Con sóng thần do Syran thôi động đã hoàn toàn trôi lên khỏi mặt biển tựa như một bức tường nước khổng lồ chực chờ đổ ập xuống. Máy chực tàu thuyền lớn nhỏ chuẩn bị rời đảo hoảng hồn quay lại, nhưng con sóng khổng lồ quá nhanh chẳng mấy chốc đã đuổi kịp họ. Hyn đưa một tay về phía biển khơi, môi niệm thần chú, lập tức, cuồng phong đảo chiều, gió mạnh dữ dội từ Orland thổi ngược ra biển. Hai lực lượng sức mạnh đối đầu với nhau tạo nên chấn động dữ dội, tàu thuyền của cư dân Orland đồng loạt bị cuốn vào bờ. Con sóng thần bị triệt tiêu phần lớn sức mạnh, chỉ còn đủ sức đánh bật vài con thuyền vào nhau, cột buồm đổ gãy, thân tàu nát vỡ tạo nên thiệt hại lớn, nhưng không phạm nhân nào thiệt mạng.

Mora tiến lên một bước, chĩa mũi gươm về phía Syran nói.

- Syran, phạm giới là lãnh địa cai quản của bọn ta, bà không thể tùy tiện giết người.

Câu nói của Mora dường như làm cho Syran nổi điên, gương mặt mù chuyển sang màu tím bầm. Mù vung tay về phía bờ biển, nơi những chiếc thuyền vừa được Hyn cứu thoát khỏi sóng thần. "Oanh !" một tiếng nổ long trời lở đất, tất cả những chiếc thuyền cùng với hành khách của nó bị một lực vô hình chấn nát, một màn cát bụi mịt mù xộc lên trời cao đến mấy trăm thước. Mora phản nộ hét lên.

- Người thật quá đáng !

- Hahaha ! Lão toét ! Vũ trụ này vốn thuộc quyền cai quản của cổ thần. Bọn nhãi nhép các ngươi dám ở trước mặt ta lên giọng ư ? Muốn giết các ngươi ta cũng chỉ cần đến một ngón tay, tốt nhất là ngươi nên thể hiện sự kính trọng đối với ta, bằng không lực địa Zodiacus đừng mong tồn tại thêm một khắc nào nữa.

Lyn đứng một bên cũng vô cùng tức giận đáp lời.

- Bà đừng tưởng chúng ta không biết, bản thể thực sự của bà vẫn còn kẹt bên trong Cõi Mộng, chỉ với một phần linh thức này, chúng ta hợp sức lại mà nghênh chiến cũng chưa chắc đã bại.

Gương mặt Syran có phần biến sắc, quả thực cái cơ thể phàm nhân mà mục đang sử dụng đã đạt tới giới hạn, riêng lẻ từng vị thần thì mục còn có thể dễ dàng tiêu diệt, nhưng nếu cả bốn tên Euradian cùng hợp chiến thì sức mạnh bạo phát từ linh thức trong lúc giao đấu sẽ lập tức xé nát cơ thể mà mục không chế, như vậy coi như kế hoạch hoàn toàn bị đổ bể. Nghĩ ngợi một lúc, Syran bèn đưa mắt sang phía Hyn đàm phán.

- Các người quả thực muốn hợp tác đôi phó với ta ? Sao người không nghĩ lại con gái của người đang nằm trong tay ai ? Người và Hải Vương Thần muốn đứng cùng một chiến tuyến hay sao ?

Hyn lạnh lùng liếc nhìn Dorr rồi cất lời.

- Bà tính toán quả là chu đáo, đẩy con gái của ta vào lãnh địa của Alfreidr, muốn ta tìm Hải Vương Thần để tính sổ. Nhưng tiếc là ta chẳng để Alfreidr kia vào mắt. Nếu quả thực ả dám làm khó dễ con gái ta thì tự ta sẽ giết chết ả.

- Bà đừng nhiều lời tìm cách chia rẽ bọn ta ! Hãy rút về Cõi Mộng đi. - Mora tuốt gươm hướng về phía Syran mà đánh tới.

Đột nhiên, ánh kim loại lóe sáng, chỉ thấy Mora kêu lên một tiếng đau đớn. Lyn và Hyn cùng nhìn về phía đó thì thấy mũi thương bằng vàng của Hải Vương Thần đã đâm sâu vào mạn sườn của Mora.

- Dorr...ngươi ! - Mora rên rỉ.

- Không ! - Lyn thét lên một tiếng đau đớn rồi lao về phía chồng mình.

Nhưng chạy được một đoạn, cả thân hình nữ thần Tuổi trẻ bỗng trở nên đông cứng. Thì ra Syran đã thừa cơ hội phong tỏa sức mạnh của nàng.

Lúc bấy giờ, nét hung ác đã hiện rõ trên gương mặt của Dorr, hắn dí sát gương mặt mình vào mặt Mora nói.

- Mấy triệu năm nay ngươi làm chủ Zodiacus, bây giờ nên nhường lại cho người khác đi thôi.

- Ngươi thật là một tên khốn nạn ! - Hyn tức giận vùng tay đánh một luồng sức mạnh dữ dội về phía Dorr.

Chỉ thấy Syran phát tay một cái, luồng sóng sức mạnh khổng lồ đó liền bị dội ngược trở lại, Hyn liền bị chính đòn tấn công của mình đánh hộc máu.

- Hahaha ! - Syran cười lớn. - Hải Vương Thần !
Ngươi quả nhiên là kẻ thức thời. Được lắm, ngày hôm nay ta sẽ giúp cho Zodiacus một ân huệ. Những kẻ cai trị lỗi thời nên được thoái vị sớm. Từ nay Zodiacus sẽ có một chương quản mới.

Nói đoạn, Syran vươn tay về phía Mora, Lyn và Hyn, hô một tiếng.

- Trói !

Lập tức, ba sợi xích bằng vàng xuất hiện siết chặt lấy cơ thể của ba vị thần.

- Orland đã bị ta phong ấn, không một ai có thể đến giúp các ngươi, hãy hưởng thụ tư vị bị giam cầm ở đây mãi mãi nhé ! Hahaha.

Ngay thời khắc đó, trên bầu trời bỗng có sự biến chuyển, mây vần vũ co rút một cách kỳ lạ, không gian như bị một lực khổng lồ đè nén, không khí đảo lưu vô cùng mãnh liệt, hào quang xoay chuyển liên tục. Syran đang đắc chí thì cảm nhận được một lực lượng bí ẩn xuất hiện, mụ liền cau mày đưa mắt nhìn lên trời.

Dorr ở bên cạnh cũng cảm nhận được điều đó bèn lên tiếng.

- Không gian đang bị bẻ cong. Dường như có thiên thần giáng phàm.

Syran lắc đầu.

- Quá mạnh, thiên thần bình thường không thể khiến không gian chấn động đến như vậy ! Chẳng lẽ...

Ở trên hòn đảo lân cận, Thiên Yết cùng Hắc Phu Nhân cũng đang theo dõi hiện tượng lạ diễn ra trên bầu trời.

- Chủ nhân, đó có phải là thiên thần giáng phàm hay không ? - Hắc Phu Nhân lên tiếng hỏi.

Chỉ thấy Thiên Yết trầm ngâm lo lắng.

- Tại sao lại mạnh như vậy ? Ta đã từng chứng kiến thiên thần giáng phàm, họ không thể làm không gian thay đổi trên quy mô lớn đến như vậy. Trừ phi...

- Trừ phi thể nào ?

- Trừ phi kẻ đang tiến nhập phàm giới kia không phải là một thiên thần bình thường.

Hắc Phu Nhân run rẩy lặp lại.

- Không phải thiên thần bình thường...vậy ý nàng là...

- Là một tổng lãnh thiên thần. - Thiên Yết cảm thấy một áp lực vô cùng đáng sợ khi nhắc tới sinh vật này.

- Tổng lãnh thiên thần... - Hắc Phu Nhân lão đảo. -
Đó chẳng phải là một sinh vật chỉ có trong truyền thuyết
hay sao ? Tại sao một tổng lãnh thiên thần lại giáng
phàm. Có phải chúng ta sẽ bị tiêu diệt hay không ?

- Bà đừng quá lo lắng, cổ thần tuy chỉ có một phần
linh thức nhưng ta tin chắc bà ta có đủ khả năng đối
phó. Chúng ta cứ chờ thử xem.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Song Ngư cùng ngài hầu tước trò chuyện quên mất thời gian, đến khi ngẩng đầu nhìn thì bầu trời đã chập choạng tối.

Song Ngư suy tính trước sau, cảm thấy chuyện công chúa Heidr có dung mạo của loài người là vô cùng huyền bí, đằng sau đó nhất định có bàn tay của một pháp sư có ma thuật cường đại, nàng tuyệt đối không thể để một mối nguy hại như vậy ở quá gần Noah.

- Ngài hầu tước, ta thật sự cảm kích lòng hiếu khách của ngài, ta rất vui lòng được ở lại nơi này nếu được, nhưng quả thực những việc xảy ra tại điện hoàng gia khiến ta lo lắng không yên lòng. Vì vậy ta muốn nhờ ngài một việc.

- Là việc gì xin tiểu thư cứ nói, nếu là việc nằm trong khả năng của ta, ta nhất định sẽ tận sức. - Hầu tước khách sáo.

Song Ngư đưa một tay lên nói.

- Giúp đỡ ta, nhất định hầu tước sẽ có ngày cảm thấy hối tiếc. Bởi vì ta không phải là người như ngài nghĩ, chính vì vậy, ta sẽ buộc ngài làm điều này. Như vậy thì sau này ngài sẽ không phải tự trách mình.

Ngài hầu tước ra vẻ khó hiểu trước những lời Song Ngư vừa nói. Nhưng không đợi ngài phản ứng, hai mắt Song Ngư đã lóe lên một tia sáng xanh, lập tức ánh mắt hầu tước trở nên ngây dại.

- Hãy nghe kĩ đây Saevarr, ta muốn ngài ngày mai đưa ta tiến nhập điện hoàng gia. Hãy nói với quốc vương ta là cháu gái của ngài tên là Pisces và muốn gửi ta đến điện hoàng gia làm tùy tùng cho công chúa Heidr trong thời gian nàng ở tại Hyon.

Hầu tước trả lời với giọng nói vô cảm.

- Thuận theo ý nàng thừa tiểu thư.

- Tốt lắm, bây giờ ta cần một nơi nghỉ ngơi, vài bộ áo quần tầm thường một chút. Bộ y phục bằng vải cá này thật không hợp ột tùy tùng. Liệu ngài có thể sai người chuẩn bị hay không ?

- Thuận theo ý nàng thừa tiểu thư.

Song Ngư gật đầu hài lòng rồi cất bước rời khỏi vườn hoa theo chân hầu tước về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, khi hừng đông vừa ló dạng, ngài hầu tước liền cho chuẩn bị một cỗ xe ngựa sang trọng, cùng Song Ngư tiến vào điện hoàng gia. Khi hai người bước vào chính điện thì đã thấy quốc vương cùng hoàng hậu ở trên ngai vàng chờ sẵn, hoàng tử Noah và công chúa Băng Quốc Heidr cũng có mặt. Heidr giương mắt chăm chăm nhìn vào dung mạo của Song Ngư khiến cho nàng cảm thấy có chút khó chịu. Song Ngư thầm than, nàng Heidr này quả thật là thiếu giáo dưỡng, hoàn toàn không có tư cách trở thành một công nương hoàng tộc, thật khó hiểu vì sao quốc vương và hoàng hậu có thể chấp

nhận nàng ta. Chẳng lẽ triều đình Hyon quả nhiên đã bị Băng Quốc đàn áp. Hoàng hậu ở trên đài cao nhìn xuống, mở miệng khen ngợi.

- Saevarr, cháu gái của người có nhan sắc vô cùng diễm lệ. Nàng ta tên là gì ?

Ngài hầu tước cung kính đáp.

- Thừa hoàng hậu, nàng tên là Pisces, là con gái của người em dâu của thần. Cha mẹ nàng lo toan kinh tế gia đình đành gửi gắm nàng ở lại Terre. Cũng thừa dịp cho nàng tiếp xúc với họ hàng hoàng tộc.

Quốc vương gật gù.

- Một công nương đã đến tuổi lấy chồng, nếu cứ khư khư giữ ở nhà thì không nên. Người có dòng máu quý tộc cũng nên kết hôn với người có dòng máu quý tộc. Như vậy thì quyền lực của gia đình chúng ta mới có thể bền vững. Hoàng hậu nói có phải không ?

- Quốc vương ngài đừng bận tâm. Sau khi hôn lễ của Noah kết thúc, nhất định thiếp sẽ làm chủ cho công

nương Pisces một mối quan hệ tốt, nhất định không để cho nàng ấy thiệt thòi.

- Cảm tạ hoàng hậu và quốc vương đã quan tâm đến nàng. - Saevarr hành lễ.

Song Ngư cũng nhún người hành lễ mang ý tạ ơn, nhưng trong lòng nàng nặng trĩu. Người mà nàng muốn dành suốt cuộc đời bên cạnh không phải là một công tử quý tộc nào cả, mà là Noah, người đang ngồi ở trên kia, nhìn nàng với ánh mắt lơ đãng. Chợt, nàng giật mình ngộ ra, Noah không nhận ra nàng là ai. Phải, nàng chỉ thay đổi y phục, chứ hoàn toàn không cải biến dung mạo, nhưng từ khi nàng bước vào điện đến giờ, tất cả những gì chàng làm là nhìn chăm chú vào hư không. Chuyện gì đã xảy ra với chàng ? Chẳng lẽ mới chỉ ba năm mà chàng đã lãng quên người đã cùng chàng thề non hẹn biển ?

Trong lúc đó, công chúa Heidr không có một chút lễ nghi mẫu mực kia thì đang mân mê cổ áo của chàng, mấy ngón tay dơ bẩn cố gắng tìm đường vào bên trong. Song Ngư liếc nhìn quốc vương và hoàng hậu, họ rõ

ràng nhìn thấy cảnh tượng đó, nhưng vẫn phớt lờ như không. Có chuyện gì đang xảy ra tại cung điện này ? Tất cả mọi người đều như đang diễn một màn kịch lớn, mọi thứ đều hết sức kỳ lạ và giả tạo. Nhưng điều quan trọng trong lúc này là Song Ngư không thể chịu nổi những hành động thô tục của nàng công chúa quái vật kia, và điều làm cho nàng càng thêm căm phẫn là thái độ cam chịu của Noah. Chàng đâu phải là một con người dễ khuất phục, ít ra đó chính là Noah mà nàng từng biết, từng yêu.

- Kr anes... - Song Ngư thì thầm một câu thần chú, hai mắt nàng thoáng một tia sáng nhạt.

"Rắc ! Rầm !" Cái ngai bằng gỗ từng bách mà công chúa ngồi bỗng dựng đổ sụp, Heidr ngã chổng chơ trên đất. Mấy người hầu gái lật đật chạy đến đỡ, cùng lúc đó Song Ngư nhận ra trên gương mặt Noah thoáng có nét buồn cười, nhưng chàng nhanh chóng che giấu bằng nét mặt lạnh nhạt như cũ. Đúng là hả dạ, mấy ngàn năm nay nàng chưa từng chơi xấu một ai, nhưng đối với ả Heidr này thì dù có ném đá hay ném dao cũng không tính là chơi xấu.

Công chúa Heidr sau cú ngã hết sức xấu hổ đã điên tiết nổi đóa, nàng ta sùng sộ trở mặt quốc vương mà nói.

- Ngài mau lấy đầu kẻ nào đã đóng cái ghế chết tiệt này cho ta. Bỏn công chúa chưa từng nhục nhã như vậy trong đời. Hoàng gia các người liệu mà hầu hạ ta tốt hơn một chút. - Nói đoạn định quay đi, nhưng lại thông thêm một câu. - Còn nữa, kẻ nào dám cười bỏn công chúa cũng giết nốt.

Sau khi công chúa Heidr dùng dùng rời khỏi chính điện, hoàng hậu mới thở dài nói.

- Pisces, công chúa Heidr vốn dĩ là một người khó chiều chuộng, lại được giáo dục ở một nền văn hóa khác với chúng ta. Nếu để cho nàng làm tùy tùng cho nàng ấy chỉ sợ làm khó cho nàng.

Song Ngư liền đáp.

- Hoàng hậu yên tâm, Pisces có thể xoay sở được. Pisces ở nhờ nhà dưỡng, không có gì báo đáp, chỉ có một chút việc nhỏ, sao có thể chưa làm đã chê khó.

- Nếu nàng đã nói vậy thôi thì cứ làm thử một thời gian. Nếu quả thực không chịu được thì cứ tìm ta mà nói thẳng. Ta nhìn nàng đã cảm thấy rất thích, ta nhất định sẽ chiều cổ nàng. - Hoàng hậu trêu mếu nói.

- Pisces được hoàng hậu yêu mến, không gì hạnh phúc bằng.

Lúc bấy giờ, Song Ngư chợt cảm thấy Noah nhìn mình chăm chú, nhưng khi nàng quay sang thì hoàng tử đã nhìn đi chỗ khác.

Sau buổi ra mắt quốc vương và hoàng hậu, Song Ngư được chuẩn bị ột căn phòng ở điện phía nam gần với biệt viện của công chúa. Công chúa Heidr có lẽ vẫn còn đang ê chề nên nhốt mình trong phòng, không cho bất cứ ai vào hầu hạ. Việc đó vô tình cho Song Ngư một chút thời gian để dạo quanh cung điện.

Nàng vốn dĩ định tìm đến hoa viên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vườn hoa ở tâm điện nào cũng đều cùng một kiểu, hoa lá ở phương Bắc vốn dĩ không được phong phú, có bao nhiêu loại nàng cũng đều đã thấy qua ở dinh

hầu tước. Thậm chí cả tên của chúng nàng cũng thuộc. Vườn hoa ở chốn cao sang dầu có đẹp đẽ nhưng không có mấy ai thương lắm, thật buồn tẻ vô cùng. Thế là nàng đánh một vòng xuyên qua nhà bếp hoàng gia để tìm đường đến chuồng ngựa. Nơi đó mặc dù có hơi bẩn một chút, nhưng ít ra cũng có bảy ngựa để mà trò chuyện giải khuây. Đường đi tưởng ngắn nhưng hóa ra đi mãi vẫn chưa thấy tới, chưa kể hai ba lần rẽ nhầm đường phải lặn lội trở ra. Chật vật nửa canh giờ Song Ngư mới tìm thấy chuồng ngựa. Vừa đẩy cửa bước vào thì nàng trông thấy một người đang nằm trên sàn rơm, dáng vẻ mệt mỏi, nhưng gương mặt thì vẫn đẹp mê hồn như vậy. Không phải hoàng tử Noah thì còn ai !

Trong bụng thầm than quái lạ, vì sao chàng không ở tại biệt viện mà lại đến một nơi bẩn thỉu thế này để ngủ. Song Ngư khẽ khàng đến gần, chăm chú quan sát nét mặt chàng. Bất giác, nàng đưa bàn tay lên trán chàng. Noah giật mình tỉnh giấc.

- Chuyện gì...Cô đang làm gì vậy ?

Song Ngư bình thản nói.

- Ta nhìn thấy sự mệt mỏi trên gương mặt của chàng. Nó khiến ta vô cùng đau lòng. Hãy để ta giúp chàng.

Noah không hiểu những gì Song Ngư nói, nhưng chàng cảm thấy một luồng hơi ấm từ tay nàng chậm chậm lan tỏa trên trán mình, thấm sâu vào bên trong, xua tan đi sự rã rời bên trong tâm trí chàng. Cảm giác ấy thật quen thuộc, dường như chàng đã từng được trải qua trong quá khứ, nhưng ký ức ấy đã chìm sâu trong tiềm thức, chỉ còn lại một chút bóng hình mờ nhạt. Cô gái này là ai ? Tại sao chàng lại cảm thấy dường như hai người đã từng gặp gỡ. Khi dòng suy nghĩ chấm dứt, bất chợt chàng đẩy tay Song Ngư ra.

- Công nương Pisces, nàng vì sao lại ở chuồng ngựa ? Ta nên quay trở về viện thôi.

Nói rồi Noah liền đứng lên, sửa soạn lại y phục, chuẩn bị bước ra ngoài.

- Khoan đã ! - Song Ngư lên tiếng gọi.

Noah chậm chậm quay lại nhìn nàng.

- Chàng quả thực không nhớ ta ? - Nàng hỏi.

Noah cau mày suy nghĩ.

- Xin thứ lỗi cho ta trí nhớ không được tốt. Nếu quả thực đã từng gặp gỡ, liệu nàng có thể nhắc ta nhớ hay không ?

- Thực không đáng để nhắc. Ta cũng nên về thôi. Có lẽ công chúa cần thay y phục.

Song Ngu từ biệt hoàng tử với một nỗi thất vọng tràn trề, mặc dù nàng biết rõ, trí nhớ của Noah chắc chắn đã bị ma thuật đen tối phong tỏa. Công chúa Heidr kia liệu có giờ trò ma quái gì hay không ?

Trên đường trở về phòng, Song Ngu đi ngang qua biệt viện của Heidr, bên ngoài cửa viện có hai tên người băng đứng canh gác, vẻ mặt dữ tợn, hai mắt mở to không chớp lấy một lần. Suy nghĩ một lúc, Song Ngu quyết định tiến vào, hai tên người băng thấy nàng tiến lại liền nói.

- Công chúa dặn công nương ngày mai hãy tới, hôm nay người không được khỏe, không muốn gặp ai.

- Thế à ? Được rồi, ngày mai ta sẽ mang đến một ít trà thảo dược hy vọng sẽ giúp nàng thoải mái hơn. -
Song Ngu đáp rồi quay người định bước đi.

Chợt từ trong khuê phòng của công chúa vọng ra một tiếng hét thất thanh, sau đó là âm thanh khàn đặc như thứ tiếng của loài thủy quái Globin ở vùng đầm lầy phía Tây Nam. Song Ngu liền quay phắt lại thì bị hai tên người băng dang tay ngăn trước mặt. Nàng thầm nghĩ "Kỳ lạ ! Hai tên này muốn che giấu thứ quái quỷ gì ở bên trong ? Ta rõ ràng nghe thấy âm thanh không phải tiếng người."

- Sao hai người không chớp mắt một lát, để ta vào xem công chúa như thế nào ? - Hai mắt Song Ngu phát ra ánh sáng ma thuật.

Hai tên người băng liền bị thôi miên, đổ ngục xuống nền đất mà ngủ. Đoạn, nàng rón rén bước đến dòm qua khe cửa. Bên trong phòng, ánh nến mờ tỏ. Có một bóng

người ngồi run rẩy trên bàn trang điểm, có vẻ như đó là công chúa Heidr. Nhưng kỳ lạ thay, làn da hai bên cánh tay của nàng ta đã chuyển sang màu xanh tái, mấy ngón tay thô kệch với móng vuốt đen sì. Công chúa ghê tởm nhìn cái hình hài của mình trong gương rồi từ từ lòi ra một lọ thuốc mỡ. Nàng ta chậm rãi bôi thứ thuốc nhờn nhớp xanh lên những vùng da bị bộc lộ, chỉ trong nháy mắt, làn da người mịn màng lại được hồi phục, mấy cái móng tay đen đúa cũng co trở lại vào trong da thịt. Nàng ta tiếp tục bôi thuốc lên cổ và mặt cho đến khi hoàn toàn trở lại hình dáng con người.

- Hừ ! Ma thuật đội lốt người. Ta không thể để i lừa gạt Noah như vậy. - Song Ngư nghiêng răng thì thảo. - Revelanusante...

Nàng đọc một câu thần chú, hai mắt hóa sáng rồi vụt tắt. Không có gì xảy ra cả, công chúa Heidr vẫn ung dung chiêm ngưỡng nhan sắc giả tạo của mình ở trong gương. Song Ngư kinh ngạc tởm nhủ.

- Ma thuật quá cường đại. Ta không thể phá giải. Kẻ nào tạo ra loại thuốc mỡ ma thuật kia, quyền năng ít nhất

cũng phải trên mười vạn năm. Chẳng lẽ lại là nàng ta ?

- Ai đó ? - Một giọng nói vọng ra từ bên trong.

Công chúa Heidr di chuyển cực nhanh về phía cửa, trên tay nàng lăm lăm một con dao găm. Song Ngư không chần chừ niệm chú tan biến vào không khí. Khi công chúa xông ra ngoài, chỉ nhìn thấy thuộc hạ nằm ngủ li bì trên sàn, nét mặt nàng liền trở nên hung ác vô cùng.

*

Khu vực thử thách đầu tiên của đấu trường Byon vẫn chìm trong màn sương tịch mịch. Bạch Dương và Sye đi xuyên qua rừng cột đá khổng lồ được chừng trăm thước thì thấy trước mặt quang đãng bót. Sương mù ít đi khiến tầm mắt hai pháp sư được cải thiện. Một cảnh tượng đáng sợ hiện ra trước mắt. Trước mặt hai người là một khu vực đầy ắp xác người chết. Bạch Dương thận trọng bước đến xem xét một xác đạo chích ở gần đó, hai mắt của xác chết bị thiêu rụi chỉ để lại một lỗ hồng đen ngòm, da thịt cũng có dấu hiệu bong nặng. Nhưng kỳ lạ

nhất là những tổn thương đó dường như là xuất phát từ bên trong, lớp da bên ngoài thì vẫn còn nguyên vẹn. Cứ như người này đã nuốt phải một hòn nham thạch vậy. Chàng dùng ngón tay quệt lấy vệt máu trên cổ.

- Máu còn ấm, những người này chỉ vừa mới chết mà thôi.

Sye cũng lật những cái xác ở cạnh đó để xem, nữ pháp sư kinh ngạc nhận thấy nguyên nhân cái chết hoàn toàn giống nhau.

- Họ đều là những đầu sỏ, pháp sư có, kiếm sĩ có, thậm chí cả đạo chích, cảnh vệ quân... Không có dấu hiệu ẩu đả, không có bất kỳ thương tích nào do vũ khí gây ra. Tất cả đều bị giết bởi cùng một phương pháp.

Bạch Dương hít một hơi sâu, rồi quay sang hỏi Sye.

- Thường ngày cô vẫn là kẻ thích đọc sách, thế trong tư liệu của Hội đồng có ghi nhận về loại ma thuật này hay không ?

Sye ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên nét mặt nàng

chuyển sang trắng bệch. Đoạn, nàng run run nói.

- Ma thuật...tôi không nghĩ đây là ma thuật.

- Ý cô là sao ? - Bạch Dương lo lắng hỏi.

- Những người này đều là những chiến binh vô cùng lợi hại, thế nhưng lại bị giết chết vô cùng nhanh chóng. Chúng ta kiểm tra nhiều xác chết đều nhận thấy máu còn ấm nóng, chứng tỏ thời gian chết không cách biệt là bao nhiêu. Cả mấy trăm chiến binh bị tiêu diệt gần như cùng một lúc. Họ không chết do chém giết lẫn nhau mà do bị một ai đó sát hại. Theo như tôi thấy, ngay cả những thủ lĩnh chương quân đầu trường này cũng không thể có sức mạnh như vậy. Lại nói những xác chết này chỉ bị tổn thương ở bên trong, da thịt bên ngoài thì còn nguyên vẹn. Trên thế gian này làm sao có được thứ ma thuật có thể làm được như vậy. Trừ phi đây không phải là ma thuật.

- Nếu không phải ma thuật vậy thì là gì ? - Bạch Dương cảm thấy khó hiểu.

Ánh mắt của Sye thoáng có nét sợ hãi.

- Tôi không dám khẳng định. Nhưng trước đây tôi có từng xem qua một quyển kinh Faldocan do những tư tế của thời đại trước ghi lại. Trong đó có nói, thần giới thuở khai sinh có một giống loài sinh vật linh thiêng và hùng mạnh đại diện cho Ánh sáng và Thanh âm bất diệt. Đáng Sáng Tạo nói rằng, những kẻ có đôi mắt trần tục, đôi tai trần tục không thể nhìn thẳng hay trực tiếp nghe được thanh âm của loài sinh vật này. - Sye dừng lại một lát rồi nói tiếp. - Đó chính là thiên thần.

- Thiên thần ? - Bạch Dương kinh hãi thốt lên.

- Phải ! Kinh Faldocan kể rằng khi thần giới xâm lược nhân gian, trong đạo quân nhà trời có đến trăm ngàn thiên thần. Những loài ác quỷ và quái vật ở nhân gian chỉ cần nhìn thấy hoặc nghe thấy tiếng hát của thiên thần thì lập tức bị thiêu đốt. Sức mạnh của thiên thần là vô thượng, không một loài sinh vật nào ở phạm giới có thể chống lại được, kể cả con người. Trừ phi một phạm nhân được các vị thần lựa chọn làm tư tế, khi đó họ sẽ được ban cho thị giác và thính giác ưu việt để có thể

giao tiếp với những sinh vật của thần giới.

- Ý cô là...những đầu sĩ này đã nhìn thấy...thiên thần ? - Bạch Dương lấp bắp nói.

- Tôi không biết. Nhưng sao có thể...thiên thần sao lại có mặt ở nhân gian, lại còn ung dung đi lại trong đấu trường mà không một ai biết ? Không lẽ thủ lĩnh hội đồng chương quản khu vực này không hề hay biết gì hay sao ? - Sye cảm thấy khó hiểu. Hoặc là thủ lĩnh cũng đã bị...

Đột nhiên, trong không trung vang lên tiếng đập cánh của một loài lông vũ. Âm thanh phành phạch rất lớn, tưởng chừng như ở sát ngay bên trên đầu, nhưng khi hai pháp sư đồng loại nhìn lên thì không thấy gì cả.

- Đó có phải... - Bạch Dương run rẩy nói.

Sye đưa một tay lên môi ra hiệu cho chàng im lặng. Một lúc sau, không gian hoàn toàn yên lặng, sinh vật nọ không hề xuất hiện.

- Chúng ta phải đến chỗ sàn đá ngay, nếu như nghe

thấy tiếng đập cánh thì nhất thiết phải nhắm mắt và bịt tai lại. Nếu nhìn thẳng vào thiên thần thì hậu quả sẽ như những người kia.

Bạch Dương gật đầu.

- Được, chúng ta di chuyển tiếp.

*

Ở một khu vực khác trong đấu trường, đội của Sur Tử và Bảo Bình vẫn đang quyết đấu với chiến đội khác. Nữ pháp sư Katrine liên tục điều khiển trận địa những mũi tên ma thuật điên cuồng tấn công Bảo Bình, Cratos và Sur Tử. Con sói lửa do Bảo Bình triệu hồi bị những mũi tên ma thuật tấn công dữ dội không thể di chuyển được, ánh lửa trên cơ thể lập lòe tựa như muốn tắt. Bảo Bình liền niệm chú thu hồi sói lửa. Trong lúc đó, Cự Giải ở đằng sau một tay nâng khiên ma thuật chắn ngang mặt, một tay lôi công chúa Helena ra phía sau lưng mình. Sau khi đã đứng cản trước mặt Helena, Cự Giải quyết định hỗ trợ đồng đội. Nàng giơ một ngón tay vạch lên không trung hình tia chớp, đoạn lôi từ tay áo ra một

loại cỏ thơm, ném về phía trước, môi niệm chú.

- Strikian protectevas..

Nhành cỏ thơm nhanh chóng bốc cháy, ngọn lửa màu xanh lơ kì lạ lơ lửng giữa không gian. Từ nhánh cỏ đang cháy, một làn sóng xanh biếc nhanh như cắt lan tỏa ra xung quanh. Sau khi đã bao bọc lấy Bảo Bình, Sư Tử và Cratos, làn sóng ma thuật liền chuyển biến tạo thành một vòng sáng bọc lấy ba đấu sĩ. Chỉ thấy những mũi tên ma thuật vừa chạm phải vòng sáng này thì lập tức bị dội ngược trở ra.

- Khiên ma thuật ? - Katrine kinh ngạc kêu lên.

Bảo Bình đặc chỉ quay lại khen ngợi.

- Có thể tạo ra một tấm khiên ma thuật kích cỡ đường này, năng quả nhiên là lợi hại.

Cử Giải mỉm cười nói.

- Ta thấy khu vườn trước biệt viện của Tướng quân có trồng loại cỏ ma thuật này nên tiện mang theo một ít,

không ngờ lại có chỗ dùng.

Nhận thấy pháp thuật không còn hiệu nghiệm, Katrine tức giận vô cùng. Gã thợ săn có tên là Baldun cũng cảm thấy bế tắc trước sự bảo vệ của tấm khiên nọ. Nhưng bất chợt một trong hai kiếm sĩ của đội này nhún người nhảy vọt ra trước, lôi từ trên lưng xuống một cây rìu bằng bạc. Lưỡi rìu này vừa nhìn qua đã biết là một loại vũ khí trân quý, thân rìu được làm bằng gỗ đen bóng, lưỡi rìu được điêu khắc vô cùng tinh tế. Tên kiếm sĩ lớn giọng nói.

- Katrine, Baldun, hãy để ta cho chúng thấy sự lợi hại của cây rìu Alastair.

- Cây rìu của Alastair ? - Sư Tử kinh ngạc nói.

- Người biết cây rìu đó à ? - Bảo Bình quay sang hỏi.

- Đúng vậy, Alastair năm xưa là hoàng đế đời thứ mười của đế chế Zodiacus đệ lục. Ngài ta là một chiến binh vô cùng dũng mãnh. Sau trận chiến chống lại con thủy quái Kronka ở vùng biển phía Đông, Alastair được

Thần hòa bình Mora tặng cho cây rìu này làm phần thưởng. Người ta cho rằng cây rìu của Alastair được rèn đúc tại thần giới, sắc bén vô cùng, không có vật chất nào có thể chịu được sự tấn công của nó. - Sư Tử giải thích.

- Ha ha ha ! Người quả nhiên là có kiến thức. Nhưng người nói thiếu mất một điều. - Tên kiếm sĩ đặc chí nói.
- Cây rìu của Alastair còn có khả năng khắc chế ma thuật. Pháp sư các người tự cho rằng có ma thuật thì chiếm được ưu thế, để ta xem cái khiên ma thuật kia có chịu được một nhát của ta hay không.

Vừa dứt lời, hắc vụ rìu bổ về phía tấm khiên ma thuật do Cụ Giải triệu hồi. Một âm thanh chói tai vang lên, mặt đất chấn động. Nhành cỏ đang cháy lơ lửng trên không đột nhiên run lên một cái rồi tan thành tro bụi. Cùng lúc đó, khiên ma thuật xuất hiện một vết nứt lớn. "Rắc !" "Choang !", trong chớp mắt, hàng rào phòng thủ lợi hại của đội Bảo Bình vỡ tan tành. Sức công phá của cây rìu thần còn mạnh đến nỗi dư chấn của nó thổi Cụ Giải bay ngược về phía sau một khoảng, ngã nhào ra đất. Helena hốt hoảng chạy đến đỡ lấy nàng. Sư Tử, Bảo

Bình và Cratos cũng lập tức rút về xem xét tình hình của Cự Giải. Bảo Bình lo lắng hỏi.

- Nàng không sao chứ ?

Cự Giải lắc đầu.

- Không sao, cũng may là có nhành cỏ ma thuật đỡ thay, nếu như đó là tấm khiên do chính bản thân ta làm nguồn thì chắc đã thiệt mạng.

- Hừ, một binh khí của thần linh sao lại lọt vào tay một kiếm sĩ tầm thường như hấn. Như vậy rõ ràng là gian lận. - Cratos tức tối nói.

- Nhưng quy định của đấu trường đâu có cấm đấu sĩ không được sử dụng thần binh. - Sư Tử đáp.

- Bây giờ thì khó khăn rồi. Chiếc rìu đó khắc chế ma thuật, như vậy những linh thú của ta cũng không phải là đối thủ của nó. - Bảo Bình than thở.

- Thần binh thì thần binh, ta cũng có thanh gươm cực hỏa cực nhiệt do thợ rèn thiên tài Hyazin rèn đúc, để

ta đối đầu với hắn. - Sư Tử vùng gươm, xông về phía trước đối diện với tên kiếm sĩ nọ.

- Ha ha ha, thật tức cười, một thanh gươm do người phàm rèn đúc, dù có quý báu như thế nào cũng không thể so sánh được với một mảnh rác tại thần giới. Huống chi đây là vũ khí do chính các vị thần rèn nên.

- Đừng nói nhiều, thử thì biết ngay thôi. - Sư Tử đưa hai ngón tay lên môi niệm thần chú, thanh gươm trên tay chàng đột nhiên rung lên bần bật, lưỡi gươm tỏa sáng chói lòa, hơi nóng hừng hực tỏa ra xung quanh khiến người ta có cảm giác như đang đứng gần một lò lửa.

Nhận thấy sức mạnh của thanh gươm nọ không thể coi thường, tên kiếm sĩ đối phương cũng không tiếp tục đùa giỡn, hắn xoay thanh rìu trên tay một vòng, lưỡi rìu quét trong không trung tạo thành cuồng phong. Cảnh tượng uy vũ do cây rìu thần tạo nên khiến cho người ta khiếp sợ. Sư Tử nheo mắt nhìn qua màn khói bụi mù mịt, đoạn tay cầm gươm nâng cao, đâm xuyên qua gió bão. "Keng !" mũi gươm đỏ rực chạm phải một vật vô cùng cứng chắc. Khi nhìn lại thì chàng nhận ra lưỡi rìu

đã nằm chắn ở phía trước. Một vầng sáng ánh bạc lan tỏa từ lưỡi rìu đối chọi dữ dội với hơi nóng từ thanh gươm của Sur Tử. Một đoạn mũi gươm bắt đầu bị ánh sáng nọ áp đảo, màu đỏ rực như thép nung dần chuyển sang màu xám, lui dần về phía chui gươm.

- Không ổn ! - Cratos ở phía sau thốt lên. - Cây rìu chết tiệt đó đang khắc chế ma thuật của thanh gươm.

Sur Tử cũng nhận ra được điều đó, chàng liền thu gươm lại, cùng lúc nghiêng người né lưỡi rìu vừa chém tới. Nhất chém sượt qua ngực giáp của Sur Tử rồi cắm phập xuống nền đất, mặt đất liền rung chuyển một cái rồi nứt ra một đường dài xuyên qua dưới chân Sur Tử, đất cát như bị một sức mạnh vô hình cày xới lên. Chấn động của nhất chém khiến cho Sur Tử ngã nghiêng, nhưng chàng nhanh chóng trụ mũi gươm xuống đất để đứng vững trở lại.

Tên kiếm sĩ không đợi đối phương kịp phục hồi, hấn vung rìu phóng tới một nhất chém khác. Sur Tử rút kinh nghiệm ban nãy, thay vì ngã người ra sau, chàng lại lách sang một bên để tránh. Nhưng tên kiếm sĩ dường như đã

tính toán được hướng di chuyển của chàng, lưỡi rìu đương bổ xuống liền lật sang bên hướng về phía Sư Tử vừa chuyển người đến. Bất ngờ trước đòn tấn công của đối phương, Sư Tử chỉ vừa kịp giơ gươm lên chắn ngang lưỡi rìu, nhưng liền bị sức mạnh áp đảo của rìu thần đẩy ngược trở lại, lưỡi gươm đỏ rực cắm phập vào bắp tay chàng. Hơi nóng dữ dội khiến cho áo giáo của Sư Tử tan chảy, một dòng máu đỏ tươi phụt ra. Sư Tử kêu lên đau đớn.

Thấy Sư Tử thất thủ, Cratos liền rút gươm xông ra tương trợ, nhưng ngay lập tức bị một mũi tên cắm phập vào vai, lăn quay ra đất. Bảo Bình cũng không chần chừ niệm chú triệu hồi một đàn rắn xuất hiện trên mặt đất, lao về phía tên kiếm sĩ, nhưng hắn chỉ vung tay chém một nhát đàn rắn liền tan biến vào hư không. Cây rìu thần quả nhiên có sức mạnh vượt trội, không một ma thuật nào có thể thi triển được.

Tên kiếm sĩ gương mặt thoáng hiện nét độc ác, vung rìu nhắm vào ngực Sư Tử mà bổ tới, quyết tâm lấy mạng của chàng. Đột nhiên ngay lúc đó, tất cả những người tại trường nghe thấy âm thanh đập cánh của một

loài chim. Âm thanh rất lớn và rõ ràng khiến hết thảy đều phải chú ý. Nhưng một lúc sau thì dừng, không gian bốn bề yên ắng.

- Người có nghe thấy không ? - Tên thợ săn Baldun quay sang hỏi đồng đội. - Nghe cứ như là một con chim không lồ vậy.

- Có phải là quái vật không ? - Tên thợ săn còn lại sợ hãi nói.

Ở bên này, Helena cũng cảm thấy sợ hãi, nàng níu chặt tay áo Cự Giải. Nữ pháp sư liền trấn an.

- Công chúa đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ lo cho nàng.

Đột nhiên từ trong màn sương mù dày đặc quanh khu vực giao chiến của hai đội, có tiếng bước chân từ tốn vọng lại. Kèm theo đó còn có âm thanh của một thứ gì đó bằng kim loại nện xuống nền đất. Hết thảy mọi người đều dồn ánh mắt về phía đó. Một bóng người dần dần xuất hiện. Một thiếu nữ uyển chuyển bước tới, trên tay ả ta là một thanh quyền trượng đen tuyền, đầu quyền

trượng mang hình đôi cánh, gương mặt của thiếu nữ bị che khuất phân nửa bởi mũ áo choàng cũng một màu đen tuyền, tà áo kéo dài chấm đất.

Cự Giải vừa nhìn thấy người này liền cảm thấy bủn rủn, nàng mở miệng định thốt lên điều gì đó nhưng câu chữ dường như bị mắc ở trong họng không nói ra được. Helena cảm thấy bàn tay Cự Giải lạnh ngắt nhưng không hiểu vì lý do gì.

Trong lúc đó, tên kiếm sĩ cầm rìu thần cũng căng thẳng theo dõi người mới đến. Một thiếu nữ xuất hiện trong khu vực đấu trường, đơn độc mà lại vô cùng ung dung, rõ ràng không phải là tầm thường. Nghĩ vậy hắn liền nắm chặt thanh rìu thần chắn ngang trước mặt ở tư thế phòng thủ. Chỉ thấy thiếu nữ khẽ nhếch miệng cười, hàm răng trắng tinh hé lộ giữa đôi môi đỏ mọng như máu. À ta tiếp tục bước đến gần tên kiếm sĩ không chút e dè. Tên kiếm sĩ quát.

- Con mụ kia, đứng yên cho ta, ngươi dám tiến thêm một bước ta sẽ chém chết.

Thiếu nữ không chút phản ứng, vẫn từng bước tiến tới gần hơn. Tên kiếm sĩ cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, đoạn, hấn liều mạng vung rìu nhằm vào thiếu nữ áo đen chém toàn lực.

"Keng !"

Một âm thanh sắc lẹm vang lên, không ai thấy thiếu nữ ấy đã cử động như thế nào, chỉ thấy khi nhìn lại thì cánh tay nõn nà của ả đã giơ lên cao từ lúc nào, làn da mịn màng trực tiếp nghênh đón lưỡi rìu thần. Một luồng sang chấn mạnh mẽ bốc ra xung quanh khiến cho hết thầy đầu sĩ hai đội phải cúi rạp người. Trước ánh mắt kinh hoàng của gã kiếm sĩ, lưỡi rìu thần bùng sáng dữ dội như đốt cháy hết tất cả năng lượng chứa đựng ở bên trong rồi đột nhiên vụt tắt. Một đường nứt xuất hiện trên mặt rìu rồi toác rộng ra, cây rìu của Alastair rụng xuống như một vật phế thải.

Không một ai có mặt ở đó có thể tin vào mắt mình. Thiếu nữ thần bí chỉ dùng một ngón tay để đối chọi với một thần binh, chẳng những vô hiệu hóa đòn tấn công của thanh rìu mà còn đồng thời hủy diệt nó.

Ngay sau đó, không đợi tên kiếm sĩ kịp hoàn hồn, thiếu nữ liền dùng một tay nắm cổ hắn nâng lên cao. Tên kiếm sĩ cao to nặng đến trăm cân bị ả nhắc bổng dễ dàng như nắm một con rôi. Hắn điên cuồng vùng vẫy nhưng không thể thoát được cánh tay thon thả của thiếu nữ nọ. Đoạn, ả dùng tay còn lại từ từ cởi mũ choàng ra. Không ai có thể nhìn thấy rõ gương mặt của ả, chỉ thấy hai mắt ả phát ra ánh sáng chói chang hơn cả mặt trời. Cả một vùng không gian tràn ngập trong ánh sáng dữ dội. Tên kiếm sĩ gào thét đau đớn, hai mắt của hắn đồng thời bốc cháy ngùn ngụt, mạch máu trên cơ thể cũng đỏ lừ như dung nham. Không cần nói ra thì ai cũng biết hắn đang bị thiêu chết từ bên trong.

Đồng bọn của tên kiếm sĩ thấy cảnh tượng đó liền không còn hồn vía, quay đầu bỏ chạy. Thiếu nữ thần bí thấy vậy liền vút xác tên kiếm sĩ sang một bên rồi bằng tốc độ nhanh khủng khiếp, ả xuất hiện gần như cùng lúc trước mặt bốn tên đầu sĩ nọ bao gồm cả pháp sư Katrine, dùng một tay nhẹ nhàng vặn cổ cả bốn người quay ngược ra sau. Sau khi hạ sát năm đầu sĩ đội kia, thiếu nữ áo đen liền xuất hiện trước mặt Cụ Giải nhanh

như chớp. Ắ mím cười lên tiếng.

- Có phải ta đã làm cho ngươi kinh sợ...pháp sư Cự Giải ?

Cự Giải bấy giờ mới lắp bắp thốt được mấy chữ.

- Nữ...nữ ác thần.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Nhân Mã tỉnh dậy cảm thấy đầu đau kinh khủng, chàng đưa tay sờ lên mang tai, vết máu đã khô từ lúc nào.

Chàng nhìn chung quanh thì thấy lão già tư tế đã biến mất. Bên trong điện thờ của Halldora ánh lửa bập bùng nhưng không hề nghe thấy một tiếng động. Các nơi chàng đang đứng không xa là Alexandra và Edward đang bất tỉnh ở trên sàn gạch. Chàng định tiến tới lay gọi hai người bạn, nhưng đột nhiên cơ thể chàng chạm phải một bức màn không khí dày đặc vô hình ngăn không cho chàng tiến thêm. Nhân Mã thử lại mấy lần, thậm chí chàng còn tung cả phép thuật về hướng đó, nhưng bức màn không khí không hề suy yếu. Chàng cất tiếng gọi Alexandra và Edward, nhưng từ cổ họng chàng không

một âm thanh nào phát ra được. Nhân Mã kinh hoàng nhận ra chung quanh chàng không hề có bất kỳ một âm thanh nào. Chàng lao đảo ngã vật xuống sàn đá.

- Đừng sợ phạm nhân kia ! - Một giọng đàn bà đầy chất nhạc vang lên.

Nhân Mã giật mình tìm kiếm xung quanh nhưng không hề thấy bất kỳ người đàn bà nào cả. Chàng mở miệng định hỏi "Người là ai ?" nhưng những từ đó như bị không gian nuốt mất.

- Ở tại lãnh vực của ta, người chỉ có thể nói khi ta cho phép. - Người đàn bà thông thả giải thích.

Người ấy vừa dứt lời, đột nhiên bức tượng Halldora tại chính giữa sảnh đột nhiên phát sáng. Ánh sáng chói chang khiến cho Nhân Mã phải che mắt lại. Giây lát sau, muôn trùng ánh sát cùng hội tụ thành một nhân ảnh mờ mờ tỏ tỏ. Nhưng chàng có thể nhận ra được đó là một người đàn bà tóc vàng, gương mặt vô cùng thanh tú, trên bàn tay trái của bà ta đang cầm một chiếc âm thoa bằng vàng với những rãnh họa tiết phát sáng lung linh.

- Nói đi ! - Người đàn bà ra lệnh.

Nhân Mã ngập ngừng tăng hắng thử vài tiếng thì quả thực đã nghe thấy giọng nói của mình trở lại. Nhưng chàng vẫn do dự không biết phải mở lời thế nào. Người đàn bà này đích thị là Cổ thần Âm thanh trong truyền thuyết. Nếu như khiến cho bà ta cảm thấy bị xúc phạm thì cả cuộc đời chàng sẽ phải sống trong sự tĩnh lặng đáng sợ. Cuối cùng chàng nuốt nước bọt rồi thận trọng nói.

- Bà là Halldora ?

- Còn phải hỏi ? - Cổ thần nhú mày ra vẻ không vui.

Nhân Mã giật thót mình, đoạn, chàng đánh bạo hỏi tiếp.

- Chỗ này là chỗ nào ?

Halldora nhướn mày nhìn chàng rồi vụt một cái biến thành một màn khói di chuyển về phía cái trường kỷ bằng vàng ở phía đài cao. Bà ta chọn một tư thế thoải mái rồi tựa người trên đó.

- Một câu hỏi hay. - Ngón tay cổ thần vẫy vẫy chỉ vào trần nhà. - Đây là một nơi nằm ngoài phạm giới. Một vùng không gian tồn tại giữa thế giới của người và Cõi Mộng.

- Bà đã tạo ra nơi này ư ? - Nhân Mã hỏi tiếp.

Halldora bật cười lạnh lót.

- Không ! Có một điều người nên biết phạm nhân à. Cổ thần không kiến tạo nên thế giới, cổ thần chỉ thao túng và cai trị thế giới.

- Nhưng...nhưng không phải bà đã bị nhốt trong Cõi Mộng hay sao ? Nếu thế giới này không phải Cõi Mộng vậy thì bà... - Mấy từ cuối cùng của Nhân Mã một lần nữa bị không gian nuốt mất.

Cổ thần đưa một ngón tay lên môi:

- Suyt ! Người đúng là không biết an phận. Nhưng dù sao thì ta cũng không ngại giải đáp thắc mắc này của người. Ta đã mất hết thấy bốn triệu năm trăm ngàn năm để tách rời một phần linh thức ra khỏi bản thể, sau đó lại

thêm một triệu năm ròng rã tìm kiếm một khe nứt của Cõi Mộng để gửi linh thức đó ra thế giới bên ngoài. Tuy nhiên linh thức của ta không có một cơ thể để nương náu, nếu bước chân vào phạm giới nó nhất định sẽ tan rã. Chính vì vậy mà ta phải trú ẩn tại đây.

Halldora dừng lại một chút, thấy miệng Nhân Mã cố gắng cử động, bà phất tay một cái, giọng nói của chàng liền vang vọng trong đền thờ.

- Tôi đã hiểu mưu đồ của bà. Bà không thể dự do đi lại tại phạm giới nên muốn dẫn dụ loài người vào đây để chiếm hữu thể xác của chúng ta.

Cổ thần vỗ tay bôm bốp.

- Thông minh ! Tuy nhiên, ngươi đã dùng từ không đúng. Ta không hề dẫn dụ phạm nhân. Ta là một cổ thần, một vị thần thì luôn có người thờ phụng. Tất cả những kẻ mà ta chiếm hữu thể xác đều là những tín đồ trung thành của ta, chúng tự nguyện dâng hiến cho ta cơ thể của chính mình. Chỉ tiếc là, không phải ai cũng có khả năng chứa đựng một linh thức của cổ thần trong cơ

thể mình.

- Ý bà là sao ?

- Ý ta là phàm nhân không ai giống ai. Cũng giống như một người có thể uống hàng chục vại bia vẫn không hề say nhưng cũng có người chỉ cần vài ngụm đã bị điên đảo. Linh thức của cổ thần mang theo quyền năng vô thượng, thậm chí thần linh mà các người hằng tôn sùng cũng phải kính sợ. Quyền năng đó giống như một ngọn lửa, người cần phải có một vỏ bọc thực sự bền bỉ mới có thể giữ được nó.

- Nếu không giữ được thì sao ? - Nhân Mã hỏi.

Halldora cười lớn, cả người bà ta biến thành làn khói vàng bay về phía chàng, từ trong màn khói, gương mặt cổ thần trôi ra, lơ lửng quanh Nhân Mã.

- Thì sẽ tan thành mây khói. Nhưng ta không bao giờ để các tín đồ của ta thiệt thòi. Ta đã ban cho chúng cuộc sống vĩnh cửu để có thể phục vụ cho ta mãi mãi. Chỉ có điều lí trí của chúng thì có phần bị tổn thương,

nhưng đó là thiệt hại không thể tránh khỏi khi mang linh thức của một cỗ thần trong người.

Nhân Mã cau mày.

- Bọn Dã Nhân ? Chính bà đã biến những tín đồ của mình thành Dã Nhân ?

- Dã Nhân ? Cái cách mà phạm nhân các ngươi đặt tên cho những gì mình chưa thấu hiểu thật là buồn cười. Ta gọi chúng là những "bầy tôi trung thành". Chúng được tạo ra bởi ta và chỉ duy nhất nghe lời của ta.

Làn khói vàng thổi lượn lờ quanh Nhân Mã, nó tụ lại thành hình người, cỗ thần ung dung đứng trước mặt của Nhân Mã, nắm lấy tay chàng nói.

- Nghe đây Nhân Mã, ta biết hết mọi thứ về ngươi. Một trọng lực pháp sư yếu ớt, một tội phạm trốn chạy triều đình Rockwall. Cuộc sống của ngươi là một chuỗi ngày sợ hãi và thiếu ổn định. Vì vậy ta rất cảm thông và muốn giúp đỡ cho ngươi. - Halldora đặt một tay lên ngực để biểu lộ sự chân thành. - Ta có một thỏa thuận cho

người. Ta sẽ cho người quyền năng, một sức mạnh áp đảo mọi pháp sư trên thế gian này, thậm chí cả thần linh cũng phải kính trọng người. Hãy nhìn thứ này...

Halldora đưa tay trái lên, bảo vật Uruné óng ánh tỏa sáng trong tay bà ta.

- Chiếc âm thoa này, chính là vũ khí tối thượng, người sẽ là chủ nhân của nó. Không ai trên thế gian có thể chống lại sức mạnh của Uruné. Chỉ cần...người đồng ý cho ta sử dụng thân xác của nữ đạo chích kia. - Vừa nói, Halldora vừa chỉ tay về phía Alexandra đang nằm bất tỉnh.

Nhân Mã giật mình lão đảo vì mấy lời vừa rồi.

- Bà...bà muốn mượn xác Alexandra ?

- Phải ! Nhưng không phải mượn tạm, mà là mượn mãi mãi. - Tuy miệng nói ra những lời lẽ ấy nhưng gương mặt Halldora vẫn không hề lộ ra một nét tàn độc nào.

- Nhưng tại sao bà lại hỏi tôi ? Đó là thân xác của

nàng ấy, bà phải hỏi nàng ta mới đúng.

- Nếu ta hỏi ả, chắc chắn ả sẽ không chấp nhận. Nhưng nếu người chịu giúp ta thuyết phục ả thì câu trả lời sẽ khác.

- Làm sao tôi có thể thuyết phục nàng ấy chứ ! Dầu tôi có thuyết phục thì nàng ta cũng sẽ không chấp nhận. Ai mà lại chịu đánh đổi thể xác của mình chứ. Đằng này nàng ta còn không được bất cứ lợi lộc gì.

Halldora ngửa mặt cười lớn.

- Hahaha ! Nàng ta sẽ chấp thuận bởi vì nàng ta yêu người.

Nhân Mã như bị hóa thành tượng khi nghe những lời vừa rồi.

- Bà nói...nói sao ?

Halldora khe khẽ lắc đầu.

- Phàm nhân đáng thương ! Các người tưởng có thể

che dấu cảm xúc của mình bằng vẻ bề ngoài lạnh nhạt, nhưng các người không thể qua được đôi mắt của ta. Ta chỉ cần nhìn thấy cách mà trái tim của ả đập mỗi khi có chuyện gì xảy ra với người là đủ khẳng định điều ấy rồi. Hơn nữa, ta có thể nghe thấu nỗi lòng của con người. Người quên rồi hay sao ? Ta là cổ thần Âm thanh. Hahaha

Nhân Mã lắc đầu nguây nguây.

- Không thể nào ! Bà lừa ta !

Tiếng cười của Halldora ngưng bật, bà ta từ từ quay mặt về phía Nhân Mã, nét ung dung trên gương mặt bà ta đột nhiên biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt hung ác vô cùng. Bà ta hóa thành một làn khói lao vụt qua không gian hướng về Nhân Mã. Chàng pháp sư chưa kịp phản ứng thì cảm thấy một bàn tay thon thả nhưng mang theo sức mạnh kinh người nắm lấy cổ chàng đẩy ngược ra sau.

"Oành !"

Cổ thần Âm thanh ấn cả thân hình Nhân Mã vào bức tường đá, mặt đá bị lực chấn động làm cho nứt toác, bụi cát tung mù mịt. Nhân Mã cảm thấy xương cốt trên cơ thể dường như gãy vụn. Halldora dí sát mặt mụ vào mặt Nhân Mã mà nói.

- Để ta khiến cho việc này dễ dàng hơn với ngươi một chút. Để xem, khi Alexandra tỉnh dậy, ta sẽ để nàng ta chọn. Một là ta giết ngươi, cùng với tên kiếm sĩ Edward vô dụng kia, hai là ta sẽ giữ lại cái mạng cho hai ngươi nếu như nàng ta ngoan ngoãn trao thể xác cho ta.

- Cổ thần nhoe miệng cười. - Thế nào ? Bây giờ thì không làm khó dễ người nữa. Tất cả là do cô ta lựa chọn.

Nhân Mã cố nén sự đau đớn thì thào nói.

- Chờ đã...bà không thể làm vậy !

- Ha ha ha ! - Nữ thần bật cười. - Ngươi không thể tưởng tượng được những điều ngươi vừa nói buồn cười đến thế nào đâu. Ngươi bảo ta, một cổ thần, không thể làm vậy. - Bà ta nhấn mạnh từng chữ. - Một. Cổ. Thần.

Halldora đưa một ngón tay chỉ về phía Alexandra, lập tức, cơ thể nữ đạo chích từ từ nhấc bổng lên không trung.

- Hãy ghi tạc điều này vào bộ óc ngu đần của ngươi Nhân Mã. Ta là một cỗ thân, ta có thể làm bất cứ điều gì ta muốn.

Dứt lời, bà ta nắm cổ Nhân Mã quăng về một phía xa của điện thờ. Cả cơ thể chàng bị nện vào tường đá rồi lăn mấy vòng ra đất. Halldora chuyển sự chú ý sang Alexandra, bà ta hóa thành làn khói lướt về nơi cơ thể nữ đạo chích đang lơ lửng trong không trung. Gương mặt Halldora lộ ra khỏi làn khói vàng, thì thâm vào tai Alexandra.

- Tinh dậy nào nữ đạo chích. Ta có một bất ngờ đầy thú vị dành cho nàng. Tinh dậy đi.

Vài giây sau đó, gương mặt Alexandra đột nhiên trở nên nhăn nhó như đang gặp phải ác mộng, rồi nàng chột bưng tỉnh, hai mắt mở to, mồ hôi nhễ nhại. Nữ đạo chích mất không lâu để nhận ra cơ thể mình đang lơ

lửng giữa không trung, nàng quờ quạng tay chân hốt hoảng. Và rồi Alexandra nhận ra gương mặt đang lơ lửng xung quanh mình, nàng kinh ngạc nín thở.

- Đừng sợ ! Ta chính là Halldora.

- Bà muốn gì ? - Alexandra hỏi.

Halldora biến trở lại hình người, dùng bàn tay khẽ nâng cằm Alexandra lên và xăm soi gương mặt của nàng.

- Ta muốn có gương mặt xinh đẹp này, muốn có thể hình linh hoạt này, muốn có được sự tự do đi lại tại phạm giới của người.

- Bà đừng hòng !

Nữ thần bật cười đầy thích thú.

- Ha ha ha ! Tinh thần rất vững. Đó là lý do mà ta thích nàng. Một thể xác hoàn hảo như nàng mới có thể chứa đựng linh thức của ta mà không bị tổn hại. Nàng hãy nhìn ra đằng kia xem, đó có phải là người mà nàng

rất yêu thích hay không ?

Halldora chỉ tay về phía Nhân Mã đang bị trọng thương. Alexandra hốt hoảng gọi to tên chàng, nhưng Nhân Mã dường như không có phản ứng.

- Hắn không thể nghe thấy nàng. Nếu nàng đồng ý trao thân xác cho ta, ta sẽ để cho hắn sống. Nàng thấy thế nào ?

Alexandra nhìn Nhân Mã nằm bất động trên nền đá, ánh mắt nàng thoáng một tia do dự, hai bàn tay nữ đạo chích siết thành nắm đấm.

- Bà không được làm hại anh ấy.

- Nếu nàng bằng lòng, đó sẽ là điều đầu tiên ta hứa với nàng. Ngược lại nếu nàng không đồng ý thì hắn sẽ là người mà ta lấy mạng đầu tiên.

Lúc này Nhân Mã ở phía bên kia sảnh dần dần tỉnh lại, chàng nhận ra Alexandra đang lơ lửng trên không trung và Halldora lượn lơ xung quanh. Nhân Mã dùng sức gượng dậy gọi tên Alexandra, nhưng nàng không

nghe thấy. Có lẽ Halldora đã chặn mất giọng nói của chàng. Nhân Mã quay nhìn xung quanh, ở trên bức tường sau lưng chàng tình cờ có treo một bộ vũ khí cổ đều là gươm giáo các loại, không chân chùy, chàng đưa một tay lên cao, điều khiển trọng lực nhắc bổng hết thảy chúng ra khỏi bức tường. Những mũi gươm giáo nhọn hoắc chĩa về phía Halldora xoay tít dữ dội. Đoạn, Nhân Mã vung tay về phía trước, những vũ khí sắc bén nọ liền nhất loạt lao vụt về phía Halldora.

- Chết đi con mụ đáng ghét !

Nhưng kì lạ thay, những khi những vũ khí nọ bay được nửa đoạn đường thì đột nhiên dừng lại. Nhân Mã cố gắng điều khiển trọng lực đẩy chúng đi tiếp nhưng dường như có một lực vô hình còn mạnh mẽ hơn đang chống lại chàng. Ngay lúc đó, Halldora chợt quay mặt lại, đôi môi mụ ta cong lên thành một nụ cười hung ác. Nữ cổ thần đưa một tay lên, mấy ngón tay khẽ vẩy, lập tức hàng loạt gươm giáo đổi hướng chĩa thẳng về phía Nhân Mã. Chàng pháp sư tuyệt vọng dùng trọng lực không chế chúng, nhưng vô ích. Lúc bấy giờ, một loạt âm thanh bắt đầu ập vào tai chàng. Đó là giọng của

Alexandra:

- Dừng tay ! Đừng làm hại anh ấy !

- Ha ha ha ! Nhân Mã, người thực sự muốn đấu tay đôi với ta ? Một tên pháp sư nhỏ bé như người mà muốn tấn công ta ? - Halldora vừa nói vừa chuyển động bàn tay nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Những vũ khí trong không trung lập tức lao vun vút về phía Nhân Mã, cho đến khi mũi nhọn của chúng chỉ cách gương mặt của chàng không đầy hai tấc thì dừng lại. Nhân Mã không còn cách nào khác phải lùi sát vào tường và không thể động đậy. Hơi thở của chàng trở nên gấp gáp và sợ hãi.

- Bà có dừng ngay lại không ? Nếu bà dám động tới Nhân Mã, tôi sẽ tự sát. Bà đừng hòng có được thứ bà muốn. Hãy để cho Nhân Mã và Edward ra khỏi đây, tôi sẽ chấp nhận yêu cầu của bà. - Alexandra vừa nói vừa rút một trong hai thanh đao ngắn trên lưng ra kề ngang cổ mình.

Halldora hoảng hốt quay lại mềm mỏng:

- Bình tĩnh đã Alexandra, ta vẫn chưa đụng đến hần, nàg xin xem, chưa đụng đến mà !

- Alexandra ! Cô điên rồi à ? Không được để mụ ta lấy thân xác, bằng không phạm giới sẽ gặp tai họa !

Vừa nói, Nhân Mã vừa đưa hai tay đẩy về phía trước, một luồng trọng lực dữ dội thổi những vũ khí lơ lửng trước mặt chàng ra xa, nhân lúc đó, Nhân Mã nhanh chóng di chuyển về phía Halldora, chàng thuận tay nắm lấy một thanh gươm đang lơ lửng gần đó, nhắm hướng nữ thần Âm Thanh đâm tới. Halldora giận dữ hóa thành làn khói dễ dàng tránh được đòn tấn công của Nhân Mã, cổ thần tụ lại thành hình người ở ngay sau lưng chàng, một tay mụ giơ cao chiếc âm thoa bằng vàng, tay còn lại búng nhẹ vào đầu âm thoa. Một đợt sóng âm thanh dữ dội nổi lên như vũ bão, cả tòa điện rung động như sắp sập sụp đổ, cuồng phong điên cuồng vùn vủ trong sảnh điện, Nhân Mã bị đợt sóng âm khủng khiếp thổi bay ngược về phía sau, thanh gươm trên tay chàng bị chấn nát thành vô số mảnh vụn. Bộ quần áo trên người chàng

cũng bị sóng âm thanh xé tan tành. Nhân Mã cảm thấy hai tai đau đớn vô cùng, máu tươi rỉ ra hai bên màng nhĩ chảy thành dòng trên gương mặt chàng. Nhân Mã ngã lăn ra đất, gân cốt dường như đã bị gãy vụn không tài nào động đậy được nữa. Alexandra dường như được bao bọc bởi một lớp bảo vệ vô hình, không hề bị ảnh hưởng bởi đợt tấn công của Uruné, nữ đạo chích điên cuồng gọi tên Nhân Mã, nhưng chàng không thể trả lời được nữa.

Đúng lúc đó, đột nhiên một tiếng nổ rền vang phát ra từ trần điện, một vết nứt đen sì xuất hiện trên mái vòm rồi nhanh chóng lan ra tứ phía. Halldora cau mày nhìn lên phía trên, mục vẫn chưa nhận ra kẻ nào đang gây ra hiện tượng kỳ lạ đó. Vài giây sau đó, mái vòm khổng lồ của điện thờ cổ thần Âm Thanh bỗng phát ra tiếng kêu rãch rãch, rồi cùng với một đợt chấn động mãnh liệt, toàn bộ mái vòm bằng đá nặng hàng ngàn cân bị xé toạc thành từng mảnh khổng lồ rồi bị cuốn phăng đi như một căn chòi bị lốc xoáy thổi tốc nóc. Đất đá và đồ vật trong sảnh điện đột nhiên nhấc mình khỏi mặt đất, lơ lửng trong không trung. Một luồng ánh sáng chói chang rọi

xuống sảnh điện bên dưới. Nhân Mã tuy đang bị trọng thương nhưng chàng vẫn mơ hồ nhìn thấy trong luồng ánh sáng chói lòa đó, một bóng áo chùng đỏ viền vàng phấp phới bay.

- Thủ lĩnh Daien... - Chàng thì thảo.

Halldora kinh ngạc nhìn kẻ mới xuất hiện:

- Trọng lực pháp sư ? Có khả năng phá hủy cả một công trình khổng lồ như đền thờ Iolik này, chứng tỏ quyền năng của ngươi là vô cùng cường đại.

Nhân Mã, đau đớn lê cơ thể mình ra phía sau, chàng vẫn chưa thể tin vào mắt của mình. Thủ lĩnh Daien không ngờ lại có sức mạnh dữ dội đến như vậy, rõ ràng ông ta đã dùng trọng lực búng gộc cả một đền thờ để xuống tận chỗ này. Đúng là một quyền năng khiến cho con người ta không nói nên lời.

- Halldora ! - Thủ lĩnh Daien lên tiếng, cả người ông vẫn lơ lửng trên không. - T đã phá hủy Iolik, thế giới này cũng sẽ sụp đổ nhanh thôi. Ta khuyên bà nên ngoan

ngoãn trở về Cõi Mộng, bằng không bà cũng sẽ diệt vong cùng với chỗ này.

Halldora tức giận đến tím mặt, mụ siết chặt Uruné trên tay, nghiến răng nói:

- Hừ ! Hàng triệu năm nỗ lực của ta bị tên phàm nhân nguoi hủy diệt chỉ trong nháy mắt. Hôm nay trước khi ta quay về Cõi Mộng, ta phải lấy mạng hết thảy các nguoi.

Dứt lời, mụ một lần nữa giơ cao chiếc âm thoa vàng, một tay thi triển pháp thuật chuẩn bị búng vào âm thoa. Chỉ thấy thủ lĩnh Daien vung tay trái về phía Nhân Mã, Alexandra và Edward bên dưới, bằng một động tác đơn giản, ngài nhắc bổng cả ba người lên không trung. Tay phải thủ lĩnh Daien dùng trọng lực nâng một khối đá tảng khổng lồ vốn dĩ là cái trần điện lên chắn ngang trước mặt cả bọn và Halldora. Luồng sóng âm thanh dữ dội từ bảo vật Uruné một lần nữa được phát động.

'Oanh !', tảng đá khổng lồ dùng làm tường chắn bị chấn tan tành, lực chấn động tàn dư khiến cho thủ lĩnh Daien phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng không chần

chù, thủ lĩnh phát tay một cái, cả người ngàì nhấc bổng lên không trung, cùng với ba kẻ đào tẩu bay xuyên qua cái lỗ hổng trên trần điện.

Cổ thần Âm Thanh thét lên một tiếng điên cuồng. Tiếng thét của mụ tạo thành một làn sóng âm hủy diệt đánh ra tứ phía. Cùng lúc đó mụ cũng hóa thành một làn khói điên tiết đuổi theo Daien.

- Người đừng hòng chạy thoát tên phạm nhân kia ! - Giọng nói của Halldora vang vọng khắp không gian.

Thủ lĩnh Daien vẫn dùng trọng lực kéo theo Nhân Mã, Alexandra và Edward bay lên không ngừng nghỉ. Ở bên dưới, làn khói vàng vốn dĩ là Halldora nhanh như cắt phóng vụt lên. Một phần làn khói tụ lại thành nửa thân người của Halldora, tay cầm Uruné chuẩn bị cho đòn tấn công chí mạng. Lần này mụ hạ quyết tâm toàn sẽ toàn lực phát động Uruné, dù cho có mười cái mạng cũng khó mà thoát.

Đúng lúc đó, đột nhiên ở bên dưới tòa điện nơi bọn người vừa mới rời khỏi, một vòng xoáy đen ngòm xuất

hiện, từng luồng điện quang phóng vút lên không trung.
Gương mặt cổ thần Âm Thanh liền biến sắc.

- Không gian vô định ? - Mụ thốt lên.

Sự xuất hiện của không gian vô định chứng tỏ thế giới này sắp sửa tan rã, cho dù là cổ thần cũng không thể mạo hiểm để bị cuốn vào không gian vô định, bằng không sẽ vĩnh viễn bị vũ trụ đào thải. Cuối cùng Halldora đành bỏ cuộc không đuổi theo đám phạm nhân kia nữa. Dù có phải tốn hàng tỉ năm để tìm một lối thoát khác, cũng còn hơn bị xóa sổ vĩnh viễn. Nghĩ vậy, mụ liền ném Uruné về phía trước, niệm chú khai mở thông lộ trở về Cõi Mộng rồi nhanh chóng biến mất.

Lúc bấy giờ Daien đang lôi ba kẻ vô dụng kia trở về con đường mòn nối liền với bức tranh bên dưới quân viện. Nhân Mã hỗn hển quay nhìn cái hắc đạo đang mở rộng một cách nhanh chóng và cuốn hút hết thảy mọi thứ xung quanh vào trong đó.

- Thủ lĩnh, cái lỗ đen kia đang trở nên to hơn.

Thủ lĩnh trả lời ngắn gọn:

- Hãy hy vọng là chúng ta quay trở về quân viện trước khi bị nó nuốt chửng.

Nhân Mã lén nhìn biểu cảm của Daien, gương mặt ngài ta thoảng có chút xanh xao, khóe miệng còn vết máu khô, nhưng ánh mắt lại toát lên một thần thái bình tĩnh đến lạ. Con người này thực sự đáng ngưỡng mộ. Chàng tự thấy xấu hổ vì sự vô dụng của chính mình, đến cuối cùng cũng phải nhờ đến thủ lĩnh ra tay cứu mạng. Nhân Mã nuốt nước bọt rồi gào lên trong muôn trùng âm thanh hỗn độn của tầng tầng lớp lớp không gian đang sụp đổ.

- Thủ lĩnh tôi xin lỗi đã bỏ trốn, khi trở về tôi nhất định sẽ theo ngài học pháp thuật để trở thành một trọng lực pháp sư hùng mạnh.

Daien không trả lời, chỉ thấy ánh mắt ngài lóe một tia hài hước rồi bằng một cái phất tay, thủ lĩnh lôi cả ba người bạn lao vút qua cái khung tranh sừng sững ở trước mặt. Trước khi ngã lăn quay ra hành lang tối bên

dưới quân viện, Nhân Mã còn kịp nhìn thấy bức tranh đèn Iolik cháy rụi thành tro.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Những kẻ canh ngục mang đến cho Thiên Bình một chậu nước sạch và hai mảnh khăn lau trắng tinh.

Hơn mười ngày qua bị giam cầm, nữ thuyền trưởng chưa một lần gặp mặt lãnh chúa của hòn đảo này, tuy nhiên dựa vào cái cách họ đối đãi với hai tù nhân là nàng và Xử Nữ, rõ ràng là có chút gì đó ưu đãi hơn mức bình thường. Thiên Bình vừa suy nghĩ vừa liếc nhìn mâm thức ăn tuy không phải là cao lương mỹ vị nhưng không hề đạm bạc chút nào, hai miếng sườn cừu, một chùm nho chín và một bình rượu quýt. Cứ hai ngày một lần họ sai nữ nô lệ mang đến cho hai nàng vải vóc để thay và nước sạch để vệ sinh cơ thể. Trên thế gian này lại có một nhà giam phục vụ tù nhân tốt đến thế này hay sao ?

- Xử Nữ, nàng có cảm thấy nơi này có chút gì đó cổ quái hay không ? - Thiên Bình vừa nói vừa nhúng mảnh khăn sạch vào nước rồi vắt khô.

Xử Nữ chống hai tay xuống tấm phản nhích người ngồi thẳng dậy.

- Chuyện cổ quái trên thế gian này ta gặp không ít, với những gì đang diễn ra ở đây ta không lấy làm lạ. Rõ ràng chúa tể đảo này đã nhận ra chúng ta là ai và hẳn rõ ràng muốn sử dụng chúng ta vì một mục đích gì đó. Nhưng chí ít lúc này ta nghĩ chúng ta sẽ không phải gặp nguy hiểm.

Thiên Bình gật gù, dùng mảnh khăn ẩm nhẹ nhàng lau gương mặt nhợt nhạt của Xử Nữ.

- Cảm giác của nàng khi không còn quyền năng như thế nào ? Làm một người phạm tặc có phải rất đau khổ hay không ?

Xử Nữ mỉm cười lắc đầu.

- Ta vốn dĩ là phạm nhân không hơn không kém. Ta

cũng đã từng trải qua mùi vị của bệnh tật, tổn thương. Chỉ là thời gian quá lâu rồi bây giờ đột nhiên trải nghiệm lại thật có chút không quen.

- Nàng đừng lo, có ta ở đây, ta tuy ma thuật không giỏi như nàng, nhưng cũng đủ để bảo vệ cho nàng. - Thiên Bình vừa nói vừa cười tự tin khiến Xử Nữ không khỏi bật ra một tiếng phì cười.

- Hãy hứa với ta, Thiên Bình, khi nguy cấp thực sự đến gần, nàng hãy tự bảo vệ mình trước. Ta đã sống hơn hai vạn năm, ta không còn tham lam sự sống nữa. Nhưng nàng thì còn quá trẻ, tương lai như biển rộng không thể nói hết được.

- Nếu như ta bỏ mặc nàng thì ta dù sống cũng không chịu được sự hỏ thẹn với bản thân. - Thiên Bình mang chiếc khăn đến bên chậu nước chuẩn bị giặt lại một lần nữa.

Mặt nước trong vắt trong cái thau đồng đột nhiên sóng sánh tạo nên từng làn sóng nhỏ. Thiên Bình lấy làm kỳ lạ bèn dừng lại theo dõi. Lại một đợt rung động, lần

này nước trong thau sóng sánh dữ dội hơn. Bên ngoài cửa sổ nhà ngục, có một luồng ánh sáng chói chang rọi vào. Thiên Bình có phần hoảng hốt vội chạy đến lay gọi Xử Nữ.

- Xử Nữ ! Nàng mau nhìn xem, hình như bên ngoài có sao băng. Ta chưa bao giờ thấy sao băng lớn đến như vậy, lại ngay giữa ban ngày !

Xử Nữ dùng hết sức gượng dậy, nữ thuyền trưởng đỡ nàng đến bên cửa sổ. Bên ngoài, cao trên bầu trời quang đãng, một quả cầu lửa chói sáng rực rỡ đang lao xuống. Dù hiện tượng kia diễn ra ở rất xa, nhưng dư chấn truyền đến trong không gian khiến ặt đất bên dưới chân họ rung động. Thiên Bình đang chăm chú chiêm ngưỡng cảnh tượng lạ thì đột nhiên Xử Nữ quỵ sụp xuống, hai tay ôm lấy vai, mắt nhắm nghiền và miệng lẩm bẩm cầu nguyện.

- Maduarchangeluvas waltuearlue...Tạ ơn Thiên Đàng đã nghe được lời thỉnh cầu của phàm nữ.

- Nàng đang làm gì vậy Xử Nữ ? Thứ kia là gì ? -

Thiên Bình kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt Xử Nữ ngưng đọng, nàng nhếch miệng cười nhạt.

- Thiên Yết chắc sẽ không ngờ, Thần Giới lần này lại cử một Tổng lãnh Thiên thần giáng phàm. Phen này nàng ấy phải thua rồi.

- Hả ? - Thiên Bình choáng váng trước câu nói của Xử Nữ. - Tổng lãnh Thiên thần giáng phàm ? Đó chỉ là truyền thuyết thôi mà.

- Truyền thuyết nay đã trở thành sự thật, thuyền trưởng thân mến.

*

Trên bờ biển đảo quốc Orland, Syran và hải vương thần Dorr đang kinh ngạc trước hiện tượng đang diễn ra trên bầu trời. Thần hòa bình Mora đang bị trói bởi sợi xích vàng bất cười lớn.

- Hahaha ! Syran, bà không hề nghĩ thần giới lần này

lại rộng rãi đến như vậy có phải không ? Sứ giả thần giới lại là một Tổng lãnh thiên thần. Dựa vào những chấn động ảnh hưởng đến không gian phạm giới cũng đủ đoán được quyền năng của thiên thần này mạnh hơn hết thấy mấy người bọn ta hợp lại. Hãy chấp nhận sự thật đi, thời gian của bà tại phạm giới đã tận.

- Hừ ! Cho dù là Chúa tể của Thiên Đàng có giáng phàm đi nữa ta cũng không để vào mắt ! - Syran nghiêng rặng nói, tuy nhiên trong lòng mù hiểu rõ, hiện tại mù tồn tại được tại phạm giới là nhờ vào thân xác già nua này, và quyền năng của mù chỉ chưa đến một phần trăm bản thể thực sự. Quả nhiên nếu đối đầu với Tổng lãnh Thiên Thần kia, cũng có đến mấy phần không chắc chắn.

- Bà đừng tự đắc Syran. - Thần gió Bắc Hyn lên tiếng. - Bà cho rằng Thần Tộc ngu muội hay sao lại để cho thiên thần kia giáng phàm đối phó với một cổ thần mà không chuẩn bị cho hắn vài món bảo vật quý giá. Ta e rằng Tổng lãnh Thiên Thần này mang trên người một trong những thứ vũ khí tối thượng của Thần Giới chuyên dùng để chống lại Cổ Thần như bà.

- Hừ ! - Syran tức giận siết chặt nắm tay. Đoạn, mục phát tay về phía ba vị thần bị xiềng xích, lập tức một trận địa bùa chú xuất hiện dưới chân họ. - Ngày hôm nay cho dù có phải trở về Cõi Mộng thì ta cũng quyết không để Thần Giới giải cứu các ngươi. Trận địa ma thuật này ta dùng chín phần quyền năng để phong ấn, cho dù là Cổ Thần cũng không thể phá giải. Ha ha ha ! Hãy ngoan ngoãn ở lại hòn đảo này mãi mãi.

Mục vừa dứt lời, trận địa bùa chú liền phát sáng, từ dưới chân ba vị thần Eura, cát biển dần dần tụ lại, bám vào người họ với tốc độ rất nhanh. Ba vị thần quần quai trong đau đớn rồi cuối cùng bị cát bám chặt thành ba pho tượng. Những hạt cát nhanh chóng khép kín từng khe hở cuối cùng rồi chuyển dạng thành đá tảng rồi thành đá thạch anh óng ánh. Ba vị thần trong phút chốc bị hóa thành ba bức tượng thạch anh vô tri vô giác lặng lẽ hứng chịu gió biển rì rào.

Cùng lúc đó, ánh lửa trên bầu trời đã tiến đến rất gần, Syran và Dorr có thể thấy được tại trung tâm của hòn lửa nọ xuất hiện một bóng hình cao lớn, áo giáp vàng chói lòa như vàng thái dương, trên tay kẻ nọ cầm một

cây thương bằng vàng với khí thể áp đảo không gian. Đặc biệt sau lưng kẻ này là ba cặp cánh trắng ngùn ngụt ánh lửa, trên đầu hắn là một vòng hào quang rực rỡ. Tổng lãnh Thiên Thần lao vút xuống mặt đất tạo nên một làn sóng chấn động như vũ bão quét về phía Syran và Hải vương thần. Sức mạnh đó khiến cho Syran phải lao đảo mấy bước, còn Dorr thì bị thổi văng ra phía sau một đoạn, khó khăn lắm mới trụ được trên hai chân.

- Hadriel ! - Hải vương thần kinh ngạc thốt lên.

- Người biết hắn ? - Syran lên tiếng hỏi, ánh mắt vẫn không rời kẻ địch.

- Phải ! Hắn chính là Chinh Phạt Thiên Thần Hadriel, một trong bảy vị Tổng lãnh Thần vương nắm quyền tối cao trong hàng ngũ Thiên binh của Thần Tộc. Những Euradian bình thường như ta đối mặt với hắn chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Hơn nữa, cây thương trên tay hắn chính là bảo vật Solarion, vũ khí của Cổ Thần Thái Dương để lại từ thời thượng cổ. Lần này vì muốn đối phó với bà, Thần Giới không tiếc tung ra bảo vật, ta thực lấy làm lo lắng.

- Hừ, giờ kẻ địch đã tới trước mặt, muốn quay lưng cũng không còn đường lui. - Syran cắn răng nói.

Tổng lãnh Thiên Thần vỗ nhẹ ba cặp cánh, hiên ngang bước tới đối diện với hai kẻ trước mặt.

- Syran ! Không ngờ bà đã tìm được cách tiến nhập phạm giới. Đáng Sáng Tạo đã giao cho Thần Tộc chương quản vũ trụ, nghiêm cấm Cổ Thần rời khỏi Cõi Mộng. Bà hãy mau khai trừ phong ấn đối với ba vị thần kia và quay trở về, bằng không ta sẽ thay mặt Thần Giới trục xuất bà.

- Hừ ! Hồn láo ! - Syran cắn phần quất. - Đám con nít các ngươi được lão già Đáng Sáng Tạo chống lưng, ý là có bảo vật của Cổ Thần thời thượng cổ, khinh thường những kẻ già cỗi bọn ta. May cho các ngươi là ta chỉ có một phần linh thức ở đây, nếu toàn bộ bản thể thoát được ra ngoài thì đừng nói là phạm giới mà cả Thần Giới ta cũng sẽ san bằng không một ai sống sót.

- Bà đừng nhiều lời ! Trước cây thương Solarion, cơ thể kia sẽ bị thiêu rụi, ngay cả một phần linh thức này

của bà cũng sẽ trọng thương. Bà đừng buộc ta phải ra tay.

Syran quay sang Dorr ra lệnh.

- Người lên trước, ta muốn xem hấn lợi hại đến mức nào.

Hải vương thần toát mồ hôi lạnh.

- Nhưng...nhưng ta không phải đối thủ của hấn.

- Người còn chần chừ ta lấy mạng người ngay. -
Syran gắt.

Dorr ra vẻ không cam tâm, nhưng tiến hay lui đều là ngõ cụt, hấn liền cắn răng xông lên phía trước. Dorr giơ cây thương thần của mình, thôi động một cột nước khổng lồ từ biển cả ập về phía Hadriel. Cột nước như một con rắn khổng lồ, xoáy tròn ốc dữ dội phát ra âm thanh "Ầm ầm" trầm đục như hàng triệu tấn nước cùng lúc di chuyển. Trước khí thế của cột nước nọ, Tổng lãnh Thiên Thần không hề nao núng, hấn dang rộng ba cặp cánh phát ra một luồng năng lượng kinh thiên động

địa rồi xoay cây thương vàng trên tay chỉ về phía cột nước. Một ngọn lửa chói lòa thổi ra phía trước như vũ bão. Sức nóng tựa như Mặt Trời thiêu đốt vạn vật. Dorr kinh ngạc nhận ra ngay cả cát dưới chân hắn cũng nóng chảy. Cột nước do hắn thổi động thậm chí còn chưa chạm đến luồng lửa nọ đã bị sức nóng đó làm cho bốc hơi. Cả hàng triệu tấn nước cùng lúc sôi sục rồi hóa thành mây khói chỉ trong nháy mắt. Hadriel thuận thế lia ngọn lửa Mặt Trời về phía Hải vương thần, nơi nào bị sức mạnh đó quét qua liền lập tức bị hóa thành dung nham nóng bỏng. Dorr kinh hoàng phóng người lên cao, triệu hồi vô số nước biển bao bọc lấy cơ thể. Nhưng lớp khiên khổng lồ đó dường như vô hiệu trước sức mạnh của thiên thần. Chỉ nháy mắt sau khi luồng lửa thổi đến, Dorr liền cảm thấy da thịt bỏng rát, Hải Vương thần liền mạng lao vụt xuống mặt đất, dùng thương chống mạnh xuống mặt cát, chỉ thấy mặt đất chấn động một lượt, từ biển khơi, một ngọn sóng thần lưng lững trời lên cao đến trăm trượng. Dorr nhún người phóng vụt về phía ấy. Hadriel vung thương thần Solarion quét theo, từng luồng lửa tới tấp phóng đi như những ngọn roi khổng lồ. Hải vương thần dựa vào thể con sóng thần, chui tọt xuống

đáy đại dương. Con sóng thần bị Hadriel tấn công, trong phút chốc cũng tan rã.

- Tên hèn nhát ! - Syran nhìn theo cái bóng Hải vương thần đào thoát xuống lòng biển, tức giận buông tiếng chửi rủa.

- Syran ! Hãy rút khỏi phạm giới ! - Giọng nói đầy uy lực của Hadriel từ xa vọng đến.

Tổng lãnh Thiên Thần vỗ cánh bay lên không trung, hào quang phát tán dữ dội. Những người dân còn may mắn sống sót trên đảo kinh hoàng chứng kiến cảnh tượng đánh nhau của thần linh. Nhiều kẻ quỳ mọp cầu nguyện trước vị Thiên Thần đang hùng dũng lơ lửng trên cao.

Cổ Thần lời nguyện gầm lên một tiếng, da thịt trên gương mặt méo mó của mũ bong ra từng mảng. Syran đưa hai bàn tay ra phía trước, miệng lầm bầm thần chú, lập tức một làn sóng không gian bắt đầu lan tỏa về phía Hadriel.

- Không gian trói buộc ? - Hadriel nheo mắt thốt lên.

Quyền năng điều khiển không gian vốn dĩ là đặc ân lớn nhất của Cổ Thần, Syran là một trong những Cổ Thần thao túng không gian đáng sợ nhất trong lịch sử vũ trụ. Nếu như bị lọt vào trận địa ấy thì ngay cả Tổng lãnh thiên thần cũng không thể di chuyển được. Hadriel là một Thiên thần cao cấp trên Thiên Đàng, hẳn biết rõ Syran sẽ dùng phương pháp này để đối phó với mình nên không chần chừ vỗ cánh bay ngược ra sau. Thương thần Solarion chĩa về phía trước, một quả cầu lửa hình thành ở đầu thương, từng tai lửa phóng vút khỏi bề mặt quả cầu nhìn sơ qua tưởng như một Thái Dương cỡ nhỏ. Xung quanh quả cầu lửa, không gian cũng đột nhiên bị bẻ cong một cách kỳ lạ.

- Người có thể bẻ cong không gian ? - Syran ngạc nhiên trước những gì mục nhìn thấy.

- Bà không ngờ có phải không ? Solarion vốn dĩ là vũ khí của Thái Dương Cổ Thần, bản thân nó được rèn bởi hạch tâm của một hằng tinh. Với khối lượng vô cùng lớn và mật độ vô cùng cao, Solarion tự thân có thể bẻ cong

không gian. Để ta xem không gian trói buộc của bà có thể kìm hãm quả cầu lửa này hay không.

Dứt lời, Hadriel vùng thương đẩy quả cầu lửa phóng vút về phía Syran. Cổ thần lập tức thôi động không gian trói buộc bao bọc lấy quả cầu lửa, nhưng kỳ lạ thay, quả cầu không hề chịu bất kỳ tác động nào vẫn vun vút lao tới trước. Syran bất đắc dĩ phải dịch chuyển sang bên để né đòn. Quả cầu lửa đánh hụt mục, phát nổ dữ dội tạo thành một hố sâu hơn trăm trượng dưới mặt đất, hơi nóng tỏa ra khiến cho thân xác của Syran bị bỏng nặng. Mục đầu đón gào lên một tiếng.

- Hadriel ! Khá lắm. Thật không ngờ Thần Giới lại chiếm được loại bảo bối lợi hại đến vậy.

- Syran ! Đừng nói nhiều. Hãy đỡ lấy. - Hadriel vừa nói vừa dang cánh hóa thành một làn khói vàng lao vút về phía Cổ thần lời nguyên.

Khi tiếp cận Syran, một phần làn khói tụ lại thành mũi thương thần đâm tới. Syran dùng tay gạt mũi thương sang bên, cả người lăn một vòng để né tránh. Hadriel

hiện nguyên hình, ba cặp cánh giương ra với những chiếc lông vũ bằng vàng sắc bén như dao găm. Những chiếc cánh liên tục đánh về phía Syran như muôn vàn lưỡi gươm đồng loạt chém tới. Syran điên cuồng chống đỡ, nhưng sau một lúc, cơ thể mụ bắt đầu phủ đầy những vết thương rỉ máu. Từ miệng những vết thương, một luồng ánh sáng xanh lè chiếu ra ngoài.

- Thê xác của bà đã bị tổn thương nặng. Chốc lát nữa thôi linh thức sẽ tràn ra ngoài. - Hadriel vừa tấn công vừa từ tốn lên tiếng.

Từ khi tiến nhập phạm giới đến nay, Syran chưa bao giờ thâm đến vậy. Quyền năng của mụ không đủ để đối phó với Thiên thần trước mặt. Vào giây phút đó, đột nhiên một luồng khói đen phóng tới đánh vào một trong những chiếc cánh của Hadriel. Sự tấn công ấy không hề làm tổn thương đến Thiên thần tuy nhiên cũng khiến cho hắn phải dừng lại.

- Cô Thần ! Thuộc hạ tới hỗ trợ bà ! - Giọng nói của Thiên Yết vang lên. Luồng khói đen tụ lại thành hình người, một thiếu nữ xinh đẹp trong bộ áo choàng lông

vũ nhanh chóng đỡ lấy Syran bay dạt ra sau.

Hadriel nheo mắt nhìn kẻ mới tới.

- Phàm nhân to gan, người dám xen vào công việc của Thần Giới. Lại còn phe cánh với một Cổ Thần.

Thiên Yết cảm thấy run rẩy trước khí thế áp đảo của Thiên Thần, vốn dĩ kế hoạch của nàng đã thành công mỹ mãn, nhưng thật không ngờ ả Xử Nữ kia lại tính trước một bước kêu gọi Sứ Giả Thần Giới giáng phàm. Hiện tại có liều mạng này nàng cũng phải giúp Syran đánh bại tên Tổng lãnh Thiên Thần kia, bằng không mọi thứ nàng khổ tâm gây dựng tại phàm giới sẽ bị tước mất.

- Thiên Yết, thậm chí cả ta cũng không thể đánh lại hắn. Người mất trí rồi à ? - Syran nghiêng răng hỏi.

- Cổ Thần, cho dù hôm nay phải liều mạng cũng nhất quyết không để Tổng lãnh Thiên Thần này thao túng phàm giới. Bằng không kế hoạch của Chúa Quỷ và bà sẽ không bao giờ thành được. - Thiên Yết nói.

Syran suy nghĩ một lúc rồi gật gù.

- Người nói đúng. Ngày hôm nay cho dù phải quay trở về Cõi Mộng cũng không thể để hấn phá hoại hết những gì chúng ta đã gây dựng hàng triệu năm qua. - Syran bám vào vai Thiên Yết từ từ đứng dậy đối diện với Hadriel. - Thiên Yết, người lui ra sau, chờ đợi thời cơ, ta sẽ tìm cách đẩy hấn vào tình thế yếu ớt nhất, lúc đó người hãy ra tay. Nhớ là không được khoan nhượng.

- Vâng thưa Cổ Thần. - Thiên Yết gật đầu rồi cẩn trọng lùi ra xa.

- Syran, bà trông chờ vào một phạm nhân để giúp đỡ mình ư ? - Hadriel vừa nói vừa vỗ cánh bay tới.

Syran không trả lời, khoe miệng mụ ta nhếch lên thành một nụ cười hiểm độc rồi đột nhiên mụ nhún người lao thẳng về phía Hadriel. Tổng lãnh Thiên Thần có hơi bất ngờ trước hành động đó vì nếu đối đầu trực tiếp, rõ ràng mụ ta sẽ thua. Tuy nhiên, hấn vẫn tạm thời gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu, tay vung thương thần về phía trước huy động một luồng lửa cực mạnh thổi về phía Syran. Những tưởng Syran vì bảo vệ cho thân xác phạm tặc mà tránh né nhưng mụ vẫn không hề đổi

hướng, cả cơ thể Syran phát ra lân quang màu xanh rực rỡ, mù tiếp tục lao xuyên qua ngọn lửa Thái Dương thiêu đốt, da thịt mù dù đã được pháp thuật bảo vệ nhưng cũng không tránh khỏi bị thiêu rụi từng mảng một. Hadriel kinh ngạc bay lùi về phía sau nhưng vẫn tiếp tục dùng hết sức thiêu cháy Cổ thần Lời nguyên. Đến khi Syran chỉ còn cách thiên thần nọ khoảng hai trượng thì trên người bà ta chỉ còn trơ một bộ xương trắng hếu, nhưng mù vẫn không dừng lại, mấy ngón tay xương xẩu vạch lên không trung năm ký hiệu cổ, lập tức mấy ký hiệu phát sáng rồi bay đến đánh vào ngực của Hadriel. Tổng lãnh Thiên Thần bất ngờ bị tấn công, cố gắng né tránh nhưng vẫn bị năm ký hiệu nọ bám phải, ăn sâu vào áo giáp rồi dính hẳn vào ngực. Cùng lúc đó, ngọn lửa trên thương thần Solarion cũng đột nhiên vụt tắt, ánh hào quang của Hadriel chớp nhá vài lần rồi cũng hoàn toàn lịm tắt.

Syran gào lên một tiếng trước khi hoàn toàn tan thành mây khói:

- Thiên Yết, thời cơ đã tới.

Thiên Yết ở đằng xa nhìn thấy Cổ Thần Lôi Nguyên tan rã rồi bị cuốn vào Cối Mộng cùng với Tổng lãnh Thiên Thần vừa bị đánh phải bùa chú thì liền xông lên. Nàng dùng hết ma thuật mấy triệu năm của mình triệu hồi một con bão dữ dội ngay phía trên đảo Orland. Hàng loạt tia sét mãnh liệt nhằm vào Hadriel phóng xuống. Thiên Thần cố gắng chống đỡ, nhưng sức mạnh của hắn bị năm ký hiệu cổ hút cạn, hắn cùng lúc giờ ba cặp cánh vàng lên che chắn cơ thể. Những ngọn sét điên cuồng đánh xuống khiến cho lớp lông vũ của Thiên Thần cháy đen.

Thiên Yết hét lên một tiếng, cả người hóa thành khói đen lao tới để ra đòn chí mạng, một tay nàng vung lên phía trước, móng tay sắc nhọn được bao bọc bởi ma thuật đen tối.

"Oanh !" Một tia sét sáng lòa đánh xuống. Hadriel như một con vẹt trời bị trúng phải tên, rơi thẳng xuống mặt đất. Thiên Yết nhân cơ hội đó, một tay đánh vào ngực giáp của Thiên Thần. Nàng cảm thấy mấy ngón tay của mình đau chói. Áo giáp của Thiên Thần quả nhiên cứng vô cùng. Nhưng ma thuật của nàng thì

đã xuyên thấu hẳn vào bên trong. Hadriel bị một đòn của Thiên Yết, phun ra một ngụm máu tươi. Thiên Yết vẫn không buông tay khỏi áo giáp của Thiên Thần, nàng tiếp tục truyền ma thuật tấn công hẳn liên tục. Hadriel đau đớn chống đỡ, bằng một nỗ lực đáng nể, hẳn vung tay trái gạt Thiên Yết ra. Cú đánh của Thiên Thần tưởng chừng rất nhẹ, nhưng Thiên Yết cảm thấy xương cốt mình dường như gãy vụn, cả người nàng bay vọt ra sau va vào một cây đại thụ, máu tươi loang lổ trên khóe môi.

Lợi dụng cơ hội đó, Hadriel tung cánh bay vọt lên không, mặc dù hẳn đã bị trọng thương và quyền năng bị kìm hãm bởi phong ấn của Syran, nhưng ba cặp cánh của hẳn vẫn đủ sức mang Hadriel ra đến giữa biển. Rồi một lần nữa hẳn kiệt sức rơi tòm xuống những con sóng bạc đầu.

Thiên Yết bị trúng một cú quật của Thiên Thần, chỉ còn nửa cái mạng, nàng đau đớn nằm trên bãi cát một tay vạch ký hiệu ma thuật, thì thào gọi.

- Hắc Phu Nhân ! Mau... mau đến giúp ta !

Một luồng khói đen nhanh chóng xuất hiện và hội tụ thành hình người.

- Chủ Nhân ! - Hắc Phu Nhân lo lắng nhào đến đỡ lấy Thiên Yết.

- Mau đưa ta về Đảo Địa Ngục. Sau đó cho người lục soát vùng biển này. Tổng lãnh Thiên Thần vẫn chưa chết. Hắn chỉ đang bị phong ấn quyền năng. Nhất định không thể để hắn thoát. - Thiên Yết thì thảo ra lệnh rồi hoàn toàn bất tỉnh.

Hắc Phu Nhân không chần chừ ôm lấy nàng hóa thành khói đen hướng về phía Tây mà bay đi.

*

Màn đêm đã phủ lên thành trì Braden nhưng ánh lửa vẫn bập bùng khắp nơi, âm thanh của gươm giáo vẫn tiếp tục vang lên không hồi kết. Ở tại phòng tuyến, lũ Dã Nhân đã tạm thời bị chặn đứng bởi lực lượng pháp sư. Các pháp sư Hội đồng sử dụng hàng trăm mũi tên ma thuật, cầu lửa, sấm sét tấn công vào quân đoàn Dã Nhân

khuyến cho lực lượng của chúng suy yếu hẳn.

Kim Nguu và Henry cầm đầu chạy băng qua những con phố hỗn loạn, hàng trăm người dân còn lưu luyến của cái cố gắng chống chọi những thứ có giá trị lên những chiếc xe đẩy. Những tên cướp và hôi của cũng thừa dịp này mà hoạt động. Hai người lính cảnh vệ không có thời gian để dừng lại can thiệp vào cảnh hỗn độn này, họ tiếp tục rẽ vào con đường lớn hướng về thánh đường Braden. Tại đây, một lực lượng hơn trăm người lính cảnh vệ đang cố hết sức để kìm hãm những người dân tuyệt vọng không tràn ngập vào thánh đường. Nhưng có lẽ nỗ lực của họ đã thất bại, một trận chiến ác liệt giữa quân cảnh vệ và dân thường đang diễn ra, tiếng gào khóc vang lên khắp nơi, đồ đạc, thực phẩm văng tung tóe.

- Chúng ta phải đi vòng đường khác thôi, công chính đã bị những người dân kia chặn lại rồi. - Kim Nguu quay sang Henry nói.

Cảnh vệ trưởng gật gù.

- Đi theo ta, ta biết một con đường đi thẳng vào hậu viện của thánh đường.

Cảnh vệ trưởng dẫn Kim Ngu đi vòng ra một lối khác, hai người dừng lại trước một chòi canh nhỏ. Đây là chòi canh của cảnh vệ quân được ngài bá tước bố trí riêng cho thánh đường để bảo vệ nơi tịnh thân của các tu sĩ. Trước chòi canh là một tấm bảng gỗ rất lớn bên trên có đính nhiều thông cáo của Giáo Hội.

- Vào trong đi. - Henry giục.

Cảnh vệ trưởng bước vào trước, bên trong chòi canh là vài cái ghế gỗ, một chiếc bàn nhỏ với rổ bánh mì, một số vũ khí được dồn lại ở góc chòi. Cảnh vệ trưởng dùng mũi gươm gạt đi mớ rơm rạ dưới mặt đất để lộ ra một cánh cửa hầm bằng gỗ dường như đã lâu rồi không sử dụng.

- Giúp ta kéo nó lên. - Henry ra lệnh.

Kim Ngu và Henry mỗi người một tay cùng nhau nhấc cái cửa hầm nặng trĩu lên, bên dưới là một thông

đạo tôi không rõ dẫn về đâu. Henry lấy ngọn đuốc treo trên tường chòi canh rồi bước xuống trước.

Sau một hồi quanh co trong thông đạo chật hẹp, cuối cùng hai người cũng nhìn thấy một bậc thang đi lên. Trèo lên đến tận cùng thì Kim Nguru nhận ra mình đã ở bên trong một phòng nguyện nhỏ.

Có tiếng huyền não vọng đến ở bên ngoài, Kim Nguru và Henry rời khỏi phòng nguyện rồi bắt đầu đi dọc theo những hành lang để tìm kiếm tung tích của Xơ tối cao và Isabella.

- Kỳ lạ, vì sao nãy giờ vẫn không thấy bất kỳ một tu sĩ nào ? - Kim Nguru ngạc nhiên hỏi.

- Có lẽ họ đã trốn vào một mật thất của thánh đường. Nơi đây được mệnh danh là nơi an toàn nhất của Braden, đương nhiên sẽ có nhiều cơ quan bí mật. - Henry đáp.

- Như vậy làm sao ta có thể tìm được họ đây ?

- Người đừng lo, khi ta còn nhỏ đã có một thời gian được gửi đến học giáo lý tại đây, về đường lối có thể nói

là khá thông thuộc. Cứ đi theo ta ! - Cảnh vệ trưởng vừa nói vừa ra hiệu cho Kim Nguu di chuyển theo mình và đề phòng phía sau lưng.

Khi họ đi đến cuối một đoạn hành lang thì nghe thấy tiếng náo động rất lớn vọng tới, Hendry ra hiệu cho Kim Nguu nấp vào sau một tấm màn lớn còn một mình chàng đưa mắt dò xét. Ở ngoài kia là một đại sảnh rộng lớn, ánh nến sáng lòà, hơn chục cảnh vệ quân đang chém giết cùng những người dân bạo loạn. Cảnh tượng giết chóc hết sức đẫm máu.

Henry quay sang phía Kim Nguu lắc đầu ra hiệu chuyển hướng. Hai người cùng lách vào một hành lang khác. Di chuyển được một đoạn thì đột nhiên từ trong góc tối, một bóng người lao vụt ra, ánh đao loang loáng quét về phía Kim Nguu và cảnh vệ trưởng.

- Cảnh vệ quân chịu chết đi !

Kim nguu nhìn kỹ lại thì nhận ra đó là một đạo chích, với thân thủ rất linh hoạt, hấn tấn công cùng lúc cả hai người với vô số nhát đao liên tiếp. Henry và Kim

Ngưu ra sức chống trả được một lúc nhưng tên đao chích nọ quá nhanh, cuối cùng Kim Ngưu bị lãnh một đao vào vai trái còn Henry thì bị tước mất gươm. Kim Ngưu tức giận bò dậy, hai mắt chàng phát sáng, lập tức hai cánh leo mọc ra từ bức tường bên cạnh quần lấy tên đao chích, kéo cơ thể hấn đập mạnh vào tường. Tên đao chích kêu lên một tiếng đau đớn, hươ đao chặt gọn hai nhánh leo rồi nhanh như cắt lao về phía Kim Ngưu.

"Phập !" - Chỉ thấy cơ thể hấn đột nhiên dừng lại, máu tươi từ miệng trào ra rồi đổ gục xuống.

Kim Ngưu nhìn lại thì thấy thanh gươm của cảnh vệ trưởng đã cắm phập vào lưng hấn từ lúc nào. Cảnh vệ trưởng đưa tay vực Kim Ngưu dậy.

- Đi thôi, có vẻ thánh đường này không còn trụ được bao lâu nữa.

Kim Ngưu gật đầu, cả hai cùng di chuyển đến một đoạn hành lang tối, tại đây, có một bức tranh rất lớn minh họa truyền thuyết Đấng Sáng Tạo xây dựng nên thành phố Vàng Son, bức họa chi tiết đến độ người nhìn

cứ ngỡ như những cảnh trong tranh đều là thật. Henry dừng lại trước bức họa, hai tay lần mò trên khung tranh không biết tìm kiếm thứ gì. Đột nhiên ánh mắt chàng thoáng có sự thay đổi, Henry kiểm tra lại đoạn khung tranh trước đó một lần nữa, lần này thì cảnh vệ trưởng tìm ra một cái chốt rất nhỏ được giấu kín trong một hoa văn của khung tranh. Henry xoay nhẹ cái chốt. Khung tranh liền rung động một cái rồi ì ạch di chuyển sang một bên. Kim Ngưu kinh ngạc nhận ra đằng sau khung tranh là một hành lang bí mật được thắp đuốc rất sáng. Có lẽ vừa mới có người đi ngang qua đây. Henry gật đầu ra hiệu cho Kim Ngưu tiến vào.

Khi hai người đã hoàn toàn đi vào hành lang thì khung tranh cũng tự động dời về chỗ cũ. Đoạn hành lang này không dài, đi độ mười bước họ gặp một cánh cửa nhỏ, Henry đẩy cửa ra thì thấy một gian phòng lớn, bên trong phòng có hơn chục tu sĩ, trong số đó có cả Xơ Tồi Cao. Hết thấy mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn về phía họ.

- Kim Ngưu ! - Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Bá tước tiểu thư vùng từ đằng sau các tu sĩ chạy vụt đến ôm chầm lấy Kim Nguu, vỡ òa.

- Kim Nguu ! Ta cứ tưởng không thể gặp lại chàng nữa !

Kim Nguu có chút bối rối vì cách xưng hô của bá tước tiểu thư đã thay đổi, có lẽ từ sau vụ quỷ hút máu ở dinh bá tước, nàng đã không còn xem Kim Nguu là nô lệ của mình nữa. Kim Nguu lúng túng đưa tay lên vỗ vỗ vào lưng nàng an ủi.

- Có ta ở đây, cô đừng sợ !

Henry tiến về phía Xơ Tối Cao nói.

- Xơ Tối Cao, người không sao chứ ?

- Ta không sao. Tình hình bên ngoài thế nào rồi ?

Cảnh vệ trưởng nhìn bà chậm rãi lắc đầu. Xơ Tối Cao buông một tiếng thở dài.

- Lần này quả thực Đáng Sáng Tạo đã bỏ rơi Braden

rồi.

- Xơ Tối Cao, thủ lĩnh Hội đồng dẫn dò thuộc hạ phải hộ tống người ra khỏi Braden, có lẽ người sẽ được an toàn ở Myren.

Xơ Tối Cao đưa một tay ngắt lời Henry.

- Cảnh vệ trưởng, từ khi ta lên làm Xơ Tối Cao đến nay đã hơn năm mươi năm, Braden không chỉ là nhà của ta, mà còn là nơi mà ta dẫn dắt niềm tin. Nay Braden phải chịu thảm họa bởi Bóng Tối, nếu như ta hèn nhát trốn chạy thì cho dù có về bên cạnh Ngài ta cũng không còn mặt mũi nào.

Henry quỳ xuống cầu xin.

- Xơ Tối Cao, tính mạng của người là hết sức quan trọng, cầu xin người hãy cùng thuộc hạ rời khỏi đây.

Xơ Tối Cao lắc đầu.

- Henry người đừng nói nữa, ta sẽ ở trong mật đường này cầu nguyện cho đến khi cuộc chiến kết thúc. Nếu

Braden diệt vong, ta cũng sẽ về với Đấng Sáng Tạo.
Ngươi hãy đưa các tu sĩ này và bá tước tiểu thơ đi đi.

Những nữ tu sĩ trẻ tuổi nghe quyết định của Xơ Tồi Cao thì bật khóc thút thít. Đối với họ, Xơ Tồi Cao vừa là thầy vừa là mẹ. Xơ Tồi Cao dịu dàng nhìn họ rồi nói.

- Hãy mạnh mẽ lên hỡi những bề tôi của Đấng Sáng Tạo. Như Ngài đã nói, con người là sinh linh duy nhất với linh hồn vĩnh cửu, khi ta chết không phải đã hết. Ở cuối con đường Ngài dang rộng vòng tay chờ đón chúng ta.

Đoạn, bà quay sang một tu sĩ trẻ mà dặn dò.

- Xơ Alisa, ngươi có còn nhớ con đường dẫn ra ngoài thành hay không ?

Vị xơ trẻ lau nước mắt gật đầu.

- Tốt, hết thầy trông đợi ở ngươi. - Xơ Tồi Cao nắm lấy cánh tay của Alisa, làm phép phù hộ rồi ra hiệu cho cô dẫn mọi người cùng đi.

Isabella quyết định đi ở bên cạnh Kim Ngưu, trong lòng nàng rất sợ sẽ phải rời khỏi con người này một lần nữa. Bởi nếu đánh mất chàng, sẽ mất tất cả.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Đã hơn nửa tháng kể từ khi không còn chút pháp thuật trong người.

Ta cảm thấy mình dường như được một lần nữa sống cuộc sống của một thiếu nữ bình thường. Trong lòng ta quả thực cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều. Bất kỳ việc gì từ ăn uống đến dọn dẹp giờ đây cũng phải bỏ công bỏ sức, ta giật mình nhận ra hai vạn năm qua ta không hề chú ý đến những điều nhỏ nhặt như vậy.

Đạo chủ quyết định đưa bọn ta ra khỏi nhà ngục. Họ yêu cầu ta ở tại một khuôn viên của của cung điện. Ta nhiều lần ngỏ ý được gặp mặt người cai trị hòn đảo này, nhưng chỉ nhận được lời chối từ khéo léo. Cung điện này có hơn trăm người làm công việc phục vụ, vài chục quý

tộc cư ngụ thường xuyên. Nơi ta và Thiên Bình ở là một viên nhỏ thơm tất, trước cửa phòng còn có một vườn thảo dược. Tiểu thư Sybil là người chịu trách nhiệm về mọi mặt tiện nghi của ta. Nàng dành cả buổi sáng sắp xếp cho ta một gian bệnh xá, nàng bảo rằng đảo chủ biết ta có tài dụng dược, muốn nhờ ta tạm thời quản lý bệnh xá này, và rằng họ muốn nhờ ở ta một ân huệ.

Ta hỏi Sybil rất nhiều lần về cái ân huệ đó, nhưng nàng có vẻ cũng không biết gì hơn. Tiểu thư Sybil còn chu đáo mời mười hai người thợ đóng tàu đến giúp Thiên Bình sửa lại chiếc Iacan, từ sáng sớm nữ thuyền trưởng đã cùng họ ra cảng. Ta không mất nhiều thì giờ đã điếm qua hết các loại thảo dược trong vườn. Hai vạn năm tuổi thọ đã cho ta kiến thức vô hạn về nhiều loại cây cỏ trên thế gian, điều làm ta ngạc nhiên là, những thứ thảo dược trong vườn này đều thuộc vào loại quý hiếm bậc nhất trên lục địa.

- Hoa trường cửu, loại thực vật này cực kỳ khó trồng. - Ta nhẹ nhàng tách một nhánh hoa trắng nhỏ xíu từ một bụi cây rậm rạp. Không thể nhầm lẫn vào đâu được, bông hoa nhỏ với sáu cánh trắng được điếm

xuyến bằng cái viền màu vàng nhạt. Ta quay sang tiểu thơ Sybil cảm thán. - Loài hoa này có tác dụng trị thương và giải độc vô cùng tốt. Dược tính có thể sánh ngang với máu của long xà sa mạc.

- Ta có đọc qua một chút về y thuật, quả thực hoa trường cửu có những ưu điểm như nàng vừa nói. - Tiểu thơ Sybil mỉm cười hiền hòa.

- Nếu ta không nhầm thì khóm hoa ở ngay bên cạnh nàng là hoa Vô ưu, loài hoa linh thiêng chỉ mọc trên mảnh đất thấm đẫm những giọt lệ của nữ thần biển Alfreidr. - Ta vừa nói vừa chỉ một nhành hoa ở gần đó.

Tiểu thơ Sybil gật gù.

- Kiến thức về thảo dược của nàng quả nhiên là hơn người. Hoa vô ưu chỉ tồn tại duy nhất trên đảo này. Truyền thuyết cho rằng rất nhiều năm trong quá khứ, tình yêu của Alfreidr với một thủy thủ người phàm đã khiến cho người ấy trở thành kẻ thù của Hải Vương thần. Trong một lần ra khơi, Dorr đã trả thù bằng một cơn bão dữ dội cướp đi mạng sống của chàng ta. Alfreidr đã ôm

xác người tình của mình, khóc suốt bảy ngày bảy đêm trên hòn đảo này. Từ nước mắt của nàng, một loài hoa kỳ diệu được khai sinh. Thuở ban đầu công dụng của loài hoa này là xoa dịu mọi nỗi đau khổ trong lòng của con người, điều trị tâm bệnh, cắt đứt nỗi tương tư. Chính vì vậy nó mới có tên là hoa vô ưu. Nhưng về sau thì người ta con phát hiện hoa vô ưu có khả năng kháng độc vô cùng hữu hiệu, thậm chí những chất độc có nguồn gốc ma thuật cũng hoàn toàn có thể được hóa giải. - Tiểu thơ Sybil tường tận giải thích.

- So với một người chỉ xem qua loa về y thuật thì nàng hiểu biết của nàng thực không phải tầm thường. - Ta không kìm được mà ngợi khen nàng một câu. Tiểu thơ Sybil này vốn dĩ chỉ là thuộc hạ của chủ nhân đảo này nhưng lại có kiến thức đáng kinh ngạc về y thuật như vậy. Nơi này quả nhiên là không bình thường.

Mười ngày nữa trôi qua, bệnh xá của ta thỉnh thoảng tiếp nhận vài cư dân trên đảo đến thăm bệnh. Chủ yếu là những bệnh tật mãn tính mà thầy thuốc địa phương bó tay. Nhưng căn bệnh này nếu bình thường thì ắt hẳn phải chết, nhưng với những thảo dược quý hiếm trong khu

vườn kỳ lạ kia thì không có gì là không thể chữa được. Đã lâu năm không bào chế thảo dược, ban đầu ta cũng gặp một chút khó khăn. Nhưng cuối cùng ta cũng thành công chữa khỏi cho hơn chục bệnh. Công việc này khiến ta cảm thấy mình không còn vô dụng nữa, mặc dù đã không còn pháp thuật, nhưng y thuật của ta vẫn thuộc vào loại thượng thừa.

Thiên Bình vẫn chưa trở về, nàng gửi thư cho ta nói rằng phần thân tàu hư hỏng nặng, nàng còn kẹt ở cảng thêm ít hôm nữa. Ngày nào tiểu thơ Sybil cũng đến bầu bạn với ta, giúp ta chăm sóc những người bệnh. Nàng ta vừa hiểu biết vừa khéo léo khiến ta cảm thấy rất hài lòng.

Một ngày nọ, hơn chục người bạn quân phục tiến vào viện, tiểu thơ Sybil gõ cửa phòng ta ngay nửa đêm. Lúc trước khi còn pháp thuật, ta vốn không cần ngủ nhiều, nhưng từ khi trở thành phàm nhân, giấc ngủ trở nên thiết yếu với ta hơn bao giờ hết. Ta định bụng phốt lờ người gọi cửa, nhưng nghe thấy giọng của Sybil ta đành khò sở thức dậy ra xem.

Những người lính hoàng gia khênh vào bệnh xá một

cái cẳng, nằm trên cẳng là một người đàn ông cao lớn đang bất tỉnh. Tiểu thơ Sybil nói rằng người này cần thiết phải cứu sống. Đảo chủ sẽ trả ơn ta bằng bất cứ giá nào. Ta thăm nghĩ một được sự hai vạn tuổi như ta thì cần thứ gì làm tiền công ? Nhưng đằng nào kẻ trước mặt là do chính đảo chủ đích thân gửi gắm. Ta cũng đành nề mặt xem qua thử.

Người đàn ông này đích thị không phải tầm thường, dựa trên cơ thể cường tráng của hắn, độ cứng của da thịt cho thấy hắn chí ít cũng khỏe hơn mười gã trai tráng bình thường. Ta chăm chú xem mạch thì cảm nhận được một luồng sức mạnh dữ dội quần đảo trong cơ thể hắn. Một sức mạnh vô cùng lớn khiến ta phải sợ hãi. Ta giật mình rời tay khỏi cơ thể hắn, tiểu thơ Sybil ra hiệu cho những kẻ khác lui ra ngoài, rồi mới thận trọng hỏi ta.

- Hắn thế nào ? Có cứu được hay không ?

Ta nhìn nàng một lúc lâu mới cất được lời.

- Người này không phải phạm nhân. Ta cảm thấy một

sức mạnh vô cùng khủng khiếp chứa đựng trong cơ thể hắn. Chỉ có điều, có thứ gì đó đã giam giữ sức mạnh ấy không cho chúng bộc phát ra ngoài.

Ta nhìn lại gã ấy thêm một lần nữa. Lần này ta đánh bạo kéo lớp áo che trên ngực hắn sang bên thì nhận ra ngay chính giữa ngực của hắn là một hàng năm ký tự kỳ lạ xếp ngay ngắn từ hõm cổ xuống đến gần rốn. Năm ký tự nằm im lìm như năm vết sẹo, hình dạng của chúng có phần tương tự với cổ văn thời đế chế, nhưng ta hoàn toàn không đọc được. Loại ngôn ngữ này có lẽ còn cổ xưa hơn cả ngôn ngữ Zodiacus cổ đại. Ta khẽ chạm vào ký tự đầu tiên, nó đột nhiên phát sáng dữ dội. Gã đàn ông cũng gồng mình đau đớn, nhưng đôi mắt hắn vẫn nhắm nghiền không mở. Giây lát sau ánh sáng vụt tắt, hắn cũng trở về ngủ lịm.

- Năm ký tự này có lẽ là một loại cổ pháp dùng để phong ấn sức mạnh. Chúng ta cần phải khai thông ít nhất một trong số năm ký tự này thì mới có thể cứu được hắn.

Tiểu thơ Sybil gật đầu:

- Mong nàng hết lòng cứu chữa. Đây chính là ân huệ mà chủ đảo muốn nhờ nàng. Sau khi cứu được hắn, chúng tôi sẽ để cho nàng và Thiên Bình rời đảo với bất cứ của cải châu báu nào mà hai nàng muốn.

- Khoan hãy nói đến chuyện trả công cho ta. Nàng cứ bảo đảo chủ yên tâm, ta sẽ cố hết sức xem sao.

Ba ngày ba đêm, ta dùng mọi thứ thảo dược thần kỳ trong khu vườn hoàng gia, bào chế chúng trong chiếc lư đồng linh thiêng mà Lyn đã ban cho ta để chúng hấp thu được năng lượng của thần giới. Nhưng tất cả đều vô dụng, hắn vẫn hôn mê không tỉnh. Năm ký tự phong ấn vẫn im lìm không chút suy suyển. Ta thất vọng nhận ra mọi kiến thức về dược thuật mình đã có đều vô dụng trước kẻ này. Nếu cha ta còn sống, ông ấy hẳn sẽ biết phải làm thế nào.

Trong khi nghĩ về cha, ta cũng không kìm được lòng mình nghĩ đến chàng. Giờ đây ta có khác nào người nữ dược sư ngày nào mới gặp chàng, một thiếu nữ bình thường không một chút pháp thuật. Ta vẫn còn nhớ như in cái ngày chàng đến trước cửa nhà ta, giao ra một sợi

lông vũ của phượng hoàng để nhờ cây cha ta cứu giúp. Hai vạn năm đã qua vậy mà cứ ngỡ như mới hôm nào.

Phải rồi, sợi lông vũ của phượng hoàng. Ta đưa tay sờ lên trước ngực, sợi lông vũ vẫn nằm nguyên trên cổ. Phượng Hoàng là thần linh, bản thân nó chính là một ngọn lửa vĩnh cửu và bất diệt. Nếu có thể sử dụng chiếc lông vũ này mà làm thành thuốc, công dụng của nó ắt hẳn phải vô cùng thần kỳ.

Không một phút chậm trễ, ta liền tháo sợi dây bạc dùng để đính sợi lông phượng hoàng ra khỏi cổ. Ta cẩn thận đặt nó vào chiếc lu đồng. Vào ngày trăng tròn nhất trong tháng, ta cầu khẩn đến nữ thần Aeon, mong nàng hãy trao cho ta sức mạnh. Rồi dùng chiếc lu đồng để hội tụ ánh trăng sáng lên sợi lông bằng vàng. Ta dùng cỏ lạc đà nghiền nhuyễn phết đều lên bề mặt sợi lông để giữ lấy sức mạnh của ánh trăng, sau đó thêm vào vài giọt máu long xà sa mạc. Máu long xà vừa nhỏ xuống, hỗn hợp liền phát hỏa cháy ngùn ngụt. Ta để cho được chất cháy ròn rã hai ngày, cuối cùng sợi lông vũ cũng hoàn toàn dung hợp với các thành phần khác. Ta đem thứ thuốc vừa bào chế bôi nhẹ nhẹ lên cái ký tự trước ngực gã đàn

ông nọ. Lượng thuốc ta bào chế chỉ vừa đủ bôi một ký tự, bốn cái còn lại đành tạm thời không xử lý. Khi thuốc vừa chạm vào ký tự trên người hắn, da thịt hắn liền như bị thiêu đốt, âm thanh "xì xèo" như thịt cháy phát ra khiến ta có phần e ngại. Hắn giãy giụa đau đớn, nhưng ta đã tính trước mà cho người trói hắn vào giường. Ta tiếp tục bôi thuốc, dấu vết ký tự dường như linh tính được sự can thiệp của ta, nó phát sáng dữ dội để chống trả, ta không hề dừng lại. Hắn gào thét như điên dại, mồ hôi túa ra đầy người. Ta biết rằng cái ký hiệu nọ đang thao túng hắn, buộc hắn phải chống trả, nhưng ta không thể dừng lại, ta phải tiếp tục đốt cháy cái ký hiệu ra khỏi da thịt hắn.

Cuối cùng, khi ta vừa xóa sạch cái ký hiệu đầu tiên thì vùng da thịt bị bỏng trước ngực tên đàn ông liền phát ra ánh sáng chói chang, một luồng sức mạnh dữ dội cuộn cuộn trào dâng như muốn phát tán ra ngoài. Nhưng chỉ vài khắc sau đó, phần da thịt của hắn bắt đầu liền lại với tốc độ đáng kinh ngạc. Cuối cùng toàn bộ vết bỏng trước ngực hắn đều biến mất như chưa từng có gì xảy ra, trên người hắn giờ đây chỉ còn duy nhất bốn ký

hiệu phong ấn. Ta thận trọng đến gần giường bệnh để kiểm tra, bất ngờ hấn mở tròng mắt, hai mắt sáng lòe chói chang như ánh mặt trời, bằng một sức mạnh kinh ngạc, hấn giật tung bốn sợi xích sắt mà ta dặn người dùng để trói hấn. Không rõ hấn di chuyển như thế nào, ta chỉ lơ mơ thấy hấn lướt rất nhanh đến trước mặt ta, một tay vươn ra đẩy người ta ép vào tường đá. Lực của hấn mạnh tới nỗi bề mặt tường sau lưng ta xuất hiện vài lần nứt nẻ.

Ta vốn dĩ không còn ma thuật, bị hấn ép một cái gân cốt gần như gãy vụn, miệng phun ra một ngụm máu. Hấn dùng đôi mắt phát ra ánh sáng như lửa cháy nhìn ta, nghiêng răng nói:

- Phàm nhân ! Ngươi định làm gì ? Cây thương của ta đâu ?

Phàm nhân ? Hấn gọi ta là phàm nhân, vậy có nghĩa là hấn không phải là người phàm. Ta đã đoán đúng. Trên thế gian này làm gì có kẻ phàm tục nào có một cơ thể như hấn. Nhưng dù hấn có là gì đi nữa thì có lẽ hấn không hề bận tâm đến việc ta vừa cứu mạng hấn. Tính

cách kiêu ngạo như vậy, chẳng khác nào những thiên thần ở tại thần giới. Ta vừa sợ vừa kinh ngạc.

- Cây thương nào ? Ta không biết.

Hắn tức giận gầm lên, hai mắt bùng cháy.

- Nói láo, mau trả lại cây thương thần cho ta, bằng không ta sẽ giết ngươi ngay lập tức.

Đúng lúc ta quyết định nhắm mắt chờ chết thì đột nhiên ánh sáng từ hai mắt của hắn vụt tắt. Gương mặt hắn đang nhìn ta một cách giận dữ đột nhiên dần ra, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Đôi môi hắn run rẩy, hắn buông tay khỏi người ta rồi lùi ra sau mấy bước. Hắn kinh hãi nhìn xuống hai tay của mình, lẩm bẩm nói.

- Ta...ta đang làm gì thế này ? Ta là ai ? Ngươi là ai ?

*

Song Tử và Dominic vừa đến được vùng đất của quá khứ thì đã bị quân hộ vệ của Zarnut bao vây. Một người dân địa phương đang khai báo với bọn chúng về sự xuất

hiện kỳ lạ của hai người. Song Tử mất kiên nhẫn định tiến lên đánh cho đám hộ vệ quân một trận thì bị Dominic nắm tay kéo lại.

- Song Tử ! Chàng đừng manh động. Ở trong quá khứ chúng ta không được tùy tiện tác động lên bất cứ điều gì, nhất là đánh nhau và giết người. Chàng không thể biết được ai trong số những kẻ mà chàng giết là tổ tiên của một ai đó hoặc của cả một dòng tộc trong tương lai. Mọi thay đổi trong quá khứ sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường tới tương lai.

- Vậy chúng ta phải khoanh tay chịu trói hay sao ? -
Song Tử bực tức nói.

- Nếu Số Mệnh đã muốn chàng đến đây, tự khắc hẳn sẽ có sự sắp xếp. Chúng ta cứ chờ đợi xem sao.

Thế là hai người bị quân hộ vệ trói mang về điện hoàng gia.

Trên đường bị áp giải về nhà ngục, hai người nhìn thấy một bóng thiếu nữ mặc áo choàng xanh lẫn trong

đám đông. Gương mặt dù bị che khuất nhưng có vẻ rất quen thuộc. Dominic bắt chợt lên tiếng:

- Mẹ ?

Song Tử kinh ngạc nhìn nàng.

- Scarlet ? Sao bà ta lại ở đây ? Có thể gọi bà ấy đến giúp chúng ta không ?

Dominic lắc đầu.

- Không. Đó không phải là Scarlet mà chàng gặp trong rừng. Đó là Scarlet trong quá khứ. Chàng nên nhớ ở thời điểm này ta và chàng vẫn chưa có mặt trên thế gian. Và Scarlet thì là một phù thủy vô cùng tàn nhẫn. Tốt nhất chúng ta nên giả vờ không quen biết bà ấy.

- Nhưng tại sao bà ta lại có mặt ở đây ?

- Ta cũng không biết. Trong quá khứ, mẹ đã từng lưu lạc khắp nơi trên lục địa. Nhưng việc bà có mặt ở đây giải thích cho chuyện bà ta đã đóng cánh cổng dẫn vào Cõi Mộng, ngăn cản Tyern được giải phóng hoàn toàn.

Song Tử vừa liếc nhìn những tên cảnh vệ quân vừa nói.

- Ta không thể nghĩ ra được mình sẽ đi tìm câu trả lời như thế nào nếu cả hai chúng ta đều ngồi trong nhà ngục. Chưa kể bọn chúng có khả năng sẽ treo cổ chúng ta vì tội sử dụng pháp thuật tự do.

- Đừng lo lắng quá. Tyern chắc chắn không để cho chàng chết dễ dàng vậy đâu.

Điện hoàng gia Zarnut hoàn toàn không giống bất kỳ cung điện nào mà Song Tử từng thấy. Những bức tường bằng đá tảng cực lớn bám đầy rêu phong. Chàng tự hỏi những kiến trúc này đã tồn tại bao lâu. Song Tử và Dominic được lôi vòng ra sau điện hoàng gia, nơi một nhà tù được canh gác cẩn mật. Nhà ngục cũ kỹ sặc mùi phân và nước tiểu. Trong những cái xà lim tối om là vài ba dáng người còm nhom bần thiêu. Song Tử và Dominic bị tống chung vào một xà lim. Tên cai ngục nhếch mép cười cay độc rồi đóng sập cửa lại.

Đợi tên cai ngục đi khỏi, Song Tử niệm thần chú cổ

gắng mở cái ổ khóa đen sì to dùng trên cửa xà lim. Nhưng khi thần chú vừa dứt, không có hiện tượng gì xảy ra.

Dominic như hiểu ra bèn lên tiếng:

- Hoàng tộc Zarnut thời xưa vô cùng am hiểu về ma thuật. Thậm chí hoàng thân quốc thích đều là những tư tế. Bọn họ thờ phụng những thế lực đen tối và quyền năng hơn cả những vị thần Eura. Theo ta nghĩ, họ đã phong ấn những cái khóa khiến cho chúng trơ với ma thuật. Ngay cả phù thủy hay pháp sư cũng không thể thoát được.

- Chết tiệt ! - Song Tử tức giận mắng.

Cả hai bị giam cầm trong nhà ngục suốt hai ngày. Thức ăn dành cho tù nhân có mùi vị như thịt thối khiến Dominic và Song Tử không tài nào ăn nổi. Đêm thứ hai, một nữ quan cùng vài nô lệ bước vào, ả ra lệnh cho cai ngục mở cửa xà lim rồi nói:

- Nữ hoàng muống gặp các người.

Song Tử quay sang nhìn Dominic, vẻ mặt nàng hơi xanh xao vì đói và mệt.

- Có vẻ như tên Tyern kia sợ chúng ta chết đói.

Hai người được dẫn đến chính sảnh, ở giữa sảnh là một cái ngai bằng đồng cực lớn. Thời kỳ này đồng được xem là một trong những kim loại quý giá nhất trong khi vàng và bạch kim vẫn chưa khai thác.

Trên ngai đích thị có một người đàn bà xinh đẹp đang ngồi, nhìn bà ta chỉ độ chừng ba mươi tuổi, ánh mắt đầy mê hoặc và nụ cười bí hiểm. Nữ hoàng lên tiếng khi thấy hai người bước vào sảnh.

- Chào mừng những vị khách đến từ tương lai.

Song Tử kinh ngạc hỏi.

- Bà biết bọn ta đến từ tương lai sao ?

Nụ cười của nữ hoàng càng rộng hơn.

- Bọn ta là bày tôi của Tyern, Ngài muốn ta tiếp đón

hai người thật nông hậu.

- Bà gọi nhà lao và cơm tù là nông hậu à ?

- Ta vừa mới trở về từ thành trì lân cận, bọn thuộc hạ ngu ngốc đã đối xử với các người không đúng mực. Ta thành thực xin lỗi.

Song Tử tạm nén nổi bức tức trong lòng mà hỏi tiếp.

- Các người vì sao lại thờ phụng một cổ thần ? Hẳn cho các người lợi ích gì hay sao ?

Nữ hoàng vỗ tay trả lời.

- Một chàng trai can đảm, ở tại thánh địa của ngài mà lại dám thách thức như vậy. Người hãy nhìn ta mà xem, người hãy đoán xem ta bao nhiêu tuổi ?

Song Tử cau mày trước câu hỏi kỳ lạ của nữ hoàng.

- Ba mươi ? Ba mươi lăm ?

Nữ hoàng bật cười lạnh lót.

- Chính xác là tám trăm hai mươi bảy tuổi.

Song Tử tròn tròn mắt. Một người phàm lại có khả năng sống lâu đến như vậy ư ? Ngay cả loài tiên yêu, tuổi thọ tối đa cũng chỉ độ bốn năm trăm tuổi mà thôi. Mà hơn nữa với tuổi thọ như vậy mà nữ hoàng này nhìn vẫn rất trẻ. Bà ta sử dụng pháp thuật gì chẳng ?

- Ta thấy người có vẻ không tin lắm. - Nữ hoàng đứng lên khỏi cái ngai, ung dung tiến đến một góc sảnh điện. Bà ta ra hiệu cho Song Tử và Dominic đi theo mình.

Ở một bên sảnh điện là một bức tường lớn treo một tấm bảng bằng gỗ sồi, khung gỗ được điêu khắc rất tinh tế. Trên mặt bảng, từng dòng chữ cổ đại được khắc ngay ngắn.

- Đây là gì ? - Dominic hỏi.

Nữ hoàng mỉm cười giải thích.

- Đây là các đời nhiếp chính của Zarnut. Người xem người này. - Nữ hoàng chỉ lên một cái tên trên bảng.

Song Tử không đọc được loại chữ này nên đành chờ bà ta giải thích. - Đây là vị vua đầu tiên của Zarnut, ông ta sống đến hơn năm trăm tuổi. Tiếp theo là nữ hoàng Juliana, bảy trăm sáu mươi tuổi. Nữ hoàng Mariana, một ngàn hai trăm tuổi. Vua Usher chín trăm tuổi.

Bà ta lướt qua rất nhiều tên, tất thấy bọn họ đều có tuổi thọ đáng nể.

- Các người dùng ma thuật để kéo dài tuổi thọ chẳng ? - Song Tử nghi hoặc.

- Ma thuật ? - Nữ hoàng khẽ lắc đầu. - Người nên nhớ rằng, bất kỳ ma thuật nào cũng có một cái giá của nó. Người mang một người chết trở về thế gian thì một kẻ khác phải thế mạng, người muốn dùng ma thuật để trường thọ, trừ phi ma thuật đó giúp người cướp đi tuổi thọ của người khác. Bọn ta thì khác, bọn ta là bảy tôi của Tyern, vị cổ thần nắm giữ quyền năng về sinh mệnh và cái chết. Tyern ban cho chúng ta đặc ân trẻ mãi không già, chỉ cần chúng ta phục vụ ngài tận lực. Tuy nhiên các nghiệp chính không phải bất tử, khi nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn tất, ngài mới đưa linh hồn bọn ta

đến thành phố bất diệt.

- Thành phố bất diệt ? Đó có phải là thành phố Vàng Son hay không ? - Dominic ngạc nhiên hỏi.

- Chính là thành phố Vàng Son. - Nữ hoàng gật gù.

- Ta thực sự nghi ngờ điều đó, vì trong những quyển kinh của Giáo Hội ghi chép thì chính Đấng Sáng Tạo đã đuổi những vị thần cổ ra khỏi thành phố Vàng Son, Ngài đã khép cổng vùng đất thiêng đó và chỉ dành nơi ấy cho những linh hồn đã chết trở về bên Ngài.

- Người có thể nghi ngờ bất cứ điều gì chàng trai trẻ. Làm sao người biết được những gì Giáo Hội ghi chép là đúng sự thật. - Nữ hoàng nhếch miệng cười.

- Hãy nói vào vấn đề chính có được không ? Tyern đã xâm nhập vào những giấc mơ của ta, cho ta thấy hình ảnh của Zarnut. Bà có biết ông ta có ý đồ gì hay không?

- Tyern không phải là ông mà cũng không phải là bà. Số Mệnh không có giới tính. Ngài có thể ở bất cứ hình dạng nào, bất cứ trạng thái nào mà Ngài muốn. - Nữ

hoàng cười nói.

- Cứ coi như là đàn ông vậy. - Song Tử đáp.

- Tùy ngươi. Thôi được, chúng ta hãy nói về vấn đề của ngươi. Quả thực Tyern có ý định muốn gặp ngươi. Ngài đã tìm khắp vũ trụ kể cả trong tương lai và quá khứ để chọn ra một cá nhân kiệt xuất, và cuối cùng Ngài đã tìm thấy ngươi. Ngươi là kẻ duy nhất trong vũ trụ này có thể liên thông tâm trí với Ngài, chính vì vậy Ngài mới có thể gieo những hình ảnh đó vào những giấc mơ của ngươi.

- Vậy rốt cục Tyern gì ở ta ?

- Ngài muốn trao cho ngươi một cơ hội. - Nữ hoàng đáp, ngồi trở lại chiếc ngai của mình. - Một món quà độc nhất vô nhị trên thế gian, thứ có thể khiến ngươi trở thành một nhân vật vượt trội, ngươi sẽ có khả năng làm thay đổi vận mệnh của thế gian. Ngươi không muốn hay sao ?

- Lại có chuyện tốt lành như vậy hay sao ? Đây rõ

ràng là một âm mưu. - Song Tử lắc đầu nói.

- Ha ha ha. - Nữ hoàng bật cười trước những lời của Song Tử. - Chàng trai trẻ, người nên nhớ Ngài là Số Mệnh. Ngài không cần cài bất cứ ai vào một âm mưu nào cả. Tất cả những gì Ngài làm là viết nên số phận của kẻ đó mà thôi.

Nữ hoàng sai người mang vào giữa sảnh một cái chậu nước bằng đồng rất lớn và một con dao găm nhỏ. Sau đó bà phát tay ra hiệu cho tất cả kẻ hầu người hạ lui ra khỏi điện.

- Đến đây Song Tử, Dominic, ta sẽ cho hai người xem một thứ. Thứ mà Tyern muốn các người biết. Sau khi xem xong, muốn gặp Ngài hay không, tùy người quyết định.

Khi hai người bước đến gần chậu nước thì nữ hoàng nhẹ nhàng cầm con dao găm lên, cứa nhẹ vào lòng bàn tay của mình. Từng giọt máu tươi nhỏ xuống chậu nước.

- Revinesu Imaothefutunisa ! - Bà làm bầm đọc thần chú.

Mặt nước lẫn máu tươi bắt đầu khuấy động, những giọt máu lan ra rất nhanh cho đến khi cả chậu nước đỏ ngầu. Và rồi trên mặt nước đỏ, những hình ảnh bắt đầu xuất hiện.

Lửa cháy muôn trùng, tiếng gào thét khắp nơi, kiến trúc sụp đổ.

- Farrel ? - Song Tử kinh ngạc nhận ra tòa thành quen thuộc hiện ra trước mắt, nhưng thay vào vẻ phồn hoa tráng lệ vốn có là một sự hỗn độn, người chết la liệt, loài người và quái vật đánh nhau sống chết dưới chân những tòa ngọc tháp cao lừng lững.

Tùng đàn quỷ có cánh quần đảo bầu trời, Đèn thờ Ánh Sáng trên đỉnh Eura linh thiêng cũng chìm trong màu lửa.

Giọng nói của nữ hoàng trầm trầm vọng đến bên tai chàng.

- Phải. Chính là Farrel, thủ phủ của thánh địa Onyx. Đây là viễn cảnh mà Tyern muốn người chứng kiến. Số Mệnh đã sắp đặt, thời gian Ánh Sáng cai trị lục địa đã tận, Bóng Tối sẽ tràn ngập khắp thế gian. Không chỉ riêng Farrel mà mọi tòa thành trên toàn cõi Zodiacus đều phải chịu chung số phận.

- Điều này thì có liên quan gì đến ta ? - Song Tử nghi hoặc.

Nữ hoàng mỉm cười nói.

- Người có thể không quan tâm đến số phận của Farrel hay bất cứ tòa thành nào trên thế gian, nhưng người không thể không quan tâm đến họ.

Vừa dứt lời, nữ hoàng phất tay một cái, hình ảnh trên chậu nước khẽ run rẩy rồi chuyển biến. Một cánh đồng bao phủ đầy tuyết, hàng trăm bóng người lầm lũi mang theo lều chõng, những vật dụng cần thiết băng qua mịt mù tuyết trắng. Song Tử cau mày nhìn kỹ một chút thì nhận ra.

- Tộc trưởng Danisa ?

Tộc trưởng tiên yêu trong bộ áo chùng che phần lớn mái tóc bạc, vàng trán nhẵn với hình xăm thường xuân kéo dài xuống gò má. Bà đi ở hàng đầu tiên trong số những người đang di dân. Thình thoảng bà lại quay đầu về phía sau dón mắt nhìn về phía khu rừng đầy tuyết phủ.

- Nhanh lên ! Ta cảm thấy có thứ gì đó đang di chuyển trong rừng. - Danisa lo lắng ra hiệu cho những kẻ đi theo mình.

Những thành viên khác của bộ tộc cũng lo lắng quay lại nhìn rồi gấp rút tiến về phía trước. Đột nhiên từ trong cánh rừng tuyết phát ra âm thanh "Gừ..ồ..ồ !" kinh thiên động địa, có thể nhìn thấy một loại cây thông cổ thụ bị quật ngã từ xa. Dường như có một con cự thú hung mãnh đang điên cuồng lao về nơi những cư dân bộ tộc tiên yêu đang đứng.

- Không kịp rồi ! Nó đã đến ! Thợ săn mau chuẩn bị vũ khí. - Danisa ra lệnh.

Một toán nam tiên yêu dũng mãnh liền rút cung và nỏ ra tiến về phía trước, hướng vũ khí về phía khu rừng tuyết. Ở đằng sau, Danisa cùng một nữ tiên yêu xinh đẹp đang tụ hội các pháp sư của bộ tộc để chuẩn bị làm phép.

- Diana ? - Song Tử nhận ra nàng.

Vẫn mái tóc nâu, vẫn màu mắt xanh biếc, Diana đang đứng bên cạnh mẹ mình, tộc trưởng Danisa. Hai mẹ con họ là hậu duệ trực hệ của Avathana, pháp sư lừng danh nhất của bộ tộc. Đứng cùng họ còn có mẹ của Song Tử, Fye, bà tuy là một pháp sư nhưng ma thuật không được giỏi. Hết thầy thành viên của bộ tộc đều căng thẳng chờ đợi con quái vật đang hùng hổ tiến đến mỗi lúc một gần hơn.

"Ầm, Gào !" - Âm thanh như núi đá sụp đổ vang lên, một loạt cây thông cao chót vót bị đốn ngã rạp, từ trong khu rừng tuyết, một thân hình cự đại lao vụt ra. Cái bóng khổng lồ của nó gần như che kín cả bầu trời.

Một con hổ tuyết mắt đỏ như máu, loài thú này chưa

bao giờ phát triển vượt quá kích thước của một con ngựa. Nhưng con hổ tuyết trước mặt lại quá sức to lớn, thân hình như tòa núi phủ đầy lông trắng cao lừng lững khiến cho người ta hãi sợ.

- Một con quái vật được tạo ra bởi ma thuật của Địa Ngục ! - Danisa nói. - Bây giờ chúng ta cũng không còn đường lui. Tất cả hãy chuẩn bị cùng ta quyết một trận sống mái với nó.

Danisa hét một tiếng khẩu hiệu, một loạt mũi tên thép lao vút về phía con quái vật. Chỉ thấy nó gầm lên một tiếng, chân trái giơ lên hươ một cái dễ dàng cản phá trận mưa tên thép của những thợ săn tiên yêu. Thậm chí một số mũi tên còn bị nó đánh văng trở lại cắm phập vào ngực những người thợ săn.

Con quái vật điên cuồng lao vào tấn công những cư dân tiên yêu. Mỗi cú tát của nó làm một sinh mệnh bị lấy đi, máu tươi loang lổ nền tuyết trắng. Cuối cùng Danisa và những pháp sư đành phải ra tay, họ tiến lên tham gia cùng những thợ săn, liên tục phóng những đòn ma thuật vào con hổ tuyết. Fye sử dụng quyền trượng của mình

thổi những quả cầu lửa nóng rực vào người con quái vật. Một mảng lông của nó bị lửa thiêu cháy. Con hổ đau đớn nổi trận lôi đình, nó xoay người nhảy vọt qua một bên vừa né những quả cầu lửa vừa tiện thể dùng cái đuôi không lồ quật nữ tiên yêu một cái. Fye bị con quái thú quật trúng, văng ra sau một đoạn xa, máu tươi trào ra từ miệng không ngừng. Danisa và Diana hét hoảng lùi về phía sau để đỡ lấy bà, nhưng Fye bị thương quá nặng chỉ còn vài hơi thở hấp hối.

- Mẹ ! - Song Tử thất thanh kêu lên. Chàng dường như quên rằng đó chỉ là những hình ảnh diễn ra trong chậu nước.

Nữ hoàng phát tay, hình ảnh trong chậu nước tan biến. Song Tử quay sang nhìn bà ta chăm chăm, ánh mắt long lanh tia nước.

- Hãy nói với ta tất cả những điều đó là giả. Có phải Tyern muốn lừa ta nên mới cố tình dựng nên những ảo ảnh này hay không ?

- Tin hay không là tùy ở người Song Tử. Người cho

rằng một cổ thần vì quá rãnh rỗi nên tìm người để lừa gạt mua vui hay sao ? - Nữ hoàng từ tốn trở về bên cái ngai của mình. Bà nhẹ nhàng đặt mình ngồi tựa trên ngai một cách thư thái. - Ta hỏi người một lần nữa Song Tử. Nếu Ngài cho người một cơ hội, một món quà giúp người có khả năng thay đổi thế giới...và có thể thay đổi cả những viễn cảnh mà người vừa nhìn thấy. Người có bằng lòng nhận lấy hay không ?

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Điện hoàng gia Hyon về đêm yên tĩnh lạ thường, những ngọn đuốc lạnh lẽo như ánh đom đóm trong màn đêm.

Bóng lính gác im lìm chìm trong bóng tối. Lúc này, trong biệt viện của công chúa Heydr, một ngọn đèn vàng vẫn còn le lói. Công chúa Băng Quốc lặng lẽ ngồi bên bàn trang điểm, trước mặt ả là một cái vảy cá to như một cái vỏ sò óng ánh màu bạc. Đột nhiên gió ngoài trời thổi mạnh, cửa sổ bật tung, một luồng khói đen hắc ám ủa vào căn buồng tụ lại thành hình người. Một bà lão lưng gù, nét mặt âm u từ từ bước đến. Heidr không hề có vẻ sợ hãi trước người nọ, ả lạnh nhạt nói.

- Hắc Phu Nhân, ta đã gửi tín hiệu từ hai ngày trước

sao hôm nay bà mới đến ?

Bà lão nọ trả lời.

- Chủ nhân gặp một chút trở ngại, ta phải thay nàng lo vài chuyện. Hôn sự của công chúa đã ổn thỏa hay chưa ?

Công chúa Heidr cau mày cầm cái vảy cá giơ lên trước mặt Hắc Phu Nhân.

- Bà nói xem thế này có ổn hay không ? Cận vệ của ta đã tìm thấy thứ này ở trong chuồng ngựa hai ngày trước. Thật lạ, thủ phủ Terre cách bờ biển đến hơn sáu trăm dặm, hầu hết sông ngòi mùa này đều đã hóa thành băng hà, nhưng lại có một cái vảy cá đẹp long lanh như thế này xuất hiện trong điện hoàng gia. Có loài cá nào có thể ngang nhiên đi lại ở trên bờ hay chăng ?

Hắc Phu Nhân nhìn cái vảy cá bật cười.

- Xem ra tình địch của công chúa đã tìm đến tận đây.

Công chúa Heidr tức giận quơ đồ hết những vật dụng

trên bàn trang điểm xuống đất, gương mặt xinh đẹp của ả bắt đầu biến đổi hình dạng.

- Chủ nhân của bà đã lừa ta, chẳng phải các người nói ta sẽ thuận lợi trở thành vợ của Noah hay sao ? Ả nữ thần biển mà Thiên Yết nói, chẳng lẽ lại là cô gái vừa nhập điện để hầu hạ ta sao ?

- Chính vì vậy ta ở đây để giúp đỡ nàng. - Hắc Phu Nhân nói.

- Giúp ? Giúp bằng cách nào ? Giết ả ? Nếu giết ả thì dễ thôi, ta có thể sai thuộc hạ khử ả ngay đêm nay.

- Không ! Bình tĩnh nghe ta nói đã Heidr. Nàng không thể giết ả. Tình địch của nàng là Song Ngư, con gái yêu quý nhất của Hải vương thần Dorr. Nếu nàng đích thân ra tay giết ả, Hải vương thần sẽ trút giận lên Băng Quốc. Hơn nữa Song Ngư từng là học trò của chủ nhân ta, pháp thuật của ả, ngay cả ta cũng không thể đấu lại.

- Vậy thì bà nói ta phải làm sao ? Chủ nhân các người đã có một thỏa thuận với cha ta, nếu như ta không lấy

được Noah thì thỏa thuận đó coi như xóa bỏ. - Heidr
sùng sộ nói.

Hắc Phu Nhân nhếch miệng cười nhẹ.

- Công chúa, ta nói nàng không thể giết ả, nhưng ta
đâu có nói rằng ả không thể không chết. Vấn đề là, tại
sao chúng ta không để cho ả chết trong tay của quốc
vương và quốc hậu Hyon ?

Công chúa Heidr ra vẻ khó hiểu.

- Ý bà là...

- Công chúa hãy nghĩ xem, gần một trăm năm nay
Băng Quốc của nàng vẫn khao khát sự thịnh vượng của
Hyon, nhưng không có cách nào hoàn toàn giành được
bởi lẽ Hyon bấy lâu vẫn được sự hậu thuẫn của Lyn.
Hiện nay, Lyn đã bị chủ nhân ta giam cầm trên đảo
Orland, không còn vị thần nào có thể bảo hộ cho vương
quốc này nữa. Đây là thời cơ tốt nhất để ta chiếm lấy
viên kim cương phương bắc này. Vừa hay nếu Song Ngư
bị chết trong tay của triều đình Hyon, Băng Quốc nàng

chắc chắn sẽ có được sự trợ giúp của Hải vương thần, chẳng những Noah sẽ thuộc về nàng mà cả vương quốc Hyon hùng mạnh cũng sẽ sớm quỳ dưới chân nàng.

Nét mặt của Heidr chợt giãn ra, một nụ cười nở trên môi ả.

- Nghe đúng là rất cảm ơn. Nhưng làm thế nào ta có thể khiến cho quốc vương Hyon giết ả nô tì này ?

- Gươm đã. Song Ngư rất thông minh bởi ả đã sống hơn vạn năm, đồng thời ma thuật lại hùng mạnh, chúng ta phải thực hiện kế hoạch này một cách cẩn thận không chút sai sót bằng không tai họa mà nàng phải gánh là không nhỏ. Trước hết, có hai điều mà chúng ta phải làm.
- Hắc Phu Nhân thì thầm.

- Là điều gì ?

- Thứ nhất, nàng phải làm bạn với ả, tuyệt đối lấy được lòng tin của ả. Và thứ hai, nàng phải khiến Noah yêu ả một lần nữa.

Công chúa Heidr đập tay xuống bàn giận dữ.

- Cái gì ? Tại sao ta phải để Noah yêu ả một lần nữa. Chẳng phải ban đầu Thiên Yết đã dùng ma thuật để xóa ký ức của chàng, khiến chàng quên ả hay sao ?

- Nàng phải tin ta Heidr. Đó là cách duy nhất. Nếu nàng muốn tiêu diệt Song Ngư, nàng buộc phải khiến Noah yêu ả. Bởi vì tình yêu chính là nhược điểm lớn nhất của con người. Dù Song Ngư có một nửa dòng máu thần linh, nhưng trái tim của ả thì vẫn phàm tục. Ha ha ha. Khi nàng làm xong hai việc đó, ta sẽ tự khắc cho nàng biết phải làm gì tiếp theo. - Dứt lời, Hắc Phu Nhân tan thành một làn khói đen lũ lượt bay ra ngoài cửa sổ tiêu biến mất. Cánh cửa sổ cũng tự động khép lại như chưa từng có gì xảy ra.

Sau hơn một tháng dai dẳng tuyết rơi, cuối cùng Terre cũng đón ngày nắng ấm đầu tiên. Các chiêm tinh sư quan sát sự chuyển dời của hằng tinh mà phán đoán rằng thủ phủ và vùng lân cận sẽ có được hai tuần khí hậu ôn hòa. Trong hoàng cung ngập tràn không khí vui tươi, quốc vương và quốc hậu quyết định thết đãi yến tiệc hằng đêm và hội chợ được tổ chức trong suốt hai tuần liền.

Ngày thứ ba nắng ấm, Song Ngu đương chuẩn bị y phục cho công chúa Heidr thì nghe ả gọi lại. Nàng cẩn thận xếp y phục trên tay rồi bước đến bàn trang điểm.

- Công chúa, nàng gọi ta ?

Công chúa Heidr quay mặt lại, ánh mắt long lanh ánh lệ. Cô ta nắm lấy tay Song Ngu mà nói.

- Song Ngu, ta biết nàng không phải người bình thường. Ta đã lén theo dõi nàng từ ngày nàng bước chân vào điện.

Song Ngu kinh ngạc xen lẫn lo lắng, không hay rồi, công chúa quái vật này đã biết thân phận thực sự của nàng sao ? Nếu vậy thì nàng không thể ở lại hoàng cung nữa.

- Nàng...

Heidr không đợi Song Ngu nói thành câu mà nói tiếp.

- Song Ngu, nàng chính là một pháp sư ! Ta đã nhìn thấy nàng thi triển ma thuật trên thuộc hạ của ta.

Song Ngư thâm trút được một phần lớn gánh nặng trong lòng, Heidr thì ra chỉ biết được nàng là pháp sư chứ chưa biết thân phận bán thân của nàng.

- Nàng đừng lo lắng. - Heidr trấn an. - Ta tuyệt đối giữ bí mật cho nàng.

- Tại sao nàng làm vậy ? Ta nghĩ nàng phải rất tức giận khi ta tấn công thuộc hạ của nàng. - Song Ngư nghi hoặc.

Heidr chân chừ một lúc rồi nói.

- Bởi vì...bởi vì ta cần nàng giúp ta.

Dứt lời, công chúa kéo tay áo lên, để lộ cánh tay trái của mình. Giữa làn da mịn màng như ngọc, một mảng da khác sần sùi màu xanh dương nổi lên.

Song Ngư thoáng giật mình nhìn Heidr kinh ngạc. Công chúa kéo tay áo lại rồi nói.

- Ta cũng có một bí mật. Hình dáng thực sự của ta không phải như nàng thấy, ta là tộc người Băng chứ

không phải con người. Nhưng cha ta vì muốn ép gả ta cho hoàng tử Hyon phục vụ cho kế hoạch thôn tính Hyon của ông ta nên đã nhờ một pháp sư hùng mạnh tạo cho ta một loại thuốc mỡ có khả năng thay đổi hình dạng. Nhờ dung nhan thần kỳ do ma thuật tạo nên, ta đã được lòng của Noah, quốc vương và hoàng hậu. Nhưng hiện nay thuốc mỡ đã hết, ta đã cố liên lạc với vị pháp sư kia nhưng vô vọng. Ta biết chỉ có nàng mới có thể giúp ta, nếu ta không giữ được hình dạng này, triều đình Terre sẽ khép ta tội chết. Nàng nhất định phải giúp ta, ta cầu xin nàng.

Công chúa Heidr rời khỏi ghế, quỳ xuống chân Song Ngư khẩn thiết cầu xin. Song Ngư bối rối đỡ Heidr dậy.

- Công chúa xin đừng làm vậy. Thực ra, đêm hôm đó sau khi tấn công thuộc hạ nàng, ta đã biết bí mật của nàng. Nhưng ta thực sự không ngờ nàng lại bị cha mình ép gả đến nơi tha hương. Ta đã hiểu lầm nàng.

- Vậy nàng có đồng ý giúp ta không ? Ta không muốn chết.

- Loại pháp thuật dịch dung này, chỉ có những pháp sư tuổi thọ vô hạn mới có thể thi triển. Cũng may ta cũng thuộc vào loại pháp sư đó, nhưng trước hết ta cần có thời gian nghiên cứu, ta nhất định tìm được cách tạo loại thuốc mỡ đó cho nàng. Liệu nàng có thể cầm cự được bao lâu.

- Ta chỉ còn nửa lọ thuốc, nếu tiết kiệm chỉ dùng trên mặt và tay chân thì có thể cầm cự được khoảng năm ngày.

- Được, nàng cứ để đó cho ta. Trong vòng năm ngày ta nhất định sẽ cứu được nàng.

- Song Ngư, ta không biết phải cảm tạ nàng thế nào cho đủ. - Công chúa Heidr ôm chầm lấy Song Ngư.

Song Ngư cảm động vô về công chúa quái vật, nhưng nàng không hề hay biết một nụ cười quỷ quyệt thoáng nở trên môi Heidr.

*

Bên trong đấu trường Byon, thời gian dường như kéo

dài ra vô tận, từ đây không thể nhìn thấy được mặt trời mọc lặn hay sự di chuyển của các vì sao. Tất cả những gì mà những đấu sĩ nhìn thấy là màn mây mù dày đặc, ánh sáng nhạt nhòa kì bí.

Sau khi ra tay hạ sát một lúc năm đấu sĩ trong chiến đội của pháp sư Kathrine, thiếu nữ bí ẩn chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Cự Giải.

- Nữ ác thần ? - Cự Giải run rẩy nói.

Nhưng thiếu nữ kia ngay lập tức đặt một tay lên vai nàng, Cự Giải đột nhiên cảm thấy môi mình dính chặt lại, không thể cử động được. Nàng hốt hoảng trợn mắt phát ra tiếng kêu ú ớ. Thiếu nữ kỳ lạ thoáng nhìn về phía sau thấy đám người Bảo Bình, Sư Tử, Cratos và Helena đang tiến tới liền quay về phía Cự Giải thì thầm.

- Người nghe cho kỹ đây. Ta biết ngươi đã nhìn ra được bản thể của ta, nhưng ngươi tuyệt đối không được hé một lời nào, bằng không ta sẽ giết ngươi cùng tất cả đồng đội của ngươi. Bây giờ thì ngươi cứ ngoan ngoãn dẫn theo ta là được.

- Cự Giải ! - Tiếng của Bảo Bình vọng lại. - Nàng không sao chứ ?

Cự Giải nhòm người lên định đáp lại thì nhận ra môi mình đã cử động lại bình thường. Nàng đáp.

- Ừm...không sao.

Nữ ác thần cũng đứng lên, quay mặt về phía Bảo Bình, Sur Tử mỉm cười.

- Cô là ai ? Sao lại có ma thuật hùng mạnh đến vậy ?
- Sur Tử tuốt gươm chĩa về phía nữ ác thần hỏi.

- Tôi tên là Rebecka, đồng đội của tôi vừa giao tranh với một chiến đội khác, chỉ còn tôi sống sót. - Nữ ác thần nói.

Cự Giải ở đằng sau biết rõ ả nói dối nhưng không dám mở lời.

- Thật không thể tin được, ma thuật có thể dễ dàng giết chết năm đầu sĩ lại không thể bảo vệ đồng đội mình ? - Cratos lên tiếng.

- Chiến đội kia đã nhân lúc tôi sơ ý, đã dùng độc long xà khổng chế tôi. Như các người cũng biết, trúng phải độc long xà, dù là pháp sư hùng mạnh nhất cũng không thể cử động, không thể nói chuyện, thậm chí không thể chớp mắt. Chúng không giết được tôi nên đã dùng cách đó khiến tôi bất động. Phải mất hơn hai canh giờ tôi mới có thể tự giải độc. - Vừa nói, Rebecka vừa vạch một bên vai áo ra, trên đôi vai trắng trẻo, một vết thương rỉ máu đen đang dần khô lại, xung quanh vài tia máu chạy ngoằn ngoèo.

Bảo Bình đến gần xem xét vết thương trên vai của Rebecka rồi nói.

- Nơi miệng vết thương vẫn còn một chút độc chất màu đỏ hồng, xung quanh da thịt đều bị chuyển sang màu đen. Quả nhiên là độc của long xà. Nhưng ta thật không thể ngờ trên thế gian lại có người có thể kìm hãm độc long xà chỉ trong vòng vài canh giờ như cô. Pháp thuật của cô quả nhiên là độc nhất vô nhị. - Nam pháp sư cảm thán.

Rebecka ra vẻ buồn bã nói.

- Nhưng dù pháp thuật mạnh mẽ như thế nào thì tôi cũng không thể sống quá bảy ngày. Chính vì vậy mà tôi cần phải vượt qua đấu trường đi tìm một người. Người này chắc chắn sẽ giúp được tôi.

- Nhân vật mà cô nói là ai ? - Sư Tử hỏi.

- Chính là đại tướng quân Cyrion Ma Kết. Chỉ có ngài mới có thể cứu tôi. - Rebecka đáp. - Tôi biết các vị đây đều là những chiến sĩ do hoàng gia Byon tiến cử vào đấu trường, vì vậy tôi mới giúp các bạn. Mong mọi người hãy đồng ý cho tôi đi theo. Tôi không thể vượt qua đấu trường một mình được.

- Nhưng... - Cự Giải vẫn luôn im lặng đột ngột lên tiếng. - Chẳng phải quy luật là mỗi chiến đội chỉ tối đa năm người hay sao ?

Rebecka quay lại nhìn Cự Giải với ánh mắt sắc như dao khiến nữ pháp sư giật mình. Nhưng ngay sau đó, nét mặt Rebecka liền thay đổi, ả mỉm cười nói.

- Chẳng phải cô gái kia trong đội các bạn là con gái

của quốc vương hay sao ? Theo như tôi biết thì cô ấy không có ghi danh vào đấu trường, thậm chí cũng không có khả năng chiến đấu. Cứ xem như chúng ta hộ tống cô ấy an toàn rời đấu trường thì không hề phạm luật.

Helena cảm thấy bị xúc phạm định bước lên cự lại thì đột nhiên ánh mắt Rebecca thoáng một tia sáng xanh, lập tức Helena đứng sững lại, mỉm cười nói.

- Đúng vậy, hãy cho Rebecca gia nhập đội đi. Ta đâu thể tính là một đấu sĩ chứ.

Mọi người đều ngạc nhiên trước câu nói của công chúa. Nhưng chỉ duy nhất Cự Giải biết được đó là do Rebecca thao túng. Nữ ác thần này rất cực có mưu đồ gì ? Nhưng dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào, Cự Giải cũng không thể lên tiếng phản đối. Bởi vì chỉ cần làm trái ý ả, thì toàn bộ chiến đội này, bao gồm cả công chúa Helena vô tội sẽ bị sát hại.

- Hãy nghĩ tới những lợi thế mà tôi có thể mang đến cho đội các bạn. Tôi có thể giúp các người loại mọi đối

thủ trong đấu trường này.

- Hừ ! Ai cần cô giúp ? Tự chúng tôi đoạt lấy danh hiệu, chúng tôi không cần một pháp sư hùng mạnh hỗ trợ. - Sư Tử nói.

- Vậy thì tôi sẽ để mọi người chiến đấu, tôi không ra tay trừ phi có chuyện nguy cấp. Thế nào ?

- Chúng tôi cần hội ý một lúc. Cự Giải, nàng có thể qua đây một lúc không ? - Bảo Bình nói, đồng thời hướng về phía Cự Giải gọi.

Cự Giải không dám đồng ý ngay mà lén nhìn về phía Rebecca, ả khế gật đầu ra hiệu cho phép Cự Giải đi, đồng thời lúc nữ pháp sư băng qua mặt ả, nàng nghe thấy giọng Rebecca trong tâm trí mình.

- Nhớ không được hé nửa lời về thân phận của ta. Thuyết phục họ đi.

Cự Giải rùng mình cảm giác như trí óc mình bị Rebecca điều khiển. Nàng cố giữ nét bình thản đi về phía đồng đội.

Khi nàng bước đến gần, Bảo Bình lo lắng hỏi:

- Cự Giải, trông sắc mặt của nàng như vừa bị ma đuổi. Nàng không sao chứ ?

Cự Giải lắc đầu nói.

- Mong mọi người hãy chấp nhận cho Rebecka vào đội và đừng hỏi gì thêm. Cô ta là một nhân vật nguy hiểm. Chúng ta vẫn chưa biết mục đích của cô ta là gì, nhưng xét về ma thuật, cả năm người chúng ta hợp lại cũng chưa chắc đánh bại cô ta. Nếu chúng ta không đồng ý, chỉ sợ không toàn mạng rời khỏi đấu trường.

Sư Tử lo lắng nói.

- Cự Giải, có phải nàng biết lai lịch của cô gái này hay không ? Nếu thật nàng nhất định phải cho chúng tôi biết.

Cự Giải lắc đầu nói.

- Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ, trong những tình huống như thế này, càng biết ít càng an toàn hơn.

Cratos cũng đồng ý:

- Cự Giải nói rất có lý, nếu chúng ta khẳng định tìm ra sự thật về âm mưu của ả, rất có thể ả sẽ giết chúng ta để diệt khẩu. Chi bằng trên đường tìm cách loại trừ ả sau.

Mọi người cùng nhất trí, Bảo Bình bèn quay về phía Rebecka nói.

- Được, chúng ta cùng đi tiếp. Tôi sẽ để mắt tới cô, nếu cô dám giở trò gì thì đừng trách.

- Các bạn yên tâm, tôi là người sắp chết, sao có thể giở trò với các bạn. - Rebecka nói.

Nhóm người tiếp tục tiến về phía trước, sau khi rời khỏi khu vực có những trụ đá khổng lồ thì mây mù loãng dần, phía trước mặt chiến đội hiện ra một cái sàn đá trông như một cái bàn cờ khổng lồ, giữa sàn đá, một bóng người đứng im như tượng.

- Sàn đá ? - Sư Tử lên tiếng. - Hình như đó là đích đến của khu vực đấu trường thứ nhất.

Vừa dứt lời thì cả bọn thấy bóng người kia bất ngờ di chuyển. Ánh sáng mờ nhạt soi tỏ gương mặt. Chính là đệ thất thủ lĩnh chương quản khu vực đấu trường thứ nhất. Thủ lĩnh nhìn về phía cả bọn nói.

- Chúc mừng các vị đã đến được sàn đá. Các vị là chiến đội cuối cùng vượt qua thử thách thứ nhất. Trước các vị một canh giờ có một cặp nam nữ pháp sư cũng đã đến đích.

- Cuối cùng ư ? - Cratos hỏi. - Thế xin hỏi thủ lĩnh, đã có bao nhiêu chiến đội qua thử thách thứ nhất ?

- Chỉ có hai mươi lăm chiến đội sống sót qua thử thách thứ nhất mà thôi. - Thủ lĩnh trả lời.

- Sóng sót ? - Bảo Bình kinh ngạc trước câu trả lời của thủ lĩnh.

- Đúng vậy. Mục đích của vòng thi thứ nhất là để chọn lọc lại những chiến đội có khả năng chiến đấu và vận dụng chiến thuật tốt nhất. Chính vì vậy để cho các đội tự loại nhau là thích hợp nhất.

- Bây giờ chúng tôi phải làm gì ? - Cự Giải hỏi.

- Các vị hãy bước lên sàn đá, ta sẽ thi triển ma thuật đưa các vị đến khu vực đấu trường thứ hai. Từ khu vực thứ hai trở đi, các vị sẽ hoàn toàn chiến đấu trong thế giới ảo do ma thuật cực mạnh của Đại tướng quân và bảy vị thủ lĩnh tạo ra. Trong thế giới đó, thời gian là vô tận và hoàn toàn tách biệt với thế giới thực. Nếu không thể vượt qua thử thách, các vị sẽ bị giam cầm tại khu vực thử thách mãi mãi. - Thủ lĩnh lạnh nhạt giải thích.

Helena sợ hãi nắm lấy tay Cự Giải.

- Ta sợ quá Cự Giải ơi ! Nhỡ chúng ta không thể thoát ra ngoài thì sao ?

- Công chúa đừng lo lắng, nhất định chúng ta sẽ thoát được.

Sau khi đã nắm bắt được quy luật cơ bản, mọi người bắt đầu bước lên sàn đá, thủ lĩnh nhắm mắt niệm một câu thần chú, sàn đá phát sáng dữ dội. Giây lát sau, sàn đá rần rần chuyển động dường như tách khỏi mặt đất,

sau đó tựa như một cái thảm bay, quay cuồng trong không trung, tất cả những thành viên trong chiến đội phải dùng hết sức lực trụ vững mới không bị rơi khỏi sàn đá. Khung cảnh xung quanh quay cuồng đến mức không còn nhìn thấy rõ sự vật nào nữa. Trong phút chốc nhìn lại, thủ lĩnh đã biến mất từ lúc nào. Mọi người giật mình tỉnh giấc thì nhận ra sàn đá vẫn còn nằm im trên mặt đất tựa như chưa bao giờ di chuyển, nhưng quang cảnh xung quanh hoàn toàn thay đổi.

- Thật kỳ lạ, pháp thuật gì vậy ? - Sư Tử nuốt nước bọt nói.

Những thành viên khác của chiến đội lần lượt bước khỏi sàn đá, quan sát xung quanh. Nơi họ được đưa đến là một đồng cỏ bạt ngàn, Mặt Trời đỏ bóng chiều tà rọi một màu đỏ cam khắp không gian. Những cơn gió se se lạnh thổi khiến cho người ta có cảm giác bất an. Trước mặt họ thấp thoáng những mái nhà cũ kỹ của một ngôi làng, quang cảnh âm u không chút bóng người. Kiến trúc của ngôi làng này vô cùng kì lạ, không hề giống bất kỳ một kiểu xây dựng nào từng thấy trên lục địa. Mái nhà làm bằng gạch ngói, cửa sổ và cửa chính thì được

dán bởi một loại giấy, nhưng có vẻ thời gian đã khiến cho chúng bị rách bươm. Trên mái hiên của mỗi nhà đều được treo hai cái đèn lồng bằng giấy trắng, bị gió thổi quật tả tơi. Đột nhiên, trong không trung vang lên một giọng đồng dục.

- Chào mừng các vị đến với khu vực thử thách thứ hai. Thử thách của các bạn nằm ở ngôi làng trước mặt. Chỉ cần bước vào và tìm cánh cửa dẫn đến khu vực thử thách tiếp theo. Chúc các bạn may mắn.

- Này ! Khoan đã thủ lĩnh. - Sư Tử gọi to. - Chỉ bước vào và tìm cách cửa đơn giản vậy thôi sao ? Không cho chúng tôi chút manh mối nào ư ?

Không có tiếng trả lời, dường như vị thủ lĩnh kia cũng đã tan theo mây khói.

- Quái lạ ! Không cho người ta một chút manh mối, cũng không nói rõ thử thách trong ngôi làng kia là gì. - Sư Tử nhìn những đồng đội mình với ánh mắt nghi hoặc.

- Nhìn này. - Giọng của Cratos từ xa vọng lại.

Mọi người cùng nhìn về phía đó thì thấy Cratos đang đứng dưới một cái cột đá cao chừng mười thước. Trên cột có rất nhiều ký tự điêu khắc được xếp thành từng khoanh.

- Đây là cái gì ? - Sư Tử chạy đến quan sát rồi hỏi.

Bảo Bình cũng chăm chú nhìn vật thể kì lạ đó một lúc nhưng đành lắc đầu không tìm được lời đáp. Cụ Giải đưa một tay sờ lên cột đá, một cảm giác ớn lạnh lan theo cánh tay vào tận lồng ngực khiến nàng rút tay lại.

- Ta biết ! - Rebecka ở đằng sau lên tiếng.

Cả bọn cùng quay lại nhìn ả. Rebecka bước lên trước, ngược mắt nhìn cái cột một lượt từ trên xuống dưới rồi nói.

- Ta biết loại ngôn ngữ được khắc trên cột kia.

- Đó là chữ viết à ? Sao nhìn không có quy luật gì cả. - Sư Tử nói.

- Đây là ngôn ngữ Echinoan thuộc về một tộc người cổ đại nằm bên ngoài lục địa. Năm xưa, tộc người này thờ phụng một dòng dõi Thần Tộc ở khu vực phương Đông của thần giới.

- Cô nói gì tôi không hiểu gì cả. - Bảo Bình cau mày khó hiểu.

- Hừ ! Kiến thức mà vương quốc các người ghi chép trong sử sách có muôn vàn thiếu sót. Giáo hội và các tín đồ quan niệm Thần Giới chỉ có duy nhất một dòng dõi thần linh là Euradian và chủng tộc Thiên Thần, nhưng thực chất thần linh cũng như con người, có rất nhiều chủng tộc chiếm lĩnh những thiên đàng khác nhau tại thần giới. Chỉ là vì Euradian là tộc thần vượt trội không có nghĩa họ là những thần linh duy nhất. Những tộc thần khác nhau chi phối và cai quản những vùng đất khác nhau trong vũ trụ. Zodiacus không phải là nơi duy nhất trong vũ trụ có sự sống. Theo như ta suy đoán thì chúng ta đã bị đưa đến một vùng đất khác trong vũ trụ nơi được cai quản bởi tộc thần Viễn Đông.

Tất cả những thành viên trong chiến đội đều bàng

hoàng và lo lắng trước những gì mà Rebecca vừa nói.
Bảo Bình hỏi.

- Sao cô lại biết những chuyện này ?

Rebecca nhìn nam pháp sư một lúc rồi trả lời.

- Trong quá khứ của lục địa, Viễn Đông thần đã từng giáng phàm và bảo trợ ột bộ tộc nhỏ ở phía Đông lục địa, nhưng do chiến tranh giành lãnh thổ diễn ra, bộ tộc đó đã hoàn toàn bị xóa sổ, nhưng những di chỉ của nó vẫn còn nằm trên một hòn đảo có tên là Tai San. Lúc ta còn nhỏ đã từng lưu lạc đến đó và người truyền dạy ma thuật cho ta cũng xuất thân từ hòn đảo đó.

- Vậy thì những Viễn Đông thần đó hiện tại không còn ở lục địa ? - Sư Tử hỏi.

- Sau khi Euradian xác lập quyền cai trị tại Zodiacus, Viễn Đông thần phải tự đi tìm một vùng đất mới để cai trị.

- Thế những chữ trên cột đá có nội dung gì ? - Cự Giải nói.

Rebecka ngược mắt nhìn cột đá rồi chậm rãi đọc.

"Tại nơi đây tưởng niệm bốn trăm năm mươi một mạng người bị cướp đi bởi một loài quái vật mang tên là Nỗi Sợ."

- Nỗi Sợ ? - Cự Giải ngạc nhiên hỏi.

- Phải ! Đó là những gì trên bia đá viết.

- Thì ra trong ngôi làng kia có một con quái vật. Được, vậy thì chúng ta chỉ việc giết nó là xong. - Cratos tuốt gươm chỉ về phía ngôi làng nói.

- Hy vọng là đơn giản như người nói. - Rebecka nhếch miệng nói.

- Đi thôi, ta nghĩ chúng ta nên vào làng trước khi trời tối. - Bảo Bình đề nghị.

Thế là cả nhóm người lần lượt băng qua đồng cỏ, tiến vào ngôi làng hoang vắng.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Thông đạo dẫn từ mật đường ra khỏi Braden là một đường hầm quanh co với vô số lối rẽ, những ngọn đèn dầu hai bên vách đạo lâu ngày không sử dụng bị mạng nhện giăng kín.

Nguồn ánh sáng duy nhất của nhóm người là ngọn đèn bão trên tay xơ Alisa và quả cầu ánh sáng xanh lập lòe do Kim Nguu dùng ma thuật tạo nên. Xơ Alisa rọi đèn dẫn trước, nét mặt lo lắng đưa mắt nhìn từng lối rẽ, một tay xơ nắm chặt dây chuyền biểu tượng Đấng Sáng Tạo trên cổ cầu nguyện để mình không bị lạc lối.

Đi cùng đám người Kim Nguu, cảnh vệ trưởng Henry, bá tước tiểu thơ Isabella còn có cô hầu Nancy và khoảng mười vị nữ tu trẻ, ai nấy đều mặt mày xanh mét,

ngơ ngác bám theo người đi trước sát gót. Kim Ngu quay lại nhìn họ rồi thì thào nói Henry.

- Không ngờ giáo hội lại cho xây dựng một địa đạo quy mô như thế này bên dưới Braden.

Cảnh vệ trưởng đảo mắt nhìn, vài bóng chuột to tướng vụt chạy qua hàng sau những thùng gỗ cũ kỹ đặt rải rác trên đường đi.

- Ta cũng không hề biết về mật đạo này.

Xơ Alisa ở phía trước nghe cuộc trò chuyện của hai người bèn lên tiếng.

- Hơn trăm năm trước, Braden nổi tiếng là nơi sản xuất rượu nho thượng hạng của Duncan. Thành chủ Braden tập hợp những thương gia và quý tộc trong thành, cùng nhau lập nên một tập đoàn chuyên sản xuất rượu. Họ đã cho xây dựng một hệ thống hầm chứa vô cùng lớn bên dưới Braden, hàng vạn thùng rượu nho được cất trữ tại địa đạo này mỗi năm. Cho đến một năm nọ, nạn châu chấu đã hủy diệt những cánh đồng nho của

Braden. Những ông chủ ruộng nho tuyệt vọng đòi thu hồi số rượu nho tích trữ bên dưới mật đạo. Một cuộc nội chiến nảy lửa diễn ra giữa cảnh vệ quân và lực lượng nông nô của những quý tộc và địa chủ. Họ đã tràn xuống những địa đạo này chém giết lẫn nhau, cho đến khi máu người cùng với rượu nho hòa làm một.

- Câu chuyện này thật đáng sợ. - Isabella thốt lên.

- Phải ! Từ sau cuộc bạo loạn năm đó, hoàng gia Duncan đã hoàn toàn nghiêm cấm sản xuất rượu nho tại Braden, mật đạo này giao lại cho giáo hội quản lý. Nhưng bởi quá khứ đẫm máu tại nơi này mà đã rất nhiều năm không một ai dám bén mảng xuống đây. Ba năm trước khi ta được chính thức phong làm xơ bề trên, Xơ Tối Cao đã dẫn ta xuống đây, chỉ cho ta con đường này hy vọng có ngày sẽ cần đến.

- Xơ có chắc là con đường này sẽ an toàn hay không ? - Kim Nguu hỏi.

Xơ Alisa thần sắc phức tạp trả lời:

- Ta vẫn thường nghe nói địa đạo này có nhiều ma quỷ, linh hồn người chết trăm năm không hề siêu thoát đã hóa thành quái vật. Chúng ta nên ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Xơ vừa dứt lời đột nhiên ở đằng sau nhóm người phát ra một tiếng kêu thất thanh "Á !"

Cả bọn quay lại nhìn thì thấy một nữ tu trẻ run rẩy lắp bắp nói:

- Xơ...xơ Jane đã biến mất rồi.

Cảnh vệ trưởng Henry tuốt gươm đi về phía đó, đưa mắt nhìn khắp nơi nhưng không thấy bất kỳ động tĩnh nào. Chàng cất tiếng hỏi vị nữ tu trẻ.

- Sao lại biến mất ?

- Tôi...tôi không rõ nữa, ban nãy tôi vẫn nắm tay xơ Jane đi ở cuối cùng. Sau đó...sau đó tôi nghe có tiếng sột soạt như có thứ gì đó di chuyển ở phía sau. Tôi vừa quay lại thì có cái gì đó đã kéo xơ Jane rẽ vào lối kia.

Henry quay lại nhìn xơ Alisa như muốn hỏi xơ có biết gì về điều này không. Nhưng nét mặt của xơ Alisa cũng vô cùng kinh ngạc trước sự việc này.

- Các người cứ đi tiếp, tôi sẽ đi tìm xơ Jane ! - Henry nói.

- Không ! Chúng ta phải tiếp tục thôi, có lẽ đã quá muộn cho cô ấy rồi. - Xơ Alisa lo lắng giục.

- Để tôi đi cùng ngài ! - Kim Nguru cũng bước về phía sau.

Isabella thẳng thốt nói.

- Kim Nguru, đừng đi !

Kim Nguru quay lại trấn an bá tước tiểu thơ.

- Tiểu thơ, nàng hãy đi cùng xơ Alisa, ra ngoài thành rồi thì tìm một chỗ an toàn đợi chúng tôi. Nàng đừng lo, tôi có ma thuật, chắc chắn sẽ không sao.

- Đi thôi Isabella ! - Xơ Alisa giục.

Isabella vốn dĩ lo sợ phải rời xa Kim Nguu, chần chừ không muốn đi. Nhưng cô hầu Nancy liên tục kéo tay nàng, rút cục nàng đành bịn rịn bước theo. Isabella, Nancy và các nữ tu rục rịch theo xơ Alisa đi tiếp theo mật đạo.

Sau khi nhóm tu sĩ rẽ vào một lối khác, khu địa đạo tối chỉ còn Kim Nguu và Henry, ánh sáng ma thuật trên tay Kim Nguu dường như bị bóng tối áp đảo. Henry thở hắt một hơi nói.

- Chúng ta cùng đi xem thứ bí ẩn gì đang lẫn trốn tại đây.

Kim Nguu gật đầu rồi đi theo. Hai người cùng rẽ vào con đường mà vị tu sĩ trẻ chỉ ban nãy, trước mặt họ lại một chuỗi đường hầm kéo dài vô tận.

"Cứu...cứu tôi !"

- Ngài có nghe thấy không Henry ? - Kim Nguu đột nhiên lên tiếng.

- Nghe thấy gì ?

- Có tiếng kêu cứu, ban đầu tôi tưởng là tiếng gió, nhưng tôi nghĩ lại, bên trong này làm gì có gió. Rõ ràng là tiếng người kêu cứu.

"Cứu tôi với !"

Âm thanh đó lại vọng đến một lần nữa. Lần này thì cảnh vệ trưởng Henry cũng nghe thấy. Henry gật đầu.

- Đúng là tiếng kêu cứu. Hình như vọng lại từ đằng kia. - Henry chỉ tay vào một đoạn hầm tối phía tay trái.

Kim Nguru liền hướng quả cầu ánh sáng về phía đó, ánh sáng xanh chỉ vươn xa được một đoạn, phần còn lại của địa đạo vẫn tối om om. Hai người quyết định rẽ theo hướng đó.

Đi được một lúc thì trước mặt hai người xuất hiện một cầu thang gỗ dẫn xuống một tầng sâu hơn của địa đạo. Từ bên trên nhìn xuống, khu vực bên dưới tối đen như mực, một loạt những thùng gỗ to tướng được đặt ở khắp các phía tạo thành một mê cung các lối mòn bí ẩn. Trên những cột chống hầm vắt vẻo những dụng cụ kim

loại nào là lưỡi hái, nào là kéo nhọn. Có lẽ nơi này trước kia dùng để chứa nho tươi vừa thu hoạch.

Kim Ngu đi trước cảnh vệ trưởng để soi đường, khi một chân chàng vừa đặt lên bục cầu thang thì một tiếng kêu kệt vang lên, theo sau đó là muôn vàn tiếng "Chin chít..." nghe như là của loại chuột. Hai người cùng nín thở chờ cho âm thanh nọ im bật mới từ từ lần mò xuống tiếp.

Cả hai thận trọng len qua từng ngõ ngách tạo nên bởi những thùng gỗ, dường như cứ sau mỗi lối rẽ lại có thêm một lối rẽ khác liền kề không bao giờ chấm dứt. Sau một quãng thời gian không biết là bao lâu, Kim Ngu bắt đầu cảm thấy có chút bết tắc bên trong trận địa những thùng gỗ này.

- Henry, ngài nghĩ xem, có khi nào chúng ta bị lạc rồi hay không ? Đi mãi vẫn chưa thấy gì cả.

Cảnh vệ trưởng đi phía trước đột nhiên đứng sững lại khiến Kim Ngu giật mình. Chàng định lên tiếng hỏi thì Henry đưa một tay ra hiệu cho chàng im lặng. Henry

chăm chú lắng nghe chừng hai giây, liền sau đó nói với vẻ nghiêm trọng.

- Kim Nguu, mau tắt ánh sáng trên tay cậu ngay, chúng ta phải lùi về sau cái thùng kia.

Kim Nguu vừa kinh ngạc vừa lo lắng.

- Có chuyện gì thế ?

- Đừng hỏi nữa, có cái gì đó đang tiến tới đây.

Kim Nguu vừa phát tay dập tắt ánh sáng ma thuật thì liền bị cảnh vệ trưởng lôi đi về phía sau, cả hai cùng ngồi thấp xuống nép mình đằng sau một cái thùng gỗ to. Trên thân của thùng gỗ có một khe hở đủ để nhìn về phía bên kia. Chỉ sau đó chừng vài giây, một cái bóng to tướng lù lù xuất hiện, ngang nhiên quần đảo qua những lối rẽ ban nãy hai người vừa ở đó. Cái bóng nọ trông như một người đàn ông, nhưng lại cao lớn dị thường, nửa người trên trần trụi trọc, bên dưới vận một cái khố rách rưới. Trên tay kẻ nọ cầm một cái búa sắt to dùng dánh đây một chất bản tựa như máu khô. Nhưng điều kinh dị nhất

là, cái đầu của hắn không phải là đầu người mà là đầu của một con thú với hai mắt đỏ hoe, cái mõm dài với nhiều răng nhọn.

- Đó...đó có phải là đầu của con chuột hay không ? -
Kim Ngu thì thảo hỏi.

- Suyt ! - Cảnh vệ trưởng Henry ra hiệu im lặng một lần nữa, vừa đúng lúc tên quái vật quay cái đầu quái dị của hắn về phía cái thùng gỗ nơi hai người đang nấp.

Từ phía bên này của thùng gỗ, Henry từ từ rút gươm ra khỏi vỏ. Tên quái vật tiến sát cái thùng gỗ, dùng đôi mắt đỏ lòe ra soát một lượt. Sau đó, dường như hắn không phát hiện ra điều gì bất thường nên quay lưng bỏ đi.

Lợi dụng thời cơ đó, cảnh vệ trưởng Henry phóng vọt ra khỏi chỗ nấp, vung gươm nhằm vào cổ tên quái vật chém một nhát. Nhưng cùng lúc đó, tên nửa người nửa chuột liền quay cái đầu quái dị của hắn sang bên ngoạm lấy mũi gươm. Henry dùng sức đẩy mũi gươm tới trước, nhưng bộ hàm của tên quái vật quá khỏe khiến lưỡi

gươm không thể di chuyển. Tên quái vật thấy Henry rơi vào thế khó khăn liền vung cây búa trên tay định giáng cho cảnh vệ trưởng một đòn chí mạng thì đột nhiên từ sau lưng hắn, hai nhánh dây leo xuất hiện quấn lấy chuôi gươm và cổ hắn rồi siết mạnh. Lực đẩy tới của Henry cộng với lực siết của dây leo cuối cùng đã khiến lưỡi gươm xuyên hẳn vào họng tên quái vật. Máu tanh tuôn trào, tên quái vật ngã gục xuống đất.

Henry thở phào quay lại thì thấy Kim Ngưu đang thu hồi hai nhánh dây leo ma thuật của mình. Cảnh vệ trưởng mỉm cười biết ơn rồi rút lấy thanh gươm của mình. Cả hai bắt đầu đi tiếp xuyên qua mê cung phía trước.

- Đó là cái quái gì vậy ? Tại sao lại có thứ quái vật sống bên dưới mật đạo này mà giáo hội không hề biết gì cả ? - Kim Ngưu vừa đi phía sau cảnh vệ trưởng vừa lên tiếng hỏi.

- Tôi cũng không biết. Có lẽ đó là thứ quái vật tạo nên bởi linh hồn những người đã chết ở mật đạo này như lời xò Alisa nói.

- Ngài thực sự tin vào câu chuyện kinh dị của xơ Alisa ?

- Cậu nói xem, sau khi nhìn thấy cái thứ đó tôi còn biết tin vào cái gì nữa.

- Vậy xơ Jane...có lẽ đã ! - Kim Nguu lo lắng nói.

- Trước khi tìm thấy cô ấy, chúng ta đừng vội kết luận.

Hai người cuối cùng cũng ra khỏi mê cung những thùng gỗ, trước mặt họ là một ban công nhỏ mở vào một sảnh rất lớn ở bên dưới. Ánh sáng từ sảnh nọ hắt lên lập lòe như ánh lửa. Có tiếng động ì ầm nghe như tiếng của những cỗ máy hay lò than đang hoạt động. Henry và Kim Nguu thận trọng bước đến xem. Từ trên ban công nhìn xuống, một cảnh tượng vô cùng kinh dị hiện ra trước mắt họ.

Bên dưới sảnh kia, một cái bài dài hơn năm thước chất đầy những tảng thịt đỏ lè máu tươi. Chung quanh cái bàn là hơn mười tên quái vật nửa người nửa chuột

đang hầm hè chuẩn bị nhập tiệc. Hai người trên ban công đưa mắt quan sát chung quanh thì nhìn thấy những cái xác người bị cắt xẻ thành nhiều bộ phận treo lủng lẳng ở sát tường sành. Kim Ngu kinh hoàng nhận ra mớ thịt trên bàn kia chính là thịt người. Ở bốn phía của sành là những lò nấu rượu bằng gang xám to đùng, bên trong lò, lửa hùng hục cháy. Những tảng thịt và xương được vút vào trong lò để trộn chung với thứ rượu khủng khiếp đó và những tên quái vật thỉnh thoảng lại mở cái vòi dẫn rượu từ lò ra trút vào một vại lớn ở giữa bàn.

Henry đứng quan sát một lúc thì thảo nói với Kim Ngu:

- Nhiều năm qua, cảnh vệ quân đã nhận được hơn chục báo cáo mất tích diễn ra tại Braden, bá tước đã cho người điều tra, nhưng manh mối bao giờ cũng dẫn vào ngõ cụt. Bây giờ thì ta đã hiểu những người mất tích đi về đâu. Thì ra bên dưới Braden lại là một hang ổ quái vật chuyên nấu rượu từ thịt người.

- Có lẽ câu chuyện của xơ Alisa là có thật, những linh hồn đã chết quanh quần bên dưới mặt đạo hàng trăm

năm đã ám vào lũ chuột sống ở chỗ này, khai sinh ra loài quái vật đáng sợ kia. - Kim Ngưu nói.

- Linh hồn người chết có thể làm chuyện đó sao ? - Henry kinh ngạc hỏi.

- Lúc còn nhỏ tôi đã từng được bố mẹ gửi đến sống cùng những Du Mục Sĩ trong khu rừng gần Shinestone để học tập pháp thuật. Du Mục Sĩ cho rằng xưa kia khi con người chết đi, linh hồn sẽ được đưa về thành phố Vàng Son để tiếp tục cuộc sống vĩnh cửu ở đó. Nhưng từ khi con người xâm phạm vùng đất thiêng, Đấng Sáng Tạo nổi giận giải phóng Vết Ó vào vũ trụ, những linh hồn người chết trở thành món mồi ngon của thế lực tội lỗi. Phần lớn linh hồn đã chết chọn cách trôi vào Lãng Quên để trốn chạy Vết Ó, nhưng những linh hồn vẫn còn oán hận với cuộc sống thì không chịu bỏ đi, họ quanh quẩn ở lại phạm gian và bị Vết Ó xâm nhập, trở thành những linh hồn của tội ác. Những linh hồn ác hay còn gọi là ác linh có năng lực siêu nhiên mạnh mẽ tạo nên bởi nỗi căm hận. Lòng căm hận càng sâu sắc, khả năng của chúng càng lớn. Ác linh có thể hóa thân thành quái vật, thành ma quỷ ám ảnh một địa phương hay những người đang

sống.

- Nếu lũ quái vật này tồn tại chỉ để hại người vậy thì chúng ta nên cho chúng tuyệt diệt bên dưới mặt đạo này.
- Cảnh vệ trưởng Henry tức giận nói.

- Nhưng ngài định làm thế nào ? Chúng có hơn mười tên bên dưới đó, không biết còn bao nhiêu tên khác ở khắp các ngõ ngách của thông đạo này.

Cảnh vệ trưởng nhìn khắp căn sảnh một lượt, nét mặt đăm chiêu suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Người nhìn những lò nấu rượu kia xem, ở bên trên góc trái của chúng có một cái van khóa dẫn lên phía trên. Chỗ đó chính là nơi hơi rượu được dẫn đi để làm nguội. Nếu chúng ta phá hủy đường ống đó, hơi rượu sẽ tràn ra ngoài, khi đó chỉ cần một mồi lửa nhỏ, cả căn sảnh này sẽ nổ tung.

- Nhưng...áp lực của vụ nổ tại nơi này có thể khiến cả mặt đạo sụp đổ. - Kim Ngưu lo lắng nói.

- Chẳng phải đó là mục đích của chúng ta hay sao ? -

Henry nhếch miệng trả lời. - Nhưng trước hết, chúng ta phải tìm xơ Jane đã.

*

Đã hơn nửa tháng Thiên Yết vẫn chưa thể ra khỏi giường. Không còn Syran ở phạm giới, Chúa Quỷ vẫn còn mắc kẹt trong Cõi Mộng, không một thần linh nào có thể chữa khỏi vết thương chí mạng mà Tổng lãnh Thiên Thần để lại cho nàng. Trong cơn mê man, Thiên Yết trải qua vô số những giấc mộng, tất cả đều là những hình ảnh của quá khứ, những gương mặt của những người mà nàng sát hại. Bốn ngàn năm qua, vì con đường mà nàng lựa chọn, biết bao nhiêu sinh mạng đã phải trả giá. Nàng có thể nhìn thấy linh hồn của họ bị thiêu đốt trong ngọn lửa của Địa Ngục, không cánh cửa nào dẫn về thành phố Vĩnh Hằng, tất cả đều bị dày dọ.

Nàng có tỉnh dậy vài lần, nàng gọi Hắc Phu Nhân mang ình chút nước, nhưng bà ta không có ở đó, nàng liền nhớ ra mình đã lệnh cho bà ấy đi giải quyết những công việc ở lục địa. Đảo Địa Ngục chỉ còn duy nhất mình nàng và trăm ngàn loài quái vật. Mối nàng khô nứt

nẻ, nhưng nàng không thể di chuyển. Và rồi nàng lại chìm vào hôn mê. Lần này nàng nhìn thấy mình đang ở trước cổng Đền Thờ Ánh Sáng, bốn bề vô cùng tĩnh lặng. Nắng ấm nhảy nhót trên bờ vai nàng. Thiên Yết nhẹ nhàng bước vào bên trong điện thờ. Giữa điện có một cái bàn lớn bằng vàng, ngồi bên bàn là một người con gái tóc vàng xinh đẹp.

- Xử Nữ ? - Nàng lên tiếng hỏi.

Xử Nữ quay sang phía nàng, mỉm cười thân thiện. Thiên Yết vừa cảm thấy lạ vừa không khỏi lo lắng. Rõ ràng nàng đã hại Xử Nữ mất hết pháp thuật và đây nàng ta đến lãnh địa của Alfreidr rồi kia mà. Nhưng Xử Nữ trước mặt lại tỏ ra vô cùng ôn nhu với nàng, ánh mắt, nụ cười không một chút thù địch. Xử Nữ đưa một tay ra gọi.

- Thiên Yết, mau đến đây để ta bói vận mệnh cho nàng.

- Bói cho ta ? - Thiên Yết ngạc nhiên hỏi.

- Phải. Nàng nhìn xem đây là gì ! - Xử Nữ vừa nói vừa xòe những lá bài trên tay ra.

Thiên Yết đến gần xem, đó là một bộ bài cổ được làm bằng vàng miếng rất tinh xảo.

- Đây chẳng phải là bảo vật Atropos của Cổ thần Số Mệnh hay sao ?

- Đúng vậy. - Xử Nữ mỉm cười nói. - Atropos chính là thần vật của Tyern, nó có thể cho ta năng lực nhìn thấy vận mệnh của thần linh lẫn con người. Nàng không muốn biết lá bài nào sẽ nói lên số phận của nàng hay sao ?

Thiên Yết nhìn những lá bài vàng trên tay Xử Nữ ngại ngán. Nhưng lòng hiếu kỳ khiến cho nàng bước đến ngồi bên Xử Nữ.

Xử Nữ mỉm cười trải bộ bài thành một hàng ngang trước mặt Thiên Yết. Vừa trải xong thì cả bộ bài phát ra ánh sáng nhàn nhạt như có thần tính.

- Hãy nhắm mắt, để cho Số Mệnh dẫn dắt nàng và

chọn lấy một lá bài.

Thiên Yết liền làm theo, khi đôi mắt nàng khép lại, trong bóng tối trước mắt nàng chỉ có duy nhất một lá bài còn phát sáng, những lá còn lại trên mặt bàn đều chìm vào màn đêm. Nàng đưa tay lật lá bài đó lên. Trên mặt lá bài là hình một nữ thiên thần cầm trên tay một cán cân bằng vàng, đôi cánh thiên thần dang rộng hùng dũng, tay còn lại là một mũi gươm sắc đâm xuyên qua mặt đất.

- Công Lý thiên thần ? - Thiên Yết ngạc nhiên nói.

- Phải. Chính là Justice, tổng lãnh thiên thần của Công Lý. - Xử Nữ trả lời.

- Vậy là có ý gì ?

Xử Nữ đưa một ngón tay chỉ lên lá bài rồi từ tốn nói.

- Công Lý nói rằng "Gieo nhân nào thì gặt quả đó. Vũ trụ luôn có nhân quả tuần hoàn."

"Vũ trụ luôn có nhân quả tuần hoàn..."

nhân quả tuần hoàn...

..."

Giọng nói của Xử Nữ vang vọng khắp đền thờ, Thiên Yết kinh hãi nhìn lá bài trước mặt mình, nữ thần Công Lý đột nhiên mở mắt, cán cân trên tay bà sáng lòe và mũi gươm thần hướng về phía nàng phát tán hào quang dữ dội.

...

Thiên Yết giật mình tỉnh giấc, vết thương trước ngực đau kinh khủng. Nàng cảm thấy môi mình ươn ướt vị tanh, khi đưa tay lên lau thì mới biết mình đã thổ huyết từ lúc nào. Nàng nhận ra mình không còn cảm giác được đôi chân của mình nữa. Một sự lạnh lẽo lan dần từ chân lên đến thân người nàng.

- Chẳng lẽ...chẳng lẽ ta đã đến lúc phải chết ? Chẳng lẽ đây là nhân quả của ta ? Vũ trụ thực sự muốn tuyệt đường của ta hay sao ?

- Thiên Yết... - Một giọng nói trong trẻo bỗng vang

vọng trong không gian.

Bên ngoài thần điện nơi Thiên Yết trú ngụ, muôn ngàn loài quái vật bỗng nhiên hãi sợ trước giọng nói kỳ lạ kia. Một đợt sóng vô hình lan truyền trong không gian, hết thảy quái vật trên đảo Địa Ngục liền trở nên bất động.

Thiên Yết hé mắt nhìn về phía cửa điện, một bóng hình mờ ảo di chuyển nhẹ nhàng trong không khí, tưởng chừng như không có bất kỳ điều gì có thể ngăn cản kẻ đó lại.

- Người...người là ai ? - Thiên Yết thều thào hỏi.
Nàng cảm thấy chút sức lực cuối cùng đang cạn kiệt.

- Eve ! - Người kia đáp.

Đôi mắt Thiên Yết mở to ra, một nỗi xúc động đến cùng cực trào dâng trong lòng nàng, vài giọt lệ lăn ra khỏi khóe mắt.

- Mẹ của hết thảy ? Có phải bà tới để đưa tiễn con ?
Có phải...có phải Ngài muốn đón con về thành phố Vĩnh

Hằng hay không ?

Mẹ của hết thầy nhẹ nhàng bước đến bên giường của Thiên Yết, chung quanh bà, một nguồn năng lượng trong sáng đến vô cùng lan tỏa, tựa như Mặt Trời chói lọi nhưng lại như ánh Trăng hiền hòa. Bà không đáp, chỉ nhìn Thiên Yết một cách trù mến.

Thiên Yết cố mấp máp đôi môi khô khốc nói.

- Con đã nhìn hàng ngàn người đổ máu...và con thấy mãi nguyện...

Eve mỉm cười hỏi:

- Tại sao ?

Thiên Yết nhếch miệng cười, nhưng vài giọt lệ lại theo đó rơi khỏi mắt:

- Con không biết.

- Sâu thẳm trong trái tim con luôn có câu trả lời. -
Mẹ của hết thầy nói.

- Công bằng ? Con muốn có sự công bằng cho những gì mà con chịu đựng. - Thiên Yết trả lời. - Bốn ngàn năm trước, con nhận ra trong trái tim mình xuất hiện một khoảng tối, con biết đó là sự xấu xa. Nhưng con không thể không chế được.

- Ta đến đây để cho con sự lựa chọn. Hãy từ bỏ hết thầy và về bên cạnh Ngài !

- Nếu con từ bỏ lúc này, con sẽ mất hết tất cả. - Thiên Yết nói, liền sau đó một tràng ho khủng khiếp kéo đến khiến nàng nôn thêm một ngụm máu nữa.

- Nhưng chí ít, con vẫn còn giữ được tâm hồn của mình. Đó không phải là điều tốt đẹp nhất ư ? - Eve hỏi.

- Đó không phải là điều con muốn. Nếu phải ra đi lúc này, con thực không cam tâm, con không cam tâm ! - Thiên Yết vừa nói vừa thở hổn hển.

Cảm giác buốt lạnh đã lan lên đến ngực của nàng, hai tay nàng không còn cử động được nữa. Cái chết đang chiếm lấy thân xác nàng.

Mẹ của hết thấy nhìn nàng, ánh mắt bà sâu thẳm không biết là do sự vô tình hay là do chứa chan quá nhiều tình cảm.

- Thiên Yết khờ khạo của ta, trên thế gian này ai mà không có nỗi khổ chứ ! Năm xưa, con một mực cầu xin được rời khỏi Thành phố Vàng Son, bây giờ con hãy nhìn xem thế giới bên ngoài tàn nhẫn biết bao. Ta vẫn luôn muốn con lựa chọn quay về với Ngài, nhưng nếu con vẫn khẳng khẳng con đường đã chọn, ta cũng sẽ toại nguyện cho con.

Dứt lời, mẹ của hết thấy đưa một bàn tay áp lên trán của Thiên Yết. Một nguồn năng lượng như vũ bão bỗng tràn ngập không gian, lan khắp cơ thể nàng. Thiên Yết cảm thấy sự lạnh lẽo bị đẩy lùi với một tốc độ đáng kinh ngạc. Dưới sức mạnh phục sinh của Eve, cơ thể nàng không ngừng thay da đổi thịt. Vết thương trước ngực nàng trong phút chốc cũng không còn đau đớn nữa.

Sau khi đã chữa trị cho Thiên Yết xong, Mẹ của hết thấy nhìn Thiên Yết mỉm cười nói:

- Thiên Yết, tương lai không chỉ có một mà có vô số, những gì con thấy trong mơ chỉ là một mảnh vỡ của một bức tranh to lớn vô cùng.

Nói xong, Eve biến mất sau ánh hào quang, trả lại sắc màu hung tàn của Đảo Địa Ngục. Trăm ngàn loài quái vật trên đảo cũng phục hồi sự sinh động như trước. Bên trong thần điện, Thiên Yết ngồi lặng lẽ bên giường, ánh mắt dõi theo nơi Mẹ của hết thảy vừa biến mất thì thầm nói:

- Xin hãy nói với Ngài: con xin lỗi.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Bạch Dương giật mình tỉnh giấc, một cơn rùng mình lan dọc sống lưng chàng.

Sau vài giây định thần, chàng nhận ra mình đang nằm trên một nền gạch đen xỉn và ẩm ướt. Một con đường thẳng tắp, hai bên là tường đá dựng đứng cao vô cùng, tưởng chừng cả loài chim cũng không thể bay cao hơn vách tường này. Một thứ nắm mốc và rong rêu kỳ lạ phát quang nhè nhẹ tạo nên không gian mờ ảo. Văng vọng đây đó trong khung cảnh tường đá là tiếng nước chảy long rong, mùi hôi hám như cống rãnh, xác chuột chết. Bạch Dương gượng đứng dậy, gõ nhẹ đầu trượng xuống nền đá, viên hỏa thiên thạch trên đầu trượng xoay nhè nhẹ rồi bắt đầu phát sáng. Bạch Dương ngoảnh nhìn hai đầu con đường đá, mỗi đầu đều dẫn đến một lối rẽ

khác. Không cách nào biết được lỗi ấy sẽ dẫn đến đâu bởi bức tường quá cao lừng lững che chắn mắt. Chàng khẽ khàng cất tiếng gọi:

- Sye !

Một loạt âm thanh vang vọng nhại lại tiếng chàng
"Sye e e e e e !"

- Cô ở đâu ?

"Cô ở đâu âu âu â u u u u u...!"

Không có tiếng trả lời, không gian yên ắng đến kinh người, chỉ có tiếng nước long tong chảy vẫn đều đặn như trước. Bạch Dương hít một hơi sâu, định gọi lại một lần nữa thì đột nhiên từ một phía của con đường đá phát ra một âm thanh dữ dội như tiếng sấm.

"Gù ào....!"

Rồi một loạt tiếng động "ầm ầm" như tiếng chân một loài thú khổng lồ đang di chuyển rất nhanh về phía chàng. Có thể cảm nhận được sự to lớn của con quái thú

nọ chỉ với những chấn động rung chuyển lan truyền đến trên nền gạch. Bạch Dương kinh hãi chạy về hướng ngược lại, chàng theo con đường đá rẽ liền hai ba khúc ngoặt. Cầm đầu chạy được một lúc thì chợt không còn nghe thấy nền đất rung chuyển nữa, chỉ còn nghe những tiếng gầm gừ nhẹ, dường như con quái vật quyết định di chuyển từ từ đến phía trước. Bạch Dương nín thở không dám động đậy, chàng nấp vào một khúc ngoặt, trên tay huy động một quả cầu lửa ngùn ngụt cháy. Tiếng thở của con quái thú càng lúc càng gần nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của nó đâu. Đột nhiên có tiếng gì đó chà sát ngay trên vách tường bên cạnh Bạch Dương. Âm thanh tựa như da thịt con quái vật đang cọ vào bức tường. Tiếng gầm gừ của nó như sát ở bên tai. Bạch Dương nín thở nhận ra con quái vật đang ở phía bên kia của bức tường. Lúc này chàng mới nhận ra cái nơi quái quỷ này dường như là một mê cung vô cùng to lớn, chàng và con quái thú kia tuy ở rất gần nhưng thực chất lại đang ở hai đoạn khác nhau của mê lộ. Bạch Dương không dám gây tiếng động, bởi vì chàng không biết được từ nơi con quái vật đến chàng là gần hay xa, có thể nó phải chạy qua rất nhiều lối rẽ mới bắt được chàng,

nhưng cũng có thể chỉ cần vòng qua một lối rẽ duy nhất ở đằng kia chẳng ?

Trong khi Bạch Dương vẽ ra trong đầu vô số khả năng sẽ xảy ra thì chàng nghe thấy tiếng bước chân của con quái vật nhỏ dần. Dường như nó đang đi về một hướng khác cách xa nơi chàng đang ẩn nấp. Bạch Dương biết rằng bây giờ là thời cơ để chàng di chuyển, nhưng trong cái mê cung khổng lồ này, chọn lối nào mới đúng ? Đang chìm trong những suy tính rối bời, đột nhiên Bạch Dương nhìn thấy một bóng áo xanh chạy vụt qua ở một lối rẽ phía trước.

- Sye ? - Chàng bất ngờ gọi.

Không có tiếng trả lời, Bạch Dương choàng đứng dậy, đuổi theo cái bóng nọ. Cái bóng chạy rất nhanh, cứ qua mỗi ngõ rẽ, chàng chỉ kịp trông thấy một đoạn váy xanh thấp thoáng rồi khuất khỏi tầm mắt.

- Sye ! Là tôi Bạch Dương đây, đừng chạy nữa !

Không biết đã chạy qua bao nhiêu lối rẽ, chàng vẫn

không thể đuổi kịp người ở trước mặt. Bạch Dương bắt đầu nhận ra dường như kẻ trước mặt không phải là Sye, có thứ gì đó muốn đùa giỡn với chàng. Bạch Dương ngừng lại thở dốc, bốn bề vẫn bị bao bọc bởi tường đá. Cái bóng xanh cũng đã biến mất. Chàng nghe thấy ở khúc rẽ phía trước một âm thanh trầm đục.

- Là kẻ nào ? Có giỏi thì ra đấu với ta một trận. Đừng có đùa giỡn như trẻ con như vậy.

Đáp lời chàng là một tiếng rống long trời lở đất. Từ khúc rẽ phía trước, một thân hình đồ sộ lừng lững bước ra. Bạch Dương nín thở nhìn con quái vật đang dần lộ diện. Một con quái thú cao hơn mười thước, toàn thân đen như hắc ín với cái đầu tựa như đầu của cá sấu, đôi mắt đỏ lè như lửa. Cái thân dài thòn vẫn còn khuất đằng sau khúc ngoặt. Toàn thân con quái vật được bao phủ bởi một lớp nhầy đen bóng nhỏ từng giọt xuống nền gạch tạo thành âm thanh "Tong tong" như chàng đã nghe thấy từ lúc mới tỉnh dậy. Cái hàm đầy răng nhọn hoắt vươn về phía trước, hơi thở hôi thối như mùi xác chết.

Cái bóng áo xanh kia, dù nó là ai, là gì đi nữa thì

không còn nghi ngờ gì nữa, nó muốn chàng phải chết. Chính nó đã dẫn dụ chàng đến trước mặt con quái thú này. Bạch Dương không có thời gian để suy nghĩ xem kẻ nào lại muốn chàng chết bởi vì con quái thú trước mặt đã tiến tới rất gần. Chàng niệm chú gọi một quả cầu lửa trong nắm tay ném về phía con quái vật. Quả cầu lửa chạm vào mặt con thú nổ bùng một cái con quái thú hơi quay mặt sang bên tỏ vẻ khó chịu, tuyệt nhiên không hề bị chút thương tổn nào, ngược lại, đòn tấn công của Bạch Dương khiến con quái thú phẫn nộ. Nó gầm một tiếng dữ dội rồi nhắm phía Bạch Dương lao tới. Thân hình khổng lồ của nó gần như lấp đầy mê đạo. Bạch Dương không kịp suy nghĩ, quay phắt lại cắm đầu chạy. Con quái thú với những bước chân dài hơn chục thước chẳng mấy khó khăn khi đuổi theo sinh vật tí hon ở phía trước. Điều duy nhất ngăn nó không chạm tới được chàng pháp sư là những khúc quanh liên tiếp khiến cơ thể to lớn của nó phải luồn lách một cách khó khăn. Bạch Dương nhận ra điều đó, chàng chọn cách rẽ vào những khúc quanh càng sát nhau càng tốt, tránh những con đường thẳng tắp. Nhưng đó cũng chỉ là biện pháp tạm thời. Sau một lúc rượt đuổi, Bạch Dương bắt

đầu cảm thấy đau nhức, trong khi con quái vật đang sau thì vẫn chưa có biểu hiện bỏ cuộc.

Đang trong lúc tuyệt vọng, đột nhiên Bạch Dương nhìn thấy ở ngã ba trước mặt có một đốm sáng lơ lửng tựa như một con đom đóm. Đốm sáng chữ chấp chờn như thu hút sự chú ý của chàng. Khi nhìn kỹ lại thì chàng nhận ra ở giữa đốm sáng là một người tí hon với đôi cánh chuồn chuồn ở trên lưng. Người tí hon nọ vẫy tay chỉ về ngã rẽ ở bên trái. Bởi vì trước đó đã bị bóng áo xanh kia dụ vào chỗ chết nên lần này Bạch Dương có hơi do dự, nhưng ở phía sau chàng vốn dĩ đã là cái chết đang đuổi đến gần. Nếu thực sự kẻ này một lần nữa hiện thân thành người tí hon kia để dụ chàng thì đành phải nhắm mắt chịu chết mà thôi. Nhưng nếu người tí hon này thực sự có ý giúp đỡ thì đây có lẽ là cơ hội duy nhất để thoát khỏi con quái vật kia. Trong tích tắc ngần ngừ, Bạch Dương tuyệt nhiên không còn nghĩ tới kết cục sẽ như thế nào nữa, chàng lựa chọn nghe theo chỉ dẫn của người tí hon, rẽ vào con đường bên trái. Ngay khi chạy vào khúc ngoặt đó, chàng thoáng nhìn thấy người tí hon quay cầm một cái gậy nhỏ gõ lên nền đá, lập tức xung

quanh rung chuyển rào rạt. Con quái vật đuổi đến gần cũng cảm nhận được sự chuyển động của mê đạo. Một bức tường rào rạt mọc lên từ nền đá nhanh chóng lấp ngang ngã rẽ sau lưng chàng. Con quái vật điên cuồng đuổi đến lao hẳn vào bức tường mới xuất hiện, nhưng bức tường cứng chắc vô cùng khiến nó phải bỏ cuộc. Bức tường cứ tiếp tục mọc cao dần cho đến khi hòa hẳn vào cấu trúc mê cung xung quanh rồi chìm vào im lặng. Bây giờ Bạch Dương mới lấy lại nhịp thở để nhìn cho kỹ người mới giúp đỡ mình. Đó là một cô gái tí hon với mái tóc màu tím, đôi tai nhọn như loài Tiên Yêu, đôi cánh côn trùng trong suốt. Xung quanh cô gái nọ phát ra ánh sáng nhàn nhạt dễ chịu. Cô gái tí hon bay đến trước mặt Bạch Dương, cất giọng trong trẻo.

- Tại sao ngươi lại ở chỗ này ?

Bạch Dương suy nghĩ một lúc rồi đáp.

- Điều cuối cùng ta nhớ là ta được đưa vào chiến cảnh thứ hai của đấu trường Byon. Đây có phải là khu vực thứ hai của đấu trường hay không ?

- Đấu trường Byon ? - Cô gái tí hon nghiêng đầu ra vẻ khó hiểu. - Ta đã ở trong mê cung này hơn hai trăm năm rồi. Chưa từng nghe về đấu trường Byon.

Bạch Dương kinh ngạc hỏi.

- Vậy nơi này là nơi nào ? Cô là ai ?

Cô gái đáp.

- Đây là một trong vô số tầng cảnh của Lò Luyện Ngục. Ta là một trong những linh hồn bị nhốt ở đây.

- Lò Luyện Ngục ? - Bạch Dương dường như đã nghe cái tên này ở đâu đó, nhưng chàng không tài nào nhớ được.

- Nhìn về mặt ngơ ngác của người có lẽ người không biết Lò Luyện Ngục là gì. Để ta nói cho người biết. Thuở khai sinh lục địa, các vị thần đã đánh bại vô số loài quái vật để bảo vệ loài người khỏi chúng. Quái vật và các loài sinh vật siêu nhiên như ma sói, quỷ hút máu, dạ quỷ, mị yêu...đều là những tạo vật bị Đấng Sáng Tạo ruồng bỏ, chúng bị nguyên rủa mãi mãi không được trở về thành

phổ Vàng Son. Lang thang khắp nơi trên lục địa, những linh hồn sinh vật siêu nhiên đã chết hóa thành ác linh, tiếp tục làm hại con người. Thần giới cuối cùng phải tạo ra Lò Luyện Ngục để đày những ác linh đó vào vô số tầng cảnh, buộc chúng phải chịu giày vò, giết hại lẫn nhau, không bao giờ thoát được. Chẳng hạn như con quái vật khi nãy đuổi theo người, nó chính là linh hồn của một con quái thú đã chết bị giam cầm trong mê cung này. Ngoài nó ra, mê đạo này còn có vô số linh hồn quái vật khác bị kẹt trong những ngõ ngách khác nhau. Ngày đêm chúng tìm đường thoát ra khỏi đây, nhưng không thể, nếu chẳng may chúng gặp nhau thì phải đánh nhau cho đến chết. Khi chúng chết trong tầng cảnh này, linh hồn của chúng sẽ lại tái sinh ở một tầng cảnh khác và tiếp tục hành trình đó vĩnh viễn.

- Nhưng người không phải là quái vật, tại sao lại ở đây ? - Bạch Dương hỏi.

Người tí hon trả lời.

- Ta bị kẻ khác hãm hại, dùng bùa chú đày đến nơi này. Hai trăm năm nay ta phải tìm mọi cách để tồn tại,

cũng may khi trước có mang theo cây gậy ma thuật này nên mới có thể trụ lại trong tầng cảnh này. Chỉ sợ không may chết đi, bị đưa đến một tầng cảnh khác khắc nghiệt hơn.

- Theo như ngươi nói, nơi này chỉ dành cho quái vật và sinh vật siêu nhiên, như vậy ở đây không có linh hồn của con người hay sao ?

- Ngươi là linh hồn con người đầu tiên mà ta gặp. Nhưng ta không chắc là ở trong vô số tầng cảnh khác không có linh hồn con người. Linh hồn con người hoàn toàn có thể bị đày đến đây bằng ma thuật. Nhưng nếu đã mắc kẹt tại đây thì vĩnh viễn không thể thoát ra được.

- Không thể nào ! Không thể nào ! Chẳng lẽ ta bị họ hãm hại hay sao ? Tại sao họ lại đưa ta đến đây ? - Bạch Dương không tin vào tai mình.

- Ta thực sự không biết ai đã làm thế này với ngươi. Nhưng ta thấy ngươi có hình như là một pháp sư ? Ta với ngươi có thể hợp tác với nhau, nếu cẩn thận, chúng ta có thể trụ ở đây vài trăm năm nữa.

- Cần thận ?

- Phải, chúng ta có thể tiêu diệt những quái vật yếu, nhưng với những kẻ thù mạnh như con quái vật khi này thì phải thận trọng không nên chạm trán.

Bạch Dương tức giận quát lên một tiếng.

- Nhưng làm vậy thì có ích gì ! Dù người có trụ được thêm vài trăm năm nữa nhưng ngàn năm, vạn năm, cũng có lúc người phải chết. Đến lúc đó người sẽ lại đến một thế giới khác của Lò Luyện Ngục để trụ ở đó hay sao ? Nếu phải ở cái nơi chết tiệt này ta sẽ phát điên mất ! Ta điên mất !

Người tí hon vẽ mặt rầu rĩ nói.

- Ta rất tiếc, nhiều năm qua ta đã tìm đủ mọi cách, nhưng không thể thoát ra được. Mê cung này rộng vô tận, người không thể đi hết các ngõ ngách của nó.

- Ta còn một người bạn đi cùng, ta phải tìm người ấy ! - Bạch Dương thì thảo, chàng cảm thấy nỗi tuyệt vọng dâng trào.

- Có lẽ cô ấy đang ở một tầng cảnh khác. Người sẽ không thể tìm được đâu. Hoặc đã cô ấy có ở ngay trong mê cung này thì xác suất hai người gặp gỡ cũng là rất hiếm.

Bạch Dương tựa lưng vào tường ngồi phệt xuống nền đá, ánh mắt thần thờ tuyệt vọng. Không biết chàng ngồi như vậy bao lâu, đột nhiên giữa những dòng suy nghĩ đan xen trong tâm trí, Bạch Dương nhận ra một điều. Chàng chưa hề nhắc đến người bạn đi chung với chàng là một cô gái, nhưng tại sao cô gái tí hon trước mặt lại biết được đó là nữ ? Trong câu nói vừa rồi của cô ta ám chỉ cô ấy rõ ràng biết được người đi cùng chàng là nữ. Và lại cái bóng áo xanh dụ chàng đến trước con quái vật kia, rõ ràng đã nguy trang cho giống với trang phục của Sye. Chàng ngẩng đầu lên nhìn kẻ trước mặt, cô gái tí hon vẫn bay lượn trước mặt chàng tỏ vẻ an ủi.

Đột nhiên Bạch Dương phóng vút về phía cô ta, một tay chàng đưa quyền trọng về phía trước hô một tiếng.

- Trói !

Ngay lập tức một đoạn dây thừng xuất hiện quấn quanh cơ thể người tí hon. Bạch Dương nhanh chóng di chuyển tới giật phăng cây gậy ma thuật của cô ta, một tay chộp lấy cả cơ thể người tí hon nắm chặt.

- Người làm gì vậy, đau quá ! Thả ta ra ! - Người tí hon vùng vẫy.

- Đừng diễn kịch nữa ! Người là kẻ nào ? Vì sao lại biết người đi cùng ta là nữ ? Và lại, kẻ lúc này hóa trang thành Sye để dụ ta chính là người có phải không ? - Bạch Dương nói với giọng đe dọa.

Gương mặt người tí hon từ sợ hãi bỗng dần ra thành một nụ cười kỳ lạ.

- Ha ha ha. - Ngay cả giọng nói của cô ta cũng thay đổi, trầm hơn, tựa như giọng của một phụ nữ trung niên.
- Khá lắm, chàng pháp sư trẻ !

Vừa dứt lời, người tí hon vụt biến thành một làn khói trắng, làn khói thoát khỏi tay của chàng, tụ thành hình một người với kích thước bình thường. Một phụ nữ

trung niên, nét mặt có phần dữ tợn, trên người khoác áo chùng của Hội đồng.

- Ta chính là thủ lĩnh chương quản khu vực thử thách thứ hai, người đã thoát được ảo cảnh do ta tạo ra, người được phép tiến vào khu vực thử thách tiếp theo.

Bạch Dương vẫn chưa hết kinh ngạc.

- Gì cơ ? Nhưng...nhưng chẳng phải nơi này là Lò Luyện Ngục không thể thoát ra hay sao ?

Thủ lĩnh đáp.

- Nếu là Lò Luyện Ngục thực sự thì đúng là như vậy. Đây chỉ là một ảo ảnh do ta tạo ra bằng ma thuật mô phỏng lại Lò Luyện Ngục.

- Còn Sye, người bạn đồng hành của tôi thì sao ?

- Cô ta vẫn chưa thoát khỏi thử thách của chính mình. Người có thể đợi cô ta ở cổng khu vực thử thách tiếp theo.

*

- Sybil ! Đợi chị với !

Ánh tà dương đỏ rực nhuộm màu cả không gian. Cô gái nhỏ với chiếc váy nâu vừa chạy vừa cười rạo rờ. Trong ký ức của Sye, cô từng cùng với em gái mình chơi trò đuổi bắt trên cánh đồng này. Nếu đứng ở đỉnh ngọn đồi kia nhìn về phương Nam, người ta có thể trông thấy bóng dáng của tháp Hội đồng Thedas cao lừng lững như một mũi gươm chọc lên tận trời xanh.

- Sye ! Chị hãy làm cho tuyết rơi đi ! Em rất thích những bông tuyết.

Sye ngập ngừng vuốt nhẹ mái tóc của cô em gái nhỏ.

- Không được Sybil, nếu người ta trông thấy chị làm vậy họ sẽ kêu người đến bắt chị đi.

- Ở đây chỉ có hai chị em mình, không ai thấy đâu. Chị làm đi ! Đi nhé ! - Sybil nắm lấy tay chị mình năn nỉ, đôi mắt to tròn long lanh đầy hy vọng.

Sye cắn môi suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

- Chỉ lần này thôi nhé !

Nói rồi nàng giơ một ngón tay lên trời, một tia sáng nhỏ như một ngôi sao nhẹ nhàng bắn lên bầu trời rồi lan ra tựa như sóng nước. Những đám mây đỏ hồng trên cao khẽ lắc mình một cái rồi bắt đầu nhả xuống cánh đồng cỏ những bông tuyết tinh khôi. Nét mặt Sybil ngập tràn hạnh phúc, cô bé giơ hay tay lên đón lấy những bông tuyết, đuổi bắt chúng trên khắp ngọn đồi.

- Sybil ! Đừng chạy nhanh quá ! Đợi chị với.

Sybil quá mãi mê đuổi theo những bông hoa tuyết mà không nghe thấy Sye gọi ở đằng sau. Sye cố gắng chạy theo cô em gái nhỏ băng qua ngọn đồi. Có điều gì đó mách bảo Sye nàng vừa phạm một sai lầm khủng khiếp. Linh cảm của Sye đã đúng, Sybil vừa chạy qua khỏi đỉnh đồi thì hụt chân ngã lăn xuống sườn dốc. Những bông hoa tuyết bằng ma thuật tan biến trong không trung. Cô bé tiếp tục lăn xuống đồi không gì có thể níu được và văng trán bé bỏng va vào một hòn đá trên đường đi. Một

dòng máu tươi chảy dài trên gương mặt. Sye đã nhìn thấy điều đó xảy ra, nhưng nàng không thể ngăn được. Nàng tận mắt nhìn thấy sinh mạng rời khỏi cơ thể bé bỏng của em gái mình. Sye lao tới ôm lấy xác em gái, gào lên trong nước mắt.

- Người vẫn còn chưa nhận ra lỗi lầm của chính mình ư ? - Một giọng nói lạnh nhạt sắc bén như dao vang lên ở sau lưng.

Sye quay lại, một người đàn ông tóc với tóc mai màu bạc, đôi lông mày rậm dữ tợn trong bộ áo chùng pháp sư Hội đồng đã đứng ở đó từ lúc nào.

- Thủ lĩnh Iigwrin ? Tại...tại sao ông lại ở đây ? - Sye hỏi qua màn nước mắt.

- Hừ ! Ta ở đây là để đưa những kẻ vô kỷ luật như người trở về tháp hội đồng để quản thúc.

- Ông nói gì ta không hiểu !

- Người còn giả vờ hay sao ? Cái chết của em gái người chính là vì sự vô kỷ luật của người. Pháp thuật

không được kiểm soát sẽ trở thành tai họa. Mọi thứ đều phải có trật tự của nó. Không có trật tự thì thế giới này làm sao tồn tại !

- Chính ta đã giết chết em gái mình hay sao ? - Sye bật hai tai nói trong đau đớn. - Tại sao ! Lẽ ra pháp thuật phải mang lại hạnh phúc cho Sybil, tại sao lại hại chết em. Ta đã hại chết em rồi !

Thủ lĩnh Iigwrin nở một nụ cười lạnh nhạt, một tay ông đưa về phía Sye nói.

- Đến đây Sye ! Hãy để ta dạy ngươi cách kiểm soát ma thuật. Chỉ có gia nhập vào Hội đồng pháp sư, ngươi mới có thể tồn tại được.

Sye thần thờ nhìn cánh tay chìa ra của thủ lĩnh, một sức mạnh vô hình lôi kéo nàng đứng lên và tiến về phía đó. Nụ cười trên môi thủ lĩnh Iigwrin càng thêm mãn nguyện. Sye tiến tới trước mặt thủ lĩnh, chân chừ đưa tay ra định nắm lấy bàn tay của ông ta. Đột nhiên ánh mắt nàng thoáng có sát ý, mấy ngón tay ngón tay trở vạch thành một vòng tròn rồi chỉ thẳng vào ngực thủ

lĩnh Iigwrin. Một loạt những cọc băng nhọn hoắt từ không khí ngưng tụ đâm xuyên qua ngực thủ lĩnh. Nét mặt ông ta chuyển sang hãi hùng, máu tươi trào ra như suối.

- Người không phải là Iigwrin ! Năm ta mười ba tuổi, em gái ta gặp tai nạn qua đời, thủ lĩnh Iigwrin vẫn chưa được bổ nhiệm đến tháp Hội đồng Thedas, và tuyệt nhiên ông ta không thể biết tên của ta. Người là ai.

Kẻ mang bộ dạng của thủ lĩnh Iigwrin bây giờ đang bị treo lơ lửng trên những cọc băng đột nhiên nhỏ miệng cười rồi phụp một cái hóa thành khói trắng bay lùi ra sau. Khói trắng ngưng tụ thành một người đàn bà trung niên vận áo choàng của pháp sư Hội đồng. Người đàn bà mỉm cười nói.

- Ta chính là đệ lục thủ lĩnh phụ trách khu vực thử thách thứ hai của đấu trường Byon. Người đã thành công vượt qua ảo cảnh của ta nên có thể tiếp tục bước vào khu vực tiếp theo.

Nói rồi người đàn bà phất tay một cái, toàn bộ khung

cánh ngọn đồi và đồng cỏ ở Thedas đột nhiên rung chuyển rồi biến thành một vùng không gian trắng xóa. Ở giữa không gian đó có một cánh cửa nhỏ bằng gỗ. Đứng trước cánh cửa là một bóng người quen thuộc.

- Bạch Dương ? - Sye cất tiếng gọi.

Người kia quay lại, vừa nhìn thấy nàng, chàng ta nhỏm miệng cười.

- Ta đợi hơn hai canh giờ rồi. Cô chậm chạp quá đấy !

Sye lờm Bạch Dương một cái rồi quay về phía đệ lục thủ lĩnh. Bà ta từ tốn nói.

- Đằng sau cánh cửa đó là khu vực thử thách thứ ba. Hãy nghỉ ngơi tùy thích, khi nào sẵn sàng thì cứ việc đi qua đó để tiếp tục.

Nói rồi thủ lĩnh hóa thành khói trắng tan biến vào hư không.

Từ khi trở về quân viện hội đồng Guandara, thủ lĩnh Daien chưa hề xuất hiện trước mặt bộ ba Nhân Mã thêm một lần nào. Nhân Mã cho rằng hôm đó vì cứu chàng, Alexadra và Edward khỏi tay Cổ thần Âm thanh đã khiến ông ta bị thương. Nhân Mã luôn dò hỏi những pháp sư khác trong quân viện để tìm cơ hội gặp mặt Daien, một phần vì chàng vẫn chưa được ông ta truyền dạy bất kỳ ma thuật cấp cao nào, phần khác là vì chuyện của Amell. Hôm đó trước khi bước vào vùng không gian trong bức họa, Amell đã nhờ vả chàng phải tìm cho được người em gái mất tích trong mật đạo nhưng tuyệt nhiên cả ba người bạn đã đi đến tận cùng của đền Iolik vẫn không tìm thấy được cô gái Natasha kia. Phải chăng cô ấy đã bị Halldora làm hại ?

Đó là một buổi chiều sau giờ tập huấn chính thức của quân viện, Nhân Mã cùng với Alexandra và Edward rủ nhau đi vào thành để thưởng thức bia bọt. Cả ba vừa đi đến gần cổng thành thì gặp Amell đi từ hướng ngược lại, gương mặt hần đỏ gay có vẻ đã say rượu. Hắn nhìn thấy ba người bạn thì lập tức trở vào mặt từng người mà mắng.

- Các người đã thất hứa, các người chỉ lo cho tính mạng của mình mà không hề tìm em gái của ta. Bây giờ các người đã phá hủy bức họa đó, Natasha mãi mãi không còn đường về nữa rồi.

Nhân Mã thật lòng cũng cảm thấy vô cùng áy náy vì chàng đã lỡ hứa nhưng không thực hiện được. Chàng ngập ngừng một lúc rồi nói.

- Amell, ta hiểu cảm giác của người. Bọn ta cũng đã đi đến tận cùng của Iolik, quả thực không thấy Natasha. Nếu cô ấy quả thực ở trong mật đạo đó, bọn ta nhất định không bỏ cô ấy lại.

- Đừng có giả bộ thương hại ta nữa ! Các người là một lũ ác độc. - Amell trợn mắt quát, đoạn hấn lao đảo như sắp ngã.

Nhân Mã tiến tới định đỡ hấn, nhưng hấn lại vung tay đâm vào mặt chàng một phát. Bị đâm bất ngờ, Nhân Mã loạng choạng lùi sang một bên. Edward ở đằng sau máu nóng lên đến tận mặt không chân chừ nhảy vào trả lại cho Amell một cú đâm như sấm sét. Với thân hình lực

lượng nặng gần trăm cân, cú đâm của Edward như một quả tạ đẩy hẳn cơ thể Amell lên không trung rồi bay ra phía sau. Alexadra nhìn thấy cảnh đó hoảng hốt nhào tới cản trước mặt Edward.

- Edward, sao lại mạnh tay vậy ! Hắn cũng là pháp sư Hội đồng, nếu có chuyện gì các thủ lĩnh sẽ lôi chúng ta ra chịu tội.

Nhân Mã lúc này mới lồm cồm bò dậy, trên khoeo miệng còn một vệt máu. Chàng liếc mắt nhìn Amell đang lảo đảo dưới mặt đất, hắn nửa tỉnh nửa mê vẫn còn làu bàu chửi bới ba người họ. Nhân Mã đặt tay lên vai Edward nói.

- Cảm ơn cậu, nhưng tôi cũng có phần thông cảm với hắn. Chúng ta đi thôi.

Ba người bạn tiếp tục hành trình của mình tới quán Chi Mary Béo để uống bia bơ và dùng bữa tối.

Trời chập choạng tối, cả ba đều ngà ngà say và no căng bụng thì mới mò về quán trọ. Khác với thường

ngày trước công quán viện thường có khoảng bốn pháp sư trực công, hôm nay lại không có lấy một người. Bên trong quán viện các sảnh phòng thấp đèn sáng trưng. Nhân Mã và hai người bạn đi lòng vòng tìm hiểu một hồi thì mới biết là hầu như mọi người đều đã tụ tập ở khu viện phía Nam. Khi ba người đi tới thì một vài pháp sư trong số đó nhìn họ với ánh mắt kỳ lạ. Nhân Mã vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chàng tiếp tục len qua đám người đông đúc để tìm hiểu. Khi vào đến nơi thì nhìn thấy một cảnh tượng kinh dị. Trên mặt đất lát đá xanh, một xác người méo mó dị hợm vô cùng đang nằm trong vũng máu. Gương mặt người đó tuy đã bị xây xát rất dữ dội nhưng Nhân Mã và hai người bạn vẫn dễ dàng nhận ra đó chính là Amell, kẻ mà ban chiều ba người vừa gặp ở ngoài thành. Chỉ mới có vài canh giờ thôi mà hắn lại chết một cách thê thảm đến như vậy. Dù sát nhân là ai thì cũng tuyệt nhiên là một kẻ rất tàn nhẫn. Khi quan sát thi thể Amell một lượt nữa thì Nhân Mã đã nhận ra lý do vì sao những pháp sư xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về chàng. Thi thể kia hoàn toàn bị biến dạng, các khớp xương bị bẻ gãy trong những tư thế bất thường, lồng ngực dập nát như bị một lực mạnh và toàn diện tác

động vào, ngoài ra trên da không hề có bất kỳ vết thương do vật sắc nhọn hay do các loại ma thuật nguyên tố tác động vào. Dựa vào những đặc điểm đó, ai cũng dễ dàng đưa ra kết luận, kẻ giết người là một pháp sư điều khiển trọng lực. Trọng lực pháp sư tuy là hiếm nhưng trong quân viện này đâu chỉ có mình chàng là trọng lực pháp sư? Tại sao mọi người không nghĩ đó là do thủ lĩnh Daien làm ? Chẳng lẽ vì ông ta là một thủ lĩnh quyền cao chức trọng nên bị loại khỏi vòng tình nghi hay sao ?

Nhân Mã chưa kịp lên tiếng thì từ đằng sau, một nhóm pháp sư rẽ đám đông tiến vào. Đi đầu không ai khác chính là thủ lĩnh Daien trong bộ áo chùng đỏ khi thể vô cùng lẫm liệt. Đã hơn nửa tháng không gặp mặt Daien, Nhân Mã có hơi cảm thấy không quen với nét mặt của thủ lĩnh. Dường như có cái gì đó ở ông ta đã thay đổi. Đôi mắt có vẻ lạnh lùng hơn, da tái hơn một chút. Ở đằng sau thủ lĩnh, một pháp sư trẻ tuổi bước lên phía trước chỉ tay vào Nhân Mã, Alexandra và Edward nói.

- Thừa thủ lĩnh, chính thuộc hạ đã nhìn thấy Amell cự cãi với bọn họ ở đầu thành vào chiều hôm nay. Lúc

đó Amell còn đâm Nhân Mã một cái và bị tên Edward kia đánh lại rất thê thảm.

- Cái gì mà đánh thê thảm ? - Edward nghe vậy tức khí xông lên cãi.

- Im lặng ! - Thủ lĩnh gầm một tiếng dữ dội.

Khí thế của ông ta khiến cho Edward bình thường rất hung hăng cũng phải lùi lại. Daien lạnh lùng nhìn ba người Nhân Mã hỏi.

- Có đúng là các người và Amell đã cự cãi ở đầu thành như lời Robin nói hay không ?

- Đúng là chúng tôi có chút hiểu lầm nhưng mà...- Nhân Mã định giải thích nhưng lập tức bị thủ lĩnh chặn lại.

Ông ta giơ một tay lên ra hiệu Nhân Mã đừng nói nữa rồi tiến tới gần cái xác của Amell xem xét một lượt. Đoạn, Daien quay về phía những pháp sư khác, đồng dục nói.

- Mau đưa ba người bọn họ vào nhà giam, ta sẽ đích thân điều tra rõ việc này !

Nhân Mã nghe vậy liền tức giận nói.

- Thủ lĩnh Daien, ông dựa vào điều gì mà bắt giam chúng tôi. Ông cũng là trọng lực pháp sư, tại sao lại đổ mọi nghi ngờ vào tôi chứ !

Những pháp sư khác nghe Nhân Mã nói vậy liền lo lắng nhìn nhau, nhưng lập tức thủ lĩnh Daien quát.

- Còn không mau đưa họ đi !

Đám pháp sư Hội đồng không dám trái mệnh lệnh liền tiến tới bắt giữ ba người bạn đưa về nhà lao của quân viện.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Phụ Lục 4

Phụ lục 4

Truyện kể dân gian xứ Zodiacus:

Truyện thứ nhất: Chinh phạt Thiên thần và Con cáo chín đuôi.

Các điển tích thần kỳ được lưu truyền trên lục địa nhiều vô số kể, một số được sử sách ghi nhận, một số thì được truyền miệng từ đời này sang đời khác qua những câu chuyện kể ru con ngủ. Trong vô số những mẩu truyện ấy, câu chuyện về các vị thần luôn là một đề tài hấp dẫn. Con người từ thuở hồng hoang đã kính sợ sức mạnh của thần linh, bởi vì lẽ đó, những thần tích vừa mang tính giải trí vừa là những bài học răn đe mà loài người tự nhắc nhở nhau về một thế lực linh thiêng

hùng mạnh thống trị bên ngoài lục địa.

Truyền thuyết kể rằng khởi nguồn của vũ trụ là một điểm kỳ dị vô cùng hỗn loạn, tất cả những gì tạo nên vũ trụ: các nguyên tố, sức mạnh, ma thuật, âm thanh thậm chí là những cảm xúc cảm yêu, ghét, thù hận đều phát sinh từ nơi đó. Khi điểm kỳ dị bùng nổ, vạn vật khai sinh, vô tận thế giới được hình thành, điểm kỳ dị hấp thu vật chất và trở thành một thực thể. Thực thể đó mang trong mình sự vô tận của không gian, sự vĩnh cửu của thời gian và quyền năng tối thượng. Đó chính là trái tim của vũ trụ - Hòn đá Vô cực. Truyền rằng bất kỳ ai có được nó, người đó chính là chủ nhân của vũ trụ, quyền lực có thể sánh với bản thân Đấng Sáng Tạo, tồn tại vĩnh hằng cùng vũ trụ, không thể bị tổn thương, không thể chết.

Vô hạn năm trong quá khứ, tại cực Đông của thần giới xuất hiện một vị thần vô cùng hùng mạnh tên là Mawang. Mawang tham vọng lật đổ Thần tộc, để ngồi lên ngai vàng của thần giới, thống trị mọi sinh vật trên thế gian. Hắn điên cuồng lùng sục mọi góc ngách của vũ trụ hòng tìm kiếm Hòn đá Vô cực. Mawang du hành

qua vô số vùng đất trong vũ trụ, những nơi hần đi qua, hết thủy sinh linh đều tuyệt diệt. Thần tộc không thể khoanh tay đứng nhìn cảnh lâm than, hội đồng Alumni - chương quản tối cao của Thiên Đàng đã ra lệnh cho chín vị tổng lãnh thiên thần chia nhau truy lùng Mawang để tiêu diệt hần.

Trong chín vị thiên thần, Gadriel là trẻ tuổi và thiếu kinh nghiệm nhất. Gadriel một mình bay ngược dòng Thiên Hà, ngày đêm tìm kiếm tên ác thần Mawang. Nhưng những gì chàng tìm thấy chỉ là tàn tích của những thế giới mà Mawang đã tàn hại. Ba ngàn năm trôi qua, Gadriel cuối cùng dừng chân tại một vùng đất kỳ lạ nằm tại thượng lưu của ngân hà. Vùng đất này hết sức yên bình, cư dân vô cùng thân thiện. Loài người tại đây chỉ chăm lo làm nông để sống, một thế giới không có quân chủ, không có chiến tranh, mọi người đều bình đẳng. Gadriel cẩn thận che dấu những chiếc cánh của mình, du ngoạn khắp nơi. Một ngày nọ khi dừng chân tại một quán nước nhỏ, Gadriel đã gặp gỡ và phải lòng Jiu Wei, một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, sống một mình bằng nghề bán thức ăn. Hai người sống với nhau như vợ

chồng. Cuộc sống của họ tuy tầm thường nhưng khiến Gadriel vô cùng hạnh phúc. Chàng thậm chí quên đi bản thân mình là một thiên thần mang trên mình trọng trách rất lớn.

Cho đến một ngày kia, Mawang tìm đến vùng đất nơi Gadriel và vợ sinh sống, hấn hung tợn xuất hiện trước mặt Gadriel và Jiu Wei và nói:

- Tại sao gã thiên thần này vẫn còn sống sờ sờ ? Tám vị thiên thần khác của thần tộc đều đã bị những đứa con gái của ta giết chết.

Lúc này Jiu Wei mặt mày xanh xám không nói nên lời. Gadriel kinh ngạc nhìn vợ mình mong tìm thấy lời giải thích. Mawang cười lớn:

- Người không biết hay sao ? Jiu Wei là con gái thứ chín của ta, ta vốn dĩ biết Thần tộc cử chín vị thiên thần truy bắt ta, nên đã lệnh cho chín đứa con của mình tìm cách mê hoặc các người và giết các người trong lúc thiếu đề phòng nhất.

Jiu Wei nhìn Gadriel mắt đầm lệ:

- Đó là sự thật, thiếp là con gái của Mawang, gặp gỡ chàng hoàn toàn do sắp đặt. Nhưng tình cảm thiếp dành cho chàng là thật. Vì vậy thiếp không nhẫn tâm giết chết chàng.

Gadriel đau đớn vì bị lừa dối, chàng xông vào liều chết với Mawang. Cuộc chiến diễn ra suốt bảy ngày bảy đêm. Cuối cùng Gadriel bị rơi vào thế yếu. Mawang không ngần ngại tung đòn chí mạng để loại trừ mối nguy hại ình. Giây phút cuối cùng, Gadriel nhìn thấy một con cáo trắng chín đuôi, với bộ lông ngùn ngụt ánh lửa xuất hiện trước mặt mình. Ánh mắt của nó nhìn chàng đầy yêu thương rồi lao mình về phía Mawang. Con cáo trắng hóa thành một ngọn lửa bao vây lấy tên ác thần, thiêu đốt hẩn dữ dội. Nhân cơ hội đó, Gadriel dùng thương thần đâm xuyên qua ngực hẩn. Mawang bị đánh bại, tan thành mây khói. Trận chiến kết thúc, Gadriel nhìn lại trên mặt đất, con cáo trắng đã trở lại thành hình người, đó chính là Jiu Wei đang nằm thoi thóp trên mặt đất. Gadriel vội ôm lấy cơ thể nàng, nhưng cơ thể ấy đã trở nên giá lạnh. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, Jiu Wei

chỉ kịp thì thảo một câu "Thiếp yêu chàng."

Gadriel trở về Thiên Đàng, được Thần tộc sắc phong làm Thần vương với hiệu là Chinh phạt Thiên thần, thống lĩnh hàng vạn Thiên binh của Thần giới. Địa vị cao ngất ngưỡng, nhưng trái tim của vị thiên thần trẻ đã chết đi một nửa. Từ đó không ai còn trông thấy Gadriel cười, Chinh phạt Thiên thần trở thành một nỗi sợ hãi trên khắp các chiến trường tại thần giới. Ít ai biết được câu chuyện tình trái ngang trong quá khứ của chàng. Dù là thần hay người đều không thể thoát khỏi lời nguyền của tình yêu.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Phụ Lục 4.2

Phụ lục 4.2

Truyện thứ hai: Thiên thần sa ngã và hoàng tử thành Mordun(1).

Xưa kia ở tại thần giới có một nữ thiên thần chuyên quản lý Sự Thật. Không một lời nói dối nào có thể qua được mắt nàng và ở trước mặt nàng, không phàm nhân nào được phép nói dối. Một lần nọ, nữ thiên thần hạ phàm với thân phận là sứ giả thần giới, bị lôi cuốn bởi những điều lạ tại phàm giới, nữ thiên thần che giấu đôi cánh của mình, giả mạo thành một thiếu nữ lấy tên là Rebecca để đi chu du khắp nơi, hưởng thú vui làm một phàm nhân.

Rebecca đi khắp từ vùng đất này đến vùng đất khác,

đi đến đâu nàng cũng đều cố gắng giao tiếp với con người, tìm hiểu họ. Nữ thiên thần nhận thấy rằng, tại thế giới của con người, Sự Thật dường như bị người ta coi rẻ, sự Dối Trá càng lúc càng ăn sâu vào bản chất của họ. Thậm chí có không ít người sử dụng lời nói dối để làm hại, lừa phỉnh kẻ khác. Tức giận vì điều đó, nữ thiên thần quyết định phải trừng phạt tất cả những kẻ dối trá mà nàng gặp phải. Rebecka thường xuất hiện trước mặt con người vào mỗi đêm khi mặt trời vừa khuất bóng, nàng cải trang thành nhiều nhân dạng khác nhau, hỏi họ những câu hỏi mà họ buộc phải trả lời. Nếu người đó thành thật trả lời, nàng sẽ biến mất, nếu người đó có nửa lời dối trá, nữ thiên thần sẽ lập tức lấy đi cái lưỡi của họ.

Lời đồn về một nhân vật thần bí đó dần dần trở thành một nỗi khiếp đảm cho người dân tại thành trì Mordun. Lúc bấy giờ, vua của thành quốc ấy có năm người con trai. Vua cha già yếu, bốn người anh thao túng, tranh giành quyền lực trong triều. Người con út tên là Lars tính tình thật thà không thích tranh đua, chàng một mực luyện tập võ nghệ, rèn luyện sức khỏe và hành hiệp trượng nghĩa.

Một ngày nọ, trời mưa như trút nước, năm vị hoàng tử tề tụ bên giường của vua cha trong lúc người đang hấp hối. Đột nhiên cổng điện thất bật mở, gió ào ạt thổi vào, tất cả những người trong phòng đều kinh hãi nhìn lại thì trông thấy một bóng người vận áo chùng da màu đen như mun bước tới. Lính cảnh vệ tuốt gươm chặn lại thì liền bị người đó phát tay một cái văng ra khỏi phòng bất tỉnh. Người lạ cất giọng uy nghiêm hỏi các hoàng tử:

- Nếu một trong các người được truyền cho ngôi báu, những người còn lại có tình nguyện phục tùng kẻ đó đăng quang, mãi mãi không ôm lòng tranh quyền đoạt vị hay không ?

Đức vua đương nhiệm tuy gần đất xa trời nhưng vẫn chưa quyết định trao lại vương miện cho bất kỳ ai, chính vì vậy các hoàng tử vô cùng lo lắng trước câu hỏi vừa rồi. Trong thâm tâm ai nấy đều biết nếu nói thật dã tâm của mình vua cha tuyệt nhiên sẽ không truyền ngôi cho họ. Thế là lần lượt bốn vị hoàng tử lớn tuổi hơn đều nói dối:

- Ta tình nguyện phục tùng tân vương, mãi mãi

không mưu phản.

Chỉ duy nhất hoàng tử út Lars trả lời một cách dứt khoát.

- Ta không tình nguyện.

Vị khách lạ ngạc nhiên nhìn chàng hỏi:

- Vì sao ?

Vị hàng tử trẻ không ngại ngần đáp.

- Sau khi một trong các anh của ta đăng quang, ta sẽ rời khỏi hoàng cung, sống tự do tự tại. Ta muốn hành hiệp trượng nghĩa, không muốn trị vì ai cả.

Lars vừa dứt lời, vị khách lạ bỗng bật cười. Rồi cả người kẻ ấy phát sáng dữ dội. Từ sau lưng vị lữ khách, một cặp cánh đen to lớn xuất hiện dang rộng đầy uy nghiêm. Áo choàng đen tuột khỏi đầu, để lộ gương mặt một nữ thần vô cùng xinh đẹp. Nữ thiên thần vỗ cánh, chỉ vào bốn vị hoàng tử lớn tuổi và nói.

- Các người đều là lũ dối trá, không một ai có thể nói dối trước mặt ta. Từ nay về sau, các người sẽ mãi mãi im lặng, bằng cách đó các người không thể nào nói dối được nữa.

Vừa dứt lời, bốn vị hoàng tử lớn tuổi liền cảm thấy trong miệng trống rỗng, cái lưỡi của họ đã biến mất từ lúc nào. Bốn người sợ hãi khóc lóc cầu xin, nhưng vị nữ thần vẫn lạnh lùng phát tay ném họ ra khỏi phòng. Chỉ còn lại Lars và vị vua già, vua cha gọi chàng đến bên cạnh, nắm lấy tay chàng và nói.

- Ta vẫn luôn muốn để lại ngai vàng cho con, bởi vì con là đứa ít hiểm độc nhất. Nhưng chí hướng của con lại không phải của một bậc đế vương.

Nữ thiên thần tiến đến gần hai cha con, nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

- Lars, định mệnh sắp đặt người ở một vai trò quan trọng. Hãy bỏ qua những ước muốn cá nhân tầm thường mà nhận lấy trọng trách này. Ta sẽ giúp người.

Vị vua già trút hơi thở cuối cùng, Lars đón nhận lấy vương miện của cha mình, trở thành quốc vương Mordun. Có cảm tình với vị vua trẻ, Rebecka đội lốt người trần ở lại nơi ấy cùng chàng gầy dựng đất nước. Không lâu sau, giữa chàng và nữ thiên thần nảy sinh tình cảm. Lars chính thức lấy nàng làm hoàng hậu.

Thời gian cứ thế trôi qua, tưởng chừng như họ sẽ có một cuộc sống yên bình, cho đến một ngày đúng mười năm sau đó, bầu trời bỗng nhiên xám xịt, mây đen trùng trùng như nổi giận. Quốc vương và hoàng hậu đang nhiếp chính thì từ trước điện bước vào một đôi nam nữ. Người nam vận áo giáp vàng sáng như ánh thái dương, người nữ thanh khiết như tuyết đầu đông. Cả hai đều được bọc trong ánh hào quang rạng rỡ. Hoàng hậu Rebecka vừa trông thấy hai người này liền lập tức đứng dậy, nửa sợ hãi, nửa đề phòng. Nàng lên tiếng hỏi.

- Mora, Lyn ? Hai người đến đây làm gì ?

Nhận ra danh tính hai người trước mặt, hết thảy phàm nhân trong chính điện liền hãi sợ quỳ lạy không dám nhìn thẳng. Chỉ riêng hoàng hậu Rebecka vẫn ngang

nhân đứng trước ngai vàng không chút nao núng.

- Rebecca, thần giới triệu hồi ngươi trở về. Ngươi còn chưa biết tội của mình ư ? - Lyn đáp.

- Tội gì ? - Hoàng hậu hỏi lại.

- Ngươi vốn dĩ là sứ giả của thiên đàng, hạ phạm với mục đích thị sát nhưng lại nhúng tay vào vô số sự kiện tại phạm giới, thay đổi thế cục của cả một quốc gia, ngươi đã vi phạm điều cấm kị của thần giới. Ngươi còn giả vờ không nhận tội. - Mora hùng hồ nói.

Lúc này vị vua trẻ Lars, chồng của Rebecca mới run rẩy nhìn vợ mình mà nói.

- Thế này là sao ? Tại sao họ lại nói nàng làm thay đổi thế cục tại phạm giới ?

Không đợi hoàng hậu lên tiếng, thần Hòa bình Mora đã trả lời thay nàng.

- Theo Số Mệnh định đoạt, ngôi vị tân vương phải thuộc về hoàng tử cả. Một kẻ gian manh xảo trá, trong

tương lai, hấn vốn dĩ được sắp đặt để trở thành một bạo chúa. Thế nhưng với sự nhúng tay của hoàng hậu, ngôi vị này lại thuộc về người. Tất cả các cuộc chiến tranh, sự phân chia lãnh thổ trong tương lai hoàn toàn bị xáo trộn. Trật tự của phạm giới bị thay đổi hoàn toàn. Dù bất kỳ lý do nào thì hoàng hậu vẫn phải chịu sự trừng phạt của thần giới vì đã phạm phải điều cấm kỵ.

Rebecka bây giờ mới quay sang Lars, nước mắt lưng tròng nói.

- Từ lúc thiếp nhìn thấy chàng, nhìn thấy sự thật thà ở chàng, thiếp đã phải lòng chàng rồi. Số mệnh của chàng vốn dĩ ngắn ngủi, thanh niên đã phải chết dưới gươm giáo của anh em mình. Thiếp vì yêu chàng đã phải phá luật giúp chàng đoạt vị chỉ mong chàng kéo dài thêm tuổi thọ. Tội này thiếp sẽ gánh hết, chàng chớ lo ngại.

Vừa dứt lời, thần Hòa bình Mora phất tay một cái, trên cổ tay hoàng hậu liền xuất hiện một sợi xích vàng. Rebecka nhìn chồng lần cuối rồi cùng hai vị thần biến mất vào không khí.

Nữ thần Sự Thật trở về Thiên Đàng, bị khép tội và bị giam vào nhà ngục Vĩnh Hằng. Tại đó, nàng ngày đêm nhung nhớ chồng mình. Một ngày nọ, Rebecca hay tin hoàng tử cả được các vị thần chống lưng, gây dựng quân đội chuẩn bị lật đổ em trai của mình. Biết Lars lâm vào nguy hiểm, Rebecca lòng như lửa đốt. Nhưng vì là một thiên thần, nàng mãi mãi không thể thoát khỏi sự khống chế của ngục tù Vĩnh Hằng. Cuối cùng nữ thiên thần đã đi đến một quyết định táo bạo, nàng tự tay bẻ gãy đôi cánh trên lưng mình, từng dòng máu phun ra trong đau đớn. Những lớp lông đen nhánh đẹp dễ rơi khỏi đôi cánh nàng. Hành động đó của Rebecca đồng nghĩa với sự phản bội lại Đấng Sáng Tạo, thiên đàng không còn là nơi chốn của nàng nữa. Nữ thiên thần liền bị những ngọn roi lửa quán lấy cơ thể, lôi kéo nàng rơi khỏi thần giới.

Lúc bấy giờ trên bầu trời của Zodiacus, người ta nhìn thấy một hòn lửa khổng lồ rơi xuống soi sáng cả một vùng trời. Nhưng ít ai biết rằng tại trung tâm hòn lửa đó chính là một thiên thần sa ngã.

Rebecca bị đẩy xuống phạm giới, thương tích trầm

trọng, những sợi lông của nàng rơi vãi khắp nơi trên lục địa. Nhưng nàng vẫn cắn răng lặn lội đến thành trì quê hương để cứu chồng mình. Tuy nhiên khi đến nơi thì tất cả những gì nàng nhìn thấy là sự tan hoang, quân nổi dậy tràn ngập khắp đường phố, quốc vương Lars đã bị anh trai chàng bắt giam và hành hình trước đó không lâu. Nàng đã đến quá muộn, tình yêu duy nhất trong đời nàng đã chết. Rebecka đau đớn điên cuồng, nàng xông vào cung điện hoàng gia hùng tìm giết tên bạo chúa kia, nhưng các vị thần Eura đã xuất hiện kịp thời để ngăn chặn nàng. Kiệt cùng sức lực vì mất đi đôi cánh

Rebecka đành phải ôm mối thù hận mà trốn chạy. Không ai biết nàng đi đâu, cũng không ai biết nàng sẽ làm gì tiếp theo. Chỉ biết rằng sau đó, trên lục địa bắt đầu xuất hiện một giáo phái nhỏ thờ phụng một nữ thiên thần sa ngã (2). Giáo hội tìm cách truy tìm giáo phái này, nhưng hành tung của các giáo đồ vô cùng bí ẩn. Không lâu sau đó, lịch sử của lục địa bắt đầu bước vào một thời kỳ đen tối mới với vô số cuộc chiến tranh tôn giáo, chính trị mà đa số các sử gia đều nhất trí rằng đứng sau đó là một thế lực linh thiêng huyền bí.

****Chú thích:**

(1) Mordun được cho là tiền thân của kinh đô Maramus thủ phủ của vương quốc Auranus ngày nay. Mặc dù nhiều tài liệu lịch sử không công nhận Mordun là một thành trì có thực, tuy nhiên có nhiều câu chuyện dân gian gắn liền với tòa thành này. Mordun trong truyền thuyết được miêu tả là một thành quốc xuất hiện trong thời kỳ phân tranh lãnh thổ trên lục địa. Thời kỳ này có vô số thành quốc được thành lập, quyền lợi và lãnh thổ chồng lấn lẫn nhau dẫn đến những cuộc chiến tranh giành lãnh thổ diễn ra liên miên. Theo các nghiên cứu sâu hơn về sử học và văn học của lục địa thì nhiều thuật giả tin rằng Mordun có lẽ là nằm ở phía Tây Bắc dãy núi Thetis, dãy núi đồ sộ nhất ở phía Nam lục địa. Phía đông nam dãy núi này chính là lãnh thổ của vương quốc Decimus hiện tại.

(2) Truyền rằng sau hơn trăm vạn năm, Rebecka có vô số tín đồ. Những kẻ thờ phụng nàng được cho là dị giáo bởi lẽ bản thân nàng là một thiên thần sa ngã. Rebecka trở thành một trong những thế lực đen tối nhất trên lục địa. Những ngôi đền của nàng được lập nên ở

hiều nơi. Người ta cho rằng nàng luôn tìm cách lôi kéo các tín đồ hòng xây dựng một lực lượng đủ hùng mạnh để lật đổ các vị thần Eura vốn dĩ đang chường quân tại phạm giới và hủy diệt tất cả những kẻ không thờ phụng nàng. Dù mất đi đôi cánh nhưng năng lực siêu nhiên của Rebecca vẫn vô cùng mạnh mẽ, được xếp ngang hàng với thần linh, dù là bất kỳ ai khi gặp nàng đều khó thoát khỏi cái chết.

HUYỀN THOẠI PHÁP SƯ 12 CHÒM SAO

Thor Aesir
www.dtv-ebook.com

Phụ Lục 5

Phụ lục 5

ĐỊA DANH (1)

+ Cyrion:

Cái tên Cyrion đã có từ giai đoạn đế chế Zodiacus Đế nhất, nó bắt nguồn từ chữ Cyrus - Cha của hết thầy thần linh. Truyền thuyết kể rằng Cyrus là vị thần đầu tiên nắm quyền cai quản thần giới, là chủ nhân của thần tộc Euradian. Hàng triệu năm trong quá khứ, Cyrus thống lĩnh vô số Euradian giao tranh dữ dội với tộc Thiên Thần. Thiên Thần thất bại, trở thành thứ tộc, Euradian chính thức cai quản Thiên Đàng, và Cyrus nắm quyền cai trị vạn vật trong vũ trụ.

Hoàng đế đầu tiên của Zodiacus Đệ nhất - Mordin sau khi đánh bại hàng trăm bộ tộc trên lục địa, thống nhất thành một nước, đã chọn nơi trung tâm của Zodiacus để lập thành trì. Mordin đặt tên vùng lãnh địa của mình là Cyrion ngụ ý rằng bản thân ông và những kẻ kế nhiệm ông ta chính là hậu duệ của Cyrus.

Thủ phủ của Cyrion thuở ban đầu mang tên là Tajhanka theo ngôn ngữ cổ đại của Zodiacus có nghĩa là "đồng bằng trung tâm". Nhưng đến đời Hoàng đế thứ mười bảy của Đế chế đệ nhất lại lấy tên là Byon cho đến ngày nay. Nguồn gốc của cái tên mới này vẫn còn là bí ẩn.

Sau khi Đế chế đệ lục tan rã, vùng lãnh thổ Cyrion trở thành một trong mười vương quốc lớn. Với địa thế chiến lược, cùng những thành tựu phát triển thừa hưởng từ những Đế chế trong quá khứ, Cyrion nhanh chóng vượt trội các vương quốc khác về kinh tế lẫn quân sự. Các triều đại Cyrion đã từng nung nấu ý đồ xâm lược các nước lân cận để bành trướng lãnh thổ nhưng không thành bởi sự can thiệp của các vị thần Eura. Thần Hòa bình Mora cho rằng sự sụp đổ của Đế chế Zodiacus Đệ

lục đã chứng minh rằng sự thống nhất toàn lục địa là không tưởng, Ngài quyết định rằng quyền lực cần được chia thành đa cực, các cực cân bằng lẫn nhau, như vậy mới có thể ổn định được. Chính vì lý do đó, Mora đã lệnh cho Ma Kết ở lại Cyrion, một mặt hỗ trợ vương quốc này phát triển, mặt khác kiềm hãm sự hung hãn của triều đình Cyrion nhằm giữ sự cân bằng trên lục địa.

+Onyx:

Để biết rõ về vùng đất linh thiêng này, chúng ta cần truy đến ngọn nguồn hàng triệu tỉ năm về trước.

Trong vũ trụ, thần giới chỉ có một nhưng phạm giới thì nhiều vô số kể. Cũng như những cù lao nằm trên một dòng sông vô tận, những địa hạt phạm giới rải rác trên khắp lưu vực Thiên Hà.

Zodiacus được kiến tạo trên một địa hạt phạm giới có tên là Sanctuary - theo ngôn ngữ cổ đại có nghĩa là "Nơi ẩn náu".

Truyền rằng khi thần giới vừa được khai sanh, Thiên

Thần lúc bấy giờ chủng tộc hùng mạnh nhất, bên cạnh đó cũng có các tộc thần linh khác chia nhau cai trị khắp các bờ cõi trong vũ trụ. Riêng vùng đất mà Thiên Thần cai quản thì được gọi là Roheim - chính là Thiên Đàng hay Vườn Địa Đàng ngày nay. Năm chín trăm sáu mươi tư, kỷ Hỗn Mang, nữ quỷ vương Lilith, con gái đầu lòng của Chúa Quỷ Cổ Thần, một trong bảy chủ nhân của Dallahein - Vùng Đất Tăm Tối đã khởi động hơn năm mươi vạn ác quỷ tấn công Muhan, địa phận linh thiêng của tộc thần Viễn Đông nhằm chiếm hữu khu vườn táo vàng do các Thần Nông cai quản. (Sự kiện này có nhắc đến trong tác phẩm Sứ giả thiên đàng của Thor, nhưng rất tiếc dự án này đang phải bỏ ngỏ để tập trung cho HTPS12CS)

Táo Vàng là nguồn năng lượng bất tận của Thiên Đàng, chúng mang quyền năng nuôi dưỡng và phục sinh tối thượng. Chính vì vậy vườn táo là báu vật vô cùng trân quý của Thần Giới.

Hội đồng Alumni cai quản Thiên Đàng đã cử Baandur, tổng lãnh thiên thần của Những cuộc Viễn Chinh (Archangel of Crusades), mang theo hai mươi vạn

thiên binh tiến về phía Đông để cùng tham chiến tại Muhan. Cuộc chiến kéo dài hơn năm trăm năm, thế lực của Lilith không ngừng gia tăng. Nữ quỷ vương đã ra lệnh cho Mythic, một con quái vật với ba đầu rồng công kích vào phía Nam Muhan. Những đạo quân nhà trời chỉ trong một ngày mà tử vong đến ba phần.

Lúc bấy giờ, dưới trướng của Baandur có một vị tổng lãnh thiên thần tên là Xavier, kẻ đại diện cho ý chí (Archangel of Will). Xavier tình nguyện chỉ huy hai mươi vị thiên thần anh dũng, dẫn dụ Mythic về phía vực thẳm Rhanda, ười ngàn dặm rồi tử chiến cùng với nó tại đó.

Mythic chết, Lilith bị áp đảo, Baandur thừa cơ đánh bại đạo quân của Địa ngục. Tộc thần Viễn Đông vô cùng cảm kích, thần vương Wang Lung thành chủ thành trì Muhan đã phong Baandur làm Chiến thần và ban tặng ngài ta con gái của mình là Nữ thần Thời tiết Diana (Goddess of Weather). Baandur cảm thấy xấu hổ vì chiến công thực sự lẽ ra phải thuộc về Xavier, nhưng vì quá yêu thích Dianna, ngài đã im lặng chấp nhận sự ca ngợi của thần tộc Muhan.

Năm thứ bốn mươi hai, kỷ Ân Xá, cuộc thánh chiến kết thúc, Diana dẫn theo con gái mình là Natasha về nhà chồng ở tại Roheim, thành trì trung tâm của thần giới. Trong khi đó, Baandur cảm thấy vô cùng có lỗi với Savier, ngài quyết định sẽ nuôi dưỡng người con trai duy nhất của ông là Kai nên người. Baandur sau đó cũng mang Kai về thần điện của mình. (Câu chuyện của Kai sẽ được kể trong tác phẩm "Sử giả thiên đàng").

Trở lại với câu chuyện về Onyx, trong cuộc tử chiến tại vực thẳm Rhanda, Savier đã liều mạng chiến đấu với Mythic, cuối cùng đã chặt được ba cái đầu rồng của con quái vật, nhưng trước khi chết, Mythic vẫn còn kịp dùng đuôi quấn lấy Savier cùng rơi xuống vực thẳm Rhanda, từ đó xuyên qua không gian vũ trụ mà lao xuống phạm giới. Vì trọng thương quá nặng khi giao chiến với Mythic, đôi cánh của Savier đã bị phá hủy hoàn toàn trong quá trình vượt không, vì vậy khi rơi xuống phạm giới, ngài đã không thể quay trở lại Thiên Đàng. Tuy không thể trở về quê nhà nhưng Savier vẫn ngày đêm nhớ nhung vợ và con trai mình, ông tìm đủ mọi cách để liên lạc với thần giới nhưng vô hiệu. Savier đi khắp nơi,

tìm kiếm hy vọng, nhưng tiếc thay vùng đất phàm giới này chỉ là một hoang mạc vô tận không hề có sự sống. Cuối cùng vị tổng lãnh thiên thần bèn quyết định dùng đất đá để làm nên một cái thang có thể xuyên qua trời xanh đến tận thần giới.

Ngày qua ngày, Savier cần mẫn xây đắp, ngàn năm, rồi vạn năm, cuối cùng ngọn núi cũng đã xuyên qua chín tầng trời cao, chạm đến bờ vực Rhanda năm xưa. Khi vừa đặt chân lên bờ cõi của thần giới, lập tức hào quang liên hội tụ khắp người Savier, từ sau lưng ông, ba cặp cánh trắng liền xuất hiện, tỏa ra năng lượng rung động trời đất. Savier phục hồi hoàn toàn bản thể thiên thần, thậm chí quyền năng còn thăng thêm một bậc, với ba cặp cánh ông có năng lực ngang hàng với một Tổng lãnh Thần vương. Savier được chào đón trở về Roheim như một vị anh hùng, về sau, ông cùng con trai mình là Kai, tham gia vào cuộc Đại Thánh chiến giữa hai tộc Thiên thần và Euradian, tuy tộc Thiên thần thất bại, Savier và Kai đều hy sinh, nhưng câu chuyện về hai cha con ông vẫn được lưu truyền mãi trên thần giới lẫn nhân gian.

Vùng địa hạt nơi Savier năm xưa rơi xuống về sau do tộc Euradian nắm quyền cai quản, là nơi duy nhất trong vũ trụ có cầu nối xuyên qua không gian liên kết với thần giới. Qua cầu nối này, Thần tộc Euradian cử vô số thần linh giáng phàm, xây dựng nơi này trở thành một viên ngọc trong vũ trụ. Từ đó lục địa Zodiacus được vun đắp, vạn vật sinh sôi. Riêng vùng đất bờ Savier đắp nên cái thang bắc lên thần giới được đặt tên là Onyx, theo ngôn ngữ cổ có nghĩa là Thang Trời. Vì là nơi có nhiều thần linh đặt chân đến nên Onyx hội tụ vô hạn linh khí, từ đó hoa cỏ cũng tươi tốt, sinh vật cũng hết sức đa dạng. Về sau khi con người biết được về Onyx, họ cũng xây dựng đền thờ tại đây và thường xuyên thờ phụng, là nơi giao thương giữa hai thần giới và nhân gian, trong một thời gian dài, Onyx trở thành vùng đất linh thiêng nhất trên toàn cõi Zodiacus.

Cuối giai đoạn Đế chế Đế lục, trong những cuộc chiến phân tranh lãnh thổ, thành trì Ferrel bên dưới chân ngọn núi Eura, nơi hội tụ của các thầy tu và tư thế được nữ thần tuổi trẻ Lyn bảo hộ, không một nơi nào dám xâm phạm. Từ đó mà lập nên vương quốc linh thiêng

Onyx trấn giữ một phương.